MIC. # 8778 A

HASIDUT HABAD.

חסידות חב"ד.

1862-1870

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

Jewish Theological Seminary of America LIBRARY

בגדר ה׳ שרה בינה עצמ עפ״י יהיו חיי שרה ע״ר שנה, מאה שנה כולא
בבולא. הנה ולהלן פי׳ האומר בפתח אלו אנת היא תבר
ולא בחושבן פי׳ אנת היא באמצעיתא עשר תיבונין וגרינן
להון עבר סגיאין. קמי׳ ספר׳ הוא מלשון אבן ספיר שהוא יורה עינו בהירות
ובן נוסרתין בספירים בושעיר נב א׳. (ה״) שהכלים של העם שהן העם
אמר הוא פשוט למדרי ובמש בגמ׳ עפ״י מאור הבהיר כלל נב״ו את
אמש, באלו הוא כשיות נפש לגמרי איה׳. ומינה נחיאת עפ״ נאי על הכלים, ומה
שחורה אני ל׳ וכשיות נפש לגמרי איה׳. בהיינו לומר שהאורות המלבשים בתוכן אינן מכוסים
נלי ספר׳ עפ״ בהיבותן. בהיינו לומר שהאורות המלבשים בתוכן אינן מכוסים
עי׳ כאן הם מאירים ומתנוצצים עי׳ שאין הכלי מסתיר על האור כל,
ומוסתים
ובמו עדו בבוכית בהיבה מאמ שאור השמש העובר בדרך קה לבות מאור.
ומתלה אורו שיר ואין הבבוכית מסתת ומחשבת האור למנר בהיבות הה,
(ה׳, ובפרבו שער מחות והבלה סב בי׳ כ׳ רשם (ג) בהבין מצאתי מאמר
אמרי ספר׳ מלגת השמים מספרים כבוד אל, והנה הכונה בזו שהבקור
והבבתה ובאה בהתקבלתו לחיות מורגש הדברים הנעלים בתוך מה הכבוד
בי׳ השמים מגיעים עי׳ השי׳ ומן הספר׳ הם מגלות המחשבה הנעלות בל עכ״ל.
לשון ספר׳ הוא ל׳ סיפור והגדה בכבוד הדבר הוא גולל המחי׳ כמש בגמ׳
ספר׳ ולבבדי בראתו וברתיו נגב אור נמצא תמר שמחה בחי׳ העלם
בחי׳ מלה ומש עי׳ הדבר) תשק והדבר הוא הבורא ית׳ והעלם והרי
בהת מלה ומש עי׳ הדבר פי׳ העם בחלבי הם: מלבים: העלם האורות
העלם הבת מתלה ומש עי׳ הדבר פי׳ העם בחלבי הם: מלבים: העלם האורות
עלונים שבתי הכלים האורות מסתלים לשרשן בחי׳ ושת תשק מתמו ועי׳ הכלים
משכים לוטה, ואונם הכלים בחלבי אינם מסתרים על האור רק מבדקה
מגלים אותו כמו שהדבר מלה הבת, ובהו השמים שהם עפ״ בחלבי שמלי
שנים הם מספרים ומאירים כבוד אל הוא מולם מאמר בה כבתו אל
הלון ומאר לשון, ולא בהתפתגה עלו בי׳ מסור השמים מספרים בחלבי נב מלבי
ומנ33 בל, ומש בגמ נב מגה עפ״ ומסלם לכם ומפקת השבת בל
לשון לדברי מסת הכלים מספרים

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

ואם יעשו יהיו עוד קשרים שם בקרבם כל אלו שהוא נכב מספר נגד
ומפרתם לכם מאחרת השבת כל שבע שבתות כל תמימות תהיינה המספר הוא
ובעלי הקבל ואלו שאינם בעלי בערוך שרשם המשנים בעלי הם, אבל בעת שאי
המשער הראשי אמיץ רשב כל נגל כי יש בהם גבול ונבדה כמו בזמני הכלות
השיעור לזה של ולם בראשית הלו אלפים רבבות פרסאות נקי על הכלים
בעלי עכב, ואם שבתו הפרסאות אלו הוא הדי השיעור והנבדה ונבדה והכלים
הלם להיות כן נכל התפשטות האור והחיות במיץ שהכלים נקבלים המשכת
האור לעטה, ובכל לבקרי הקרבם וכמו עבה עפי ואור הגהי חלי פרטים
ברגלים עם ובתוכם הראשון ועמם במיאור עם לבבתי בקשו שונה ועשרים
באמה משוע גב בבקרי הקרבם. ועוד באמהלן סוד ק קבה איהו ותוהי
ספר נגל הרי הכלים הן בבתא גבול ותכלות ואין כן בעת הסתרם בלי, ונצא
מן המרגשים בעשן פסירות האל לשון כמראה אבן ספיר, הבל לי פסור והנבה
בגן עסר ונבל, אך הנם כתר ולתבונתו אין מספר, הדי כיוב שהוא
אתת מעם אין סיוך בה מספר, אך לל כמו בלעת עם ולתבונתו אין מספר
בבתול מספר ותשבון משך מבתול הגל ושרש בתול גו מהתבה בגאל ולמטה
ששם מסתיים יסוד אומא משאב מהתבה ומעלה ששם יסוד באומא הוא
בתול ולתבונתו אין מספר, נראול לבה שגב שרש הבמן מתחן מהתבה בגאל
ולמטה ששם הגל מבלת, ונהע מע שהבגל נשים פטירות כמו בלעת סל
כראשית נצא ברק כלל בבתול הפסול שנע עלמא באתבלוא שיוך בב לשון
מספר ותשבון, אבל בעלמא באתכסיא בהיינו תוב נאור אל מספר, אך
הרגב פ בובבר בגב עם נבי והל מספר כל אסה לא ומספר כל נגל ונעב
שאין סמך שנם לעלה בגלם הסתום יש בתול סבום לאורות, אך החילוק
הוא שלעלה. הכל בתוב נאור ועב גל האבם שבול ברות אבהים, אבל
הם מוחבים לגל אחב עכל, ועניו בה יבל עב גם בלעת פ האבינו
בבה כשר ועיר בעניו שבות רואים את הנשמע ושומעים את הנראה
[illegible] כתות הנפש שבגל כמו שהם

פלוגים בעצם הענין כו׳, וגהועל אין מספר. ומה שייך שם ספור לשון
בחירות לשון סיפור והגדה כ״ל, ועוד גזה בלתי פי׳ במדבר בבואור עפ״
והיו מספר באריכות, כי בחור בלוא נסתים שבעם שייך עד רום העלות עד
שאפשר לומר ברוך פלו שגהועל עם באצות לל עם הגלוות ועם הגבורות הוא עם
בעתו ואל גהועל סתים. ולעל, והיו בחור עם ששייך בהם בחור ומספר בבחור
ובחרינות אשר לא ומספר כו׳. והנם אשר עבר ל בבחור בסמר התרה ספר
פרותתי כעמן גם האריגל על ואריגל ששלשה מספרים נסתתים ברה, אך הדבר
כי כי ומספר ברוב לענין סיפור והגדה כי בתיבת הספר הוא סיפור הדברים,
אך בנשם כי סב בגילה עד שתשא בתובה אשורית על הספר ובואר בסמר
בנשם כי סב בשוטה ובמו סב בגוטין בקא עב ובואר
ומספר היונו לל, ובה בנשם כי סב בשוטה ובמו סב בגוטין בקא עב ובואר
בסמר ומספר היונו גב מספרות הדברים, ואפל עסגם בבואור עם שוגם בחותם
בעטן הלל בתפולין האותיות אשר כל אות שאין לו גוף ולל. ואפבעה רוחתיו
פסון כי הגוף הוא לבן חוגר לבחר תוורתא שהוא בחור בלגלתא שוגם נמשכו
השערות שהם האותות. והנם האותיות הם עם בחור הכלים והלל הוא
אותם הוא הנשא נופל אותם, ואב ל שהוא אור הלל ... ובקבלה
האור פעמו גם עצמו הוא בלי גהות, וגהועל עם בלי גה. ועוד בוא שגהועל
שהתורה נותנם בארם שתורה עב אש לבונם כו׳, אב אש לבונם גהועל עם
לשון ספר כמו הלל הלבן כו׳ והוא בעמן אבן ספיר ל בהירות, ומשבתב
שתורה גהועל הכלים הוא גב עמן ספירות בקרים כו׳, ועוד
לבה גאת תונת התורה ונתו אלוק סרה שהבון הוא אות ובב
בהגלות ... ובה אצבעות היב הא עולאה ונכתב על הספר שהוא
הלל והלל הוא הלל בל ל כמו ספר גבהון הוא הל ספר
בהוא גבהון ... ואות ספר לעולא בונם כו׳ ובענין פי׳ אבן ספיר בלפי
שאנה כו׳ בנין הלל והגבורות כו׳ עכה). ובן גה עסגם בבואה.
אבן

אבל סתירה גדולה כאן אבל סתירה הוא אבן טוב הגדולה. כך עבד
דעת כאן שהוא בתור על באבן אינה מלבשת ומתחת האורות באבן
מעלות אותו לגרמי מלהאיר בכוך כאן האורות מאירין עד לכוך ומן בתור
על נראה מראה ודעות כמו כמותינו כל שהוא עבד כמו השמינעל שהוא
הנל מראה. על בגד פ' כנ בשבת שמתכל בה האשם תואר ודעותו: שאבן
הרי הוא מלה הדבר בלי שינוי כלל. ואעפ"כ הוא רק גילוי דעות הדבר.
אבל לא מהותו ועצמותו ממש. כך עבד הגל באבן הוא הנל מראה כמו מראה
אלון מתנוצץ, על בגדה רש ויצא שמתגלין בה על ידה אורות באבן למה
כבוך ולא כמו הלבנה מסתיר ומעלים את המלובש בלי, אך אעפ"כ אין מתגלה
כבוך עד הגל עצמות אורות באבן כאן רק כמו עבד דעות הדבר השאה.
מראה כל, ונהנה כל הנביאים מתנבאו בכה בתור כמותינו וכל וכמו כל
העשרה מאמרות שבהו נבראה שהם בתור עם בגל שהוא בתור ביבור עלון
ואור אלינם ויהי אור הוא תסר שבגל עצמו ממש תן כאן עצמות אואם בה
ואור האמתו עד ספור תסר שבגל שיהיו אור ואין הכלי בחסר שבגל ומתחת
כלל על אואם בה שיהיו נראה תן שהשמש והשמש ממש ולכן על סמיכות
שאינן מסתירים על אואם בה תן ומן על הגל כמו כ"א שהוא בתור כיסוי
והיינו שאין גילוי עצמות האור עד הכלים רק בתור דעות כלל (ועיין בבחאר
נה בעא כ' ומש ברית א'). ועבד ומן בשמן העם באבן עצמן שנעלה
ובתור גל שעל סתירות והאי שעמא גלם בהיותם שאינן מסתירים על האורות
רק הם כלים שבהם ועד מתגלה האור מעבר האור בעצמו בלא אמצעות הכלי.
לא היו נכונים להבטל כלל. ולכן על בב עשר תיקונים שהם תיקון שבהם ועד
ותתבר גילוי אואם בהעלות כל, ועמד מעמן תיקונים בתא פ' ואחרא באמצעות
ומאבד הלבנים שאור לגמן לקוסין תמונת אין הם מסתירים על האורות.
והכלים ולכן לא עבאו סתר (הגה, והנם לבאורה בהו סתרה לגמ"ל שהסיל
באבן מגלות את האור ומש וכאן אור שאין הגילוי רק הגבות ולא העצמות
ומש. אבל כל בדש אסטליריא בלא ספרא ואסטליריא בדברא, ועד אסטליריא
בלא

בלא הרא שהוא הראה הראון. רק בזות כל גהו בתו ו"ל. אבל בתו
גא באצו נל אסטליריא בשרא, גהוע ורעה שנתבא בגה, וכמ בתא
פו גל בבה תה נר תנוכה בשא ום ראשון כו עש, ועיון בתא פשה
משפטים בפו לבנת הסמר וכעצם השנים בלבנת הסמיר הם אותות בשם
בשם בפו לבנת הסמר וכעצם השנים הוא אותות בשם גה ואב השנים ומסרים גהו בתו
בב ב"ן ועצם השנים הוא אותות בשם גה ואב השנים ומסרים גהו בתו
אסטליריא בשרא כו, ונע בגא בקיאור בבחונתי כי בקשת נשה הראני
נא את בבודק, פו שיראה אם שלא בבתו כלי והשיבו כי לא יראו האם
כו עש, ואם עי הכלי רואים עצם האור אב הרי ראה כו, אונם באות
הרי בגו סלל סב בבקות אותא בלא יראו היינו באסטליריא הראיה, אב
כל אל שעי אסטליריא הראיה שהם כלים באצו ותבלה האור אנש, אך אין
גה כל האורות שבכלים שהן עצון כל גו והאה לבר כמו שאין עתוק גין
השנים לגבי השנש כך אין עתוק אורות באצו גם לגבי הבתים שהוא גלוי
כשנש האור לגון ונשה בינש התבלות הבתים כבאותא בחעו פו פנתם בל
רה"ע, ועב נאור כי לא יראני באמה כו כל עי אמשאנ (כבלגן בבבתו
בריאה יש גב כתר כו. עבה). "

בריאה יש גב כתר שרה גאה שנש שמירנו בכתר, ולהלן ענין
גדור, כבי להבין ענין תיי שרה גאה שנש שמירנו בכתר, ולהלן ענין
סמירות שמירנו לשון כבריאה אבן סמיר שהוא ל' בהירות היינו
שאין נסתירים על האור ושאב הלבושים נסתירים, גם ל' סמיר והגדה
השנים נסתרים. גם נסתר. והיינו לפי שבהם ועי נשק מאם ההשפעה
לבוע שהם בעב שבהוע הנסתר (ענין כלל אלפים רבבות פרסאות נשעע
שיש בהכלים גבול ותכלית, אך הנש כמו ותבונתם אין נסתר והיינו
בבתו עלמא באתבסיאו, ועבב יש הסרש בין עס הבלונות ובין עס הנעבות
גם סמירות עב בשלשה סמרים כראו הנקה את עולמו וענין שלשה סמרים
נסתתים ברה", ובעב אם יש להעמיס בשלשה סמרים מרה כל העס
שה רב תנת, הל שיש להעמיס כן פי הן ג' ענין על ידו חסר על
השאל גבורה על האבעי החמנים, וענין וכל מעשיך בסמר נכתבים
הסמר

הספר נכתב עד בין גהן ולב בה׳ אבבעות גהן הא בעלונים יסוד על בלל
על׳ וגהן שם הוא ויש פי׳ בהבלל בלבתא והשערות הם האותיות עניו אבן
פסיר ואל לבן ויאל אדום שבשן הוא׳ והתבורות ותם ע״כ חל׳ גב איכן מסתירים
ומה הנולי הן כבאותינו עב נתנבאו בכה, ועם בגא מלות הנבות, ושה
נתנבא בגה. וזה שביקש הראנו נא הבווים על הבתים שנם האורות בעם
באבנים הם רב הארה ומנו ״:

(ב) ״ וגהן שאגר אליהו אתב לבושין תכנית לון (הי׳ כי יש אורות וטים
ולבושים, ועיל בעת שער ואל שהוא שער ברוש אבוע סחן בל הי׳
מעניו הלבושים, ושוש בתו׳ אורות וטים ולבושים והיכלות ושם מבואר שעל
הלבושים שורים האורות מקפים והתשבל באומא מלבוש לגוב, ועיל בתאב
סי׳ תיי שרה בכתב אבגור נע מעניו לבושי בתשבל ובעת שער מאל ס״ב
שברק כלל אל גב באבגי בתו׳ נשמה ובריאה גלל ונבל לבוש ועשיה היכל,
ויש בי בתו׳ אבוע הם גב בי בתו׳ בבתם, ובאבאי גב בומם בומת מלבלים
אבתל תו׳ ומבקר בק ומבל הלבוש מן הגלל, כי הנב הגלל והנשמה מתאבדים
נעב נשאב הלבוש הנא מסתיר, ועוב מעטן מה בבב אב נשור נשה.
מנלסטנס ונשב, ועוב מה בבה מה ישו פעמיק ובתא פי יתבן בבה
נכבר נשמר בבבור אל נאמרו, ועיון בבתב אמר בסת בענין שורבב עפ״
מבותו לשון ומן בב לבושי בכבנא ובא שהם הלבושים של הנבות, ועיון
בתאב עפ ועשית בגדי עבש ועוב עור בגתב שם בענין ובל מלבוש
עבה) והנם הבנים הם עב שהם בבתו׳ בהירות ואינן מסתירים
מלמלתי, עבה) והנם הבנים אל לבושים באבו׳ הם מלבישים את הבנים ומעלומים
על האור משאב הלבושים אל לבושים באבו׳ הם מלבישים את הבנים ומעלומים
ומסתירים עליהם לפי שאינן בתו׳ מסירות ובהירות בגו הבנים עב
ומסתירים ומסתירים ! והיינו כי הבנים הם אלנות ובמבע מעטן איהל
הם מעלומים ומסתירים ! והיינו כי הבנים הם אלנות ובמבע מעטן איהל
ותולדי תב אינהל ומרגותי תב, ובמב הרוקב שהוא הונרע והוא הריעה
ותולדי תב אינהל ומרגותי תב, ובמב הרוקב שהוא הונרע והוא הריעה
מבוה בו׳, משאב הלבושים אינן מתיחסים בב עם העב ועב הם.
מסתירים

נסתירים עליהם (ה׳, ובסוף נכי לבנשן תענת לון בגוניהו סרתון
נשגתן כי כמה מנני לבנשים תינן האצון כרי שיוכלון התחתנים לסבון
אור העליון, האי ענין התלבשות העם עצון גבה הקי שכל סמיא יש לה כי בחא
נרגן תי נמון לבנים והיכל כי גם אביעי מלבשים גבה עכה בנצרה, והנם
נגרם תטא אברהה כתיב ויהי האדם ואשתו שניהם ערומים שלא היי דריך
לבנשים הנסתירים על הגון כאן עי תטא אברהה עהב הוסיף לבנשים.
הנסתירים כי. ועיין מנה בגא בתאא בראשית רבה עב, ובגתנ סי בן
רבה עאא ועיין בעמהן שער שישי סם סב. ועיין בגבה בראשית (רבה יתי
עב ובגתנ) סמת וישב רם סה. ומוש מנה בהה ואשה כי תעלה, עכה)
והנם בריבוי השתלשלי הלבנשים נש בהם טוב ורע בלבנשים ביבוי ועשי ונשאב
הכים גם בעשי הכל נבנשה, (כוש מנה בעת שער מנ הוא שער בינה העולות
סמא) והוא עבה שים שכל ומנות והן בחיי טים לעבנות הנשים שהוא מעלה
גם מנהות שכל ומה מתייחדת עם השכל (רק לא עבה יחוד העליון שהוא
הבריעה והוא הנמוך כי אלא עבה כמו התאחדות הגון עם הנשמה)
ונאב מתבון הם בחיי לבנשים שהלבוש אינו מתאחד כלל עם הגון ונשאב
אעפ שנלבש בו מה הוא בעצם בבה שהיה כי בחיי האותות אין להם
שייכות והתאחדות גם עם השכל ומנות (ועוש מנה בתא סי בראשית
בבה ויקם את האדם ונסי וישב בבה בקה בכשון ובלגת סי בהם
בבאור עם את שבתותי תשמרו בעמן בורא נבשים ושתבת מנק) ולכן
שכל אי הנלבש באותות אלו ולכל לאורו באותות אחרים. ונאב שכל
ומנות כשהשכל ואור בומנות ונשך מנגן ומנות אלו לא שייך לומר בן שכל
יבון הלבוש שכל גה בומנות אחרים כי כי שכל השייך לאהבה אינו שכל
הנרם ראה כי. ונגאו השכל והומנות מתאחדים נעב ואין הומנות לגבי
השכל כלבוש נבבר נסרה וכן כלות השכל והומנות לגבי עצם הנשמה והן
הן בחיי עם שבנשמה כי השכל כלל בי בחיי ונהי הם בחיי תחתון שבהם
שלבשים

נגב ומנות גם מנגן גם מנגן

שותלבים בהלבושים בתחבולה כשאה בנפש האדם שעדות הנבות אל התבלות
אמר בתשובה ובבור (לך בדברור ובאי ו"ל כל שאון ותלבש בו רק נהי ובי"ש
באל עיש ראוי הגהה פי. נבושים בפי עיש אתם עדי כל ואתרו לא יהיו
כל והראוי כשהאדם בהתעלות יתירה לא יוכל לדבר כי פשוט הנבות אל
להתבלות בדבור נכון גם בעבור נל פשוט פשוט כל היות עובא בלבא כל. אך
גם. שגם בתי אל שותלבש פשוט הנבות לל בהיותו בתי תתאה כל. ועיין
בתוניא פב כא) רק תוכנותם כלבד הם בתי נהי שבהן הם ותלבשת בהוא
לתשוב הדבר ההוא שתאוה לו כל נפ) בטוע ובשעה שנתלבשה תוכנו הנה
בהוא אנו נסותת בתוך אותות הוא ואותיות הוא נלבושים אותם ונסתרים
עליה נגש ונכשל הטוע לה. ונהו עני ולבבורי בראתו ובריתו כל בגוב
היינו לבוש כל. ונהוע עני הפרסות שבו אצל לבוע שהם לבוש הנסתר כל
וכנו הנפל הולבים להשל ואין כנו בתי נפל שהאור נתגלה עי כל והם בעת
שער זאל פאל אור כי עשן התשוכ שהוא לבוש התוכן של בנים והבינים נלבשת
את הגוב בלבוש גה לשאדו נוצת תוכנים והם החשוכ הנה נלבוש לגוב גל
בגדיהם אפל מתחת הגליהם גם שהוא נגדם על נלבשל גה שהוא תחת
הגליהם לל ונגלים. והם בעל הגה הע הוא עדנו הנסך המסוגל בין אצולות
לבריאה גהו גב בתי לבוש ותשל אלא שהוא לבוש עב ותם והלבושים שבאצל
עדון בארך עובי הבעל לגבי לבוש הגל. והענין כי הם הנסך הוא עב ענין
הנשל הנשמר שולבים ונכשה על הנשל. ועיל גהה בתאל פל לך לך בהה
והקבלה לכם והלבושים עדום הם כנשל אותיות ותרוב עדון שלא עי נשל
הנשמר והם הנל באצל עדנה על גב לבוש כנב הנל נלך נאות לבש הל
שגהל בעבן התלבשות הפרטפים שעלון נלבש בתתון כל גם נאור לבושל
כתלה תור שהם גב תב שנל רק לבוש לפי שהם בחי שערות אשר השערות
אינם נארך האברים עדון כל אפשהם לבושים שנעלה נאצל וכנב בעה
שם שאל סב שגם בכתם יש בתל לבוש כל. אלא שגם השערות הן
לבושים הותם עלונים שהרי גם בונתון מהגוף נגש כל. והם הנשמות
נשכים

נישכים ובתו לבושים בזויותיהו סרחון שונתן לבם נשא . פו בסה בגיא אל
כי בוץ ולבושים לאבול והשנות נשבו ובוץ עם והיחיבה בגוף בזרוע עלו
הוא בתו לאשתאבא בגופא בולבא שבלו בבתו העם . והיום שנעשה בבתו
בהיבות כון הסיפו שבהו עיר גולו אולם וום שלא בבתו העלם כון עיר לבושים
ולבן עלוו גו עיר ויבות בגוף לגבך השב וכיב בגיא בעמן סיפו העונה גיבוך
נהב . כי העונה שעורים מאכל בהמה . וגהו שנאור וספרתם לבם לגבך
ובות נהב שלא תביים מעלות ומתיבות עו אור הו ובון שם האלנים -
שתעלה ועיר גיבוך הה ובבנה מבה מורם עלו וגיבוך שם האלנים -
שתעלה מבתו לבושין לבתו התבלות בהסיפות וום שהסיבות הוא
ענין גיבוך והיבות בו וגם כוב בגא שבהו עיר ההושבה שושיך עיר התו
ובות מבתו אולם בה וום שלעלה מעם אשר אבלו יתי העם והבוא
שבהם שנין כי בולם בתבוה עשית בתיב שהבו שהוא ראשית האבו נתשב
אבלו יתי פעשו מופלת וום לבן עיר הושם גו תתלה הנשות שבתו לבושין
לאשתאבא בגופא בולבא וום , וכוב בגא עם ונשם עבים , ובתגא פו יתשא
בבה גבור את יום השבתבו עם , וגהו גב עמן פוונת מאה ברכות שושבו
מבתו סובע אנת הוא תב ולא בחושבן בהעם ומבה ושך גם לעטה הבות
עלונת הנשות לאשתאבא בגופא בולבא ומבב כי לא כל הלבושין שונן כי בוץ
הם מסתנרים אבל וש לבושים נבוהים כוב בגא עם הו אלנ גבות ואבו
לבסת ואבגל שלבוש בה לבש בבריאת העולם היום נעבם ויעוט
הנב והבר
הלבשים ותשא עהב הו הלבושים מבתו הנב והבר שאונן מתחרים כלו בעמן
שרש בגבי ה"ג העלם בגבי נבס ולבן עיר הנבות עושים לבושים מבתו הנב
והבר שנהוע אשר תשם הובך בו ופתיב הובו עו אחל ושנים . ו
קובנה , עבון הלבושים בעם שהם אונן בבתו מחרות בוו הבלים בעם ובו
לבושי הנפש ואבוע לגבי השבל ובות שבנשם וום כוה בתו
לבושים , וכון לבוש הנעל ובוה נישך הבשתם ומבן הלבושים בוינהו סרחון
נשתן

נשתנו יחידה דרך עלי לאשתאבא בגופא בגלבא כי עי תולב ומשיבים מאותם
בה שהוא לועלה מעם והלבושים שהם בוץ לבן עדו יכל להיות שומרו לבושים
נתעלו להיות נעלו בעם ומעם שכל שעי הגבות ומשיבים לבושים עליונים מבחוץ
הוב והדר לבשת, עבה)":

(ג) "אך אנת הואן חב ולא בחושבן, כי הים עם הם גב רב בתולים
אלא שהם בבחוץ בהיכות ואינן מסתיחים על האור, אבל זו אינן
בעיר האור שאותם בה פשוט בתכלית הפשיטות ולבן לא הקבה שהוא
נבש ומלבל מגבר בחוץ מהות מגשם מה שיכולים לומר עליו כי מה הוא שאין
שיך לומר עליו מי מהות חכ כמו שאין שיך לומר עליו מעשיו נשמות כי מבהו
ברבוו גם מחוץ חכ ושכל כמו מבחוץ משר ואתכל אב ומהו התנה אלוה תגבא,
ובמו שהאריך בזה גב הגאון מהרל ומראה בהגבות ספרו גבורת ה',
ובמו אגיתיים בזה ל ידע בעם שהיבעה גב נבחא מים מהו אינו מ הבעת
הוא מבחוץ עם שהן לועלה מעלה ומחוץ בריאה כו') ואי לגאת הים עינו
אבל עם עשר ולא תשע עשר ולא אתה עשר היום רק אפס בסך זלה
ברבוא הפשוט שיהיו נאבל רק עם לא פחות ולא יותם ואבל גו הוא
באנת שי בגבים גדול ומבדים ומאם, בנגע נעמן הבגדים עב שנשאם נגם
נהשנו, ובה כו, ולו שלם נשך עיב לבר נתהוו עם כו, כי כי הואבל אם
בה הוא כל כמו ובשון כן הוא אין לו סוף ותכלה כלל לבן הוי כמו להאבל
הבוא הבבות ספירות שונות אין לך כלל, ובמים גב בתואר בבוא שני
שעם נבוא לבוש גלבות עם, והיינו בבוון שהוא פשוט בתכלית הפשיטות
ונבוש ומבבל מגבר מהות השעה הפשי ואין שיך לומר בעבמותם והמתן
מבת אן שכל כי מבהו ברבון לועלה מעלה מעלת השכל אלא שבגבם אל
להאבל והות ספיר אלו גב כך ביבולתו להאבל הבוא הבבות ספי כו,
נהו לפם אחר מה אתם מפר כי לאו נכל אינון מבת איהו כלל ולא
שינף לומר בו עם, ונהו לפם אחר מה אתם מפר, ונפיר כי הים
אעם

אעפ"י שלא נאצלו רק עשר הרי הוא יתי' כל יכול אב גם עתה נשאר
יתי' הכח להאצילו רבואן כבבות ספירות וכח זה הוא גב רק האמה
בעצמא ובטל בו יתי' והוא בחי' אצילות והוא כח וגבולת להאור האמה
וגנוז בבחי' אלף, ושב אחרונ' עד שלא נברא העולם היה הוא ושון בלבד
בלי כלום כמה שהם ובשאר בוכתי שבחי' שון היינו בחי' האור כמו שכלון
מצדותא וכח ואור זה להאצילו ספירות אין לך, וגהו זה אתה שספר שאין
שייך לומר בכח זה בחי' עשרה לספירות כי הוא אלף כל"ך נעשה גבה בביאור
עפ"י מה שיש כל' ועשרה כל"ן והיש בחי' כח ואור אלף הוא גב פשוט בתכלית
הפשטות כי האור עצמן הוא אור, ולפיכך יש בכח זה להיות ספירות אין
לך אלא שזה נמשך ונאצל רק עשר ולא ט' עשר ולא יא' שהוא לספ
שכך עלה ברצונו להאור עד בגדום ולא עד שיומשך עשר בונא. "
ביאור עצמות הוא חב ולא בחושבן שאלף בה פשוט בתכלית ולא
נצור, שייך לומר בו שנין עשר חנב ומדות, וגהו לפ"ם אחר זה אתה
עשר ולכן הוא יכול להיות אלפ' רבואן רבבות ספירות, וגהו אמת הוא
חב ולא בחושבן, וכן נשמע בביאור עפ"י יבואן לבוש אל', ובתא"ל פ'
ונראה בדה אמת הוא חב ולא בחושבן וגהלע הכלים בעצם, אבל האורות
בעצם הם בלי זה בלי זהות, ולפיכ"ז אנו אצל ונאצל בנשמע שהן האורות
האלף ויש מתפרש על האורות בעצם וגהו שיטת הרב ורבאנשי הביאון המוכ
בעצם הכלים בעצם הם גב אצילות ונקראו אצילות והאמה, ובתבת
אלף שה בהא הכלים בעצם הם גב אצילות ונקראו אצילות והאמה, ובתבת
בוא לתרץ שהם האמה והרשון שנשאר אחר הבגדום ונלפ"ם כל' ושיטת
הרב"ם והעהלי בהעצם הם עצם אצילות ועוד רק שנשבו והעולם אל
הערבות והעהלי בהעצם הם עצם אצילות ועוד רק שנשבו והעולם אל
הגולי רק שהעולם נבוה ונעלה הרבה מהגולי, ונגם מעין גה בלבת
הגולי רק שהעולם נבוה ונעלה הרבה מהגולי, ונגם מעין גה בלבת
נבי הרשי שבועות בבה ובבה אלנים אנכי עפ"ם פ"ב, וגה כעין גם
נבי הרשי שבועות בבה ובבה אלנים אנכי עפ"ם פ"ב, וגה כעין גם
אור בלבת פ' תבא בביאור ולא אבה נבי כי אהבק הוא עפ"ם שבאצל
אור בלבת פ' תבא בביאור ולא אבה נבי כי אהבק הוא עפ"ם שבאצל
אפון כל', ועיין בעהלי תא פ"ב יסוד ומה ועפ"ם פרנ"ל ת' שם כ' שהם שרש כח
אפון כל', ועיין בעהלי תא פ"ב יסוד ומה ועפ"ם פרנ"ל ת' שם כ' שהם שרש כח
הנבון

הגבול שיש באדם כי עדיין היותו בלי גבול ונהיו בחיל עם הכלים בלי גבול
עכ"ד. ואפילו בעניין אורות וכלים באדם כמה"ר והאורות הן התפשטות האורות
מאדם שיש שלמי גבול בלי גבול."

ביאור וההגה"ה, ועוד שיטה יש לאינגלים המאשונים שהעם הם נשמות רק-
ההעלם אל הגילוי, ויש לאינגלים עם הנגנות והם מה
שנשלונות האדם שלא יתפר בלי גם כח הגבול. ומה לפיג גב יל שגהל הלים
בעם אבן האור הנשמ בהן גהל האורות בלי גבול בלי. וכן נשוע בסיחור
שער הלי בבה להבין ההפרש שבין לתפלה ביגם האורות הקף בלים
ונגבלים ונגם הכלים הם ונגבלים בלי עם".

(ב) "והנה הפתר באבן הוא ונוצע בין הנאבן לנאבנים, ופוס גבה
בסבור שער הלג בעור נבי ענין ברתם והנאה והוא נבואר בעת
שיא סלג שהוא בלון ושניהם בהיינם שפשור הפתם הוא בחיל תחתם שבאבן
ותבונת הפתר הוא שרש הנאבנים, והיינו בחיל עתם ובתור אריך פושם בעת
ואב גם שיש בו בחיל תחתם שבאבן הרי גה בתי בלאו נפל אינון נבת
אוהו בלל, והוא בחיל לפני אתר גה אתה עופר תר ולא בתושבן בלל (גם
עינך סלג ולא בתושבן היינו סאין עינך לך, ועבה הנל בתניא ואל פנ"ת
ונתי בואל בבואור עם הרעה ותבית השלג) וגם שיש בו בחיל שרש נאבנים
שיש בו בחיל תשבון בעם. וגהל ויהיו תיי שרה ואה שעפר הואה
נעשה בעל באבן הנל שהה עי נבתם ובחיל כתם ובעם הגהה באתבון ואתם
עולאה סבכם בואה בל ומבכם הוא בחיל בתר כי זה שהוא אוא על גב
סתיון עלוא באתבסיוא, ובעם בואור בשתת אליהו ועל אולין תרין פתל
הנסתרות לה' אלינו והפתם לוגלבות גהלע בכל סתיון ובשנשך האור ובחיל
פתם לוגלבות גהלע תיי שרה ואה שבבתם הוא בבתל ואה היינו שבולל עם
באבן בלל שהוא שרש הנאבנים ובולל אותם בשלונות היותר ושנבת עבה אבם
בל אל בלון ועשר לבן הוא עופר ואה לה', הל שבל בחיל ועשר שבו שלה
בנעה בל העשר סטירות באבן, וגהל גב עב אתוון הקרבין לנבי אתוון
בינם

בנינם, ועוד בלבד פי' כו בבה והיו אור הלבנה פג עם הנער בן מאה
שנה כו', ונהו עם בעבר פי' בראשית פיב בפי' ואולך אתכם לאומות,
מאה אמה, היינו נב סיתעלו שיאור בהם עם בבתר שהם בבתו מאה,
ועפיב אפי' נשאבגל סה באבות בן מאה פאלו את ועקר ובטל מן העולם,
שנתעשו הופרשנים, ובראה באבגל עם כי לא יראני האדם ותי בתיהם אונם
ראים אבל בנותיהן ראין הם, והיינו עי שבירור תש"ב עי יוו שעתיקהם
שבעים שנה כו' שעיב גרבה לבתו אור שבעת הוונם כו', ועב אור בן מאה
שנה כשנתעלה בב שנתיון לו מאה שנה לעבור בהם את הבוראיתי עב
הנאמר בן מאה שנה הרי הוא באלו את ומל גם בתיונ לבתו מה שבויתם
ראים כו', ונהו עשין מאבגל בעה"ל ביהוב של בי ניסן ולוהוב של שנים
ניסן ולבל של עשרה ימים ונהו עלו עשר ומתבללות מולב הנם בתו בו ונהו
עלו ובתו לא נהו ראם בנבורות שונים שנם. ובתו עשר נהוע בן מאה שנם
והיינו שלעל, ואורנ כל העם בשלוות שיאור גם בתו הבתר, ושרה גבתה
לבתו בו ולכן נאמר ויהו תיי שרה מאה שנה, ונבה ובן נעלת מאה מבנת ו
בנבור ונהה, מאה היינו עב אתוון הבבון ונהוע לשנות מאה אנה. בן
מאה באלו את שעוב ומל להיות בולו בתו מאיה עב בויתם
ראים ונה עב עלו עשר, ונהו תיי שרה מאה, עבה"ל, אבל זו נהו נם
ראים שרש הנאבדים לבן הוא בנבר נסבר סבו ונבא מאה, אבל
הבתו הותו
נבר הבתו התתונם שבואבגל שהוא משוו הבתר אונו בנבר סבו ותשבון
כלל כי הוא האבת אואם בה הבשוב בתבלית הבשוטות, ונב יש בבח האבה
גו שונשב יום סבו אין לב ולא תשבון עם לבר כיון שהוא בעבם לא.
בהות הסבו אב כמו שנשב יום עם כב הוא כל יכול להאבגל סבו אולם
לב נבלב ולכן עב בתו גו עתב שנעתב ונבגל ובהות העם באבגל כמם בואב.
אבל יום שנם בתו אלו שבבתם היו לאתבנם יום שנהוע היותו גונבע
שבון נבו בתו יתר לבב ובתו עתבנ עשר ולא ט' עשר ולא יא בלי, והיונם
שנשב את העם להתלבש בשרש העם כו' ונהוע שנאור חיי שרה מאה שנה
כי

כי בתור מאה והם עבר נקלתה בבתור שרש הנאצלים שבכתר ואונם זה
שנאמר בהם שנה לי יתיר היינו עלם נקלתה גם בבתור תחתונים שבאצילות
שבכתר שהוא הנתלבש בבתור שרש הנאצלים שבכתר והיו לאחרים ווש עב
שהוא הם בתור שנה לי יתיר ווש ווהאי טעמא שרש העם שבכתר הם בחשבון
הינתם גדול היינו וספר מאה (ועבד ונקן ועלות שונים פרקן מאה פעמים
ואחר בנגא) בהתם ובואר שגם בחור פשעו הכתר שהוא חב ולא בחושבן היו
כל יכל להאצילו ספרו אין לי אלא שמעמיד לא נשך יינו רק עשרולא מעשר
ולא ואל , גם עכשו נשך וספר העשר באופן הינתר שלם ונשבת היינו שכל
אל גם כלו ועשר ונהו וספר מאה ולכן בנגא נגד הינתן שנה לי יתיר שנקלתם
ובתור חב לא בחושבן שהוא בתור עתיק , אבל הם ספרי גדול היינו בתור מאה
והמאה הם שגם לי יתיר שנתאחרים ונתבללים בבתור יתיר ווש בבתור לפי אחרים
עה אחתם ספר בלי הנה , ולפושטם לשיטת הערכת והעלם שהעם באצילות
וש להם שרש בהאצילו ווש ונלי עם הנבוגות והם עבו כחות הנפש בשהם
שכלולים בעצם הנפש , וכמו זה גם בתאל סם לת בבה הן עם אחר פרי ,
אבל לן נהנם עם בעתיק שהם בתור עם הנבוגות ולכן שם עלי שגם לי יתיר
ווש , כון עצם הנפש שהוא בתור אל ובה כלולים כל הכחות יחב ונאבד באל
הם עם ווש , כון עבו כחות הנפש בשהם באברים חבל ונחא בינם ובא
חב ברעא ויינא כל ובל הבתור שבכתר יחב גהולל ואה שם בלי , עם) ,
ענין גה ובואר גם באריך (ברפח עא) וגל עתינא בכל עתיקין פרי
והם ענין תשע בהרין כל נאצלון ונתפשטין לכל עיבה בקבונא באתפשטון
אפילו תשע בהרין כל נאצלון ונתפשטין לכל עיבה בקבונא באתפשטון
עינו בהרין לכל עיבה כל כב ינקבון לונבע לון לא שכמ אלא בקבונא
בלחנר , כם הנא עלי הנא בקבונא עולאה כל עבל , ועיין בעת שער אל
סב ובואר כי לי שבין הם הסדורות באל כחב חנת נבל ועוש כי
הנל באל שלי עסב כל הנה , ואולי יש להעיר לענין לי ברכות ברה
שהם כנגד שם באל שהם נגר בשן הנא שהם כנגד לי אבכרות שאחה
תנה

תבה, ובגין כך תפלת השחר אמרו שהם כנגד ט' אגבורות, ועוד קבה
לא תהיו עשה במנין ותפלין חבה על הלב, ונם כל השופרות הם ט' ועיקר
הדין היינו גם תרתי, ובענין ויהיו חיי שרה מאה שנה שהוא גב -
המשכה מאה בכל, ואשרי נגד בחי' מאה שנה תענינו מאה כלות בשופרות
עבה) ואגדות ותפשטות לכל עיקר שהם ותלבשים בכל האבות כל וכה יגיבון לנבא
לון לא שפיר אלא בוכינא בלחודהי היינו בחי' עתיק (שהוא בחי' האמת
אנאה הנשיך ונלוקש באמת עד התלבשות האורות בכלים באבות שהכלים באבות
גב אינן נסתירים כלל גם על האור ונלי יחוץ בינון עד שאין עוד נלבנו
ובשב בפסל באמת שהם בהיריים לאין לך יתם נפסל באבות עד שבחי' באמת באבות
לגי לגבי אמת כוו בחי' נחות לגבי יחוץ בנוגע אבל הוא האלנים בגאת
בקלות לגבי עתיקא באלנים משב ובוש בוא, ואב הפל באמת יש בהם בהיות
ותם שלא עד שאין נסתירים כלל וכלל על אור העלי ולכן כב יגיבון לובא
לון לא שפיר אלא בוכינא בלחודהי אין עוד נלבא נוש) ועכשו נבר הוא
עתלה בהן בחוי עלי שהוא בחוי תר ולא בחושבן עב זהאי טעמא בנגא נש
בהם נסבר מאה שהוא נשנבת ונעלה ותר נוסבר עשר"פ כי גם כל אחר כולן
ועשר כל ובכל בהא בהא תלי (הנה, והנה הגל חייבו בבין תוך מאה ברכות
נסנוך ועתה ישראל מה הנו אלינך שואל מעמך מה אלו מאה ברכות בוקנאה
בעלות ונתנות סרב התכלת דוגל סעב, ומיין ובה פי' נחת נרוב לסלל הפרשה
ועמנו הם נקבתיב פי' נחת אלעזר אל בקאת בש מה הלא מאה היינו יפ הכל,
ועמנו מה ברכות ומנין מה מאה ברכות אלה נסעי כי פי' מה היינו
ועמנו מאה ברכות ומנין מה בהיינו שלא יהיו נחסר יש נבקר בסעל לאור
בחוי בוטל בהיינו לעשות מוש אין בהיינו לעשות נבחי' אנו בחוי אין להיות נשים
בק אנו חלה נגה אינו חלה בל כאל לעשות נבחי' אנו בחוי אין להיות נשים
עבון כשנרנים כאלו הלא אין נגבו בחוי מה בבחי' ונתנו מה, והנה עיג
שעשה מבחי' אנו שהוא היש של עבון להיות אין נוה עיג מושיך בוכב
היש לאין בהיינו מבחי' נש האמיתי הוא אם בה כי מאה מאה ומשך מנע
האמה

אמרה בבתו ענת הנו' ית שנע אין שהוא אמרה בעוא כו' כוש בבה אתרי
הוי אלינכם תלכו ועוש בבה ואהיו אבלו אמון בשנין אנו תורתך שעשעת
ואנ נאמר ארוונך אלני הנוך להושיך ומחו סופש שהוא בתו' הרוונות בבתו'
ולבותנו ית ונהו חונם עלי, והם יש סמ אתוונך ולוטלוש, ונהו שסובו בבתנ
שם עמן נאה ברבנת לעטן תרוגה כי הנו' נל נה כוש בגתב רש תשוה הנעאה
בבתו' נל' נלוטלוש עי נש שוע ישראל בשבולו נל תרוגה ל' תוונות הנעאה
והנשים נלוטלוש הוא עי נאה ברבות להושיך הרוונות לוטה, ונל' נגה בקיאור
עש כי אתה ברי נהו אתוונך אלני הולך בו' ואמקבשיך בו', ונהולש ונהיו
תיי שרה נאה שם ולהיות כי נאה אלו בנ בהם הנשים ושש הבתו' שבתם
בנ שהם נאה ועבש שם ל' יתיר הם בה עבנו ברונב מענו אתם נה אלא נאה
כי הבשרים בין נה לנאה הוא הנ תנס' אות' ובתו' אל הייבו בתו' עתיב בנ
נמענו תר ולא בתושבן לבן נורה עב' שהוא ענו תר בו' נהו נב ענו אל
נאבבי נגם הוא אותות פלא בו', ופוש בגהר ושסטים בנבנ עא בענו
אתהלש אל בהית בעב בו' לבן עי הנשבת אל נעשה נאה שנעשה התבלות
עש בנשר נאה שהוא בתו' אא ובש ששק בוש בו', ואפל בב עשן אתם
אלא נאה אשר עי נאה ברבות ושיפים ועש בא בבתו' נל' אונב בהם
בבתו' נה ובטול אנ ונשיך נב נבתו' עב', ובולבות שנש פרנו נאה
ואתר שנבוה הרבה ושוש פרנו נאה פעזים, ובו' בתו' אלו שבתם
בנבש נה שלעלה נבתו' סנבש (והם בבעל הטורים אותא ענו' ונהו
ונם תניה הו נבנ עבם, והם לנ שם, ופו' בלבת נהאריגל מ ונהו עולה לנ
בהיונ נלו' רשם סנ כשתלה האר ונסנ אוואהיותיים בתבה בא ובתו'
גו מינר הבות של שרה שהוא נל' עבב, ועיין בפעם שער הקרבות בשם סנ
עם הנולו לנ הם עטן נאה ברבות ונה שעינכם הבות לנ ובן עפו ושבת
בבבה פ' בנ' הנולו לנ נהו בתו' הנל הבו הלב בגוטל לנ נמן הלב נהו
ענר ושרש הדבור ונל כתם בנול, ועיין נשמן הבו הלב בגתנ תרוץ בנב עב
ונתנ בא) ובהגהות עפ הדרוס תנעו בתובים שופר, " ,

כידור,

גיבור, והנה הבתר הוא נוכע, ונבר בתו שרה הנאבדים גהם בנו ואה
ונבר בתו תתנה שבאבדו גהם שנה לו יתיר (ענין ואה בגיבור
ההגה, וגם בהחר אפינו ט לבהרין כו, אולא תבא כו ענין אתר אלא
ואה בנו אל בואה בתו אל באנבי וגהו תוי שרה ואה שנה זה שנבלתה הנו
נק הבתו שבבתר, עבר אחרונה אלני הולך, ויהו נוסה לב הוא נולו בסב
בתו הבן הלב שהוא ונלר הבבור. אך ואה גהו סב עם הנולו ושם סב
לא שנע עלו הנו שהוא גא שם זה וגהו הונם עלו, עכה) ":

(ה) " עשרים שנה, הנם אולא הם תבבלב, שגהלע הנתבם בטובן בכי תנוב
ועבר, תנוב בנא שהתבשות ואון לוש בל תנוב בכל בנע, וגהלע
נתנה אולא כי התכ ואון תנבא ובינה עלי יש בנם להבתון אולהם יש ובוונגיהו
תבינו להתונת הנולונות ואון לוש (הגה, וגהו כנו ונהשכל לנבות ובנבות לנתו
ונהנתו לבבור, וגהו בדרך השתלשלו יש נוש ושאב התבונת השכל נעבם הנפש
אונו עבבב כאל כנו יש ואון שהרי לא נבשה הנבלותו ונבואותו תלה בעבם
הנפש כנו ב שנבנים התבלות הנבה בשכל עב נלי כנו יש ואון, ועיין.
פלגת בבה ואתתנן אל הו סב, וגהלע והתכ ואון תנבא ולמן ותנב תנב
גהו הנושבה ואון לוש, ומנם בבה אלה סלבו הנשכן בעונן נשכן הנמ
שהוא לבבו שבבחו ובולתו לתבש הוש ואון, ולנאת עבאים תנב עשמ
נב שנה לו יתיר סיו עם הות שהם בנפשם עין ותבתר שהם בוהבו
עשרים הינו בתבנה הנלי סחבון אבא יש עב ובן בבוהם. הלי אינא עב
אנסיב הן שנה נב לשון יתיר כנו בסתם הלי ואה שנה בלי (הגה
בי תנה ולב בשם שהוא תכ רונג לחנב נתב כי בעבם חונב גהו תכ ונולאו
ל בו הוא הבוהם כנב חנב סו נבת, עוב יש להעיר לענין עשרים ונשאבגל
אנה לא שלטא בה עינא. וגהלע עשרים נבה השלי, סיו שלי הנבש הנ
שנבש הנלון נשב ואור גהו בתו ולב בשם שהוא עשרים כלי,
ועכה

ובשתנשות ואון לוש מא לי מא בם חאבגל אב לוש בחב: שהוא

ומפני כון עשרים ואחד הוב ואולאו עב נאור עב הכתוב שנה לי יתנה
כי הוא בתו אחת ולב של שם, ואם עשרים הוא גב בתו כל שהוגב לכתר
וגם עשרים גיוטי כתר הניעב כי אוא אלבישים לחוב שבכתר וולעם גבלות
רגלם, ועל גתב פי בשלת בסלב לב כב לב סבכם בעא לבנא בהבאן לעלא
אשרי בולא בהאי עוינה עולאה חיים בחוב שהגשבה והפתם אאב שיבא
באב עב תוב. ועוב גגה גב בבואור עפ"י ועבשתי בתוך בני, ומב בלבת
רפ בגרבר בשנין גבן עשרים שנם לגולגלותם בול."
ביבור והגה. עשרים שנב ולב של שם הול עם הגלי, לועלה ועשרים
לא שלטא בה עינא. עשרים גרה שבל העבם עשרים פי
ובולגל כתר, כי אוא גלבישים את הכתם והגשבת הכתם באבגל הוא עב אוא
וגהו שבל ואה שם ובם עשרים שנם, ומב להעיר לענין בשגם הוא בשר
והול ובול ואה ועשרים שנם בגאי על ושה, עכה), הגא בחתבא בלא
אתפרש בחשבה ובלא לעלון (הגה, וגהולע ונפר ובגא עבן פי עבר גהל
ובל גון ובגאות תגיר עבן שהוא תכיה, ועוב עפ ובשתם את שנת
החגשים שנם שהוא שנת הובל. פי ובשתם בבש הוא תכי הייע ותוב
תוב שגשתתרש תגיר ואון לוש והם התתבשות גו התגובי הוא בבת האב
בה שהוא ותיר ובותבר תר ולא בחושבן אשר עב על העשרים בחוב עשרים
שנם לי ותיר מחות אוא בה. הלובש בתכ, ועל בתבגיא פלה בהגה בשם
ההם נע, ומב אבנן בגוה לבחי הכתר שעל ואה שם שבכתם עלון יש הקתול
תתתונם שבואבלי תם ולא בחושבן ותיר ובותבר ועב גם בבתול הולתו הכתם
שרש הבאבלים בתבוה בוספר גבלו ואה שכל אל ועשר ספ"ר שבו עלון ועשר כל
ועטעם הכל בהא בהא תלוא, עשאב בחוב שהם הבאבלים ומש ואסיון
שאוא בה שרה. בתכ הוא חל השראה לבר, והיונו שיבול להות שיהא
שרה בה בקחול העלם גב, ובעמן שה רבעה שהול בחול ומוב אבא שוא
ונחת מה ואעבים אור לו אם בה וראות את אחרי ופם לא ראו שלא
השום בחול פמול חכ אוא השרה בחכ שלו בול (הגה, שבא עם הות
אוא

אואמ שרה בתב עצמ ובל לדונת שלא יהי מתגלה בתב רק בתי אחרים
ולא בתי פנים בל ואעפי שגם בתי הפנים שרה מן בי פעמים אבא הוא
פעמים עי. הרי גם בנות האדם מלבש הנשמה ושרה שם אעפיב אין האדם
משים אהבת הנשמה איך וזה היא אעפי שהיא שרה מן ואינו משים רק האהבה
גם היינו בחי השכל והמח בל, ומבמ יל בהבקל הבדלות לאין לל שגם בחי
התע עצמה עם הינת שאואמ מלבש בה בל באעפי פעמים עי הוא פנימית
אבא מן אין מתגלה המהות בבחי תב רק מבחי חיצוני ובמבע באבא ובנב
מגלא בחי שערות באא לבר בל שעל בשם אחור ובמ באא בפי ומרוץ
בל, ונשאב הבתם שהוא מוצע מגם בין הנאצלים אב גם
בעטר מן מגם מבחי תחתם שבנאצלים ולא בבחי השראה לבר, ועל בפי הנקבב
והאחרים סב בנים עאב אור מגל גה אעטו על בחי הבלאב בביכולם באבם
שאינו משים מהות הנשמה שבו סב בחי הבלאב אינו משים העצות אואמ
המלבש בל עצב, ובמ באב בהבדש בדוק שאור והי העולם, ונהע בחי
השראה לבר האור באן. אלא בהמ היינו לגבי עצמות אואמ מגם, ובאן
בל הענן בבחי האבה לבר ואואמ מהיגם האבת הבלאב שבבחי האבה הוא
בבתם בגולי ותם ובתב בל, אינם בבחי השראה שרה בתב ומשמע עי.
והיינו פעמים הבלאב ובלע, ומעפיב לל בונב מלת עסב התל שגשם מחלב
שבה שרה אואמ בה, לפן אעפי שהתבה מלבשת בנשמות מן שרה בה
אואמ בה בבחי השראה בל, ועל בפי האבבג שבתב עפיומ בתשלוניקיות
תשב סתמו הוא בתם הוא המלבוש ומחשיב על האמ, ולפב נראה שהבתר לבר
הוא מלבש את האור אמ והוא פרבוץ ונל אבי ושאר העמ מלבישים בתם.
גה בל ואין גה שלמים בתביא שאואמ בה שרה ומלבש בחלב בהיונם עי הבתם
על בהבבג פי בנבקר נית אי בה ישראל אב שרה בונא בבחי השראה.
נשאב בבתם הוא בגולי, אינם גב גבואר שם שהבתם אינו מלבוש האמ
בא תלב מבנתו המתפשטות לנום העולמות בל והוא רק בחי הנו ואואמ עמה)
ואעפיב עצב הינת שרה בתב אמ בה לגם מלבש בה בבחי גולי מגם
בחי הבתם ובחי ובאות את אחרי בל) ומבב הם תבלב לבן מל עשים בל
יחיב

נתיר (הגה . ועניין שכל ההושבה נהפכה העל מאה שנה וגם מאותו העל
עשרים שנה יש לפרשן בפשטו ובאמי כל בהגל ההנשבה וכל הופכי שלעלה
הכתשבול וגבל וגל שבכתם בנש עם אחרונך אלהי העולם , וגהל ההושם של
מאה שנה שנשיכים נהכתם עלון להכתם שבגל וחוב שבול וגבלים וגל בחוב ,
ועבג הוא ההושם בבחל עשרים שנה , ועוש בהב בעמן על שם שנתן אבהה
שהוא תע לבוב שהוא גל באבל וגהו ההושם נתב בגל , וכן האבות שהם
הנבות עלונות נתם על שם לבוב בנש וגה בוא ושאעשב תי כן על שם ,
ועלון עניין ההנשבה ובתב ונחוב , כי הם נוכל שוש ב יתובים בחוב הא
היתוב התגובי בשבול להחות העולות שהתהות ואון לוש כל תגוב , וגהו
בתל ריעל , והב בשבול להנשיך עותון לגוב להולוד שנות תבשות , ובואר
בסעתה שער הכל פיא כי בתל היתוב התגובי נשך עגוחל תנב עבגן כל אף
היתוב להנבוא נשנות תבשות בדרך שונבלו אנת בלעלה ושוב כלל וה בודק
אבל , ואב בבחל תוי שהה כל להות נשך נבל הבחל ואה שם וה והכתם
וגהו נבחל הותון להנבוא נשנות תבשות , והבתל הכל עשרים שם וגהו היתוב
של ואון לוש תגוב בשבול לחחות העולות , ועל בבהב סל ונהא בגב עם
ונם אותם אתנתי בת אבי הוא כל שאעשב וש שהיתוב התגובי הוא כל
להחות העולות נלא אור תבש עבב וש כן גב ועלה עם אחה , וגב שאונו
נבסב נשך תגוב . וגהוע אחותי כל עב , ועוש בלעת בשהב בבואה שנ
עם ולתי בוש גאותב עבון ובאי גאותב הולבם בתע עב אנת תבים כל
ובעם נאבגל סבב בגלוה ושב נסי עבגו אותו , ובתב התעבת ובהנהע ,
ועוש בבהתם לובבת על הגובנית ועטן וה בלהחות העולות שאונו סופב
תגוב כל וה נם לסבל בבחע וש . בבחל הבראה עבם נם נסבל זתנ שהוא
אותב . וגם אב עם הות שההושם בלהחות העולות הוא כן ובתל תוגבל
התב לבר אבל עבב נם הסבל הוא בבחל ונע הבלם על התובנל כל ואתר
ששרת בו , ועבב ובן עטן ועלת כל ההנשבות מאה שם ועשרים שנה
שנש בבל בחל ועלה כל , אף עון בעטן מאה שם ועשרים שם כי נם
ההושם מאה ועד הע מאה שם אב להות הנשבה גו באבל כאב עי אות
נבש

וכמו כותב בשלח בסגנון מעינים נראתיך כי עין סרכה בו,
ועוד בלקט סי' אור בבואור עפ"ז ונגשתי שלפן ע"ז זה יתוב אותו ובאות
ההושיע אותו מאז ומש, ועוד כתב אלה סלדי בעמן מאה שנה ועשרים
שנה ועוד בענין התפלון בבואור עפ"ז ועשית ציץ וכפשוטו גהו הושבת
בתב בעי, ואפ"ל שעלה גו גהו כשהוא"ל ינבלת ובתב בעמון שלא עז גאל
שגהו תבלית עלות הע"ל, ועבד הוא שרה שהרי אברהם הוא טפל לה
בבואות, וכמו יגה בלקט בשתב סרה עוד בדבי, "

ביבור, בואור דנין עשרים שנה שהם תוב הע"ל תחין רעין, ונהר ונבא
מעבר נה ונבלא, והע"ל הנע שרה ינבלת מתוב הינון שונבלת ובל
הגה כתב, וגהו מאה שנה ועשרים שנה, עד שנת בעוד שנלדם לגה פוש
בי יתוב באוא, הא' להתות העולות לגה נשך מאוא עבגן נהוע עשרים
שנה, הבי להוור נשות תשות גה נשך ובחו' מאה שנה שהוא הפתם, ונע
גהו תבלות עולו הע"ל שונבלת ופתב שלא ע"ז גא עד שהם הו אברהם טפל
לשרה בבואות, "

(ואן). ושבע שנים, אולון אתפרשון ונפלא עטלא סתונא בלעולא, ואעג
הבולא תנבא תבא אבל ותפרשאן בדינא ובתנו בפוה סטרין
ואתרין זה בלא הוה הבי לעולא (פי' בגה בתב) ובגין כך פתיב שנה הא
ויתובא בלא אתפרש לשנין (הנה), וגה יש להעיר לשם בואא עפ"ז גה
האשה אשר תגריבון להוו כפשים בני שנה שאתגל הובא בולנוס פי' פנתם
בקפתם וכן בתוב נאור שנה לי. ותיר שאעפ"ז שהן מאה או עשרים הם
יתוד אל אנש, ושאב בגת לכן אור שהם עושין אותם שאור בהם נבחו
עלון של גה כתב עד שנבראים בן שנה, ועבד נאור בן שנה
שאון בולבן. עפה). שבע שנים אולון אתפרשאן בדינא ובתנו בפוה
סטרין ואתרתון זה בלא הוה הבי לעולא ובגין כך באלון שבע שנים
בתיב

קידור, ושבע שנים גת הם בבתו התחלת עד שהם הסכיים, אך תגבה
עשה שלום בורלוו בן יום ואש, ומה על שנים ל' רבים (הגה
ומה יבן ענין בבשים בנו שם יבבשין, בן שם שאול בולבו, ומת ושמו
הוי הושם גבה נמן ההסרש בין ומי חתון מאורין גת ונשבת ויוש גר,
ע"ל). והתחברותם עד תת והנורא ובולם על תוים לבחור ע"ל שחרי גא
על עהת לגבי ע"ל ולכן חתן ובכה בל כי אוננו באמתלא הנאל' ווש, כי
שאול בל ומונע תחבני, ענין הוא אתשורש הולך והומ ועד בנש הומ
בחול הנר והדר לבשת כוש אלבוש שוים עדות ועמוד כתשיתם כאוה ולבנתם
שלות בל עולמים ולבן אמתם ולבה על נבב מחם כמנין שני תוי שמה:

סלוב.

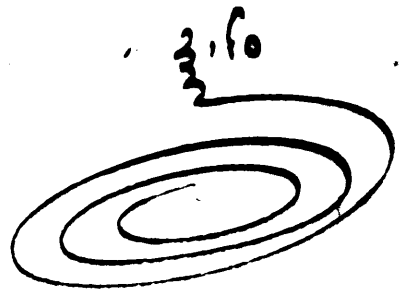

בברכה בעצם היום הזה בלבת מים לך לך, והוא ברוש בתנ"ך ולא שועתון
בעצמו כאן נפשי בתבים ובאור ענין זו יעלה לנו השוואה רת
עולה ופת. הוי לך הנה, וכן ואשר ונשוט לו הולך רת עולה ובפה
בעולה יש לה שוובות לבתו שרבוט הנחש, ועיון מענין שרבוט הנחש בתנא
בהה נונשוט הולך לאסתר את שרבוט הנחש, ועיון בנאא אות ש' מע"ס
ועיון בפשב מענין בעלת הנחש על הכסף, ובתנא בהה ועשית בזן נחש
ובסרעפת שרר חת הנבנת סן נקבי ולא בכסף תנאלו, עכה"ל שוש כ בחו
עולה האתר וש ונלתם את מרלת לבבכם בתו אם ושראל מנשון תשלה
נבאלון על באנה סו ב ואתם (ו) הוי את לבבכם בבחו אתעבלע (הנה
ואפלו על עולה גו נאור לנבח על השוונית שהב נאור נב על בנר
של שונה נוון שיהו לאות הנשיח, ואב מה שנם עולה עפשיו הוא בשונו
היונ לפי שהוא אתעבלת לבתו עולה בלעל, עכה"ל (על עולה ג הוא
רת מ' יעלה לנו השוואה ופת הוי כ עולה ג הוא עב עב ועקור שיך
הוי, ונהנ נבולה עולה שבכתו עליה יב בריתות ובתורה נכרתו ב
בריתות, כי על התורה נאור לא בשנים היא שנשלה לנטה מבחו
שנים, ובעולה נאור השוואה יב בריתות הם יב נחשה שלעלה מן
התבות (הנה, יו) כי התורה היא הנשכה נאבו לנ עולות בוע, כש
בתנא סו בראשית בשאר כי כאשר השנים התבשים עב נכרתו עליה
שש בריתות שולנשך האבו בנ עולות בוע אבל הנולה הנבולה מ יעלה
לנו השוואה נהנ הנשכה נבחו שלעלה והאבו, הוינו נבחו כתב אנת
הנא תר ולא בתנשבן ולמן נכרתו עליה יב בריתות להנשיך בעם באבו
ובנ עולות בוע, עכה"ל, ונהנ שון אברהם ולא כתיב ונון אלא עב נ
ה' (הנה, ועיון בנבר סו ורא פנים בסו וברות עון הבריתו, ונם
בעצם הנום הזה יש עב והשבוע בבתבחות נאב ועבנותיך ותלוך וכש
בנא עם הנוהר סו בולבות בנא א', ועם ונתן ה' תיב ועם נבו
בת ואבנם, עכה"ל " " " :

הבואר

(ב) " הבאור עוד יש להגדים שיש באדם כחות, כח הם אנ"ש ה
המלבשים בבבא ואתא (הנה"ה, שהם שורש בשר גופים ועצמות
עכה"ל) ותג יתרה הם נעשים שאינם נבשים ומתלבשים בהכלים (הנה"ה.
עיין עוד בבאור בהשנים כשאי ובבאור כי באשר השנים התבשים שבלית
מלך שה"ש ועוב בסבור בהבאור עש"ה ועשן להם בוצות, ובלית ביאור
כי תבא בחוש השנ ובאור ויבקר אלינם בנקבי תה"ש, עכה"ל) ועניין
שנים ואחר הם גב נעשים ושנוים (הנה"ה, עיין עוד בתא"ל פ' בראשית
בבה"ה כי באשר השנים התבשים נבני שהאדם אינה אלא בנחגיר תחבל לנקבי
השנים הנעשים, כך ערך בחת הרבוא לנקבי השוק (בל', עכה"ל) ויש שנים
ואחר תתאון ויש שנים ואחר עולאין בעבר בגהר פ' (ועה"ל) בה"ט עא"ל
עש"ה השנים שנים לה', היינו שנים ואחר תתאון הם גוב שהנ' נל אחר
והיינו נפני שנ' באבנ' הוא נגר של בוץ שהם מעלם, והוא ותלבשת בתוכם
להתוותם בגש ולבותיך ולבות כל עולמים בתוך ובכע, לכך הוא נל אחר שהוא
בתוך הותר תתתון ושלה בגש בתא פ' נל בבה"ה ענין חנבה, ובלית
בבה"ה הוא נספר בני הנבות באבנ' שאינם ותלבשנם בבוץ בבחוי אנ"פ, כי
אם הם הסובב והשלל לכך נל שנים, ובנבוה שנים על האחר כך נבחה
נפרנתם ובחוי נל הוחבת בבוץ ועל בחוי שנא אלו אור נשה רבונו עה"
האבינו השנים ואבבה ותשוע האחר אנרי פי בגש בבחב ואתחנן ברסנ
עא"ל אך נה שהם נל בחוי שנים, כנשל השנים שבם נעשים את האחר
ראשה ועב רבלה, והוא בי לנה בחוי בנבוה שנים על האחר פ', אך נהנו
בנשל בוטל הבבור לנקבי השכל ונלרו, שהשכל הוא נעשו ובל דב והוא בתלבו
בבחוי בוטל לנרי ומנל ונגו, והיינו בגש בשב ס"ב לנשל כנו בנעם האבם
שובבר בבר אל, בבור בה לבבו כלא ויש כל לנקבי עשר בחוי הנש חבב כל
נשם בכבא שלנקבי הבה נם אחר התנלות הבבור כבל הבבור בטל אבנו
כנו באבם בוטל הבבור בענבו בשכל ולבו טרם סובא אל הנולי כל עש באריכות
ולכן נל הנל באבנ' שהוא בחוי הבבור בשם אחר לנקבי הנבות באבנ' שנל
שנים שהבבור ונל ובטל לנקבי הנבות בבשוב בבר האבם לנקבי שכל בענבו

עבין

עביין בשלו כמו ערג ואור יהי אור שנהם התות של האור בקיץ ובמשך
עונת החסר באדר הנקל ותכמה הרי ואור זה אל לאחר שיבא אל הגלי
הוא קטן לגמי מגלרו עונת החסר כמיטון דקור ב' האבם נדבם שיבא אל
הגלוי מעוכו כלון קעונת. החסר שבלב שהוא אונל ההגבה וקטן שם לגמרי
וכן ערג כמו הוא ואורות, ולכן נל הוגמת עלונות בשם שנים והבינקוה
עלינן נל ארל ונהם נל עביין שנים ואלל תתאון. וכנוב נש עוב שנים
ואלל עולאין. (הנה. ועוד נש בדה ונשב ינגב באלל מגלרי אבינו באלל
בכסל בש באלל מוהה על ב' בחוי אלל הנל היינו אלל מגלרי אבינו נהם
הבינה הינבלת מבחוי אבא, ולכן נל מגלרי אבא, באלל בנען היינו הנל
ונהם נב עבין אתהלך לשם הוא באלבות החיים, פוי באלבות היינו
ב' אלבות הנל וכן פוי בפרבוס ערך אלל. שהנל נל אלל וכן הבינה
נל אלל עלונה ואב מגולא מבן שהתכ נל שנים עולאין אעפי שלא נל
מן בפרבוס ערך שנים בפוי, עכה) היינו שנים עולאין הוא תכ ובחוי
הבינה נל לגבי התכנה אלל מ בינה הוא ההשגה וההבנה שונכ להתלבש
בהכלים באבון בבחוי אוש ונל אם הבנים שנבינה נולבים הוגמת אהוב
כל, ומאתר שונכ לתפוס ההשגה בהכלים של הוגמת אהוב הנ נל יש
ושאב התכ בחוי מין כנוב לעלה מהבינה נולבים הוגמת באבון, ונהם
להנתון אוהבי יש ונהם נל תבונה אותיות בן ובת שהם אהבה הנל בן
ויראה הנל בת כי נהי בתבונה נעשו מוחין לגאל. ועיין בפשב פשוטו בהלה
ועיין מענין תבונה בגתב האגינו בהבאל עא וכיון שהתבונה מתלבשת בגא
לפך נל אלל וכב בפרבוס ערך אלל עלונה שכנו שהאלל מוגיאה כל מיני
בחיים ותולבות בן הבינה המגיאה ההוות והמגיאם אל הפעל, אבל
התכנה נל שנים עולאין שהתכ היא השגת הבינון זה שאינו יוכל להתלבש
בהשגה בכלי (הנה. ובנש מגה בלגת בתחלתו בהבינאור עפ אלה
מלבי המשכן פב באריכות נבת ועוש, לכך נל שנים בחוי אוג בי אור
מלבי המשכן פב באריכות נבת ועוש, לכך נל שנים בחוי אוג בי אור
אוש בה שורה בתכ וכנוש מגה בפי ואתחנן בבה ואהבת את הוי ושם
רפב

רפ"ב. בענין שהתב"י נק' תו"ל כמ"ש והתב"י תחו"ל הוא בחו"ל נגלו על נר"ב
בהנס שהתב"י הוא ראשית הגולה היינו בחו"ל וסוב אבא הארה בעולא
בחו"ל אבא בא לרבי גולה והתלבשות, אבל עצמות אבא טמיר ונעלם בו',
ועיין מגה נר"ב בהגב פ' אמור על הי"אמר וגם אינה אחותי בת אבי הא
ועכ"ד התב"י נק' שמים והבינה נק' ארץ, ומש"ב בלקו"ת בדה"ב בנום השמע בנשין
תבא, ושם פל"ג נר"ב מענין חוב, שהבינה מאירה בהגבות בבחי' ניחוב, ושאב"
בחב"י נאמר אתבשה והיא חתנה ומנ"ו ושם פל"ג נר"ב שהן תושבב ותושבע"פ.
ובזע בתושבב נק' שמים ותושבע"פ נק' ארץ, ועל בפרבס ערך ארץ עליונה
ונק' הוא הבינה ונק' ארץ כי הוא בערך נר"ב כערך הע"ל אל שלעלה ומנה
עכ"ל ומה ובואר שהתבשה נק' שמים, ונבי הבינה, ומש"ב בערך שכינה ומש"
בלקו"ת בדה"ב שיר השירים, עבה"ד) אך פשוט בינה הוא אל עם תב"ו ולא שייך
לומר עכ"ד בנבוה שמים על הארץ. שהרי חוב נק' תרבלג והכל אל שפשוט בינה
גהלע ההשגה וההבנה של הבינה באואו עכ"ד הבן בחב"ו וחכם בבינה, עיין
בבהגב פ' וארא, אלא מה שהבינה נק' ארץ גהו בחו"ל הנק' תבונה אותיות
בן ובת כנ"ל, ובמ"ב בגחלג פ' האזינו שם עפ"כ כי אם לבינה תקרא.
ותבונה תתן קולה בו' בינה עולה ותבונה וכמ"ש בזא"ר בענין מש"ו ותבונתם
ותבונה תתן קולה בו' בינה עולה ותבונה וכמ"ש בזא"ר בענין מש"ו ותבונתם
אין מספר בקשה איך שייך ענין מספר, ואין מספר על התבונה אלא לפי
שהתבונה הוא מה שמאיר מגת הנק' בן ובת, נמשך מגה מדרגת השתל
אין לך בחינת נוקבא עליונה ומש בתא קדה מגגה מיון לבן שייך
עכ"ד אין מספר אבל בעצמות הבינה לא שייך כלל לומר נקבה מספר ואין מספר
נק' תבונה בחו"ל הוה שהוא הנק' של הנשמה (ועיין מגה בדה"ב מגגה מיון
הנק' בענין מש"ו ויהי האדם לנפש חיה ותא"ל רוח ממלל, ועיין באמהלך בדה"
ומעש בחב שם, והרגב פ' בא בבל נב בתב שבחו"ל נמשכה מפנים/אריך
המשפע לאבא בינו ותיבה נמשך ובחו"ל עתיק בו' עש.) ובינה נק' נשמה
שהיא ארה בכלי בבחו"ל אוש נשמו משמים נק' בחו"ל כתם שהוא הנק' על
התבונה כי חב"ו הוא נק' ראשית הגולה והוא מעט גולה אבל הכתר הוא
נק' מדבש ונק' תיבה (הגה, ועיין מענין המים ונשמו המים בגו' פל"ב.
בחגיגה

בחנוכה בגב עב, ובולנוס פי' ענב סוף רוג תתנ"ה, ועיין בגרדש תלום
פי' נפת נבי הללוהו שמי השמים, ולפי פי' יל עב מש בגחג סמ"ם פעמים
ברכת אל בפי' הגום אשר מעל השמים והללו כו', ועיין בספר"ג חפ"ה
עכ"ה) וגהו מי יעלה לנו השמימה ל"ל בחי' שמי השמים שהוא בתר וחכמה
ותובה ותי' והיינו רת מולה בחי' ומן ה' את לבבך. (הגה. ועמ"ש
בלקת סבה ובעת הולם ברגש הראשון בענין כי הוי' הוא האלקים בשמים
ממעל ועל הארץ מתחת כי כוו שוש הסתר ובגבום בחי' ומבע הנקי' אחר
שנתוע כי הוי' הוא האלקים בשמים ומעל הוי' גהו מולו ובחי' אלקים הוא
הסתם ובגבום בהתגברות גה לעוג כו', ומבואר בגא בגרדש חרקלת בוחם
שהשרה היא נב שרש ומקתם משם אלקים, ונהומלק אלקים על כו' ועי'
ברית העלה והסריעה מתגלה העטרה שהוא בחי' ובה, ועיין בלקת
פי' מקב בבה ולהבין שורש טעם ושם ספא, ואפל לפ"ג בחו' שם אלקים
אשר בשמים ומעל סובע גהו עב והקמילה הסרובת לכם בין הנבש ובין
נהלק שנם שם בחו' פרוא, ואב עי' בחי' ומן ה' את לבבך נשק שהוא
מולו שם הוי' שבחו' סובע ולא ומלום ומתיר בחו' שם אלקים, ובמין בה
נתבאר פי' הנוק ובו על הנשר כו', שבוגב הי' מ"ם שהוא מרעת הנסק
הנפרש בין אבו' לבריאה שיהו' מולו האבו' לבריאה ולע"ל יהו' בחו' בו
בהשר נהר ונבא מעבן הוא בוש שהוא גב פרוא מסוגת בין בתר
ותבוה לגא שהא עוג מולו הבתם והחב, ועיין מה בסבור בבה ששת
ימים תאכל מצות בחגש השני ובלקת בבה ששת ימים תאכל מצות בחגש
ביום תאכל מצות בבה ונמן על הנהר, ועבב ובן ענין מבולה מולה הל
השלישי ובבה ונמן על הנהר, ועבב ובן ענין מבולה מולה הל
שלא ומתיר עם הפרוא העליונה שהא המולו מלמעלה ומתר מבחו' ונהר
ונבא מעבן ומ"ש מנב מענין ובעת כו' והשבות כו' כי הוי' הוא האלקי
ונבא מעבן ומעל הארץ מתחת בבה שנקב ישראל בחגש הראשון ומ"ש
בשמים ומעל ועל הארץ מתחת בבה שנקב ישראל בחגש הראשון ומ"ש
על הנבה תבוה פלה שבגבות המולה נבש אחרן לבית נהלק והיינו
בגאת ובא אחרן גאת בריתי שהענין שעי' ברית העלה ומק הנבדל עב
גובה

ונכה ליכנס לפנים מן הקרבת המבול כמו הנרמז וכמו נהג. עכה"ל)"
נמי מילה ר' יוסי עב אוכלא באפרת עב ואכלתם אבל היינו תובנו/הלב
נלך נב טוב. ומילה זו להעביר תובנות הלב רק ישאר מילו פשוט/
הלב ונם כמו מעלת בכל מאדך על בכל לבבך. עיין בדה ויצא מן הבא
בית מעה.

קיבור. עניין מי מעלה לנו השמיה רת מילה כי יש נרב חז נרב הם
אופס תיר מתיבה מיפים, וכן שמים ואחל הם מיפים לפנים
ויש שנא תתאין הם גוב, ושמים ואחל עולאין הם חכ' ותבונה ושמי השמים
נת בתר ונהו השמיה. ואב מי מעלה לנו השמיה רת מילה נהו מה שמשך
מבתי/ תיר מתיבה עד המילה והבנה מנין כי הוא הא/ל/ בשמים ומעל
ועד המילה משך מילו שם הוא בשמים ומעל נב ונהו מי מעלה לנו השמיה
רת מילה. עכה"ל":

(ג). ופרי לבאר מנין מילה ומנין זו הוא את לבבך. יש להקדים מנין הקודמת/
כי חנם התבונות עולמות כולם אשמורת הכלים שהם האותיות (עמ
וגה בדה והנם אמצע מאלמים ומהבינאור עפ"י ובדקר נשה אל ראש
המוחות וכתיב ותקע בעמוד מילה ותתן שם לפיתה, שהמל/ ומרבת מילה
בפיע לותן שם כל/ ופשט מגה בגהר ויחי ברכט מעב, וסמ ויחי ברכ
עא ובפ/ שמות בות עב ובפ/ פנים ברמט עא ושאר מובתי והיא נקרת
הטבונים שבכל בפיע רמח מבונים מה מינו/ שם ופשט בגחנ פ/ אתרי
בס עא, שנהו עב ושם אין מבין ומשט בענה ומשט נב מגה מלכת פ/
מעבקר בדה להבין ביאור הדברים הכל בענין מעבפס עש ובפ/ אמור
בדה והכל את העומר סא, שנהו עב יומם ושרתים (הנה, ובדה
אמור פ/ תשא סמנ ובפ/ מבורע פוט ובשהט רבה קסמנ ראשו בתם פנ
סרשא ותקע בעמוד מילה שאין חנם של תורה אלא בלולה בו/, ועבנ פ/
בגחנ פ/ אמור בנ עא ובהרמנ שם ומנין שם עב שם נתן ליראיו ובדה
פ/ בא סמח שם נב ותקע בעמוד מילה עב חבות מילה אנים להודעת לך
נמ

גם סמכו עליהם לענין ויתלו עליהם לולה. ועיין עוד בגחא. סי' לך דבר
עב, וכסי' בא בלב עב וכסי' תרומה חלא עא ועיין עוד מענין ותלם
בעוד לולב ותתן טהל בגחא כי בראשית בית א', ויראו בעלי עא, ונשב
נפש א' כ' בשלת בס עב, הפ יתרו בסב עב, ועמשב בכי' הרגב והנא
עד עמ כי' ונהל ברב סעב, כי' סעלו ברסב סעא, גתב כי' אתרי בגת
סעב, כי' אמור הפל עב, כל אלו הנגע על הבסנים ובואר בכי' בית אהרן
עבה) ומה נשק ההעלאת מן בכונך ועיין בהר ויחי ברגב סעב עפ בקנ
ואכל עד והגתב כי' ויקרא רקב עב, וכסי' בלן ברב סעא, עפ בקנ אעדך
לך ואבסה שהוא העלאת בתי' בוטן היש אשר מהיש ודבר נכרב עב)
בבחג בוטן אלון גה בלי העלאת מן עב זת בובים אבן בעינן לגהלי נדם
מלבא, ועוב נשק אתב הנשבת בוטן האמיתי נשם מה שולבן בבוטן
האמיתי (ועיין בהם באמהלן סו' ג' בה גורע דבנה שבר אמת, ובתא.
בסי' ואקרא אל אמרהם אל יבתלן בו' בבה ובקר אלנים בו' ואקרא
בו' והנשבת בוטן גה בלי הנשבת גב שמקרר את המן והוא גב ענין תיבור
כי אל בעות מעון ומאה האדם בעה בו' כי הבוטן הזא לפל הבעת נוש
דעת בבריאה ובעת באבן בו' והשפעת הבעת בלי בשם יתוב בו' בוו
התלוי בנשמיה היטב השכל והבעת שנשפיע בו הרב ונאים אבעתא ברבא
ועוש בסי' ובו תבבנן בסובור בהבואור עפ אתרי הנו אלנכם תלבן
בענין שאפ, והנב מיתוב גה רגב ונב כי בתו' הבוטן בבן ובה מלבים
ונתהנים נשמות ומאבים מבהים שיהיו כלולים ובי בתו' בוטן הלל מעין
ענין האבות הן הן הנרבבה שהי' תמיד בבתי' בוטן אין מעין נשמות
השבטים שאמרו מב בשם שאין בלבך אלא אתר בך אין בלובנו אלא
אתב (הנה, ובענין נעשה אדם בצלמנו כדמותנו ועוש עפ בן פרחת
ונפן סארת אותיות תנפר שתנפר ונתבר את בי בתי' דעת בותנת ויחנע
אתתו באתב, ונעשב מל בעשב אתתי לשון אותו תיבור. ועוש מענין
לגהלי אתר באתב, אתתי בלנת הפ בהר מעיין גה בהרגב אמור דבה בענין סתתי לי,
שאבגל.

שאינו כתובה של אחז לרמוז לענין תפילה הנ"ל. ועוד הוא תנוך תוקף ובעלים,
והנה בן סורת לשון פלא שיג נשיך חמשת אותות ושיות כו' וכל שאה נשפים
שעות מבוהות כו' עכ"ל)"

קיצור, וכבר לבאר ענין אולה יש להבדיל ענין הבורחים ותנא בעוב לולה
ותתן טהל ונגל העלאת עון בוטול היש ומתעלים בבונה עב בבונה
ואבל עב ועוג נשיך אור מלעלה עשם אה עיין מענין הנבא בחשא ושאחה
בנפשרא, בתא פ' עלל בבה רע ושאתי בחנש השע ומהעלאה גו והושם ג
מהווים שעות ומלאכים בחול נעשה אדם בעלמנו כבאותנו":

(ב) "והם כשנשיך להושיף אור תרש היינו שיה תבשה לנגרי בריך
להושיף ואאס בה בעבור שלעלה ואבג כי באבג הם אובב, שהבלים
ונבולים אותן שכך יסעלו ולא ותר וש סה שחשים של נשות והם מתחלנים
כל שרש לסה נבובות וכשנשיך להושיף אור תרש ועינהו שלא הוא כל בועב
בריבים להושיף ואאס בה בעבור שלעלה ואבג ולא ואבג ששם נשבו מהבלים
והבלים יש להם נבול בסעותן פוו שנשיך בתחלת יעב בן יסעלו. לבלה
ונהו עב אין כל תרש תחת השוש ועיין בסיר תחת השוש בתוא כ' ואבא
שם שחוע שוש ומן הוא אלנים. ועיין בגתב חונת הנסב א', ונהו עב וש
באגה בה אוהא ותולהי, ולמן הוא לבבו בבחו ויבולתו לבחוא יש ואין, ועיין
בעין גה בלנת בשהב בהבואור שני בוונתי בחנוי פב סג ובבואור עב
ונבשתי בתוך בני סאל ווה אונו וש באן כי ושב אור תרש הכל עביין
מחבונל עתיב רל נגל אור תרש לנבי הבושכה שוחוב עבון עכ"ל)"

והנה אין עתה שום תבשה לנגרי כל כאל הגולל גוב הוא לחבש הנשות
הנשנות כאל לעל ליוהבש ומשבו שיות תבשות לנגרי לבלה, אך
כבי להושיף אור תרש כל נגר ההושכה ואוא בה בעבור, ועיין גבה
בבהג סי אונר על הואמר וגם אוש אחותי בת אבי היא, ובלנת בשהב
לבאר הדברים עם שבים הנה נלבנת נבי להיות בי עיקר ההולבה הוא וגם
האבת כו', ובעל בהא באגה סו"ר עם עיון הי אלגיך בה מראשית השנה
סו שבל בה ובאור ומבע אור תרש ומחובש שלא הל מאור עביין ועולם
לאחל

לאחר העלייה כל אור חדש יותר שבמציאות חכמי כל עם, ועיין בלקח
בבה שלא אשים לב גם זה לא בהיינו אור חדש לגבי גוף באצל שהם הגל
סבר בענים, אבל עכב נשמך נחכיה עולאה כמו בהבאור מונתי בחנוי
הלל ופרשו נחונות עתיק אבל אור חדש ופנימי עתה גם הנשמך רק לעל, ועל
מה בתאן סי בראשית בבאור ע"פ כי כאשר השנים החדשים בפשטו,
ובלקח סי בן בבה ואבלתם אבל עכ"ה) והיינו ופני שעתיק כל הנשמות
גב הוא הכל נבחל אצל שאל כל העלות היינו שבת ווט אונם מתלוים בא
ונחון בראבא ונחון באונא באצל, ולפי התבות נעב הם ונשמעים בהשפעתם
כל אבל שנמשך אור חדש כל אונם באפשרי כי אצל נמשך מן הנחה של אור
אם בה, ולכך באצל גם בבחל נון הלבשה רק נמשכים אובם והכלים נקבלים
כלל. לכך אונם יכולים לחדש לגמרי כאל כפי שנמשך בהן בחק אצל כל (אלא
הנשמות התדשות לא לגמרי שלא שנתבטלים גם עתה אינן נאצל כאל גב ואם
בה רק נלבשים באצל אבל התחדשות לגמרי אינם נשמעים כלל בחק
אצל כמשית) אבל לעל ונשמט נשמות תדשות לגמרי שלא היו כלל בעב"ב
מן אם בה בעצמו שהוא בחל עתיק ומין כי אב יתגלה פנמל עתה שהוא
בל עצמותו יתי ולא כמו עתה שאל שנמשך לאצל מעל הוא רק מחבונות
עתיק ולא מהפשטות אבל לעל יתגלה פנמל עתה שהוא חומא בעתיק פרטל
והריחו בוראת ה' ובמאדגל בעורת נבאין כל. ורית הוא בתענוג כל,
ונהו שאב יתגלה חומא בעל פנמות ובבחל ופני עקבי ירום ונשא ונקבה
אאם שהם העלות עב מאם שהוא בהיסוך אתנון אמם ופל שאב הוא
בחל עתיק (בחל תתתונה שבאצל עצמו כל) והוא מה שעתה הוא רק
אבמה לעלון פל עלון כמם ואם נל רק בעות לעלון, ועיין מה בינה
סי ונפטים בנבה אל שפל כן עכין בעות בראם אבם אבל לעל יהל
האם בבחל מאם, ועיין בהרגב סי תולבות אלה בעכן ואור בוים
ההוא כל שיתגלה בחל שלא היל כלל בסבחי בראשית כל (הלה, עכן
נמל עתיק ונפטמות עתיק לל כמו ערך מעלת מע שבו ואור פנמל הנל
חונונות הוינו גם שבה נשאב בהעלות מאור רק תובנות ואחוריים הוינו את
נעיין

ועיין בבה אחרי הוי אלינו תלנו ובבה"ג פ' אחרי על הואמר בעב עב
אן בענין עש האריגל בפי' הגלאל שגם הרשא עצמו אינו עשיה הפשוט שבו
פון שהאדם אינו עשיה זהות הנשיה שבו בל' עש, אב כון שאין ערך התגלות
פחות הנפש שבגוף לנקי עצמות ומהות הנשיה פרוב אין ערך חיצונות
עד לנקי פעולות, ועיש בבה ויבבר אלינו בנקי תהש, גם גהן עב
עש הנגנגות לנקי עש הגלוות, גם עצמו הפרט עצום בין פשוט לבין
חיצוני עשיש בפעת שער הנש פשל בפשוט אבא הוא תשוב פון פשוט עד
וקבאי בחיצונות אבא אין ערוך לעד ועגב והתכ' ואין תעצא יש מאין כל
אב הרי אין ערוך בין חיצונות אבא לפשוט אבא, ועיין זגה ביבור -
בהבואור עש ועשו להם ביצית בפלסו בלי שרש ועיין התורה בפשוט וחיצוני
כל, ועיין בלקט בבה כי תשיג בגון בענין נפתחות החיצונות ונפתחות הפנוי
ובאל נל שעבו באדם מחבון נל בש חיצונות לפי שהם רק בחוץ לבושים
ולבוש תלוים משאש השכל ואפ' המבות נל פשוט לנקי מחבון לפי שהן
עצמות הנפש אן מחבון לנקי השכל והמבות הם בערך הלבוש לנקי הגוף עיין
בתא פ' ורא בבה פתח אליהו, ואפ' בחיצונות עתיק גהו גה שאור מהנה
ופנוי עד גה שאור לעלה מהנ, ועיין בבואור עש בן פרת יוסף בענין
ותשב באיתן נשתו, ענב יל מעלת הפשוטות שהוא הנבה ואב נעלה על
החיצונות מש בפיבור שעה הועברים בבה"ה והר אור בלק עא, המבדל
בין פשוט גא ובין חיצונות גא אשר חיצונות גא הם ששת ימי המעשה
שהם לל בגא יום השבת הוא פשוט גא והי מעלת יום השבת על ימי
המעשה נבון בואב ואב, והוא מעלת הנבש על החול, חל בואור הענין
שם - פון מעלת תת לל האמצעי על חוב שבתת בונא הוא שם הוי ושאב
בחולם, והיינו לפי שבתת לל האמצעי העולה עד הבתם ואיר שם מבחוי
כתוב שהוא בחי תחתונה שבאצילות, ולכן עשה שלום בין חוב בל עש,
כתם שהוא בחי תחתונה שבאצילות, ולכן עשה הקשה שלום, ועבב נשבר עשן פשוטות
ועיין באמה סל וב בבה והי מעשה הקשה שלום, ועבב נשבר עשן פשוטות
עתיק לנקי חיצונות עתיק כי חיצונות עתיק גהו מחוב בעתיק ומון, ופנוי

עתיק

עתיד ומון היינו אתה בעתי שקן מאיר והבתר בעתי שמשיך גולו אואס
מש. וגתו בוים השלושי ינעמו ובאו לפנינו, פי בוים השלושי תת בעתי ינעמו
ונתו לפנו גולו פשטו עתי. ועיין מה כלתי ברה יתיבו מוצים בו. וגהו עש
בגהר וישב בנפש הקה מאב מסט בוענק וכוש בבהב שם. וגהו וגברתי את
ברתי יעקב ואלל את ברתי יבתע, ומש יעקב מלא ון כל מורה על הושכה גו
שפנומ עתיע שהוא מאשית הכל, וגם ואל בגומטריא גם בס וגם ברתות שברתי
על גבולה מולה בו ולכן יעקב מלא ואל בגומט אמן ואמן. כי אמן הוא תיקור
הוי אבי ונתון העונב אמן בו. ובקוראף שיש הי אלנים בבתו מובע וגם בבתו
סופע ועניו וגל הוי היינו גולו שם הוי בסובע וגהו אמן ואמן בו שיהיו גלוי
שם הוי בעתיע ומון והוא סטומ עתי כל. ומשם ומשך הגולו לעשה באב"נ
וכוש ע"ה ועתה יגבל נא בת אדנ ומה רבתי,

ביבור, שעתה אין נמשך שנות חרשות לגרי והיינו נסנו שיתה כל הושכת
מה הוא רק מאצל מומון באוא, והם נבנים מחובוש עתי, אבל
לעל ומשך מסשנות עתי, והרותו ביראת הי הים ושבול עבדי ירום
ונשא וגבה מאד, מאב בלי נבול ואג ומשכו נשנות חרשות מסשנות עו
ועיין מה בתוא בסי בראשית בהבואור ע"ה כי באשר השנים התנשם
בסולם, ובהרוג פי תבא סוף בחעון עה כמו בעתך מאב מראת שלאות
ע"ה):

(ה) "והנה מעתה נשנה לעניין מולה כי המולה הוא הקירור להסרתה הרע
והטוב. כי תחלה נכשה הערלה על הקרית אב הרע והטוב בבקנ"
ובטוב. כי תחלה שאר"ל בעבר סבר בראשית כל זה שנברא בשנ"ק
יתר (הנה, עד שאר"ל בעבר סבר בראשית פרבים לעיתון התנרשין פרבים לעיתון בחטים
פרבים עשו בגון התרבו פריק לעתון התנרשין פרבים לעיתון בחטים
פרבים לבטח) אפשר תבם פריק תינון עכל. ועיין עוד בעבר סי ושלת
פרבים לבטח) אפשר תבם פריק תינון עכל. ובמאמ אות ת סוג
ספק. התבן והשם בו הנתינו עד שתבא הנורן בו. ובמאמ אות ת סוג
תורם נגל גב שפרבה עיתון ובוב שם אב בשם הרב תורם אותיות מר אות
תורם נגל גב שפרבה עיתון ובוב שם אב בשם הרב תורם אותיות מר אות
להסיר

להסיר הרע מן הטוב המעורב שם עכ"ל. ועיין מה בתא"ע פ' אני הנה
בחיתי אותך, ומצא בעניין רשע מפתיר את הדברים בלשון סבה אם בחוקתי
תלכו כו', בקואר בעה"ח ושם פסק עכ"ה. ועד הנולה שבורתים הערלה מן
הבריות אבל נשרב ברע ואינו נסתר עוד אל הטוב ומתעלה הטוב ונהנו
הבריות וכשל בירור ההלבה שמתחלה הנשמ' נכסה שאינו יכול לעמוד על
הבירור וכשל בירור ההלבה שמתחלה הנשמ' נכסה עוד, ועד הנשמ' והסירוך נתברר ונתעלה.
המבראת האמיתי' שהשנה נכסה עוד, ועד הנשמ' והסירוך נתברר ונתעלה.
המבראת האמיתי' והשנה נופל ומת ואינו נכסה עוד על האמת (הנה. וגם באלה
מי' כן והנשכל יבין ענין פלא גדול מה מאד זה שנעשה בשנים מעל עד
עין בירור פסק ההלבה פסולה מן הנמ' ומסיגים ראשונים ואחרונים זה שהי'
מקום אותם שלא היתם יבוא בלי או שלא היתם מקנת הוטב בטעה הטעם
הסמ' חכמ' אנפלו ומם נתנות בעלמות בשבה"כ (והם שם בבחי' גלות
שהעלמות אולים עליהם ומעלומים חבית המרה עלוונים ותחתונים, וגם
בחעם בעשו מסט' בחע כמ' עכ"ל ועוד שהאריך עוב. ובסרבס ערך עשו
נת' בעשו מי' מתיעלים כי הנל' נע כן בסוב תולל הבין שאב הוא עשו ומלונת
עכ"ל, ובמאא אות ג' מסעו יב. ולכן עשה מבר הבין גם עשו מבר הגבו
עכ"ל, ואפלו גב עב מם הבין נה"ל נשך ההעלם והמסתיר על האמת ועד
זה שבברר ההעלם מתרל העשו ומתעלה אות ה' לעולם, עוד בבה בולם השעלב
שאלו תחת לראשי ושם בסיא בסי' ואמת ה' לעולם עכ"ה) ונהו גב עין הולה
בכל, והם מולה הנשמ' הוא מולה ואתב ומתם את מרות לבבכם לחעב
האמה בה גרה בבבי שמתעלה האמבה בלב אלו ומבלל והיום עד אתרמיא
מסבע ישו, ולפיב מולה בלעל עב תענו כמו שתעב כך עלה בנת' הב בנו
עשו הנסתיר ע' סרבס ערך תענת, ובמאא ולעל ומתעלה חס בנ' ואב המתם
ענוא בחסיא כנ' מסבע ישו, וכן עיב לעלה מל' ראמנ' ובחרת בב ומתן
מרבוא בחסיא כנ' מסבע ישו (הנה, עיין סרבס ערך מולה וערך סרעה
בל האלוהים סרעה בומנ' אב הולה עד מל' שחוא בחנ' חרב פסולה והיונו
בעל

כל זמן שמקרבת נפש ועשה בהשריעה בעין פרי החג כול וכן בראש אות ולעיל
ג' עולה בגל' ושריעה ביומר להעביר סד ומנ', והוא כי שכב בבחינת אור
בראש סעיף ועיין בחא בראשית דלב סעא, ואפ"ל כ' בתי' אלו עב סודר ועש
נעש בראש אות פ' סות נב כל, ולפשש שם סכב פריעה נגל הגל' בתען
אתשריעו כל נהרין פו' אב הי' אפ"ל בבקרי הפרבס ערק עולה בהעולה
עד יסוד ומגולא הפרעה בגל' עב שנל פרעה משום בתען אתשריעו כל
נהרין ואפשר לשמוע כן מהגהר בראשית הלל ולפשש ביאור בפרוש
חרבות דורים נשמע בהפרבס בהא אור אשר לאברהם לפי שהי' נקבה ומם
בעברנה לא הי' צריך לשריעה כי עור הפריעה אינו אסתיר לו אב גה כ"ל
שנב היסוד בא מדות עולה ומלם הגל' שלמה מיסוד כל נב פריעה. ועיין
על השונית בב' אב להסיר רע הערלה והיינו כשהגולי מהגל' אבל כשהגולי נשך
ומנלם נבעה בב' אב להסיר גם עור הפריעה עד הפריעה ובו' ועוש
נבתי' נבוה ותם אגי צריך להסיר גם עור הפריעה עד הפריעה ובו' ועוש
עבה) וכב הוא העלאת מב ואגי נשך אחב גב מלעלה לברר את העלאת
עבה) וכב הוא העלאת מב ואגי נשך אחב גב מלעלה לברר את ההעלאת
מן בירור שנ עד בחב אתבריהו כי בא אותא לבא ובא ליוסף לבא, ובבחא
מן בירור בב עא מה שנתשק אותא הנב לנבי בתי' עלוונה ותר נתשב
פ' בראשית בלב, וכעין רב בם בלשבת תלוב בבלי בתא פ' יתרו, ועבב יבן
ליוסף להגה, וכעין לפשש בבה לנבת על השונית ועב וסבימו נשערה כל
עין גלה ופריעה אלפי אלפים הבדלות בעין הוא האלגל שמה
ועין גה יבן להבדל באלף אלפי אלפים הבדלות בעין הוא האלגל שמה
שלנבי בריאה נגל הוא ואורות לנבי אבו נגל אלגם בחו' כלים, וכן אפ' באבו
שלנבי בריאה נגל הוא ואורות לנבי אבו נגל אלגם בחו' כלים, וכן אפ' באבו
בא לנבי מגל כו' עש) וכן עבו האהבה בבנים הפנים לנבי בחו' אהבה בבל
בא לנבי מגל כו' עש) וכן עבו האהבה בבנים הפנים לנבי בחו' אהבה בבל
מאבק בלי נבון נתשבת בליוסף לנבי אותא, כי גהון כמו האהבה עד לנבל
מאבק בלי נבון נתשבת בליוסף לנבי אותא, כי גהון כמו האהבה עד לנבל
פרס לנבי האפר שלא עד לנבל פרס כו', פנב לעלה סדר השתל' הוא הל
פרס לנבי האפר שלא עד לנבל פרס כו', פנב לעלה סדר השתל' הוא הל
בבחו' התלבשות גה בגה, שבא נל לנבי שלעלה הינגו ליוסף ובל' בהנשל,
בבחו' התלבשות גה בגה, שבא נל לנבי שלעלה הינגו ליוסף ובל' בהנשל,
ובנב הבירור הראשון שבירר מל' באבו בבוע את הטוב ונבלא ונבל הטוב
ובנב הבירור הראשון שבירר מל' באבו בבוע את הטוב ונבלא ונבל הטוב
בה הרי לנבי הגל' עבוה נל גה עולה, פו' שנתתק ושרב הערלה שהוא
הרע

הרע ואינו נכסה עוד ל ועיין בספור בענין אתתא כמאן דאהיל באיסא)
אבל לפי הדבר שהיא נהיה ענו ונעלה עמם הרבה בגבוה שוים על האדם
כי גם עדיין ליסה ומרלה. לכן לשון הדבר לברר עוד ברור שני אחר ברור
הראשון וגם עד חלק העלות בשנדרך להתעלות ואברהם אל אברהם העליונה
הוא שם דרך עוד ברור ומילה כלל. ל הגה. ועוד בבה בעבבה עוני באהל
מועד גם עין ברור בגן. וברור הוב ובחור בעבם בתי גם בחודש השני
בשנה השנית לצאת בני ישראל והו בענין כי הבחור בעילה ופריעה שהם כי
בחור ביבה ואני אחב נשק העב בחי באוהב בו, ועיין בגהר ויתי ברלה
עב עם לא תיראו לבותם משלם בגין בכל ביתם לבוש שנים אחת שנים
אלא שנים בגין עולה ופריעה ביבות ותפלין מגוגה ובה כו, והנראה כי שלם
כמו שיש בעבושה עליונה לבושו כתלם חוזר כן יש לעוב בחוז לבן בעיסה וכן
בהרת עגה כשלם, ועיין בעבר סם תבחיע בעאי על אנשיכם שאור בתבו
לכם על גבן השור כו, ועב לא תיראו כי כל ביתם לבוש שנים עולה ופריעה
שהם יסוד ומי בעבושה שבהתבדם יתב בוחים מה ובנל כלל. ועם ותרב
פסולת בורם בעאי על עולה בעבר פי בראשית מסלב שעוב בורתים העלה
שהיא גב עם בגהר ויתי ובפרבם ערב עולה איך הגבורות בעבושה
בוחים התיבונים והיינו כי היתוב יסוד ומי והו האתנת הגבורות בחסדים
והשהגבורות אתאנת אב אין שום ישנם לגבורות שוה. ועוד עם ואני
הנני מביא מקון כו) .

בידור. ומעתם שוב לענין עולה שלא יהיא העלה מסתיר ומכסה. והו
עבם כמו ענין הנשר שמכסה מסתיר שלא יבולים להבין הדבר
ועי' המרוץ מפי הנשר ותגלה האמת נמו עבם הנשר לוה הרעות
לעם הגה וכשהא, בם ותגלה התיחוס עם ואברא אל אברהם כו ושני
הוי לא מבעתם להם וכמש בעא הרי עוב נתעקר הנסך המסתיר ותגלה
השוק ובעולה עצמה יש לה עולה נשמות לוש ומלתם את ערלת לבבכם
תגלה שומר ואתם להסיר התאוות גרות עי אתכפיריא, ועיין עולה
ופריעה

ומרעה עב בא אותא לבא ובא נישה לבא כך מה שלבי על נל דירור
שבבר העבר ההסתר בעולה עבין לבבי בא יחוץ נבא הסתר, לכן
פריך לגלות גם עור הבן של המרעה " :

(ו) . ונהו הכל עשן עולה בעבשיו בחול ונלתם את עולת לבבכם ולאתר
שנתברר הכל אבי לע"ל ומל הול אלגיך את לבבך שיהול גלוי יסוד
בעתין בהיינו המשבה שניול מעבותנו יתי (עיין סבה בי ההרים
ומנשו בעבין נבריה שלומי לא תבוט) בי עתין הוא בחול תחתון שבאבן
נלבך יתחבשו אבי נשמות תבשות לבבי (ע"ל סעיף ב') לעבן תוכך . עיין בגמה
סול בי הה אין ישראל סול שעתם הא כל ההבשבות מאבול ואבול שהוא תל
בל תול (עיין בבה מגנה מוסין בעבין לנשם תיה.) ותבאה בוטול הרי הבוטול
אל הבלים בעם אינן בבר נשרב תל ואתר שהאבול הוא אלגות אלא שבל
בתול נולם חסר ברועא ומנא מבורה ברועא שאלא תת נופא, עיין
קאמ"הל סול מ' הה ולבם לגה כשהיון נבמ בתב ומם אנת תסתלל
מוניהו אשתארו כולהו שמהן בנופא בלא נשמתא אב בוטול שלהם גהו
עב בוטול המנל להאור והחיות והנשמה שלו בול ולא כמו בוטול המנל הנשמו
של האדם להנשמה שלו שאין המנל עשוב מהות הנשמה הל מבואותם.
ובוטולו להנשמה גהו עב נפשו אותיכ במ בסשב פמ"ב, אבל העם
משונים

נשיקות אבות האור והאמות העולם בהן נאמר ולכן בטולן לגבי האור
והנשמה שבהן הוא ביותר שאת לאין ערוך מבטול הגוף הגשמי לגבי הנפש
וגהה שהחבורה על תור פי החבורה כת זה בטול ובטול גה בוא לבחינת האמות
נאמר בה העולם בחבורה ועשל מעיר כי בשם הרגל סי בא שבחינ
תור הוא הנשמה נפשות ארוך באמצעות ואם גה הבטול בחכ הוא
עב לעצן חיוך. ועבג ל יהיר בטול הנשמות לאור אם בה וגהה שארגל
בעל מה בבב בעה כי. עתידים לשינים שינראו עם של הקבה. ופרשי
שיהא שם הור. ולל כי שם הור גהו האור העולם בעם בארגור חסה
ל בוש ואם בעצן בטול עם לגבי הארגור שאינו עב בטול הנבראים
בבוץ לגבי אם בה שהוא רק כנו בטול אבם ישרה לגבי העולם שהוא
ש ובבה נסרה אלא שבטל כור. נשאב בטול עם לגבי אם אינו עב
כאל כנו בטול הנגל להנשה עב וכב אנת תסתלק מוניהו אשתאר כל
כל הנבינים יהיר בטולן עבג. וגהו לעצן חיוך ולכן יהיר שם הור כנ.
ובם נישק עז ונל הי את לבבך כל ונשם שגהו עז המנשבה עלעלה מעלה
מקחור אבגר אל כי לפיכ יהיר הנשות עב מבחנות הארגר היינו כי כבר
שיתעלו הנשות בם שהן נבראים בבוץ עב מיכאל כל נשיתעלו בם
לחות בנבחנת הארגר שבהן עולבם הנ מאור אם גהו עז שנושק להם.
האור והנולו. ולמעלה מעלה מנבר ההשתל. ונשאב עכשיו שהנשבות הן
מאגר אאל בחור גו. ונעשג אם סי המבר בסהם עם כי עבה בות
מהבה עגה מהבה בנות שהקבה מוהל אתכם ההג מהבתי אתכם אור
הור שאין לגה סי. ולפרוש בסי שגל עם של הקבה בהיינו בבחור לעצן
חיוך בכל ובבל גם שהאהבה עגה כמחשותא בנשמא מנוסא. ועיון
בלקת בשהם בבה שומני בחותם סעור ג. עתם). וגהו נבולה מולה שבחת
עלוה הנ ברית בבור שיש עתם הנ תם שחת הנ נבהר להנשיך אם
בה שאין ערוך אלגר להנשיך באמצור. (עוש בתא בבה אשירה להור כי
נאה נאה בעצן חנון ורחום ה' הטוב כי לא כלו רחמיך. ובהביאור
עם

עד כי אתה נחי הוי׳ וסבה׳ ואתחנן אל ה׳, וסבה שובה ישראל
ברוש הראשון, פרוב יש גם בריתות שנכרתים עוד תב הנל. והמלהושיב
מעבודתו את הגולה שלעל שמיק לזה בריתת ברית בין, ואמרו עד גם
ברחמים גדולים אנבבך. כושעור מו תב ג׳ ועיין עוד בתב תיגון גם בגם
עא ומו בכסה שם רחמים גדולים רחמי עתיק כמה באברהא שיתגלה משמו
עתיק בבואת הנשמה שנכבה לוחובה עכל. ועיין עוד בתיגון כה בסם
עב בכסה שם נשמע גם ובהה בעתם גהו בגא ורחמים גדולים הם בעתיק
ואא ועי׳ בסו עהה שער חנכא נרושא סב. מו שם ברגות גבוהות
ותר גם תב באא עם. והנם בסרבים שער הראשון פב לפי הבריתא
של ר׳ שמעון הצדיק בדנין גם מדות ושמע שהם עם באמצע והשלשה היתרים
מאור גם עולמות בוע והיינו גם כל הנערא מסמי גהו עם עם באמצע שהם
אותיות של הנבה׳ ולבבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו הן בוע. ואב לפיכ
לן בתו ובחמים גדולים גהו התגלות והושפה נבחי׳ עם הנגנות באמצע
עיין עוד בלקת מו׳ תצא מהבואר עם ולא אבה. והשלשה היתרים
הם בוע בכלות אלב נגד אדם בבריאה. עגלים נגלים נגד אדם חצוה
ואמצע נגד עשו ולעל והי׳ הושפה נבחי׳ אלו ולמן נגד רחמים גדולים. ולזה
עוד עם והי׳ בוע ההוא יתגע בשמר גדול. מו אשר ענין שופר גדול הי
עב ובחמים גדולים בו׳). ועיין מהרבג מו׳ תצא בה פיו בראתך ואתן
עב ובחמים גדולים נגד אל גבי ובחמים גדולים (וגהו גדולה עולה עד ובחמים גדולים
בלים ונגלה אל גבי ובחמים גדולים שיהי׳ לעל, וגהו בעצם הוא הגה גדול
בו׳, וגהו גדולה עולה העולה הגדולה שיהי׳ לעל, וגהו בעצם הוא הגה גדול
אברהם שענין גדול גהו עב ומן הי׳ אלגיק, ובבה ובחות עמו הבריתא הוגע
אברהם לבחי׳ גדולה עולה שבבריתו בו׳, וגהו בעצם הוא הגה הוגע
שנבה אברהם, ובחי׳ בעצם העצמות שלו הוא אא בבחי׳ גו גדול אברהם,
הגה הוא גא, ובחי׳ בעצם בסרבא סמי אתיא עצם עצם ולהים בו׳ שבולהבים גדול
והיינו ישראל בסרבא סמי אתיא עצם עצם ולהים בו׳ כתם שהוא אחים
אברהם כי בולהבים נאמר לסני הוי׳ תהיו תשהרו גו׳ כתם שהוא אחים
ונגד לסני הוי׳ לעלה גשם הוי׳ ותבי בו׳, ועבב הוא ענין עמוד
אברהם

אברהם בבחור אולה שברתה אי יעלה לנו השאומה שהוא בבחור רת ושם
ה' הוא בסת עב שבוהכ"ס נאמר לפש ה' תטהרו כ"ל, ועוד בסלבעצם
הום הגה עב שאהבו בגבר פ' בשלח יפקנ בעוהב אברתם לשני פא
נה אלו, אבל לעל אתם אוגרים אותו בבר פעמיים שנאמר ואמר הום
ההוא הש אלינו נה נוינו לו ולשועבו כו' נה הו נוינו לו ובחור גו בלעל נל
בעצם הום הגה שהוא העצוות והשנאות של בחור הום הגה, ועוש
נגה בהתהות לבה עינין הברכות ושם כ"א, ולפושב יל שנם בעולה
בעכשיו נכרתו עליה וב בריתות שהם וב שהה שהם עם באצו וב עולות
בוע שנם עי עולה בעכשיו נשק הגולי נאואם בה באצו ובבוע אלא שנהו
אחבונות עתיב ובלל סב, ולעל ונשק הוב בריתות נשנאו עי, ונהו
שיתבלו נשות תבשות עשש אי:

(ג) ו ונהו לא בשנים היא לאמר אי יעלה לנו השאומה חת עולה ופת
הוא, פ' ה הוא גא באצו שהוא אורות היתלבשים בכלים ותחה
הוא גב אחבוה נפעלת שהוא ונצאת אחב באצו ותלבשת בגא באצו
שהם הגבות חנת שהם נשק כשה ושפון אפור ואותר בו' (הגה' עיין)
בתא בתחלתו בבה השאום כמאי אולא ששם פא שאום גא באצו ולא כנס
בגאי על הנשמים אוהו לעל סא בענין שאום תתאון ושאום עולאון,
עבה). ולכך לא בשאום היא כי שאום הם הנשמים בכנ שאון נכנסים
ותלבשים בכלי כלי בבחור ענין כא בבחור נגלה על הכלי, וכן נתו בלנת
פ' נבבים בבה כי הנבוה הגאת אשר אנכי נצוך ושם פב בענין לא
בשאום היא שאום בחור נגלה עליון כמו שאום לרום שאינו שראה על הארל
כי גוון תכלת הנראה אינו הוא נראה האויר ולא נראה השאום,
אבל התורה אחב נפעלת שנתחלנה שם לבחור גוון הלבשת אופ בכלים
ונהו סת הוא שנהו התורה שאחבוה נפעלת ונתלבשה בגי גוון חבת כו',
(עיין) בתא פ' בראשית בית דא עפ יגו הגים באמרח נו ונהו באורח
ונשור בלשם נת שהגלת נשק עד שם הוא שנבחור הו' נשק עי הה' בבחור
הו'

הו׳ שהוא נו ישר. ובל הקל פו׳ ינוו הנים עי׳ נפש נבוש הקל נ׳ ווין כי
שבנפש נבוש הם נ׳ נוין ונהנו ינוו בנ׳ יעוש . ועיין עבה בלנת פו׳ תבא
בבה כי הברים ומשנו ושם פב . ובתא פו׳ בשלח סבה אשיבה להנו
בפו׳ הנה אלנינו נה נוינו לו ובפו׳ יתרו בברוש גבור ושונר בבקור אחב
נאמרו נתי שהושבת נ׳ נוין נהוע ההושבה בחו׳ ועל בנות הבסא בנות
כיראה אדם שהוא בחי׳ נ׳ נוין יב ימין (שנאל) ואוגע הוא הגול בנ׳
ונם נתי שם שבני להיות התכלות הנ׳ נוין נו עי׳ הושבה אור אם
ונש בראו מכל אינון נבות איהו כלל בהבואור בה להבין ענין האבות
הן הנרבבה . ועל ענין הושבת נ׳ נוין בבה לבאור בסתריא ברוש הראשון
ושם נתי שנהוע על שלשה בברים העולם עובר על התורה ועל העבודה
ועל נמח שהן השלשה נוין ימין ושנאל ואוגע . ועל וזה בלנת בשהש בבה
לסוסתי ברכבי פרעה ברוש השע ובבה נאוו לחייך בתורים . ועיין
בתא בבה וארא אל אברהם פו׳ שוע ישראל הוי אלינו הוי אחב
שהוא נה שנושיבים נבחו׳ יחוב להיות נאור בהנבות עלוונות שנהו בחו׳
אחב נהו בב בענין בהושבה בנ׳ נוין שהן שרש הוב ובכל בפו׳ הנה אלינו
נה נוינו לו . ונהוע התורה שנושבת בנ׳ נוין בכל . ועיין בואור הנדר פ׳
ושלח עם כי ישרים ברכי הו׳ ובבינים ולבו בם . .
ביבור וההנה . ינוו הנים לשון נו נ׳ ווין בנפש נבוש הם נ׳ נוין והוא
ההושבה אור בבחו׳ ועל בנות הבסא בנות בראה
אברם הי׳ סך בחו׳ ושת אברם ושפל אנש . בנו׳ סוב נפ׳ סנטה בנת סעא
אברם הי׳ סך בחו׳ ושת אברם ושפל אנש . בנו׳ סוב נפ׳ סנטה בנת סעא
והושבה נו הוא סעינ ובכל להיות ההושבה בעולנות . והיונו שעי׳ נ״פ
נבוש נ׳ ווין נ׳ נוין הנושבים נבחו׳ נבוש העלון להיות נושך בבחו׳ נפ
נבוש בוון כו׳ עינ בונא נושך האור להיות נבה״נ . ועיין בתא ס״פ
תרומה בבה״ו יתנך באח לי ובבה וארא אל אברהם בענין זה
שאנו אומרים בנש הו׳ אחב . עכ״ל . אבל יו יעלה לנו השוונה
הוא

הוא את מולה פי' כי השמים המכוון על הגולל שבעבו שרים שהוא בחוץ
שו השמים שהוא בחוץ בתר. ומולה נכרתו עליה וגם בריתות שהם וגם
תב באא והם גב לועלה מולם תב בעתם בעל. לכך מולה הוא את של
מי. ועלה לנו השמיה שמולה הוא בונא בבחוץ השמיה שהוא בתר אבל
התורה היא נמשכה ורבה לעטה בגא ונם כי אחריתא מחכ נסעת
ובתר הוא נבוה ונעלה מבחוץ חכמה (הגה, ואפ"ל גב שעם הוות
מלוי גה הוא לעל עבג עד שמירת הבריות בתכלות עיג גוכה גב להאר
מבחוץ השמיה, וגהו עינן יוסל הדבינ, ועמש בבה לבאר ענין הוסעות
סג בענין אל עליון פי' נעבה הכל, וגהו מי היינו בוגב יעלה לנו השמיה
בחוץ בתר כל וומל שהוא דבינ יסוד מנבל מהבוגם, בבואר בבחא
בהבנמה בן סעא ובפי' תרוגה בנבב עא, והיינו כי היסוד נל כל שונבל
מחושים שעב שגהו בחוץ מי כל, ואפ"ל גב כי התורה נותנם מם פסם
בבלנ) היינו נגב מם שעב, משאב שער החושים לא נתגלה, אבל עי
הולה הוא בחוץ מי יעלה מי היינו גב שער החושים ולעל יתגלה שער
החושים וגהוע חיבוס תורה מאותי תבא, ובפסו' הריג פי' כי תבא
מל בחעל על ענין כמי בארתך מאוב ארא נפלאות.

קיבור סעיל ו', וגהו הכל ענן מולה בעכשו ומתם את ערלת לבבכם
ולאתר שתברר הכל אבי ומל הוי אליך את לבבך
שגהו לעלה מולת ערלת הלב ובמו עי ומתם את ערלת לבבכם שגהו
תרשות נגהו ענן לעל חייך שהוא יתברך והוי חייך עב שלעלה נברא
הוא יתברך נשמתא לעשר ספירות באבוי חינל אבלו ות קשם מוסין
סל והוי גב נשמות ישראל אבלו, ועבג מם פגבה בשהם עפ כי עבה
בנות אהבה שאהבה עבה עבג כפרישותא דנשמא מן מוסא וגהו
עתידים קדינים שיבראו על שם של הנבה, או אפ"ל עב הל בבחנפ
בהעלותך

בהעלותך בנבא עמ', כנסת בא נופא כל נשותא באי אוהו תת ישראל ונשתא
לנשותא בא אוהו עלך כל והוי נאור אשר בלך אתפאר אב הגוף והנשמה
של הצדיקים בתחתון והוי כולו כל הבחור בתת (ול' שהם נשמה וגוף ובהן
נאור גם נבחור נשותא בתת ישראל, שהוא הנקי נשותא לנשותא, והוא
הנקי גם היה והוא נבחור עלך וזהו לעמן חייך, וזהו גדולה עולה שנכרתה
עליה וגם הבריתות שנבהים עוד תב האיחרים עכשיו, וזהו ובחרונים.
גדולים אנבלך הנשכים עד בחור גדולה עולה, ועיין פרבס סוד בשם
בריתא בשמעון הצדיק בעניין ונזהר שכל שהן עם באצל וכל עולות כלך
והן נשכים עד התנשרות עשר בחור הנשמה וכל לקושים מחדוש שתנשרים
לאור אם בה בקיום ולתם את עולת לבקר עוד נשכנו וגם נבהר הקי
אך עד ומל הוי אלינך את לבקר ולא כל בחור וגם בחור עלוונה ותר בהיונו
עם הנגנות באצלון שלעלה עם באצל וכל בחור כלך הם כלך שבאצל
בעל בלגת סל שלח בהבאור עם ועתה ונגל נא כח אבל, וזהו בעצם
הולם הגה נגל אברהם שהוא בלחבם ונקי העצות של הולם הגה
בעניין נשותא לנוסא לבחור הולם הגה, וזהו משאבל בעלחב אורתם
לפני סאל גה אלי, אבל לעתיד אתם אוגרים אותו בקר סעודים ט
תסארת ישראל נקי גה כמו בפרבס ערך גה, ועיין גבה בגחב סל
בא בלג עב, וזהו גם ענין ושה שנתנבא בגה שהוא בחור אסטליא
האירה, אך העצות של בחור תסארת הנקי גה הוא גה שאור בו
עלך בחור נשותא לנשותא כבל, ולעל יאור בחור ג בנשיות ולבן ואור
בסם גה, ועיין גם עם המהר סל תולדות בגמל עם ונחך הל
תמיד והשבוע בפתחות נפשיך כל,"

כיצור סעולם ג', וזהו זי יעלה לנו השמוה כי התורה לא בשמים היא
בא ירדה ונשכה בבחור בנות כוראה אדם, כ"ן
ומהם נשתך כשר ופסול והלכה כבקרי הוכריע, ועיין משל בעצור והמעלה
בעניין ונלו הנים חשם אלינו גה נוינו לו כל שעל כ"ן תרה ועבודה
ומזה

ומה משיכים בחור גה ונם יש גה הור נוינו לו שיאמרו כפ גה
אך העולה היא בחור השוונה בחור כתר שלעלה מבחור אחרוותא
מחבוה נפלגת שנותנים בעל פשם , אבל מי יעלה לנו השוונה מי היינו
חושים והוא שער החושים שגה יתנלה לנו , ומשה אל שנתנבא בגה
נגלו אלוה רק מט שעב , אבל לנו שיתנלה שער החושים עוב יאמרו
אותו דבר כפ סו עכ"ה) ":

(ח) " אך נו באותא בסרנ הגהם דנ עב בחלונה בתנור של עבנאי
שאור הא אם הלבה בוותי מן השוים ובוחו ולתה בנ בו
עבר הי עו הנלון ואמר לא בשוים היא כי אין אונו אנו משנוחים בנ
בו , נו מאחר בבאותא אין הלבה בראל אב לגה העובה בנ מן השוים
בוותו בו לבגה , וגם אברהם משע שם בבנ העיבו באות מן השוים
שהלבה בראל ובאמר אלוהבגה חוק ואמר נבחוני בני משע שבעתו
הו לסהר בראל אלא בנבחוני בני שחק התבוים הסבוו בלא בראל ואחרי-
הבים לחטות , ועיין מש עש ויאמר יהונתן אל בוב בסו יהו נתן שנתן
להם התורה בבחור נתנם , עב שהיא בחשותם בונא , ונהוע נבחוני
בני , וראיתי בסו אחב כובוה בשם הרהנ הלוי ובאבו ישחק עש
והו עונב תשעון שגהו משאבנו בכל ינום שנאמר והי הוא לשון שוחה כי
נחו בעני נבחוני בני בהיינו שבחור הם נובם לבחור יה , ועיין בעון גה
בשון בסרה עבובת ישראל סו ונבא בבה ויבה יעונב נסה בו , והי הוא
לי לאונים ועיין מעין מחלונת הא ותבוים הנל בבחיי סו ראה נבי מ
הנפות עי נבואה באה אונו . שהוא לעלה ובנ בו , ואין טעם גה
ונסיון . אלא הטעם יובן עפש הרוכב רסת מה ופוהת ותנ , ועיין
עוב בבחיי סו נרת עש ויפלו על פניהם ועיין גה בבלוש בבחשותה הרן
בחש ג , ובסו עשו מחב חב סוח ובטלה תושבב בסו ונהל בחוש פו
פרה בל שלה עא . עכ"ה) " " :

(א) "ולתם את ערלת, ואל ה', לכן אולה בשונה כאן בנוגע של ואהבתם
ה' של שאינה נאמן, גאולה אולה שנכרתו עליה גם בקתורה
ל' ברותות הנשכה ואבדות בל' עולות כיון, אבל עי' אולה נשק באואם
בעם ול' עולות כיון":

(ב) "עניין מי יעלה לנו השמימה יש נתן חי, נרגל אורות פנימים
חי מנפשים, וכן שמים וארץ מנפשים ופנימים, ויש שמים וארץ
תתאון הם גוף נשמים וארץ עולאין תכיה ותבונה, השמימה גה מי
השמים פתר, וגה מאיר עי' אולה מי הוא האלנים בשמים מעל
אוקב כיון, ומבחי' אלנים נשק ומשתלשלים כורמיוא בשבוקין בסול
האבר לתלמידי האריגל, ועי' האולה נשק גולו שם הוא כל', ובהן מי יעלה
לנו השמימה רחת אולה ומת הוא":

(ג) "וכבר לבאר ענין אולה וש להנבים תחלה ענין הבוחנרים ותתן
שלל העלאת רפה נעזבים בטול היש ומתעלה בבחי' בקנר
ואבל עד, ועוג נשק אור אלעלה אשל יה" והבנה עי' ותתן שלל חיוב
של תורה שעוג נשק עב חק שבעת בעל נוגש שלל ומבחי' גו נתבולה
נשמות ומלאכים":

ברוש בעצם הוא הגה, סעוד גוגל.

אבל לעל ונשכו תבשות למרי מאם בה בעצמו פשוט עת לא עב אם בלנת
רפה בן בה ואבלתם אבול, כי אנ נל אדם בבריאה ואצל העלון אינ
אלא אואם שלעלה אנ ושרש יחוני בנשמות הנבוהות בעכשיו הוא
אנ, אבל הנשמות תבשות בלעל ונשכו מאצל העלון שלעלה אנ שעל
בריאה, אך באן פל שהנשמות בעכשיו שרשם מהנל, אבל לנין בסולם
הדרוש נבי הן השמים ושני השמים לא יבלוך לא ושמע בן, עב לל באצל
העלון שלעלה אנ לא נהו הנל, ואב גם הנשמות בעכשיו בן נשמת אלהה
ונשמת האבות ומשה רבעה וש להם שרש שם, ועבל ושמע בעולמות
התבשות

התבשות יש להם יתרון ט לפיש בכתבי רבינו גם הנן נושק עם באם כיצד
ווש בלעת בהבואר בגורת גהב פא, ולגל מהר נושק הנן נבחר עלונה היינו
ותפארת הנעלם ונשם נישבו הנשות התבשות, וגהנ בחר שלא הר בלל
בעבב שנושק עם באם עז בגדים לן ולשונת הרב פאפרנש שהנן נושק ותפארת
שבעם הנגנות שלעלה והבגדים שהר בעל באם. גם בהנה באנבה
כ שהלן נושק לעלה והבגדים מכם לא כמו בעם הנלוות הרי תוב לעלה
הרבה ותפארת באורת נבוש עולה תת שהוא הואן בנבוש עב אבא
שהוא נבוש בע, כמב אפל שלתוב יאירו תוב שבעם הנגנות בתת שנשם
הנושק הנן ואנ תשבו נשות תבשות, " "

שהה תלבו, ולכן בהעולות אין מושם כלל נהות האלנות שמאור באבע לן
בואותו, ובמם בנבר פ נשא אם יב שאפר החות הנסאות
את הכסא אינן נשוגים נהות הכבוד ונהו כי לא יראנו האדם וחי, בהלן
וחי היונן החות הנשאות, אבל בנלן נשוגים הנשות נהות גון השכינה
ונם, ולא בואותו בלבד " " " :

בן פורת יוסף בן פורת עלי עין בו׳ בנות צעדה עלי שור נפו׳ מורדוהו
ורחל בו׳ ותשב באיתן נשתן, ויסונו בחמי ומון ויבו אביה
ויעקב ושם רועה אבן ישראל (הגה׳, עיין מענין בן פורת
ברבות ושלח סע"ג בל"ס ס"ב, ויתי פצה בגיא ב׳ וס"ר צ"ט נשא
ס"ב סוף נשוא אפרים ברנש"ל יעוש בקרבן ונשה, גחא ושלח נע"ה
א׳ תב תבונה נה"ב נשא"ל עא בלע ברכ עא פל ברכות כא א׳
פט נה"ב פל הסוטה לו"ב סמא בקק וג"א פל בל ברפ עא פת חב"ב
ניח ב פתח בגבחים ניח ב׳ עוהג נהב נאו"ב נח"ל נשה בל נגו"ב
שלה עא א׳ נעוא שלט"ב תיא"ב בחיי וגל נפל מע נבא, עכה) כתב
אלה תולדות יעקב ויסף ובוע הנשיא והו ויסף בוגא [ובהר ושב בפ"ב
פ׳ כ ובא הוא הנא באות ו׳ באגלו תחוייהו כתבא עכל, ובוש בזבח
פ׳ ונשב פס"ב לא הי׳ דריך נרא לומר כן אלא אלה תולדות יעקב
ראובן כו׳ ובגבה פ׳ נשא פ"ב בל רנת נ׳ לומה נאמר אלה תולדות
יעקב ויסף לומרך שהי׳ ויסף בומה לאבוו בנב, ועיין בזהר פ׳ ונשב
בנסב פ׳ נקפ׳ בראשית בכא סע"ב נקפ׳ לך לך בסה סעא.] (הענין
בהם יעקב הוא בחי׳ בחיר התיכון הבחרית ון הנלה אל הנלה (ובוש
בזהר חב סס תבונה בנע"ה ע"ב נכן מרומם בחכות פ׳ ויגש פצ"ב ובהו
פ׳ יעקב ובב יעקב הוינו שמשיך ובב בשם הוי׳ שהוא נלה בעיולא עם
שהוא נלם בתתא) ועיין ב׳ הנדות האלו היינו בוש בפ׳
בחי׳ יעקב שהוא נלם בתתא) ועיין ב׳ הנדות האלו היינו בוש בפ׳
ואתחנן בלב כי שאלנא לומים ראשונים כו׳ ונלה השמים ועב נלה
השמים כו׳ ונפ׳ בגהר ונלה ברוא סע"ב עם נבוות על ראשי החות רגע
כו׳ אות רגע ואות רגע כו׳ תב אנרי נלה השמים הוינו בוש, ותב
אנרי נלה השמים (יסוד בא ועיין בפ׳ תבונה בלנ עא ובפ׳ ובא בנס"ב
עב בבתי ונלם השמים ועב נלה השמים ועיי עוב גבה בפ׳ ונלה בה
עב בבתי ונלם השמים ועב נלה השמים ועיי עוב גבה בפ׳ ונלה בה
עא ובפ׳ יתרו בנב סעא ורפ׳, ואחא בכב עא ובפרבים שער גהות
עא ובפ׳ יתרו בנב סעא ורפ׳, ואחא בכב עא ובפרבים שער גהות
והבנה פטן) ובחי׳ הבחרית התיכון גהו הבחרית ינלם השמים בעיולא
עב נלם

עד בלה השנים בלתי אם נגה מן הבלה אל הבלה, ולהבין בה יש להבדיל
בין מלכותך מבלי שנאר התבונת כל העולמות העליונים והתחתונים כולם
והשמיים הוא רק מבחוץ מבת מלכותו ית' שהוא רק בחוץ אותות הבקר
כמו דבר מלך שלטון כל, כי כמשרה מאמרות נבראו הכל כמבלי [הנה
וסגל כל עולמים היינו כי שית אלפי שנה הוא עולם ותב תרוק הוא שמושה
אחת, ומבלי יש גל שמושות נאחב בחוץ ובלי, הם נשכים מבחוץ חמשים
שעב כמו בראל עשה עוש כל אליך נשבחו כל כמו הבחוי הם בהר עשה
והוא לך ומי סבל שבחות השנים כל בבראל פלשים חמשים אלפים ובלות כמו
כי לעלה בראל המשים שעב הם בחוץ תשבון נבול כמו בעת, וכמו גה
בבוראו עשה נסבתם לכם ולכן גה נשך חמשים אלף ובלות, והכל נשך
רק מבחוץ מלכותך לבד, כראל מגה חי העולמים מלך כלגר שהוא יחיד
ומיוחד לבדו כמו לבדם שבהעל שאינו בנבדה עלמון כלל, וגה שהוא חי העולמים
הם החות הנתשים במלוות אינם אלא מבחוץ מלך וכמו גה [בסיבה
שעם התשלה בהבוראו עשה אחרי הי אליכם תלבון ובתאל בבה ובקואה
לפי המלך [בעבון אתי שנות אלא שנות רפי שנות הלע ותב תרוק כל
נגל הוא רק מבחוץ שנות שאין גה אלא מבחוץ שון מלכותו ית'] ונושב בפל
ונבא בבה והי הוי לי לאלים נבי וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך עמה)
וגם אתה הוא הי לבדך את עשית את השמים כל ואתה מחי את כולם
בחמי סל ל פל ואתם באותיות שאלל ועד תכ נהה חן מחי הי מבאות
הם שכולל לבחוץ הבקר העלון וכמו עבוד אותות הבקר באמרם לאטה
שהן בחוץ נבדל ועבדות האמת ואין להם ערך עם עבדותם להות בעבדותם
שונו ונלבם הבקר לאחר הבקר כל בך עבוד [בראה שהוא טם נפל ובחוץ
הבקר נהל שבחוץ בבקר העלון שאינם בתבון העולמות לא נעשה עיב שלם
שונו בו ית' נלא כמו שעי בבקר האמת נעשה בו שונו לפי שהבקר עלבשו
ושאב בו ית' אפשר הוא אונב לבוש לו, כמו נגה בתאל פל נלל בה לם נשמתי
חתם הראשון נהלל שלי ובוא לנפש ו שאיר והי העולם וכמו שאין הבקר עלבשו רק
שהוא

שהוא עצם גוי והארה] בבחינת בקור העליון אין שום שינוי כלל בין עצם
שנברא מצד העולם החולף והמשתנה לאחר שנברא כנ"ל וגם אתה הוא ה' לבדך
סתם לבדך גם עתה אחר הבריאה אתה לבדך כמו עצם הבריאה ממש,
ועדיין מגיה בבה"ר רבאני ה' ואתה, ובמה אני הוי"ל שמה, ולפי אמר אומרים
אתה הוא עצם שנברא ואתה הוא כנ"ל מפני שאין בחינת חיות בה שאתה מחיה
את כולם כמו חיות הנפש במאמרי הגוף שהנפש מקבלת שינויים ומגרי מאורעות
הגוף אפילו שיש להם ערך גדול ומשאב לעלה מחיות אור האלקי המחיה את
כל העולמות אין לעולם ערוך לו כלל שינוי מעצמותם חלילה לפי שאין מקבלים
רק מבחינה אותיות בלבד שהן בחינת בת נבחר מן בחינת העצמות כמו (ועמדו יעמד)
אתה הוא לבדך בחינת סוד בטלה בבה"ר אבן ישיר משה) וגם מה שאמר מצאון
לבי ובחינת בתיבת אתה עשית את השמים בהבחנת את חסר ה' מלא.
שבאמת אתה הוא ה' לבדך ואינו בגדר עלמון כלל לא בגדר מלא ולא
בגדר סובב רק כי עמך נלה"ל שבחינת נגר חיים סובב ומבלי בשלך רק מהארה
מעולא בהיות סוד עמך ולא אתה ממש, כמו בראל בבה"ר אחרי ה' אלהיכם
תלכו, ולהדות עמ"ש שמשלך מבחינת כי עמך ולא מבחינת והולך נאמר אתה עשית
את השמים חסר ה' בתיבת אתה [הלה' ועשרה"ו בחומש סוד ואתחנן עמ"ש
ואת תדבקו אלהיכם] ובחינת אתה עשית את השמים בהלל גם השמים בלעולא
כנ"ל בהיות ההמשכה מאוא"ס שפהל"ת התחדות שמים עילאין רגיל בעצם חיון
עילאין כנ"ל שהוא ראשית ההתחדות"
קיצור, אלה תולדות יעקב ומפ"ל כי יעקב הוא הקרית התיבון הנקרית
מגלם השמים בלעולא עד גלם השמים בלתתא שהוא בחינת ומפ"ל.
ומפ"ל גלם השמים בלעולא כי מלכותם נכלל נסוד ומעמן כל, וגם אתה הוא
ומפ"ל גלם השמים בלעולא כי ההמשכה הוא רק מבחינת הארה
ה' לבדך ואתם ממש והיינו מבחינת הבקור העליון ואתם אחרי, וגם הלל גלם
ולא מבחינת אתם ממש עשית את השמים (עי' מעמן) ואתה מחיה מעמהם
השמים בלעולא בחינת אתם עשית את השמים בלתתא שהוא החוט של אמ"ה הורב מראש אלף אל מקום נשמה יב
שן רמ"ש עמ"ש ומעמ"ש נשמה יב מ"ש נבב סוד ואתה אומא"ס המלוכם באמ"ה הוא מחיה
פנ"ם בסוד עמ"ש נשמה יב מ"ש נבב סוד ואתה אומא"ס המלוכם באמ"ה הוא מחיה
את כולם [נ"ל עמ"ש בזהר רמ"ש תבונה ואתה הוא בורא עולם ובורא
תמאם

תשאה (לו) אתה הוא על בהמא תשאה אותות גאולם ועד חסן הי ובאות
(הואן) בואתה בהו הגון בגאל היתלבש בהבקור, בחיו יחוב עון בבקור, שלא
להיות בחיו כרתן לפש כו נאלגה ע גהם ואמא ברכה עב ובוש זגה עפ
הגון עון ועגב גהו יחוב עקבה ושכינתי ובגב ובק עמן גה גם באאל שהוא בתם
על היינע על באס שיומשך כו הואן בחיו הגות עון בוגבי הגה בא גבלע בו
לועלה אהשמש גהם גב בחיו (אתם חיו את בולם) נשם סרע ענב פו ואתם
חיו את בולם על אור הגלם את כל הארבע עולות בהשוואם אתת ועשם
מעטן גה בתאל בבה יבואו לבוש על שהוא בחיו על באס, אך גם לגב הכל
הוא מבחיו ולבותם, אלא שלפב לו ולבותם על באס ועשם בשהב בבה
עון בוגבי עבה) [ואפן אם נפרש ואתם על באבו ונאל נפרש שגהם גב
פו יחוב הי העולגים אלך לו יחוב הוא פתם ונגם נשך הי העולגים הוא
גאל בבחיו אלך על באבו, ואם נפרש אלך הוא כתם שהוא נשך אל באבו
אב נפרש יחוב הוא עבות אואם הי העולגים הוא עה הנשך ואואם
נשך בבחיו אלך על באב נשו הבנשים בבחיו אלך, אם לו על באבו או
על באב תבא בגהה רם יתם בשב עב ובהרגב סם: .
(ב). והם להות הנשם גו ואתם הי לבחם להות בחיו מבלע להתות
העולות יש ואון פו הוא בא בחם בולם גבחה כון ואוגהא תה פו
(הגה, ובפרט הנשם להתות בלע עלא בפחבא הנשבי בחיו עבה
השוים בחתא ועל אחל שהם בחיו ובקר שרב בפלע כוש נשם יבבר
ונהם הגבה גבלה ועבוה לכן הנשם גה בהה עי בולם גבול גתלה בגלם
להות נשך הב הארה ועל הת ב פרפא, ועשם גבה בתא פו ורא בבה
פתת אליהו עכה) ונהו פו ועבע ולב עבע שיהיו נשך הולב אשר בולב
בקרא העוה יהיו נשך ואתפרש לוטה עי הה להתלבש גם בבחיו עבע
שהוא גבת ולבות תי שהוא סופה בל בחגן ועל עבע כוש בפחם עבע
עבע גל עבע בב הגו לחטעם כי כו שהעבע סלל הגלל כך השכינם סלל
הגבחנות בבאבו עכל. והיונו בחנו שהעבע שהוא סלל הגבחנות בבוין העבע
שהוא סלל כל הגלל ואין לו עבע עם הראש והנוחין כו כך לועלה בחיו
הגו להות העולות בעב הוא לל בחיו עבעיים ובוש הארל הגם הגו,
(כ)

וכן בתי ונשים רגלי אבבר כו׳ ובודע שבחור אחר גו היינו בחור בת הבועל האלני
בבחור עשיר בגם אתם עשית ועל הדבר רגלי בלבבר כו׳ ולב הוא בחור חכ׳
שבראש (הגה׳, שהוא האיר בנקב השנים בעיולא, וגם אולם נשאתי את
עיני הנשבי בשנים בהיולב הוא יתר, אלא שהוא נורה על האחת אואם
העולבים בחכ׳ שאיר בנקב השנים בעיולא בבואר בבחא ויתי בתכים עא
ובכל ואתחתן ברשה עב ובכל הרגב שם, ולב הל נשך להאיר גם בבחור
על הצל ענב, ועגם בתא כו׳ על סבה הנבהי לשבת שגב הולב יתר עם עבה)
ונשך עב בחור ענבים סול כל הנברגות בי נעול תתבם (היונע ושא בהר
בבחור יענב שעל בחית התיבון הנבריח ון הנבה לגבה כו׳ נקב העלון בולב
שבראש עב בחי׳ גבה התחתן שהוא בחי׳ ענב להיות האחר הבדם חבלי כו׳,
(הגה׳, ועין אות א׳ ושוע כו׳ ון הנקב אל הנבה היונע נגבה השנים בעיולא
שהוא בינם עב גבה השנים בלתא שהוא יסוד סולא בגופא, ובאן אורה
עב הנקב היונע עב בחי׳ הגל סופא בכל ברגון, ושם הכו׳ אות בים בואא
אות בי סגב, ובחית התיבון שב התשארת נבחית ון הנקב אינא עב הנבה
הגל גם נבה עלון בעת נקב תתחון יסוד עכל, ויש עוד להעיר לענין ון הנבה
אל הנבה ומגם בתא בבה ונשם הולך לאסתם את שרבוט הנהב, ונבה
התחתן כו׳ ומגם בכו׳ תבונה גבי כרוב אל נבה ובכרוב אל נקב וגם כו׳ עם "
כיבור, ובבי להיות הנשבה ובחי׳ אתם הוא הי לבבך להיות ומבלע הוא
עב בעולבי, ונהו יענב ולב ענב שנשך הולב בהיולשבי בשנים גם בבחור
ענב הוא בחי׳ והאחר הבדם רגלי ומגם בעטן בחי׳ אחר בבה נהי׳ ומבר בנ
והעבות בכו׳ ון הנבה אל הנבה. כל לסב כו׳ ובבא יענב ובאר שבע, כו׳
בארה הנבה לשבע גבות, והוא נבה השנים בעיולא ולך תרגב בבחור על שבם
עולות הנבהבים, גם עלה ולסל ועוב נשבת בשלום ואבו והי׳ הוי׳ בו׳ ובגם
בחבא כו׳ ובבא, ונהו עלות ולסל בו׳ עכה) [ובגוב לפוסל ממא כו׳ שני
בעבין ותוב תי העולבים אלך אשר תי העולבים הוא הנלח הנשך ואואם
בעבין ותוב יל נב שהוא בחי׳ יענב כי יענב הוא אותות יבנע, ובתי אב
שהוא ותוב יל נב שבונע בחו׳ ושת תשך סתבו שבאואם שלעלה ובחו׳ סובע
ובנע כשתר אנרך, שבונע בחו׳ ושת תשך סתבו שבאואם שלעלה ובחו׳ סובע
ומבע להיות נשך ומגם אור ובולו, ונהו בחו׳ הנן הנע תי העולבים ובגם
מגה בלגת כו׳ בו בבה להבין עבן מסות תתן ובה, עכה] ":

אך להבין

(ג) • אך להבין ענין בחינת בעבודת ה' כי ושבתי בתוכם בתי', ואיך זוה
ומשיכים לעטה להיות אור הנשפה גו מתי והקרחת התיכון כו' בהיות
ההנשפה זקחי אתה הוא הי לבבך בו' להיות ואתה מחי' את כולם הוא
עי' המל' ון ועבר בחית התיכון בהיות עי' תשלה ועי' תנגד שהתלה על סולם
ונבב ארלם וראשו מגיע השמימה, אבל הוא גב בענין גבריה ון הנלם אל
הנלם בעמולא, והיבות עראי' תשלך עונדי אור בעובר הותקה עלה ועטה
שהוא גב ענין הנשפה מהנלם בעמולא עד הנלם בתתא, ובוש גוה בתוא
סל וישב בבה ונתתם לך מהלכים בין העובדים [נפ' בשלת בבה ואשר
ישה אלוהא הולם בעטן הולך בתוחם] והיינו כי ענין התשלה הוא בחי' העלאת
ון עי' אהבה בוסל באורו ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך בשם ובלבך
בהיות שגם שם תשבים לגה כו' והיות עי' התבוננות כי עיקר עלה חיים כו'
בבחי' ובבל הגל עלה חיים התחתונים בלבה עיקר בטל לגבי בחי' סובל הגל
חיי החיים, והוא כון שהוא לבבך בלם, ועל גב בשם עלה כל התעלמים
כי גם בחי' עונגם האלוקי אשר בלעם שהנשמות שם ונגון השכונים שעמלו הוא
לאון לך גם כל התעלמים המלים ונסמרים כון שאורו באתה ונסק בלבוני ולות
לעלוא באתם, ובאמי לסבול כל יסורי בעה נהיגם בפי לגבל עונגם העלון הנה כו'
הם גם גם הענגם העלון האלוקי אין לו זרחך כלל לגבי בחי' עלה התעלמם
העלון הנה שאינם בבחי' השגה כלל לנשמות, בשם עין לא ראתה כו' ושאב בעל
שהנשמות הבנו ונשינו כו' ועגב בחיל באמונתם יחי' שעלם שאין בה האור בא בהשגה
כלל כמאי לות יחי' תפיסא בך כלל אין לבחינה כל רגל בחי' אמונם בלבה, ובאמונתם
בלבה חגל בהאמה א כו' ועי' התבוננות באת תשבים גם שם לוסל לה'
בלבה חגל בהאמה א כו' ועי' התבוננות באת תשבים גם שם לוסל לה'
אלוקיך בכל לבבך, והנם בחי' גם את העולם נתן בלבם, כי' שבלב האדם
אלוקיך בכל לבבך, והנם בחי' גם את העולם נתן בלבם, כי' שבלב האדם
נתן כל העולם כון העולם העלון הרוחני ומן עובג ומלם שבאומם התעוררות
נתן כל העולם כון העולם העלון הרוחני ומן עובג ומלם שבאומם התעוררות
לבבו לה' כך יעלה לעלה כל העולם (ועוד בחי' כי' בראשית בבה להבון
לבבו לה' כך יעלה לעלה כל העולם (ועוד בחי' כי' בראשית בבה להבון
הטעם בבי ואונם מה שנאמר הי' בחם ברוא כו' כשלשבים להגביה כו' ע"ל)
הטעם בבי ואונם מה שנאמר הי' בחם ברוא כו' כשלשבים להגביה כו' ע"ל)
ובוב להנשיך בו האור האלוקי ולעלות בשם אם ישים אות לבו רוחו ונשמתו
ובוב להנשיך בו האור האלוקי ולעלות בשם אם ישים אות לבו רוחו ונשמתו
אות ואמון בי רוח אניתי רוח ואנשיך רוח בינתי, והטעם הוא כי הרי
אות ואמון בי רוח אניתי רוח ואנשיך רוח בינתי, והטעם הוא כי הרי
אין לך עשב ולעטה שאין לו גבל הנבלו כו' ובן עובג גבוה ועל גבוה עד תם
אין לך עשב ולעטה שאין לו גבל הנבלו כו' ובן עובג גבוה ועל גבוה עד תם
העלות

העולות, אלא אפי' בחי' שבהם יבין האור בירידת השמלה ואב עד שנתגשם להות
בחי' בנות וחי' נשמיים, אבל האדם לפי לקבו כל העולם בחלקו בדת שבו נתן בלבו
להעלותם כי האדם טבון מהם כו' ושתשו לעלה בבחי' אדם העליון שעל הכסא כמעט
ועשה מה קבה מה תבדבו את בנ' בעטן בהגב, וגהו ונם את העולם נתן
בלבו (ועשה מעטן סי' ונם את העולם נתן בלבם מבה והו' מספר בנ' יעוש באחבות)
וכ' בחי' העלאה ולמטלמ' מעלק לוב כו' באהבה בכל לבבך בשם יתברך ברוך וכשם
לה שארי ולבבי בהיינו נם לב הנשמה וכשם אם ישים אלון לבו כו', אך אתב
נשמך בחי' הנשמה ולמעלה באורו ובקרת בם ובנור החיים ונור התעמנו ובחי'
אתב הוא ה' אבדך כו' לשמה להות ובכל כו' בהיינם נבחי' יחוד בהמוי אתב לבחי'
יחות והיינו כירוע בנבות תת שהוא לשר יח' בנח' בבור בבבור העליון כשם
ואשים בבדי בשמיך כו' נהיינו לבהוי אחב באתב בנש, בהיינו השמנת יחוד
קיחות בנ. שהוא בחי' ועלק ולב עלק מסובב לבולא כו' נהו סי' ובכל נשמך
כשם אלוק ה' נשמי אשא כו' לחבר יחשבתם ובקורו בה' אחב כו' הנה,
ועשה בסי' אתה ה' האמרתי היום סי' האמרתי לי נסעיל שהסעלת האמירה כ"ת
עי' עסק המל בסבור בבה הנו נו ועלק ובלות סי' בעבקר סבה ואבשתך
לי ועיין עשר מעמין הנו נו ועלק בחא סבה וישב ועלק באמרן מגורי אבא,
נהו והבריח התכון בתוך הבשים הבבדית מן הנקב אל הנקב כו' כי נשים
הם עבי שטים עובדים שהם בחי' שרפים עובדים, כשם בנבדים רב תבונה
ובגחב סי' תשובה ונע בחי' שרפים עובדים מעל לו כיוב הוע לנסנו באב
כשם בבואור עסי ונעבשתי בתוך בנ', נם והמלאכים נשמך ביובר אור
הכת לטה, ולכן בחי' והבריח התיכון הבבדית מן הקנה אל הנקב מלמעלה
עי' סולם ונשב אחבה וגהו בתוך הנשים בוגא, עב ומעבשתי בתוך בנ'
ובוב התשבה מלמעלה הכל בתוך הנשים, וכשם בעטן מהלכים בין העובדים
ובוגא לי סלו נרש מל התאמרת, ושם הוי' נוי' נשר כבה, ונם נוה מל נשים
עובדים, נהו כ' נייני שנשים באמרנם בוי' עכל, והיב הבוא מהתב תנן ע'
בנבא עמ' נשם נשר שרב בא בחב כו' ועשה עסי לשרנה כנ אתונ [ונם כי בשבן
הל מה נשים בנגב מה בבריח שהתי' מנשת בהם וגה מבריח בתוך הנשים כו']
בידור, עטן בחי' והבריח התכון בעבובה הוא תפלה ותורה הנו נו ועלק. והוא
בחי' התעוררות רחנים שעונים ובא לבחי' בכל לבבך כו', ועטן התבונה
כי עיק מעל חיים, ועטן תורה לשר מחשבה בתשבה כו' עכ"ל:

והנה

(ב) ה' והנה כי הוא בחור יענק שהוא בחור והברית התיבון פלא. והיינו
בחור ובר ענק ולמטלמ"ע ולמעלה כלא, אבל בחור ופלא היינו כשם ופלא
ה' לי בן אחר. סיו בן הוא בחור אהבה כאהבת הבן. אל האב ומשם בעם
אתם לה' אלהיכם וברא כרעא באבוה הוא כור ומן בתי בש בבורי ישראל כור
(הגה"ה. ועשה עשה וכל בעיר לעורי חור ביום בן יה ועל בברהם ערך בן ובאמא
בן סבב, ונגחלם בירחר בגב עא לבי בהא בן וסיו באבא נאת, ועשה סרה
לבחתי אחות כלה בסיו בן עהב ונגחב רם ושסיים בגב ד"ב, ובן שים
ברחמות עבר לעלה גם בבחור בן עם ובם ברנבא מעב ובכב עא. ובה ובן
עין שם שעי ופלא יהיו עבר עלו יתרה עי באתבבא כור היינו לעלה ובחור
בן בש. עכה) אך יה שאר בן אחר הרי שמעות בן ובחרנה אחרת שרחוב
ובבלות ובחור בן גה בקשם אתם כור והיינו בונא ובחא אחר, ובשם ובבורי
לאחר לא אתן ועל אלהים אחרים בל (הגה, ובם בבות. ובא סלם אחר
שעשה ועשה אחרים כור עבל, ולבאורה הוא תשוה באב איך בעשה רחל גה
אלא הסווה שיבור בחור אחר שיתהפך ובחור אחר לבל ולהבטל באם בה
בבחור אחר היינו לפלג באחר, ובפשם אג אהפוך אל עמים כור ולעבא שכם
אחר, והוא יתבן האור הנשך בן החשך, עב והיו בן הבכור לשניאה, ועב
כי רבים בנו שנאה כל ובשם בגא. [ועבג ארגל בבות בראשית סבג עם
כי שת לי אלהים זרע אחר בנאי על השיח שהוא גרע הבאה ונגם אחר סיו
ברות הנואבה, וסיו בעהן תב סם יב ושום כי הרע שעשה שם אין לעלה
היינו כור פיתבון האור הנשך בן התשך, ועל בגד"ה רם חונת עם יו יתן
טהר בטא ועל בגד"ה. וראה סטן עם אין אחר באתג בסבך שהו אחר כור
עם]. והיינו כאשר אתבפיא סטא ואתהפכא תשובא לעבודא כור הרי גם
בחור אלהים אחרים אתבפיא והרי נעשה בחור בן באחר לב, וגהו ופלא
ה' לי בן אחר (הגה, ועל גחא סם ינל ברב עא נבי אתלגלגו ואתבקרו
תבון אתנו אולן טם בחרא, כי טית ורה על הטוב שהוא בחור אחרו
בדינ כי טוב והוא בחור ופלא בן שבע עשרה שם בחשבון טוב, והרים ורה
על הרע, ונתבקרו טר גהו בענון ופלא ה' לי בן אחר. והוא עב טוב גה
ופם מאר גה יקר בשמסך לטוב עכה) ופי ופלא לשון המסך להבא ופלא
תביר בלי שיעור ונבון כור וכשם בבבות רם שות חלל עם ופלא ה' שנת
ויהו כור גם ובוע ארגל המסמא של הקבה ורבה על המינך, והענין הוא כי
הה

הנה עי' אתבפויא, ואתה מבא כו' נעשה בחי' תפ' אור בלי שיעור כלל כו'
והטעם הוא בהקדם בחי' אור גרוע לבדו סי' ד"ג וא"ל (הגה. ומקומות בא
מטן הגלגל עב שהוא לוב וגרע יבחן בארץ ההיא, ובתבא תב כפ אור
ואין גרוע אלא בדבר שנא' גרעו לכם לבדכם בהנשא סי' ולב ובמבות מ"ש
לך עפ' ועשו להם בדבית ההב אור גרוע לבדו כו' גרע הגבה את התע
ואת המבות כו' ע' מענו) אור גחע בגחב תחומה בנפן עב פנבו ברב
עב, אור בדבן מעא יתבו עחב בראשית בלא, עבה) ופתי' גרעו לכם
לבדכם, כמו שהגרועה היא בארץ כדי להיות תפ' ארוכה על הזיוך הגחעה
כי בלום אבם גורע בב אלא להבדיא כמה כוחו כו' כך עבדו בחי' ירחבת
אור הגרוע לבדו עי' בחי' התלבשות ' ענב הלל ולעלום בתגב כדי שיגב
ואין שיעור כו' (הגה. והיינו כי פי' גחע לבדו בהו עי' ולל שבב בדבן שלון
שבו ועי' גרוע האור שבבראא בום הראשון, ועי' מה בפרבים מלל שער מהות
והבנה סבן, והגרועה הוא בשבל שיהי' הבנוחה ביתם שאת, ובמ"ש
הרגב מעבדי עם שיתבקה ויתפשט כו', ונהו הבנוחה ונחקו, נעשה מה שגורעו
האור בארץ ההיינו עי' שנתפרק תשובא לבורא ובמ"ש עפ' ויהי בשלח פרעה
כו' עפ' [עי' בלבלת בשהם בבה' ששים המה ולבות ברוש הראשון מענו אור
גחע לבדו שהבנוחה הוא שעיב יהי' הגולו גם לעטה בביב כמו לעלה באבן
כו' ונהלע ולל הי' בן אחר] ולבאנהה אינו ולבן הרי יצבק בב הוא בדרת
ונהלע ולל הי' בן אחר] ולבאנהה אינו ולבן הרי יצבק בב הוא בדרת
התבון הבקרית ל' הבלב אל הבלם והיינו עי' תבלה ותגב, ואב מה שמבל
עוב עי' בחי' ולל ומ"ש לפרש בשם אומרם, עפ' משבת של פרושים בפי'
ל' הבלם אל הבלב בלפרא הא' שהוא מהבעת עב הישוב בהיום עב בלם
השנים בלתתא, אם הנשפת יצבק גהו עבוון רב תפ' ורבוי האור באבן
עבון שונשב חבוי האור שבעלא באתבפויא - יה' ונשב גה בגא שהוא
התלת עלא באתבלוא אבל עב הנשם בו עבוון רב בבתו' שנים אבל
שונשב בב בארץ שהוא מי' בגר בביב שיהי' בולו אואם בם לעטה בביע שם
מהוע

נהלך היתור בגוף שהגא הוא גוף עולם האמ ועל הוא אלה בבוד, והיתר
הוא להיות בולוי האור גם בבוד הנפ גם עד יוסף [נהו ההפרש בין יעקב
ברית השכון ובין בחי אלה תולדות יעקב יוסף, כי בחי ברית התיכון עם
הוות בברית ין הנלה אל הנלה, היינו אלה השנים בעילא עד נלה השנים
בתתא אבל בחי יוסף נהו בחי בי כל בשנים ובאחל באחיב בשנא ואריעא
ועל בעהלך חלב העבודה פגב על מאחנל פי הפסיוב עתבים לבינים שינאא על
שון פל הנלה שנא כל הנל בשנו בל כי כל היינו לבוך יסוד עולם על כל עב
כי כל בשנים ובאחל, הוא הנשר השנים עם האחל. והבנים בו על לבונים
על שון נמצ בחי יוסף הוא לבוך עיון [נהו] יוסף הוא השוש על האחל כבחי
הנחר פי יעל בלה סעא נהלך כי כל בשנים ובאחל [והיינו כי בחתר בה
יש העלאת גב לעטה בבוד הה שבתבר הנפ. ונב, ובירור בה על יוסף הלל
בן אחר [עוב סרה והנם אנתם מאלוים מלוים בענין ותשתחון לאלוהת,
ועל בהלת בגחלת ונעא בין עב ולבונים נעורים נעהון לון בון] מעוב בהלת
בתאא פי יתסו בבהה משה יבקר שנהו ההפרש בין מה שעיון האבות את
התי עב שלא נתנם, שיעב המשכן אורות באבי. ובין אתת שעוב והי נשב
אואם בה נם לשה בעולם הפירוד בון ועל בהבות נאחא פיב עפ כל אשר
תפל הל עשה בשנים ובאחל בון ושם בת שבבי שיתשב האור לעטה באחל
הוא עי שפרש ההשבה מנלם נבנה יתס, ונחלע משה ובקר בון שהוא בחי
תב שבבתם בון עב ונהו בחי יוסף נב כי בנשה בתי ונע משה את עבות יוסף
עון. ומי בגחא פי בראשית בתא עב בחל מהשבה והשבעה משה מה שהשיב
והפסיע בכשי נהו עי בחי יוסף בחנא, כי יוב נבעת הוא בחי אתת שאון
נשי, אלא לבעת [וכנס בסעת בחרוש הלב וכנס בוא בבי בן פורת יוסף
פורת אותיות תוסר שהוא התסר ותבקר בחי כי אל בעות הון שיהל ונלאה
האחל בעה את ה'] וכנס והאבם יחע בון ונשאחנ על נת אי לאו האי ונא
רנא נרים כיה יוסף אובא בשנא, היינו בחי יוסף שבלעוב, ויוסף בעת ויוסף
נבאוב שהוב הנבש הון עחנם, כנס בחבות בחאשות תב"ש אב עפ"ס
עבה נעב בבתון יוסף שבנושה שיוב לתת שהוא היתבר בחי משה בעת
עבה נעב בבתון יוסף שבנושה שיוב לתת שהוא היתבר בחי משה בעת
עלון בון שרש ונעב בבחי יעב תשארת בון לבן מו ומי בונא נשב גולי האור
גם בבוע [בהיינו בבחי אחל ונהלע נבוך הל בכל ברבו ועוב מעמן לבונים
בלבב

בלילה בשהשם ברכה זו יתנך כאת לי. ובתור יופל בעבורה שהוא בתור לבוש
יל כשם מהר חפש נת ברגל עב עפ ועיך בולם לבוגים כל מאי טעמא בגין
ברטרון ברית בעלמא אתגיים עלו כל מכאן אולומנא כל מאן ברטיר האי
ברית בעלמא אתגיים עלו אנרי לבוש. אלן מולפל בגין ברטיר לו לברית עלמא
ופה באנרי לבוש. ועל בא ועיך בולם לבוגים לעולם ויחשו אחל. ועל גנה
מהר סו לק לך בדגל עא] והאומן הכי יל עד כי גם ברית התיכון הזכרית
מן הלבה אל הלבה היינו ובוקם עד מל אב גם עי יעקב נשיך האור כמל שהוא
עלה הבוד [ונהו יוב עקב שנשיך הולב עד בתור עקב ומש. אך עכ עי ברית
התיכון אינו מאור מלוי גה כמל בבתור ספרו ומש אלא רק בבתור תולדות ונגלל
אבל שיאור בבתור ספרו ומש בסנפ נהו עי יופל בעלא, ונהו נב עבן כי כל
בשרים ובאחל שעי בתור כל נשיך נבתור שנים באחל בבתור ספרו, ועל כיבר
רפ תשובה עפ כי כל כל בהיינו כי כל זה שוש לעלן נשיך ומש לומן באחל
ובעין גה בת בגתב סו פנגי ברגב עא. ההפרש בין הנשכן שעשה ומה
ובין הנבדם שבנה שלמה שהוא ההפרש בין נרבא בתביבותא ובין נרבא
בעיתא שלמה הנשיך בו בתור ונבר ונבא ועבן נהו אלה תלבות יעקב יופל.
והא נרבא בעיתא, והנשכן שעשה ומה נהו נרבא בתביבותא לבר ונאה
בנרבא בתביבותא גהולל גוון שיגין ונרבא בעיתא גהו גוון גולמל שבו בעלא
נשיך עבוות החכי. כמ באנהלך בומסו. ובקהלב סו בראשות על מאור
הגהר סו בראשות בכל עפ מעשה לו עבר בנעבו בא ומם אתתא בההוא
נבר בור) ונהו עמ והבריות החכון שהה הבריות הנשכן הוי בנשכן בעלא,
ובן ומה עבון על בחות התיכון בחבר סו ערת, ועכל הרי הנשכן על ברית
עראי של הלבה, ובהלב הוי ברית נבע ועין זה שיהוי לעלם (ועל מעני ההפרש
בין אתת ובין הגולי שיהוי לעלם בסתר בבה עהרה הי אלינם ושגע בלרי והמה בור
רפי שלמה והוי שנו, ושלום ושנק אתן על ישראל בימיו הוא יבם בית
השלום בנים כי שלמה והוי שנו, ושלום ושנק אתן על ישראל בימיו הוא יבם בית
לשון בהוא סוי כב ת ונבוא בסוי שלום ונה בשנשך הנשכם בסשאות
כי השלום גהו תיבור כל הסבים והיינו מה שומשך אומס בה בעולי בבתור
סשאי בשאות ועל בלילה בבה והוי ונבי תבש בתבשו ושם כל גבי בעש שלם בור
ועל בבתה כל בתונלתי בגלה מעב בסוי ונתתי שלום באחל. ועיין

ועל באמתלא מה רב דסי והוי מעשה הצדיקים שלום, ואם בתוך יוסף שמע כל
מורת תמסר ונתקבר, ואם שתותיו בשוק בברכת שים שלום. ואם בתוך יוסף
ונל ברכות הראשונות בשוק הם נעבר ג' אמות, ועל ידה בוחב מי ויקל מר
עב ובינה שם, ונפב ימן עמן אלה תולדות יעקב יוסף, ועל ידינו אלה תולדות
יעקב ויוסף בנוי מה בשוטה בלו עב מת בבב מנבנ עא מה בברכות תפב
עב קשבריון מ' תלק בל ני עא בורה מ' ושק מ' מב בבנ עב, ומלמ
עב קשבריון מ' תלק בל ני עא בורה מ' ושק מ' מב בבנ עב, ומלמ
ובמ נשא מוב מל ידינו בולם השביעי נשוא לבנו אמרים בחא מ' בראשית
רבא עב מ' לפ לך בסה מעא חס ושק בנסב עב מ' ושלת בנעו מעב
נתתי בחלן עב, ועש בקהב מעבדי בחנב עא מהבא לעיל מ' מעמ בחנת
עב ובהשבטים תא מ' כב בט עא עולל בפי, ויוסף הי לו בן אחר כי יוסף עבדו
הוא בחיי עלון. ועל נמו נשק ויוסף הי לו בן אחר היינו בתו בעלו תשובה
בהיונו נמ גה שבקחו אחר נעשה גב בחור ק] (בכתב ושל ולא בפה, ונב
ונם עבות בעבק פו אלא לל ועלת ויוסף בחיינו ויוסף הי לו בן אחר גהו עלת
בעת על לבינים, בהיונו גה שבקחו אחר נעשה גב בחור ק). עב נבני
ואפל שבחלע גם בהגבה בנבה אבקעה בנים בבבה תל אל תכם ואל תעבור
נמו בסעת שער תנ הנבות שהם ב' ולבונה באבוד, ולגה תכם שהוא אבנ
ונמו לרשע שהוא עשו לפי שעשו לבנה אור גבול כו' ובו' בנים הנו לבו בחור
ונוכ לרשע בבל עולם, ובאא נמ אשר ב' בן הם הם ב' אנהות שרה רבקה חנ
שם בן בבל בהאריגל מ' שמוש בטעמי נבנת מו ויוסף הוא [נינו נפ ב"ן ואב
לאה, ובלנה בהאריגל מ' שמוש בן ועי ויוסף הי לו בן אחר היינו שיתבקר נמ בן הרביעי
יב מו ויוסף הוא] נפ בן ועי ויוסף הי לו בן אחר היינו בחיינו גם הנבטים שנולו לוטה בעשו שגהו עי שהבן תשע
שהוא בן בעשו היינו גם הנבטים שנולו לוטה בעשו שגהו עי שהבן תשע
תוגה בתשובה בו[ועוב נעשה עלו יתרה בישא על הא בן בחריגא
ב"ם עולון בשעה אחת] בס בלנה בשחס בבה ו' יתנף באת לו[בעם)
ונ נס עולון בשעה אחת] בס בבה ו' ונם עשר יעקב בעינו אל עשיתיו, אנל
אנבאב בחוק ונמ בס בבה ו' ונם עשר יעקב בעינו אל עשיתיו, אנל
הוא ריבוי בחור עולנם בותב יה שנשק עי בירור עשו ועוב בלנה בחריגל
מ' שמוש, ריבתב בו' בס בן. והיינו בס בתא חס ובא בעינו ובתל
שבוע הבחנב ותעמנ עלון שיתנלה לעל בשלונות הבורנים ועגב ושבתי
בשלם אל בית אבי והי הוי לו לאלנים בו' נהלע ובא יעקב ובאם סבע
עולם האבנ ונלך תרנס לבבר נב בבוע נשק גלב ויסל, ועוב ושבתי בשלום
אל בית

אל בית אבי בשלום, ויסף מעלות ובשובו מעלות [הוא כת הנשמה
להעלות מן ואתעבדת בבחינת תשובה שיחזור בן אחר מעשן רע בן מרבויא
ועל זה בתא פרי תשובה בבה זו יתנך באת לי, מענין ויסף ובשובו, וגהו בשלום
בשלום, וגהה נשמה גב ענין ורק שלום, ובגין זה בלנת סבה ושוה נבדה
הרגש הראשון שאין הבדל סחות נשלמה והיונו גם שלום שאומרים בשעת
נגנוש לבנה, כגון בגין סב הלב הבינו השלום הא בבחינת ויסף גהו מעלות
עבה תב אור שהם עם והשלום הבא בבשובו בהא מעלות והיונו עי בחינת
מעלו תשובה בהיות ענין בן אחר וגהוע ושמה, ובחינת שלום הבא כמון (כבמון),
גהא עבה לאתבא בחינא בתובתא שיחזור התחברות בי הועלות יתב מעלות בחינת
בדיק שהוא מעלות עם בחינת התשובה שהוא מעלות, ובגין זה בלנת בשה"ש
סבה זו יתנך באת לי, ועשו בבה שובה ישראל בהרגש הראשון סבב בענין
מאמה יעקב והיה הוא לו לאלהים, וגהו ושותי כב כב, כבון (כבון) יעוש, ובן נשמה
הבל עי ויסף והיונו ויסף הא לי בל שמה נשמה ושוה בב בל, וגהו הבל ענין
אלה תולדות יעקב ויסף, נשמ ובן עב עבוש בבל ושב סבה בבה בבשון,
וגם ולבן כמל זו ילם פי ענין הוא פי יעקב נברים מן הגלם אל הנלב, ואחר
שיש גלם בראש ונלב בסלן הרי יש לו בחינת נבון והרי גה בבחינת ענין לנבי אם
בה עפר, והיונו כגון בהבינאור בהנלב הראשון הוא ראשית הארת
הנלח כל) הרי הנל הוא רק הארה בעלא ואואם בה אבל עי ויסף [שהוא
תיקון האתעבדת והעלאת מן והבירור בשם בן האתבדר והנשבת גם בשם
בה הנבדר ובענין תשתחוון לאלוהים הם עיג] נשמ תמר וחיבור האור ואואם
בה נשם בלעלה והנל שיאור תמר האור בהנל, ועוש עם ושתם ובל נא
בת כל ובגל בולב רבים עם חאות והבי האור שלעלה בבחינת ולב מעבר ולב עבר כל
ועוש גבה בב בבואור עם חאות והם גברת בהב בולה, שהם עוג יהי עלות
הנשות לעלה ובחינת ובחינת בן, אלא עבה עם בגחב חם ושמטים גבה יתר
והבין לו הוא בשלום כל בראיה אבם בארח אבי בלעלא בהיונ נבה באבי כל עם,
ועוש עם ואבתם אבל בלנת סא בן]~

[ועוש עם, אבן בחינת יעקב, אבן בחינת ויסף הא לי בן אחר באתבבויא ואתבבא תשובא
בקובור, ובב בחינת יעקב, אבן בחינת שמון שמון בתבא, עוג ויסף הא שנות ובא
לבהוראא עבר באתתבבו אתוון שם בתבא, עוג ויסף הא שנות ובא
תמר ברובה על הדיבר אור גהוע לבבון גרעו לבם לבבנה, שהבוותה לאון שיעור
והאור גרעו עי ויסף ועוש בבה בשלח סרדה, והבי בשל אעבשם הא שיעבר
ובבית

אברהם מן הגלות אל הגלות באמצע ומשיך האור עד גלות השעבוד ויוסף הוא
[בחינת מי כל הקצוות ובאמצע, כל הענין כשהוא מעל מהר פרי ושלח בעשב עבד אבי
ואמי הוא ויוסף אמצעי יחסר עפולהו בלא בנין באמצעי לבנין ובא הוא באמצע ומהרא
ותיר עפולהו כלי עשה נקמה ונגל בגלבה סעמא עפר ויוסף הוא] השלום על האמצע
להמשיך האור גם בבית, ונהו נינה עשה את עלמות ויוסף עמו [ונהו אור
גדול לבחינת שבמדינה הוא באמצע בחינה] הכל כי יעקב גם אברהם אל הגלות
בבית אלא שנהו [רק בבחינת נגלה עבדיו אבל שולשך בקשרו עם גהו עד
ויוסף. ומעמד ההפרש בין הנשכן נמן ביחיד, עולם בפרי בן אחר, שנהו
עבד בעת כי יש בנים אבות] בכי לא בכה, עבודת הלבנים ומשיך
והגלות. אבל ויוסף בן אחר בחינת בעת, כי יש בנים אבות, עבד נבכי
נשות אברהם בן בעשרים גהו עד תשובה, ונהו ומשך נשקתם בשלום כלי נתן בכל
בן עיב גלוי עינים העליון, ועיב הכל הוא לי לאלנים ולעלה בחינת עיב נהו
תפל הורקה על העינים, ועוש עינו בדינים ובעת בבה זו יתנך כאת לו כלי
אמצעי בחול כלי) [ונהו עמל אלה תולדות יעקב ויוסף שובה נשמך בחינת נשות
בדבר כמן ובמן, ונהו נרק שלום בעיך בל בחינת שלום כלי.] :

כתב ישן

(ה")

כתב חדש

ועוש בבית ונצא יעקב באור שבע בכל
זה, שלעות ובהבאור שם, ובלגל
בשהם בבית שנים הוה גלבות בדרום האמצע
שם נתן ישלעות היינו החמשכה בחינת
שעתנהרו שהוא המשכה גבוה יאבי.
ויעקב ומשיך בחינת גם בבחינת עש
ואינו עינו שע עדרו בהחיג פי בראשית
בבל בי, והנה כתי זו יתן בדון ומעת
ישראל שהשועה נשמך בדון בחנא עבוש
ברבנות רבש עבושים ובוע בדון גם אם
שהוא בחינת ויוסף נכל ויוסף כמשכון דון,
והיינו כי אלה תולדות יעקב נהו נשמך
עי ויוסף בנגא, ונהו בן שורת יוסף. פי
שרה לא שרה ונבקר כתבנהו בדי בשלמו
ויוסף, והוא כמשאר בל שבת בבכורת בנה
עיב

נהו בן שורת יוסף, פי שורת לא שרה ונבקר
כתבנהו בדי בישנו ויוסף והוא כמשאר
שבת בבכורת בנה עיב והנה בחינת
הוא שורת הוא בעינינא כלי ובל שנבלי
ונה נגל שנו שרה שנשנו שרים ובקים
והוא עינו תפל ובקי האור כמשל הלשיה
והאור בחוץ בגל. והוא בחי ויוסף שנגל בן
שרה, והיינו שהמשכה להיות חבלי
האור נשמך בחינת חבל שהוא שרי החנוים
בבונם, וכמה הלי כגל שתנל כלי ובל
ובל ושלת שרשו וכמה עבה בלגת פי שלת
שבה ונבלאו אנש ונשמש עבדים ועל בגל
בראשית עשה נשם אחיו ובל שנו, ונהו
הוא שרה הוא בעינינא נשמך בחינת הוא
עשנו, עי נתן פי נבח בגלגת עשה ונעבר
הלי הוא. גם שרה עבי חשה על בהיונו
ישר

עב עשׂ והנער הרביעי הוא שרת הוא -
בעינינו בו ובל שון כו ולשה על שרת שונאו
שרים ורבים וחוץ תמר ורבוי אור כשל הנשיאה
מהאור גדול פנל והוא בחור ויוסל שנל בן שרת (הלא
עמל ובל שון הוא כינוי כי יש חשבים שעב. ושער
החשים הוא ובל והנם חוב הוא תכון ריעין בלה ואמה
השורה בתב שנשם בח הסרה ורבו להוליד תבשות
הוא מאיר בקנים בעיב, והנם נער הרביעי שרתהא
בנם בואא ב״ס בב שרת מלבות שונאו שרים ורבים
ולא כי תב בראש תב בסול כו עבד בתב תנון בי הלה
ותם כי תב בראש יש הבת לתבש בתים יש מאון,
עא ובינם כו בארל יש הבת לברוא ולתבש יש מאון ובינם עי
בב בנל בינא יש הבת לברוא ולתבש יש מאון ובינם עי
כי נענל תתבס, ובנם עשׂ ונגוב בראשית אחרית, גם
בנם בבראור אתה הוא ונתי הסרבנל סשנו בנל הנלבשי
שרשו אתב ועשׂם בעטן נהרא נבי סו ויברוך כו, ועבד
בבל ענין ויוסל שנל בן שרת. כי יוסל יסור על נער הנבא
ונבל שנבל אחלב ונשיב רבוי האור בנל ובולע ל הנשת
את הנתן ובוב לתנ שנתנם בבי נלות, ובנם בואא סו
סלן שרת הוא אונא ונגוב הם נל הת בשנב בבוב לבל
והוא ובואר בסלת שער והבס סנ, אונם אנו הנשה
נלות הם נם שרת בונם הבנלת ל הנא נבנות כו עם
ובנם הנשב נל ל סונבל נחנשים שלב ועב נל שרת
ובנם בואא בעטן נבוע הבנל בינסל. נבוע גוב הנ טוב
הת הנל. הנ תנשי תנה הנ נלות שבולם נשבנ ונתנלת
בינסל בנם יאמר בנינ כי טוב ועב גבב לתל שנתנם בנשב
נלות הנל, ובנם עבס גבה ונבל ענין שנל בן שרת שנשיב
האור ענינו הבנבה ונעינים בעינינו הבולא בנ נהנ ובנבנ
ובבנינ ענינו ובלנו, ונבנ אנו בבבות סנ ונגלת אנתנ אתב
ולבא ל נלות של ענבה בנשנה בסרה ובנ כנ ונלנ גב
שנל בן שרת עב בן אתר שנבנה בנ שנל בנבנב נ ל נלנ
ונגב בלעב ובנתנם ב נ ל נלנ סנ אנ נעב בנלנה בנ
בנא ב נ בנעי בנ, ובשרת הוא אנ אנבם, ונגב שרת ברבנ
ולא נבה בבבות בבנ נ סנ, ובן נל ובל בן שרת שעב נעבה
רבוי האור ובנם בנא עב ובנ נעם בנב בנ ובנלע ובב להנשע
נבם בבבות ונתי בם בנ עב בן שרת ובל ובי שרת לות
הנא ובל ובן הנא שנהם בנ אתר כי שרת ל נ נהנ ובנבנ
ל נ בנ ובבי ובב הבל אל נבנה בנ הנבר בנני בלת שנבת,
ותנבל אנא ובנ בן שרת שבן שרת שנבבל בל בהם ב נ בנ
הבל בנ בנ האור בבב הבנבה עבנה בבבנב בנ נ אנ ובנב
ובל. הנ נה בבבנר בנבא לבות אנבבנא בנ נבנב ובנבא ובנ הנבן
אור ובבבי בא נהנב. ובנ בן שרת שבן שרת שנבבל בנבנר
שם בן בנל בבנה ובנ ובל הנ ל בן אתר כנל, אבנם הבל בנ
בבנו הנא שם גב ובנ אנם ובבנה תנבנ הנ " .

קידור

עלה התורה שניתנה בה׳ עלות
בשׂ בפעמ שער והכסף סלע,
ובואא אות פאא סלן ונפל על בן
שרת שעבל ובחור ובל, ט יוסל
והוא דרוך ישנה עולם על ובהה
ונבא עבדל בו, ועל גבה בבהגב
ונהא עשׂ ויעש הל לשרה בו ובן
בבוע הכסל ביוסל בבוע בכב בעל
הסל טוב, בהיונו בעטן חושה
עלות ועשׂ בלבת סל ראה בבה
כי תשנע בעל בסול בעל, בעל
שעל גב בן שרת עשׂ ויוסל הל
לו בן אתר. שנשך ובחור ביחור
והנשר הרביעי הוא שרת שושנן
גב בלעב. בשׂ בגבה פרשה
בראשית פעג שרת עשׂ שרה
ברכם לבני בו (עיין) בואא אות
ב׳ סלן סו כה "
קידור. עבן בן שרת רבוי האור
עשׂ שרת שנונו שרים
ורבים (עטן) הוא בעינינו ובל שון
הוא בא עתנא, נהו (ע׳) ובל ושלת
שרשון, ובן שרת בבוע הסל עלות
בנבר התל שניתנה בה׳ עלות
שנשכה ובחור ובל שער החושם
ום אתן תורה ויוסל - על בן שרת
שהוא גב בחור ונפה ובלא ובבן
ונשם נשך הכח להיות רבוי
ותשרת האור " :

(ו) בן שרת

קיבור. ענין בן מורת הבוי האור עב פרת
שיעור מרגים ורבים, ובן שער הנשמר
ומלו עב גב מרת. תכ' בראש חב' בסוף. גם
מרת הפ' ען גבוע לבן הנשמת כו' מרת
מעינים. עהא מכיסי מקרוב. השמש מבלי
אב בן מורת שבקרר מעלג גהו ההמרה
בן מורת נבן ומלו. עכ"ה):

● (הגה מכי ואוע בכה. מענן עלי עין ברבות
ושלת מעת בשב ב' ובוהר בלן חלב
עב ומגן שם וברבות שא מיב ברגש ג' מלן
נשא אמרים. כי שעולם עינו מאשת מעשר
כל ובגרג נשא בגן עא עלי. עין כל עין ה' אל מאון
כל עב עכה.)

* (הגה מכי ואוע בכה. גם בן מרי עלי עין
עב משאר בן הבבואים לא נתבאו
אלא להנהג אבן לאובים שהוא תהג עין לא ראתה
אלנים בולתך יעשה לחכה לו. מלן בשבת בשג
עא. נגה עלי עין חיים בחי עין לא ראתם
ובבות תבנה מלה אין עין אלא נבואה ועין
לא ראתה חיונו זה שלעלה מחשבת הנבואים
ובגם בגשה ומם לא מאו. וכשם עבות מה עלי
עין עב תכם מבן ונבוא. והענן מ הנבוא
עשים הנהות והתכם עשים בן הנבואות ולא
הנהות ולסאסף ונם להשים גם נמרות היתב
עלונות. נגה עלי עין עה שעין הנבואה לא
ראתם. אלא לבלי אב תשלתנב עוש עוריבעב
בו עור כא עבדי בשעבוד גב גם ובגם בגה
מ' מנתם בהגה מעב בענן לעלה נעשרים לא
שלטא בו עונא מ' שהוא בחי כתב ומ' נתא
בן ל' מעא ושם בגה מעב ובמ' הרגב שם
ונגש גגה מחגלה בהה שהם יוגרת גהם מלה
עכה.

(ון) " בן מורת עלי עין. ● מחנה
מבחוי תמ' בולו אואם הלא
שהוא בחוי ומלן יש בו שני מדריגות
לעתיד לבוהגש. והבי בתחהג. לבוע
בפ בן מורת, הראשון לבוהגש והשנ
לתחהג. ולהיות כי לתחהג יהיו
בעלה ומדריגה יתירה מבואות
הנשים עב נאור בו עלי עין לעלה
ומחוי עין כו'. * ובאור כג חנב
לבוהגש כתוי ונגלה כבוד הוי כו'
בישעו סו' ו' ומ' ונגלה גה בשוע שהוא
בחר גה בבוראות בפר. אלא שנגלה
בן העלם בלבדי עבג האבנים שוקות
הנבנגות בתשבה, שבאמר סותתים
אותם נגלים בבולא. ואין בגלן מאבנים
שוקות שיגלי עינג חל שנגלא לעין בלבד
ופק הוא בשל הגריעה שנגנב הקדמון
תחת העשרה ובים הרקה ואת"כ
בגות לחוץ שנגלה בן בחי' העלם
ופק עבג ובן בוריבת האור עלון
הולבש בתגב ולעלגט שהוא בחא
ובב עבב בל. הם נגנב ונעלם האור
אלני הגה בכל בגה ובגה בעשתה
ולעתיד יתגלה האור יתוך העלם

עבג הבל בארבגב הנשתת כו' כבן אור אלני הבגנב בבאל של הלבה מעבשון
בהעלם הוא אבן כל לובר הלבה ולעתיד הרי יתגלה לעין כל. ובגש ונגלה
בבאר הוא בן העלם שבתעלם בבר בעשה הבגות, ובבו בבגות טלית
שנלי סרושא בולבא, ובחוי ונגלן שבולי כו' ובבו כי ברשר בתרגלון שבגגים בו
אור חכ'

אור תכ"ל ובוודאי הכל בהעלם עכשיו, ולעתיד יתגלו האורות הגמורים
כו', וגהה ונגלה כבוד הוי' והאור כל בשר יחדיו כי פי' ה' דבר. פי' דבר
הוי' גו הלכה, כמ"ש ואמרתם בבקרי בפיכם, אך עכשיו הוא בהעלם ולעתיד
יתגלה לעין כל, כי פי' הוי' נמשך בדבר ההלכה ובוודאי בגה"ק
הבנות שנאמר בהן ודבר הוי' כו' אולא עכשיו האור נעלם בהן ולעתיד
יתגלה כו' והנה
כל גה"ת מאתעדלות
עכשיו בתוגד כ"ל לעל
יתגלה לעתיד, וגהו
כי עין בעין יראו בשוב
ה' ציון בישעיו נ"ב
ח' פי' עין הרואה
ולשלמה חיינו כמ"ש
עוני תיבר אל ה'
כל בהיות בחינת
תשובה ועונה הנמשך
מן הנקבל אל השפע
שהוא בבחי' הסתכלות
עונים כמ"ש עיניך
יראנה עינך היונים
מבר ונקבה שהנקבה
מסתכלת בגבה
והזכר מסתכל בעצמה

[illegible]

• הנה מן הנקבה } נפ"ל הוא
מסתכלות הנקבה אל } בעצמה
הזכר ונקבה היינו }

תשובה כעין לאסתכלא
פוקא

ה"ה. ועכ"ז עדיין ונגלה כבוד ה' בתא"ל פי' לך בבה לא ינקא עוד
שיך אברם ועל זה בגבר פי' ונקבא נפא"ל לפי שבעולם שכיום
נגלות על הותיבים אבל לעל ונגלה כבוד ה' והאור כל בשר, ולעתיד לא היו
הג' בסמ"ך עב ונגלה כבוד ה' והאור כו' ראו יחדיו כי אני אנ הוא בתא
פי' בראשונה בסמ"ך עב ובפי' לך לך בסמ"ך עב ובפי' ושפטו חנם עב
נבלתם בבבה בנבכה שיני באוהב בחוש השני סמא, עוד עדיין ונגלה
כבוד ה' בולנו פי' תשא היינו שכן בלשון עב ובתלים פי' יג היינו תבעא
עב אני בלבן אחגה סנוך, ובגתב סב ושפטים בלבן עא, והנה
לפי נחשים אלו בנפרשים ונגלה כבוד ה' והאור על עינו הנבואה
עב אש גם שפי' כאן עינו גם עב בן סערת ומפל, והנה נבואה בחוש
תלים פי' יב עב אי יתן ובתן שועת ישראל אל בפי' ראשון ואל בפי' שני
ופי' נגל ונגה אה לא הרב אחר בפי אחר והתלבר אחר בבקר אל הרב
אחר אי יתן והי' לבקם גם להם והתלבר אחר אי יתן והי' כל עם ה' נביאים
לא בבחי' הרב ולא בבחי' התלבר מתבוננים בעוהב אבל לעוהב שם הם
מתבוננים, בבחי' הרב ונגל שנא' והי' אחרי כן אשפוך את רוחי על
כל בשר עכל, ועכ"ז עוד בלבן פי' בנבקה סוף הבינה בשעה שהתבוננו
ישראל נעשה כל אי מלה רע גם לבני שגם נעשה בקתי אי שהוא שעה
הנפשים בבינה שיתגלה לעל, לכן גם מאזרו עכשיו הרב והתלבר
אי יתן ותביים גם לעל, ופי' אי יתן בבון הוינו שהנשכב ובולו גם
בבתי אי ונעשה בבון כמ"ש כאבר רש עבושים, אלה לו כל טובות
ובחבות ונעמות שעתיד הנבה לותן לישראל אונו אלא בבון ישועת
בבון אבא אי יתן בבון ישועת ישראל כל עב, ובה בנחמים תלים
עב ובפי' ונקבא בט עב ועכ"ש עוד בתא"ל פי' בלי בבה יש נשתי
בת בון בחוש השני ובחבר דרך בון, והנה בנאמ"ל אות ב' סמ"ן
בון בוד ומפל כל הוינו אי שהוא שעה הכ' יתן בבון בבתי ומבר
בבם בלה ההשבחה ועל הנבורך בבחי תשובה בלה עב בא אמ"ל
בחרבאל ונקבא בחיי, ועל בסבר עב נשות כל חי תבורך את שיך
ואב עלל אי יתן בבון, בהוא בן סערת ומפל כי סערת הוא בינוקבא
ובחר ונבא יעבל תבל שנו בהוא שעה הכ' בבינה הנל בו, ומפל על
בן סערת שנקבל בבתי ובחר ונבא יעבל כל ובהו עבנו עבנו בבון בל
ופ"ל

בינה בולבא בעצם בגדול, ועוד
אם תבולו עינים ביין, וגם עיניך
יונים וכן בתיב עינו כל אליך
ישבחו, או עינו תאיר אל הי.

ונשל התענוגות
אשר בהסתכלות
הגפר אל הנקבה
הוינו לעלה גם
עיניך יונים, וכן
בתיב עיני הי אל
בדיבים עין הי
אל, והיאוו בעלמיעו
לפי ערך האתעלם
בינא, והיינו כל
בשל הארגנ הנעלם כל כך לעתיד
עין בעין יראו. זה שהי נעלם
בתוכ, ונגלה כבוד הי
ראו כל בשר יחד. ובינא לפי
ערך האתעלות כך יהי האתעלם
וגם כי עין בעין בחי הסתכלות
באנפין באנפין לפי העלאת מין והנקבה כלבד אבל לגבן תתה"ם
נראה בן פורת עלי עין. פי
לעלה נבחי עין שלמה באתעבלות
והיינו נפש שאב יתנלה האור שלם
ונבחנה היותר עליון עד שאין
אתעבלות נגוע לשם כלל והוא בחי
נבחא רעי שלעלה נבחי הדעים עבד
בהיינו בחי רעבד התגלה בולבא
כמו באבה והוא גם הי על נבחו תביר לרבון כל פי תביר לרבון אדני שאין
אתעבלות

כ"ח

ואיך נישק בגוב לעלה
עוד הי אל נבדיגים. כמו
שה קלה בשה סרה
הנק יפה תאוותי. נגי
עיניך יונים נבחי אב
ישבה ולבי אר פלג.
נבחי שעים חיה אצל
בחי הראשון יפה
נבחי השל סה קמן
אתת הוא יונתי. עהו
הל עיני עין בעין יראו
בהיינו לפי ערך

וכשל פעל בי שבחיב גהו עבי ההשבה בחי ונבה
ובא בעבל ע' בגחא פי בראשית בן פעא עפ נבעהו
בן והובע בן אוש תי רק פעלים ינקבואל ובן כמש.
אב עטן ונגלה כבוד הי והו נישק נבחי בן פרת
ובן ולבן ארגנ בגבה פי פנות פא. ובן עב ובולה
שנות נת פו. ועוזל בעטן בן פרת השע בנבואה
לעזל פעלה פרת בגל הפ בן עב חתי שנתעב
בה בלות, ונבואה בגבה פי שנות פולם אר אבן
בה כהנא אור הנבה תי תבשה נאות תבא תבוש תי
נאות תבא, ע' בפסה שם שהאריך לבאר בה הנרש
ובהרבן פי תבא פון ברעון פי הנסבה שהלע פעה
התנשים שלא נעשה לנשה פו. ועוד זגה בבנה אבה
הבינע נה שלבן יתנלה פשע התי, שעם נבואה בלת
פי ראה בלה כי תשע בנן בעל הבינע בפשעות הנן
נה פולבים בתוך הנן עב פלם. ואב כבן שהתרה
בהר פון שתע בה' בלות, עהוד בן פרת החאבן פך
פשע התי שתנלה לעלא ותי גב עי פשע הי בלות
עהו נה שבפל עוב לבר בן פרת.

בינבור ההבלה, שיבות ונגלה כבוד הי לעין בן
פרת ובן עשוש בגבה פי ונגלה כבוד
הי ראו וחל נוע הבנשה בוי יתן נהי כל עם הי נביאים
ובגם עהי אתרי כן אפרוך חתי על כל בשר. ועב
פי בגבה הפ בו יתן בבון ופועות ישראל. ואב
גהו עבבו עטן בן פרת חבן עב ובן הי שעת יבעב:

● אכת (ועוד עוד בארבות עעטן כי עין בעין יראו
בפנה שעה חת הבנות בבה ולהבין בתוב ביאור בי
בעטן ההתבוננות וש ראון ועל אנה עוב בגגב פי בקלה
בלה פעב נפש בהיינו בבב הי [illegible] עהו בן פרת ובן
ובבל ובאחר פי פלגרי בתם עב [illegible] הי פם ופעות
בנבן פעה בחב שהא בבל עה תב תבון ו בחא פעה בבה
מאוחה סב בי בפסק אוברה נגונעו בולה ובבל בבא כל
הארם רשט בי בחי פפ פלגרי) ובב היינו בבב הי נתבהיינו
לבות הפשם.

כמש בארבה והוא גם נהי על נבחו תביר לרבון כל פי תביר לרבון אדני שאין
אתעבלות

אתעבלות לומה כלל כי תאיב מאור בחור רבון זה גה שמובת בהל וכב
שהוא על גבחו ורבה כמארגל עמהו על גבחו ורבה כול ופל ארלה שמשיך
בחל רעבלה כול והוא מש ואני תפלתי לך כול עת רבון שבעתה רשבת שאג
גמן התעלות בחל רבון בת ומש ונה בלבה ומשות בול. בפל עבש לג"ב
מלמה הול מלמלה "

כ"ח.

ומש עב מענין גבחא בלבת בפהם בהבואר עם מאוב ראוב
רחש הראשון נסם סמ (הגה. ומנון בפל עמ עין עב משארגל
כל הנבואות לא נתבאו אלא לנבהים אבל למובהב שהוא תמים
עין בעין יראו בהו פל לפי אתעבלות בבחל עינו
על אליך ושבחו. כך הוא
האתעבלע עינו לא אל בעיני
אבל עלו עין הינו מה שמעלה
אתעבלות והינו בחל רעבר
המתגלה בגבחא שהוא מעלה
מבחל עונים והוא בחל אשר
לא נשק אבם. ומנון פל עלו
עין עב עין לא ראתה בחם
מלון בלא שלטא בל עינא. והכל
עינן אל. ולפשל בפל בן פרת
עב הוא פרת אבל שנו. ובלע
בשמר התנשים הוא לעלה ואבלת
שלמן בפסחא אין סופרין רגש
ימים. ובבחג נשא הגל עמ
פל כי עין בעין יראו הינו המגלו
עינא סגיחא בלבל שתגלה בגא
ונהל עב לעבלות הינה בעינו לא
ונם עמנג לל שבם כי הוא
שבאתעבלות אתעבלע אבל עלו עין
הינא בחל שלמלה מאתבלת ובבחיי
מם פלגבי שביבם נאל אשר עין
בעין נראה בל ולעל עין בעין יראו
בלו נחולה בל ולל ושאב בינם שאר
ומענג עובר עליהם בהיינם שראים
עב נחולה בל ונהל עלו עין לעל מבראה
אשר עין בעין נראה ריבם בל ונהל
כיני בשאב שאנם שראים מגלאה גלו
פשל בפם הרגם פל תבא ובנו בשאב
לא בעין והב בון בתשבון ומל הינו
ומע כי הוא המתקר עין בעין כול"

ואתעבלות לומה כלל כי תאיב מאור בחור רבון זה גה שמובת בהל וכב
שהוא על גבחו ורבה כמארגל עמהו על גבחו ורבה כול ופל ארלה שמשיך
בחל רעבלה כול והוא מש ואני תפלתי לך כול עת רבון שבעתה רשבת שאג
גמן התעלות בחל רבון בת ומש ונה בלבה ומשות בול. בפל עבש לג"ב
מלמה הול מלמלה "

כ"ח.

ומש עב מענין גבחא בלבת בפהם בהבואר עם מאוב ראוב
רחש הראשון נסם סמ (הגה. ומנון בפל עמ עין עב משארגל
כל הנבואות לא נתבאו אלא לנבהים אבל למובהב שהוא תמים
עין בעין יראו בהו פל לפי אתעבלות בבחל עינו
לפי אליך ושבחו. כך הוא
האתעבלע עינו לא אל בעיני
אבל עלו עין הינו מה שמעלה
אבל עלו עין הינו מה שמעלה
אתעבלות והינו בחל רעבר
המתגלה בגבחא שהוא מעלה
מבחל עונים והוא בחל אשר
לא נשק אבם. ומנון פל עלו
עין עב עין לא ראתה בחם
מלון בלא שלטא בל עינא. והכל
עינן אל. ולפשל בפל בן פרת
עב הוא פרת אבל שנו. ובלע
בשמר התנשים הוא לעלה ואבלת
שלמן בפסחא אין סופרין רגש
ימים. ובבחג נשא הגל עמ
פל כי עין בעין יראו הינו המגלו
עינא סגיחא בלבל שתגלה בגא
ונהל עב לעבלות הינה בעינו לא
ונם עמנג לל שבם כי הוא
שבאתעבלות אתעבלע אבל עלו עין
הינא בחל שלמלה מאתבלת ובבחיי
מם פלגבי שביבם נאל אשר עין
בעין נראה בל ולעל עין בעין יראו
בלו נחולה בל ולל ושאב בינם שאר
ומענג עובר עליהם בהיינם שראים
עב נחולה בל ונהל עלו עין לעל מבראה
אשר עין בעין נראה ריבם בל ונהל
כיני בשאב שאנם שראים מגלאה גלו
פשל בפם הרגם פל תבא ובנו בשאב
לא בעין והב בון בתשבון ומל הינו
ומע כי הוא המתקר עין בעין כול"

(ג) " בנות בעבור עלי שור כו', הנה שור ל' חומה בלשון התרגום כיבוע;
ופירוש עיר חומה נחתא ינשא שורא, ובאמרגל אני חומה ג' תל ושדי
פיגלות אלו תה כו' כיון עבור החומה הנשוי עשוה מאבנים ועשה הרבה
פרי שתהי נחולה גדולה להנן מן האויבים שלא יכנסו לעיר להחריבה כו' כך
בחור אותיות כל המל אבנים כמו בסוד שהאותות של אבנים והתל הרי
ובקרת הכל בעשלם נשוי בבתה כמו הלבות תבונות ומעשרות בתבואה נשיות
נפיוצא בהם בכלי הובנת שמלבשים בעשלם נשוי כו' ואינם נפש ההתלבשות
הבאות לכל חומה בחור ינוק שלכל שור לבלות ובלו המחבונו לבקו ינוקה מיות
ובעבשה האלוקי, והם בעמל חורבן מיהוגל משולטים העבום בבבל ומדים
על בעלו ומבטלים אותם ותה עוד שעבוד פרעה כו'. ונהו פו' בעת בעבור
עלי שור שהעל שרים שלל בנות ורשלים כמו בקרות בשה"ם בקל שחרה
אני ונאוה בנות ורשלים הם בעבון עלי שור גו חומת המל הנבלות לא
ולכך שור בלי תבונים (כי בחור עלי שור גו חומת המל הנבלות לא ולכך
שור בלי תבונים) כי בחור התבונים שרשו בבחור חובנות ואחוריים בחכ"ל
כי בבחור משמור המל אין לחובנם ושלה כלו וכלו (ומלשונות המל לא
נתבלה עכשיו כמו לעל שעבב ושל ושינות מהמ כו', ונפש זה בעת בעבור
כו' לפי בעמת ישראל נב בבחור הנע בבהם בעבדים עלי שור כשעוסנים
המל שלא לשוה אלא להתיהר ולבן לא גרם נעשות להם סם כו', כמ"ש
בתא פי בראשית סבה להבון ענין הקרבות וגהו ויגרהו ורבן. פי
הריות הוא בחור הבער שהא היסך בחור העונן ולפי שלעלה אור
בן סורת ולבן שהוא בחור תמי וריבוי עונן העלון יפש שהיסך תשובא
לשורא כו' לכך אור להיסך הינבא כשבעבים עלי שור כו' שהוא בחור
הריות נבער, כי היסך העונן נגע כו' כי את בלעוג עשה האלים בנמע
ובאמרגל עפ ולאום צלאום ואולם לא נתשלאה בור אלא ותורבנם שלנתשלם כו'
הגה, ועוב בתא פי שנות קבה לו אבני בסי ויגרהו את חייהם ולב
בנא עפ ובאו ורתם, ועל נגה בב בתא פי בשלח סבה ורא ישראל ונם
נתי גב לפי שנאגר ונפ נשה את ישראל ונם סלם שהוא עלנא באתפחא
ונבאו

ו,באו אל ובקר שור שהוא עולא באתגליוא (הרי הגלו והרבות כולכם
אנשי יריחו לא היו נפסולין לאור בשבילו כי ובחיל גו נשך בכ להיות
מלך אלהים על נוים עבדה, הנה גו בכי (כי שור לי ראוי והתגלות ואג ובאו
מרתם בחיל עולא באתגליוא) ועבב באן כי לפי שנא בעבדו עלי שור עב
נשך יגה ויגרהו כל כון שובקר שור נשך ובואו מרתם בל ועוש
יגה קבה יגור לתנבה בעטן חוץ שבחיל אות תשובה על הגליה והרבות
כל ומה בתכל אתקריהו [ולכן שם הלחם נאור קהם חוץ תיאפים)
כוש יגה בעטן הבלנה עם תעבה בפתת הסוגר לרה"ר ומש בעטן פיל
עב בוטא הגלין בהגלין להעלות ובחיל הגליה והרבות כל בבחיל ועגבת הגלת כל
עב בוטא הגלין בהגלין להעלות ובחיל הגליה והרבות כל בבחיל ועגבת הגלת כל
ועוש עפ הבתי את הגל כל ואפשר לפרש לפב באן בעת בעבה עלי.
השנה כפ כוש קבה בוא השעב בעטן עי מוסר אביך ותורת אמך
ולפי שבעבו עלי שור עב פסיעות נסות כוש מבות רפ משפטים מה
כתל ולא תעלה בעלות כל כך הגהיר הנבה את הבינין שלא יפסיעו
פסיעה שה בחון עפל, וכך הא ענין בנות בעבדה עלי שור בבחיל פסיעות
נסות הייבו שעוסב התרה בבחיל וש, ויגה נשך כי ויגרהו כל בעטן
ובואו מרתם כל מפל עוב בלפי שעטן ופל הוא שיהיל הקירור מטא
כל בעטן ופל הא לי בן אחר, עב הוסך ומפל בבחיל עלי שור עולא
באתגליוא לבדר כל ומילא נשך כי ויגרהו כל אלא שעבב ותשב באיתן
ושתב כל ובבו שובאר לבן איה, עבה) " " :

וארא אל אברהם ואל יצחק ואל יעקב בא״ל אני ה׳ ולא מודעתי להם ואל והוצאתי
אתכם מתחת סבלות מצרים והצלתם כי אם
הוי׳, וזכרון להבין הלא גם באמונות כתיב ויראו
אלוהי ה׳, וגם להבין איך נכון לשון הרבה גבולה גו בינו״ל שנאור והצלתם
כו׳. (ודוק) בהגדים להבין לשון המפרשים שהגשו עמ״ש ושמו הוי׳
לא נודעתי בהוי״ן הודעתי, והגם בינו הרחמים כתיב הוי׳ הוי׳ וסיים.
טעמא בגוויהו.) אך הענין הוא עמ״ש משא״ל אם ישראל עושין -
תשובה בגאולין ואם לאו כו׳ אינם נגאלין. ולכאורה אינו מובן הלשון
ואם לאו כו׳ בושעו בלא סגי בלא״ה הגם שאינם בודם חטא ועון כלל (וע׳
עמ״ש בסדה״ כי ההרים ומשו) . אך הגם כתיב בשב״ס סי׳ ו״ב -
וחשב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח, ומבואר בספרים שגה הי׳ ענין
גלות מצרים בחומר ובלבנים שהם היו בגלגול מור הפלגה שהם היו
נשות מבוהות ותטאו באמרם הבה נבנה לבנים כו׳ נבנה לנו עיר
ומגדל כו׳ וחשב ומחשבות לבלתי ידחו עכ״ה הביאם בגלגול בגלות מצרים
ותגמ״ה עי״ן מעבודה זרה בחומר ובלבנים ובמ״ש בפעה״ת שעה חנם
המצות ובפלה״ה כמו״ פסחים בנפ״ה, אך פי׳ ענו נדח, ענו ביונא
של הנבוכדנצר שבל נפש ישראל ופסל לאשתאבא בגופא בולבא
ענש בצאתם והגלו (כמ״ש כי לא יראני האדם וחי בחייהם אינם
רואים אבל בזותם רואים, ועמ״ש מגה בביאור עפ״ מאם בחנתי)
ואם אבל בזותם רואים ומשו בגלגול אחר ולא סגי בלא״ה אך איך תהי׳ גאת הנפש
בגלגול גה אי בגלגול אחר ולא סגי בלא״ה אך איך תהי׳ גאת הנפש
שהוא בבחי׳ נקבה ונבראו ושתאבא בגופא בולבא אמ״ בה להיות
לאחבות ענש, הגם מודעת מ״ש בגוה״ל ע״פ ואברהם בן) בא בימים
והוא עב״ מ״ש ימים ומשו ולא אחר בהם (ע׳ בחא״ מ״ש נבא אב
בהרגב שם ניתי רכב מעא חלב ב׳) כי הגם הימים הם בחי׳
לבושים לנשמות האדם עי״ן המרה ומדות אשר יעשה אותם האדם
ותי בהם להמשיך עליו בחי׳ אחר אותם מעלה ובא ומגיע לאבדת
אהבת

אהבת הי להבטל ולבטל באותו יתי בכלות הנפש ממש בגלל.
האבוקה ולאשתאבא בגופא דולבא בהיות שתהא נפש האלהית ודבקת
ביחוד לאתדבקות ממש באחדות האמיתי בעצם חותם חיי החיים בה"
ב תהי הנשמות שעלו בהתשקה הנפש המשקה הוא גב רע לבוש לנפש ובוד"
מעלה לעצמו גבהות לבושין הצנועות לון בוגניהו פרחון שעתן כל, ורחיצתה
בגלל דורך עלו שעיב יתעלו לאשתאבא בגופא דולבא שהן עם שבהן
ודבש הנו מאור אם בה, וכמש יגה בבה מנשמש עצום ובתא כי יתבו
בבה גבור ושמור בגבור אחב כל, ומה שעוריה גו עד תלוב היות
לפי שהרי הגדות הן רמה אבריים בדולבא ממש, ומה להיות העוריה
מבתת לבוש לבחו גופא ממש גהו עד התפלה בחו ביחד עב"ב שהוא
בדבקות והחיות משאות כל את בחו אבם וגופא לבחו אור אם ממש
ובון שהם מרגרים עלוה בחו גופא בדולבא לבחו נשותא ונשותא לנשותא
בון עד גחלת נב אל, לכל ובה בנגב ובה גם נשותם שהוא גבחו
כל, עד גחלת נב אל, לכל ובה בנגב ובה גם נשותם שהוא גבחו
לבושא ותעלה בבחו לאשתאבא בגופא ועוב כון שעוברים העוריה
בבחו אם ממש והוא יתי הכל, כון להיות העוריה מבתת לבושים לבחו
לאשתאבא בגופא כל, וכון בתבה גם הגלל הנשמי יהי כלי לאלנות כל
ומאב ובעבי הנשמה גו ומאם בה אל להתפסק בחו לבושא לבחו
גופא, ומש בבה בגרבר סוד באהל ומעבר, ומש בבה פגר נתן
לאבוגים, להאיר ומשן בומנן בחו לא אחתש אלא בומנן בולך גחא
הם ונגא ומעגן הנאלך בשהוא שוה נקרא בשם הי) ומל לאתבדים
ממש היות עד שהתגב הם הם הנוגעים כי והות מעבות המרה הנפש
הוא הבות של זגם בה והוא הבות אחר והותן מעבותן של הגדות
הם אבריים דולבא והם נשתלו ונלבא בעניים נשמרים בעמן גדות
בדבות של בגר ותפלון של גלל ולכל הן הם הנשרים והחבריים לנפש
האלהיות הנמבלות בגבר וגם ובבון ולובשת בגלל ונפש החולשת לבקנה
בן יתי שון ממש שאות בגבר וגם ובבון הן ואות נתפס אסר בשם של
והשנה

והשגה כי לית ותשקה תקב (ווה צריך גב להעלות התוג עד
לב ותפלה שהוא עב החות נשאות בו/ואני בונא התוג ונשרים ונקבהים
לפי האדם לאשתאבא, ונהו עב האדון היו נושא את נושאו, ווה היו
נשאים אותו, וכוב החות נשאות ונשאות עם הכסא, ועוש
נגה קבה אנ ישיר אנוסטוס ולשב בו, ועשיג לו ענן היום שקבל
ום בונא צריך לגיים חצוה, שכבי להות העלאתם הוצות עב והחות
נושאות בו/ גהו תלי ביום שקבל ום נעשה בירור חצי ונקב ונב כי
שיב עב יבי הנעשה שהוא ענן הבירורים כוש בבה והא ובי חצי)
וצריך לסגל תורה ונצות אפו/ וצוה אחת בוה מעוים בוסנב חיום
אשר נתנו לו ון השוים כפי שיעור הלבושון הצריכון לשורש נשמתו,
ולכל אדם מי שאא לו לעסוק בתורה כל היום ופשט שהוא בעל עסק בוג
מי לו בסרק אי שחרית וכו/ ומי שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק
עון באמר הכרת תכרת ונו/ ואחר שלא הבוינו לו פרנסתו ון השוים
כבי שיהא פנוי כל היום היי כך שיעהו לבושים לנשמתו לפי ענם חנייתם
בבי לו בסרק אי שחרית וכו/ ונשאב מי שאפשר לו נענש על ביטול עצה
אי/ נרגע אחב (עוש בתאב פון מרושי פורים וגה) וכמו שנבינו
כגה מעוים בונהנ ונהן כפו/ ונהל בחיב עב והיוים כי ואחר שיש
לו פנאי ללוה ואינו לוגב הי לבוש חסרי כל, וגהו ואברהם בנן בא
בוגים כי להונתו בבחי/ ועלת ונברנת אברהם שהוא אפקה להי בלוה
הנפש לאשתאבא בנופא בולבא בבחי/ בנן גה נש חב בהיוים שיהא
בבחי/ חב ובחינתה און שהוא בבחי/ אחבות יתי שון באוות נש בנן
עשון האלהות להתלבש והנפש בה ווש (עי/ בתאב פו/ בא בבה בעצם
בו/ בבאות בו/ ועוש בבה והבחת פש בנן) בכבי להבטל ולהכלל
באור הי ווש כנ כפש האבולה עב לאשתאבא בנופא בולבא בבבה
הנשאב ונתפס בנפש האדם עב שנעשה אהות ונצות והון לאחבים
ווש (נעוש בבה אש ישש בעצם חייתה) וגה ולא אחב בהם ולו
בוג

אהבת הי להבטל ולבוז באותו יתי בכלות הנפש ממש בגלל.
האבנה ולאשתאבא בגופא דולבא בהיות שתהא נפש האלהית ודבקת
ביתנב לאתדבקות ממש באחדות האמיתי בעלי חותם תיי החיים בה"
כי תכף הנשמות מעלו בהתשקה הנפש המשקה הוא גב רע לבוש לנפש ובוד"
מעלה לעצמו גבחית לבושין תעיבת לון בגוניהו פרחון נשמתן כל, ורוחתה
בגוף בורך עלו שעיב יתעלו לאשתאבא בגופא דולבא שהן עם שבהן
דונבש הנו מאור אם בה, וכמש גבה בבה מנשמש עבדים ובתא כי יתבו
בבה גבור ושמור בבבור אחב כל, ומה שעוריה גו עד תלבב היינו
לפי שהרי הגבות הן רמה אבהים בולבא ממש, ומה להיות העליה
מבתא לבוש לבחי גופא ממש גהו עד התפלה בחי ביחוד בה"ב שהוא
בולגות והחיות משאות כל את בחי אבא וגופא לבחי אור אם ממש
ובון שהם מרחנים עליהו בחי מופא בולבא לבחי נשמתא ונשמתא
כל, עד גחלב נגב אל, לכן גבה בבנגב ומה בם נשמתם שהוא גבחי
לבושא מתעלה בבחי לאשתאבא בגופא ומעב כון שמעוהרים העליה
בבחי אם ממש והוא יתי הכל, כון להיות העליה מבחי לבושים לבחי
לאשתאבא בגופא כל, וכון בתבה גם הגוף הנשמי יהי כלי לאלגות כל
ומאם ובלעבי הנשמה גו ומאם בה אל להתפסק בחי לבושא לבחי
גופא, ומעש בבה בגבבר סוף באהל ומעב, ומש בבה פגה נתן
לאבוגנם, להאיר ומעל בומאנן בלי לא אחתש אלא בומאנן בולך גחא
הם ובא ומעבן הולאך בשהוא שלוח נבא בשם הי) ומל לאחבים
ממש היינו עד שהתגב הם הם הנמבעים כי והות מעבות המרה הנפש
הוא הבנה של גלם בה והוא הבנה אחב ומהותן מעבותן של הגבות
הם אבהים בולבא והם נשתלו ונלבא בעניים נשמרים בעמן גבות
בוגבות של בגר ותפלון של גלם ולכן הן הם הנעשים והמחברים לנפש
האלהית הנמבלת בנבבר גלם ובבול ולובשת בגוף ונפש החולשת לבבנה
בן יתי שמו ממש שאינה בנבבר גלם ובבול הן ואינה נתפס אפי, בשום שכל
והשגה

והשגה כי לית ותשקה תקב (ווה צריך גם להעלות התוג עי
גם ותפלה שהוא עבר והחות נשאות בו/ ואני בונא התוג ונשרים ונקיהים
שם האדם לאשתאבא, ונהו עבר האחרון היו נושא את נושאון, ווה היו
נשאים אותו, וכנוב החות נשאות ונשאות עם הכסא, ועוש
נגה קבה אנ ישיר אנוסטוס ולשק בו, ונשיג לו ענו היוום שקבל
ום בונא צריך לנים חנוה, שכבי להות העלאה הוצות עבר והחות
נושאות בו/ גהו תלי בוים שקבל ום נעשה בירור חדש ונקב ונגב כי
שיב עכ יי העשה שהוא ענו הבירורים כוש בבה והע עובי חדש)
וצריך לסגל תורה ונצות אסו/ וצוה אחת בוה סעוים בוסגב חוים
אשר נתנ לו ון השוים כפי שיעור הלבושון הפריבון לשורש נשמתו,
ולכל אדגל מי שאל לו לעסוק בתורה כל היום ופשט שהוא בעל עסק בוג
מי לו בסרק אי שחרית וכו/ ומי שאפשר לו לעסוק בתורה ואינ עוסק
עוד נאמר הכרת תכרת ונו/ ואחר שלא הבוינ לו סרנסתו ון השוים
כבי שיהא פנוי כל היום הרי כך שיעמו לבושים לנשמתו לפי ענם חנייתם
בבי לו בסרק אי שחרית וכו/ ונשאב מי שאפשר לו נעשה על ביטול שעה
אי/ נרגע אחר (עוש בתא סוף מרושי סורים וגה) וכמו שנבינו
כגה סעוים בוהנ ונהל כפי ונהל בחיב עב והיינ כי ואחר שיש
לו פנאי ללוה ואינ לוגר הי לבוש חסרי כל, וגהו ואברהם גנן בא
בוגים כי להיות בבחי/ ועלת ונברנת אברהם שהוא אפקה הי בלוה
הנפש לאשתאבא בנופא בוכבא בבחי/ גנן גה נש חב בהיינ שיהא
בבחי/ חב ונחינה אין שהוא בבחי/ אחבות יתי שוו באוות עם בגנן
עשו האלהות להתלבש והתפשט בה ווש (עי בתא פי/ בא בבה בעלם
בי/ בבאות בו/ ועוש בבה והבחת פש גנן) בכבי להבטל ולהכל
אור הי ווש כנ בפש בפש האבולה עבר לאשתאבא בנופא בוכבא בבבר
הנשאב ונתפס בנפש האדם עד שנעשה אהות ועבדות להון לאחבים
ווש (ונעוש בבה אש ישש בעגל העיות) וגהו ולא אחב בהם ולו
בוג

בוון נרי שיגשיך בחי' האתר האמיתי בהם חיי התפש ולא בתיב
באלף שאין אתר האמיתי הוא אאס בה' נתלבש בהם בוחלה גאור ואותם
בראני לה לאותם שם שתכל לאשתאבא בגופא בולבא עבר ולאת גסנם
היונים בונא שעבב לו להיות בעולם כמו לנרות נש כל כך סעוים והתלל
וללוגר כל כך כלל ורחם נשנה בלם. ולכן ארגל שו שלא נרא נש פעם אל
מעלין עלו כאלו לא נרא מוחו ולא לעלם בוטל תחה חל (ועי' בתא בבה
עשה יבקר פי' ולו בוון עי' רמת מי ולא באלף רוגב לשה' לת' והעלם
יל בוש קטאה סלם וירא בנלם עב עם בכל בתם לו דר בגב הנרי
בוון שהוא בגא והבתיב באלף שהוא אאל כל, כוב עי' נל שהל רוח
אבדים בגא ומשיחם ולו אתר בהם בחל ולו בוון אכל עי' לת ומשיחם
בחי' אאל שהוא זה שלעלה והתלבשות בבחי' כלים שיהל גב מאיר
ונתגלה כל, נעשם עוה עם שיש בחותם, ועשם עם הנלן נל ינלב
בעלל אתר ועבר, ועבג נל בוא בסוד גם כי אל בעות הנל ולו נתבא
עלולות בגב הבתיב ולא באלף והנרי ולו בוון והיונם ל בחי' בעת
היונם בשת עלולן המשיך ובחי' אאל ובלת תחתן ובחל בא.."
קודור, עלל כי לא ובת ומם "לאשתאבא בגופא, וכי שכל ולבושים
והיובה בורך עלוהי' והיונם עי' נלם התוב שהל עם. וכל
תפלה כי עב אחלן משאו נשא עי' שותלה היו משאים אותם ובלחות
נושאות ואגו ומשאות, וכל עי' בירור נבב ועלות הבסא ובחי' אבם
לאם נגש ואגו ותעלות לאשתאבא ולכל בוזות ולולן תלוא ונהו כל זו
שאפשר לו לעסוק כל אברהם אהבה להות בגן שנגם חבה הוא שעי' שבא
בינים, ונהו לו אחב בהם והבתוב ולא עשה ולת כל)":
(ב)" אבל אין כל אבם גוכה לבה שיהו כל ינו שלינים ולא יפסר אהם
אפלו שעה אל נרגע אתב, והעלה הינלה לבה אבגל שיהו
כל ינו בתשובה ועל התשובה כי שובה אותות בושה וכל תשובה
אותות בושת נבו לושל אבם עושה בבר שטות ואחב האה שאחרים חאים
אותות סתאום מסל עלו הבושה ותבינים אבם והכל לפי הבינים והתבינים
ולפי

ולפי הדבר שתביישו ונבוש כשישים האדם אל לבו כל יעשון
ובגדרון ומחשבותיו אשר לא לה' היה ויעויב בשלו גדולת ה' אשר
ומבט ומבט וכולא נגד כלה ואיך הוא עובר עליו ורואה במעשיו ובנפשה
ובגוף כל מחשבותיו ובחל לב ובכוות ולית אתר פנוי מינה אלא ישוב עליו
הבושה ונגע יתי ובחור בושה בו יש לה פעה בחור ורחם הנעלות עד סוף
כל הדרגין וסביבון נשמרה ואר ובנבנן על עצמו בחוט השערה (ע' כ"ב
שבט פלג נבי פסיג בו') אשר חאים בעצום כי פנו לבם ומחשבותם
ובדיעות ה' ומבוהתם שבו ובושו מגדולת ה' העוזר נגבו תניב (ועיין
בפנדור בהעמקה לתיקון חצות ובתנא פנג. אך היראה עילאה ויראה
בושת וכל אדנגל עפ' ולוגן תבי יראת על פנכם לבלתי תחטאו סלה יתבו
ואדנגל סלה שם בנדרים גו הבושה, וקבה ונהרה לבנ פנ' בשם הנגיב
נע שיראה בושת הוא עמ' ונ כתב עלון אנגל באיהו אור בת אובם
הוא נפש עולת הדולות שעפ שהכתם הוא לעלה יעפ לכך הוא ושונ
ונתם הבוטון לנבי אם בה איך שאון ערוך אלון בבולא נגד בנגא כלה
ולל הנגיב נגיב ונתם אצלו יתי הוא בבוטון ונתם. לכך הוא אובם
שנתשך כמו היראה שחור שאינב נקהת וא"ב נגב יראה הלבן כן
הכתם הוא בחור ושת חשך כתם שהוא אינ נקה נגב אם בה שב
הבחור חשך בכתם הוא יראה בושת שנתביש הכתם נגב אם בה,
עב שבוגל נאור אל תראון שאם שחרחורת בו נגב אור אם שבאנגל
בוב הכתם לנבי אם האצל העלון בה, יגה ולבן בשרש יראה
פשוטה שהוא יראה בושה הוא בבחור כתם, ובכ הרוג בפ' ושבובפ'
פשוטה שהוא בבחור חם והיינ לפי שהכתם הוא בחור שלעלה והשכל
בנושים שהוא בבחור חם ונגיב ונתם איך שאון ערוך לכן על יראה
ונקה ונל העם עב הוא נסינ ונתם איך שאון ערוך לכן על יראה
גו יראה פשוטה שהוא חשך ופשוטות אם בה זה שאינ ונשנ כלל
רל בבחור חם ונשנ נגת איך שאון ערוך בו, ונהלע רושא בלא
אתיבע בו שנתביש הכתם לנבי בחור גו ובענון שאונת בנגל פה
בבה בעה עא שכל אתר נבוה וחנפתת של תבירו אוי לה לאותה
בושה בו

בושה בו׳, פשע נשה בפשע חטאה פשע והושע בפשע לבבך אני לה׳ לאותם
בושה בו׳, נעבד יבקע נשב ובחור בושה גו׳ יש לה׳ כוח בחור בו׳ ובנבלע על
עצמו בו׳ כאשר ישיבת לבו איך אשיולו כתב עליון באבור אנכם הוא ונתבויש
נתב אאמ קה׳ ונהלע הור הור ופסוק טעמא כיוניה בו׳ נהרי התכהעל
עבל שומשה נתל העליון און עדוק לנקי חס וכתם בו׳ ואב יבון איך
האני להתבושש ולהכלם על שרואה בעצמו כי פגע לבם ובקונלת ה׳ בעל
נהל ויתב לבבנ בו׳ ולא נבוש לעולם ועד כי בלא יתנ הלב בן יתל
הרי לעולם ועד יש בחור בושה ג׳ עב חם הועלות ומבעש בלא ודנן
השתלות העלות עב און על כוש הכל ירוונוק סלה וכל זה שהאדם
עולה בהשגתו ותבונתו לועלה בגבולת אמ קה׳ תנע בעונו יראתו
ובקונלת הראשונה הוא באון עוש ובאלו לא הי׳ לו שום יראה כלל נכוש
הרגאה את הולך שתאום שותבויש ובריבוהיו שביקר בלא ראות
(ומוש זה בקה׳ וספרתם לכם שובחו גו יבוא לעורה רתה על שנו בו׳
ובבה יהם ומתת בהב נתבאם שנהו ענן כתושה בבושנ ונהו ענן)
התשובה שהיא אותנת בושת׳, ונהו שאלגל ספל בבכות בוש
עב ט העשה בבר עבירה ותבויש בו ותלון לו נל ט עוונתנו בו׳
עב, בלבאורה און ובן אוך על שותבויש בו ותלון לו בו׳ ולפוש
עוש, בתשובה הוא בחי׳ בושת שותבויש אפש התבוננות בגבולת אמ
בתשובה בלאתם שפיר, ונהו יראה פשוות שהיא לועלה אפי׳ ואהבה
בה׳ ועל בקה׳ שום כחותם שנהל חותם שונע שלוטה שעוב נעשך
חקה׳, ועל בקה׳ שום כחותם שנהל חותם שונע שלוטה שעוב נעשך
אור הושבה עלונים ואב בו׳ לבן בנה הוא מולא כל הסגנום שעשה
עי׳ שבושל ונע בו׳ שהם בחי׳ לאשתאבא בנוסא בולבא, שעל בחי׳
בושה מותם שונע הלל ונשיך גולני עצות אמ שלעלה ובחי׳
ההאדה הולבש בעמ הלל בוסא בו׳, והנם שלגיל נתבאם שנם בעמן
העצות יש העלאה בעבב בונגוס והחות משאות בו׳ אך לא כל העלאות
שות בו׳ כי תשובה בחולא ישר כוש בבה׳ ונתם בעמן שוי לך בו׳
הראם בו׳

הראש כל נער נאמר כי החיות משאות הם חותם קולם שלושה
ומשיך עלעלה חותם שונה בחיל שערות באל כל, אבל התשובה בחיל
בשה חותם שונה שלושה ומשיך עלעלה גלוי עצמותם אואם ואנת
הוא עולא כל שהל כל"

בגבור, עניל שבל תשובה, אותיות בשת ולא נבוש לעל, יראה בשת
שרשה וכתם עלון אוכם הוא עב שם ושה כל לאותם בשה
ונהל כל העושה דבר עבירה ומתביש ומחזיק לו, בשה חותם שונה
ומשיך חותם קולם שלעלה):

(ח) "אל בגבר יבא לבחיל תשובה גם הנם כתוב בהושע סל יא את
בי נער ישראל ואהבהו ומבחים נראתי לבני, (הענין הוא
כמו שאנו רואים עבור בל נער אבל אבוי שכל גם שראה לו אבוי אהבתו
ומבר בהם מאהבה וחיבה יתרה ומתהבר בשמו לעשות כל מה שלבו חפץ
ומלי בשמותא נער הבן אבוי ואל אם אבוי אוהב בומו אינו משגיח
ואינו שומע לקולו רק אם אבוי נועד בו ובחיבהו חוץ לבית ואומר לו
שאינו אבוי ובהלה אני ומעורר ומתגלה אהבת הבל אבל אבוי בהתגלות
לבו ובועל בגר בשמו שאינו רוצה להיפרד מאבוי בשום אופן ונכון כשלא
ובא בשם אבוי, ומאב בשהבל אבל אבוי האהבה היא בהעלם אבל
ובא בשם אבוי, ומאב בשהבל אבל אבוי שהוא בעל שכל ושומע לקול אבוי
מחות לשל שכלו שאינו ומינם כמו הנרות שהוא בעל שכל ושומע לקול אבוי
בעובדא עוד בהתגבהות הבל העמל באמצעות ישראל אל העולם בה היפוכת
בעובדא עוד בהתגבהות הבל העמל באמצעות ישראל אל העולם אל הגולי בשהבל
בלב כל אחד ואחד מישראל אובד ובאת ובהעלם אל הגולי בשהבל
בחיל נער בהיות בבחיל שנות השכל (כמו ברבות חפ ומשק
בבחיל נער עושה ומשה נערות ומשוש בעינו כל) רק אם ושום
עפ שהוא נער עושה ומשה נערות ומשוש בעינו כל) רק אם ושום
אלון לבו ומתבונן בשכלו שהוא רחוק מה' בתכלית ומשו נחית לחוץ
בגשר יפל כל אחד ואחד לובוא אשה בשמו כל תר לפשאב אשר
אלון לבו ומבטים אותם בוחיבתם של הנבה אגי ומעורר ומתגלה אבל
בעבורה אין ומבטים אותם בוחיבתם של הנבה אגי ומעורר ומתגלה אבל
בחיל אהבה בהתגלות לבו בוחם שאת ומבטל אל הוי בבר לו ומבטלה
אלון

אלו בעשו באהבה רבה להבעל ולכול באותו ית בשבול שאינו רוצה
להיות עשה חן ונגע ית (ועל ברבות סלה וגורע בירושלים לא נוגעתם
עצות גובה כו׳ על אותם שעה הוא אור כולך ישה וגם גבריו ותנם
ונגרת גדר כולה שגמו לבחור גו עיר גלות בבל בחנא ׳ וכוס בחבות עם
ונאת התבונה גדר גו בבל כו׳ עם) כי ישראל עלי בעם לנגעם ׳ ונהו
ונתים נראתם לבל שנחות בחור עתים שהוא יוגר ונשמת השכל עאות
להיות בעם באהבת הם) אל האדם יחות שסקלו שם הגלות ועונג נתגלה
אהבה ביתם שאתו ומעלה (ונבל) גה עם וגם בקהגם פו נגת על הואור
שם בנעת עב תם הוא בא עתנא אלולא בונא כו׳ שגהולע אעא כב לא
סוגב ביה שורא ומבטשו ליה ׳ שעי השואל במה ובל להעלות ותעלות
השפלות עשאב עי ונו ונרבתם כו׳ ועל בתא פו כו תשא עם שואלו
תחת לראשי שבונא עי שואל בתה שהיו לו ותלה ורום ראש לבוא
לבתו בל ואבתם ועושם בפו נ עם ורם הקים לא ובלו לבבות כו׳
ועושם עב ענו שואלו תחת לראשי בבה שוש אשים ובבה בוגם השועב
ולבאוהה בעמן פו כו נער ישראל ובכת בעברשים באברבה אנו תנבא
האהבה ביתם שאת והותת נבול כוס בהבות פו שופטים הרבה ובעל
נשא סיב ברוגב עב ׳ ובגחב סלבא בוגב עא פו כו נער ישראל הוים
ישראל גוטא שהוא גא ׳ אבל ישראל סבא הוא בחו׳ תכ׳ שבו השראת
עתנ הנע סבא עתם כו׳ ובב בפו ונהל בן רגב סעא שוע ישראל
ישראל סבא בנון באות גוטא נער ישראל כו׳ ולפוס בבה ונתם יל
פי נהו ב בחו׳ שוש בהנשוה האו שהשה ונגרה לועלה הוא רנבחו׳
ונגן על הנשוה הולבשת בנון גהו הנע ישראל סבא ׳ והנשוה הולבשת
בנון ונבב נע ישראל גוטא ׳ ועי נגם ותלה ותנשרת הנשוה שבנון
לשרשה ונגרה גהו שוע ישראל ישראל סבא כו׳ ואב לבגב פו כו
נער ישראל הוים כשאול בו התנשרות גו בגם ותלה לבוא לבחו׳
העותא בלבא שעוב הו׳ בבחו׳ שוע ישראל סבא כו׳ והעלה לבה עי
שואלו תחת לראשי אותות ישראל שעוב הבחויה ורום ראש לבוא
לבחו׳ ישראל

לבחור ישראל סבא וגהו וחשק ותשקות לבלתי יבחר בו שום עבות
לבה. ועוד בתא סב ונשק עם אתה תבין את כוחם בו
ועוד אמרו יש נוסח עולמו בשעה אחת ל שעוד ונשיק יבחור ונשע
לו והוה רעוא בו ולבן אבב לבחור יום עבר בא בוזים בו גהו ונשיק
ונהא דבולא רעוא דבל רעון ונר ושרש התכון הזולקים בתוגב,
כוש קרבה תגעו בתנבש שהרבון עלון יש לו בי בחור בו) ובן איתא
בגהר גבאון אינון ואמרי בתשובתא בו בשעתא תבא וברגעא תבא בו
כי אהבה הראשונה הבאה מחות היוים שנעשה לו בנעם שנו הנשבות
אלהות יש הוא מבא אהבת עולם בחור שנו אויתיך שהוא התשיטה
הנשבת אלהות בערך שם אדם כמו אשר תבל שאת לפי שרשה
ונם לפי ריבוי הכלים והלבושים של מדה ומדות ונשיק
ונער תובקה ונם לפי שנשמע לעולמות שבע בותר בי להיות חיים ונייוים
עשם לאל שבי עב שנשמע לעולמות שבע בותר בי להיות חיים ונייוים
כוש והרבות לכם קרבה עד בלי בי עד שיבלו שבתתיכם ולוור בי
והוא בחור ומבע (וכמבע שבחור אל שבי הוא בוסוב שנע ולשון יטב
עולם ואב עבי הלבושים. ותגוב שגהו בחור בבנע נשיק בחור ואמרא בו
באל שבי בו) משאב אהבה גו מבחור תשובה הוא בחור אהר ונעלה
עד ואב ובבי ערך שנו כותרון פאור ון התשך שאור האהבה הותנלה
ותוך התשך תאיר כיתרון אור ומעלה ותחה בלי שיעור ובבון ולבן
אהבה גו נשבת עשם הון הוא שמהוה כל החיות ואינו נעשה בטעם
ובה ומבון ואינה בבחור ערך השמה כי לות מחר תבב (כאשר
תשיסא ותלבש בתגוב שהן בחור לבושון שירבו ונשתלטו בבחור ומקיי"
ולבוא לבחור תשובה, כי נער ישראל, ולגאת בל שואל בחה
כיבנר, וגהו מבחים נראתה, הוא בא עתנא, ובטשון, שנע יסף
ונער הנשמה ועוג נוסח עולמו בשעה אל ושע הו העבר וגהו הנשמה
בון אל שבי לבחור הון ") :
(ב) " ולתמיכה פאור הנה שם הון בה מרה הון והון בחשוקה
ווש

ומה כאן שבעים בריאות עולמות ואחרון שאין אדם ואפי' אדם גולמו כך
הוא עתה ומה לפנו יתי בני' ומה כלה בולא וכשועיון אדם להתבונן
בזה באמת לאמיתת אמ' יה' בעינו כרשע לגמרא שהוא חוץ מה' (הולך
חשכים ולתאוה יקנש שרב אל שאינם באיסור תו (ועיו) בתא"כ יתרו
בקבה גראיהם ומעשיהם נקי ולבן כשעולה ונגד תחתון לעלון כו'. וכך
יש אלפים ורבבות כו' עש, ובקבה ויהי אל הראשון נקי ומה אם לא
בא כו' הבא לטהר בו כו' עש) ועיג יתברר בקרירות קשה ויצעקו
לה' על העתה ועוונא גלבא לטבלה בו ליכלל ויבטל באורו יתי בלות הנשמה
בקבאון לה' ופיו המלא והבוא בוברה בוונא, ונש בבהר מעונים נראתה
וכוש בבלי תשובה ומה להנקה עליהו בחולא סמו לאתרבא נפו' ונהו
הסיק אחור יוונו ינש אוב באיכה סו' ב' ג' כי להיות בחרשת
האהבה יתמך הנשר עי שראה בקשה כי נבחרת לחש הוא שלא
בעטל ובר שאבגל שלא בוהה ווון ועבבת שהאהבה שהוא בחי' ווון
הוא זחות הנקבות אלא הייע בונא בשישראל הם בנבולת השכל
ושאב כשהם בבחי' נער בחי' נשנות כו' וכנע' לעון, והעטל כי
הנה אבגל שלא נטולא בור כו' מי נלו לאבום שכיום עוהם ותבר
סלאים להחות קשות הנבוגל להנבוה בשר ינם כי יענה הפל.
נחלת ובאשר אומר בעטל שעוות ותאוות דוהג בחי' אוהד ובריב
הארת נגוש אלהות להתלבש ולהת חות לעבוגל שהם נבחי' גו (וכוש
ובה בבה ואש נתת לך סכם אתר. ומי' ועטל ותבר סלאים בעוהו
עד יא הפת שוהה לעשיה לליבות כו' ובשער יגן פגן בעט בל)
ובקרוט כשעאון בעת ובחשבתם בעונו ולא אגי מחרב תבה ונעשה
בחי' מחי' בנבלות לתאוות העולם. ונהו כי חתבל אוב באיכה
סו' אל ט' בהיים שהאוב שהוא יגש הרא לכי הגלל ותאות עוהג
נעשה נבול ובעל שפל ומש לו מחי' בנבלות (ועל בעה סער מעון
הירח סגה שנעשה עיג עש בלגסות כו' ונהו עני) עשר נבנות
הנע' ברבות באיכה עש נבע בחרי אלל שנעבו ישראל ונתנו
לעבוג

לעפולג כי על באדון על ידן כמו בגחל במבקר בלב בעינו
ובא לו לבן ועם שקה שלא עשה ברעת כל והוא כי הגבול אויב
ואי לגאת כדי לתן בחול גו להות לקל תרוויהם ברעת בלשון הוא עי
שהשיב אחור ויהי עב עת לו (ול ועמן השיב אחור ויעמ קרבות
כל בקרים בל רקם עב שם ישוע בנאי על השבים ובו קרבות
באיכה עב מ בעמן כל לו היומן שהיא ישוע קבת כל, ובקתיחתא
שם ה' א' ישוע בנאי על היומן מש שהוא התסר ובו בגתא נסנ
סעב ובגחל עב א' ר' יוסי אור בשעתא באסניאו גבאון בעלוא
בתיב שאלו תחת לראשי ויהוע תתבלל . ובגוגא באסניאו תיובון
בעלוא כתיב השיב אחור ויהוע , בהיום שאון התסרים מאורים
בכנסי , וגהו עת לחבל עת לרחוק יתבל וכוש עב קבות בלהת
בקא"א עת לחבל בכתיב ויהוע תתבלל ועת לרחוק מלחבל בבכתיב
ורתל לה את האבם בישעל סמל ל, ועמן כל ויהוע תתבלל נתבאם
בבה אנ תשעת בתלה בעחול שיאון עליון הוא בחל אה"ח שלעלה ון
הטעם נבעת מתמלה ומאור מעטה בגולו הלב שלא והל בקחול שרב
ויהוע לה וגהו תתבלל כמשל היחבל את חבורו שלא ילך ומנו וגהולל
הסוכה בחל לה פולך ובן נתל בבה"ה בולם השעב ובבה"ה ושאבתם מים
ובבה"ה שש מאשים ועוש סבה בהעלותך כל ושון יוהע ינבא . שון היא
התרה מעשיך יוהע של הנבה כי אבא ולבוש חסב באא , ובבה"ה
ואהל אבלן אמון נתל שהיומן נמנ בתרה וגהו ויהוע ינבא תבל לה
נבה כמש בגחב בשלח נ"א ובל אפשר בהשיב אחור יהוע בל עש
ועמש בבה"ה שיומ כתות עמן ויהוע תתבלל הוא הנועות תשר בל. והם
נבואר בבה"ה הסיבו עינוים מנבאי שישראל נבלים מבחל כשם ואר
הל כשון אויב . כי באור כשבל נתת לנ תרת חוים ושאב עוקבי בוכבים
אין להם בחל כשם כלל ול המות שהם לל ואחרים כל וגהו השיב
ויהוע בחל כשם ובקחל כשם ורחל ה' את האבם . בא
אחור יהוע שלא ומשל היומן בבקחל כשם ורחל ה' את האבם . בא
העפולג הוא מנים מבחל אחרים הם נבלים מבחל היומן מבחל ורב
חסר

חסד כמו בתאר ברה כשלח מעה, והנה רחוק בה בעת לרחוק
ולתקן אותם מן נשמה אלא מברכה הוא אהבה נפלאה. וכמו
באמהר סי' קכ שגנב מ אשר יאהב ה' יוכיח וכמו אב רחום חכם
ונבון הנפש בעת כי שהוא איש כמו עלך גבול ומראה הרוחל בכבודו
ובקדמון דואת בעו יחידו ורוב אהבתם כמו אם רחל ה' דואת
בעת דין כי ברות אשפט כי עכל. וכמו ברבות הם שעות שהו
עשן חושך שבטו שונא בעת ואוהבו שחרו עושר והוא עשן החסד שבנקבו
אז בקורה שבחסד שיש בו פשעות האהבה יותם ועצם החסד עב
שחות האהבה הנפלאה ושנה טבעו ואהבתם שבטבעו לבעל להראות
לן בין ובעם ורחוק. שגה נעב טבע האב לבעל יחידו. וכמי לבות
שינוי הטבע וכרת להות מחות עולם האהבה הנפלאה כי,
נשרשה בנקבו בעי חות שאלא בעתנא. ומגב הנותן שלא בפנר
והשלם יש בו תגל הלבעות יותם כי ובשרשן הנבורות גבוהות
מהחסדים פעלת הגהב על הכסל ולכן מגה יעורר בב האבם אהבה
כמאבגל לגבולי בשותה וכמו באמהר שם. ונהל שובאתם עבה. ויש
להבין מה יגבלם באהבה מנא העטן הוא ביבוד מנן השואל הוא בנה
ובוקם יוב בושן ותערון היום ששרש משרש הבוש המשן נבונה
ותערון מי השותה שלי הבוקם מנא כמו אם הבלם שתה נתנון
עוג הבינן משרשן נבונא עי השותה שבהתבוננות בחשק אש התלהבות
אוהב ושותה הנגלות הוא שותקי בתר המשן של היסורים בשרשן אבל
בבתי אהבה והחבה שאינם בבתי נבורות התלהבות הנע שותה לא
ולתע עוג הבינן בשרשן. כי הנם שובאים בהבר תבוה נפש עב
משן אבן סמיר תבוה בבר ש ושיק לגביה, חבוה אתרא עולאה
ובגן להיות שאם יהי' האדם תיב קובדנת האהבה וחבות ה' היא
נעגו לא יבואו עון בינן בתבוה. אך כמי שותנן המשם שבבר באו
את עי' האהבה הם שבבחי' חסד לפי שאין מיתנן הבון אלא בשרשו
ושרש המשן ובוקם והוא התלהבות הנגלות השותה בחשק אש כל
והוא

והוא אהבה שלמה ולכן גם האבות נגבורתה נבחר אחרונים יתעורר
כדי להעלות מן האחר החוגרי ההיא ולדבקה בה' חיי החיים עד
כי נשם ובחשנו האהבה עד כשיעורך בעת בגה העמל עצמו אשר
לעשה עשה בבחינו גלות ודבקו אל ה'. והנה ענין גלות נקרא כי
ש בחינו גברים ומרעה כו' עכ"ל.

קיבור. כאשר יתבונן בשם הוי' והיו' תמיד כרשע על שהוא חוק
מה' ענין השיב אחור יגיע כי שואל כו' ומעיר תתבקש
אבן עת לתבל ועת לחוק מתבל. אלא ואהבו שחרו מוסר. והיינו
לפי כי הנבדל אור ולגאת השיב אחור כו' והוא אהבה שלמה
וגם האבות יתעורר ודבקו אל ה', ונהו יבוא, כי מרעה עורן השיב
אחור כו') ".

(ה). ונהו ענין ושני הוי' לא מבעים להם בהנה נבי יבוא הרחבים
בתיב ונקרא הוי' הוי' ומסיון שעוא בגוויהו ומבואם בבה ותבע
בשובה שבחינו שם הוי' ובה תבאה ה' בוגה כו' והוא באבוי ונמשך עד
בשובה שבחינו שם הוי' בלעולא הוא לעלה גאבוי ולכן מסיון שעוא בגוויהו
תובב אל שם הוי' בלעולא הוא לעלה גאבוי ולכן מסיון שעוא בגוויהו
ועדי התשובה נמשך ונקרא הוי' הוי' שהוא יתי נקרא ונמשיך משם הוי'
בלעולא בלעלה והשתלשלות בשם הוי' בלתתא לעלאות כל הבנינים,
ונענין המסיון שעוא סוד בשבך אשר אברהם בעקב ועוא שהוא רוגב
ונענין המסיון שעוא באיהו גבורו כון זרם לגרם ונהלע והקמלה הכרוכת
לרבעא עולאה ואב הוא בענין נקבא באוירא שהוא כעמל הפרסא שבין
כו' עב, ואב הוא בענין נקבא באוירא שהוא כעמל הפרסא שבין
האבות לנאבוים, עיב גבה בבואור עב ואתתן ובבואור עב כי
מום הגה יבסר. ואב מסיון שעוא והו בחו שם אלנים שהלע הכרוכת
והרגיע והיינו מב סבה ובעת הום. בסוד כי הוי' הוא האלנים
בשנים ונעל כו' הוי' בחו גולי אלנים בחו הסתם ובגבום כי כון
שיש בחו הסתר ובגבום בבחו ונפע ובו ופך יש בבחו סבע
בחו הוי' גה גולי ובחו אלנים היינו הסתם ובגבום עכ"ל, אב כון
בחו שם הוי' שבאבוי יש בחו שם אלנים, ונהלע המסיון שעוא,
בבחו שם הוי' בלעולא

והנה

והנה גם ושוי הוי לא נודעתי להם נאי. על שם הוי שלעלה באדון
ולכן אם בלבד שהם אבדות באורו כיה שונה הוי אלא בגם
ושוי הוי נאי על שם הוי שלפני האדון ולכן נאור לא מבעתם ולא נאור
לא הנבעתי. כי מבעתם ושוע עצותם ותי בחוי וכל. וגם בכל ענה
נקי מן אשר לא נבעת ולא יבעון אבותיך כי בחוי מן שתשן עולא
בבבלתא שלעלה באדון וכל זרעם כי להיות בלוי שם הוי בלעולא
והן נשך הנא עי תשובה ושאב לבבינים נוהרים ולכן גבלגה הנא
עי בלות בנים שאני גבו לתשובה בל בלי. ועגל לכן אגור לבם
אנו הוי והוצאתי בל והבלים בל נעברו כאן ב' גאולות, שבבו
שעלו ובואו לבלוי שם הוי בלעולא יש כאן ב' גבהנות עלמטלים היום
שם אלנים ושם הוי באדון ואחב בחוי שם אלנים בחוי הסיבים טעמא
ושם הוי בלעולא והיום עי תשובה תתאם שיש בה ב' בחוי שוה
ארץ ועשה שום ואחב תשובה עילאה ויש בה גם ב' בחוי אהבה
רבה ויראה עילאה בושת בל. ובגחב סם ונבל בחון סעב ב'
גאולות נהולא בם אות שבאות ובנים שתנתנים בו גאל ישראל
ובסעת שער הנש סם כבר שבם אות הן ב' ונחון במנל חוב תוב
סל תוב הם אהוי שבכל בחוי בל אות כוש אשר יבראוהו באות
ועבון והבלתי ונאלתי לן עב וש כי סמה הי את יעקב ונאלו וסל
האריגל סבון נתן באל תורתת ונאולה עבולל. ואב יש להעיר שם
בבה נכי ובבור אוש את בתו לאוה בעבון אשר לא יעבה והבבה
שהוא עי שנתן אותות התורה עב כל זה שאנו שהסוס הל ובבל
ארץ ועשה שום בבבה בובבה סוס בל בתבש הסל לבאתם אלל שום
בחי שנית בובב בהיום אחה ביהוי סור ורץ מור בתבלות ואני
ובל לבוא לגבהנת גבקה סוס, ואבן נועב, גבקה סוס הוינו.
ארבה שנאה על הרץ עהו עבן והוצאתי אתם ותחת מבלות בחוי
סור ורץ

סור מרע ואתב והעלת כו׳ עד אוהבי ה׳ שנאו רע, ואתב ונאלתם
אתכם על המדות שעל ידן נמשך אהבה בקשים שנעלה מהשכל, ולקחתי
אתכם לי, אי׳ עסק התורה נמשך ויראה עולמה ויראה קושת שעד אור
אתכם לי, אי׳ תכיה אין ויראה כו׳ ובמיאור אש הי׳ אלקיכם אשר הוצאתי
אתכם מאין לאין כו׳ שיבוז יש כאמ מדרגות כו׳ ומרחק כלל מי בחי׳
האי׳ מבוא לאבוי הכי׳ מאמ. ואב גהו בעמן שבת תתאה ושבת
עולאה שהן מי בחי׳ בטול, האי׳ בטול היש לאין. הכי׳ בטול
מאמות ואב הן הן מי מאמות הכל כי בבטול היש יש גב מי בחי׳
הכל. האי׳ סור מרע למערי, הכי׳ שיבבה שנאה על הרע שבהוא
מבקר סוס שהוא עליון הכל מבוא לאבוי. ובאב בעמן בטול האמות
שבת עולאה גהו גב עמן מעמנים מי עולמים מי יסודות באמא אשר
ויראה בטות הכל. עולם מפרים בעבודה פמ שתרות כו׳ ובזו הנות
בו ונם עלוה כו׳ ומעבר בטות. מי באמהכל עפ חובי ה׳ כי לא
יש מפרים בעלוסה יש עדות האמת. ואב יש מי בחי׳ ובזו
תומ, יש בעלוסה גהו עד העלי מבוא לאבוי כי בבוא יש עלוסות
האי׳ ובזו בעלוסה גהו עד העלי מבוא לאבוי כי בבוא יש עלוסות
סביב השעים יתהלכו ובזו הכל מבי בחי׳ כל הכל עד ובזו מבוא
לאבוי. אמנם מפרים בעבודה בחי׳ נבלות ובזו גה מעוכר ובזו ואבוי
בלעולה מהאבוי כו׳, וגהו עמן אמת ושראל שעד אמת תמ שבשה מעלי
מאמ כו׳ " : מלכ

(יא) ואמרו אל אברהם אל נבלע ואל יעלב באש ושני ה' לא נבלעו להם. הלשון נראה גם כן שהם הרגישו מאז לעבר
שנתגלה להאבות הה' לשון עשב שבודאי לשון הוה שעשוב גם כמו כל גן ועל אדם
כי הנה אנן נרדין אבות אלהו לשלשה. והלשון בדרך האבות הוא ורושה לשהם אמרו הם
בבאמה לכה לפשה ולכן אומרים אלעז' ואלהי אבותינו שלהי אברהם כל אבל שור בכל מעלת הבלבונים כמו הבטחים מאוכן
שמעתם ולו שהם ומאמרו בכל אמונה אלוהים שם לך שאתם כו כלל מחל שפרוה הה ומשאב בל רבה שהם שרש ומעלה כל
עני ולכן גם עלו בה בשמה בשמה - בכל זה בדרגלה אבות שבטוה שמואל הבנים כל הה' ומאמר הלה. ובשב
עמן ומשם הה' לו נבלעו להאבות רק שהה ראוים עה' הנה כמו לו גם בל עשו בכל שם בהנעם בכמו
ובדרגות בשה בשמה - כל זה שמשמה כי גם ראה שמעם הנה עה' עכ' גם ובמרגנה בל בעל שהרו אם בהמן
ומעתה לשם הנה בה ובדרגות הנה עה' כמו הלות עשה עה' הנה שם בלמ' כל בל עכ' ולהמן עמן בלה בה
ומלה / אמן לשמה בשה בלבלה הלה בלבו מאמר בשה שם בכל הנה ומשאל כי עכ' ולהמן עמן בלה בה
ובאמרו שבל בלה ומלה בכמו בדרגות אבות בשמה ומשאל ומאב ולכן עמן הנולה בלה נבלעים להאבות רק לשמה בשה
שבמה לוכל הנה עמן הבלה ומלות ומבלה בשמה שהרו כי הנה הלות בשל לעולה ובמאמר בעמם בלה הנ
כמו כי מלו בנ' עד ושבר לכה שמן ולשם לכן מאמר בשבה הנ' בדרגות בכל הנה הלבונים ומלו לבנים לשמה
והנם עבל בלה בשבה בשמה בלבלה עבל בשה עמבל בלבלה והנ' לבנים לשמה והמלות בשמה
בים כי הלה בים ולשה לבן אבל בנ' לכן הלו ומשם עבל בים הלו ובשה כמו כי הלו ובשה ומלו לבנים ומלות
מלבים בשמה בל עמן כל בלה בלה בשה בנים הלבנים בלו הלבנים אמרו לו כמה שמרם כי " " " " "

(ב) ולהמן שם ומלבה מו בשמה הלבנים ומלבה והמלבה בשה בל הנה עמן עבר בשמה כי הנה
ברים בנ' הנה הלב בלבה בלבו אמר לשמה בלבנים בלבנים בל בדרכו ומלבנים על עבדנה ומלבן בשה שאמר אבלה
עמן בלבנים ומלבה הנה ומלבנים לשמה בשמה בנים ובנים הנה בלבנים בכל בהשבעים ובלב הנבלבים
הבלבנים ומלבן אבלה שמלבן בל בשמה בנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים
הבלבנים שבל בשמה בל בנ' הבלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים
הבלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים
הבלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים
הבלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים
הבלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים
הבלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים בלבנים

(ו ולשם . בר .)

נראה כי [illegible] הואיל והוא יותר [illegible] ואף הרגלות [illegible] והנה [illegible]

[illegible] הנה [illegible] הוא [illegible] כי הוא [illegible] כי [illegible]

הוא לפי [illegible] ואחרו הוא [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ובתיב חלום ברכה על תיבה כי אנוש לבל מבין בראי על נדה כי אנוש בזון תיבה בחולם כי לפי שמלת כמינה וגילוי אלוקי
והתשובה ותה ענין מלאכה זהו מה נכב לבן בסב. אלא עם בולם שהמא שנעשה והקבר הגילוי אלוקות בב ובוזה לעיר
דבר כאלו הקולם ברכתם בלם השבן לם תקים ועתה השלם עינו להם ולא נתתו אנר ה' כי בשום מעל נגל המלך מתשב אשר עבר
ומקבלו המלכים מעט שהם שמן לם. ואמן להם ברך תקיומה לשלות חולב לם שנה לבמן בלמ ה' ולבמן אבה אמה ולעמה
בכל לבבם ובכל נפשיכם בקשי יקיבב ובתנעה מרחשת בלב בחשבם לבמן כל בם ותהי נחתם אמה ולבם
מלבשים ולמה בהם בהיום מבמל עשו ונשמו בלבר ובקרבמה שהו עינך הגילוי בחלמנות ובהם הוא בכמו שלם ברכות
הבלם נחלם לם מינת מאם מלם ולבל בם לם בחלמנות תם ושבל מאם אלו המלך הם נשבלב תבה תנה לה ובמו שבמלם
הנמל ושבן כת הבת לבמ הגילוי כך מאו אלו הם בחל אלות מלבשה ה' עמו שהו מבת הבנים בם בירבתה תבה
הגילוי לבן בם ובן לבל נמים עין בלבן שמה הבת בם ומעמן גולו שה שמנו לב מלבשה ה' בם בלבל המשבלה
בעבמ שלם שהמא מבל הגילוי בחלמנות ומבל ראמ לבם מבמ ט שמן עבר עי' עבל ההתשבמה עבה ובלם המו שבמ בבמן
ה' הבל בבמו ומבמ שמה בם הבו שבמ גולו אלקב בם בבחלב לבל ומבמן גולו שה בם ומעמן גולו שה גם בבבל
לשבלבמה בעבמ המלך לשבלבמה מעבל הבולב גולו אלקב בחלמנות ובמו בבמל המו מבות ובלב המו שבמ בבמן
נבבה מלבמ נבמם ולבלבל מלבמ בבבה בבמלם ה' בם לבם בם מבל שבלבה בם מבל המו שבל בבבל בבבל בבבל
ומבמל לבמנה בם ובמא בבבבם לב בשבמנם ובמלבה הבא לבם בם מבל המו שבל בבבל בבבל בבבל בבבל
בבמל מבל לבל בבם שה הבא בבל המו שבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
לבבמו שה בבבל בבל המו מבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
מלבמנה בם ובבל מלבמנה ה' בם בבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
מבמל הבל בם בבל הבא ה' בם בם בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
ובבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל

ועוד בטלותם כשנראה עובדים על עובדים בטלות להיותר מן הדעת בתכלית עד בלבד האחרון ולא מעט כי יגיעו
בזו בעורכם שבתו בה הן נשנשמן כו שרוצו מעלפל בין כתבות שעם המכבים הם מו שראוים להיות ומכ לו
אדם הנשמן מתחת הקרקע ולטה והרוגים והלך מנקיו עמם והיינו שאין נגע המעשה עצם מנקיות תולת המנ
והלך להולת דבים בתו לורה אחר והתה גם הנשמן אחר בנגע דרך הקרקע להולת תגע אנפל ושעים כי הקשן
כי המרה הוא מגון לקרם והקרקע בהעלה אחר שורתם הו לו חוקן כי שהו מעלנה מאב בקמל המרה
עד המבוטה אנשם של העלות כשלים לבו בעבוקל אתר על המרה ופל העלות שלקם מתחם נשק בהקם
אל כו ומלות שגם בתו בה כלא תבים לבו מעלת המרה שגם באורנמנט. עלפה כולא חר לא בקר עלשן כלולם
אבר נעבד על מעמא שורתם כי כלם מאהקל והלוב בקמו לו לתת תגע אנפל ושעים נפש בלולה שרה עם שהמרה
הוא שמשמעים על הקבה לחכן ושם נשתאל מעולה בקמל המרה כלוב בקמו שהו נעבל לקבר שהמרה
דרך הטובלר ומונל מרבים כל הטעם והמעלות שם ומלל כי זה הת שמן לקרם זה אשן ערנף כל לחשבי הנשמן אשר
תגע אנפל ושעים דרך הקרקע גם נגע הנלבר בכ בעבוקלה מאב שם דהלקה על כלי מעי הבלות מגע ה לל
העלים שמעלל לל המלכים כו בתו עמר הלל הוא הקמו מלכים מאבו בין כתבות שלקם וים מ בתו מלכים
כי המלכים עבר מתם שמפל מאב נגעבת אנפל תלון על עובדים עמתו כפ הנם שמלכים ומלכן הוא מלכים מעה
לגר לבכו הנשמן שמעמעקים אבל בתו תלים אל הבתם מבלבה שם שהוא בתו מלכה בקמו שעו כלם
עבדים עובדים על עובדים בטלות ומ בהו בין הדעת בתבלות עד בלבד האחרון ומקו בה מאו שעו כלם
בשם אבל נגה כי לגם מעלם שורתם כל הנלבר בתבלות בכל מטותם ובנמנהם אלקו ובנמנו מלכים מו
מעלה בתו מלכים בתו עמר ובלם. תמרר בלו מלכים בתו כי לבל כי אבל מלים בתו התלים שלו אלם.
בטלות אנפלו בכבלם לל ובנמנו מלכים הם בין הנלבים שנלבים לתלם שם תלים לעבדו זו תבר
עוב לל אולם ובכבלם ומלים ומלים לשמה הנשמן ומ תבלת ומלה לבות מגע מלכים כי עד שהמרה
בתלבה כי נעבה לל הלל ובן המלוה שתבו בבא אלם בבם לשבה כי בהלקם לעלל כתב ומלה
בבל הלו ומו לל בבר לל ובתו כ עמן בלבן ובא לל והו הבלות עבר הלו מלכים בתו עמן ובהלב
לבתו שהבא בתו עבר חמלם ומהבא בבעל בין תלה מלכים ומלו לא מבינים חבאם שבם הו תלה מגע
בבקל אנו גה בלא אבר ולא שמלם ולא חבה כי הנלב חמלם אבנים להבאם בלל מעים חבאם שבן הבא
ומבר הלבה מבה שהו תלה בבתו עבר אל מלבה הלב בתו עבר אבל לו לבבר בלל עמן בתו
לבה כי אבלו מנא שלא הבה מבתו מנא לל לבבר בתו הבר ובתו הבר מבן אבו לל
ובר בלם אבל להבמן לל לבבר בתו עבר הלות ובתו עמן הלבה שהבא בבקן אבו בבם
שהבו הבלם הבה בבו אבו מלל בבל מבה הבבה על כל מבה הבתם בבים ובתים בבלן ובתו אבל
שבבבה לבתם ולא עבנם לבא לבבה ומלות בבמנות הבבם עבם שהבו בתו עלו לבבם מבנם אבת

(בעמוד . בולם)

בעבור בולמא כל לבן אנו מבקשים ותן לבינה בינה עכשיו והבן מי שאינו נבון לבאר משה זו תו " " " "

(יה:) כי הנה תכלית השלמות לו ה"ם שהוא באור לו ברה להתגלות אור ה' הוא תלוי במעשים ומבלתיהם בדרך תלות

עיי"ש המלבר"ת מה"ה הנוסף בתר ובאור בלבו של אדם עב שתיקף בתכלה מעשיה בקשים מעניה להתר

אה"ה הוא בהתגלות לבו והגלוי הוא נגד ושע"ל לבן אנו מסכים כשע"ל נואל ישראל לשם הה"ה גאולה תמיד בכל

רוח בהיים עיי"ש המבאר נ"ל בשמע ומס"ל מאתב שהו נושך ובאו עקר לבאו לבה"ה מעלות הקשים עמה

וגם מעמן באו הגאולה שהוא גלוי הקב"ה בעיני ראו ומס והגלוי שמעולם לבו של אדם מלבדה הוא מעמן באו

גו לבן שע"ל נגד גאולה ונורה . אבל להבין אמר ומה מענין שלו גה ובאו לבה"ה גו בנגד בקב"ה מאשם כמו אמר

ושמרו ה' אלקיהם ה' אחר ואהבת כו' (. ומס בקבה שמאתב נושכים באו מאמון מענין והוא באו לבה"ה

והגלות כו' .) והנה יבן נגדת בהנשים לבאר מו ומענין גלת אחר שאנו אומ"ר קב"ה שהוא מבדר מענין תרגום

לאיה אל לבר מגלות נ"ל (. בהיונו נגד ונרעתה הנם כו' הוא הוא האלקיו אמן עתה ולבאו .) ואם לא לבה לא נ"ל

בקב"ה ו' ושמע ומאל ה' ואהבת ומו בקב"ה ואהבת מי תלמידים ולך ובן בשתבא כי בקשים שלת מאר"ה מה"ה מערה ואבר על ואהבת

ואומר מה שהוא לבאו הוא ואקשים גלתו ואמן גלת אחב מרה על בה"ה שהמי ו' אחב אחרי הזרה מבדר

מענה הולו"ב סמיים ומלקפה ראובן שע"אר ל' ומן מאו ולבאם בקבר ותבשע מלך ברותו אל מלך ותבשלים אחב בכ"ן

ומשאב ואיב הבינל בקאמן ו' אם כל הלא לבאו ואמן שלתו בקב"ה ובמלך בתב מבדקים שהו ואיב לאמו ומבה

הלבדל מל לקים בגלת אחב לא כל הנשי כו' ואם נגיא על הבא בהלל לשע בקלאה ה' איב שהוא לשם

הזרה על אמותיה הואב לעה לו לבאה בשמן אחר שבשבר לקים לא כל' הנשי ו' ו' אבל הקמן עפ"

מה בגלו בקב שלת הקשים ואלה הארלל אנו מלא אם ומה בבה לקים בם ובהב ובאבו הבינ הקמן עפ"

בתבלמו . והקנשן כבשע אם ב' בבינת אאר הבו הבאר בגלות הא בגלו מבלו הבינ הקמן בגלו ובינו

שלת בלם עיי"ש אמנים עבד ה' מבלאת הקב בגלו ואהב כו' ומ"ב הבינל מה"ב ואהב מבו

הקשל אם לבן נשבר לבל אל שלת ומו בגלם אבר ומבלתו הקשים בגלבלם בהבלות ובבלבה ומבלב ה

ואהב בגלו הקשים בגלבלה הקמן אנו מלא שבים הבא הבאר ואבלב בשם שבים בבבבבה אל כו' אם בגלו מבלב ומבה

גם בגלו מבלב כו' מבלב הבא גם הבלל הבבה כמה כו נבנה שם לבאו שבים בגלו בגלו ה

(. שאינו. שתלבים .)

שאינם מתלבשים בעצמן הוא רק שהם לבדם מסתכלים הוא שהם רבים אם שהם אינם מתבטלים כולם אבל התלבשות העצמות הוא רק המדה ובגלגם לגבי אמם נבדלים ומבדלים ברוב " - " " " " " " "

(יז.) ועפ"ז יש לבאר ענין פרי אחר שהיה בעצם כי תחת באות לגבי הקבה ולבה יתנה וכו' לא שיעם עליו אלת אחב כל שהרי הוא מוב ומומב והוא לברו הוא ואפ"ו לגבי פרי מסתכל שהוא המדה ומנו יש הבולה בת עמו בהעלמת כיון הבינה בבנים אמן שיעם עצמן פרי אחב אלא פרי אחר כמאמר שהוא אמר פרי רבעים ואחקנה הוות הקלפ הכל שבם בשוה ובדבר הקולם שהם פרי וכן הקולם פרי התפלות לבירבב מעפ"ם שרה ומתלבה ותוכו ואם בחבל וכן לתמנ מתיות פרי בא שכלם בטלים לגבי אור הוא המדה שמתלבה בתן נפש ובלא הבינים לך נשתנים. והנה פרי אור הוא הבמתלבה ומלבש בתן אבל פרי המדה הנכון מומן שהוא מלבש ומתלבה

בעלמות עלונים בעלו שם לפסק הן מתיות בין כל שהם מתבטלים עם לגבי המדה אל עב מאיר עולים בבם בלי שהמדה המדרגת ונעשה שם הוא מתבטל בלי שום פירוש והתעלמות עב שלים בן המדה הבינה הוא ואמן שם

הש נסתר שום בחסד עולמות המדה ההוא מו הוא פרי עולם האצל בגוהם ובגוהם הב לעבב כל הנכון בבמי מתבטלים המדה לגבי אלנו וכו' ועכ"ז שיעם לאור פרי אחב מרעבא ולא פרי ומפר מאעפ"ם שנבלו פרי בגוהם הבלולה

להבדרה כי הם בטלים בתפלות ומתבטלים בלי שום פירוש בלגבו המלבש בהם עב מאמן עלמבו ונ הל מאמנן מתבטלים

בבה הכל בטולים בשום מבלה ומתבטלים עמו שם עכ"ל הוא וכו' אמרב. ושם עב פרי עולמות בוכ לבבות מבלבים פרי אם

הם בבטול בנים שבלא הבינים לך נשתנים לבוות לה הנים הוא רק אבנים אבל נמו וכו' הם בלא תבינו ולכן מאמר

הוא וכו' אמרב בהם ובכ הכל אולבמו לעלה ולעמה לה מוות הבינים שהם רק נבנו ובן הם בלא תבינו ולכן מאמר

שום בכל הבולות לעלה עב מאמן ולעמה עמוב בכל בקבו גבוה מעל גבוה כי בהם ובן נבנו ובן רמב בהבינים פרי מלבנים

ומשנה המבטלים עם מלעמה ולוב מה מלהבן ומאמר פרי כבל וכן ב מוות הבולות בבלו הם מ"ם פרי בבל

על הבינים עכ"ל והמאמר כי לעלה ומב מבלב מבר מרעבא נמנא הוא הרוח לגבו מה הוא מאמר פרי לבבו

מבלות בום ומעבר מ"ב לוחות וכו' הבאם בתבכם לפרי אלנו וכו' הבאם הנבנם הוא פרי מבלב כי לבם לבבים

בתפלות עב מאמן עלם לבבו עולם המדה הוא כמ"ם כלמ"ד בלם הבלבם בל לבם פרי לבבים לגבו המדה

ובבינ פרי מבלב נמנו מרעבא וכו' ומבלבים נמנה הבולם לבם ומבלבם אמרבם לבבים הבלבם בל לבבו המדה

שהרי מ"ם מבלבות עלמות הבל מבלבים נב עב מבם מאמן ואמרם עלהם לבבים מבלבים בל לבם מאמר אמרב

הבינה כי עב מבלבות המדה מו מאמ"ם מהם מבלבות עם הבולות מבלבים בבבם בל הוא הבולם ובבא

לגבו נבבה בבולבו ומבלבו שהבינה מוב ומומב ומאמן מבבר עלמן כל ומבלבו לגבו בבבו המדה מבלבים

הבל מבלבים בבלם מבלבות מבלבות הבל מבלבות מבלבות עלמן כל ומבלבו לגבו בבבו המדה מבלבים

עבבות מבלבות עב מאמן מבבר מבם כי אינו מבבר מבלבות מבלבות מבלבות מבלבות מבלבות מבלבות

מבם עבבות שהרי הוא וכו' רם מבלבות מבלבות מבלבות מבלבות מבלבות מבלבות מבלבות מבלבות

מבבות מבלבות מ"ב מבלבם כי מבבר מבבר מבלבות מבלבות מבלבות מבלבות מבלבות מבלבות מבלבות

(. המשך . מאמר .)

הגיעו שאינן אלא מרוממות בהיות שכל ומדות בוא"ם אף על פי שכל המעולות נכללו חולדם נעוצים ואור הסובב בעצם אף
לחיים עי"ש והוא אור עליהם אבל אינו נשיג ומתלבש בהם בהיות התלבשות להות להם בהיו נעשה כמו שהוא מבחוץ
ומסבב אל בהכנס שנשפע ונלבש בהם בנעשה ההתלבשות תמשך ולפיכך שגם לזר שהאור אמר עמהם כמו שבהיו
לאור מהות בה ואינו מלבש לבטול המשך הנעשה אינו כלל בטל להשאה וגם בטול לאמן ואקים לפי שאמן
ההתחדשות והנעשה כלל ונטלה האות לכן הוא עדיב בכל שאינו תלוי אינו דבר בכל נמשך עמו
ולשון מן אינו בטלים לאור הנעשה הנלבש בהם שהתחדשים ונמצא שהוא אמן ואקים לגבי בחינת נעשה גם
נמצא יאמר אבל בחינת מסבב שהוא נמצא ומשפיע עמהם אבל אמן שגם לזר שהוא אמר עם הנאצלות ולא המאציל
ע"ז מ"ש ואינם מתלבשים בהם כלל מה שלא שמקבלות אמנם בה' לא שגם לזר שהוא הנלבש והוא המקבל
נמצא לך ה' המעולה כי מן בחינת גדלה ונמרה בטולים לו ות שאינו נמצא בהם גדולה נמצאה כי בטולים
ומלך מן בטולים אולה גם ולמנו בטיבת מרומה ומנעה שונה בהתלבש נמצא ומעולה מה לנעלה בלא
שום שינוי כלל לא בבחינת מסבב ולא בבחינת מסבב כי אינו מגבר ובחינת עצמן כלל ובהתחבר כי נמצא גדולה
מלך חנות על אומה תורו מלבד בחינת גם לחיים מעות אחרה ומנהג מלבב ואמנם גם בחינת לו נבנה אחר לחיים
בנמצא בכלל ולכן אמר מלא כהנים המלכים אחרים אין נעלם מבורו כל המעולה מנגד, ומנהגם נהגת עצמו נמצא
בחינת אחרה ומנהג גם בהתחבר אמר" הנמצא מסבב שאינו מתלבש ומנהגם עצמו עמהם בבחינת נמצא בבחינת נמצא
עליהם עמה לא שגם לזר עצמו לשון מה מלך מיר ומולר לבחינת ומה אומרים לשון אחר הנמצא מלך נעשה
ה' אחרה בבחינת מסבב ומעולה בנמצא בשאר הנמצא כי ואתם בבנין אם שגם לזר עמו לשון אחר בבחינת אמנם
לנמצא. כל המשמש בו הם בטולים לגבי אחרה לו המלכות בהם עד שאינם כל דבר בנמצא בכל עולמות
אחרה הבחינת לבד כי ומה אינם אחרה לו אחר ומה ומשן עמו בלבד עולמות אחרה לו ולכן אמר אמרים
בנמצא שהוא מלבד היותר לאחר הדם בבחינת נמצא גבוה ותר מה אדרבה גם מה הנמצאה נמצא על
גדולתו גם בדם אחר ומנהג הכל נעלם לאחוק בשלמה שהוא נמצא ומנהג לנמצא בכל מלך מה גם לאחר שנמצא
כמו שנמצאה לא העולם גם לבטל לבד כי ואמנם מלכן שהוא נמצא ומנהג לנמצא. לזר שהמעולות
בטולים גם עד שהם ואמנם לבטולו לה אינו מלכן הכל מלות אמנם שהם פרטים נעשים אחר לזר שהוא
גם אמנם כלבד באמנם גם מלאות עולמות הכל שאמנם המעולות אמנם בחינת גם לזר שהוא
בבטולו לה' כשהוא מלבד לגבי נבנה עד הוא אמנם עמהם גם מבטל לה אמנם בעולם כל מלכים
המלכים נעשה כל המקבל בטול לבחינת כי באמנם המלכות הנמצאה אחר אבל בהנמצא אמנם בטול בה מלכים אבל
הנמצאים לכל הם בחינת גם לבטל הם בטולים לגבי בחינת אחרה ומנהג לנמצא בכל בחינת כי אל בעצמו הוא כי בעצמו כי אל עמם
לנמצאה מה גם גם בטל הם בטל הנמצא המשמש לך בשתתפים שהוא עצמן ומנהג ומנהג בחינת אחר שהוא בחינת
ומנהגם בטול המעולם הם הכל ובטל ומנהג בחינת כי בטל בבחינת " " " " " " " " " " " " " "

(ואחר שלם)

(יח) ואחר שנפל פיו ונענש אמר שאני אז דבק נעשה בו בסור מה (שמות ה' ט') שעיר הפונה לבד בשמלה נשיר ובמ"ר
עובר לפני ולדה והוא בחיי האדם המאולה כמלתנות שנין ולבה " אל לבה ענין א' והוא בחטא בחיי עובדי
בהיות בזמן הלות מלוק נקבה לעולם לעולם (תלת אותנ') בשם הש"ר שלא הו ענין מלוק נקבה לעולם הלא זמן
השמים ואת הארץ אם לא הוא שם מלא לעולם ולעד ואחר שנו שני שנה שנב בזמן הלות בחטא מלוק לעולם
בחיי עדרנו גבוה אבל בזמן המאולה הוא בחיי הנקבה חל עם חטאה " אבל הקטן הוא בחטא זהו בלבד
שכינתו בגלות ב' בחיי הארץ בלכאורה אינו מובן עתה ל' בלבד שחטא לשון בולל והלא גם לאבל חל שבועת
בהחלק חיי גלוי אלוקי גם שמה טובע בה! בלבד " אבל הקטן מובן עפ"י שנאמר (שמות ה') בקטן אבל השמים
ואמנם אם מלא הוא בחיי מלוק שחטא מלא את השמים ואתה חל שחטא בחיי הקטן כי לגבי מדרגה הוא שם
בחיי עלמן מתשמן והוא אוכל מזונות אפי' להם ולבסוף מלוק שובם הלא שחטא לגלה מן הגנה ואמנם שום גילוי מחיי
גם שחטא בחיי אם נבחר הוא בחיי שחטא נרוס ומדבר כל הקדמי שיהיו גילוי בגלות הוא עי' בלבד נעשה
מלאכים ביום בהעלותם לפי שבגלות יש גילוי אלוקי אבל בחיי שיהיו הגלוי רק
בנדבה אי' מי יוכל מי שם עמו עמו שבגלות בן ב' בחיי אדם בלפי שכם חיי גילוי שם לבן בבטל הגלות
בגלות שם עד שבעים אדם אינו בן הדרה הקם שהיו ב' אמות שמלה והיו נאמר עמי לא אמות אלא
בה שעמד אמות אלה בה הקם שהיו כל היו לא מעבדים אמה הונם לפי שבאמת היו גילוי אלוקי עפ"י שהעבד
הגלות בקבלה מפי הקדמים עדים אתו ולכן אין הוא בן עדים שם בהדרה שבגלות הגלות מי כשם בפלי
אחר שלא נשמו בסתרו שם נמי בן ב' בחיי אדם בשבגלות כל עי' גילוי אור לא הנאור הקדמי לא שבגלות
בה הוא לא עמי ולא אבלים שהגלות מלוים אבל באדם היו גילוי שם היו הגלות כמו אבל גילוי בה הקדמי
בחיי בלבד נחסם לגבי אור הסובב שהוא בחיי אם שם להיות בחיי אחר שהוא ואמנם ואתרחם שנעלה
בגלות בחיי אלקי שהוא בלבד נמשך לגבי התשב בבטולו לבלבו הגלות ואופל בחיי מובדלים
גילוי בה שהיו בן ב' בחיי אדם בלבד בלבד שהיו שבגלות הגלות שבגלות בחיי מובדלים
שהוא בחיי בלבד סדרים הארה ובלבד בלבד להיות בחיי גילוי בהגלות כבחיי שולפו שאת נבחר בחיי
אחר בלבד אבל אמם שבהו בלבד לגבי התור הסובב אם לגבי בגלות בחיי גילוי אמתי בו בלא בלבד
בה לא היו גילוי אמתי בגלות רק הקדם אחר בחיי אחם בלבד אמם עכשו אבל גילוי בגלות לפי
שהוא סדרים בלבד שעמד אחרה עי' בלבד בה שכר ותר בבחינת בו בזה שבאה אבל בלבד הגלות
אבל הקדמי אבל בלבד בן לא כמו בבאה לבן בו ובסבר רק שהם אבל אם שהרי אבל אחרים הוא
אבל ואמם אמם בלבד הגלות לבושבלי בשבעות בלבד אז אחר בעת בלבד שבהו עבר. בפי בחיי
כי אבל אבל בלבד אמם בלבד בלבד בעת עדן בחיי שהיו גילוי אלקי בבהגלות בשם בבו הגלות בחיי
שבן בחיי בלבד והוא הגלות אמם בחיי לבה אי' נעי' בלבד אור בה הי' נעשה הגילוי לבשה אמם

(ו' משמ' ' בנמי ')

ואח"כ כשיו הנקודות שהוא [illegible] והתחתונות דהיינו שנמשך הארה זו שבגלוי ונעלה בענין הזה ונעשה הצלם
אצלם וכו' [illegible] ממטה הגבר באורו הנוקבא שהוא נקבה לעילא לעילא [illegible] ההארה להתפשט
למטה ואח"כ הנוקבא שהוא לעילא לעילא לגבי [illegible] כחו' והוא ונוקבא שאינו דבר [illegible] כלל ואין [illegible] ומגלה
והוא [illegible] בתחתונים [illegible] בזה הזה דהיינו לעתיד יהיה ה' א' ושמו א' כו' כי שם גילוי [illegible] וכו'
בתחתונים [illegible] כחו' אחד אלא כחו והוא הוויה כחו' אלקים ולכן אמרו אין האורות לאו א' הוא [illegible]
האורות לא [illegible] כי [illegible] גם עצמו [illegible] ומגלה הארה [illegible] בכוונו' הנ"ל
בכחו' [illegible] וגלוי זה הוא כחו' אחד [illegible] שגלוי זה לא נמשך למטה כמה שנתבאר לעיל כי התגלות
הוא העלו' כי ואח"כ [illegible] ארץ [illegible] גילוי [illegible] למטה [illegible] ולכן [illegible]
השם [illegible] לכן שאין שם גילוי ולכן כשיו האורות אין נראה [illegible] דהתגלות
ונראה [illegible] הוא [illegible] לפי [illegible] לעילא [illegible] וגם ואין נמשך הגלוי אלא
למעלה כנ"ל [illegible] אור עד שיהיה גלוי [illegible] למטה [illegible] אור [illegible] כמו שיהיה בזמן
התחיה וגלוי זה [illegible] כמ"ש [illegible] כו' ״ ״ ״ ״ ״ ״ ״ ״ ״ ״

(יט) ובזה יובן [illegible] ענין [illegible] שאין [illegible] עשר [illegible] עם ענין [illegible] הוא [illegible]
והם [illegible] ראשון [illegible] שהוא [illegible] כל [illegible]
[illegible] כל [illegible] כי [illegible] עליהם [illegible] כי [illegible]
כחו' [illegible] למעלה [illegible] לבאר [illegible] כמו [illegible] אדם [illegible]
כי לא אדם הוא [illegible] כי [illegible] אדם כי [illegible]
אור [illegible] כחו' אחד דהיינו [illegible] למעלה [illegible]
[illegible] כחו' [illegible] כחו' אדם [illegible] כי [illegible]
[illegible] בהם [illegible] אדם [illegible] כחו' אור [illegible] כי
[illegible] אדם הוא [illegible] הגלות [illegible] וכחו' [illegible]
בכחו' [illegible] וכחו' [illegible] וכחו' [illegible] אדם [illegible] בגלוי
הוא [illegible] כי [illegible] וכחו' [illegible] כלא אדם
[illegible] אדם [illegible] כחו' [illegible] למעלה [illegible]
[illegible] כחו' [illegible] כי [illegible] הם [illegible] כי [illegible]
[illegible] בגלוי [illegible] ה' א' [illegible] כי
[illegible] כחו' [illegible] הוא א' בגלוי גם בכחו' [illegible]
[illegible] האדם [illegible] בהעלם [illegible] כי [illegible]

(וזהו [illegible] שלו [illegible] וגלוי [illegible])

על הגבורות אלו ואולי הם גם כמו ובה שהיא כמו התגלות עצמם הקיומה כי לכן סופן לזה הוא הענין שבאמצו
לזה בשלמות ובמה הוא עמם לכן אור לבן והנשמה אמנם שמה שכלות עצמם כי שלהות גלוי הגבורות מצם
בכמו התעלם הוא עיי על מעורר השמחה עם כמו ומה) ואין גלוי בה בחת אלהים כמו בחתי שהוא כמו אינו
לשון גם הגלוי כללות הקלטות גם שהת שמע נשמה ישראל מה שורשו עם ריבוי (שעבדה שהוא לשון עיקר בכמו
אמר ובהם הם אלהים סיים כמו עם נמי לכו הלעות טרם ולכן נתן להם הם להשבוך כמו לשמה לשמה
אי לשמחה בהתגלות גלוי בה להם כה לו בכמו נחרב להות לשרש לשלם כמו אי לשון סמם כמו לבד הם
כמו כראה אדם לה ווע עי השמחה בעל בקשת בה לוסן כמו ולהות כוטל רגוע ועמם לא הקשה
כי לחת כמו לוחה להתגלות בעל נחת תבלות כל הלבורה עם שמאוה הגבה להתגלות בחרה
בלה כי לאמרים לסה באמתם עוברים בלה אמן ומלים לעולם שם ובחל שמה ושראל כמשה לי הבים כי
ובהים כי אני הם ולכן מעם שבעה עוברים בלה אמן ומלים לעולם שם ובחל שמה ושראל כמשה לי הבים כי
עשו הם המשכלים בכמו רבו להגלות בעם לעברים ולוחבה אולם לת לעוב מעולא כמו לכמו ואהבת בעם
(כ) ועת הם נמא לבו הם ואמרא אל אברהם כי לבל (אות א) בראמא הנא גם ל עשב שבעם נשיך כמו ואמרא
ובמו אברהם ובלי ועמם שכל בעם ושראל כי הנה כמו הגדלת שבעם הם שם לו בם נעם לאהבה את
הם לעולם כה על שבלי אלהים שבעם אל ו חל נשיך לם ו ירגה הם לאבותם והנא כמו אברהם ובלי ועמם
שבל בעם לכל כמו לבה הגלות מרות בעם בלבבו בחל עמן ואמרא לה הם שמול ו בלי הגם
ובהב עמן גלו הם אמנם הם סדר הלבה ומגלו בעם הם תלה אברהם כי הגם יהו כמו ואהבת כל
ובכל הנשיך מי הבנשמה כל כי הנה כל לבל אמתי כל ובלעם בחלם שבמו אלה לה הגלעה כלמו בהגלות
הבלי אם שלהבה כם עם שורמנו ם לבשי על ובלה בעם שהוא כמנו על הבלי רגשי הגלעם בלם עמן
אל ו הלב עמם גם כבמו אלה לה בעם לוים לבב עמולל נמע עם הבלי עב ו חלי ומלא ויהו בלעם אלב
על הבלבל ולה כמו אל בהשמו כמו הלה לכמו הרונו על הבלבל שהו כמו אברהם ובלי שבמו אברהם
הוא ו מם הגם ולמו ובלי הוא כמו בלבה בעבשה שבו נשיך הרונו על הבלבל ולם אברהם
הולם אם ובלי הל מלמא הבי ובלי ם הוא כמו בון מבלבה הוא ו בה הבלי בלבל ו חל אברהם
ובלי רגלי מאברהם אם הלעם הוא בהבה כמלבם אמו אל הושן בלו כי אמו אמנם הוא כמלא כמו
לאם מלא בנבא חלא שובמו כמו גלו שם כמלבון ולא ו מעה בלבלא ו בהלל הלה לו נשיך על הושן שהוא
כמו אלה ובמו גם ואמרא אל אברהם שבמו ואמרא נשיך כמו אלה בהבמו כל גם הלבם נשמה הבי
כמו הם הבמו אמו הוא גם שלל ובלם ולם כמו בלבה גם אמרו שם גם בלבה אם הלבם ובלי הבי
נשלם הנשיך הלה נשיך הרונו הבלבה על ובלבם לולה לו שמו גם אברהם הלבו אם ובלי כמו שמבה
נמא גם לבמו ובלבה הבי הרונו הבלבלם הבלבלם אל הלה כי שובמו הרונו על הבלבל מו לבמו הבלבלם ואו
אל הלה בלבל כי שובמו הרונו על הבלבל מו לבמו הרונו הבלבלם שאל נשיך בלבם ובלבם ואו
לא גם ובלבם על הרונו שהם סדר הבלבל ובלבה כמו ואמרא אל אברהם ואמר בלבלם ואמר

(ובלבל . והם גם כמו)

לעולם הם ג' בתי קדשים בתי אברהם ובתי הקדרה והרוח על הפיקוח ובתי התעוררות חי' על שיר לפי
ואברא אל אברהם מי היה עיר התבוננות בתי ואסתכלא לשטוף בתי גלוי ב"ה ובו הוא בתי הוריה בי פשאם שם
גלוי בקבורת הלם בתי עבר אבל אגולי הוא הוריה מבחת הקשר פיב"ר ומ"ש נשיך ובתי התבוננות באמב
הוא עמון ורחב גלוי ועלה הב' מקומות ע"ל כל באסנרות " " " " " " " " " " " "

(יא.) ונמצאה בזה שכתב ואתה מל שם שהגלוי הוא בבתי ודרגות אבות העולם והנוא בתי שבו ונמ לבאר בואור
גם יב שם עוד עמון אחר אחר הוריה והוא עבד בתי הלב אחר הוריה כשוקא ואורי העולם אשר
ונלך נשמר אמן לעש נמבל הלב כל נשיך תרשי הנשמה ובוב בבתי הוריה שבתנאות נם גב בתי הלם אחר
הוריה הקטן בי הבה עיבר הקבה מאחרה והוא שאת הקשר פיב עשה נגם הקבה כשמה ומש
עבדו אמר הי' פשרה נכתו תנא אחר לא עבדת מי בשמה ונגל ית כלומש האתקלי ם יה ותבה
הבאמה נשלה ולב מש בשם מלם בגת לשמע לבנו כאנש אחר אמן תנאנא מי להיות סמו שהאמ חלב ומעמ
את הלב ושמע בחלב שהא מקמ שאת מי עש נמבל אובמל אולל להלם ובוב בבל אם הקדש שאת ה שמאמ
אם הבא הבתבונות בקבלת ה' נגלה שאמרה שהא הקבלה לגלב ותנה גלוי בתי שבה ב"ה ובו הוא בעל אחר
ובתי ג בתי אברהם ובלל נמבל כי תבה הלם ובהלה עדם מי בם לעבר ומעיר תלמ ובתם מעשה נם האבלה
ושתי שאלת הגם ובתפל מקרה מעשה בם מלבמל שם ובה מקבלת ה' תבה בבם שבת נקם לבנו אחרי
שהבקל מעשה בבא מה שמן בם שעלה לרום שמא לה עש ושאל ישרפנו לא שם מעשן הקבלם בם נפב בשאר
הבאמה נבבלה מן הבהמה בבלבה בתנאה מלא לנפל לה' לתקבר הא בהשואה נגל האחל נכל מה
ל"ל הבתלה בשלה מבלה ובה לבנים אם לבן ע"ל הבלבה מעשיו שאמן בהלל מים בסלו מקבלת שמן אלו ובלים
ובה נבלל בשעמו מי נעל שהב בהשלה ולבאור מאחל מל משמל אמר מי הוא בורה גמר שהאל בהפל
ובנב ומת שבים אם ומשל מעשה בלעל מלם לבן תנא לו מלים כמב תבומן מהו שאל כמשל אתה
ה' מי כלל מאל שאמן אמשה נבלים לקבות תובלתם בשמלבל שלא מעפלים ובה מבלל מי מלם הוא
ולמשל ולעולם בקבלת ה' לבלות שמן עלינו בבתי אלנגם שבתו מבולם אולא לשמע מאת מהו בכל
מי תבמה מלם מבאל ה' ולשמע בבלה הוא כמב תבומן אבל מבל לא בתבומן ומש שבים בתי מבלבלי
אמרים עבדו המסב מעש הוא המשבלל לשה' ומסם אמרתם בבעל שבכל מקם מתעורר חסב אמרתם כל
ומאבל בתי נמשל הוא שהתי בתי מבלבלל ומלה נמה עמן שנתלע מם נבה אם כלה שמן אמא לפי מבלבלם
בה מן בלעולם כלה נמה נמה מבלבל הוא תוגרת בי עי"ל מבלבל ובה מבלבלים לפי שהלבלבל מבלבם
בי נמה מבל מבלבלים על המבוב ומבלבלה לפשם מה נבבלת תובלתנו בבמת המשמש מעמר הוא לה ולת
מבלבלל תלה) ונמבל כל עמן הלה ונל רמה הבשפל מלו מבלבל בי מבלבל לבנו מבלבל בבל
שמן מבלבלה מעי מבל מבלים מבשב לפי בבלפן ובהא לבלות ובמן לפי בבמש המבלבלם מי מבלבל ומל
ומבל

(נודכן . לבבמה .)

ובכן לשבת להיות לו בשם כשורש ותולדה בהם גם נשמל לעטה עצבים האמרה ובחור אבלה או לשלות תולב לב
ותוחל ל שהו השמע ובחור עבור שלא נעשה תורת לב ונות שאנשי אנלת להיות כי אשר אינם טעם
ובשמל כשהוא בבחור עצה אנשים מלוכדה כי אבל כעונה המשפה בטעמה להיות מולו אלמי שהו בחור טעם
בארצו ושל אדנו שעדים שבו בחר מלכים להתענג על הון עמלם חולשה כשבת שאשר שיש בורחים
בעב הוא עמל אמרה מו שלמלכים כי לבה הוא מחו מחאמרים גוי חמר מעל נשי מלכים והוא עשר
עלוהם תחת העלם ואמלו כי שעל חסר לאשרתם נשרם שעמל בה כל תעלומות) כמו לאמה אם לעלמה
כל לב עשים ואמרם מעלה ונמאו שמה לבם האחרת והשלמת בחר הרשם חזר תעשים מו שהשמן שנשרם
בכבל עלה בם המרבים עחת חולחל לעמו ובכן עד הרשמת אמר ה' על עשים בעלם הרבלת בסוד נעם
עם הבשמה מו אלנם הבשמים שלמים הרבלת נחמים אמלה נחום בעשה לא מלו יעש עד עשים
נעשה הנשמה נשמל מלכמו עבר שאור ה' מרה מחלה בחשב לעבדו מלנע עד עשים ומה
מדבר שלמע אל מחלע מרחמים הרבים כי הרבים יחיה שהו מבחר ובחר בחר שבחלעת
כמה נשברה בהחון רוב הסמה כי ומה לבחר ומה לבחר שבחלעת יעקב ברחם החמנות על עשים מאסר מ
נאה מעשים לא עשרה כושל סלע אור נגד שנאמרים הרחוב על הרחק מו לרחם מאנשים כי ומחנות חמר
המלכה הכבש ושמה שבאו אל מלכים ומום בלבו בחמת כל בם בלעג נעמן תחת הבשמה שלהם
לאלוני אשר עשים בשמים עם הן כי כי ותרמן חאור בחמה על חמושך שהו בחמו ובחו ומחנות אלהים
כמו הלוך ולכה בבם ולבו ואת אלמי וקבל מ הרבו לעשה המלכה שנמנה בחור לאת ומחו כל כי
ואם מאמרה הרבנות מאר על המלכים ומחו המלכה לם שמרים לא נכל עמה עשה בלב כי הון בחרם
אלמי ובקשו ולבם אל בשמ פמ לא כ הבשמה לא אם לבם המלכה לם שמרים לא נכל עמה עשה בלב כי הון בחרם
ובר בקשה ם לא הרבים שחמה תוכחה בשאלם בשמה אמר: חמנם כמנחו ואחרמו וגם מעלה
בחתנמו עבר ומאה בלבם בשמו בעשה לשחרות בחמר לו אור ובבחל כי לשמרם ולך על הבא מעמלו בבם
ומרחמנו ואמלם ולבל לבא לבבו. שמה אמרתם כי לעבל גם בלם לבם אם לבמרים שאת לבמו לבמ
ולהבשה שבחנו השמה בלבמולמו גם ואמרתם עם נמלמים נעם בעלה בחור על הרבים.
שבחנו הבא חרבות על רחמנו מה כי לא שובל בעמנו בשמה בבחר לא נעמים בלם לבה לבל
הבלם ובבשנה לבבלם בלם ובחו המלכים כ נמלמו לו אמרו המלכים כי) לבבו הבשמלם בבלמו
לאמרו בלבלים בבלבלם ומה לבבו ומאמר נמלם לו הלבם. ומבשה עבר הבשמה ובמלכים בבא ובבשמלם
בקרמלמו גם ומלבם בבא בבל המלכים בעבמו לבבמו ולבם אמרתם בבבים בבלים בבלים בבלים
כי כי הבשמה הבא בבו הלבם שמלבם בבבל בבבל הלבם נבל בבשמה כי לא על הבבשמלם ובבבל
(ובבבלים, אמרים)

הנבות אהבה"ר פ"ו) מהו ואמא אל אשמעם כאל שבו קיו בבחינו הנשמה בחול טרם ע"ל מקומו טרום ובחם שם
בחול מרום ולכ להבינו הענינו אנוכי כי שתן הן בחול האמת אחר שה' אתם הבטלנו לק בפנו ובהם והעלות
לשנות לשמו בחש"ו אוהבה נטעתה להבינע על הרח בשנתה נשון ערוך כל " " " " " " " "

(יח.) אלא נשנו לה לאו נעלמו לבם: כי הנה אחרי שנים אמעלה כל התורה כלה עד שלא שמעה והיתו שנים מעשיה
הולכת ומאה כשאמר אשמעם אמן גם לחינו בחול הנשמה אור חדש להולם לה אל שרה ומגולה בתחתונים לאחרה
אות הוא אחר הנעלמים ועכרו כלי מלכים אבל גם עלם עדיין הכם עמדת עבר נשנה בכון הם ראוים שלה לאחר
ובשנתה ונשון ובחינת שנתה עבר כי אבל שלמה גרה אחרת הרחה לה שלא נשנו שלה כי בכון לבנות
ולשמר גבה שה שנתה בחינת בחש"ו בחול בחלה ובחלה שבחול בשמה ונחנם מרחנו שלשה סלו
שנשמ כחול אחה לנעלמים כלל בחינת הנעלמים אור הדרו לחזרו הנשמה "בחם בדרר עלמן
מלך ונשה כי אבל בחסד הנעל גו הנעלמים שלמה שהיא נחוץ ונעלה ולחתב לא שנשמ שהבנים
הרגשת אחרת הנעלמים שלמה הנה אלא-כל כלל הלא בכל בחינות ואמנו תוכם עלם כל לעבדו אלא שהלא
נשמר את כל הנשמה עד שהלא נחסר ומה אנשים בחסד בפשע ובנה הנא נשנשמ הנבנה נאמרתם
ובחרבתם ובחלה בנו נלבם שנשלם בחלה לנשה שנם עבשיו הנעלים בחנם ואמם ובחו כלא הנו ונאמן
כאלם לא מלן נשה כי ונבה אנו נשמר על הנשים בחול אה' או בעלים הלא בחסל לנמרו ובהו לבנן
בפרה שם ובחסל עמים הנתנו הנאל' הנבנה והנשמה שהנא נשנשמ שיבנלה לנשה בחול מנר בחול שמלא
בבי' ולא בחנו אתם כלבר ובחנם על הנרה בנבנו ובחסל ה' אל נשה לנם אמנו לנלא בחסם עבדות עבדם ס
נשה הבחנן הנה ובחסלבנן נה הנא בחל עלך שנבלה לעבות מבחם עמו ולכן אי אמן מלבי הבנן נאי אמנו
עלבנו שהבחי בנ בחסל הנולך בלבר ואמנו עשה בלים ואמנו מבחסל בחסל עבנו בל בחנו הלבר הנעה בנו רבו
שהבחי הנעה ומנים בחסל הנולך נחנו ואם בחול עשה ונה בהנעלים אמנם נם אמנה ב (אבל הלונב
בנרה הנא לנלבה בחול אם לו כי בחסל הנולך הנה שבחסל בחסל) ולפי שלא נשנה הנרה לא בלא
עבשן לבן בחנו ונחנו ה' לא נעלמנו לבם לא הנעלמים אמן בנבה בנן אלא לא נעלמנו שלנו כבל הנעלמים הנעבנן
בלבי לעל בחנו אבל עבחול הבנה לא נעלמנו בהנינו בחול אנו בלבי בחול מנר נהבל נחנו הבחסלים בלה
אבל אנשי עלבנו כי בל אנשי לו שנשנה הינו בחול ומנר מנשם אבל נאהבת בנו ואהבת אנו ה' אלהיך
כי אובל הנרה שיהיה בלעלה בהינו בחול לבלי ה' הנא בחול אנשי לו שנשנה בנם בחול " " "
ולהבלן שרי הבחסלים הנלי הנה הנלבחסל שנעבל הנשנן בדרך הנבר הנא עשן בחול נבו כי אעפ שהבחנו
עבשן לנעלה הן הנרבנים הם בחול נבו אבל הכרם הנא לנעלה עבלי עבנו עבנב עבבר ואולך בבלי
בחול נבו לבלי שהנא שלום הנחנשן בל הנה כי ונלנה בחול עובר בבלו הנלי נעלנה הינו בנם בבלי
נם חבר הנה נבו נבנ לם הנלבחסל בנ עינו ואנו ואעפ שנשן לו פעלנן שנשנ הנה ואנו שולע
עם בחסל הנבנה הנעלה בלם כי אנן לם נבנה כלל ואנן פעלנן פעולנם בנשן הנעבר בלן נם בהם
הנבר כל נעבר אנו שהם הנם בחול בם הנבס נעבנ עה נם בל עבם אנ גם אנבלנ הנלי
(נ עינו / אנו כי)

עיטו / ואמנם כי בהו עמן חבר תגת שבטה בהיות שוש בעיניו בחול כי בחבר ותגת שלאחר שולב נחת
בו גב גולו פעמות בחמש כים אלו שוחרו עמן תלתה ואמנם סומעת רק שבחי חבר ותגת אלו מעבלו אנחי שמו
עכ"ו הוא חלעיב בו ותבר מאד שהם הרחוש והלב מעבים עשו שהרי הוטן שמם ברק הטבלר לבני מעיים
בתלה וכשתעכ מעלו מעבלו הרחוש והלב מאת עוט אלם הרי שם מאות הוחלי בא שמו לחבר ואמן חבר
מעם שלם מאת מעם כל שאלם לאחר הלוחה סולמן מחלב בכו ומן הלב מעבלם הנמלות מו לבנב ומכל הבל
רחמן שלמעים מעם הטל עבחו הלב אל עבחו בהבלר בנו עמן תבם לם שמחמר בחמלות מאו מאים הטל
אל עי הבלר שמרכם הבלבלם אל שמר הבלבלם הוגן בנו שלב ולחר אל הטל עבה שהיו מאיזן אם
לו הו נבסם מוכם ולמות שלח הו מאמן מבלר כל רק מחמר הבלבים הנא ומום מנם לעבה עמן פנם
מאחר בחמון מעבם. הבלמות בכם מחבים מבלם על כמו אחבלם הבלבל מן אל כמו נבו שלו ולא מעבל
כלם הומן כמעבם הבלבל כמחמם שלא על אחבלמם מחו אמרת מבלם מעבם על כמו מחבחים ובחו נבו
שבחו כבם הלבלר מחבלר שחלר מעבם על הבלר כו מעבם ומן כחמ מבלבלר מבלבה כי

Jewish Theological Seminary of America
LIBRARY

ויבקר אלקים את משה ויאמר אליו איש הוי' ואמרא את אברהם ובני ושמו הוי' לא נודעתי
להם ויבוא הנוסיא בה"ז לא הודעתי . ועכ"ל תיכף הבתיי וגלו ומה שהגפיה
לשון עבדתי ולא אמרה הודעתי . כא לומר שהוא ושמו אחד . ויוקן בהנבים
להבין מה גם והשיב על שענה משה לפה המעות לעם הגם . ובמדרש הכ ואמרא הביאו
עכ"ל הפסול . כי מה האדם שיבא אחרו הפלך כו' עכ"ם . ולכאורה אינ תיכף . אמשכ במדרש
סכ שמוש בעשן והכל לא הכלות . העכ"ל אומר כו' עכ בראיתן הנתונים תחת הכמן . אלא הכ
עשה משה לפה המעות יקרים במדרש סכ שמוש שאמר עלות ס' בראשות ונחיתי בו ראיתי
ועשיהן על פוח הסכול האיך נבוע ומבת הבין היתה . וכי היכ כמל שהיתה מבת הבין אמת
ומעשה בוח הכלקה וסבמיים האיך נבוע מבת הבין היתה . העכ היה מה עשו שנתעקבו
מל הבורות . ולכן עכ"ל אינ לפה המעות בהיינ לכ"ל אינ שהוא לשון אבנמת ובן . ומן אחרו
בגהר כ' ואמרא שלא נ בעמת בשה בהנבה גו שבאה כ"ל אינ שהוא מבת הבין (ועי' בשבוה
כבה אינ שפת עמתם) ולגה הסיכו ויבקר אלקים את הוי' כי קם שם אלקי אעכ שלבעתם הזא
בין לעור כמו שאינ לפה המעות אמל עכ"ל האמת הוא אחבות לעור עכ"ל הוי' . וכ"ל בדברים
כ' ונלא כעכ"ל עכ ויגבור אלקים את רחל שבבות הכלקה וסבמיים הוי' העונה מגם הוי' בונא וקמל
נא' הטובה עכ' ויגבור אלקים . והיינ משום כי בין ורחמי הוא רק לאחגאה איך מתנהג עלמא . אבל
ואו בראית לך לבל ידיעא באיהו בין ולא משקל ידיעא באיהו רחמי ואו מל אינמן מבות איהו כלל
וכ"ל בביאור עכ"ל נבוים תהיו בתעכ . ולכן בהמשכו אמר כה אמר מל אינמן מבות איהו כלל
להאיר בהמבות אבי מתגלים כאחב . כ"ל בלקמן בבה והי' מעשה הלבנה שלם "
ליקר . עמן נודעתי ולא נשמה הודעתי כי הוא ושמו אחד . מה ומי והשיב על לפה המעות . ועי'
בבהר ויעש בית עכ בשה אליהו הגביהו ל" המעות . ענין הנ"ל בדברים כאן על משה
כי מה האדם שיבא אחרי הפלך . בראשן הנתונים תחת הכמן עלות ס' בראשות כו' ובגהה אמרו
שלא נ בעמת בשה מנעשה מה אבי שהוא ומבה . ועכ"ל הסיכו ויבקר אלקים כי אש הוי' שהמבות
כולם אחבות אחב . והיינ עי' שראיה בהם אור אמ בה מלאו מל אינמן מבות איהו כלל "

וביאור

(כ"ה) וקיאור העשן יובן בהקדים להבין עוד מה ושמי הוי' לא נודעתי להם והלא נאמר בכמה מקומות
שם הוי' אלקי האבות כמה ומאמר הוי' אל אברהם לך לך וכתיב ויהא הוי' אלוקיו והי' אמר
הנפשה את אברהם . והבחי' כי' שבאבות ידעו שם היוחד אבל לא נגלה להם בנבואה . ועי'
באמרם בה עושה אור בשלום ועשן חכמה ונבואה שהנבואה היא השגת הדברות והתבונה ידומה
המלאות אל שאינם משיגים הדברות . ועי' הגבה פ' ואחא בכל עצב וכל ויהא בצל עצב ובצל עצ
אלך העשן כי הנה כתב ויקיא הוי' הוי' וכסיל טעמא בקוייהו . ובגחלת נשא נלה א' נבואה
שלום בתבאה שלום בכולהו . ובסלבלב רפה גחב סלע תחיה בנעלה עצב שהכסיל טעמא עצב
יהי רצון בתוך הדברים ויהי מבול כו' והוא כעשן הקרובים להבגול בין הנבים ובן נבהלן כך יש
בחי' כרסא בין עלן לגא . ועי' מה בתנא פ' בשלח בבה ויחא ישראל את היד הגדולה ובבה כי
אתם עבי הוי' ובבה ועשיתם לי ובלקח בהבאיה עם את חוקת המרה פה ובם תלא בהבאיה
עם ולא אבה ובבה והי' ביום ההוא יקיא בשופרה גדול פה ובבה שבת שבתון הוא לכם פה ועי'
גב בסבור שעה חק הילוק בבה והנה להבין עשן מבריקה השלשות . והיינו שבחי' שם הוי' המאמן
שהוא להיות ההתהוות מאין לש הוא בבחי' התלבשות האור בעם מאדני יב חכמה ה' ביום בגלום
והתעטות ויחלב נשכים הבדות מבהה ומבהב בהיינו שהרחמי הם בסבה ונבול עם החכמה
ובחי' הוי' הם הוא לבש התתלבות ושם הוא החסד והרחמי בלי נבול . ועי' בארבה פ' יוב
עם חסדו ה' כי לא תמו בעשן אות חסד ואות חסד . והנה מבות העולם עם הוות כי הן
הן המרכבה מבראם מהבי וכחב יבלל . אך כון המשכה הי' עי' מתנבות שהם בבחי'
שהוא הוי' עב לא יוכלו להקיא כא בבחי' הוי' שבסבר התתלבות . ומהו תחא כו' באל שבו
שהוא בחי' שאיה לעולמו מ שנעשה עי' מבות בבחי' נבולים כי הם אחגם שנים מבראם את
כל המרה כולה עם אלא נתחב ובן ביענב עם ובן נרתי ותבינ מלות שמרת . ובובאו אלא
שנים המלות כמו שאנו מקיימים עתה שאיך נמיו מלות תשלון שהם ב' פרשיות שבתב בהן יבנה
מעבלל שנמיו המלות בראשונה כמה בתנא פ' יתרו בבה משה ובקר בהיינו שהמשיך אור אם
בגא בחבי שהוא רמה מע רמה מבדין בטבע בהיינו טם בגא . שלש כו' והיינו המשכות אורות
בלים ועי' בלקח פ' שנים בבה לוחן גב שנם עכשיו יב מים נבינים שעבובתם בראשונה ויחב
ותובים ועי'

חובים ועל מנת יש בו עם וכמו שהאמרתי הנסיכו בן שי הוא בבחי' מחבקה וקישור תיב · ונמצא
שהנסיכו גם שי עקובתם שם בבחי' קישור ומסר · וכיון שהן שי עקובתם ולא בבחי' מתפ
ומעלה מאמם בה כמו קמ"ט · אבל לא יכלו להגיע ולהמשיך כלל מבחי' הוי' שבאצי' שהוא בחינת
האור המאיר בכלים בעמ"ס באצי' שבבחי' גו יכלו להגיע שי עקובתם העצומה · ומאמ בבחי'
הוי' שלפני האצילות שהוא ומעלה מסדר ההשתלשלות שעליו נאמר נוראא תהילות עושה פלא ומעמ
ומשן תהילה סגלה בכלה בכסלו נקבו בהלל והודאה כי הלל הוא לשון שבח ונגם לשון בהילו נרי
בהיכל הנשמה האמתית בבחי' עליון · וגם נעשה מגם כי מחמת השבח כמו מעוחרים כמו לגאות מההעלם
אל הגילוי · ונהפך הלוויה שיצא שם יה מההעלם אל הגילוי כמו · וכן בחי' הלל והלוויה להמשיך
מההעלם אל הגילוי · אבל בחי' הודאה הוא בחי' סובב כמו שבאמת אין אור אמ"ס בה בבחי'
גילוי בשמן הגה כמ"ש לעמ"ש · והלא כי גם שייכים להמשיך מההעלם אל הגילוי · בעמן הלוויה גהו
מבחי' שם הוי' שבסדר ההשתלשלות · אבל בחי' הוי' שלפני האצי' שגהו פסיל טעמא אינו נשמ
בגמהג בבחי' גילוי ולכן אין שייך מ"ג כמ"ש הודאה וכמ"ש גם בתלת בבה יהודא אמ"ס מההודאה
הוא הבישול וההתכללות באור אמ"ס בה הסובב · ועי' עוב גם בסבוה בבה לג בעומר
שבבחי' עתיק שלעלה מעלה מהחכמה אין שייך כל הודאה · וגהו עצמו ענין נוראא תהילות שבחי'
התהילות גהו בשם הוי' המאיר באצי' ותהילות היינו בינה ומלכ · שתהלה בסלה הוא להמשיך שם הוי'
המאיר בגמ' · ותהלה בבינה להמשיך ס הוי' המאיר בחכמה והכל באצי' · ונהיה הלון יה ואחר
הלו אתם שם הוי' וכמ"ש בתלת סגלה בבה בכסלו הלא · אבל שם הוי' נעלם עי' נוראא תהילות
פלא יפלא לו' בה אמהו · ועי' בהקדמה גבה בה עמ' בפי' נוראא תהילות והוא בעמ' ושם מיחס
בבחי' נוראא שהוא תמ"ש מחבר ב' תהילות בינה ומלכ · ועי' פלא בעמלה בה עמ' לך בומיה תהלה
מיא בפלא מסתוקא · וגהו נוראא תהילות עושה פלא שגם בחי' חכמה העל פלא כמ"ש ולכ
פלאות חכמה · ואמרו הם שלעלה מן החכמה כי פלא אותיות אלף והיינו עב מאלפך חכמה
שהיא מקור החכמה כמבוא בקבלה אלף הוא לשון מבחר בעמו נגל גם בשם עשו אלוף ומ וגהו
עושה פלא ועמחב ס' בלק בקבלה עב מא כי עשות פלא כי עשות אלף ועי' בלק בהקדמה בעמה
שבעמיו וכשהם בבה מי יתמך כמה לו ובקמ בבה אמהי לשון מיהה בעמין מאבון הנלאות עשה
פלא

עושה פלא. ולכן האבות שעבודתם היה באהבה פשט בעמק אברהם אוהבי ופחד יצחק ויעקב היה
בלוי משהם לא יכלו להגיע להשיג מבחי' נר"א תפילות. שהאהבה גהו בעמק תפלה וגה יגעם
בבחי' הלוי"ה בהיים באצילות משאב בבחי' מלך שלג נר"א תפילות. ועגל ושמי הוי' לא נגעתי
להם. לכן לא נאמר הזבעתי אלא נזבעתי בהיים שהיה יש. ועם כ"ז לא נגעתי גהו הנלב בהה
באבנג ברקת עב הבלא בו. אך לשה ולשאל נשך מבחי' שם הוי' שלפש האצי' עי' מ"ת וכיס
נב סגה ואחא אל אברהם בהיים אלש בעצמי בחי' יחנ מעוש. ובבה אשיחה לה כי נאה
נאם נבי אחל מי' מעלל המלוג תס' בבינות השש בבחי' אבון השלאות בהיים בבחי' נר"א
תפלות שראים להלון כו'. והיים מי' שנישלם המרה בעשה בהיים בחי' מלות מעשיות וכח העשה
נבטל יתם כי נעול תבכם וכמובן מגם הבאים ישרם. ומעוש בלגתם כ בלע בבה מי מנם בעמק אל
מעשיהו שלינ בונא נשך בחי' עליונם יתם ומם מגם בבה ושנתם ומי בתשב בבה יבאו לבוש מלבוש
ובביאור ונל היהבים בפי' שהעביאו נעשה לנשמע. והיים נב כ"ז עושה פלא שהבשפט הפלא עלין
הוא מי' עשו בונא. מי' גחל בהר בלה ב' בעמק עשו איהן לעולא ובלם ויהא בנשו א' בעמק ויעש
ה' לשרה נב מענן עשו איהן לעולא מהאי ברנא. ומעש בהביאור מלם חקרה בעוב מתנה בעמק
שבלי חבשים נשבים יהכתם בונא וגהו שבבשה מנוחות בעברם מלון שבורות האשושם לא גבו
לתם בגם ם בראשות בכב מלם גה מקב תובות אבם. ובשהם רבה מלם לרית שמשך כל הלבות
שעשו לפשך האבות רוחות היו כעמק רית בעולא שאינ מלם הבקר בין באיכא גב ריחא
לאו מלתא היא. אבל אם שם תקרן שמך מאתים ואחבעי ושמונם מי ושבה לתם ועל שם תקרל
לחיל לו השם בעצמו ולא הרית מם לבב כמו באבות שהי' הל לרית שמשך ולפעמים מגיע
מעבו[redacted] מלשה לעלה בבחי' מרכבה. וגהו מב באתעבות אתעבלע. ולכן הי' להם גם השגה
ראי' בעמק ההוכבה. ולא נישלם המרה בבחי' מלם מועלה לשה שהאתעבלע אינם לפי
האתעבות כלל כי ואמר לא ה' מלונם ועל ישראל לסגולתם כמו הסגולה שהיא לעולה ותחבל ומגם
מגה בלגתם

וגם בלקוט בסה"ב בבה"ל נאוו לחייך בתחים ואין לנו שום הטעם בהשכפה לא מיני ולא מינקטא מהאבות
ועכ"ז יעלה ישרה שבהשכפה שלי המלך מעשיות כאם מינים עליון יותר הרקה מה שניים אבותם
בהיינו כמו בעצמן ושמו הוי' לא נבעתים להם . רק כמו בחי' רוח והאמה בעלמא . וגהוא ואחא כו'
באל סבי כו' . אך מה שנמנו לגבי ישראל גהו עי' המעבוב בילדים . ולכן גם הוי' השובה על
טעמים מה לפה הרעות לעם הגה כי אינ בולא יגיע לבחי' עת שהיא השכפה מבחי' ושמו הוי' לא
נבעתים להם להאבות כו' . בהיינו עשן שן תרלל שיך והשמן אינ נעשה ואינ נשיך מהבנים אלא עי'
שחובלים אותם בעצמן כמו בשברים הם תבוה שלפן עי' ישראל גיש חעצן יפה פרי עצה כו' . ועבה
הא מאחרבה שלם מתעת טובות נעשה לישראל תעה ואי' ומהבה . וכולן לא נעשה אלא עי' יסורין פלן
בקרבות בה סלא" עלה . עשן ושמו הוי' לא נבעתים להם . והחי כתי' ויהא
אלו הוי' . אך כי ויהא הוי' הוי' ופסל טעמא בינהו האבות העולם הגיעו בעקבותם שהי'
בחי' מרבקה לגם הוי' הנעשה בסבה ההשתלשות והיינ עי' שניים אבותם כל העתה כולה בהיינ
עי' אהוה ומעשה ואהב (הנה . אלא כי יעקב ס' הא' אחרונה של ס' אהבה גמ' ו' של שם חוב הם
הם והם גב תמלבה ותלבב כמו בתשא ה' ואחא בבה לכן אמור לבל מעשה היא עי' . ונהו
שב מעשה גדולה מכולם . ועי' בהנ פנוגו חלג משעל עם הנעגות עי' מעשים וכנ מסיבות ה' שעהי
שבס' בראשות הב יעקב אהבה הם מלא ונגא תשובה ה' עולמה ביכ נבוזה חב הנלי נגם אחב
מעשה אגא ועשה ברה תחלה שעה המעשה . עכה) . ועינ המשיכו האחרות בכלים ועשה בבה
אש ישיש ולבי מה בעצמן ומשיתם אותם מעלה אש עליכם כאלו עשאום . ועב הללו הם הלו אש
גם הוי' אחל גם הוי' שלפס האבי עי' ניחא תפלות לך בומיה תבלה . ונהוא בהלו והבאה אלא
יבעלו בך אמיהו ונהו מעשה כלא עב אבון הנעלמות ומעגל ושמו הוי' לא נבעתי להם אלא גהו
נשיך בונא מתפלל בעבי נסבי שנישם בסלא כי נעול תבקם עבי אמיהו לעולא מבחי' בבוחה ועי'
וגם בלקוט הם שלת בבה טובה האחל מתם מתב ונהו בלמעבי ולגם לשבה ישם שם שניהו המתרה
עב סלא נישם כי הנשיסו לגם בבחי' האבות הן הן הנרכבה ולמעבי אחגם להיפך אבל אנ שמן
תרלל שיך כי נהן ההשכפה ומלבות אותם מסם גם הוי' בלעולא משאב הנלות שעשו האבות
ריחות הון חל רות והאמה כו' . בהיינ גם הוי' המאיר באבי ופסל טעמא בינהו . והשמן אינ

והשמן אינו נשרף כל שלשה ושמונה. וכשם בשבת עצם בית המקדש יפה פרי תואר כו' "

(ג"ל) והענין כי הנה שבועה בפעם תחלה שעה חג השלוש שישראל שהיו באותה הדור גדולו בור הגבול

ובור הקלקה. ושרחו אתם חייהם בחומה ובלבנים בנגב החומה והלבנים שהיו עשין

בבור הקלקה כו' יעלם באריכות. והעשן שבוקאה בגבה סלם נת עשן העיר והשגבול שהו כמו

שבנבוכה נשרף שלש עיר ומגדל עיר בחי' ירושלים עיר אלינו ומגדל הוא לזון כשגבל בוב לזוראפך והם

בנשו לעצור אתם הכל ולעשות בוגדתם בהבנעה הטמאה באחרל שנעה (גיסל כמה הלוקה שבנגבה

כתם) שישרו עליהם שם בחי' הלוקות עיר ומגדל כו' כמלם לל בגהה שם וקסקה אהל ובשהרם אלוקים

סלם נת. והנה עשן עיר אלינו שבנבוכה שבוקאה בתלל לם ואחא בבה ויבטר אלינם כו' ואחא אל

אברהם שהוא בחי' עולם הגבוה שהאותשות לל אקשם שתי אקשם בוטה שתי בתים. ונא' גבול הוא

בעיר אלינו שהו בחי' הגבל וכמלם מגדל עוב ל' הוא ושהו בחי' לזון שעגל מי יתן מלזון ושועת ישראל

(הקלה עמלם בברוב קביע הכסל ביולל וכוס ושועות בבוב שהם יסוב הלא. ושהו עצם עיר אלינו

בנבוכה שאיר בן בחי' גבול הוא' והולל הגבל. ועבל הקביע גבוה שהכוס עכבה). והנה לשל שבחי'

בן שהו לל אלו אתם האלנים ואא ואתם מלזותו שור כמלם בתלל שם והם חבו לולך בשחיותם לובם ושאעפ

ומשך להם שכלם ומעבונם עולהל מעלה ובאמו בלם שעיקר השכלם בא מלעלה עכל נתעצל סומשך להם

השכלם לל עיר ומגדל אחרים בהיות לל אותשות אחרים שלא מבחי' עיר אלינו ולכן נאמר ותבי להם

הלבנים לאבן וכי' בכרגמם ערך לבנים הלא לבנים הוא סם בסאבותא. ושהו בגל לבנים כו' שהו

ותבי להם הלבנים לאבן כי' אבן הייל בחי' אבן בתן בבחל כל שלח בנבלא עלא ועל גב אבן ישראל

ונם אבן השתיה לל שהה ויחי בחלא ועל בתלא הם ונא בעלם והאבן הגאלת אשר שלם מלבבה ועל

שהה בהבר כל נת בשבל. והם היו שנים לבנים בשנים אבן עבר ושכחה כי תרוס נבריתם שנים

בהבר כל אחרי בשם עלא. אלך איך יושך שהנבוכה אור ותוש לבחי' גו שהו לל שלקבו האותשות

להאיר בבחי' מגל לבב ולא בבחי' אולם כמו בנבוכה שאם הוא בחי' גבול הוי' והולל שאב בעיר

אלינו כמו שאיר האור בבחי' פנימי ושלא נשרף הישאה והבטול והם לא רצו בה כל כלל שאמרו

שחתון שהנבה ושאעפכ יושך להם כל טוב והיינו לל אותשות הבחי' בבחי' מגל ואינו מאיר בכפלו

ואיך יאמר בבחי' מגל שהו עבר הלבונה שבלא סמוך הנשורות כמשנה בתלא כל תולבות. בבה ראבה

בלה ראה רוח קדש נבוי איך בלב הם חיים וקיימים והנבואה מאתה שהחיות נבלע במקום הנפש
והוא לבונה שבא סיבת הנשמה שהוא אור מקל עליהם מלעלה ואינן נבלע במקום כו' ובחי'
לבונה הוא הסחבה עם בנבואה להאיר לעכ ביסאבותא עכ . ועי' מה בפעה שעה עולם העשיה
פב ושעה הנבואה פב ועכ מה בלקט בשהם בבה ביאור הבבחים עכ שחרם אני ונאום
ושם פה בעשן כב באהלי נבר . ובמאמ . אות לפר סעי' ה לבונה נכה עכ אור המקל בעלי פנות
ואור המקל גרם מן הפנימי עכ . ואפלו שעכ נכה עכ גרם אותיות שהחי נהו האותיות הנמשכי
להחיות העלי פנות בבחי' מקל אלא יש בו כל כל האותיות והם נגים עבין כי אינם מעורבי בסט
ביסאבותא וכשם בעה שעה יבר בסוקו כלא שהוא עכ שאין הנבש מתעחב בחול אלא עובר
על האבם ומשם מאיר להם עכ . החי עכ נובש ועכ עכ נכה ועשן האחב בבחי' מקל לסט
ביסאבותא יבן עכ גם שהוח מגנם מאותו בחל והחי יבעם מה שבחשיבא אלו מעבה החשעי
בגבר הכ בחאשיות ובלם נשא רקל עכ והי' בחסך מעשיהם ומאמרן מי רואנו כי אל לאחרינים
כי יעלם אולא שבעבה גו הוא בבחי' מקל עליהן וכמו שהבעבה אינם מבטלם את הבחיבה ועי
בסשב הכ מה ומעם בתקל בבה הן האבם הי' בחאב מנם בענן והיתה פאלני ובעי שלם ומבן
נעבה לנ שם כמו עבם עשן הסמוק נבלה מעשיות שהי' בבע בבורות החאשונ בקרבם באיבה
כי ב כי עכ חלו מלכה ושרים והוא מבואר בגבר שם עכ גה והיינ שהיגנים השם אל הכותבו
בנבעה אינ ובמע כלו מה הוא אלא אינ גה חל בחי' מקל ואעפ"כ הי' פועלים עכ פעולות שלאות
וכמו שקרבי נב ביפוות כשו בנכ עלא נבי אי נמי בנפילה אבל וקרבי עכ שם ועי' בחסף
פרל עשרה ויחסון בעבן עלא מם בשם בהנ ויבן עוב עב ושה בהשפעה שעי' אותות שם
בגה אוכ ואוכ כמו שהתלמיב מבין את השכל המלוקם באותות נהן בחי' אוכ ובשאינ מבין השכל
חל יכול לומר הפנבות והלחוקים אותות לבב הנ עכ בחי' מקל עלון . ועי' כלקט בקיאור עכ
את שבמתי תשמרו ובתפקט הלקט בבה להבין מם באופנ שבמלקט הלמבום שהיה בהאור ונאחר
רשמו שהלקט האותות חלא שערים פנים ואחור והאור שבהם אינ מושג . וכמו עבה עכ

וכמו עבד עם העולם לגרום כסבלן התבלות והאושות ובכרך עד שאינם מבין כירוסם, ואינו
בקרבם שעה באושות הוא שעה כך ובלתי כ. ויקרא בהביאור עם ולא תשבית מלח ועבד
יובן עמן לבונם גבה בחי' אושות בעבודה המחי' את הקיבוש בבחי' מקל ונהוא בור הקלעה
שבנו עיר ומקבל להקבול חיות הקיבוש מי המשכות האושות בבחי' מקל כו', ונהו כעמן מם שלום
יהי'לו. כי בשחיטות לבו שלך לעמן מקום הרוח את הקלעה ועבד שנה בשלבה מקום כעמן אין
בעים לא משלות הרשעים. ולכן נהו תשובה על מעמם לומה החטאות ומבולבל הבדרם שעמן
משה נשלח מ' בראשיות בו' בכמה מעי' אי' ועד שאמרו כי מה הלבם שיבא כו' שבחי הן עמן
בחי' לבונם כעמן גלל לבונם כו' תשרך מעתם כי חלק משמן חבה החחרונים מחה ומ' בבהה
ועבד בחה עם בקרבם לומה החטאות לומה נמן הרוח לפי בחמ היא לבונם הקם ולשלום עליהן
ובלשות מובב שהם המשכן גם על מעלן מעבד החטאות הוא בקבול תבונן ונהו ויקל הטעם בכל שלל
מלחים ועבדים עם לתבן בוקמות מם בבור הקלעה ויקל ה' אותם משם על פני האדמה "

ילקח שבע ישראל שבאותם הבור הי' גולל בור הקבול ובור הקלעה שעל פי הלבם. מ' בבמדבר
כ' נח שם. ויפחדו את חייהם בחומר ובלבנים כמקום החומר והלבנים שעשו בבור
הקלעה כי הטיח והקבול הוא כבר להמשיך חלק לפעל ולהחזיק מיה שלנים שאם מבול הי' מטיח
כפם. ולכן ותכי לפם הלבנים לאבן מעם ובקלעה כי תיכם ואבן הוא שבן ישראל. והיינו שהלו להמשיך
חלק שלבות שבבחי' מקל לבם ולא כמו שבעבודה נשאר בקרבם עבוד והוא כעמן לבונם גבה
הבחי' עם בקבלתם בבחי' מקל. ונהן ונעשה לם שם כעמן הבקעות הבמות. ונהו מעם שלום
יהי'לו כי בשחיטות לבו שלך. ונהן תשובה על מה החטאות כי שברבם מי ויפחדו את חייהם
בחומר ובלבנים גהו תבונם. ומעם שלם גם בבור בבה והבמות לבנך בטעם שפסר מלחים
לא הי' אפשר חלל נוהג חל יום א' כמ"ש בגם פרק כל שעה בקה מעם והוא משום לא יהם עשיב המינן
יומם מנקם שבא. ורק שינוקם המלומם גם מי המקל בלבונם אבן מי שאמרים מנקם שבא בחלוגה
המקל מפמא מינו המלונים באופן שלא ושרך לבם הנעקה גם מהמקל בלבונם שמתבטל ובקבי מנקים
מעבשה שבא ״

(ב) והנה אמנם התינוק אלהים אל ויחיו את חייהם בחויה ובלבשם בהיותם בביטול הגלל ובקואה
בגהה כי אלה בנפש אל אמנם בביטול הגלל כבון עדיה עדיו בנשיתא לאתאבא
בגופא (ועי' שבה גב בבהג כי נרח על היאור בנעלה כי הוא בשם אלוקא בינא כו' וכם
שהוא שאלו תחת לראשו והיינו כשם בתא כי תשא סבה שאלו תחת לראשו שאל
בוחה בונא יבא לבחי' לראשו מקבומה בחי' הראש של הנשמה בחי' עליו בחי' אית חדון שלעלה
והשכל ובחי' בכל מאדך יאוש לכל שבה נבא הוא מבחי' התינוק בשם מה ושבה נבא והגלל
הוא מבחי' גשמ ביתבו כי יתחלה נבחרו השבהב הזוכחה נעל באלבי ואחב בקבוהה בחי'
השבבה כל אחרי כל שור בו' והפשוטה הוא בהתהוות נבא נעלא שבה הראשון של נבא
שנוחם בה ביטל היה עיג מעורה לעלה בחי' אורות בתבו שנפתלו לעלה מבחי' התינוק
ועב בביטוש נבא שנוחם בה ביטול היה עיג מתעוחה לעלה בחי' אורות בתבו שנפתלו
לעלה שיחגרו לוחב ולשבן בכלים שלבא שהוא שבה ותינוק גה בנבא שנעשה על יבו
הביטוש נוחם הישבה גו (בשל עשן העולה והפתולה שנוחם הישבה אור הנר אל הפתולה
ועשה בבא בלוגה כי חאה בבה אחרו הוי מלוכם תלבו כלא בעשן כי יפה בו' לבעשה וקהבאוה
שם ספג) ולכן עיג סלון כי נהיה בחבשתא . וגהו וקם אש שעשה נאלה בא נאלה בונא ביטוש
הגלל שעיג מתעוחה מבחי' אורות בתהו ושה נשך ואגבור את בריתי (ועי' בעה שאל פג בהבים
עי תבו ועשה שגה בהבאוה עם נחו מתכם תהיה) ולכן העקובה בחיה וקבנים הי' תינוק להחטא
הגבול בלבנים בעיה ושבל בו' . ולכן עיג באו לבחי' ואעלו ואעל שועתם שהוא עיב מי בוכים בהיינ
עשן מים תחתני בוכים על עולם יריבתם לשה בנשמות שנעשך יהי' חניא ויהי מבול בו' וחפצם
להתרבה ולעלות לעלה אנן בעינן לזהוי נבא ולעא . ובשם שגה בלוגה כי בעבקה בבה בעבקה סיני
באהל יועב ברוש השם כבר . ועי' בבה עשן הנפכים פג בפ שלח וגהו ההיפוך שבוה הפלגה
שהבו מלך בשרשות לבא ושלא יהי' עלוי אלוות בפנימי כלל ובחי' מי בוכים הוא ההפך שם שגה
ולכן גהו תינוק . והנה עי' שנתעלם מה שפגמו בעשן האותות שהם הלבושם נעשך להיות בערבך
נבוש ולא שבא בעיה היינ שוופך ההשבה בפנימות עי' אותות עלונים בשם ואתא מהבאות נבא
ובשם בלוגה

וכמה בלקות בסהדי בבה אש שיגה ולכי עד בכ"מ האחשוש שאלוש ואהו נקב בית ותחת הלו כמעשה
לבנת הסנפיר ואיתא בגמרא כ' אחרי כפר שהה נשיך אבחי בחויר ובלבנים בשעבוד מלרים יעוש "
ליבור ותבנון שלהם מי בטוח הנזל אבר מבטשן לו ושלל כי נהוא בנשיתא כי בטוח הנזל אמר תבנון
הלים בתבן שעלן בשבהב ועיג מאיר בו האורות בתפו וגם ויגענו בבחי' שם תחתונים
בוכים (הנה ובאתא אות ב' סי' סב בוכים על הבי באתא שהי' מעולים נובם התאספות הלו אחיך
והם שם תחתונים בוכים עכ"ל והוא מבואר בעת שעה הלים פה וגם נקב כי הת בחיך
כבוב ה' מעשון הוא הבית . ואפ"ל כי הנה באתא יש נקב כמסא הנפסלת בין חוב וחנת ונהי שלו
כמעשן יהי חניא ויהי מבטל כי ויסוב בעשל מסתיים לעלה מהכרסא ולכן שם תחתונ' בכם אמן בעיין
ולהוי נבם מלכא היינו כי עשל הוא מלא באמ ועיג מסיבים בחוך כבוב הוי' מעמו אב מגה יוקן
אויך בחי' שם תחתונים בוכים שבאבם מעמים לעלה מעלה כי בהיינו שעיג מעוחרים הנלוי מים
עליונים שלמעלה מהכרסא . ונהוא ב הוי' בלעילא שלמעלה מהפסל טעמא . ונהוא עכב לא תלוש
מאלא בשים שלא שעיג סהם בבחי' כלי נושאו כלי ה' ועי' באתא אות כל סלה כלי עי יסוב בעלן ועי'
בבה לא תהי' מבלה ומקרה מענן כלי חיון מחגיל הלם עיג נעשו בבחי' שם תחתונה בוכים עכלה
ועי' תבנון הלבנים גבו להמשיך אותשוש התורה ותחת הלו כמעשה לבנת הסנפיר כי כי "
(ה') והלם לעכ"ל כתיב נקב בבכי יבאו בחמי' סי' לא' והיינו מטום שנלו טעמ מרה בבנים עכ"ל יבנו
מנשיגות כמה שהו עיך עשן בלאת מטיח ונקל סבר הוא אחב כמס בסבה כל' ובני לחיות
גלוי גם אמא כמ' עי' בני בוקא ועיש בלקות בבה שוב אשים כמ שהוא התעוחות חמי' והוא מבטל
יעקב שבחיות מן הנלה אל הנלה . עי' נחב ב תחיה בנעלה ב עכ שמשיך בחי' בחמיך הרבים רחם
עליו . ולכן נאמר ונבטתי אות בריתי יעקב כו' כי' בחמיך הרבים כי יש רחמים שבבחי' ההשתלשלות
שהוא בנבול ומבה ועי' מבט הרחמי' אל רחמיך הרבים הם רחמים נבולים שהם בבחי' אם שם מהו
הילך הרחמים לבבו כו' בחמיך הרבים שהוא יתי הרחמים לבבו ויחבר חי העולמי' מלך שחוט כל
העולמות עליונים ותחתונים הוא מבחי' באמ אל הוא יתי ויחב . ועיש מה בתיב בבה יבאו לבנים
בבה כי אתם נחי ולכן בחמיך הרבים רחם עליו . ועי' מה בתיב בבה אשיחה לה כי נאמה
נאמה . ונהוא חנן ורחום הוי' שהנבים חנן ורחום להיות הוי' כו' וכמנ' בלקות סבה אתחנן אל הוי'
ומם מלה

ומם ספה מכבו להיות הוי׳ שהוא בטבע והתפשטות כו׳ כי הוא מקום שהוא חמלה ורחום. ואם בחטיף
הרבים היינו רחמי הנפשים אשם הוי׳ בלעילא שלפני ההשתלשלות להיות הוי׳ שבסבה ההשתלשלות
וכן משמע הכתובים בלקוטי בשהם בבא שובה ישראל עד ברוך האמור פב. ועיין עוד מעלת רחמי
בלקוטי בשהם בבא לו ברוכו פב ובפ תלא בבא כי הרחים ישוכו פג והחמלא בפי׳ ברכת יוצר
כמאמר בחטיף הרבים רחם עליהם עכ׳ וברחטיף הרבים לא עשיתם כלה בנחמי סי׳ ט׳ לא והוא
עכ׳ כי אם הוי׳ לא שנוי ואתם בם יענך לא כלתם בלאמר סי׳ ג׳. והנה אם הוי׳ לא שנוי אהו
בבחי׳ עי׳. וכמו בלקוטי בשהם בקבלה עם מאמרים ומאמרים ברוך האמור ושם פב כי בבחי
אלו שהוא בחי׳ בפחאה אבל יש שינויים פעמים שהתלוות בעמן שהחסד גובר ופעמים היפך
לפי פעם בבם נשא עין בהם ויהא בעל עכ׳ משאב לעלה מהאלו בחי׳ כי לא אבם הוא. עכ׳
אם הוי׳ לא שנוי ובחי׳ גו נשך מה שאתם בם יענך לא כלתם. עכ׳ חלו כלים והם אינן כלים
ועל בקרבו הם נלבים כמ יב. ולכן הביא הרבא פסוק גה מאלם שיש עוב פסוקי כהנם כמו
בנחמי שוט ואתם בחטיף הרבים לא עבתם ועל פסוק גה בלקוט פ בלן עם מה מאוב לא נקה
אל בחמלם עכ׳ בהרבותם שאלו בשעת החטא רחמו עליהם. ועוב בנחמי סי׳ ט כג ובבנאל סי׳ ט
לה פנת עשך ראתה כו׳ כי אל רחטיף הרבים. והנם מבחי׳ הרחמי נשך ומן בלבוא בינם להבן ולהשכיל
ולהשכיל ולכן עלי בבכי יבואו התעוררות רחמים ומשך גילוי פנימיות התורה לעלם. ונהו כעין מה
מאמרן סי׳ לג בבא ולבנם כנתן מאמר כי בלאמר כל גמן שאין האבם נוכה שותלה אור ה׳ מבחי׳ אומן
בעובדת פשטו לבבו לבטל קיחובו ית׳ מעומקא בלבא עכ׳ כלות השם מם אם בלאמר יש רחמנות גדולה
על הנפש שבעשם כו׳. ונהמא בריית התיבון המבריח מן הנלבה אל הנלבה היינו מנלבה הסמי בלעילא שהוא
בחי׳ בינה" ילדה. ועכ׳ כתיב בבכי יבואו משום שבעם גילוי טעמי תורה וכבו
להיות גילוי בה אמת כמ עלי בכי בינא שהוא התעוררות רחמים יענך בריית התיבון. בחטיף הרבים
רחם עליהם. כי יש רחמים שבסבר ההשתלשלות אבל בחטיף הרבים הם רחמי שבבחי׳ אם מם ונהמא
חמלן ורחום הוי׳ שבנבים חמלן ורחום להיות הוי׳. ונהו בחטיף הרבים לא עשיתם כלה כי בה נשך מבחי׳
אני הוי׳ לא שנוי ואתם בם יענך לא כלתם בבחי׳ אם הוי׳ לא שנוי נהו בבחי׳ עתי. ולכן אתבטל
על פשטי ישראל בעהנים עבנים כלה והם אינם כלים לכן שרש נשיתם מבחי׳ אם מם. שאין לה

אין לה כל ותבלה כמו בלתי בהם בה אחותה אש ונאוה ברוח הראשון סלב ובאלה כתב כי כל גם
אין האדם גופה שתגלה אוה ה' מבחי' אינן בעצמות הנשמה לבמו לבטל אלו ות יש הסנוות
על הנעלם בעשן"

(י"ו) ונהו ובלולה שיחה עמי ואחרגל פה בחנגה ביב עלב כל העופל בתורה בעהבג שבוה ולולה
הנקבה מישך עלון חוש על חסב לעהבה פו' ובתולא בבה ויהי מלל שנתים ימים ברוח השל
כתב והעם בתורה יש בחי' טנתא ובחי' טעמי שבתורה הוא כמס ובלולה שבחי' השיחה והטעמי
שהם בחי' הנגן הוא עמי . וגם בבוב נעגם על שאמר גשיחות תון ל. חונלך כי התורה הוא
ומעלה מבחי' גו אולא כעגן ואהי' טעטועי' יום יום . והולא שיחה עמי בחי' טעמי פו' ועל באגהן
סי' לז בה בוב גשיחות ערות להו ובלולא בבה ואהי' אנלו אמון פנ ובהביאור פה (ביאור
חנלא בבתא חלק חכמה הטוגם ין חס כתורא על בוחבייא והיינ טעמים שהם בכתם אומר ל. ל.
עטלן ואחרים) ובלולא בבה שהם פה כתב . והנם התלבוש והמסבה גו ישנו הנבון להתלבש בתורה
כי שנו הנבון היינ גם הוי בלעילא שלעלה מהפסלן טעמא ע' לעון מעי כ' בהיינ עגן הנקבה . ובב
ועופל בתורה פו' הוא בחי' טעמי התורה ורגנא באורייתא גרגא מלל שופר . והעגן כי האותות הן
בחנלא והתגן בולם והנבונות בחכמה והטעמים בכתם כן נלא מנם הנבם שער האותות הוא שער
כב פנ ובשער הנבונות כפ' ובשער הטעמים פה והעגן כי שם האותות לא הי' כולות לאבם להבינ
לגולם בכם חכמה . ומלם עפ מי גם פה לאבם . והיינ לפי שנתחלנו לחלנם היינ בפ הבחנות
עב יכלו להיות כלים בגו שולנ מחבות גבולה לחתך כלים נשמם בך עלב יכל התלבב לנכל ההתחלנות
הוא עלי הנקבו' והוא נבב החסב פו' וכמו נקבות נשמ' שוחבין בנקבות שכין שפון יגהו עלנ החסב
עב האותות נשבים מבחי' חנלא . אולם הלבלון האותות להיות תנבה גהו עלי החסב וכמם בשבב
חבב כנב ובשלמנו אותות הרבה להיות תנבה אגי מלבם ריבוי מלם בחות וחיות הנשבים כנ
מפנם התנבה עוב גאת העולה על טולם הבסבת בה עלון ומות כלנות פו' והוא הבחבמן ומלנ
יחבב פו' עלנ . ואבב לא גהו מבחי' החסב . ועל בסיבות שער הב בבבה אב מפתי תשתם ובפי אינם
מבבב אותות נחלנם בשאה מבחינות יש מהן מבחי' החסב ויש מהן מבחי' הנקבות ויש מהן מבחי' המולנ
(הנקבי' ואלנ כיון שהאותות הם כלים והכלי יש בו ג' בחי' כפי אמלעי תלון עב כלולים מחבת ועל כלנם

כ שלח

פ' שלח בבה עשן הנפנים . ושם פ"א עקבי ולא כתוב אלו הם בחי' אברהם יצחק ויעקב כו' עכ"ה)
וע' עוד בפרב"ם שער האותיות פ"ג נמצא האותיות הם מחלקי התיקון הם מבינה וכל באמצע
אות תלו סעי' וב' תוין מלב בינה חצא בחיצא בחלקא . וע' באגלה סי' כט בה אלה עשה בעצמן
ובאמתים בחצא חלל שבהלכות עראים חצא וכתבה של תורה לכי שהם עלו רלבל"ל בה כו' שהוא
לעלה מחל כו' . ואל גם שהם מבינה גהו עב בעשרה שעשרה לו אמו . ואפל שגהו תל
באויר שנעשה כתם לגל . וגהו ההפרש בין תוין ובין טעמים שהן לב בכתם אלא שהטעמים
הם בעתיק ואלא שהם כתם באלפי מם מאלב התוין הם מה שתל באויר נעשה כתם לגל . וע'
יעקב ב' כתרים אלו בלקל סלל שהם בהבינה אלם כי על כל כבוד חופה ובסדור הקה (ועכ"ם
בבה ומשוש חתן על כלה שתשבעלם לל כלה ולל אה עשה ותשבב לל חתן וההשבעה מתשבב
לתשבעלם גהו אלי אותיות התשבב שהם נשך בתשבעלם והיינ עשן ונהר יוצא מאמן להשנות
את הגן שהגן הוא תשבעלם ונהר יוצא גהו בחי' האותיות . וכלם בלאל אות א' סגב אות לל
היסוד כי הוא אות בחיות נפש ואותיות הקרבן בסוד בינה ואותיות בינונים בסוד גל ואותיות
שנים בסוד בל . ואל הנשבות אותיות בתשבב שהם אותיות בינונים גה סוד גל שנעשה
בתשבעלם הל ולכן איתא בגמ' פ' יוצא בגנו סעב בעשן ויבבב עמה יש כב אה עשה לל חצא
כתם בגל שהם מסכתות יקבלים מאותיות תשבב ותצא הלון התורה כתם בגל אחת היא ונתי
תעוב הל עבודות כי סה אותיות עם עבודות שבינים אהלי . אלא מסב יש לנה עולמו בשעה אחת
בבה מה יפו פעמיך מנשיך רלבל"ל הענבה כתם בגל שלעלה מהרלון שבתורה כמ"ש בבה סלח לנ
וגהו תלב ל' שורה שלי תלב נשלך שורה עמו טעמים כי מסב לעלה מהטעם בבה לבסודי
בקנה"א והל לעלה מהטעם ולכל המושל עב שלב על טעמים לבעמים ועב מנשיך מבחי' טעמים
בכתם שהוא לעלה מהטעמים בחכמה . וע' תל ב' שות בבה כי טובים בובים ואולי גהו
טוב טעם ובעמי לבלל טעם הכתם . וע' עוד בבהג ב' האנים בנב עב . וגהו שוב אשים כמה
תשבב ובכלה תשבעלם כי אשים בטעמים בכל) והנעובות הם בחכמה ולכן אי' הנעובות שאלה
לירוש התורה . והיינ כי עיקר הבלוח מהחכמה אבל יסב בחתא לכן הנעובות שהם מחב עמים
הקיימות בתורה . וכה בקרבם שעה הנעובות כו' וכל באמצא אות נון ס"ל . עבודות בכל מנים

מעבודות בכל יום ויום החכמה וכן עובדא עילאה על חכמה מעבדא בהיכלא . ועכ"פ מעשן עובדה בהיכלא
בלתי כ"ד ראה ראה אותו נותן שכיות בעצם בחי' הביטול שלמעלה מהשכל גהו בחי' נעבדא ועל בעבדה
כ"ד כלל בעלמא אבל אם ה' אלו אתם אחרונים ה' רגא עילאה שיורתא במעבדה עילאה סתימא בלא
יבוא כו' ובכ"ד בראשיתו בלי עלא מעבדא נבראה הוה עכ"ימו פנימה בלתי לה שיעורא ובגבהה
ויקרא ברכה אבל האי רוחא איהי אתקשרא בהאי מעבדה כו' . ומעין הטעמים הם בבחינה "
והיינו גרמא מלא שורש כב' בפרגס טעם הטעמים כפה ובאמא אות טוב סוד טעמים בסוד
עתיק יומא בחי' אבל והטעם אינם שייכים להבנת האותיות כמו המעבדות והיינו לפי שבחינה "
מהכחם שהוא למעלה מהשגה כמו הם מעין ומעיינה והיינו שהם השכלת התענוגים עליון שהוא
בעצם למעלה מהשכל ולכן כשהשכיל ונתפל לו שכל חדש מתפלא תענוגים לפי שבחינה גו נשתנה השכל מעליון
הנעם בחי' נעם השכלות שגם הוא בחי' התענוגים ולכן נאמר אז תתענג על הוי' והוי' הוא בחי' חב
שבחי' הלב היא מעבדה עילאה כמו הגבהה כלל הוי' שיורתא במעבדא עילאה . ואז אז תתענג
על הוי' ברא למעלה גם הוי' גהו לפי שהתענוג נשתנה מבחי' עתיק ואמא למעלה מהחכמה . וכמו
בסיבוה שעה השכלת בביאור מאמר הגבהה בלי יתרו בלי בעלמן מעבדות בשכלת , ומהותן בחי'
הטעמים שהם הנעמן בחי' תענוגים הוא מבחי' אז תתענג על הוי' למעלה מהלב השכלת אותם להיות
נשתנה ומאיר בחכמה שהיא התורה "
עילה . וגהו ובלולה שורה עמי כי יש בתורה שנתנה ובחי' הטעמים והנעמן מהותן שורה עמי כי
באותיות הם בחלקי והתנון בבינה עב תלי בבינה הוא כתם לגא והמעבדות הם
הם בחב ולכן עי' המעבדות מתקן פי' התיבה כי אבא יסד בריתא ומעמן הטעמי' הם בבחינה
שהוא עתיק ואמא וגהו בחי' אז תתענג על הוי' ומהותן פנימי' התורה שותלה לעלא שבלבה
על כלה וההשפעה משלב הע' חתן גהו עי' אותיות התורה הטעמי' אינם שייכים להבנת האותיות
כמו המעבדות לפי שהם מכתם שהוא למעלה מהחב כמו הם אותיות והשכלות התענוג בשאבם
נשתנו שכל חדש מתפלא תענוג "
(ז) ומהותן על שלא בדרכו בתורה בחי' על שלא השיבון השכלת אמא בתורה וכמו בלתי כ"ד ראה
בבה וכל בנין לאמי הוי' וכמו שנה נשתנה עי' עסק התלה בבחי' בינה כן יה גהו כמו בבה תורה
בזה שלא נבפס בלתי שעי' התלה בבחי' ביטול הלק ושם נוסח כתיב לגונו אחב . עי' התלה

עי' התוספות נשמט הכתב שבהולך הטעמים . ובהולך יהי' הדבק הנשמט הדבק עומדת מהכב בהיות
שאעפ"ש הדבק הנשמך מהכב שבתורה נשמך עדין הבין עצב אין יסודים בלא עון מה עי' שנשבע
מהדבק עדין בכתב משיכן להיות פלא לא ובהו יהי' הדבק ובהולך נוסח כתבים וכמה מה בתלת בבה
מגוהה מיסין ובלקת בבה מה יפו פעמיך בנעלים והרי כיון שמשיכים עי' נ' ותלה מבחי' כתב אב
ובהו כמעט הטעמים שהם הנשמט אותיות התענוג מבחי' עתיק ואת בטי . ולכן נלך גם ברבו בתורה
בהיות הנשמט יאמר בהתרה וכענין בהעלה הי' מחבר תרה עומדת בהנבה בבחלת פ פנים ברבב
עצב והנם שהכתבים נעשו מהאותיות ותיבות התלה והרי האותיות הוא בחי' האחרונה שבאריבות
בחי' שנתלת גם ב' בחי' בלחת הם כמו ב' בחי' בלחת ובאמת הבונים בשרשו נקבה יותר כמה בלקת
בבה מגוהה מיסין חנוכת הבית ברוב השם ולכן בתשבעם לא נבר שום ביאור על הטעמי' כי כל החב
שבתשבעם נהו נשמך מהאותיות והתיבות שבתשבב שנפסונים הנבקרים בבלות שבת נעשה בתשבעם
ומבת שבת ולכן נסבת מירובין ונפסוק בסופות תשבו ולקחתם לכם פרי עץ הדר נעשה נסבת סוכות
והיינו גם מהאותיות והתיבות אחל על הטעמי שבפסוקי אלו לא נעלא שום ביאור בתשבעם ועל הטעם
אחנשי נוכותו תלתים הקלן הי' בורח על כל נוף ונוף תלי תלים מל הלכות . הנוף היינו תם שהם כמו
נוכן בחי' לן . כי עובה לן שמח נהולך נעובות תמן אותיות . ולכן על הנעובות יש לפעמים לימוד בתשבעם
כמו יש אם לקרא ויש אם לסורות . וכן לזה עוב על אין על ושנהו רק על הטעמי לא נעלא לימוד בתשבעם
והיינו כי תשבעם היא בלשון כמו בלקת בבה בלום הסולק בנשמן תבא שבהולך שמע קל נוסח תשבוך גם
תשבב ואל תשוב תרחת תשוך גו תשבעם כי אם לבלום תקרא . ולפעמים נעבר בלשון הם תשבעם ריבון לה
בהיות תשבב ותשבעם הם חלק וחלק . והלום בלום הוא מה שנשמך בבחי' הבלום והשנה והוא הנשמך מאות
החב . ולכן הטעמים שהקם גם לפעלה מהחב אלא שיבאו בהשנה בבלום עצב רבי לא שלם חייא מנין לא
והלום לפעמים יאמרו בעמן שנתנא טעמים בחב מעובות בבלום תמן בבא אותיות בלום . ואך הענין כי יש
ב' מיני טעמי הא' הטעם המוסג בכל והשנה וכעמן מאי טעמא בחב . וכן עמן הם בחב טעמי בקרא
ועבא הולך טעמים בחב . אבל יש בחי' טעם שלפעלה מהכל והשנה . ונלך טעם הכתוב . וכמה מה בבבה
ל נגא על המאמר בחולא בנלגלתא קרמא באמוראא בלום כו' ועצב מבלם כי חובה עלך נב סתימן כמו
הנפשות לה' אלעמ הם חובה . ועצב הם הטעמים שבחב הלל לנבי הבבות עי' סתימן . ועי' כלקת בהבב
בבבה לנלם . אחר מבלם שגם מהסתמא הוא סתים ובהולך מלם ועי' מה נב כלקת ל בחנתי בהביאור
עצב אם בחנתי

עם אם בחרתי באמן שאל כך עלה בדעת ובהביאור אפ אש הוי אוכלם בפ ציצית ברוח השם . ונהוגה
הטעמים שהם בעשל ואש . ונהוגה חכמות בחול תבונה רבנא באורייתא כי חכמות היינו חכמות
חב באבי וחב סתימה וב' בחי' הש באותות וטעמי' גהו איחוסן ונטורין כמ"ש בבה תתה צוה בלקט
ומגה הש עשן מ"ש לחם עוש בחפצון יצאת . ועתה בחפצון לא תצאו כי הוי' הולך לפנכם אש לבאר
כי בלעם והי' הולך לפנהם הוא וקב כי באיחוסן שיך בב אם בחרתי תלכו כי' מאחב בעיתון
והחפצון עי' בסבב כלא לברות מן הרע . אבל לעתה ואת רוח הטומאה מעביר מן הארץ . גם כמ"ש
בלקט פ אמור בבה וספרתם לכם וגם כל בלעם לא הי' חל לעבר אבל נבב לא נתהפכא אב
שיך בחיפצון לברות מן הרע והיינו עי' התבטות ג לבוא' מן העפר בתוסד ביבואר בסבב כ"ב
עוד מגה עפ ובעיהו בן יהוידע בן איש חי כו' עי' בהביאור עפ כי על כל כבוד חופה וחפ
עוש סוכה . אבל לעתה . הנם יבכו עבדו בא סהרא בחא נפלא שיהי' בבחי' ונקבה מאב והי'
אור הלבנה כאור החמה . גם עי' קב שם אלנים נשיך ובאתם בבחי' לוה . עי' מבה
ספ בא ספ יש מאב מבחי' שמעלה משם אלנו' אש לבאר כו' לעת עתה יהי' אור "
ילקח . ונהוגה על אלא בחבו בתורה בהש על אלא המשיכו אותם בהתורה . והמשכה בו
נשיך עי' התעלה . כי משה נשה כתשים לנגע מעלותיכן של ישראל וכתשים אלו הם
גהו המשבת הרגן שמעלה בן הרכבה כמשנה עפ שית תשית ושם כ"ל שענין הרגן גה הוא זה
שעולם הוא מרוכם ומעלה מהחב שמחיב לפעמי' בין ורגן גה נשיך עי' התעלה יוכרח לזה שגם
בהתעלה יש בלבינים ביטול הרגן בבה . ולבאורה גהו מברקה מעלתי של נתום אש בא גם גם גו
שהי' בכל מעלה אצלו . ולכן על הטעמי' לא נפלא שום ביאור בתשבאם כי תשבעם בינם אלא
שיהי' בה השבקה רק מבחי' חב ורגם גה לפעמי' אבל הטעמי' שהם קבים אלא שיתעלה בבינם
לפעמים אחרן בעמן שנתנא טעמים בחב מי' אלך ש.ב ב בחי' טעם הלא הטעם הפנים בכל
והשבקה כמו שם בר מאיר הב שמעלה מהכל כמו טעם הקיום שרגל כך עלה בזה . וב' בחי'
הש באותיות וטעמי' יש שגהו איחוסן ונטורין הנב כלקט בבה תתה צוה " סלק

ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי,
הנשה מהרגא יהו את העם ולא אמר את ישראל,
גם מהו ולא נחם בואו הלל לא נחם בהאי נאי אגלגל
מיני שבשלת פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך כי, הנס על ישראל
בגלות מצרים ובקבל כתיב ונרעתה לי בארץ בהושע סי' ב' לה'. ואהבתי
בגמרא חסת בפסחים בשבת עב' ואמר ר' אלעזר לא הגלה הקב"ה את
ישראל לבבל אלא כדי שיתוספו עליהם כל שנאמר ונרעתה לי בארץ כלום
אדם גורע סאה אלא מתי. להכנס פיה כורין כל הובא בפרחיה בהושע שם,
אומנם התב' פי' ונרעתה לי בארץ בגאי על בואם לארץ לעלא ועלה גם
בפי' נבבים אם יהיו נדיחך בקצה השמים ושם יקבצך כל' והביאך ה' אלהיך
אל הארץ אשר ירשו אבותיך והטיבך והרבך מאבותיך ואהבתיך עב' שיתן
להם ג' אמות עין נגיבי ובמונין זה שלא נתן לעולי מצרים כל' ותפלה
נבאר לפי פשט הגמרא ופירשי, וגם להבנים גם בשהם רבה עם
בטנך ערמת חטים עובדי כוכבים אין להם נטיעה אין להם גדיעה כל
כמה אלף כל נטעו כל גדעו כלל. בישעיה סי' נב ע"ב, אבל ישראל יש להם
נטיעה כל' יש להם גדיעה שנאמר ונרעתה לי בארץ כל'. ולהבין עמן
הגדיעה והתמל והריבוי שנתשוה מן הגלות (ומגמ סגה ושקמה בשלום
אל בית אבי כל') ומאי באמור אבל ישראל יש להם גדיעה עוש עם
אור גדול לעתיד,
קיבור, ענין ב' פירושים עם ונרעתה לי, השם רבה בתפחים והתב
ומנין יש להם גדיעה). הנס בתיב בעם ישראל לה' ראשית תבואתה. בירושי סי' ב' ג', ועי' ברבות ויקל סם גם עם
ונאת

את עבדי בית, ואחרבתך יהיה תבונת. יפעית בשנה ותבלה. אות מאלף
תבונת, הקבה בנות השבה. והרוה את הארץ והולידה והביאתה כל' ובנות
בכל כל ואמרת בגנך אלו הבורות של הביאתה עב' ובמדרש והיה כולה כולקיפה
לעלא. ונאת התשובה. בכל כל' גם עב' ישראל לו ראש ונהו יפיש נפרת ישראל כל' יש ישראל בקא עי'.

וגאת התרועה אשר תגידו ואתם גו כנסו שבאו בדם ישראל לה' הראשית
תקואתו, ובואר בראשית תקואתו הוא בחי' תרועה ועל בחינת בראשית
סוף יב. וקול בוברבר חסד ראשית תקואתו כו' לכך בנבל בוגנים כו',
וקול תקואתם תקואתו בונא בישראל נקראו תקואת ה' ולכן ארגל בקסת
על התקואה כוס בגתא ויחי ברכו עב, והוא כון שאדם גורע
תקואה עבו בשבול התוספת שיגות, כך ברצות ה' שיתעל ויתקבה
תקואה עבו בעולם, ונולא כבוד את כל הארץ, על בחא פו' נת חסד
גולני אלנתם בעולם, ונולא כבוד ה' והאו כל בשר כו' (ועוד לנו) עם ועקבתם את
עא ונגלה כבוד ה' גורע את ישראל שהן הם תקואתו ושעל ובם יתגלה
ה' אלנכם) ותמסת (ועוד בעמן) האוסנים כו' ואומרים ברוך כבוד
כבודו ברבוי ותמסת כבוד עולמה לה נתיבות מנלו ובחו' בתם סעל
ה' ומנלו היונו הישבת כבוד ולולו גה היינו כון שהוא עו' יתל שלעלה תיש
אינה מגלם כבוד כו' ולולו גה היינו כון עב שבינם ישה הראנו נא את כבודך
ובולא עו' כלא תשיבו, ונם לו עב שבינם ישה הראנו נא את כבודך
פו' ובתשב ופנו לא יראו אדם לעל ונגלה כבוד ה', ועוד בהה ואכלתם
אבון שלעל, ונשבו נשות תבשות גלעלה יהנו לו גהו הבנותה גם
הגריעה עב ואלה שנות בני הבאים נעשיה בחל הבאים נשרש
ונגב והבנותה, בוך לפרת ישראל ונם בבחו' ישראל יש ישראל גוטאן
ויש שם, פו' סבא בחו' עי ועוד בבואור עם אנו הוו' בעל בוגית
ברוש השנו בסו' לו' האש, ולהעיר מענו אור גדול לבדינ כו') וגהו
ברוך הנו ישראל ון העולם ועב העולם, בתנים סמו' נו, וקבה
אל סו' ון לון, היינו שוועשך ברכה ותמסת רבוי בגולו אלהותו
ועולא באתכסיא לעלא באתגליא, כי הנם כו' עולות אלו הם
העולם והעולם אשר העולם על עלא באתכסיו' ובוש זה רק
טובך אשר שנת לוריאך והוא אנבל נבחו' סלבע ובוש בתא
סבה

סדרה המקרות הן הן הנרמזה בפ' ותרו ועלינו באתגליות יעקב ובחוי
שבע, והן ב' שנות הוי שלשה יב ובות כמש בבחא ובזא בענבה
עב ובתא פ' בשלח בבה ובא ישראל בו' ואמונה בחוי, אך שנש
פסיק טעמא בין שב השנות ובל ברכה והמשכה להות חיבור ונשור
ב' שנות הוי הכל וגהו בולם ההוא יהי' הוי' אחד ועיב יהי' ההמשכה
מן העולם עלונא באתכסיא בשלונא באתגליא בהיות שיהי' בולו
סובע נפש לעטה להות עין בעין יראו וכלמין, וברכה והמשכה גו וגהו
עלי ישראל כי ישראל לי ראש כמו שעינה בולו כלות החות נהנעם
הוא בהראש ומנו נמשך ומתחלק לכל אבר כו' וכולבע מענין ראש
השנה, ונם כי להות הברכה והמשכה אור אס בבולו ולא בבחי'
העלם אין גה לב אלא בענם הבטול בונא ולכן נתחלה נמשך הברכה
מנשי ואחב בגלאכים, ונמש בתא פ' בראשית בתחלת בה להקין
ענין הקרבנות, ונמש בבה והנם מנורת גהב בענין פיו ר הו נשמת
אדם שהוא בחוי הנש והכלי לנכל בחי' שמן ושמת נבש הנמשך מאוא
אדם שהוא ומוב כי ישראל הוא בל האבעי בריה התיבון הוברות מן
בה בו', ומוב כי ישראל הוא בל האבעי בריה התיבון הוברות מן
הנלה אל הנלה ובחוי סובע עב סלל בחוי מובע כמש בבחא ונשלח
נלה ב' בפיו ומענה אנש תם ונשר אהלים, ובפ' תרומה בנעה ב',
ונסב ב' בפיו ומענה אנש ישראל שמיב נבא ריבוי בולו אלהותן לוטה
וגהו ברוך ה' אלהי ישראל שמיב נבא ריבוי בולו אלהותן לוטה
כמו לעלה וגהו מן העולם ועב העולם ועלונא מולאה לעלונא תתאה
וכשם שלעלה כשה ונבא השנים לב נשתחוים יבני שהם בטלים ונבטלות
בגילוי אור ה' הנשלם להם, והיינו כמש ברבות נשפטים פלב
בגילוי אור ה' הנשלם להם, והיינו כמש ברבות נשפטים פלב
בלן עב עפ ואתה נחו את בולם שאון מלאכי השרת בגבנון
בלן עב עפ ואתה נחו את בולם שאון מלאכי השרת בגבנון
אלא מגון בבים שבאמר ואתב יחו' כו' בחו' ואתה הוא הנחו' ומגון
אלא מגון בבים שבאמר ואתב יחו' כו' בחו' ואתה הוא הנחו' ומגון
שהם כו' ולכן הם נשתחוים בחו' בטול, וכמש בתא פ' ובא ובה
בלבן

וללבן שתי בנות שההשתוואה של הולאבים אינו ענין השתוואה
גשמיות שהרי מנבאל והלך תג שנה הוי כנפש הרגיע כל אלא
שנשתוונה וגם בהשגתו ברוחניות שאין לו רגון אחר כל כלתי רגון
להר לקדו וגהו מעלה עצומה יותר והשתוואה הרגונות וכיש גם
בסבור שער התנכה כדה גמור שיר תנכת הבות, והשתוואה וכיוון
גה נמשך בהם עד ואתה מחר כל שהוא גולו גון השבים מוש כל, והם
בנב לעתיד כי עין בעין יראו ומל וכתיב ובאו בעערות בנרים.
ומבואר עשר מפני סתר ה' ומל ובמאמר וכל ברך לך תברע כולפנך
ובמתולות עשר מפני סתר ה' והיינו מפני שלעל והר חיות הגוף גשמי גב נמשך
ברעו ומסולו כל והיינו מפני שלעל והר חיות הגוף גשמי גב נמשך
מגולו אלהותו יתי כמאמרבל העוהב אין בו לא אכילה ושתי כל עב
שבולאכים ואתה מחר כל בל. ולכן והר לנטה גב ההשתוואה וכיוון
כמו לעלה כל לגהוע ברוך ה' אלני ישראל מן העולם ועד העולם, ועגב
והיה מבו תרש בחרשו כל ובא כל בשר להשתחות לפני כל, ועמש
עם והשתחות לה' בהר הקדש כל, וכגה יום מן מאמרבל בשבה כסבג
בברכות ברבואל הוא אומר ברוך ה' אלינו אלני ישראל אלני הצבאות
כל היינו שיהיו גולו לנטה כמו לעלה בחתר ובבא השנים כל לגהו
אלני ישראל אלני הצבאות כל, עמש בתאל פי בא עם, ובאו כל צבאות
הר כל, וכמו שיהיו גולו גה לנטה בעוהב הגשמי ובכרח להיות שרש
הברכה וההנשכה ולעלה מעלה, ולהו ברבואל הוא אומר כי ינגבות
עשרות מאות הם בחור נרב לבחור אלפים ורבבות הם נבחור חל
ותיכה כל, ועמש בבה ואתאל ורבבות שרש.
ביקור, ענין ראשית תבואתו, ומאת התרומה, בסיס על התבואה
גהיעות התבואה להיות ומלא כבור, בבה ברוך כל מן
העולם עולם ראתכסיות הנבל עשם הוי בלעולא סובב ועד העולם
הנבל עשם הוי בלתתא עי רבוי השתלות, והיינו עי ברית התיבון
אלני

אלני ישראל, ובמו שנאמר עי' ואתה נתיה עוג לך נשתתום השתחואה
ובוטן בך והיו לעטה וכל נומה לפשך תשתחוה עי' בו עין בעין
וראון בו' ובשם בעוהב שאין מן אבולה בו' אלא ואתה נחו' פו',
ברבואל הוא אומר בו'":

(ב) "והנורם לישראל נעלה ונבריגה רבה גו היא עסק הבריעה
בגמן גלות נבדים ובבל שהוא כמו עבד שנוטעין נחטין אחר
ונבנות הרבה אז כמו שנוטעין תרבן אחר ונבנות אולן שלם בעגמים
הרבה, והענין כי הנה עם היות שנתל הסיר ברוך בו' מן העולם ועד
העולם בהיינו נעלא באתכסיו' סופע ומשך הברכה לוטה עד העוהב
ובן סיר קבתא ונצא בנבנ עב ובנבת כ' ורפ ואראא ברבב א'. גם
פשטו' ברבא מן העולם ועד העולם הוא להיסוך בהיינו בעוהב ועד
העוהב כמשנע בהבוא בגשנה פרט בקבות, ובמו שתי בתים סמוכן
ברוך שמא בהי אלני ישראל מן עלמא הבון ועד עלמא באתי, ובן פרשו
שם, ולכאורה נשה על הגוהה שפרש להיפך, אמן באמת לנו ונשהם
אמת, ובמבואר בנאר בדה כה תברבו את בני בעבון ובבתך בו'
ואני אברכם שהם בחו' ברכה האל הוא ולוטלעם היינו להיות ריבוי
העלאת הנבדונות הן בחות נפשו האלנית שבאדם ושבמאכלים כו' שהם
ההעלאת מן בבנ שנעלה מן מהבירורים בבוע ששרשם ואם נעלה
מה שנפל בשבהב נעולם התבו בו', ושיהו' ברכה בגה להיות הבירור
הרבה ומשובת בו' והיינו כאשר אבשיר ברא ומעשין רשם בו' ועל בריפם
גם שיבר לומר ברוך ה' בו' מן העולם היינו והעוהב בונא שהוא הוא
עלם הבירור והולם לאשותם ומי שסרת בעם בונא בו' כמאמר) ומה
שה אל בתשובה ונעם בעוהב בונא נפל חיי העוהב, ועמם עיפ
הונשבת הנבנים תבירים מנשיבים לנולך בו', ומבב הוע ברוך בשמע
פרפי בגתב סם סלבי ברסאל אל ומוס, ובן הוא ברעם רם ענק
ברעא ברוך בגלותא הוא מתתא לעולא, והבו' הוא מה שעו' העלא'
מן

כן הוה נושך ברבה והושפע בחור סובע בעובע, וגהועל ברוך חת
ראש ונגר כל ברבה, וגהו הפא בין העולם היינו נעלא באתכסיו
עד העולם עלא באתגליו כו, ועל כל בחי ברבה אלו נאור וברבך
הי כו ואני אברכם, וגהו שארגל פבת בפסחים שעל כוס ברבה
בלשון אנר הוד לי נאה לברך כל להיות כי נגר הברבה שולטלע גהו
עי הוד היינו בחי א הורבת בבוע לברר כו וגהו שהתחולה התורה
בית לפי שהוא סיגן ברבה, ונש לשרש כי כל היינו תיבור כל
בחי ברבה הם גלגלע ונלעלע. וגהו שהגלרם לישראל עלה ונברבה
בחי ברבה הם אלני ישראל בן העולם כל הוא בונא עי הגרועה
גן להיות בחוך ה' אלני ישראל בן העולם כל הוא בונא עי הגרועה
לעשה בעוהב, כי העיגר הברבה הוא נתחול בן העולם שהעוהב
בונא עי העלאת בן ועוב שורה אחב הברבה עלוונה בן העולם
בונא עי העלאת בן ועוב שורה אחב הברבה עלוונה בן העולם
בלעלא בהתכסיו שם הוו בלעולא כו, ואעב שבלאה ישראל הוא
קרית התיכון הבקרית כל הנשיך בחול סובע אך בהושבה גו
נש תיבון ופנוגר היינו הנשפע להחות העולות, והנשפה שבחול
תפל ורבלי, ונוגע נשארגל שתפסת של הנקה נרוכה על העיגר כל
ותנפל וברבה גו נושך בונא עי הבלאה ולגלגע וגהו שאו ובוכם נגש
ובפנו את הי, שאו ובוכם הוא העלאת בן לנסב באחר בוחוע ויחות
ובפנו את הי, שאו ובוכם הוא העלאת בן לנסב באחר בוחוע ויחות
קשני פסונים בגש סוע ישראל ובשבולן ועוב ובפנו את הי, סי הברבה
בלתתא נה שעפשו פסיב טעא בוניהו ועגב ונבא הוו הוו, ובברבה
הוו הוא להיות התתברות ונשאר שם הוו בלעולא בשם הוו
בלתתא נה שעפשו פסיב טעא בוניהו ועגב ונבא הוו הוו, ובברבה
גן גהו עי הבלאה בן, וגהו כל שנות הוו שבפסוק ראשון בגש שעי
חעלאה בן ונשיכים הברבה והושבה נשם הוו בלעולא בחי סובע
בשם הוו שבבחי נובע כו, שהטעם בגה לפי שהבלאה הוא בירור
זה שנפל בשבהב נעולם התחל בשם הי רבוי האור בנאר לבן גהו
התפסת והריבוי שנתהווה עי הגרועה כו וגהו ובגרעתה לי בארץ,
בבאורה

בלבאורה תינבת לי עוותר אולא בו פ"ל היינו שעי' גרישה גו נעשה
הברכה בשם הוי' נעשה נבל, ועם אחרגל ברבות פ"ל וינרא פב כל
עולם שנאמר לי אינו גב לא בעוהב ולא בעוהב שכן ברכה גו הוא ין
העולם נעב העולם נעשה נבל ...

ביבור, שהגורם ברכה גו גהו עי' נרעתיה לי בעהב כי הנה בפ"ל
ברוך ין העולם לפי פו"ל התב ורשי' ובנשם היינו נעוהב
נעב עוהב כי יש בל בחו' ברוך ברכה בראש נברכה בסוף היינו נלעטה
לנעלה העלאת הנבנבות וגהו ין העוהב ואחב הנשבת נב וגהו ין
עלנא באתבסייא ונרשך בו'ואנו אברכם לי נאה לברך בו' וגהו שאו
ונבכם העלאת בן ואגו ובבכו אתם הוי' להנשיך נשי' הוי' בלעולא וגהו
לי נעש, וגהו נרש ישראל להוי' ראשית תבואתם, ונשורשי
ונרעתיה כתרומה ראשית תבואתה גהו נרקן עונר שעורים נהוא
נרש ישראל
נהתב, ון
נה שהנשון את ישראל לבו'ברכים יתב תרומה העונר, אשר
הענין שגהו נעב בו' בחו' שיש בנשמות ישראל, הא' נבר נעש אלנית
בו' נעל נלב תרומה עב ונחו לי תרומה ותחומה נגולה נוטלת
שהוא חלב
באונב ובנתבה, בסלב בחוטין בולא עא, והוע ישראל זלו בנח, ובעש
עגה בשלה פ"ל תולבות, אונם נלם נהב נלב ראשית תבואתה בהיונו
עונר שעורים כי שעורים הוא נאכל בהמה, וגהוע שעורה שעור הו' ועגה
נעשה הנאכל והנגון לשם הבהמות בהיונו שתתברר ותתעלה לשרשה
ונשלת המרכבה בו' עב ולבר נשרתים ואשר עשרונו בו', וגהו
ומנרה בחו' בחו' ברכה הלל שהברכה עלעטה לעלה גהו עי' נה סעבא
נב עינו בל
נב ששרשה נעולם התבנו בו', וגהו בפסח על התבואה ראשית
ובברת נה
ואתב עי' העלאה גו בנס ווי העונר נעשה הברכה עלעלה
תבואתה
לעטה הוא עי' נשהא ברית התיבון בו' ואגו אתב בעבדת על פירות האון בחו' על החיים,
ביבור,
נחועה ין נבדים נטועה אבנם ונשתבה ותר לברך תיים כי על חיים ותיו עולם
נטע בתנבינו תיי עולם העלון.

גדור, שגהלך שנראו בעיני היינו תרועה ולא ראשית תבואתם בהיות
העומר שעורים היינו נהאל נעבד, וגהו גב עטן כי בחומת
ברכה הלא "
(ג). וגהו גב גם ואנכי נשעתיך שרץ ונלי, בירמיא מלכים כ"א ופרשי
גנרה שלי עמן והיינו כדי להבטיח עמן שלם, וכמארבע בחולין
סגלה בדבר אל אמר והנה עמן לפני עמן אלו ישראל כלי, ועמם בפשטרן
עשה בני אתונו שהוא בחיל הגבאה, והבטיחה עגה היינו התגלות
ולשרגה בני אתונו שהוא בחיל הגבאה, והבטיחה עגה היינו התגלות
עמם זה שלעלה והשגה לות ואת תבב ואין סיוק כל השגה בא בחיל
הגבאה, וכמש בעניין ברכה והגבאה גהו בעניין ההפרש בין נע ובין לות
כלי ושם נתן בעניין ברכה והגבאה גהו בעניין הגריעה שבגריעת התבואה
בלי ואפשר גהו גב כמעלת הנשיעה על הגריעה שבגריעת התבואה
הבונת הוא מהות הגרע רק שהוא בריבוי שגרע מאה ועוב בונת כמה
בורין בלי בל, ומאב הנשיעה שהבטחתה משבת לאין שיעור על הנשיעה
שנושין גרעין את עבל ומגביא אולן עם פרנות משבתים כלי, וכך עז
ונשתיך שרץ שהוא הגבאה בכוסן בחיל גלת עוב בעשר מגבלה
עלינה ותר וכמש בדה שתרה אני ונאלה ובדה שומני בתנתם, ובאור
הבקר לא כי עניין הריבוי גהו עב ותבונת עשירות מאות וכמש וגרע נתן
באמן ההיא ומבא מאה מעריס, ותבונת בגל ומשירות בגא כלי עב
שהרבנות הוא באא גהולם הבטחתה בריבוי שהוא התגלות בתב כלי
אך אנאם בה בעבון הוא תב ולא בחנשבן בחיל עתם גהו הארת אולם ומם
גהולם ההמשים שלם גלם עלתם, וגהו כמשל הנשיעה שהבטחתה היא בערך
אתר משבת לאין שיעור כלי בל. "
ברכה והבגאה סופם, ברכה והבגאה
גדור, עניין נשעתיך שרץ בחיל הבגאה והבטחתה, עניין שהבטחתה
בעניין עשה לות, ולי שגהו ההפרש בין גריעה שהבטחתה
הגריעה רק בריבוי ובין נשיעה שהבטחתה בחיל תב ולא בחנשבן)
ברבנות פי כי תשא רם גב אל לזה נשלו ישראל לגם אולא זה
הגם בשבעלה מבנשים אשבית זה הם עושין עוברין אותם מגלזה גם נשתלין
אותם

אותה בא"ל והיא משבחת כל כך עש"ו, הרי נוכל עוד הפרש בין גריעה
לנשיעה שבגריעה אינ"ל רק גריעה פא"ל, אבל בנשיעה צריך קפ"ו גאנ"
כו"ל, ועל זה ברבות בראשית רפ"ט ע"ל ועל בשבע רפ"ה בעשרות בפ"ל
הרש"ש שם, ועל בגתא בראשית בלג סעא ובלה סעא ובונ"ו ובגתא"
תרוגה נכנ"ל ל"ל ומהרנ"ל שם ובאא"ל אות ל' סוה"ו, ויש להעיר לזה עפו"ש
בתא"ל ברה"ל ואלה שנות בני שבינ"ו בתיק ואנכי אעלך גם עלה היינו ל"
עלות שהנא עולי אחר עולי ובאות בינ"ו לא נתעלו רק פא"ל פו"ש
אעלה אתכם ועוני ובריח כו"ל, אך עליה גו השניה רוב על הגאולה
העתידה להיות בבא"ל. עלו"ל האל"ה שנתעלה הו"ל ירידתה והשפלתה בקיץ
והיא נתעלה בא"ל לנכל ואומ"ל בה הולכים בדרגת העלונות שבהן ועל
הנהגת העולמות והנא בתור בא"ל בא"ל ועגל ושגו הי"ל לא נבעתי להם אפ"ל
להאבות כו"ל ועגל ארוממך אלני הולך וכרפו"ל ואראא רבת סעב תת בחר
לנכל ברבו"ל נאמר כו"ל ולאעלא ל"ל לנהנראא עולאה כו"ל עש"ו, אך עלו"ל הכ"ל
שתנכל הו"ל גב ותוב עדמן שלא עד בא"ל וכמש בעת שלב שבתו"ל גן לא הו"ל
מעולם עב לעל וכמש בא"ל שגהנ"ו ההפרש בין ברכה בושמת תתן ובלה
נבו"ל ושמת תתן עם הטה שבברכת אשר קרא הרוב על לעל, כי בא"ל
נל ומוע ושאב תוב הם בתור ומו נבם כו"ל וכבו להיות עולמו אחר עולמו
נל גב עתלה כ' שיעות גאנ"ל ולפושל שהגריעה והנשיעה היא בגלות
בל גב הנשיעה האל"ה היא גלות מצרים ועוב בתו עב שבכו לגת ואחב הנשיעה
הכ"ל היא הגלות שאתב בשבול שיהו"ל הבנותה בשלומתה לעל, ועגל אומרי
הכ"ל היא ובתרבמו ומינב בפו"ל כ' שיעות אלו, האל"ל עב ומלתם את
לנפש עירה עולה נפרעה לבתות בלב נבורנר נב הכ"ל עב ונל הי"ל את לבבך
עתה לבבם עולה נפרעה לבתות בלב נבורנר נב הכ"ל עב ונל הי"ל את לבבך
עתה לבבך לא נאמר אלא לבבך כו' תובנו"ל הלב נל הסתם ונליפה לנבי פשנו"ל
הלב, ועל בענין נ' אהבות הנע"ל בדה תבלו"ל עינים מוי"ל לבן כבו שיהו"ל
מבתו"ל נפש ו"ל הנשמה אהבה בתענגים בל תחלה כ' נשיעות הכל, ,
ל"ל בפ הנשיעה כבו להיות אעלך גם עלה כו"ל, ,:

והנה

(ד) " והנה כולן בטל הגזירה והנטיעה הלל שובשין לר הקרעין דעפר
הארץ ושם וצות בעבור שהקרעין נרקב ונפסד וכטל לגבי
כת הצונות אשר בארץ נבת הצונות הוא שונקבל ונצוות ברוכלו ותוספת
(ובוש עוה באלהיך עפ גורע צדקה שכר אות וכדה כו תבואו אל הארץ
ושתה הארץ ובשאר בוכתו) וכך הוא הגזיעה של ישראל בעפים נבבל
ששתה הארץ ובשאר בוכתו להצונות הגזיעה הנטיעה הלל, ובוש כפי
ששם בונצא וש בתור בת הצונות הגזיעה הנטיעה הלל, ובוש גם בוא כדה האגונו
ונגש כי לגלו נבון אשונך שם שם בונצא, ובוש גם בוא כדה הגזיעה אור גרוע
השונים בעפן והבנות הנשא בגון ונהב שנלן גם בשם גזיעה אור גרוע
שבשם בונצא וש בת להצונות ושועות בעשא עב התונות נושאות את
הכשא בוי ועוש, ועוש עפ הוותם לו סגולה על העוים שוה שבנו נעשים
בבתור סגולה וסגון גהו עי הבוחנו שובחרים על העוים, ועל וגה עפ
נשלשת תרב ואב ועוש עפ בבלת פרגונו בישראל, והענין בהנה
בוחגצאל כשראה את הנרכבה הנבושה כתוב ואראל והנם רוח סערה באה
מן הצפון ענן גדול ואש מתלקחת בוך ומתוכה כעין בוך. ובוואר בגמ"ר
ונהל ברם עשא שהם בתור גלי הוסתירים על אלנתו יתי, ולבאוה תוה
הגזיעה הראלראות הלוסות תחלה ושאב ומתוכם וראה הנרכבה
הנבשה, אבל באות כהם נבונו בושה רבן של כל הנבואים שראו ורא
עראב הי אלוו בלבת אש מתוך הסוס שהוא אולן של נבנים, ופו הטעם
הכשא בוי ועוש, ועוש עפ הוותם לו סגולה על העוים שוה שבנו נעשים
בבתור סגולה וסגון גהו עי הבוחנו שובחרים על העוים, ועל וגה עפ
נשלשת תרב ואב ועוש עפ בבלת פרגונו בישראל, והענין בהנה
סוד הנרכבה הנבושה וש בו לוסות גו לפשם עגו הות שהוא סוד הנהה
והנבשה עבפשם הלוסות שהם סוד התעוות ורות הטוואה מבתון תשובבם
בסוד סבוב הסעים ותבלבון בסוד כי הסע מבתיר את הלוסים, ועל וגה
בשלה בן נשב כעב ובלוט עב בבה ובקרב הגבול בוך. ועל וגה בבריס
בחב עוך אגוב ובשער הנטו, התעוות פג נעב, ובוואר ענין גהו כי
הנה

הנה נודע שליפה נביאה לפרי, כמו שאנו רואים בגורל הפירות כמו
באמנו הנה עתלות בעותתו הוא רק ליפות עד שאתכ ניכר הפרי,
וכן בתבואות עתלות בעותתו הוא רק תבל נקי ואין החטים נמאריכים
אלא אתכ, וכן אפור בבריאת האדם עתלה תשיא היא העיקר עד שאתכ
נגדר הולד כו' וכן בבריאתו של עולם בכללות הנה בחשא תשובא והדר
נהרא כנש ויהי ערב ואתכ ויהי בוקר ותשבות הלולה הוא כמו ליפה
והסתם לדבי האור כי טוב והוא עדך כמו שאדם הרוצה לבאר לחבירו דבר
של מלבים עתלה הבעת ושלים ואתכ הנשל הגבוון, ועשה גדה בבה
עלך לבנ, ועל גדה ברבות פו' ושלת סם בעמון הולך והנשל והתבן בחיבון
כו', ועשה בבה ויצת הון את הלבנה בפו' בסאסאם לשבולתא
גה עם גה שהליפה הו' עתלת בריאותה כמו שנאר לפרי אלא שאתכ עי' התבא נעשה
פנגדל כו', ונש חגב לגה ברבות בראשית פנים בעמון הנתש שובה
גדלה תפר העולם, ולא שהליפה נש תו נביאה לפרי ל"ל כי נביאה נשוע
האר נבואה בגנות עד שהנשל נדם לנשל הנש להמאמ, הכ'
שנ ענבים עלה עב מעלת הבכור שלפי שנדם בגון אב שרשל נבוה ותם
נבוגת מעלה עב מעלת הבכור שלפי שנבוה באות מעולם המשנון כו' ונבלגן
נם ונבדוע שעשן שרשל מעולם התשנ שנבוה באות מעולם המשנון כו' ונבלגן
ומנין בסו' הרגב בגהה רפ ונל נב עפ לא יעשה כן בנלגנ לת ת
בו' ועב אומר לא שהליפה נש תו נבהה לפרי) אלא שהאור
הבעירה עלבים בתוכן בבתו' נלות ונפילה שנלו שוה בשבהכ כובוע
והתונת הולבים בתוכן בבתו' נלות ונפילה שנלו שוה בשבהכ כובוע
לוה, הנה הוא נפל שוה ובבינות נבוהות ומלות עלוונות מאב לעלה
מלה מבתו' עוהב ונשראל, אשר נשנותיהם ומשרשות בובות הנמשות
ואחריתא בשנא ותכונה הנל בתו' עפו' והן הן מעשה האבות כו' מ',
כמו בגרוע הנרעין הוא עד שנרנב ונפיר ובטל לגבי בת
(קיבנר, הבנות ונהו ענין לגוי גדול אשוך שם, והענין עב שיתגנאל
ראה תתלה ענין גדול, וכן בשה נתוך הנש, פו' ליפה נבוה לפרי, ובפו' כ'
ענשם

ענינים א' בנביאת הנשים להחטים. ב' בשרשה גבוה כמו הבבור. ולא
שהעליפה אמש שרשה גבוה אלא שהנידגים המלובשים בה שרשן גבוה
ותר כ"
(ה). ובאור הענין דתנן עשרה בחרות נאמרם עד נח כו' ועשרה בחרות
נח עד אברהם כו' להודיע כמה אב לשמו של הבחרות היו
אבעיסין ובאין כו' דהשם בשמי ארבע אמים ארגל מעירובין פ"ב דרך עא
ראי בבתיב ארבע אמים ארבע אל מיבעי לי' אלא אא לבמנים ארבע אמים
לרשעים, ומרשי אמיים משוע כון שתנות כון בעלות אמיים שתנות
מארבע ומאתר לבמנים לעל. ואמיים בעלות מאריך לרשעים ומאתר
פרעניותיהם לעולם ועשה בתמיכת משניהם לטובה. והענין כי כל מה
שעבדו בנכבים נבלים שפע חות עולם נבלשתו של הנבה ובבתי
ואתם נחו את כולם הוא נבחור אא ורק תסר בהיינו אמני שהוא יתי
כל יכול ומחול ומשמע בבחור ורק תסר אל בנים שוכשה ומתיר על
נבלשתו יתי ונרו לי' אלנא באלניא כו' (מלשון גה שהוא יתי כל יכול
משועות שעם הות שבועם עלהם אעמב הוא יתי כל יכול לסבול
ולהשמיע כו' ובן הוא עלשון מאריך אל לרשעים, בסירשי אמיים
מעונות מאריך לרשעים כו' ובמ מלשון הן הן מבחותיו עוקבי כוכבים
ערבין בהיכלו והוא שותב. ועב גהם ענין מחין בנבלות לסבול בבר
פ' נל בבה כי עיר מלה כי הם בתיב רם על כל כו' סומות בובים תתנ
כו' ואבי העולמות אונם תפסים מנים כלל כו' ובב סרה ובבר אלנים
כו' ואמרא אל אברהם ובב בבה כי אברהם לא יבעמ, ולעל בתיב
כו' ואמרא אל אברהם ובב בבה בואל עם המבדרש בראשית רבה פ"ם
כשיגיים כו' ס"פ"ם אעל כו' ובב בואל עם המבדרש בראשית רבה פ"ם
ב'. אבל עבדין אום ובבע בארבה מה תפל כו'. וגם בבחאל רפ' ויבש
ברה עב בארות בית בארוחנ סים ברם כו' ואי תיא באלל כו' אלא
בנין

קמון בראתנו היה אחור בו' כי בית היינו תב' בשם בחב' נקם
בית ונם שהיא ששה לתם הינו אלף בשם בפ' בראשית בלא עב'.
והחביה הוא בחו' בין ובגדים שלא ומשך רק בינם הבוטן תב' היא
כת גה, כשם בתא בדה ואחרי אוש, ובדה להבין ענין הברבות
נקי שנתת בברוך משאב אבחו אלף שהוא ארך אפיים היו שם
בתשיבם באורה בו' ולכן נם בתו' אחור בנען ולכל לנבל ונולד נשם,
ונבדל פי' אגר אונק אחרון בו' בנעם ה' אלפין בחו' אם תנקוהי בעשר
לנבל ושנה אבחו' האלף אשר שם בחשיבה בו' אלא כי ובחוק באונק תחרוש
בו' כי זו בנעם בו' עשה פלא שנם בחו' פלא אותיות אלף נתשב עשו'
אבלו יתי, ואפל כי שם הנירשים אות עשם בדה עבדים היינו
לפרעה האותב בעורל באא שבועא עם תובנות אא היא בתשיבם באורה
ושמות בו' אבל עם פשעות הבתר אא להות גולו בינם הוש כשם
בדה לנבח על השעבות שלהות גולו ופשעות אל נבוה אאע"ה בולה
לברות העלה בו' עש בעמן הפרש שבין תובנות אל לפשעות אל,
ואל הוא בתם הכלו, כי אבו הוא תב' בו' ונהו ה' אלפין בתם באבוע
ואל בו'. ואב עם בחו' הפשעות הוא רק עמן כל יבול לסבול (חן הן
ואל בו'. ואב עם בחו' הפשעות הוא רק עמן כל יבול לסבול (חן הן
מבורתנו, ומאריך אפיים בעונות, ועמש עפ ולבל היהודים בעמון לאל
מבורתנו, ומאריך אפיים בעונות, ועמש עפ ולבל היהודים בעמון לאל
עלון נומר עלו בתוך ולטל הנורל, ונהו כל נשמה שבחו' הנורל בולהכ"פ
עלון נומר עלו בתוך ולטל הנורל, ונהו כל נשמה שבחו' הנורל בולהכ"פ
ופורים נהו בחו' בבתשיבם באורה ועכב נהו' כל נשמה היינו פשעות
הבתם,

קידור, עין כוה אא ב' בחו' אפיים לפינים ולרשעים, כי לא יבול,
קידור, עין כוה אא בבחשיבם באורה, ונהו עין בית בחם ואלף
ובאא נתבאם בבחשיבם באורה, ונהו עין בית בחם ואלף
ונבה לארוה בעמן. אגר אויב בו', ויש לחלק בין תובנות אא לפשעות
ונבה לארוה בעמן. אגר אויב בו', ויש לחלק בין תובנות אא לפשעות
אא, ועמש בדה ונעת הין את הלבנש, בפי' ה' רוה נדרך בל נתגיון),
אא, ועמש בדה ונעת הין את הלבנש, בפי' ה' רוה נדרך בל נתגיון),
ולכן יש להם עושר ובבוד שלא שם תשבון נעת, עיין בקהלת סוף ל' פ'
ולכן יש להם עושר ובבוד שלא שם תשבון נעת, עיין בקהלת סוף ל' פ'
ונה כי תשעתם נחות אלני שמל בלוסות בשבהב ביבוע לית, כי הם
ונה כי תשעתם נחות אלני שמל בלוסות בשבהב ביבוע לית, כי הם
אותא

אותה בשאר אות ת' סמוכה תיבין על הבל עשה הוא, וכמש"כ
עפ"ז, אמרו הנשלים בואו חשבון בואו ונחשב חשבונו של עולם
הסדר נזנה בנקבה שהיה בו' וזהו מבחוץ חב' באורייתא נתב והוא בחוץ
על הדרה שנשם נשיק הדרה והנקבה על כל השפעת רוחניים ונשמיים ועל
ניתנלאים, ובחוץ גו לעלה זהו הנשלן בהתכללות תוכ בו' כמו יהרוכל האפשיינעה
שאלן הסמנים זה בנשלן זה וגה בנשלן זה בו', וגה נשיק נב הנשלן
לעטה לכל א' שנמנותיו נקובים לו נהה עב והבפ ובן כל השפעת בנ
תיי ומגנני בדרה ונבול בזה שנם יתו' שבעים שם או שונים בו',
ומי יתעשר ובמה שיעור עושהו בו' עבו' נשכים ובחוץ בינם והתבאה
תהיה ונשיק עז' תוכ להיות השפעה תיים ותסר בדרה ונבול בו' ונלר
בתו' גו ענו הדרה נגס התותם בובפ בו' יש השתל בנו הדרה ששרשו
מקבלה בעתיד שבוס. ועבכ איה סופר איה שונל בו' ואתב נשיק בינם
ואתב בינו' בו' והנם תשבון הלל הוא נשיק לפי אופן האתעבלות. וכמש
קרבות רפ. הלה גולם שאמר הנבה הלה נתתי לפניך את החיים ואת
הטוב בו', ועל נחא ונרא בנש עא עפ והוא מסבות ותפסק בתבולותו
לפעלם בו' הטינלא הוא בחוץ ע"ל והנסבה הטינלא הוא של הדרה והפסק
ונסבה לפי אופן מעשיהם של בנא בו' עש, ונש כי בתוגר ביב היולם בו'
ונהת שארבל בנשלם ספב באבות ובע שהכל עפ התשבון, ופירש אחת
לאתת לנבוא תשבון סרוטה וסרוטה נבטרפת לחשבון נבול הוא בחוץ
נבל ה' ונחולל יאב בו' ובן יש תשבון להיסק עב ושארבל עפ ינוב
לאדם מה שיחו שאסולו על שנתה נלה שפון אוש לאשתו עבורות
שאדם דש בעבקיו הכל בא לפי תשבון בו', אינם ארבל באבות שם
און ביבינו משלות הרשעים, ופירש סאון הבקר ובוע ובוע ברך רשעים
טתה והיינו לפי שהוא מאריך אל, שבחוץ אא הוא בחוץ שלעלה והתשבון
בהיינו לעלה ובחוץ חב' שלל בין על הדרה, וכמש אא ובבל חסב ונשם
דונא נשיק להם ההשפעה, ועל באמהל בדה נשונים בכל התסבים בו'.
אלא

אלא שתכלית השפעה גם כמו להודיע עליהם הנודעים עד הלשונים
ולכן עד באור נחלה וקנאת כל, ואחריתם לא תברך כל כי ונשלם.
לשונאיו להאבדם, והוא הנשל הנל בזרה באיתם עם אחר הדברים וגם
הולך אתשורש את הון כל משל לאדם שהיתם לו סייתה ותמורה ותגורה
והיו נתתן לתגורה בלא מדה לחמורה וסייתה בזרה כל ועוש, ומני הדבה
עד בזרה שאדם מדבר מדברין לו והיונו כי חמורה נגל לשונים כמש ושפם
חור ברם כל, והוא תבואה שעה כי לא שם לתשך כל עד שיתקרחו כל
הנודעים שלון בשבחם עד ראשית תבואתו ית הגרוע כל (הגה, וכל
מנון זה שנשך לעוקבי בוכבים שלא עד תשבון אפל שהו הדנין הנעם
בסד שבנדשה יש עם עשר ולא אתב עשר, וכל האריגל בהיונו שבחל
עתיד אינו בתשבון עם כי הוא נגל תב ולא בתושבן שאין עדנך אלון
ית, וכון שהתשפעה באה עד עם שהם בבחל תשבון שגל הנבה נתחל
נבחל תכ בגל, אבל בלשה יש יא בתסין היונו ולב בתסין הם עם בלעבה
והבחל והא להבאל בונגת בחל עתיד בנדשה, שכון בנדשה נאור ועתיד
ומון ותוב לבושיה בתלת חור כל, כך לעות גה יש לבן האדני כל והוא
יא סדנו הנשרת והבחל היא גהו לבנם, וכון שיש בהם בחל שהיא
בונגת הבחל שבנדשה שלעלה והתשבון בגל בסל תב ולא בתושבן כל
עב גהו הענין זה שנשך להם התשפעה שלא עם תשבון נבון כל וגבה
ולבן הנבדים רבות אור סלג ריבל כי הוה סיג כל אור בבנתך כל
ולבן הנבדים כל עם בלבאורה באות אינו ולבן נבוע הוא כן ולפום ולבן
ונשפטיק כל עם בלבאורה באות אינו ולבן נבוע הוא כן ולפום ולבן
נבת, ובנדשה בחל א והו נשארגל עם ונתתם לכם מום הראשון, ראשון
לבת, ובנדשה בחל ב והו נשארגל עם ונבאן ולהלאם חושבנא והיוע לפי
לתשבון עוונות וכמ ברבות אור סלא ובאן ולהלאם חושבנא והיוע לפי
כי סלותת העוונות נשך בבחל תב ולא בתושבן כל וכמ כי עוך הלוחה
עוך גם כל, " תשבון נגל תכ לל הנבה ויתלא, איה שונל, מום שאור הנקה ראה כל
(קיבור, והוא נסבות ונבע שהכל עם התשבון נבטל לתשבון נבול, ונשל
הענם

הנגפר בגברים אותם ופגו שלא עפר חשבון גהו שום בגיפה וא כתרין
ולבן לבושם בול, ונשפטיך בול כמי עיך הסליחה":
נהו ויהי בשלח פרעה את העם, כי פרעה אמר לא יבעתי את הול
והוא בחול עוכל אחרים ברבון העלון נושנתם ובחול עוקרי הבונ
הם והול בשלח פארות ועשים ועושה פרי לעלה את העם, שיל גלותם
במדרים והשתעבדותם בהם מהו שנעלו בחול נבונבי אלנות שנשלו שוה
בשבירת הבלים והוא הוא בחול בת הבונה להבנות ושועות ישראל, כמש
ופרעה הגריב ואבגל שהגריב את ישראל לאביהם שבשום בול והוינו כמש
לעול אות הל שהתרה אם עבוה יש לה עבה באוהייתא אחנ בול, והוא
בחול לן הובה הנל חשבון כנל ועל שנתלבשה לוטה לברה בנ בבשם מעולם
התל נישך בה בגולו אואס יש תב ולא בחושבן להיות נישך ומתלבש
בתכל עולאה, וכמש בבה ובור את יום השבת בפול תבות בחול תבוה
בול עש, והנו עב וחחות נושאות את הכסא בול ועל בנות הכסא בנות
בראה אדם שהוא בחול תורה שעבנ נעשה אדם בבלום בול והוא בחול
אורות הולבשים בבלים הנה שבגדין באינון הנה אבהין ובולבא שם
בגא שפט בול ועל החות והאופנים ששרשן עולם התשו הם נושאים
ונקבהים בחול עס בגא להתשר בעבנות אואס בה שעבנ בו לא אדם
הוא בול כמש בבה בבור ושור בגא נאורו, ועבנ הוע בשלח פרעה
את העם שישראל בלם עבנים שרשם ובחול כלים בתינון ועל פרעה
שהגריב את לבם ובללו בהם הנבונים שעולם התשו לפס ולוך אלך
לבנל בול הרי עינ בללו בהם אורות בתשו שהם בלי בבול בול מה
שלעלה ישרש נשל בלם עבנים שובחול כלים בעס בול והוינו שיהול גולו
בהמרה גב בחול שלעלה ובחשבון ולן הובה. בהוינו בחולוכ תסב
בעתשל הולבש בגלגלתא בגא שלעלה מלן הובה ששרשו עוס הונבל
ונבורות בעל ובמש בגא עס ישא הל פשו אליך בול ואיך לא אשא פשם
בול עס. ונהע עבנ על החרים שארבל בובדים שהם עבנ על החשבונות
הנבנין בול

והקצין כל בהיינו גדולי בתי אומות וגם שלמעלה מהתבאה שנשם שרש
החשבון והגבה כל, וכמו נשק עי' ביחוד ניצוצים בתפו שלמעלה והכלי,
וכמו בגא עפ"ז דרגת סרגונו בישראל כ"ל שהוא גדולי בתי סרגונו לשון
סרגות תשב ורושלים בתו כלי נקבל ונבה הנקבל ושיהיו גדולי גה בישראל
היונו דונא עי' ספרון לבין האונות שעיב נלנטים הניצוצים בתפו שהם
נבתו סרגות כל, ועוש כבה זה טובו בסו את כבודתי לנה והנם
עתפ לנה ברכתי כל, וגם עב גם סבה חאה רית בני בעינין ריח
בונבדו בתו בעת שהוא בתו גנל והיינ ביחוד לבנפ הנל שגהו לעלה
נבתו לנים עגב בשלת סרעה שעיב גבו לתשובה כל בהיינו יתרון
האור ע"ה התשק וגהו החנשית לסרעה, וכמו גבה כבה את שכתתי
תשגרו בסו ארבע תיבות יהו לפם היינו ב' עולות אבוע שבנגב ב'
אותות הו' שגהו שרש נשי' אך החנשית לסרעה הוא בתו בות שאלא
בהאי עתיקא והוא בתו עב יעקוב עיק הו', וגהו הנשק עי' התשובה
וגהו וסרשה תנריק כל וגהו שאורו בגדרש עפ בשלח סרעה שעיב
שלתייך סרבס חונים כל נבה וכרכום כל שהם כל גוש בשנים שהוא
בתו רית שגהו הנשכת ינל עלון בענין ריח בונבדו, וגהו גב ענין
נסן ונלים תשיע שה שבנ נעשו בבתו נסן יין הנשות אלנים גהו
נשק ונלים וכל אות ב בסו והיותם לו סגולה מכל העונים.
ביבור, בשלת סרעה שלח פארות ונעשים וסרעה הנריק עב תבות
בחון תרנש, והחות נשאות את הכסא, ובלג על המשקון
שא הל סנו בדרגת סרגונו בישראל, גם עב ריח בונבדו, והחנשית
עב יעקוב עיק הל שלתייך סרבס כל ויני בשנים ריח, ועוש
לסרעה, בענין תנרה ענין אתב":
גם כל בסו בשלת סרעה את העם, עב שנתי קבה לך לך שאברהם
ביום התורה בחתנות וגהנע לך לך כל, אבל כבי שוכל
להות הנשכת המרה גם בחיבונו שיהו בבבר נשמו בגון ונש גולי
אלנות

אלגות אין זה ברק השמש רק עד זמרו תיהם כל נעשה התגלות
ובתור שלמעלה והשמש, ובהגיע בתי סבה ראה רוח בני שגהולע שהולשק
יענה להתברק כל עם היטב שהברקים היא בשרש ון הוגה, ועוש
בבואור עם ומתם ומגל נא ולב רקתי כל עם, וגהו בשלת סרעה את
העם ופרו בוגרה עב השולת אמרתו אמרן, בהיינו בתרה שנגל אמרתם
וכוש תגל כטל אמרתי בחול טל תורה שהוא אמרתו גוש שלח בחול גו
לעטה לבני הנגל אמרן בהיינו כוש תען לשון אמרתיך ובתי נבבדי
אשר שתי בסיק. ועל בהרעב פ בראשית בוב סעב אגה, ובואור
העני) בהם ובואר בגא עם קום השגיני שלח את העם בתי שולת
הינו להות בבחול שוב מי להות בבחול עם ונגל עם ערבו שבבחול
השוב עי גבות ועשות נשך עצות אור אם גוש, ובבי שנם בעשול
נשות וגשך מולי גה בגל הנשם ינגם גבוה יאם, וגהו קום
נשות גוש, ונשך מולי גה בגל הנשם ינגם גבוה יאם, וגהו קום
השגיני בונא עב ולך חול הבר וכוש הבר הוא לכל תסיבון לבני
עם ערבו בול ומי הוא הגורם כי גהו בשלת סרעה פי וסרעה הגריק
שיהול בבחול עם ערבו כגל. וגהו בשלת סרעה את העם בונא שיהול
בבחול עם ערבו להושיק אלגות גם עי בחול עם שהוא בחול שוב שבבחול
גו בגל הנשם ומעלה והשמל בול וכגל בעבין והחנושית לסרעה,
והנם בגול רשג בעיר בעבין הרי עלי לשלת סרע ואמי בהבין שולת
לשנא ברבוא הוא היינו לגבל שער בבכתב שלחיק סרבו חונים
בעיר עא בגם ערבם יהול גבל סרע בול וגהע הלבות התרה, שהם
ביין ושערות הנשבים מגולגלתא שהוא הנשע להות אלן טרישות
ואלן כשרות בול ומגל סלסלה ותשוויק, ובבואר בגא בבה כי בום
הגה יבסר שהנשם מ שמגולגלתא באא הוא למעלה והחבל שבתם
שהוא שרש האבול, ושאב גולגלתא הוא מבחול אם ובגם הרגב פ
אור

אומר בפה, והנה כשמן הטוב על הראש כו', ומי הוא הנורם בג
שומשך מבחוץ ושער הנשיא בהי הנשמנים והנה עין בחוץ אומר ומש
וכמשל הבניעה שקא מחמת רקוי ומלוי היין כמו בענין אג יקנע בו',
וכג נמשך עין באתכפייא סטא, והנה קטלת פרעה את העם שבתוך הנורם
בחוץ שולות פרד בחוץ נמש יהיו בו', והנה גב ענין כשושנה בין החוחים
שנע ברבות פי אחרי רפ לג על ישראל בוקים בהיינו כמשל השושנה
שגידולה בונא בין החוחים שאעפי שהחוחים מונגדים אותה עיג בונא
מתגדלת, ועבג העל ישראל בוכרים וכמה כי לגוי גדול אשומשך בונא
וכמה וכאשר יעג אותה כן ירקה וכן ישרון. והיינו להיות כי עין העינוי
שעשה אותו עיג הוא כלה ונאבד כמה חוכי אכלה בו' חוכי כלים בו'
וכמשל העלונה בו' כמה בתאב פי ותרו בבהה וכל העם הואים, ועיג
וכאים הנוכוכי נבושה והם ונכלים בנשי וגם כי עין העינוי ומוגלפים
וכאים הנוכוכים מנקה שאין להם בכך ביחוד באופן אתה כמה בעא
עפ שבת שבתון הוא לכם ועניתם את נפשותיכם. בלבאורה כון שהוא
שבת שבתון אב בל מונגע ולא עינוי אלא הטעם כל פי ולם התשובה
לכפר על העוונות שהם מנקה והנו עין ועניתם בו', אב כמ שעין שעבוג
שהם מנגע מעניים אותו עיג מוגיא ומבדר מהם הנוכוכ בו', וגם כמה
בבה אחרי ה' אלהיכם תלכו בפי כי ונפה בו' לבעת בו' שהנסיון והחסתם
פנים והנו מעולם התשו עב כי הוי אור לא בלל וכשעובר בנסיון עיג מוגיא
מהם הנוכוכ שנבוה מאב ומה נמשך לבעת בו' ומה מש ענין וכאשר
ועגן אותו כן ירקה בו' שבתו' ומנו נמשך מהסתם פנים, ועגב ואנכי
אסתיר פני ביום ההוא בו' ועוג נמשך אור גדול. ומש עב
אסתם הקבור לשניאה בו', ובכ ובן מב עמן הנעם ומעלה אות
והי הכן הקבור גב גבי עשה ורא אלון בו' מתוך הסתם בו' וכן ביחבנאל בו'
ה' בענין גב בון עבה בת הראו שבאבם היא מלובשת בונא בהשחור
עב בהיינו בון עבה בת הראו שבאבם היא מלובשת בונא עין אתפבא תשובא
שבעין והיינו שיתבון האור נשמך ון המושך בונא עין אתפבא תשובא
לבהוא

לנהוראא בו׳ וכיון בוא בדה בנשר יעיר פרו׳ באישון עינו בו׳. ועבן
פו׳ בגתא דעלן דה ענין האויה היתם בת שבע לבוב בו׳ ובן זה שהי׳
אין תחלה לבנען וכיון בפו׳ לך לך בשלן א׳ אי אברהם לא ייחות בו׳
בנוונא בא לבנוי בו׳ אי לא נתתא בנבוייתא ועשים בו׳ עש, ופו׳
בגהתון פו׳ נת שם שגהוץ זי יתן טהור זטוא חיות טהור אלא בשיץ
ונקו טוא בו׳ עש."

קיבור. עוכל פו׳ בשלח פרעה שגה שוונשך התורה בנשנו עב השולת
אגרתו אהלן תגו בטל אגרת, תאן לשוני אגרתיך ובדרי אשר
שתי בסיך בל הנשים עו קרים בשרש ל היגה ונשך עו ונרהנבו
ופרעה הגריב וגהו בשלח פרעה את תעם עב בוים התו שלח את
העם, גם שלח עב לשלח פרע ושער הישו ובגעת השערות עו גבלות
הארון גם בשלח פרעה עב בשושים בין החוחים גם ובאשר יענו
אותו בו׳ חוקי טים בו׳ שבת שבתון עו ועניתם בו׳ עב כי געה בו׳
לבעת בו׳ הסתם פנים אסתר בו׳ הבבור לשניאה בו׳ ויראו בו׳ אתוך
הסים ראו בשחור שבעין ותרון האור מן החשך":
ולא נתם בו׳, כי פלשתים שגהה בל תחלה נתי ואחב אבא כאו גוש
אאל להיות יש כאל עו שבא תחלה בבחור אין בו׳ שבע
ופון בו׳ וכאו נהר בינור בין בו׳ ולפיסך ולא נחם אין גה עדיין נתגה
בואא אות ל סעי׳ כל נתוה בבים כי שם שגתה התגלות עתך ושוגה
ויגע בו׳ בדור חיהו בו׳, והים בתי שלת אורך ואויתך היה ינתוני זל ל
היינו לעל שלת אורך אנש כוש כי ציך יגלה באורך נראה אוה ואל ינתוני
עב הי׳ בבב ינתנו ונתך הי׳ תויב והשבוע בבתבתות בו׳ נתית בחסבך בו׳
תון אתו ושקי פלשת ואל כי שגתת עולם על ראשם. ולא תסון עבבו
ונהו הנני שולחת לכם את אויהו, פו׳ הנני שולח אתעגלע שועלה ובחי׳
בשלח פרעה בו׳, עי׳ בתא פו׳ נח בבה גם רבים. והשיב לב אבות בו׳
אבות נה בנים גת בו׳ כי עכשיו רב ל היבלות גולו גת ולבן נתן לל
ל עוון בו׳ הבנעני בו׳ אבל גה ראוי יוי נבם בו׳, אין בעין יראו ולא
והטיבך

והטיבך יהיו גם פלשתים ג' עמון כו'. ועשה עמי בסערה על עשרה
ובעניו והטיבך והרבך מאבותיך, נחמו נחמו עמי כאיש אשר אמו תנחמנו
כן אנכי אנחמכם. ועשה עמי בטוב באב":
ולא נתם אלינם ברוך אתה פלשתים כו'. הנה ארבע ברכות נשא פיב
ברוך ג' בנשיא השבטי ישראל אומות אשר הגלה לבשנכנסו
לארץ לירש את ארצם שנאמר אל תגר את מואב ואל תתגרם כו'. אתה
פלשתים עניין בכתיב ולא נתם אלינם ברוך אתה פלשתים כו' ולכן עתיד
הגלה להתיר פלשתים לישראל שנאמר ועשו בכתף פלשתים ימה. קישעי
סו' ואת ים ומתבוננים ויתחברון בתף תבר לאותיות פלשתאי בקוערבא כו'
אבדים ומואב משלוח ידם כו'. ועל ברכות לך לך סמ"ג ששלשה אומות
לא נתן לו עד לכן ניט ענינו עדיני רק שבעה אומות נתן לו עכשיו,
ועוש. והענין כי פלשתים הוא מלשון ופוי הפלוש כמו שארגל עמ
ובמנסב לגבים לא ישב אלו פלשתים במו סלב בעבוגב בוש אל. והענין
כי בלעוג עשה אלינם ויש בחו' פלשתים קבלושה ובחו' פלשתם בלוסה
בחו' פלשתים שבמשה הוא בחו' התגלות השמחה ברבונות הי' בסולוש
ובגולי ובהתרחבות לאין לך בחו' בכל מאדך הכל (והוא אב מלשון הפלש
ובגולי עב מפלשי תלים בעים. באונב סו' לג טג. בסוחשי מפלשי
על מפלשי עב מפלשי תלים בעים. באונב סו' לג טג. בסוחשי מפלשי
אך גולי עב לשון ובוי מפולש טוור לארכן ולרחבן של עבים עבל,
אך בעל שבהו פלש בשאל אבל פלש ביומן הוא כמ"ש והתפלשי באפר
אך בעל שבהו פלש בשאל אבל פלש ביומן הוא כמ"ש והתפלשי באפר
בירמו' סו' ו' כו'. בסוחשי ל' גלגול והתכסות באפר והוא העבות
הפרוך הגלות ולבנות. ואב פלשתים שהוא גב בשון ומנית לבאוחה
הפרוך הגלות גלגול ולא ללשון פלוש. והנה לענין הפלוש בקבושה, להעיר
שיבך ללשון גלגול ולא ללשון פלוש. גם מבוי הפלוש שעדיו מבוונין עב
ענין סחבות תשב ירושלים, גם מבוי הפלוש שעדיו מבוונין עב
נובע בשעדים בעלה שיהי' הגולי בעל כמו בבינה בוים ההוא והי'
סי עכשיו אאל שיהי' בעלמא באת בגוים הגולי יפלס פי רגליה ורחבות נקל
חומה כו', אבל לעל ואת הלה מעבור אני ולא יכלל וגהם לו כלה ויהיו שהם ומאוי בו')
ופלשתים

ומשתיים שקליסה הם הלבים שהוא נכב ענין הרחבת שון כרצונם
לדבר זה שלבו חפץ והוא שאתה של הוללות בו׳ לאמר שפתיו אתנ
בו׳ ואין מעצור לרוחו, ולכן על קליסה כי כמו שהקליסה נכסה ומסתכת
על הסרי, שנראה שהוא עינה הסרי כך השאתה של הוללות נכסה ומסתכת
על אור ה׳ שבה להיות יש ובבר בסעד היסק חוחניות ותוות אלינ -
שבנרבה לשאות קלקה׳ אלנים תוים ותות הבוטון בעבואות אלון ת׳ נשהוא
בחי׳ הלב שאתה כמבע ענין אם הבנים ומהוע ובל אבי כל חפש בנור בו׳
בחי׳ ובל הוא בבוש בנור בן נר היינו בן כמשן שם הוי׳ והוא ש
הי׳ נשות אדם. ושאתה גו ותות הבוטון כו כן כוש ותאחבת בתלות
עם חכ׳ שהוא בת גה בחי׳ בוטון ונל תרין ויעין. וכמש כמאל עם
ושאבתם מים בשון בו׳ עב השאתה מה׳ הוא ותות הבוטון בעבאות
בו׳ מהע מועבים לשאתה שמל ונראי נרש, וממש עם מאור הנחל מ׳
נרת בנעון מה׳ בעמן נראי מועב חסר ולב בו׳ היינו השאתה בלת בוטון
הולב בחבוה ומה נשק הלובנות כמשאבל כמברש עם׳ ובמשב לבים
לא נשב גה נרת שהי׳ מתלובל על משה ואהרן בו׳ חוכא בולעט מ׳
נרת, ופן בינו שם בבבות את בתן ואבירם שובאו נבבים בבונות
מנית הבלשתי בו׳. ומ׳ ברת שער הנבושה תפיב האריך בענין בת
לבים שסונאים באות אל בשם אמ׳ ובאות ולב בשם ה׳ בו׳ בהיינו
שהבוטון שרשו ולב בשרשו בשל הוי׳ בו׳. ובות מס התשובה מה בתב
כי הלם מנרם שסתלל אמ׳ ומבוה ומבוה נל בוחסים אלנים בו׳
ותיינו כי אמ׳ הוא מנר הרחמים ותיב על כנרסיא משבוכון שהם
גם בוחסי אלנים שהם שרש המונין לאכסיו׳ לון בו׳ ובהסתלנות
אמ׳ מתמבדין המונין ומה נשק הנבורות נשות שהם נב בוחנים
בנומה הונעים מסול נל בוחסים בנבושה. ולכן אחבל על לבנות
שתלתן ומחים ומסן כליה. בוחשמי מסב בבבות ובשם מל
בעבוב

בעבודה זרה סעב הובא ברח שעהלן פיב. תחלתן וגם בלן דורנמ/
בגדושה שהבינים פולים בלת בהחסדים עב גבה באו יסרים להתורה
לעוטה וסומן פשוטבור גב בלן דורנסים בגב שהם כמנן לף בבן אשר
אינבן יראא כו/ אבי טה ונתרגם כו/ ובה שהלף גורם הסתלנת אאל בהו
עפוש הרן ספלן בעבודה שהלובנות בהו סרינת עון יראת שנים כו/
והם אאל הוא הרבון עלון שלעלה בהתכו/ והוא הנמשך עי בלת עון
בונא שהוע בטל רבונך כו/ ולבן נאור שוע גבקת טוב. וכמש בתאל
כו/ עלן בבה כי עיך ענוה ובבה ועתה יגבל נא כח אבו ועינג נמשיך
עון בחו/ סובע העלן בן כמש בבן כנשיך יחסון בתים לון חו/ ובתיב
ואשים בבני בשיך ובבן יבי בשיתיך כו/. בשעו/ נאל יו/. ובן בה
נבין וחוסלן וכוסלן ובטל הבינים של בלן דורנסי אלנים שבהם נמשך
בחו/ בן נות כו/. וגם בבלו תובתי ושבתי כו/. ולבן עי סרינת עון
בהולות ולובנות נורם לסילוני אור אאל כו/ ועינג גאולא ותנבריים הבמן
ובעל באסה נשא בלגב סעב בעבן שהרשעים והבכים גבהה לגבהב כו/
עב גאן נרים להאי בינא הגוא ברעון בולא אתגלו/ כו/ עש בסו/ והו/
הנטיר על סבום גאת ה' כו/ עש. ומסינג אשרי לסרש גה שנעם עון
בבעבן סלשתים יש בו/ סירושים הא/ לשון גבו/ גסולש שהוא סתותת
והולות כו/. הבו/ לשון התפלשי באסר היסך גה. ובתיב הלולי תשיע
ובעבן והתפלשי. בירמו/ סו/ כה לב. בהיינו הגלגול באסר גגבלהבעה
והגריות ולבאורה: הם שני הספים, ובאות יל הכל אתב כי
גה נמשך גבה בהיים גה שארבל נשה הנא הלובנות שתחלתן יסרין
נוסמן כו/. ולבן מהסתיחות הסילוש והולות שבהוע הסרינת עון
המורם להסתלנ אור הרקע ונקבור הבינין הנם גבה נמשך להיות
נבעבן והתפלשי כו/ חו/. ונשארבל אסור לאכם שונא אחוק פיו בעהב
כי עולי השחנן בהוע לובנות וסרינת עון ונורם הסתלנת אור אאל
ובמש

וכמו בתבא תא סמ יג ואין שחוץ אלא לוגבנות כו׳, והוא בברגא
סונגא לסוסיא חורא כי סוסיא חורא והוא ברה לבינה שבאות ב״ל בלת
ברה לבינה שגה בשרש השגתה שונל לשונות בהוי׳, אמ ב״ל ברגא סונגא
עב לעולם ירגיז אדם ובט על ופה בכדי שלא יבא לידי הוללות נפרינת
עון תו׳ ״
קידור, שארל פלשתים הוא מלל השלשה אוות שלא נותן לישראל בלבד
עד לעל. פלשתים אלשון ובוי הפולש מפלשת עם גולו ובעמשה
הוא התבלות השגתה בדבונות הוי׳ ובלוסה בחי׳ לוגבנות וכמו פרנלפנ
אינבים ל״ט א׳ פלשתים לוגבנים הן והוא להיות גם היסק השגתה אלגת
שהוא בהבטול ובל אמ כל תפס בנוב בר הוי׳ ושאבתם מים בששון.
מעבים לשגתה ונראי נבש ובאנשי נרת שנאור נראי מעבר תסב ולב שהוא
הבטול בשרש הלוגבנות שנרת הוי׳ מתלוגל בו׳ בבת שבת לבים סמוים בא׳
באבל ולב בשם הוי׳ ובות שנגרם להסתלג אור אא׳ והיינו כי הלוגבנות
סרע כמו הרן ואא חבון העלון ואין ברק להושיבו כא׳ עי נבע. והוא
שנשרו להם שם כתשים כנגב הבטול והעול בנוב ועי פרינת עון מסתלג
אא׳ ואני בשרש תגאורת נלב בוחסים כבל אשר אינבו וחא בו׳ היסק
נבל יבו בסיתיק ולבן והלוגבנות תחלה בשרש ומנחים ומופן בלוי׳, וגהו
פלשתים גב לשון השלשי באסרה. עב אסור לתפס סוגא סון שחוץ בעוהב
ברגא סונגא לסוסיא חורא) ״:
והם פיר הסיגנ היינו שלא נתם ובתנם אלגים ברק בחי׳ ובחרינת פלשתים
בעבושה והיינו שגיב בבאותם מלגים שהוא בחי׳ סוב והיבאה
מלגים ונבולים של העוהב שהאדם שור בהן אבשובא מבחי׳ גו ובא גיב
לבחי׳ השגתה בה׳ בסולנ ובמלוי בו׳ שלא ח הברק כי לגיק בוה ובחנות
בתיים שהרי נאגר שמו לגיגים בהוי׳ לגיגים רונא, ובאור הטעם כי
ברגה הוא לוסוי גבה כי סמ בחאותם גלחגה שהוא הנסיון שיבא לאדם לא
ובל לעגור בשרי גלתגה ויסוג אתור וישמו מגיגה (ועגש בבה אתרי הוי׳
אלגיכם תלבו אתרי בתנא עב כי מגשה הוי׳ בו׳ וגהו לבתק אתרי בובבר)
אלא הברק

אולא הדרך הנכון כמו תחת אשר לא עבדת את הוי' אלקיך בשמחה
שתהא השמחה על העבודה (בדה"ת תחת אשר לא עבדת). והענין
שיש להבין מה תחת אשר לא עבדת כי' בשמחה כי' הלא גהו ברינת
הדברים שנאמר שאתו דברים בהוי' בתים 555 דג, ואיך יגיע כל אדם לזה
והענין שיש שם מין אהבות האי' שנעשית מאליה על התבוננות בהי' אתב
והוא בשלהבת העולה מאליה ומוערת בדשפי אש ואון בה שום מבוקש (אהב"ל
סות בה בתיב זה ושית) והוא אהבה בתענוגים שמתענג על הוי' עונג
נפלא בשמחה רבה ועצומה שמחת הנפש וכולתם בטעמה כי טוב הוי' ונעים
כי' ועד בתיב שמחו צדיקים בהוי' ולא כל אדם מוצא לזה. והשמה הוא אהבה
ותאוה שהנפש ותאווה ותשוקה לדבקה בהוי' וזה יש בכל נפש מישראל
ורק לה מאד להתחזק עוד תוך ועגב ואהבת את הוי' שיהי' אלקיך. אף
איך הדרך לדבקה בו והרי לית מי' תכב ואין ברך לדבקה בו כא עד
התוגב שהם הדברים אשר אנכי מי שאנכי מצוך כו' ואי לגאת יהי'
השמחה מעולה בעצם התגב. ועגב פנימי הוי' ישרים משמחי לב ובמ
בדה את נרבני לחגי ובדה אוסרי לנפש ועגב תחת אשר לא עבדת
כי' בשמחה ובטוב לבב שכל השמחה בעבודת הוי' בהיינו בתוגב שעגב
מהוה באין היינו לאחר שנבל עלון עומס ובאה נפשו להוי' אגי עד
יום התגות מהוה באות ומשיך מלוי אוצר בנפשו וגה יבול כל
אדם להגיע אבל השמחה בה' עם והוא בלי שום מבוקש גהו רק
מדרגת הצדיקים כי' ובהיות כן שהשמחה כל בעבודת התגב אנא
(בדה הוי' לי בעוגרי) הנה היא מלבשת בעשה הגות ובמ
ורא אלינם אות האור כי טוב ואדגל כי טוב לגנוב כי אורה ושמחה
ענין אחב הוא כמו בתאל בדה ואתה תבוה כל גנוב אור השמחה
בעשה הגות כי' בהיינו עגב התלבשות האור בהכלי לעלה ונקם כ
עד גנוגה של השמחה בהעבודה הוא בבחי' אין כלי הרגש היש כי' כי
העבודה היינו שהוא בבחי' עבד ונבע ונגה עצמו הוא שמח שבבה
להיות עבד לנו שאור הוי' העולם ואין ענב מלבדו כי' ואב בחולגו הוא
היסך

הנסך פלשתים בעבודה זב שהוא השותה בבטילת ה' בסולם ובגילוי
והיה כל כי טוב לתבור האורה ושותה בתוך העבודה הנסך גילוי השותה
בעבודה כי שבתי השותה בעבודה לבד כלי העבודה וכל לבוא לבתי ישכון
ובדה וכל להיות נשמר ושקר ושותה של הוללות הנע פלשתים בעבודה
עב שעבדה בעבודה לפי שהוא עבוא באתבוא עלון ופחד האש האשה
נשמר ושקר לפרעה בעבודה. והם לעבדת כל אדם שכל השותה רק בעבודה
כל אולא אסולו בעבדים שבאור שאתו עבדים בה' אעסיב אין כל בבתי
יש ושקר לבתי רהה ושרי בשרבא כי. ובשם בבת ותבל בתוך אהלך אהלו
ובתוך לא יחסל כסול בתבונם בא בהתבלות לבו. בשלו סיר יה כי.
לכן אין הברכה שרה אולא בדבר הטוב ון הימין הוא בתי תסבים הבטים
שהשותה מבוסה בתוך הבתבוננות אשר תנב הם תשין הימין ותבוה
הוא בתי אין כי עב אין גבה ושקר כי. ושאב בבתי התבלות לבו
הוא שרש עהב טוב כי שסתה לו עבדים היינו גילוי ון השות כל
ון השור בעבדיו שיהי בנוב תוך הבלים כי ובהוע וכל הלבבות יראוך
וכל ברב נבלות ובמרו לשוך כי ובשם וגולו ברעבה שהשותה והבגרה הוא
בעבב ובלות ובמחול תבשה היראה כי. ובהו בב הנסך בתי פלשתים
בעבדה בב שהוא הסולם והגולו כי. ובהו שהבינתה ויכל את בעבה
בעבודה בב שהוא הסולם והגולו כי. ובהו שהבינתה ויכל את בעבה
בשב סי כי בהבלות בלות בתבר הרינים כי שאון ון הברך כי אך באות
גם שאנו שהי השותה בעבודה רבה ההעלות את האדון כי).
בדבר. ובהו לא נתם ושנם שיב בבאתם ונבים ובואו לבתי השותה
בעבודה כי נרב לרפול חן ובה כשיבא לבי נשון. ונבים תהלה
להרבות אב לולך אתה הוי שבתו בתי הבדבר. ון עבודה בשותה
שהשותה תשא נמבה בעבודה שיש כי ון אהבות אי שותה בלו ובנש
כי שותה עו תעב שתוה בואנם האור כי טוב לבנוב ואסולו בבדינים
ון תסבים הבטים עב וכל הלבבות ויראוך וכל נרב ובלות ובמרו לשוך".
ובהו

ונהו ויסע אלוהים את העם דרך המדבר ים סוף (בדה"ר גמור את אשר
עשה לך עולם בתואר פ' תצוה) הייתי כושי לבתך אחרי במדבר שבתי
המדבר הוא בתי אחרי הוי ולכו כאריה ישאל והוא בתי ומדרגת אתכפייא
להיות גוח שלוט על הלב, ונעשה בדה"ר אחרי הוי אלוהיכם תלכו, ועוד
נאות כושי במדבר סיני באוה"ג בתי מדבר הוא גם ומדברך באוה ולי בקור
כי הנם בקר ה' ג גילוי שסינים וכשתלבשים בקיע על מדבר בתפ' אותיות
עם סתתה לפי שאב יש פתח ובקוא לתיקונים הם הקליפות נסיא
לינק ולנקל תות נוגה כל, ובן בלבוש האלוהי שבקשה שאל שבקה יבא
נעלים להיות סוג עדיין נשר בתאוות היתם אחות תאוות ש"ב ולקש,
נוגה כל, וכל עליו גו נב בבתי מדבר בהיינו עי בקור בתשלה בתשלי
אש ובאון עי שושים אל לבו שאסולו כל העולות עוונים ורכב כל
הם בבתי מדבר ושמון לבני אואס בה כל וכושל שבתי המדבר על לבתך
אחרי כל ועוב מבדר והסף תשובא לשנרא. ובהו ומדברך באוה בשם
סדה כנשר יעיר בעמן ובאשו באחל מדבר כל, ובתשו כאישון עינו כי
אושון עינו היינו השתור שבעין ובו בנגא נגשך ונתגלה בה הראוי כך
עי התנשך שנתשיך את האדם במרוחת ששו בהותת בעינו בבתי ומדבר
ושמון נגבה אואס בה עוב יבא ונשיך בולן בשע, ונשו בו באת עולה
מן המדבר עלוי מן המדבר כל, ועל עבה בגחב תבה בקשב סעא, ונעשה
עוה עמן דרך המדבר בדה"ר אלה מסעי בני ונם כ עי דרך המדבר
הוא מבדר עוה שנפל בשבהב מעולם התשו שהוא על מדבר ושמה ועוב
יבוא לבתי מדבר המדבל והמרא שהוא עולם התשו בשתשו שעל מדבר
אשר לא ישב אדם שם הלך לעלה מבתי ואל העל אדם כי תשו היומה
שאנם מושם, ובעת שואל פנ בשם הרמ"ן תשו בתי בתם כל, ונבא
בתי גו מדרך המדבר ונהו עב משל באות הנבאם, והשנייה הוא אחבה
ותאוה שהשש מתאוה ותפיקם כל, ועוב יבוא אחב לבתי פקב והיינ
כושי

בגד בעת שלהיות עליות כנסי ועלבה ותחלה היא אבא ואתם בעשה
עלבה תחת היסוד והיא ראשית החטא לבא לגווע פקס. ואתם עליו שני
שנגדלת בנגד חנתם שלו עד שאתם תגדל גם בנגד תקם בהיות עלותם קטעת
זת פקס בחר הי, ונהוע רבקה בגות השבה נתתיך ותסבי ותגדלו. ועוד
וגה עשו ואור הבהר חג בובקר בגם כי בעינין מא לו לגרן בתי ערן בהו היותם
תחלה בבחור קטון עלבה תחת היסוד בו, נהו ולא נתם אלנים בתך ארץ פלשתים
שהוע שתה ושוב לבב בחור פקס. אלא ויסב את העם בתך הובקר יס בהיינו
בדבר הלא שותלה "כל לבתך אחרי בוגא ואתם תשי בחור עלבה תי בו בהוע
וראה ובעם) ותבק ותסרו לשם רבנו עד סתעלה לבחור פקס. והטעם הוא
לבורך הבירורים שובריים עיב בו, ועוד עוד וגה עשו ואור הבהר חג בלע
נצא אל עם שתרה אני ונאוה ומשל אות ג בשם הובר כי תשא פוב
עונרים אותם ושותלין אותם בינם אחר בהיות בובקר היות בי תחלה יבא
ואתם ובבר לבתם אחרי בובקר פוב בתוא פו תבוה קרה גבור בעולם.
נעל ברה בחובש השלישי פו ועל אברהם ונפטיוה ועל יתן ג ארבעת
מלכים הם בירור גר היות כי לעלם נאור כי לא בחסדון תבאו
ואל אהן פלשתים והם בירור גר היות לפי שלעל יהי אתפבא חשובא לבוא
ובענפה לא תלבון ולא כון ביבב והיות לפי שלעל יהי אתפבא חשובא לבוא
ולכן הכל להיות השותה בשלוות ובוש אב ולא שחוק פיות עי ישות הי
בעשיו, ועל בובר פלשתים פוב בסלו בעינין היין לפי שבעהב היין תלה
מעולם. ולעלם אם עושה אותם שותה שנאור הי בום ההוא וטפו ההרים
עסים והיות וטעם הלא, ועב יתן להם ארץ פלשתים הוא השותה באלנת
בפילוש בו, ועוד עשה בעת פרגות בישראל בעמן פרגות תשב ירושלים
מעכשיו בל חוזה שלא יהי ושנה בו. ושאב לעל, ונם כושב ולא נתם בו
סן ונתם העם בראותם אחוזה ולעל נאור וכתתי חרבותם לאתים בו" פיב,

פס"ב,

ויהי בשלת פרעה את העם ולא נתם אלנים בתך ארץ פלשתים כי קרוב
הוא כי אור אלנים סן ונתם העם בראותם אחוזה ושבו ובריחה
נתא והה כר שלת פרעה ית עמא ולא בקרינון ה' אורח ארעא פלשתאי ארי
קריבא

נריקא הוא אדני אומר ה' בלא ובעזון עוא (בזתורקון ארק גוע הביא
כי ותרב העם תרגום נע כל עוא, וינע לבקו קישעו סי' ג', ונע ליביה, ותתלחן
הולכה ואגרגעית ולבתא, אף סי' ונתם היינו עמן שחבר ותרבה. ונחש
סי' ותשבו ותשבה ושנאהם אותם בהל אחות התרבה יתשבו אח' לשנב
אדריאה) באתגיהון נרקא ויתובון לאדרים עבל. כ' תי' והוה פר סטר
פרעה ית עוא ולא דבריגון ה' אורת ארעא פלשתי אחים נריק הוא אחם
אמר ה' בלא תהוון עוא (לשון חטה ותרבה, ופרא תהית) באחיהון
אתיהון דיתו בנרקא ואתן אלפין גוברין בני חולא ושבטא באשחים ואתבון
בתריסר בתריסין ורומחין ואני ביינין ונתת לגת לגיבוע ביתא פלשתאי
ובנון בעבדו על עירת ויגרא בה' ונפלו מגדים תלתן שנין נדם ניצא אתיסרן
ביבא בפלשתאי ונטלינון הינון הון גרגיא ביקישא באתי יתהון ויגרא בה'
עקיבא ביתגנאל נביא בקנעת בארא (ובה' בגו' רפ' תלג) ואינון יתהון
כבין ובחלון ויתובון לגדים עבל, והנאה שתי' בזה זה שוש להנשות על
אומרו פן ונתם העם פו' בדבוז לא יבטחו בה' שהוא הנלחם להם אלא
הת שותות שיראו אתיהם שותו בולחמה וגה יסתר לבם ולה לא יתנו
על לב לומר שאתמת שעבדו על גזירת פו'. פב' בגבולה בלא אי יוס האתחון
על פסח נרי) ויהי בשלח פרעה. ופירש"י לפי שבתם ג' של פסח אמרו
שירה על הים":

בעוה"ז שיר רפ' נרח הזרב רק העבדים הם היו אותם הנלחמים עם בכל
נגם והם אותם שהי' אלוה אותם פרעה שאור הוברש עפ
ויהי בשלח פרעה את העם אין שולח אלא לשון לויה כמו והיו לו גה סמחון
לב שהם היו מאש גדים ועלו מן הארץ בעב ולה אותם עבל, ובשעטנ
פ' ני בגלל עוא כי שהאומר ותתבן עז הכל פיו של האדם בתורה כמו
ולא נתם אלגים בדרך ארץ פלשתים כי נרוב הוא להתנדש
ונהו שעם עיר בהעה שהנרים בת לישראל ולא היו מתנדש עבדה העוים כמו עבל,
ואלו, רבות רפ' בשלח ויהי בשלח פרעה שפרעה התחול נרא מי הוי
ויהיב

ויהיב שלם, והיינו בני ישראל העלו הנדבים מעם כל, ועוד כמשפט בלעם
עב כשהיו ישראל היו הנקבה נגוע לו כל עם בהיינו שעיב היו נמשך
לו שפע רב כבני שלא יהיו ישראל תחת אומה שפולה, בא ויהי בשלח
ההב השולח אמרתי אמרתי כל לו פירוש בשלח שהנקבה שלח אמרתי אמרתי
שיהיו פרעה ובכרת לשלחם כל."

ובזא בן אשה ישראלית ההב בן
תבות פלם אומר פלב ברבב עב עם
נעול כל עיב שנברו ישראל בנדרים עבון שהעברה נגאלו ונלים
ותנו בכ, שלחייך פי שולחייך כבא ויהי בשלח פרעה".

בנבר פב ברוב ג' בן נעול אלו הבתולות גל נעול אלו נשי האנשים
מעיון תתנם אלו הפשוט אל הנקבה בגבותם אם גואל את בני
ההב אחרון שלחייך פרבם הנונים בגבות בן שלחייך ויהי בשלח
הוא בגבות הנשים בשירות ובאו ישראל ונלים לכך באור
פרעה הוי בגבות הנשים בשירות ובזאו ישראל ונלים לכך באור
ובזא אסירים עפל. והענין כל מי הגאולה הוא יחוד העליון שהשבים
שהיא בחול ונבלן ובזאה והתלבשותם בגב לבל האור אבחול סובל, ולכן
גבת נשק עיב שנברו אם הערה בתול גל נעול כל שעיב נשק לעלה
עב שלא יהיו בא נתש על חוה כל ושלא יהיו שפחה בו תירש כל אלא
כבש נרש את האזה הבאת כל."

לירש את אבדם כל שנאור אל תקם את ואבק בן אבדם כל.
נשא סיב הנן. נשא השביעי אלשה אומות אשר הנקבה לכשיבנסו לארץ
ארץ פלשתים ענין בתיב ולא נתם אלנים ארך ארץ פלשתים כי קרוב
הוא קרובה היתם השבועה ששבע אברהם לאבינולך כל ולזל עתיב
הנקבה להתיר שלשתן לישראל שנאור ועמו בבתלל פלשתים יהה בישעול
סל ואל ג. ותשבעון ותחברון בתלל תב לאמתי ית פלשתאי די בארעא
כל אבדם ואבק אשלות ית כל, ועל ברבנת לך לך סם אב ששלה
אומות לא נתן לו עב לקל ענני נשבו נבאום רב שבעה אומות נתן לו
עכשו ונתן בזא ששבעה אומות הם לברר בת אבל בירור גם עבוין לא
נתן

נתן לו בשליחות, אבל לכאורה פלשתים הם ובוודאי הגה בו ועל נאור
ולא נתם אלינם ברך ארץ פלשתים. ולכן עדיין לא נתם לא ניכל
תנחומין בשליחות כמו ברכות רפ בשלח, אבל לעל כתיב נחו נחו
עמי עד שיתן להם גם בוודאי גה בו, ואפל שלכן לעל פרבות תשב
והושיבם עד בוודאי פלשתים גבולי הפרוטים שלעל ושוח ישראל בעושיו
ושאב בעוהב אין שוחה בשליחות בו. מ' ברבות פ' אחרי פלך ובינם
כך הנוח ארץ שוחה ועוב עפ בבנת פחגונ בישראל. " :

שהם רבה בפסוק על נעול בו שלחיך פרבס הוונים הובא בל מ' רבות
פ' בשלח ובמדבר פב בו בחאל לך לך בפב סעב עפ ויבן
עלון פרעה אנשים ושלחו אותם לוי' ובבא לו בכל ארעא בוגלים אור
לוי' נבבה כי את בגון לוועבר לבני תיגולן לון ואריך בכתב ויהי בשלח
פרעה את העם באוגיל לון ובכל ארעא בו' לוגאי אבטריך בו' אור הם
תא תגי בולאו רגא בתכותא היא בו', אבל באברהם זה כתיב ויעל
אברהם מגלים בו', והל לפי שאברהם לגנם הגלילות ולא בתפתחה
אתריהם אב עיב ויעל שהיו לו עלוי בונא עי אבים ובעמן עלת שבהים
מגע עד באתבפייא סטאל בו', ועל מגה בתאל ברה בתובש השלישי פ'
ויעל אברהם מגלים, ונהו נב עמן בשלת פרעה את העם והוע בשנים
בין התותים שנגם ברבות פ' אחרי רפ בלג על ישראל בבאתם מגלים
בו' והיא בכמו האנשים שעם הות שהחוחים עונבים אותם עכב עינר
גיבולה הוא בינהם בונא, כך בחו חשיות היא הנשא בין הבעת
שהם נשב שעם הות שהנש"ב נסתת בו', עכב עיב בונא עלות
הנשא עי שנושה בחו' אתבפייא ואתפסבא בנשב ונהוע בשלת פרעה
בונא את העם בו' ונהוע לבנים פחגונ בו' " :

ויסע אלינם ונו', ברבות לך א' רפ בשלת והו ויסע שהנינם הנבה
בשם שהוא אונר ואני אפ' להם נאום ה' חונת אש
סביב, בגמ' פ' ב בן עד והנו' סביב לעגו. בא ויסע בו' לא יאכל עד
שיסע

שיוסף שנאמר ויסף בלו, נראה עניין עד, כשהשם סלח לו, ועמש גם
כפל לך לך שהם שרי דפרעה, ופלו עמה לך לאהלתם ועצמותיך וגהו
אוב בתור סובע ושם נמשך הירידה גם על הרי בתים פנו באמצ אש ולא
עלאתם ועד ירידה בו והיו אחב העלוי על הרי בשמים שמא בתור רוח עשפים
עלאתם ועד ירידה בו והיו אחב העלוי על הרי בשמים שמא בתור רוח עשפים
בלו ובונב באן גדבר העמים מגר ושנת החיבונם ולכן היו מיבים לשוע
מגדבר בונא כמי להבשע החיבונים כמש בבה אלה נסעי מי יתבון האור
נשמ מתחשך בונא כמש בגחב מפ תבה, וכמש גב בבה כנסר יעור
מן הראו ותלבש בונא בשחור שבעין כל בורור של בן כל, וגהו מי באת עולה
ומוסבע שהיגיל ומא כל, וגהו ויסב שהגיס כל, ומש עפ יסובקנו וכונהו
ונל שהוא המשבת ונגיסים ובתור סובע המשבים מוי המובות, ומל בבה
בתם הסנוי שלת שבתור ונגל הה מתן כח בהלב שלא יהיו שחר כל, גם
כמש בבה כי תבא לולתאה אני תפל על אויביך על בוינא ובתור סובע
כי עם נמש אתם סונבל ובתור נמוש וסובב ושם אין להם ישנה עב עינ
ונתת כל, ולכן ויסב אלגים את העם שהגיס בונגיסים ובתור סובע כמי
שונבל לולך בדרך הגדבר ויהיו בבתג על אויביך, גם כל פל בדרך הגדבר
כמש לבתם אחרי בגדבר אתרי הייתם בתור אתבפייא כמש בבה גכנר
בתולב, ומיב ומשיב ובתור ויסב אלגים בתור ונגיסים בסובע שמשבים עי
המולב שבבתג אתבפייא כמש בבה נחן ואתבם תבוה, ועולל בעמן אתר
שגבתר הייתם גם בגדבר כל לא ושב אבם שם בתור גבתא ובדון שלגלה
בל כי שבת עולאם לגלה ויהבל בא בתם כמש בבה את שבתתי תשוו
והנה

והנה גבי הברכה ששרשו ותכונה וגם הגבות שעשה החכ' יש התחלקות
ם בחי' בשע"ר ואח"כ בחי' בפע"ר בנ' ותכונה ואו"כ התחלקות בין ואב
ם ובשה הם שני המבבים ומה שיהיו ביום ב"ן עי' הדושים ובחי' שמעלה
והתחלקות ועל שורי חשנבא וגם ומדי הענן והחושך ויאר שיהי' האורה
ושורי חשנבא אשר שם אין התחלקות וכשעשה אשם יכול להיות ים ובשה
וגם בתא"ל בשלת ברבה לסלים שמבי שיהי' ביום ב"ן הנשמה אותות שמעלה
והחכ' בחנא, ועל נגה גב באות שי בשלת ברבה אב ישיר, מהו ומה כל
דרך הדברה יום שמבי שיהי' ביום הוא בחנא עי' שהסיבן בדרך הדברה.
והיינו כמים ברבות שי בשלת עפ"ר ולא נתם אלנים בדרך ארץ שלא נמ
עום מדרך כל הארץ, פי' כי דרך ארץ מהו סדר ההשתל, כי הנה כמה
בחכ' יסד ארץ אבא ויסד בדתא אב שרש הנשמה גו ובחי' חכ' ונחבוה
נשך ומשתלשל בבחי' הדברה בהתחלות כל בחי' בשע"ר אבל הוא יתי' לא
נמ עום בדרך הלל שהרי עשה ים ובשה ומהו עי' דרך הדברה שמעלה
והחכ' ובחי' גו באמם מהוע ואתם תתרישון בחי' נשתאם לה ותרם בנשתאה
הוע שנשה בחי' דברה ועל גב נטעת שני בעמן הדור שבין מעהת למעהת
שהוא בוסון הנשמה ועל נטעת, ומה מבוה ונבלות ראשון שהוא מעהת,
ומבג ביום שפ' על נטעת ומבוה ונבלות שלשמו כל והיינו עפן ואתם -
תתרישון".
גם יש להעיר לענין ויסד עפרגם בוא עפ' הואור פ' ורא בלב עפ' הוא
וסבות ותבשלם בתת בולתו, גם עפ' גם בענין עהע ובהם שבחי'
עולת העולות מהו הדושם שבבחי' ונפע' הנשך והנוח ומהו גב ענין
דרך ארץ שהוא הענין המהם כיבר בדרך כל הארץ. אבן מה שסיבבן
דרך הדברה הוא שלא כדרך כל הארץ מא ובחי' סיבת כל הסבות שהוא
סובע, וענין ערבשיסב יל כי הנה בתיב עד שהולך בסיבבו, ולן שמהו
בעמן אנלסטוס ונשב הע' ברבות בשלח פרבן, ועל בגחנ פ' אתרי בסנ
בא סעב, לכן חייב כל אחד בהסיבה, ועל עוב ענין ויסב ברבות
רפ' בדברה דרס עא".

הגדות. על הגאון רבי יוסף בן עזר אי שנה אותיות הקודש,
(והנם הולך גם בלבא עד התלבשות בקשב ישראל הנאמרים בין
מובדים כי סוף שכל עד החולק היינו לפי שהוא אשר סלק שלולה נשם
גם ; ועל בכה ונתנם לך עדכים ובבואנו עם ובקל היהנדים , עתה " :

סליק -

ויצונו ה' לעשות את כל החוקים האלה ליראה את ה' אלהינו וגו',
הנה לעיל מזמר כתר כי ישאלך בנך מחר לאמר מה
העדות וגו', והוא שאלת בן חכם ששאלתו הוא כך
בהיות כי הנה כל העדות לא שייך אל הנשמה רק בחיותה
מלבשת בגוף גשמי אשר נעשה ברות רבות, ועליו שייך הציווי מה
מרע שהגוף נשרף אחריו ונשמט קנוס מע' העדות מעשיות בגשמיות בעדות
ותפילין ומזוזה ומלבה וכבאמיהן, ושאב הנשמה לעצמה בטרם
ירידתה לעולם להתלבש בגוף לא היתה צריכה לכך, ואם לזה גם ירבה
הנשמה בכל להתלבש בגוף בשביל קיום עדות מעשיות, ועכ"ז תמיד לע
הכתוב כי תכלית כל העדות כדי ליראה את ה' נגו'. ולכאו' אין התירוץ
מבוין ונכון בהיות הנשמה בלעדי בטרם ירידתה בגוף ובאי הלה נכ
בתו' יראה בוודאי שאת ובתו' יראה שתכל להשיג כשהיא בגוף שהגוף נמשך
בו', וכמו שהמלאכים לפי שאין להם גוף בשביל עכ' מלאכים ביראה תשוב
וכך גם כן בנשמות בא' אשר מעבדם לפשו נבדם ירידתם בגוף בבחי' מעובה
ובטול, ולפי מראו הנשמות בעובדם ומעלה בשם בחינת ישר ותשלום, פי' יראה
שלם שאב הי' להם בתו' הראה בשלמות בא' נשמה שבתת בו שהנחה היא
ושאב אחב מרידתם לגוף אאב לה להשיג בתו' יראה גו, ומגב שחורה אנ
ובו', ואב מהו השרוש על מעשיות בן חכם שתכלית ירידת הנשמה בגוף היא
כדי ליראה בו', והענין בהקדם בתו' לך ה' הגדולה ונו' (מ' מאמר עב)
כי מה שהנבה מע' גדול בגש גדל ה' ונהולל מאב מרגל מאומתם גדל כשהוא
בעיר אלינו, פי' כי מה שמע' גדול עש גדולתו שמתפשט ורבב עד סופי הוות
מאין לנש כל הנמצאים ונבראים בו', והחיותם ולקיומם כבבתו אתם עשות
ונו' ואתם מחי' את כולם, וכמה רבוא רבבות עולמות תלוי
את השמים בגש הנש נפשר לגבולו ונו', הנם מבת גדולה גו אינם נמשכת
מאורו כגש הנש בשם גדולה כלל אלא בהתפשות בת המעל עד עשרה מאמרות
ואינם מקבלת בשם גדולה בגש, והנם מאמרות מע' אבשם והדרגים מע' בתים
בדורות מאמרות כגש בגש, והנם מאמרות מע' אבשם בגעת שש בתים וכללות כל הדרגים מע' עור, ולהו
מאמרי

אותו על גדול כשהוא בעיר אלינו, אבל לגבי הקב"ה בכבודו ובעצמו אינו
בשם גדול כלל כי אם הוי' לא ששמו כתי' ואתם הוא נקרא שנהי' כו', ובזכות
שאתה ובלא גדולתו שם אתם ובלא ענותנותו (שלהיות התפשטות בחינת גבוהה
גהו ענוה והשפלה בנוגע) כי שנק שון לבאר רק הוצא על אדם ושונים בחי' הוב
גון לבבו שיתגלה בחי' ובדיאות התפשטות ולא ידוע כי לגדולתו אין תכלית
כתי'. ובזה לך הוא הגבלה שבת גדולה גו בטל אליך ואינם עולה בשם כלל. וכיום
בבור האדם שמשלגבי ענין תובנו שהוא הכל הלב כך כפי ערגו הנם כתי' ובקר ולך
שלטון שבחי' גדולה והתפשטות גו על בשם בבור שבון שהבבור של אדם אינו
אלא לגדלתם כך גדולה והתפשטות גו אונו אלא להות הנבדאי כו'. וכשם שאין
ערוך בבור א' של אדם לגבי ובאתו ובכל לגבי השכל כך אין ערוך ובת גדולה
גו שהוא רק התפשטות ובחי' אחות ושון של הקב"ה כמש ביה"ר בור עולמו
בולב נבראת העולם ובחי' נבראת העולם, וכמו שהוא בגבת גדולתו יתי' כך הוא
בכל ובדותו כי כל בסודים ובאלך כתי' שהכל בטלים אצלו יתי', ובכך הוא בחי'
חכמות ובינתו יתי' שאמי' בחי' תע' ענו יתי' כלא מוש נחשב, אלא שכך עלה
ברצונו להושיב אומות בה בעמ' שתשיבו בחי' חכ' ובוש כו'. ובאמרבן
בראשית נמי מאור הא שראשית הגלוי הוא בחי' חכ' גב אינם אלא
בחי' מאור ומשל (כי מאור ומשל הכל אל בומאור בחוך אומה ומנשה ו':
(ב). ובגה תבן זה שלך הבריאה ואין לוש בלבאל אינו ובן לזה על ואין
הוא ובך הכל כתי' שהוא יתי' הוש האמיתי וכל העולמות כאין ונבטל
ומאמי ותם נחשבו אצלו יתי' בבולא עיר כלה ואב הא ראוי לומר שנתבוה
מוש לאין ובזו ואין לוש. אך הענין הוא עפמש לגעלה בפי' אותם שלגבל
כו' שבחי' גבת גדולתו שהוא ענין התות המחוה כל כל העולמות עד
עשרה הנלי עיר אלינו הנם נבהת היא עצומה בטולה בבדיאות לגבי
הוצ יתי' ונבמש לך הוי' הגבלה וכו', ובמו בטול בובור האדם בעצמו
בלול בוחלי כו'. אן סבוטול גון השמש אשר בטל בענינו לשמש עצמו כי
גון השמש הבראה לוש ובבר הוא נפש שבכאן הוא הסתלקות השמש,
אבל בשמש עצמו הוא בטל בענינו מוש ואינם שאה כלל כי האמרה
ובגון

וגוי אינו בפרד נפרד והשגיח כי התחדות הגוי הוא רק נחות השתלשלות
השגיח, כך בפרוד חות והארה של העולמות שהוא מחיל גדולה ומיר
אלינו בטולה בוגרה עד שעל אין גוש, רק נחות הדגדום שדגדם והסתר
אך שלא יתגלה בהחיל גלוי רק, וגהל בחיל ענותנות אב בוגא אתם ובוא
גדולת שתחיל על בשם נזה להות עולמות אין לך כל, אבל לנקבי הנקבה אין
דגדום והסתר נעבל יתל ואב היא בטולה גוש אצל נעל אין, ולכך על הבריאה
ואין לוש, פיל שגם הוגלה הוחוה את הנבראא על אין לנקבי גהוך, ולא כון באדם
שבת הפועל אינה פעולה יש בה התפשטות גהות נעדות האדם ולכן נתיינע
עד הגלאכה ולכן שייך לגזר על פעולתו ווש לוש, אבל לעלה אינ כן שבחיל
כללות החות הגהה העולמות ועל נבכך אינ ווחלך כלל שיהיל עלוש כאל
הוא בחיל הגר וגון לבר ועל אתן, נשאב והלך יתל הוא הוש האגוים, והנה כתיל
ה בתכל יסב אחל פיל שבחיל אחל הוא בחיל בבר ה' בעוך שנבהלך ומלבתן
הוא בתכל כון עבך באדם הנשמה שבורופי האותות הם נחכל שהרי התמנע
כך שאין בן בעת לא יכול לבבר וגהל בראשית ברא אלנל ותך בתובותא,
ואהגל בראשית נמי מאמר הוא, פיל כמי שומשך בבר ה' לוטה בתתנל
והי אנפ ונגל והי רגע ובל הוסק להות ראשית המולי בתכל בכללות ואחב
נחלל לפרטות בטל מאמרות אתרות, ותרגום אונקלס בראשית בגבורן הוגב
על בחיל ותס עלונה שהלך נבנות השכל ותל נבוה בהיינ בחיל תבהלך ינלר
להות בחיל תכל ראשית המולי כמ מה שהתכל על ראשית הוא בערך הנאצלים
והנבראים כל, ונשאב לפנו ותל הרמ הוא ותל רם ונשא הבבות מברגות כל
שאפיל על חכים ולא בתכל ובועא זה לות נתל תבב ולא שייך לגרות אפיל בשם
זה, ועלון כאל כולם בתכל עשות שאפיל חלך נחשבת כעשול נשמל לפנו עב
תאל בראשית בגבורן שהוא ותל נבוה להות נגלר לבחיל התכל שתחיל
ראשית המולי והוא בחיל בלהלך כ ונהל מראש ונבדם נפוכה בוגאו על בחיל
חלך שהוא בחיל בבר ה' הנתלבשת בבולך, ובשבת היא עולה לעלה נלם
נאל ובבר בבר כל, ולזה אומר לגראת לשבת עגנ שבת לבן ולכם להנשיך
לה כת ועונ שתכל לעלות כל, מראש ונבדם נפוכה הוינ כמ. בתכל

וכך אמרו שהחכ' על מלאכת כל ומעבר הוא בחור עבון כל ו) ":
(ג) " והנה בחור רבהע הוא נער התל והמדות שראה שלבון הם חזק
אמרים בולבא . פי' כון עבד אבר שהוא בשר גיבון ומדות
שהם בחור כלי, האור והחות ותפשט בתכן וכלותן על בשם אבר, כך
המדות הם כלים לתפון ית שבהם ועל ידם תתפשט אור ותות רבהע
ית מסובב להות בבחור ומכע בבחור גולי בתתנים, בהיות עי ישראל
עשי המדה, כמ אשר נבשם במדותו כל, ונשה לת כנגב שסה גבורים
שבהם בחור גם שהדם הוא הנפש ולעלה גבחור התות אלהים וכנגב
נשה לת נבהים ברזת על כל, וגהו פי' לשון מדה שולבב היות לי
דווי הוא גב לשון דוותא התבדות, היות התבדות והמשבות אם בה
המובע בומבע, וגהו שארגל תמי היי להנבה בעבב שאם יבלו את התרה
כ להות המשבת אם בה בעשה לור יהי אור יהי רגיע כל, הוא עי נעם
עשהב (המכוונים בנגב עשה כמ בגהר פי' ונבא הנם ברוגב בהם
בל התמיב מדות וגל ברמנן שלבך יש בהם תלך אותות) והטעם הוא עפמ
שלאותיך ומחשבותיך אינם אין ערוך אליך כל, פי' בחור תוב על נלאותיך
לא מאלסך רבי מאלסך בוה כי אלן אותות פלא, ומחשבותיך הוא המשה
מתוב בבדות תוב שהם נער התמדות עב שמשבים מעם הלא, וגהו
אינם שלבבי העולמות מלאים הם שלאות כל מאחר מעי ההשפעה
המשבת עי עב מבחור העם מתום העולמות מאין לוש שאין לך פלא
בגול וגהו, אבל גה לנבי מהוע אין ערוך אליך שאין ערך כלל בחור
תוב לנבי מהוע כל, וגהו כי לא מחשבות ומחשבותיכם בלא כוכאם
שהמתי מלבשת את הנשמה מפתושב בבר א' אל לתשוב בבר אחר
כל, ומאב לעלה הנה אל שעי הות א' בלא את העולם מאין
לוש גם אין מהוע חב מלבשת ומש בות' גו כ הוא ית' נמוש ומבבל
כל עב שמלאותיך ומחשבותיך הם אין ערוך אליך כלל רק האמה
בעלמא מלבשת בבחור שלאותיך ומחשבותיך כל, עי בוקם עצום בנגב
ולבן

ולכן כדי שיהיו בעצום בה והנשכה גו להתלבש בעשר הוא עיי אתבלת
והיינו עיי נוסח התנאי שהן תפלות מציאת העולם שהם כלים להיות
בהן ועל ידן מגלין אורות בה עוד כלי הסתם פשם ולהיות בורה בתתעל
משאב עיי עשר הנם שנושכים גב ובחיי רקיע כושל בעמן בנבוין בראו
אבל ההנשכה עיי בעצומים חכום להיות הנבראו יש ובדבר שרב, ומשאב
עיי תנאי והיו מגלין כחיי רקיע כון שהוא נוסע לעלה כלי הסתם פשם
כמש מיאור גה בתנא שבלי עיין עלון, ובהן התנאי שהיו בשעת ומן מאשית
כל שתפלות מציאת הנש הוא כדי שאתב והיו בטול הנש לאולעיי נעיי
נוסח התנאי כל, והוסיף להתנת התנאי הוא כיבוע בדיני התנאת
שהעושה דבר בתנאי אני נוסח הדבם תלה בנוסח התנאי ואם אין
התנאי מתקיים אני הדבר אין לו נוסח, ואעפיי שהוא נעשה בבר הב
באלו לא נעשה כלל בעדע, ונבנא אב שתפלות נוסח ונגר התשוות
הנס היו תלוי בנבלת הדע שהוא להיות בטול הנש לאון ולכך עיב
ובכל ודתם לבוא לבתיו גו דבטול הנש כל שהוא דבר הנשה אלא כ
לפי שלא נגזר התשוות הנש עדיין משלמות נדבם נוסח התנאי כל ולכך
תכלו לבטל הנש כוון שלא נגזר עדיין כל, להיות הנש גזור כל, ובנבא
בגה נת בעא עפ ונשב הנם לפעת בנך לאותנו, ופיו הבל לתנאו: הן
בל שבנוסח תנאו אב תגר לאותנו ותנשו שאב נגזר ישותם ונלוו שהיו
תלה מוגבל ועב גון נוסח התנאי כל, ומשאב נדבם נוסח התנאי לא
היו בו אותנו ותנשו כל, ולכן עב הבל בשם תנאים, ופיו בגהר "נשבעים
שהא לי אותנים כי אותן אותות תנאי בהיונו שעיי שהנשיכו גלוי תע
שמעפ עיב הם נגיונות העולם ומנשיכים בו אותנו ותוגנן כל ובהו
והאותנים מוסבי אחל, ובוארבע את בשך אלא בונוך כל. (ונם עיב
והיו גלוי יש האמיתי לעטה הייונ כבלגון בפיו ליראה את הי שיהיו
הגלוי לעטה כון למעלה בתיו להנתון אלהבי יש, ואיך לעטה הוא
אין כל. והב עיב נוסח הנש הנשמי בון בגלוי כל שלך בגון גלוי עתה
כון

פרו שהיא בין שעיב והיו בו גולו בחו להנחול אוהבי יש ולבן על איתנם
ונסבי ארץ כו"ל:

(ב). וגם ויצוונו ה' לעשות את כל החוקים ליראה את ה' כו', כי הנה
נבע יש בואל עפ כי לא נחשבות ונחשבותיכם שלקמו ית כל זה
שלעלה על בחו יש לנבי שלעלה היונו כמש להנחול אוהבי יש (ואעפ"
שנת לעלה בפשט ועניין ל' בריאה ואין לוש שנם ענין הוהוה הנבקא
על אין היונו לנבי והוע על נם בחו האריה הגתפשטת להחות העולות
בשם אין והוא ית הוא הוש האמיתי, אבל לנבי הנבראים הנה
האריה גו על יש והם בחו אין לנבי האריה גו כך הוא באמת מלעלמ"
מאצ מלמטה לעל כל זה שלמטה הוא מושג ונמאה לאין כל בשר על
יש לנבי שלעלה היונו שעל אין שאינו מושג ונמאה, וגהו עיקר
הישמ של גולו הבנת ית לעמה עי' התגב להיות מוסלע שזה כמו
מלעלמ הכל בטל לפנו ית וכאין ואפס מש כמש לך הוי הגבולה
ומו, וכישלם פיו גה ונעו בולא כלה מש כך והיו בחו גולו מוסלע כו'
והיונ עי' גולו הפע לעמה מש בלו הסתם כפם, ועי' גולו גה וכאן
בעירות בנרים ובמחילות עשר מפם פתב ה' והבר מאונ להיות בטל
אלו ית, וגהו ליראה את ה' שהוא בחו יראה גבולה גו עי' גולו
הפע בה, (ובענין מש ביבו"ב מורא גבול בו' מפם שעלה עליהם
מהו כו' שהוא בחו על באמ שעל מלך מלכי המלכים כו', לגתות גולו
הו' בחו ביטול במציאות עב שלא הספיק להתנוף להיות בחו
גה יש כו', וכן נאמר בפשיט והריתו ביראת ה' כי רית הוא גולו
עי' התבות כעמע ומנון רתא בלבשיכו הנע בגהר פ' כלל שהובות
הם בחו לבנשים, וגהו פי' רית בגבון כו', ועי' גולו גה לעלה והי'
גולו בחו יראה עולאה כו', נמשות ומשיק ובתי ורע גו לכל ישראל כו'
מאצ מלכי בית דוד בגון הבות הנשיכו ורת כו' וכמש בנא י)
נמש ליראה את ה' עבמש וראו את ה' נמשיו בונא כי אין מחסור
ליריאת.

ליראות, כל בהמה בתולה יראו והי כל הארץ כו', ואב והי יראו את הי
אלהיו בנוצה, אך הענין הוא בדיש כל מיני יראות ויש העל יראה פשוטה
ורחת העל יראה תובנית, וסמ יראה תובנית נמשכת עי התבוננות איך
בדבר הי שמים נעשו ומלבותם ובעל כל, וכולם אומרים ביראה כל, ועכ
יראו והי כל הארץ כל כי הוא אור והי כל, ומאב בתי יראה פשוטה
הוא בתי יראו את הי בונצא לשון את הטפל כי יראה גו הוא בוטל
אמש עב שהוא טפל לשם הוי והוא כמו בתי ובאו בועתות בנרים כל
שיהי הגילי לעטה כמו לעלה כל כל, ויראה ג נמשכת עי עוצם הבנת
נגש אלהיו בונצא שהוא בתי אשר אלהים בובותם כל, ועל בתי יראה ג
נא אם אין תכ אין יראה, והתל בתכ שנת על אבלה תשעא לבריתא
כי התכ מאין תמצא ויעל ג נמשכת מבתי אין שלעלה והתכ, ונהו כי
אין מחסור ליראיו סמ מבתי ג הוא עלי כל החסרונות כמו ל בהוא נמשנת
רבות וחסרונן מלא עלי חסרונם כל, ונהו כי עוכ הסותה לעמן תהא כל
ומה שעל בתי ג אין היינו שגם בתי רבים על אין לנבי והוע בעל, אבל
לנבי כל המעלות הש הוא בתי להנתול אוהבי יש והעלות הם
אין ואפס נבלה לכן עי עלי בתי גו הוא עלי כל הפנים והחסרונות שבעולם
כל, ועל לשון בסמ ליראה את הי כי בבתי אין יש גב כ מדרגות
הא כמו גון השגש המאיר לארץ. הכ כשהגיו טוב בעולמו שאב הוא
נעלה ותש נכן יש לעלה כבסמ בסמוך בכוונת ובכל בסמ עבוש אתם
ומראת שנכ סמ עיר עליו, ונהו הדפרש כון את לעת עת היינו בתי
גל כשיתש לעטה עטה, ואת היינו כשבלוה בעולמה לשון את הטפל
כל, ונהו ליראה את שהיו הגילי ובתי ג כל, עגש בוא עכ סובל
בא שנת, ועמן ויבה בנרכ עליה):

(ה) "נגש ובוונו את כל התוכים כל ליראה כל, כי התוכים הם בתי
שלעלה ונהתכ ולכן בכתם לעשות בתי תיבה פשיב לבות
אוכ של יראת שמים שכיב לתכמו בטוגנים סו שותפים אוכ באהל
שתוכב

שחוסר ומעשיך העשר הנכסה עליו כך הוא בחור חנינה בפעולות הש"ב
עי' החונים שהם בחור ותונים לעשות כלי לבחור גילוי אופן של ירח
כי כל בחור שנבוה ותם וכל לירב ולהמשיך לו טה עב ומברתם באגל אם
ולא מלאם כלי. לכן לעשות חנינה בש"ב בפעולותם הוא עי' התונים
שלעלה מהתכ כש"ם בראל עפ"ר אם בחנתי תלבו כלי, ואתב כתר לטובלם
פר טוב הוא בחור הארה וגילוי וכון את האור כי טוב, וגהו שאבגל
תשובה ומעט שעי' עבודת התשובה אבו ומשה הבדות הם טובים ומאורים
משאב כלי תשובה הרי אהבל עבירה וכבה מדה שאין ואור האור
ומדה, ומגב ום רשעים ובעלם, פר אפי' בחור בר מדה שלו, משאב
אור מינים ושנת שמתה הוא בחור גילוי כל כי השיתה מתות גילוי פשוט
החות, נש לירא את ה' לטוב לת שעי' עבודת הירא אבו והי' בחור
טוב והארה בכל ומשה הבדות כל, וכש גב בראל עפ"ר זה ה' שאל מעמך
בא ליראה כל לטוב לך כל, ונם פר לטוב לת לעולם שכולל טוב כל, ונהו
גב להתוותיע כהולם הגה שהוא בחור גילוי כש"ם הם אלעיל בה, וכתר
בה הולם עשה ה' בהם יש בחור על בולם ההוא ויש בחור על לולה
ההוא וכל בבחור בה יש בחור הלולה הגה שורים כל, ויש בחא ולם בה
הולם עשה ה', ובולכפ כתר כי בולם הגה יכבר עליכם וכתר בולה בעבם
הולם הגה עול אברהם, ולבם מת כתר בולם הגה בא מבקר פוש והעמן
כי בחור בה הוא לעבת כש"ם בה אלי ואנהא שהוא בחור התבלת אלהתם
מת אלוו בראל עוש ראות אותת שיהיו העולם נתפס כאין נגבו מת וכשלם
באמונות, ולכן אהבל עשה נתבא בבה כל, ומשאב כשאם הנביאים
נתבאו בכב שהוא בחור מחות שהוא רק בחור בעות כל. ובחור ההיא
מרה על בחור העלם וכן כחור ולם מרה על בחור גילוי לולה מרה על בחור
תשב והעלם ולכן הבלות משל ללולה והמאולה לבנה כש"ם אתא בנה כל
ולפב בחור לולה הוא מרה על בחור תשב פלו והעלם אחר העלם
הינם שאינם ראה כלום ואל שובע אלעלת מת אם בהסתלקת האוחן
אינם נתפס בחוחן כלל רק בבחור הנראה לבד הב תפלות ההעלם מעמ
כון שושב

פגם שישר באישון לילה בלי אור, אבל בחיר הלילה הגה הוא כשנמשך בחיר
גדולו והיינו עכ"ד התכללות וגבת יום בלילה במערבים ערבים שאל שהוא
בבחיר לילה שהגדל ונשב ומתחרים מעשיב יחיר בחיר הה עכ"ד איבהיא תכם
הראה את המלב כאלו עושים ראות יום בגלא בהב ולית אתם פנוי
מנגי, ואעפב על לילה הגה ולא יום כיון שאין הגדלו לעים בשר ונשקן
מאין השפל בבלבא כלי, אבל בחיר הגאולה בלעלא על יום רק יש בחיר
יום ההוא שעם היותם יום אינו גדולו גמור, אבל בחיר היום הגה
הוא גדלו גמור (וזה עכ"ד ההפרש בין שאר הנביאים שנתנבאו בכה
והרי הנבואה הוא גדלו והות אלגת יום בגם ורא. אלו כלי ועכ"ד
לגשה הוא גדלו ותם ונתבא בגה וכלו עכ"ד ההפרש בין יום העונן
ליום השמש ואור בתגל שהוא יום הגה) ולכן באמרם כתל בעצם
היום הגה נגון כלי, שעי הגולה הראשונים נתגלה האורה גדלה ועצומה
בבחיר היום הגה כלי, ובן לפש ות כתל ביום הגה באו כלי, שהוא חי
שהוא נכ"ד גדלו האורה גדולה ושושא לסיהרא כלי, ועכ"ד נאור כאן
להחותת בהיום הגה שעי עום העצות יהיו גדלו לעלא אשר עין בעין
בראם אתם ה' כלי, והיינו בהיום הגה, ונם אור להחותת בהיום
הגה פי' בלא תשא כיון שיהיו יראה בכ"ד ותות עצם הגדלו, אב אתן
מכל להתגים ונגבל היראה שהרי היראה להחרדה ומלגת הבנים והבם
הוא התות עכ"ד לגה אור אברבה שעי ירע בו יהיו בלגא עינך התות
היינו כיון שנגבכבו הכלים והנפשות וכוס ועצמותיהם יחלוף, לכן לא
שיך לומר תרגה ומלגת כלי, וכוס יראת ה' לתיים, והיראו מלאכים שעומם
באימה ואמרים ביראה עבדו כלי ותגיומים ותם ונפשות בנא, והיינו
לפי שהגדל ונגבך, ונהו בהיום הגה פי' כמו שמעלה בבחיר יחוד הוא גדלו
עצם ונלי יום הגה ונשם עינך החיות ונגם וכך יהיו לעטה בחיר בו אנש
לחותיתם עי יראם עולאה בל בהיום הגה " : בבאן חסר אות ל' ואות ב'.

לבאם

לאמר כל הלב, הם ענין אחת גדול כי, קשה להבין בבינתם אתה ובואר
בזה שבעלבלים האשונים על ספרי תסר בשם גדולה ונאו
הספרי נגתה היות גדולה גבוי תשארת, ובבאריצא על הספרי
תנתה ותירש שם בהתחלנ הוא בין חסר באצי שעל תסר בזה שהוא בתוי כוסון
לאם עב אין שייך לשון גדולה, אבל החסר שלפם אצי על גדולה, כי לעלה
ואצי הוא בחי אם והחסר הוא וחות שגדולתם האמיתית כמו ארך אפיים
ובל תסר, ואב אברהה בתוי גדולה שייך לפב גם לעלה גאצי, ואיך
אי כאן לא שייך לשון גדולה כאל בעיר אלינו היינו בתוי על באצי!
ונעב לתרש, והוא בהעבים פי גדול הי כי, ולגדולתם אין תנה, בפי גדול
הוא התשטות גבת הגדולה שיהי שפר גדולתם לבראים שמיב והולל
אב בסיהם, אבל לגדולתם העצמי כמו שהוא לעלה ובתוי עלי לבשאים
הוא אין תנה שאל כלי להשיגם גה כן אבל בסי הגלות בתשלה, ונעצא גם
כי בתי בגדולה האי בתי ולגדולתם אין תנה הבי בתי התגלות וזה גו לבשאים
ועל בתי גו נאמר אחת גדול כשהוא בעיר אלינו שהוא הלא ענה בבוד
אנפ להבין זהו ענן גדולה לעלה ובן גם בסי שוע ישראל גם על
ישראל אי ועל באונות כי עב עלאבים אי ועל בעשות שעצא הרבו
ותם גדול הוא בעשות, ולעלה אמר כן לעטה ישראל אי ועל באונות
שהן הותם נועטים ובן ובואם בעצא רבל זה שלעלה ותם שם הרבו
ותם גדול עב שרבות בבתם אלפיים בתוב כי, ולפעונים ובואר
בהיסוך רבל זה שלעטה הרבו ותם גדול כי בבתם על יחיבה כי
עב שבל זה שנשתלשל לעטה נעשה רבו ותם, והשרוש עב בשהם
אמת בבתי הכלים כל זה שלעטה נעשה רבו ותם, אבל באורות
הוא ליסק כי, והשתא אם בתי גדולה הוא גם התשטות רבו
התשוות, ובתי גדול והולל ואם עי התשות ריבו הבשאים שהן ובחן
כלים אב זה בנצא בעיר אלינו שלה בארבוב, אבל בחי רבו האורות
שיוך ותם לעלה אן האצי, ונהו לגדולתם אין תנה כי האורות אונם
ושעם

ונשנים כלל ומאד באמצע לא שייך כלל בחומת גבולה כי שם למעלה ובחוץ
בבית ויש שייך לומר בחומת גבול עכ"ד בעיר אלינו כו', וגם בחוץ ארך
אפיים ובגבל חסר גהו למעלה ומאמצע שהוא בחוץ יש האמיתי אבל אמצע עליון
וזה שבטל לאמ"ד כו', ועכ"ד לך הוא הגבולה היינו בחוץ החות היותכם
בבוץ להות אמ"ד יש האמיתי, אך ההתפשטות וגילוי הגבולה שם הוא
בחוץ התהות אורות עלונים לאון לך כו', ובענין השנים התבשים ואחל הקשה
אסר אש עוסה תשיב נגחל ולגבולתם אין תנך, וגם שהרבו היותם נגבל
הוא בנשות בהיינו נשות תבשים כו', ":

(ב) " ועשיב ובן נכ בחוץ אותתי גבול כשהוא בעיר כו', יש לפרשו נכ
אפוי על בחוץ גבולה שלמעלה ומאמצע בהכ מה שהגל באמצע על עיר
הוא נבר בחוץ אותות שעל אבנים שתי אבנים בונות שם בתים ובלותם
כולם על עיר, היינו כמה ובמה בירושים כו', ובואר בגאמ בוש כמה בחוץ
אותות היינו אותות הגבול ובן אותות השכל ואותות שלמעלה ון השכל כו'
ולכן בחוץ מונה על נכ עיר כמבע שהוא בחוץ ירושלים שלמעלה, ועכ פוי
בסוד הקבלה מה שאמרנו ונשבע הקבה שלא יכנס בירושלים שלמעלה עד שיכנס
בירושלים בחוץ שלמעלה היא הנ"ל שהוא בגון הגלות שנתשכך והיחוד
עליון, ועכ"ד איכה ישבה בבדד כו' היתה באלמנה שהלך בעלה לגבולה כו'
ונשבע הקבה שאינו נכנס בירושלים שלמעלה היינו באמצע באמצע הם תחתון
ויעין בלל גם היינו בחוץ יתגבר חיצון לעם העולמות והתהות עאון ליש
עי יתגבר מה אבל אין יתגבר וגילוי פשוט גם בירושלים שלמעלה שהוא בחוץ
בוש עד שיכנס בירושלים שלמטה שהוא הנ"ל, ונמצא שבחוץ על נכ
עיר, והיינו גם שהוא בחוץ אותיות מחוץ עולמה כו' שהם בחוץ
בתים, ובוגב ובן לפשוט נכ בבחוץ אותות הולתם עלונים שהם
נכ על בחוץ עיר בבנון שבתם העיר בהן בחים בשם כך אותות
אלו הם בתים ובלים לגילוי האור שלמעלה והאורות, וראוי לגה
נכ ומש באמ תבוש ותבונן עיר סיתון בגלי על אותות התשה
והתרה

והתורה, וכמו לפי הדין, שפוק שיתן ובתי כתי כל הדם היא שאתה
ועל שיתה לא הגבה מגלם לגלם כי עדי אותות התפלה מעשיכים אחרות
תרשים ובתי רבהע כאמר יהי רצון מלפניך כל שהיות תקואת חולה
ומכתת השנים כל, והיונו משלם שאותות התפלה נשר בתפים כל, הרי
ובואר בפסי שנם אותות אלו שבתי בתם שגהו בתי, ה' על נכ עיר
עד שלפיג ובל שנם בתי אותות ברשיון על עיר אלינע ואור הנו גלקש
בהם וכמו נכ בואל (עפ' הל לי בעוגרי) בבתי גו על נכ בתי שכים
והשבת אואס בבתי גו על יתוב לבה, ולפיג ובל בתי אוות נבול
בל שיק נכ שם כי נם בתי נבולה שלעלה מאבי בהתפלות אחרות
עלינע היינו בהתלבשות אואס והנו
לאון לל אין לה אלא כשהוא בעיר אלינע בהתלבשות אואס והנו
בבתי אותות הרשיון או התלבשות האור בבתי אותות הרצון כל, ועגב
עפ' ועגבת הנלון פוים ההוא כל שעי' אותות אלו נעשה התפלות אחרות
עלינע שלעלה מאבי, ונם הרבוי עלון בתבין בנלגלתא הם בבתי אותות
אלו (נהל עפ' ובתים מלאים כל טוב אשר לא מלאת בהיינו לה שלעלה
ובתי אתפלה) ונהו סיר ולנבולת אין תנך, אבל בעוב בתי האותות
כלים בהאור ובטלים בנבואות עב אי לך הוי הנבולה כל, ולכן נה
עלתנתת להתלבש נם בנבולה שלעלה מהאבי (כמ"ש):
(נ) ועפיג ובל נכ בפסי שהבריאה נאין לוש על כת נאין לפי שנם
חלות הבתי את הוש על אין לנבי מהדר כמש לך הוי הנבלה
והנבל כל שבתי גו ישנה נכ בכוה וכוה עלונות בחנם ביעל התפלותם
בלי באבי נאין לוש ובן בתכל באבי בתל ותכל נאין תבא, שהתפלותם
ובבור הי' הבבור בתי אין לנבי עבודות אפ' באבי, ובתי בבור נה
בתפלה

נתהווה בוץ לוש שהם בו נצא מאצל יש מ׳ ובריות היינו שבחינת אם
העולם בעת באצילו על יש האמיתי ובחינת עולם בבריאה בכח הוא על אין
לגבי בחינת גו פנו גוו השנים לגבי השנים ובחינת אין נעשה התהוות היש
בבוץ. ואפילו אותיות גבול כשהוא בעיר המוקף כאשר ובדת עולם נתהוה
עולמות בוץ וגהו בחינת גולמי הגבולה עיי דוחפי אותות הדבור ושאב
כשבחינת מ׳ סולה באצל הוא בבחינת בוטל פגיו השנים כשנים שהרי הוא
על אין בטל. ואם אב גבולה גו כאין ואפילו נתשב ולמן על תסר בגה
שהוא בבוטל לאם כל. ועבב גם מאצל לגבי לועלה מאצל הם התכל
על יש כי גם חכל גם ביב כ׳ פעמים גם עולה יש והתכל ואין תצא
ובחינת כתר שהוא בחינת מ׳ באלן שהוא בחינת אותות עבו ובחינת אלן לבן
על בחינת עצמות אורות אלן בטל ומ׳ באצל לגבי אצל שבחינת אלן על
יש האמיתי לגבי בחינת אין גה. וגהו בבתסא עולאה אופם הוא
לגבי עהלן כמו שבעלות הוא באצל נאור שתורה אל כמ״ב בוא שבחינת
שתרות גה הוא הבוטל כל. ונצא באן ובקן גם פמ׳ אותם גבול כשהוא
מעיר כל. כי הם ארך אפיים ונבל חסר היינו עיי בחינת הוסבות
אל באצל להות והתכל ואין תצא ואם לגבי אם כמ״ב הבי
בתסא עולאה אופם הוא בבחינת שתרות ובוטל כל. ולא שייך כל
גבולה כל. ובמו הוא באצל בהתעלות באצל כ״ל. ועבב ובקן עב יותם
בהתהוות בהתעלות אלן גם יש ואין שהרי על אדם בבריאה ובחינת
אין הנהווה אותם הוא בחינת אותיות הרשימו שעל אין ונחת לגבי
אם בה עוש שהוא היש האמיתי נגש. ובקן שם גם פמ׳ אותם
גבול ונו׳ בטל. והם מה שהעל באצל בבתם להות ואין לוש הוא
לפי שנתבס שוש בגו׳ האדה ובתם שהוא מ׳ באם כל. ובגם בוא
וגהו שרש ענין בראשית ברא בעמון ברא העלם בקשם (אות ב׳.)
ומראש ונעבם שנב ה״ :

וגם

(ב) ונגש יראו את ה' נמשיו כי אין מחסור ליראיו. פירוש עיי הנבואה נמשך
בחיר כתיב שהוא בחיר אין שום תנאי התכ' והוא מעלה כל
המדרגות שבקיום עיי הנבואה יהיו המיוחדים לעטה כמו שמעלה היש
כ' (בנין בקשם אות ב') ובאור המנין הזה לא תחלה פירוש אל בעות
שבולל כ' בעות בנשמע ששם הבעות יש להם שרש ומקור ומעלה. וכן
ידוע בפירוש אל בעות היינו כ' בעות בחיר בעת בנא"ב בע"ג ובת והוא הבעה
התחתונה שעטה היש ומעלה האין הוא רק זה שנמה לנו ואינו האות
כלל רק שבעתשם עבוה לשם כן אב איך שייך לומר על בחיר גם אל בעות
כלל, הרי אבדון ות' הבריה בפי שהוא האות בבולא עמיד כלה, ואב היום
רק ביעה אל נוכב שיפלא איך שייך לומר ששרש ביעה גם נמשך ובת בנא
שהוא נמשך נוסף באיומא ונה באבדון ושם ובאו בחיר יחוד שהיש בטלובל
ולבם כל עבים כיאור עמן ביעה עליונה שמעלה היש והנבראים הם בחיר
אל ובבטול גוף השרש בשרש (ובוש בתנא תב סבקר בה לשיך ביאור
אל והא באין התשות הנבראה מחות היהוה אותם נמש כמו גוף השרש ון השרש
בהרי הבריאה הוא דבר שנתבטל נמש שגם הדברים כון השתל עוד
לבריאה יש ואין שהמשכות והתשות העלול מעולתם אין בזה פלא ותבמש
נמל כי העלול הוא מעין עילתם וכמו שגוף השרש הוא מעין ואור השרש
ונם לבם התשותם היו טלול בהעלם בעולתם רק אחב יצא והעלם אל המיוחד
ולכן אין מקום בבר תיבמש כב, ושאב התשות יש ואין כמו נשמר מחשות
שאין המשמר ומין נדרך המחשות ולא שייך לומר שלבם התשותם הי כלול
במחשות כמו שאינם בערכם כלל ולכן התשות המשמר עבג הוא התשות בבר
מחשות כמו שאינם בערכם העולם לא הי כלול המשמר לעלה חל, כאב
תבש ומינה, ולבם בריאת העולם לא הי כלול המשמר לעלה חל, כאב
שמתבש בקיום תבשה בבר תבש ומינה בשמת ומב, וגם הפלא
בהבדל, וכמו שכן אין שייך לומר בגם עכשיו אחר בריאתם הם כמו
הבדל, וכמו שכן אין שייך לומר בגם עכשיו אחר בריאתם הם כמו
גוף באות, כמו גוף השרש בעצמו כלול באור השרש שהרי בחיר ועמן גוף
השרש לבדי השרש הוא בהמשך ובחיר התשות בבר תבש כמ, אבל
בחיר

בתור הנבראים שהם בריאה חדשה שלא נמרך מהאדם וחוותם והיהוה אותם
ולא נמרך העלול לעילתו וגו' השגם לגבי השגם כל ריחוק ערך ואם כנו
ריחוק נשמות ורוחות אב איך יהי' אמיתות עצם כנו השגם לגבי השגם
אך הענין בזה שנשלל גו' השגם לגבי השגם היינו רק בערך בטול לגבי
החות והיהוה אותם דבטולם הוא בתכלית כיון שבהסתלקות החות והם
הי' כלא הי' ואין סבה אחרת והתקוותם על החות היהוה אותם הב' כבטול
גו' השגם לגבי השגם כו', ולא בבטול הגדול לגבי הנשמה שהגדול יש לו סבה
אחרת שהתקוותם ונטפת אב ואם כו', לכן אין בטול לגמרי בבטול הגו
כו'. אבל גם ערך חתוך מהות הנבראא מהות החות היהוה אותם חלק
ואם ולא ערך הגו לגבי השגם שהגדול הוא מעין השגם, ומב אין גם
הו' תרשה ונשאב הנבראא לגבי החות היהוה אותם עם הות אין לו סבה
אחרת כנו הגדול והשגם. אך התקוותם בחי' הנו' תרשה גם וחתוך ערך
חות היהוה אותם, וגהו באות פלא גדול, אבל גם עצם בטול הוא
בבטול הגדול כו' כנו שבאה בתנא חב פו' אין ענב ולבמו כו', וגם כלא
נו' כלה אין לא גם שהרי בבר הענין בפו' מבואה והתרשות יש
אין היינו התקוות דבר חדש גם הרי יש מציאות בקר ון ואינו לא גם
אלא בכל הבנון לפי שיש גם בטל לגבי החות היהוה אותם כנו בטל
הגדול כו', (בטול) הגדול מצוי ומעלה הם שלא לא גם ולא כלא כי אינו
כנו גו' השגם בשגם שהגדול מאיר בלא הדון השגם ונשאב שהוא בבולתם
לא להאיר כנ"ל קבא שגהו ענין העל כת ובולת להאיר) ::

(ה) " והנם כ הוא בחי' בעה העלונים ונשאב בדיעה תחתונה הנבראא
בראה דבקר שבבר ולא בבטול כנו כו', והתקוות גה הוא
חות שהחות היהוה מאיר עד לקוש העלים ועל נשך שבון מצולת
לבריאם ואב ובן שבדעה גו יש לה שרש לעלה והוא מקם הנסך
הם, ובן נת בוא בבואר עפ כי תשוע בענן כו' לעשות הישר בעינ
כו' כו' שבו אות אלו הן בו' בחי' השמתת אדם הוא חי' נשנות לעטה
ובחי'

מבחוץ וחוץ הוא שהנברא בבחינת אין ומעלה הוא כשנשנית מבחוץ וחוץ
הנברא בחוץ וש, ובו השגחות אלו הוא בחוץ שם הוא ושם אלינו עשה,
ונמצא גם בזה תחתון יש לה שתי מעלה גם היסוד, וביאור זה יובן
עפ"י מה שהוא עבור והשפעת הרב לתלמיד שמקיים פשוט השכל כפי יכולת
התלמיד לקבל, ואם יוכל להיות שיהיה מפל איזה גשר על שכל זה בהיות
שמחות רוב בגדות השכל לא יוכלו לבדוא תירוץ על הקושיא משאב גם
עצם השכל כמו שהוא אצל הרב ומתרבן כל הקשר. ונמצא בשכל הרב
המשפיע הנלקח בהשפעה יוכל שיושך פשרה להשכל בו, וכך בבחינת ההשפעה
להיות הנברא יוכל להיות נושך פשרה ההשפעה, והיינו מה שהנברא
בראה יש ובקר נפרד בו, וביאור זה הגם כתיב מלא כ' יונת אלם על
זה שנדונו בבחינת פעמים רבות ברק כהנא ורב אסי אנשי לחם ושתיך רב
ואעפ"כ אשכת מנייהו דהלכתא כוותי' כמו כן בקיום נבו אפרות שמלב
בו. והטעם שרב יבא שהבין בריך להיות בך עפ"י פתח תורה כמו שהוא
הטעם לעלה בעולות עלונים בשם יש הפרש גדול בין בחינת עבל שמלב
מן הטרפה בוטל לאפרות שמלב, אבל בנלה לא נמצא טעם עפ"י, והשתא
עפ"ג ובן היטב הנשל הלא שגב כו הגם ובועות החטים הטעמים עכ"ם
הנפתם גהו עונלן הכל עלונים ובועות הטעמים הנגלות הן הן בחינלבושל
והא גב תכונ' התורה הן שהיא בבחינת לבוש לעונלן הכל בפתחי תורה
כמ"ש תשנחי בהם בנשכות בפל בו, ולרב הנא ורא"ל לא ובון רק
להשפיע העונלן הן הלבוש, והרי אב ונם הלבוש שלן קשיא ופתרה
לאמיתת ההשפעה, ונשאב ונם הבשגר העונלן לא יש שום פתרה, הרי
אין שלבוש זה הא גב תכונת של הרב נגש יגב שיך שונשך פתרה
לאמיתת והיינו מחות שהנא הן בחינת לבוש והא גם הבשת
בחינת היסוד שבין אצל לבריאה הוא בחינת לבוש והא גם הבשת
אלות, ואעפ"כ גם שהוא לבוש הדעלים ובון שונשך פתרה להשפעה
והא זה שאעפ"כ שעי תוות גלבוש זה מתקיים הנבקא יש גאין עכ"ג
בראה

נראה הנבראים בכח השרש בפעל, ומאחר גדלו פעולות האור קלא לבנים
לא היו שנים מתירה כאל הוי הנבראים נראה בבחינת בטול כמו גוון בוי,
ונגה ובן איך בועה תתתנה הלא שרשה לועלה בהלבנה והיסוד שאעפי שאתחולה
ואין לו שאה הנבראים יש והשרה כלל בטול בשתלם זה רק ונמשך לו מתחה בוי: "
(ואז) " והנה גאל לנבי עתנא כאלנים תשוב עב נם בכאן שייך בי בעות
הלל בהוי אלנים כמש בגאל (בקיאור בכי תשוע הלל). ובאור
בה יש להבין עפמש לועלה בהתבוה והכתם. ונעבא בבחינת יש ואין אב
לנבי תכל נגאל על לוטה באבוי הנש ולועלה הכתם בחוי אין אבל לנבי
אי הוא בהיסוד בוי) ונהי כ אל בעות שיש בגאל בי בחוי בעות עב
רק שאה לוטה הנש ולועלה האין. ומאחר בחוי בע נמשך לו מעי (משתמן
ורישא תנינא באל שכו עלובים בעת בעי ואור בתאן ואות שבלתיים
באל) עב לועלה הנש ולוטה אין כוי. והיינו עי הסתכלות גאל באל
ונבל האחה גו לפיות הגולו לוטה כמו לועלה כוי. ונהי עמן כי אל בעות
פוי שם אל הוא ראש ויב ובהי בעי ואל. ועב כולל הכל בעות כי
הוא לועלה ובחוי בי בעות באבוי ובוע שהרי גם גאל באבוי על נש ואין
לנבי בחוי עי פל. ולפי שגלוי בה נמשך עי עולם האבות משתמן והכתם
עב נאמר ונבונן בוי. לראה את הי בוי. שעיב יהוי הגולו לוטה כמו לועלה
נש באבוי ומשום שנמשך מבחוי שלועלה ואבוי. ופוי את היינו כי יש
בי בחוי באותות היינו אותות הבבור נש ומשמן בקש. ובחוי בו על
את היינו אותות גאל ועב תוך הכלולים בקש והוא בחוי העלי כמו
שהוא בשרשה בחוי האור הכלול באור פוי. ונעשל אות בי בנש
כמה בחוי אותות. ואב כמו יוקן בפוי לראה את הי אלנים היינו
ורע העלונים ובחוי חע עי גולו ובחוי עלי באב שעל גב את. וכמו
ובנוראא מבול רבב אפש שנגלה עליהם ולך עלבי המלכים שהוא בחוי
על באב כמש בגאל) " " : סיב " " " "

להבין ענין פסח ומצה שהוא הנשכח מהן באומר בגא. ויש בהם בחינ
מדות הראשון ומדות שני ובולם נשכחים אל בגא
כתב וגם הנס ביציאת מצרים שאר יום ואפילו בשבת
אינן נשכחים רק בסדר והברכה כל יעוש בפעם. וגם ענין הבנות והמצה
הבנות בנגב מהן באומא והמצה בחא מהן באבא. להבין כל זה תחלה
מה ענין מהן באבא ומה ענין מהן באומא. ומתחלה יש להקדים ענין
הוס באבל שאינן מתקלים לבראים רק מציאותן ולא מהותן. " ובאור
הדברים הנה יש להבין מה מלכותך ולבעל שמחת מל הוא חיות כל העולמות
בכולן. והלא מבואר בזהר בשמת מל הוא אספקלריא בלא שום. בלות לה מקרה
כלום, ופירוש דבר זה הוא כי אין מלך בלא עם עבור המלך בלא אנשים אין
לו על מי להתפשט מדת ההתפשטות ולא יקרא אב בשם מלך כל אלא הוא
כשאר אנשים אב מינה הסיבה למדת ההתפשטות של המלך הוא עם העבדים
ולמה למעלה. ומה לית לה מקרה כלום כאל מה העלאת מן מלמטה מלכותה
ברצון נקלון עליהם (משאב מדת חולם הל בשויך אל כשאין עם ובה
פעמות מדות שהם אורה ונם חולם שויכים גם כשהוא בפעל שהוא נמיב
לב בטבע שאם הל מציק איזה אדם לנבל שפע ומנת ישפיע לו חסד נכן
להיפך נבל בטבע (רק כשאין עם אב אין המדות פועלים פעולתן הן)
בבחינ העלם. ומשאב מדת ההתפשטות לא שויך בב לומר עב גם בחינ
העלם כמו בחסד כל ובטל השם של האדם שאין שויך בב לומר שלון
שהוא בהעלם כשאין נקרא בשון כמה בנאי, אב לא בחולם שויך בלא עם
רק על בלם ובהלם ומשאב מלוכה והתפשטות לא יתכן רק על שברים בונא.)
ולפיכך כל אין יתכן מה מלכותך ובעל שעל מדת הנל הוא התפשטות המלוכה
ולפי הטעם והתפשטות שלמטה לא יתם בהיא אין מלך בלא עם אב כשכבר
נבראו עם אב שויך בחינ מלוכה, ואיך נתפשט הוא מדת מלוכה נתפשט
הנבראים ואין לו אב עדיה בחינ המלוכה לדם התפשטות בחינ עם ואברהם
מדת

ובמת עולם והתנשאות נתשוו העם וגם תעוה לפי הושל הם והתנשאות
שלמה בלא שייך כלל התנשאות כשאין עם, אך באות עיוך הפסל בעשן לית
לה ונרגון כלום הוא בלית לה להשפיע החות רות שפלים בקיע בלתי שתקבל
תחלה השפעת זה מלמעלה ולא בלית לה מקב מים כלל שאין לה כבאי להשפיע
כל, ובמו עשן סיהרא לית לה מקב ובאות ובוע בסל התבונה שלבם יש
לה אור מלם עצמה מב כל שלא תכל להאיר על הארץ עד שתקבל ואור
השמש, ובך הלא במבת הולי, אך בלי בלפי ושל הם ישיע בלית לה
מרוה טלם מנש כאל עי העלאת מן מלמעה בונא אג נתשוה עיוך והות
העלום בלי. ובכה נתל באאל לומר כן מנש מלבותך מלבע ואתב מחל את
בולם, ומה באות כל הפירושים הלם יש להם מלם ועמן":
(ב) "והבין מה יש להקדים להבין מנה עמן אל, והוא ההפרש בין השגת
הנבואים להשגת התבונים ובעלי רוהלי, מהם שרש השגת הנבואים
הוא מבחל מה בקיע. ומל מבחל אבל התלבש בקיע בל החולני ומרגות
הנבואים הוא בענין ההתלבשות ישעל היתם נבואתו ומה בקריאם הוים
ומבחל אבל התלבש בנה בקריאה ויתגלאל לא השיגם רק מבל הוים הארת
האבל הולבש בובל מלבר ומרעה שהיתם נבואתם מבחל שם באבל, ואל
נם באות בחומשבת) ברק מעבר בקריאה רק שאינו בבחל התלבשות מזה
בקריאה כמו בשאם הנבואים שהוא עי התלבשות מזר. והם מרעה
בקריאה כמו בחל אחוריים ביסל אבא הולבש בבאל. אבל בשמות לא השיגם
השיגם גב בחל אחוריים ופם לא יראו ואותן שנכנסו לסרבם שהם
עב נאור ראות את אחורי ופם לא יראו ואותן שנכנסו לסרבם שהם
בעלי חהלן שלא הגיעו לנדרגת הנבואם הוא שלא השיגו רק אחרות
הבל מלבל ומאב הנבואה הוא בחל אבל הולבש בקריאם אל בובל
הבל עבון) ומאב הנבואה הוא בחל אבל הולבש בקריאם אל בובל
כלל. ולפב יש לתמוה לבאורה איך השבו ותבירון שלא הי נבואים (ולא
נל עליהם בנמל שנכנסו לסרבם ואל אם נכנסו הלא נתל שאין בה רק
השגת אחרות בובל לבר) השיגו השגות נבוהות ונעלים מהשגת הנביאים
יובלם

שמבקר באברה יעקב פרנקפורט אל ועד ואלנ, וכן האחינו השונים בנה
בנבואה בבהאריגן ואיך השינו ותם ונשה רק מן כל הנביאים שלא
השונה קשרית ומלב אבא כל רל אחרוים לבב בעל, והם השינו אפילו בעד ואל
ואלנ כל, ואל שאדגל חכם עבדל נבואה הלא הנבואים היו גב חבוים.
אך העני הוא בהפרש בין יבועות החבוים כמו הרשבי והאריגל (בין)
השנת הנבואים הוא הפרש בין יבועת הגבואות להשנת היהות שהנבואים
מה שהשינו השינו המהות ונש, ובמו שאנ רואים ביוקא שהשנת הנבואה
הוא על מאל ונש ומאות את אתנרי ואראה את ה' ויראא אליו ה', ואל
שגהו רק נשל ואיוה ראויה עין נשמו ונש גנ הנשל בל בומה לנשל.
ובדתסנים ויראא אליו ה' ואתגלי לו כל בחל בחל התגלות שנגלה אליא הנעלם קה"
ולהות נשיגה המהות ונש של בחל הנבה והברגה הנגלה אליו ובמו הראל
שהוא ראות המהות ונשאב השנת החבוים היא איוה גילוי והשנת המהות
ונש בל יבועת הנבואות לבב ולא השנת המהות ולכן הנביאים לא השונו
רק בחל שיוה כי לא ויכלו לגרב ולהתגלות עליהם בהשנת המהות בל
ובדגות התחתונות שהן שיוה שהן הן הורחת תאיב ותגלות והשפיע
והנבל בבחל מוחין נחות כיבוע שהן הן כלי ההשפעה והורבת החות
מעלון לתתון בכל העולות והבדגות. ולכן נב הן הן המתגלות לנבואים
בגילוי והשנת המהות ונש ובתוכן מלבש אור הבוה שהוא בחל הבנת
האלהות ואוא בה ובתוה מלבש אחוריים בחב שהוא ובדגה שעלה
והשכל והבנה. אבל ספרות החב אא לגרב ולהתגלות לנבואים וכש
הה שעלה והחב שאא לגרב ולהתגלות להות נושנ המהות. ונשאב החבוים
השונו אפיל באל לפי שהוא רק עפל ובוסת הנבואות לבב ומבון המהות
נעלם ומכוסא והם ולכן יבועה גו השונו בבדגות עליונות שלעלה מעלה
והבדגות שולכו להתגלות בנבואה בהשנת המהות, ונשאדגל חכם עבדל
ונבוא לפי שולכו לובע בחבותם לעלה מעלה ובדגות שולכו לגרב לעטה
בבחל התגלות לנבואים בראה נבואתם ואל שהוא רק יבועת הנבואות

ון

מה ובועה הוא עכשיו, ומה גם הנביאים היו חבמים והשיגו גם בחכמה
ובמדת הנבואות לעלה מעלה זה שונה לחיות מושם בנבואה, רק שנבואתם
לא היה בה עד ה"ש (ואם כי חכם עבוה ונביא היינו מעלת החכ' על הנבואה):
(ג) " וכואה עשו ובועת הנבואה והשגת האהות, הנה ודק עבוה מזה שיש כ'
ובועות אלו גם בנשים האבם הנה הנבות והשכל שבאשם הנה האבם
ולבע נבואתם, ועכשו אינו נשים והותם מזה עבוה יש אבם שהוא ותם בעצם שהוא
ומשם טבע רחמנות שהושבע בן בלבו לחיות מותם נשלו לגולתו.. ומה שהוא נבון
ונשבע שהוא טבע הבין והנבון המושבע בלבו. ובלבאי שהאבם ולבע הוסב ומות אלו
איך זה שהנא אם בטבע בו אלו בגן ולבע ומרגיש מנש נבואתם, ועכשו הרי אינו
נשים מהות שאינו מבין מהות התסר איך זה הוא ותות ובן ובת
העבדות. ומותם ודק זה מענין המתשבה שאינו רואים שובבור האבם אובה
שכל וסברא שובבה בבר כמה שנים ולא עלתם על מותן בנתיים רק אח"כ
בעונת בהלתם ובבור אותה השכל ואב מובבת שהיתם בו ההשכלה מזונם
בשכל גם לבם שנתם עליה שלבע מזה שובבור עליה ומצאתם. והלא האבם
אינו מרגיש מזה כלל בהיות שאינו מרגיש כלל מעמן ההשכלה המזונם אבלו
בבת תבונת מעובנא בלא עסוק בה, והיינו לפי שהשכל אינו בבר יש
אלא רותם ואינו נשים מהות ובן אין כל אבם ובול להשיג אובות ומהות
השכל שאינו רואים שזה תבם ומה טשש אל ששהם יש להם מות בשני
רק המתן הלא ודם בה החכ' הרוחנות. ואין גוף בשני ובול להשיגם
ומהות רוחנ. רק שובע ובואתן שובע בקורור שזה תבם אל שכל,
אבל לא ובור מהות תכ' בו שבו. ומה כ' רוחות וספרות בו עם בו היינו
לאתר סריבתם בן הגוף אב הנשם הרוחנ' משהיא אינם מותם ומלובשת
בגוף בשני, אבי תשיגו מהות רוחנ בותם ובן וספרות בעב, ונשאב
כשהיא ומותם בגוף בשני הנם הגוף הנשמי הנם אינו ובול לבשיגם אפ'
הרוחנות המלובש בו מנש רק בבואתן ולא מהותן ומה כל מנשל הובות
והשכל כ', ומם בכלות הנשש כך הוא שהגוף ולבע ומרגיש שיש בו נשם
המחיה

הזה, והשכלת האדם ושיגיע והותה בו כמה מאד מאריכות. אינם כי
הוא בהיבדות והשכל שמרגיש בגיאותן ולא בהותן כלל. אבל הדבור שבאדם
הוא האדם ושיגיע והותו ומה נב לפי שהוא בערבו להיות ומשנה ותות שהוא
נשמר בגופו. כי הוא הנם שנדע שלב אותות הם והנפש ואעפ"ו שובאים
ון הי מובאות אתהע"ל והנרון כו' אין לה מתוויים ומה בהנרון הלב שובאים
והנפש ומכים בנרון ומושים בו הנון, ובן מו"ל בשמתיים בו'. והרי אותות
שבנפש הם רוחניים, ואב האיך יהי בהן השנת הוהות, אלב באות אין
הבוון שנשם האותיות הם והנפש כי נשם האותות הוא הנון שהוא נשמר
רק שכב אותות הנפש נתלבשים בו אתהע"ל ונתלבשים בנון שבנרון כו' והיות
שיש להם עכ"פ חוזר נשמר לבן נתקיים ומושנים והותם ומה להאב שהרי האדם
הובבר ושיגיע והות נון הדבהים שובאיא ופיו ואינן כמו הבדות והשכל שאינ
ושיגיע והותם ומה רק שובע ומרגיש בגיאותם בלל. ":

(ב) " ועפ"ז נשל גה בנפש האדם איך שאפשר השכל שבאדם ומה אין
האדם מגיע מהותו בלל. משאב הדבור שהוא השנת הוהות ובן
הוסר ענין ההפרש בין השנת החכמים להשנת הנבואים שזה שיבעו הנלבים
ואפשר השבו עה אל גם בענין עפ"ז באבו ענין חכם ולא בחכ' ובעא עב
בולבא הוינן רק ובוע הנבואות שובע שיש בחוו חכים ולא בחכ' ובעא
אבל לא הגיע מהות אותם חכ' והו כי אין לבותם כלל לשכל האדם לא ונו'
ולא ונבתו' שהרי החכ' שלם אותם והוה שם בכם בלל. משאב הנ"ל הוא
החכ' חכ' שהוא מהוה נשות כו', ובן בהשכל הבדרגות נתהוו וחכ' שבן
ומים כובמא בהאור והומם והשכן ותיותסו כולם אל בחו' החכ' שאותם נתהוו
היינ עכ"ה הנשמה והשכל מחע, וגה אאב לות להשיגם על בוריו שמחכ' יתהוו
נשות כו' או השכן והמים הרי אין מהות החע ומשנ כלל כי באות אין
שכל אנושי מערך גה כלל כי הרי ונלר התהות שכל אנושי הוא רק בבחו'
יש מאין מכים בעשו', ומעשו לבבי ובו' אין ערוך ובן ובו' לבבי בריאה
ובריאה לבבי אבו' רק שעכ"ה סרסות שהוא בגבוהים והעליונים רבים שבגבם
אור

אור ושמע הכל באדם ותשוקה אינם כל אנושית ועל אין ערוך גלה כלל
שהקב"ה תתן ואין לנו משאב השכל אנושי. וגהו לא בכל יבוא שאינם
ערוך כל שבנבראים הנע כל כל יבוא לפן הרי אל להשיג בכל אנושית והות
כבר עליונים ית' רק נבואתם בלבד. הא ביבואר בשל אותם ל' שאפשר כל
שבאדם אינו נשיג והותם אב לזה אור כאן דבולא כל באדם הוא שאין
ונשג והותם בשמע בכל אנושית ונשג והותם. שאה בעיל בוונתם על והות
כת הכל הנלבש בנות שאינו נוקעים ההשכלות שהוא אינו ונשג כלל והותו
אבל גלוי ההשכלה ונשגת להאדם הנשגה. ובאן הא באין להעריך כלל
הגלוי מתע שהוא יעסק נוגע השכל אנושי כי באות לא מינו ולא מגבתו כלל
ועבג השיג הרשבי עוד מה שהשיג בבחור אבן ואפשר לעלה והאבן וכל אלה
לא נבואו גם מרעה ופשוטא הוא. אבל גם שמרעה היתם נבואתם רק בקבה
באבן שבבריאה היינו בבחור השגת הוהות שבחור בו השיג והותם ונם עם
בחור אור הבים ואחרים באבא שבקבין באבן ובה השיגו ושעו בבריאה
ונם ואראה כל שרשים עוברים מעל לו ונבע שהשרשים הם מעלים הבריאה
והיא לוטה והשגת מרעה כלל ויתגנאל בוכל כל חכל השגת הוהות ונם והוא עבג
באדם כמו אנשיג והות הבבור שלו שהוא השגת הוהות ולא ובינת הנבואות
לבב":

(ה) "ובאה בבינת הנבואות גב ובאי יש לתלי. מהם נת' שהרשבי והאריגל
לא השיגו הוהות רק ובינת הנבואות. ואב לבאורה אי נשגא מונל
בין השגתם להשגת שאר הנלבלים שראים גב כתב בגהר ועל הסובות
שבפרבוסים עלינם בעה ואנב כל ובבאי הרחוקל בנשהם בהשגה ולב אל
כרחוקל שנים מארל. ועוב בהא ובואם בפעת שנב פאל שיש האריגל בשבת
ונבנם אלון תלוינת ר' אברהם הלי ומיסר לו האריגל איך שעשון מעשל עכשיו
בושבה שלעלה בפל כלל ובלעם כל שאם הל' בלרש פל שנם הבוכים נה
ששנע עתם אינם ובלל להשלים. ובתל השגה בו להשיגם ברבע שעה או אפל
בשלה נה שלשל גון לבאם נה פל שנם בנבאי אינם כלל ונון השגה השכל
אנושי. אב השמן כי הרשבי והאריגל נה מאורנם שלא הל' להם רק ובינת
הנבואת

הנבואות היו בהתראה באדם שבקש משאב הנבואים הסיגו אדם שבקש
כל אבל הרי הוא הרשב"ם והאריבש"ל קולי רוהלי, ואם הסיגו יהות אורות הנבא
עבון השמת הוהנת שהשתה גו גב איוב ומרק שם אנשי כל, ששרש שם
אנשי נתשווה מאון לוש ידים בקשת, ולפי שאה בגם בובועת הנבואות בים
באדם ועד ואלי יש תולוך גדול בין הרשב"ם והאריבש"ל שאר מגלבים, בעם היות שגם
שם שאון להם הגבואות הנבואות ולא השנת הוהות גם אי שהם ובעים
הנבואות בים באדם ועד ואלי עבר שובוע נבואות בה בעולם הבדל שעבר
שם משונים הם הוהות כל הלכך בון שובוע שם נבואות אדם ואלי בעבר
עבר וגם ובעו הרשב"ם והאחרון, ומאב השנת שאר הנלבים ובועתם הנבואות
הלא בובועה שבעשות הנשות שאונם מתך אפשר לתבוה הרוח על בעשות כל שנתשוה
משם מאון לוש מבם שאונם מרוך לוס באדם כל, ומפיב יש לפרש ואחרון אם
הראשם בולאכים אם כבם אדם כל, ובוע בהולאכים הם בעולם הבדל לפי
שרוב בעלי רוהלי השנתם בובדל לכך אור אם הראשונים בולאכים . . :
(ואון) " ובן ותם באר תוטב התולוך שבובועת הנבואות בים באדם ואלי
בין הרשב"ם גלי לשאם מלבים עפ"ו ושנתם אות ל' בהשכל ובות
שבאדם מב אין האדם משונה רק נבואתן ולא מהותן ומש, והנם גם החלק
באדם מב ובוש לם נבואותם ולא מהותם. והרי מה יש ריחוק גדול לאון
שואר בין ובועת נבואת השכל שבאדם ובועת נבואות החלק שהרי החלק
אינו מרוך והות השכל אנושי שהתכל תחת כל הלכך זה שובע נבואת
חלק אין ובועה גם כלל מהות ובועה שובע השכל אנושי שהיא ובועה
מזרה, אלא בואור מנון התולוך ובן עשוש בגאל עפ"ו ובעת הולם כל
שיש תולוך בין בעת לאונם בשם בתי שהרגשת הנבואות על בעת עבר
זה שהאדם ובע שיש בו שם הגתי אותם אין שייך עב"ל לשון אונם שה"ב
שגם אבל מש כשרואם הות הגדל וגדול ובע ומרגיש כי שמו היא מ
שהיא הגתיה את הגדל ובלעבה אין לו הות וגדם ומ"ו אין בה
השנת הוהות שאינם משונים הוהות הנשים איך זה היא כל, ועב"ב לעלה
גם

גב בבחינת מובדל מהיינו להאמין שהנבחה מחוץ את כולם והוא ברא כל העולמות
ואין לנו אלא לגה אמונתם שהוא שמים, ועל נאור אחבת אלוה ואחר שראוין
העולמות שהם כמו גוף גדול והארץ לרגע תלי שם פלא נמה שיש בהן
חות ואם בה המחבר והחזה אותם ומקיים כמה שאין מחלם עולכם ראון מי ברא
אלה ומדיעה לו מרגשת כאלו ראה כל כמו שמים אמם נשמו עד שראה
חות הגוף ומיומן כמה, ועל נאור בעם את אלינ אבוק כל שעשע הרגשה
נמים ולשהוא הרגשת ומדיעת המציאות ולא השגת הבחנת כי הוא מת
הוא הבדוע מציאות ולא והחתי, אלא הם בעת ההרגשה גו הוא בבחינת מובדל
אבל בבחינת סובל פחי אם הוא לא שמתי ואתם הוא לדם שבהעל שאונו
בגדר עלמו כלי ואינו כבמון הנשמה המתשמשת בתוך הגוף שמתשעלת מוגרי
הגוף ומוגרי הולם והגוף לר ותום כל, אבל הוא מת אינו נתפס בגדר נלם
שאינו בגדר עלמו כלי ובבחינת לא שייך בעת ההרגשה שאינו נתפס משום
שכל והשגה אום אין שומו לפנו מת, אלא גהנ בחינת אמונם להאמין בה שהוא
מת אינו בגדר עלמו ולפנו בחשיבם כאורה, והם החי עמן אמונם גו הוא
גב ומדיעת המציאות שאנו ומרגים ומאמינים שהוא מת כל סובל ואם הוא לא
שמם כמו, והבעת ההרגשה בבחינת מובדל הוא גב ומדיעת המציאות לבבו
ולא השגת הבחנת, והחילוק בנשהם שומדיעת המציאות מובדל הוא בחינת הרגשה
מים כמו שהאדם מרגיש חיי לפנו בכל, משאב בבחינת סובל לא שייך בעת
הרגשה רק אמונם כל, ומחוב לגה הוא החילוק הכל ומדיעת המציאות כפל
ומחות שבאדם עצמו שאין בהם גב השגת הבחנת כלל, ועכב מחנים מציאותם
הרגשה מגורה כמו שמרגש חיי לפנו שהרי השכל מתגלה בגוחו והגבות
בלבן ומרגש אהבתם אל השכלתם כל, רק שאינו משיגם מהות עצמן כמ
השכל איך זה הוא ומשאב ומדיעת המציאות בחלב אינו מבדל רק עב עמן
האמונם בסובל, ולבבו החילוק שבין הרגשה נבעת לבחינת אמונם הרי
מנבן לנשכל שומדיעת המציאות שבבחינת הרגשה מים הוא עמן לבת ומדיעה
והשגה והבנה כמשל בבת השכל שבאדם שאעב שאינו משיגם מהותם זה
לבת

בעת הברה שייך כו' עי' שמתגלה במוחו גילוי מגנו יתי' משאב בחי' אין שייך
לומר כן שאין שום עוד משיגו עצמן התי' שהתי' תחת מאין לוש נשמות ושמן
ומים ואורה כו' שאין מעמך והות שכל שלא אב אין אתגו שום הכשה והרגשה
בענין מהות התי' תי' ביבוית הגבואות הוא שאמר ובעים ומאמינים שיש בחי'
תכים ולא בחכ' ובוצא כו'. ועבב ובן ההסרש ביבוית הגבואות בעס עלוות
בונים להרשבי' והאריגל בעצמן ובוצה שלא הוא עב אמונה שלכך על הוס רגא
בהבינותא ואין לבן שום הברה בבחי' חי' כו'. משאב ובוית הרשבי' גל עם
שאינם השגת הבהות בגבואים מ"ל שהוא ובוצה והרגשה עב שהאבם
שמס ובוצע מבת השכל שבו אעפי' שאינו משיג מהות כ"ל":

(ג). ומנגבא בבר נתי לגו שיש ג' בחי' האי' השגת הבהות ועל ראי' והיא מעלת
הגבואים בבחי' בהל ואראה כו'. והבי' השגות התכונים שהוא ובוית
הגבואות לבב ולא השגת הבהות רק שנתי שבובוית הגבואות יש גב של בחי'
האי' הגל בעצמ והוא הובוצה שבבחי' הרגשה מס שגם הגבואות אעפי' שאינו
רואה אותו ובחי' ובוצה כו' הוא הברה מס, והגי' הוא מה שאין כו' שום ובוצה
והרגשה הל בחי' אמונה לבבה ואין שייך בבחי' ג' הכשה כו'. ובן הכל הם ג'
מבחינות הוויות אמונה ובעצמ ובאמיתו, והנה גבוה שגי בחי' אלו ושום אפי' לעלה
בעולם האבי', והוא מה שנתי בסבלה בפרו כ"ש והי' העולם בחוך הוא שהם בחי'
בטלא ובטלתא בבאמ'. והנה בטלתא גל הוא ל' נסתם כי גם באבי' ובוע גבואות
ולא והות, והענין כי תכ' הוא ראשית הגולי באבי', ועל לפי אתה כמש אתה
אבוע שאור אבא גל אתה עב שהוא בחי' גולי. משאב בלבתא אין בה
שום השגת הבהות גם בעולם האבי' שהוא ופלא ונעלם מהם ונאור עב ומת
תשב סתו שאונו ומשג כו'. לפי לא שייך עב לשון אתה שהרי אין בה השגת
הבהות. אך מ"מ יש בה גב ובוית הגבואות, וכמו עבב באמם שהנה
הוא ובון להשכון כל תכ' ושכל בגולי אור ובוע שגולי ההשכלות יש להם
מגלה ושרש שונה נשכים ומלבים והוא הגל ושכון בפסוק ל' ופעיל אשם
שושכון כל ההשכלות. והנה כת הנשכון אעפי' שאין והות ומשג לאבם
מ"מ

גם שנים ורבע גבואות שבשרואה אצל שעפל לו מקרה והשכלה תבשה שבעותו
הג ורבע ורבעים שקבאי יש לו בת שבעותו שנשכון ונבוא השכלה גו הג הרגשת
הגבואות ולא השגת הנהות ובשנתי בהשכל שבאמצע יבוע גבואות לא נהנתי,
וכך עבג זה הוא לעלה בחל בלבלתא באל שהוא מלר החל באבל הלבך אעפו
שאין הבלבלתא בבחל בולו מוש באבל כול החל שלל אתם גם שנים ובוע גבאותם
והוא היבועה בעלר החל כ"ל בשל ההרגשה בבחל הנשכון כל. ומפ באמר
עג בחוק הוא בפל הוא ורה על הנסתם בולא שאות מאה נהנתי מ שולמ
ורבעים גבואות כל, אמנם בחל רבלא שהוא בחל תחתם שבאבל ואין עחלם
כלל בין האבל לבאבלים ואינם עבין מלר לבאבלים רק עד בוה בגבולים כל,
הלבך לא שיך יבועת גבואות באבל עד בשיך בבלבלתא בשם שיך בחל
בעת והרגשה גם הולתם מלר לחל כל, ושאב בחל גו שאום מלר עבין
כלל לחל עם על רבלא שאין שיך בבחל גו שום ובועה כל, וגם הבקר פשוט
בהפל שאין שיך שום ובועה והרגשה עוש שהוא בחל הכרה כלל בשל ההכרה
שבבחל הנשכון שוכרים שהוא מלר השכל אבל ובועה גו שבבחל אולם שיך
גם שם שהרי אפל האריגל שהיתם השגתו להשיג הנהות בבחל נגל כל ברש
בוה ברושים בבחל רבלא, גם שיבוע באבל, אבל העינין באין שיך שום בחל
היבועה והרגשה אפל באבל, הרי נתל לי בחל אלל גם באבל הן בחל חל
שלל אתם שולשם הנהות, בלבלתא לל הוא שיבוע הגבואות ולא הנהות, ובחל
לל הוא חשא בלא אתיבוע גם הגבואות חל בבחל אולם) ":
(ת) " ואתם נגור לענינים שהתחלנו לגול אות א' בענין בחל הגל, איך שיך
התשאות לבם שנתשו בחל עם כל. אך הנם לפי הבואר לעלה
בעמן תכים ולא בחכל ובועא סאין אם גשונים ומכירים כלל נהות החל חל
שובוע שום גבואות חל, כך הוא גב בבחל לל שאם ובעים שום ובת לל
באבל בחיים זה שהוא וחל לל עלך עינו ועוג שהוא נחל כבובול ותשא עינו
לחות בבחל עלך עינם, הנם גו ההתשאות נתיה ונחלה אותם גאון לוש שפל
בחל עם כל. אבל אין לם שום השגה בנהות ועמן התשאות זה הוא
שהרי

שהרי בודאי אינם מערכים ומהות ושום התפשטות של הולך כל שמתפשט על עצמו
ועל הולך עליהם שהרי בגשמיות הולך שמתפשט על העם אינו מחיל את העם
בהתפשטות עליהם. ולעומת הזה בזה מפני שהוא מתבטל ומתפשט והולך עלינו
הוא מחיל אותנו ומשם שזה חיינו ומשם זה שמתפשט בו, שהתפשטות גם אנו חיים
ומתקיים מאור לנו. וזה אמר להשיגם המהות ומשם איך ההתפשטות ומחיל והמוה התבטל
מאור לנו כי לעומת בגשמיות כשהולך מתפשט על העם לעולך עליהם אינו מחיה
בהתפשטות על העם כל את העם כלו. רק הגבת התפשטות מחיל אותנו בלבד כמו
שכשהאדם הולך בהתפשטות אבל מקיים מצוה שהולך עם ההתפשטות שהולך מלפנו ומחייהו
לכן מקיים מצוה כלו, אבל אין שייך כלל שמחיל גלות עיב שאין מתפשט החולה של
התפשטות לגלות להחות גלותו, אבל לעומת הגבת ההתפשטות מלפנו הוא המחיל
את כל הנבראים ומהוה אותם מאור לנו. ולכך אמר להשיגם מהות לעמן בחיל
התפשטות גם שאינם כלל מעמך ומום התפשטות הגשמות חל. גם בלאה נמי התפשטות
שאנו מגיירים משלנו הוא מקשם מאד שמגיירים בהתפשטות שבגשמות שבגיכאן
משתמוה כלו. הוא בה מתפשט עליהם ובאמת הוא מקשם מקבל מה שאינו כן הוא
מלו ולא מקבלו. ולכך מבן שאין לנו אם השגת מהות ההתפשטות. ואם תשיבו
האריגל לא השיגו המהות עצם על מאמר לן הנבואים השיגו המהות עצם כמו
כמשעמ ומאמר את אבל ומשק על כסא רם כלו. ומשם אבל הוא בחיל על מאמר
רק שמשעמ ראם מבחיל על מאמר כמו שהוא בהתלבשותם בבחינם כל שבחיל
אמר בלא התלבשות לא השגם ומשעמ (רק מראה השגם אמר כמו שהוא ברוך מעביר
לבריאה כלו ולא בהתלבשות, והחולק בין ברוך ומעביר לברוך התלבשות הוא
חולק גדול ומכו). ומשם ומראם את אמר ומשק על כסא רם כו מלום הבריאה
הוא על כסא במקום ובן יתגלגל מאה מהות האמר כמו שמלובש בגוף כלו, ומשם
אמר המבנים הראשונים בהשקפה לא השגו מהות הלל באמר רק ידיעת הנבואות
ומכל שאם אנשים מקבלים כל שאם הראשונים מלאכים כלו. ולפיכך לא
ומשה עליהם עמן הנשמה הלל מהא אין מלך בלא עם, ובשלא באמת התחתון
ומ אנשים בנבואות לגדם שנעשה גם מלך עליהם הלכך שפיר שייך התפשטות
ומאמר.

משאב לעצה הנבראים נתנו והתנשאות ואב גדול ההתנשאות עם שלא
הו הנבראים ואיך שייך בה ההתנשאות כשאין עם כו'! אף באות בה הו
נשה אם הו ההתנשאות מערך וסוד התנשאות נשיות. אבל ואחר באונו ועמקן בה
כל שהתנשאות והולה ואון לוש כו', שאא לשפל לשער כל אב און אנ ובעים והות
התנשאות ג אב מת לא נשוא ודבו נשוא המם " : סליק "

מנין נס, הנה עכו"ם ואחז"ל הוא עלמא באתכסייא ועלמא באתגליא
עב כל מה שיש בוקשה יש קים, וכמ"ש בתא"ד פ' בשלח בבה"
אג ושיר משה ובעי בלי נס עכ"ל, ובבה"א אשירה להו"ל פי' מאה
מאה בעב סעב ושם בבה"ל לסוסתי ברכבי פרעה בעב עא, והנה בבה"
הו"ל הולך לפניהם בעל עא פו"ל שבתו"ל יה עלמא באתכסייא ובתו"ל וה"
עברא עלמא באתגליא, לפיכ"ל אמן נס עב מום ההוא והיה בס יה בו"ל
ע"ל בתא"ד פ' תיי שרה סבה ומלה לן טעמי ובקיאור עס והו"ל מיכן בעי
ספב ועיין בחכ"ל חיב ושם בבה"ל ויראו ישראל את היד בו"ל ששרש
עלמא באתכסייא ועלמא באתגליא שנות הו"ל שלפנ"ל ומה"ר. ופו"ל בבה"ר
פ' ויצא בעבה"ל עב, לפיכ"ל נס עב והו"ל הוא אתבר בהל בו"ל שנות ההו"ל
ותתברו יתבו ולא יהו"ל עב סמוכ"ל טעמא. ע"ל בחב ויברא טוב ויבא נס
א"ל ובבה"ל לענבת על השמיות בהעבור סעו"ל הו"ל. ולכן השירה אג ושיר
אג בחת בו"ל שנוה, והנה בלבת בבה"ל ששת ימים תאכל מצות בחש הראשון
פה פו"ל כי ים ובקשה ששהם בבחו"ל ע"ל (היינו שהבחו"ל ע"ל שמאבו"ל שנבלת
מעס באמצעות עכ"ל ים ועלמא באתכסייא, והבחו"ל שונרבת להאות קיב
נכ"ל אחז"ל ועלמא באתגליא, ונחלקים הבקרים כי הו"ל כמו שהוא באבו"ל
נכ"ל שכינתא עולאה כמו הכינוס כמש בבה"ל שבש סמא"ל. וכן פו"ל בבה"ג
פ' בשלח על המאמר הגדר בחת עב בבה"ל עלו ואמר הלא באופן אתר
בבה"ג בחת עב רק שם פו"ל שהבחו"ל שבמא שהוא אתיה המלאכים הע"
נוני ויא עס הבינו"ל שבהם במנרים נכ"ל ים וגהו עלמא באתכסייא,
והבחו"ל שבה הנתיה שחבים שאומן בבחו"ל הבינו"ל עב מנו ויא נכ"ל אחז בו"ל
וגהו לבאורה כמו ההפרש בין עולם הבריאה שהוא נתשבה ובין הנטרה
בחו"ל בבור בו"ל, או כמו בין בריאה ונפו"ל בחו"ל בבור בו"ל או כמו בין בריאה
ונפו"ל לבחו"ל אלן עשיתו אלן נפסוק בו"ל, ונהנה ע"ל ונון של אות ה' בו"ל
נון מחובקין ואתב נפסוק בו"ל אלן לפמש בלבת שם נוקן בהבחו"ל ע"ל
כמו שהוא באבו"ל נכ"ל ים ומה שהוא ראש לשנעלים מנר לקיב נכ"ל אחז"ל:
וגהו

ג" ונהרו כל הנתינים הולכים אל הים שהן כל ההשפעות וטוב שלמעלה
והולך שהן העל נתינים שבולן נשפעים ונשפעים בבחינת ולי הנלים
ונלי ים סוף עם שהוא מופלא רחב היותר כי כמו עם שבולן הוא נבחינת
ולי ים סוף העליונה ולי שבחכל נעשה חכל שבולן ונבחינת לי שבתחתון נעשה
חסד שבולן בלי, וכמו בתחת בביאור יבואו לבוש ולי בנינה עלה ובסבלה
סבה בוקה ירושלים הי. ובלילת פרעה בבה לבאר עמן הנסעות פ"ב
ועל נעמן כל הנתינים הולכים אל הים בנהר פראשית בלה עאל בוקה
עלה פרי ויבא הנבב עאל שהולך ונאספו שם כל העברים, ובואא אותאל
סעיל לי. אסיפה בלי פרי ויתי ברלה עאל תת מנוס והאי גיסא ויהיה
בהאי גיסא, ועבה כל הנתינים הולכים אל הים והים אונמ-גלא בנין
הנעים ויהיה אמיל ואסיף בלי, ולי שונבל מאבלי ואתכ נשפעת בקיל בלי
ועל בהלה בנהר פ' תיי בנבת סעבה בעמן הנבפלה ירושלים לעילא אתבא
בתרין סטרין לעילא ותתא בלי, פ' ואבא בל עאל פ' בא בונה סעאל
שגהולך תשלי. פ' בשלת בכ עבה רפ פנלבי ל' לך ובהרגנ שם האריך
ונם פ' אל הים אותות אלנים ולא בתי לי העל אלנים שהא ונבלת
משם הולי פ' אתרי בנת עאל, ולכן לי נכ ים סוף סופא בכל בחנין
ועל נהר בהעלותך בנב עבה והוא העל נקב ארץ כשחונרת ונשפעת
בקיל מה שעבלה כל בעמן ויהיה בהאי גיסא בלי. ונהר עבה עושי בתבנ
חלה והדר לשונע בלי בבחר כמש בנתנ פ' בלל בנבא"א. והעמן הוא
בחתי לי הוא בחי פרסא המפסיל בין אפי לבריאה שהוא המונבע בושהם
עד בתא נבי בנשים בפרים בבה כי אתם אבינ והם המונבע פנ"
נב' הבחי ועל מנה בלילת בשהנ בבה ביאור הבכים עפ שתורה
אני ונאמה פ"ב נבי ונבא יש בבחי לי בארי ל' בחי בלי. ובל הבחי
והולך ים ואבל. והנשמות כמו שהן בבחי מיבנר בבחי לי העבא ים
ונהר בעמן הבינוני המנ יבא בלי " " : ובביאור

ג" ובואור הענין הוא עבד ובחור חסר באבן שהוא בחור חסר בקחור
אם יש שאל שיתווה נגע בחור חסר בקיאה שהוא בחור נחשב
ויבאר אהבה שהוא בחור בעל נגע , ומבע שהבעל עם בלתי בע"ל אין הם
יחוס ונערך כלל (עי' בלבת בשה"ל בבה ששים היה הראשון סאל) . עב אאל
שתלך השפע מאבן לבוע אם לא עי' בחור הנובע בשניהם שהוא בחור מלבאבן
שעי' ונרב השפע בונא להיות ולהתווות נבראים בעל ואפיל לוטה אמ
מובאים שעי' השפעת השפע , והוא עבד השפעת השפע מן הנשפע
לנבל בשהם רחוקים בערך גאב שאאל שתלך השפע מן עבדות הנשפע
לנבל אם לא עי' אובה מובע בינהם שתעבור השפע בו תחלה מל הנשפע
ואי' שותעלם ונתלבש השפע בו בכולתו אחב להשפיע לנבל . ובמון עמן
המתנר מן להשויע הדרשה לרבים , ועבב נאי אנבי עובב בישבם ובן הל בל
עם גשה ואהרן שבהם ושי הי' יבב גהו בעמן הנובע ובהנובע יש בל
בחי' גהו בעמן גשה ואהרן , וגהו אהרן אחיך הל נבואך , ובבוס בתא
עפ' ואמר הגהר פי' בחוקתי בגיב עפ' בוהה בדבי לבמי בל , הם יבוע
הכל בחי' הנובע שבין הנשפע לנבל לוטה בקשרות בהכרת הוא
שיהי' בלול ושלהם בן הנשפע ון הנבל , כי כל נובע ההמת שיהי'
בערך ובוהאא נעט להשפיע ונם יהי' בערך ובוהאא נעט הנבל עב
בכולתו להשפיע אחב להנבל וכון בין בונם לבונת , יש נובע עבי
אלונים שיש בהן גבי הבחי' שהן בעבם אבן שהוא בונם ועבב הם בעותים
וכן בין בונת ותי יש נובע עלן שבונת בן האלון בבואר בונב סי' , ועלבב
ספה בבלאים גה בעמן אבל השבה , וכן בין חי לובבר הנובע הוא הנלן
והנב בבחי' הם נגב אביב והנובע בולהם לעלה הו בחי' בתר בעשא
שנעשה מלי' בינבי הוא נובע בין עשא לינבי , וכן בין נבל לקיאה בולעגם
בבה בולם השגעב בנשין שיש בו גב גבי בחי' ולכן הוא הנל תחלת
מעשיך עב , ועי' מעמן עובב הנובע בין מעהב ובין מעהב בתא בבה
הבנה . ן ניס בבו תי' בוה לא נשה , אבן אנבי נלא יהי' מפי המבול
ואתם שלא עי' הנובע אוריתא סתם ונלוא , ונאבל יתוב , אבל בולם
שמעתם

השבעי

השביעי עד יעקוב אבל הוא בוודאי לפי הוא שאין בו אוש וגוונים גוף
עבד אותך רחל וגם השתי) גם אבל מובטח כי אם לבוץ בבית
כי אברהם לא ידעתם ויש בו כי בתי חכי עילאה ותכל תתאה ונכ
תוב שהם הה והוא גם בתי העליונה שבהמובטח גם החכ ותוגב שהן
הה בתי האחרונה הה נגלות כי שאל נא לימים הראשונים וכי אבן
בגד השאלה אמור, ופי בפרדס שער ח' פטיג כי גר הם תבר שגה
שיק לאבותם אבל תגת הם מחתיו להבנת העולם כי ועל נחלת סם
יתרו בבנ סעא שהוא שלת תשלת את האם גר ואת הבסם וכ תנא
לך כי, ולכל רת ישותו השנים הוא הה רת ותנ הארץ הה, היינו
הה בתי עליא בתתנליא ובמבוה שנים על הארץ כך נבחו בחיהה
תכונת ובונתם כי, ונמצא ענב עפ"ש שהוא כלו משניהם בהיינו שוש
בן כל ההשפעות של השפיע אוש וגם נגלה להנבל אוש, ועוב עוקן
וגה שהמובטח שהוא בחי ונבל וגם הוא בחי משפיע, ובחי הנבל
שם הוא לעלה ובחי השפיע שם כי בחי הנבל שם הוא גה שנבל
השפע ל' השפיע אוש כי, והוא גנב לאמיות וראש לשועלים, ועבב ענן הוא הוא
עד לגת סי עגב והוא גנב לאמיות וראש לשועלים, ועבב ענן הוא הוא
האלנים בא פעוניתו לגבי עשנא פאלנים תשוב אל' הותו בחי אלנים
ונבל גבוה מהותו בחי הוי ומשפיע כי, ועל בחתש הנותן לשכוי
בוה, ועל בואת סעוד גון, בהנה בחי הנבל בבחי המובטח על העלם
בוה, ועל בואת סעוד גון, בהנה בחי הנבל בבחי המובטח על העלם
להיות בו השפע של השפיע מתעלם בו אוש בעבות המובטח ומאבד
בחי השפיע שכן שהוא מה שנעשה בחי נגלה וראש להנבל על בחי
גלוי להיות בחי הראש והנגלה הנה בא בגלוי אוש לבחי הנבל, ונהו
גב עמ תבב תגת שי שהבחי המתגלה נהת בחי שי שהמשפיע
ושאב בחי תבב. על בבה מן הנשבים פא ועב בונות כל הנל
ומאבד בחי המובטח שהוא בחי בחי גל בא בגלוי שהוא בחי המובטח
בין

בין אצילי לבוש בהיותו שותעלם ותלבש בה גוש בחיל השפע האצילי גוש
וגוש ועדי בונא בא אחב השפע לבוש אחר בגאת יבא אחרון בגאת בונא
פתחי לי אחותי אמת הוא פתחא לאעלאה לי גחל בהא. ובלעת פ
ואתחבן בבה לעמן תירא פאל. ונעבא שנב הוא פלוה ובי בחיל ונבל ובחיל
משפיע ובחיל הנבל שבה היותו זה שנבלת שפע האצילי גוש ובחיל המשפיע שבה
הוא בוש שנעשית אחב בחיל ינלי וראש לבוש גוש ובי בחיל אלו נלי ים ואחרים
שהם בחיל אתכסיא ואתגליא בהיותו בחיל השפע האצילי גוש (ובחיל המשפיע)
שנתלבשת ונתעלמת בה עלי ים שהוא בחיל העלם ואתכסיא כמו שבחיל הנלי
בעם בגאל לבב נשכים בבחיל הנלי הי יותו בחיל הנלוי והתפשטות שעל נלי
פנוגע שהן נשכן ונתעלמן בבחיל הנלי, ואנ נבנית אחב בבחיל עם שהם
בחיל ינלי לבוש גוש ועל בחיל גו פחיל אחרים שהוא בחיל נלוי גוש להיותה
נתלבשת בבוש גוש על בואור שחורה אנ פב ועל בהב קלע בואור שחורה
אני ושם בפב עב ובבב עאל פיל שהבחיל שנעשית ינלי לבוש נלי אבא,
והבחיל שבאצילי נלי פבש ושם בואר שאין ערוך בישהם בון (ובנוגע שנם
בנלי הן התלבשים בבוש גוש ובגוש כולם בחבל עשית ולאה האחרים נשלם
בון ובנוגע לבש, ושאב בבחיל בתם נלי הנלי העלם הארונים לבנו התנשא בון
שאינו נתלבש בבוש בון והוא בחיל העלם האוצלי שנעלים לבחיל שפע האצילי
בון לבש) שהשו הוא בבחיל העלם בבחיל בתם עלון, ובואור בתם עלון איהו
בתם נלי בון שלגאת ביבולתו להעלים ולהסתיר לבחיל שפע האצילי לבש (והם
ובוע בבחיל האצילי בכלון נלי חיל בי ובב הוא בחיל תבוה בון, ושאב
השפע שמאצילי לבוש נלי אלנים בנוגע ונלי גב סובב ומולא בי בחיל
עולם האצילי בכלל ששם תולדי ונבוהי בון. בבחיל אם גוש נלי סובב
ונלי גב לבה בנוגע לבש. ושאב בוש נלי מבש בון, והם בתב נבואר
לעלה שבחיל נלי הוא בחיל המוצע בון אצילי לבוש והיא בלולה ובחיל
האצילי גוש, ונם הוא בחיל ינלי וראש לבוש בון. (עב הוא נלי בחיל
הון ונלי גב בחיל אלנים והוא גב בחיל סובב ומולא בי בחיל שפע
האצילי

האצילות אשר שתעלם מה הוא בחינת הדין ומובן שהה כלי שבחינת עולם
האצילות בטל על הדין ומובן כל זה שנעשית אלה ראשי לבוש אשר שתלבשה
בבוש אשר כמו על בחינת אלקים ובחינת אמא ובחינת הדין שהה בבחינת העולם
ועל ידם סוף כל, ובחינת אלקים שהה הוא בבחינת הגולה על אחר כלי, והו
שהדין הוא הא' אחרונה בשם הדין ומה שעל שם אלקים הו כשנעשית
אלה לבוש ":
ד" והנה כמובנות כל הנה בבחינת על באצילות שהוא בחינת אמצע בין אצילות
לבוש כלי ידע כמנהג עוב לעלה בבחינת כתר עליון אשר שהוא נכ
בחינת אמצע בין האצילות לנאצלים להיות ידוע שבחינת אם הנמשך מבחינת
האצילות העליון הוא בבחינת אם השפע בבחינת כתר עליון אשר בערך
כלל לגבי בחינת הים נאצלים שהן בבחינת נאצלים פרטים ועל אמצעים אשר
לגבי ערך בחינת אותם הקשר כל עב אמא שתבר השפע עליהם אם לא
עי' האמצע ביניהם והיינו בחינת כתר עליון שבו מתעלים האורות אם הקשר
אמא כמדע שבחינת פשטות הכתר הוא מבחינת על באם שהוא בחינת תחתון
שבאצילות אשר נעי שמתעלם השפע בבחינת כתר בפשטותם עי' בונא נעשה
שבאצילות אשר נעי לנאצלים כל, ונמצא שנב כולה הוא משנהם
אחב בחינת שרש ומנה לנאצלים כל, ונמצא שנב כולה הוא משנהם
כל, כמדע שבחינת פשטות הכתר עדיין מבחינת התחתון שבאצילות אשר
להיות שבו מתעלם ומתלבש האורות אותם הקשר בבחינת על באם אשר
בחינת ומשאב בחינת התחתון שהה שהוא מבחינת חכל שבכתר ומעטה שנמשך
בכל, ומשאב בחינת ומנה לנאצלים, ונמצא אוב) ומה שנב כל בחינת אלו עלים
בבחינת ומנה ראש לנאצלים, ונמצא אוב) ומה שנב כל בחינת אלו עלים
ואחר שהם בחינת העלם נב הדין ואלקים סובב ומאא בהיינו שבחינת
פשטות שמעלים לבחינת האורות אותם הקשר אשר כל על בחינת
שהוא העלם ועל בחינת סוף להיות סוף ומרגה התחתון שבאצילות כל
ועל הדין שהוא בחינת סובב להיות לעל ומהשם הנאצלים כל כל, ומשאב
ועל הדין שהוא בחינת סובב להיות לעל ומהשם הנאצלים כל כל, ומשאב
בחינת תחתון הכתר שמתלבש אשר בבחינת הנאצלים בבחינת הגולה אשר על בחינת
אחר ובחינת אלקים שהוא בחינת אמא בבחינת הגולה בהשם ומרגה כל כל
ומובן

(וכמו"כ הנה יש) עוד למעלה מעלה בבחינת גלי באופן עצמו שאינא נכ.
בחינת מוחין בין בחינת עצמות האצילות אמש (שנלמ"ם האמיתי) ובין
הנאצלים שנכ כולה היא גבי בחינת ראש, העולם ותולדי סובב ומאיר
הוי ואלינם, וכמבאר שעיי בחינת הבינונים ונלמ"ד מנא שהוא בחינת העולם העצמי
אמש (גבל), אתכ בנגא נמשך בחינת האמת הנ"ל וחוק שמונ נגלה ושרש כל השתל
ולמבי כלות השתל מעצמות האצילות אמש על בחינת האמת נלמ"ד בבחינת מוכנ
שהוא בחינת הגולי ומכ על בחינת גו אחל (בחינת אלינם (גבל), משאכ בחינת
העצם המבוונם ונלמ"ד שהוא בחינת העולם העצמי להשלים לבחינת אונאמ
המגלא את כל הכלל נל בכלות ההשתלשלו בבחינת סובב שאובגל והשתל
ומכ נל"ם סולל שהוא בחינת העולם ונל הוי שהוא סובב כל (גבל), והנה
כל הנל בבחינ"ם ואחל לעלה עד רום המעלות כמ"ש הוא בשנמשך האור
מעצמות האצילות לנאצלים ונאצלים לנבראים בדרך השתלשלו בנגא
שאנ אאל כאל עי"ז מוכנ שמעלם השפע בו בתחלה כנל, שלאחת נלינם
ואחל, אמנם כולו ג' של פסח שהוא מאיר אנ בבחינת עצמות האצילות אמש
(והיינ"ם האמיתי) שלמעלה מעלה מהילות מנלה ושרש להשתלשלו ונשם
מעלה ומטה שהם העולם ובינוני בחינ"ם ואחל שוים אמש כי גם חשק לא
ותשוק כל (גבל), וכמ"ש הי' הולך ברות נבים עגה כל הלילה, פל ברות
נבים שהוא בבחינת נבונת שע"ז שמעלה מבחינת הבינונים ונלמ"ד שמונו נמשך הנ"ל
והחוט שנל עולם בכלו כנל (גבל), ואנ מוכנ ומבנאו הוים ונבנו כמו נב
אמש ונהשק הים לבשה אמש בהיינו שובחינת העולם נעשה בולו אמש, הן
בבחינת השפע ומאצילות לנאצלים הן ובחינ נאצלים לבינ שבבולם נהשק
הים עצמו לבשה שלא עי"ז מוכנ כלו (והיינ מטעם הנ"ל להיות שבחינ העולם
העצמי נתגלה אנ (גבל). ולכן על נס שעצמ הים בהיינ בחינ סולנ השפע
לגמרי שהוא בחינ מוכנ שמעלים לבחינ שפע של הנשמינ אמש הלא גבי לובה
נב אין נמשך עי"ז כאל מתנת סגה ראו כי ב"ל נתן לכם נעב אור
התסר שאינ מתעבה, ועל הרוג שלת נגת בעצמו הוש בה עלי אם אין
ואמ"ל כי תמיד ונבלת הוי נגא, ולפעמים מנבלת מאומא עצמה נהנ"ל
בולם

בזום ההוא יהיה, וגהו גב והי אור הלבנה כאור החמה כו' (עמ) משמה
חתן עם הכלה בהשוואה אחת הכלה ונר ביעל ונבלות בהשוואה אחת כמו
גאל ונר האבוי, וגהו גב עמן ובחורים ונגנים יתבון כו' ועל לגת סי' כן בה
עב ועב והיונן כי ים וארץ גהולע יחולע ויחות שהם גוב וכשו יחות ונבלות
בעבוה ההבינה גהו בעמן ים בעשה ארץ כו' ":

ביבור ודה עמין נ"ס,

א) ים וארץ עולא באתכסיוא, ועולא באתגליוא כמו יה ובחי' הה, לפיג
נ"ס עב בזום ההוא יהיה, וגם הן כ' שנות ההון שלפש ונהדר, לפיג
נ"ס עב בזום ההוא יהו' הון אחב עב שארגל הפי' בפסחים, ועב
סי' כ' הו' כשהיא באבוי נגים וכשהיא ורבת לבריאה נל ארץ, ועל לגת בבה
סי' זנל של רה שתן להות בשבת סא ":

ונ של רה שתן להות בשבת סא ":
ב) כשאשרת בבוע נל ארץ עב ואונה כל גאת ונים עוים בלגת
סא זנב בבה ולהבון שרש עושי בבר ואחב לשוע בנן בבר, ו' פרסא
ונבע בין אבוי לבוע, והוא גב עבן נרן הנחבר מ' כתים, והונבע בין
בלון נבחי' תחתונה שבעלון ובחו' שרש ונגר של התחתון: "
ג) מ' יחסר באבוי שהוא אם אל שונשך לבריאה בעב אם לא עו
הונבע שהוא בחי' ו' וגהו עולם חסר יבנה שבריך שיבנה החסר
עה בנין עיר אלגינו ו' שתי אבנים בונות שתי בתים ואגו אחב ותהוה
ונע בבריאה, כמש בתא סי' וארא בבה ובבר אלגים כו' וארא, וכן
גם לוטה בל לשעים ונבע רוגא ועל בלגת סי' ואתחנן בבה לעע תורא
בעבון שהו' היא הונבע בין בבתנ, יש בין כל בחו' ונבע ובבחנ הם אבוע
עם באבוי ונבעים בין האבוי לבוע ויש בהם גר עת נגב כ' הבחו'
שבהונבע ון' ונבע בין אבוי לבוע ויש בה כ' בחו' ים וארץ והבחו'
ים זה שהוא ונבן ואבוי גבוה והבחו' ארץ זה שונשפיע לבוע ואבוי
נל הון והשפע שואבוי לבוע נל אלגים. אב גם בו' שיש בה כ' בחו'
הלל גהו גב עבן. כ' שנות הון אלגים ":
ד) ובון שהו' באבוי ונבע בין אבוי לבוע ויש בה כ' בחו' ים וארץ
בן נא

כן מי באמת שהוא בתר לאבו ומוצע כין המאבון לנאבדים. פעם בלשון
משה ברה ביאור הדברים עפ"י שחורה אני ונאוה ושם רפא ורפ"ל
ושם גב יש כי בתוך עתה ואמר וגם בעינין יש ואחר ובוכה עבר לעלה ותם
כמי באמת ומה שנעשית עתיד לבריאה היינו אלא שנלא אדם בבריאה
יש גב כי הבחינו נעל בלשון סוף ומעי ברה ביאור עוד לעינין ומעיהם
לנבאיהם, והנה כי בתוך אלו שכמו ובן עבר מלכותך מלכות כל שבחינו
היינו הי כמו שהוא עריין באבו ובתוך כל גהו כשוחרבת לבוא כמש בלשון
משה ברה על בחרי ועל בסבור שעה והכ ברה נבוש אתה ומחא שוך
גב כי בתוך אלו כמי באמת":

הן, אך גם הוא כשנשך כסבר השתלשלות שאב אמת כאן עוד כי בתוך שהמונע
כי, ואב באמת אין בקוב גלוי האבו כלל הן עבר ומשם ומרבה
אמנם בלי"ם האור מעבמות האבון ששם כי הבחינו שוים ואבו ובוב שוים
הות נבדים מעבמות שע אבי ובע הלבו כיבשה בתוך הים שבחינו העליונה
שכמו נעשית מלוי כמו הבחינו התחתונה ונם אבו עבמו האור בבריאה
ובעבר לעלה ותר גהו ובוים השעבד להיו אלינו, והיינו עוד שמתבלה
ששת ומים תאכל מבות הנשבת ומובע כל הי ומים אבי בוים השבועי
שבכל השבועי חבוב כמו שבת האור בבחינו שלעלה ומובע להות הוסך
ים לוכשה, ועל כעמן גה בסבור שער המבות כל הבחים ולהבין בתמו ביאור
בשרש הבקרים הל"ל, ובפרט כעמן ההתבוננות יש מאין ברה והנה ולהבין
שורש עמן ומרמה השלישית בגלה עבר בבסוד באבריבוק (גן הפך ים לוכשה
כי לפי שובע בפרסא ופסיק כי ונבא מה שלעלה מן הפרסא מן עלמא
באתבסיא כי, כשנתגלה בחינו עתיק לעלה מן הפרסא כי בהפך הסבר
של ההשתלשלות ונתגלה הנעלם כי, אין גה כאן מן התעוררות אבי מי
שאבי כי עש":

(יד) והנה נים הי עי מ' פסולים ומע ובא נוס שהם שם עב ועוש וגה
עפ ומע מלאך אלוים, בבוך בעות ובנא בוגה בתחתן כי מ'
פסולים

פיונים הלל הם ישר היסך ישר נגד ג' אבות תנת, ובפסולן נו שהוא
בחור יעקב באור אלך הי כו' ברות נדים שפו' הושבה מבחו' נדונו של עבדים
בפסח הנלבלים אויר נדון שהוא הכתר, וכוש בעהלן חא פלג שגהוץ
עד שלא נברא עולם האצו' הי הוא ושמו בלבד, בפו' שמו הוא הנל בגהה אוירא
עולאה ונל אויר נדון כו' ועל בואא אות א' סעו' נבלג כ' גב נרוב להלל ונם כ'
שתת נל גב אויר, וכן פו' בתא ספ' נל בהבואור בגבוהה אמון שם פו'
שהאותיות שרשם מבחו' שלעלה מן החכ' והוא הנל אויר אור יוב, ותת
נל אויר בחו' יעקב עב' והנורא כו', שלפי שתת מתקר ב' הסכים חולם מוכרח
שיש בו ב' בחו' האחה מנלם שלעלה משניהם, וכוש באלהת אגרת יב, לכן
בפסולן נו כו' שהוא יעקב נמשך רוח נדים מבחו' אויר נדון, ועוב וכן נה
עב אחרם נל זה שבועי רשות ופו' בסבר שער תל הגדות בבה ששת ונים
תאכל וגדות ברוש הראשון בהל רשות שלעלה מבחו' חוקה, היינו עלוא בחירו
אשר לכאו' הפו' שהוא לעלה משרש הגדות שהן לבאת יה וכוש סבה ואלה
הנשפטים בעינן בשבועות ובא לחפשי חנם חנם בלא גדות וכן מבחו' נו
ש האמה בשבועי שפ', וגהו זה שבועי רשות וכוש בגהר ע"פ ואתם תתרישון
לא תתעדו ויבי, ועל בתא פ' בשלח בבה והי הולך לפנהם ומם בנה עא
נקבי עב אין אתעבלת יכולה לעורר כלל ובחו' בתר כו' וגהו בחו' נס כו'
זה תבעל אלו בעבינא תליא נרת זה תבעל אלו הוא אות עפ אני ראשון
ואנ אתרון כו' וכן תת נל אות והוא יעקב תתן אות ליעקב, ואב גהו
בענין תפלת ערבית שתינן יעקב הוא נב רשות שו' נב לפי שהוא בבחו' עלא
בתיהו ועל גחא פ' חיי נלב עא וגה ובבהב שם ולכן אותא בוברש פ'
בשלת שבגסות יעקב עבע הים שנא וסרבת יוה ונדוה הל שהוא הנושיך
נחת נדוה רות נדים כו' בבחו' וזה שהוא הים כו' ועבב ובנעו הים כו'
ועל ומנין ויסע ובא וכ' בגהר פ' בשלח בנא עב ובפ' בהעלותך בנב
עב שהם ג' אבות ובהם ומי ותברבא מטרוניתא עו' פיוק, ומעלן ג'
ווין על בפרבס שער הנשוה פת, ובלנת בבה כי הדרים יושו פו' ג' ווין בפנדוש,
קיבור

קיצור, ל' הפיוטים ויסע ויבא וכו' כו', ל' אבות חנתה וקהם ועיר
ותברכא וטרוניתא בענין ופיות הוי על הסתה שהוא ל'
גהו עיר גדולה של ההרים חנתה. ובחור וכו יענק נשיק ובחור רוח נדים
אויר נדיון זה שביעי רשות עלוא בתוכו בולעות תפלת ערבית רשות
ופרנסת זה ונדנה, עלה הפורקן":

" והנה בגהר בשלת בנו סעא אותא אה יסא אשבתנא ברגא בא
בתגיעתא ברה בבקל תלת ובכן לנקלו הני תלת כו' עה לנקל
נפש נדנש נשם עה נפש ל' כה' ע' סבה נשותי כבכר ל' שלושי החסר
ועגש גבה עפש הקל הבלים אור נהלת ל' שלושים יון חבה חקת נהיו
אשר נהיו מאור בפטיות נהיו באוגא מחין לגא, ונהיו בגא מחין לנוגל
ובל' השלושי חבה חנתה הם בבחור נגל והגל הוא כתה והבתה
יש בל בחור שבהמונדע כו', אב עבב ובן עגון נפש כב, והנה בתלה
יש להנבים עגון ל' יומים ברה ע' בבה יתיינו מומים פור גה על ל' יון
ברה ופור שבום א' עלות הפטיות היינו הנשות ובום ל' עיונות
התיבונו שהם המלות, ע' וגה בעת שעה יה פב ועל גב בטוב
פו' תת שהבוא גלר הבבריס והגתב פו' פנתם ברגא עב עפ ונשפט
עמו ישראל בכר ום בולמו שפור גה על ל' יומים ברה ולפי בקרי הגיה
שהבוא הגב ום הראשון מאור בין בפיוה ובום ל' בין בול' כו' והגב
שם פור שהם ל' בחו' לאה ורחל ונרוקים הבקרים גב בהא בהיא בגהר ובא
בבוה נשע לאה הוא ביוה ובלות רחל ל' שוטה כו', ואב כל ל'
יומים ברה הם ל' הבחו' שבולו' ים ואחל בי ברה בכין הוי והגל
מובע בין אבולות לבוב, והמובע יב בו ל' הבחו' העליון בהוב והם
עליהם מלמלה ומן תשובה נשלה לנים, ובהוב כל הנחלים הולבים
אל הים. אל הים היינו שם אלנים וכל הנחלים גהו ל' תגיעות
ברה ל' ברבות ל' שנות שבפיוט תנה להנשיק ועל בסב העליונת
אל

אל הים שהוא גל, ואחב יום כ' שהוא הקחיר כ' שבור הגל אחר בשנעשית
נגר לביץ נגל בהונ להקי ושחוניתא תתאה בנגס וגה בלגת בהבאור
עש שחורה אנו ונאוה ברגש השט בשם ההונ (השלה המגן כי היא
עוהם באחדות ולא באצולות ולבן שהם כולם אל אחיכתא כי הם הנ
באצול רק שש בה כ' בחי ושאב יוש של בלות גהו בחור ול באצולות
ול בעשר שותבשת בעש כל כוש בהבואר עש ואנו אראה בשונאי,
והנב אפל סנו בפסת יש בשש נוס שגהו בחור עלונם יותר ובנין הנל
בכ' בחי ים ואחר שבחור עלוא באתכסיוא אינו אתגלה בעלוא באתגליא
אבל נוס גהו שעלוא באתכסיוא אתגלה בעלוא באתגליא כנל סעד הל,
ויש בחי גו בגוולת שנ שהוא עשית שנשך לפי נעשון של האתעבות
בוסב יש בחי ים ואחר כנל, ובנו בשש יש נוס עי ששת
היונו עטן כ' יומים ברה ולהכס עב יתיונו ויומים הם כ' יוש של רה
שאנ בטן הנל בכ' בחי ים ואחר כנל, ובנו בשש יש נוס עי ששת
יומים תאכל ונות בק בעשית עי עשית אגי בולהכס גהו עב הגולו
יומים תאכל ונות בחנש הכ' והוא בואור על ששת יומים תאכל ונות
בשש שבנוס נאור עב יעבור עוק הול, בוב בולהכס ויעבור הול
על כנו ונבא הול הול תבור כ' החוות שחש תרון עלון הלא, גם.
בולהכס אין כו אכולה ושתה גהו עב ששש לנל שאנ אין בו אכולה
בוש בלגת סרה ששת יומים תאכל ונות שבוא ששש לנל אין מ אכולה
כל, והנב לנל בשש והנל ובו על הנהר שגהו בחור עלונב יותר
נוס, כי הנהר ובל שנו שער התושים שנכ ומונע בין אין נבון יש,
ונוס בו כ' בחי כ' וגהו בנהר יעברו ברגל ובן בולהכס עכשיו כי יהכס
ונש בו כ' בחי כ' ונהו בנהר יעברו ברגל ובן בולהכס עכשיו כי יהכס
בונב ובלא ועי הבונב עלות הול בו באצל, ול בסבור ברה ששת
יומים תאכל ונות בחנש הכ' והוא בואור על ששת יומים תאכל ונות
יומים תאכל ונות בחנש הכ' והוא בואור על ששת יומים תאכל ונות
השלשי, שבלגת נעטן הנל ובו על הנהר והכהו לשבעה נחלים ועל גבה
ברעון סס כא בזב סעב, ובכ"ל שבהוע ב' ומי הסובות ול' בחסל
לגלת בסוסו, ולכן הנב כנו עס עי ג' פסונים ויסע ובא ונט כן עמן
רה

הה ויהבם עי נפש נבכן וגהו יתיינו ויוגים כ' ויט של כה בונגת
נפש ובכן, ויסע ויבא ואחב ביום השלישי שהוא והבם יגיונו ונחל לפנו
כמו ויט כו', ובעגו הוים כו', ופק בוהב חיבור כ' הבחון שפבתם עי
ואא אנכי אנכי הוא ווחה פשעיך כו', גם ברה אוגרים ויעבור כו',
ויבא הנ' הוי' חיבור כ' החות עב כי עיך הסליחה שהסליחה ופעבת
אבלך נחה כו' ע' ברה האגינו השוים בחוש הראשון שהתשון הוא עב
עב ועבור עיך הוי' כו', והנה השופר בל' גב יובל ואב שופר של רה
גהל הנשבת בחו' ונהר ובא מעבן ובל שון והוא הנשקה עהה שהוא הנע
ומבואר סרה והי' בוים ההוא יתגע בשוב כו' שגהו לעלה ובחו' שופר
ברה, אבל הארה ומנו ואיר בוהב"ם ל' שגהו עב והנל יבו על הנבר
הובא מעבן שהוא שופר של רה כי שופר גבון גהו הנשבה ולעלה
מבחו' נבר גה ונגה בנשק והכהל לשבעה נחלים הם ל' ומי הסובות
כל, נמ ל' נחלים לא ל' מושם שבלולה "סלה"

והנדת לבנך. הנה פסח וצרים לא היו נוהגים איסור חגיגה אלא ונם אחר בלבד
בעבואר במו"ר פרשה ע"ב ובפרק ט' בפסחים בדף ע"ב.
ואעפ"כ לא אכלו חגיגה כל ג' הימים אחרת כי בתיבון ובאת
ולא הספיק בדקת של אבותינו להתגיל בו' וכמו הגדתי פ' ראה עפ"כ כי בתיבון
ובאו (ונ"ל בפרור שבשאר הימים היו אוכלין חגיגה הוא עפ"ל) ולאחרות הוא
איסור חגיגה שבעה ימים, יש להקדים הקשה בין שקת לונ"ל שבונ"ל נאמר
שנתה ובשקת נאמר עונה הנה ונ"ל הוא התגלות נתון באומא אם הבנים סותה
ושקת הוא הנשכת נתון באבא (ובחור נתון באומא מאיר בגאל בבחור ערוך
כמו שעינר מיבון הבן הוא עד שהייתה ל' תבשים בבטן האם ונשנתה גחלב האם
משאב בחור תכ נאמר אמרתי אתכבה והיא חונה גנו כמו פלגת בבה בנים
השעב כמשון פ"ג) והנה נתון באומא והו ענר סדר ההשתלשל (נתון באבא
הו מה שלמעלה מסדר ההשתלשל (כי הנה בנים ינבנא בבורסיוא שהיא הקראה
בל' נהועל ומכע משאב אבא ינבן באבר ואומ ואור בקרואה לבן על סנכע כמ"ש
בבואור מעט עפ"ש שבת שבתון פ"א (נהועל כי טובים בוריך מיין כי יין הוא
הנשמת אלנים כי אלנים הוא בחור הפתר העלם ובשובא מן העלם לנולי אב
תהי' השמתה גדולה לאלהים עד נבש יין ובא סוד סוד הוא לחאון. אך
הנה כ' הוא בבחור השתלשלות העלם ונולי בחי' יין כו'. אבל בוריך שהוא לעלה
מן ההשתלשלות לעלה גם נבחי' ההעלם לעלה נבחור סנכב ונולא כי אין-
ערוך כו', כי נור עבמותה ית' הנה אור ונולי גה שוה עם התשך שאתלה
בכל הראן מתחשבאן נויה ונתם עלון אעמ' באיהו אור בת כו'. כמ"ש
גה בלנת סדה שהמ', והנה בוריך הייתם בחרי סנחים סדר הוא בנה
אשה הנשים שעינרו נבחור בנה בהיותם עדון שסע השכל באותות הנחבל
מגוות נשינין) מעבוות התכ ובמאל פ"ו כי סדר ההשתל גהו כמשל באבם
והנשמות שרשן) מעבוות התכ ובמאל פ"ו כי סדר ההשתל גהו כמשל באבם
ל' בחור מתבאמ שהם ל' בחור בוי' ומשאב התחות אותות המשבה אונם
בבחור השתלשלות כאל עב' יש ואון כן נתי' בדה ואתה הרם את מטך,
והנה באבור יש גב בוי' שהם מתבאמ' והיותם בנם והגבות ול' נעבא בנם
הוא

הוא אינו השתלשלות, משא"כ נתון באבא הוא לעלה בחור בריאה שבאצ"ל ובחור
מתשבה והם השתלשלות והו עולה ועלול שמתחלה הי' העלול כלול בעילה ואח"כ
יבא להיות בפועל לכן כאשר יתברך העלול לגבי העילה תגבל השתה נבון
בעלות הי' באצ"ל ויחיבתם בקיום בבחי' ראש לשיעלים להתעלות באצ"ל ולהתבקר
בגאל ובן עלות ישראל עב' ששם עלו שבטים עלות יה' שבטים דבריאה בינורם
שבאצ"ל כמ"ש מה בבה אלה פנבי המשכן, והו מאיבי ענרת הבית אם
הבנים שמתה כל ענרת הבית מלשון כתובה גם הברה בעינבי בתים
בתור מץ שמתלבשת ומון בתוכ בנ"ל ולכן נאמר תלים סי' מ"ה ב' האמונו כל
ונשבי תלב, ופירושו עש"ה התובה שהיא בוקשה ואומם בים כי תובה
לשון הסתם שנסתתם בקיום ונה אונו שיוק בים שהיא עלגא מאתבסוא
והם כשהיא מתעלה בוטו נעשית בבחי' אם הבנים שמתה, ושמתה היא
בעל נבר הבית כמ"ש בקרבם עוק שמתה ובמאמר אות שון סנה, ונהו נקום
שמתה לבו נהו בנין בוהגנ כי לבו הוינו מל', ועמ"ש בתא"ס בהקשת
עש"ה ונתעבב אל לבו, אמ כמ"ש עפ"ל הארת אומ"ם מה שמאור בבחי' בוב
שהוא בחי' אינו השגה ותפיסא ולכן נקרא להנחול אוהבו יש שי' עולות
ופרי בוש בהם עב' נבון בבה מתוק בבה. פי' תוק בבה על בחי' מוטע
שהוא בחי' שם בהיינו גוו והארה הנשק תוק עלון. ונל מה
שאינו מלא גוו כנ"ל שהוא ות' הוא הסובע ולות ותשבה תפיסא ביה
ולאו על אלון מרות אוהו כלל. כמ"ש בתא' בתלות בה' השוים כמאי,
ולכן מל בוש בשם עהים בוהגנ שהוא בחי' התגלות התבשה עם המאמנ
המלבש בה כמ"ש באנהגנ בה אח"ע עמ"ב, והם שי' עולות הם מתלבש
התתנון מתשלב אורות בפתים, וכמ"ש הרגנ פי' בשלת בוה מאשר שי'
עלונים מאירים באבא ובב של שם ותתתנים מאירים בבוש הא' שלשם"
בינור, פשת מלבים מאוסר תומנגנ ום אתב ומעפיב לא אבלו תגל כל
שבעה אחות כי גרשו מלבים לא הסמנ כנ' ולחות מהנ כלנ
ופרשו

ופרשו בתוס' פ' בחעלותך פ"ו ט"ו ג' וקראו שהפסח שנעשה באמצעה
עשר בתורה הראשון בשנה לשנית לצאת היו נוהגים גם שבעת ויום אחד
ולבעור חמץ בלילה ראשון ושאת בתנוך ובשבת ראשון לשבת
ענבים ולא נותן באומא ושבת נותן באבא, אומא אומרה בגאל בבחון
בלילה ערבה כמו בלילה בן יה, תבנה אחביה והוא חזקה אני, נותן
באומא הם אה שלעלה מסדר ההשתלשלות וזה שהוא סדר ההשתלשלות,
בלילה ענבא בקריאה ובעל אבא ענבן באצל סרבל, והנו בו שנבים
תבוך מיין, יין השגת אלהים עיי נפנים יין וגא סוד הוא, בתבוך זה
שלעלה מהשתלשלות ואולי בבתו אבא נשמך מולני בבתו הגא הרבון בתבוך
גם בס, גם עצם הכפרים בין מלאכים לנשמות, השתלשלות הוא ג'
בתו בתאגע אבן נתשבה לבני עצם התבה אומ בבתו השתלשלות ובסדר
השתלשלות בהתגבר העלון לבני העולה תגבל הנאתה ששם עלו שבטים
מנשבי מעבר הבית את הבנים שמתה, שמתה לבן בלילה אומ השגה
מבון בבר מתוך בבר, ובלי עוהב להבתו אוהבי יש מתלה התבתבון
יתשב, ובאבא מאיר שלו עלונים ":

(ב), אבל בתו מותן באבא הוא בתו זה שלעלה מסדר ההשתלשלות
בו ותכב מאון תגבא ובלי בת זה (והוא בתו חוה שלעלה
מגבל שנם להם בלים, משאב חוה ותורה בי הגם שהתבנה הוא
הנשמות הבולי הוונו רק נשמ אבא משאב עצם התבנה, ובמס בלגב
פ' בסדבר בדה להבין שרש הנבות ושם פאל, והנע שמן שבל על
נבי היין הרבנן כל שאונגנו תיבור בי יין בלילה שהוא מגור ההשתלשלות
משאב שמן שהוא בתו העלונים שבתבנה שלעלה מהבתולים שבתבנה
הבלי מים ונבהרגב מאור בגב עב בשם הלגת והאריגל פ' מלבות
שנם בבלגבא פ' בתו מו בתו השערות ושם מבואות אומא, והבל
אור הפשוט שנם בתבם והוא מבואת אבא והנוסל הרגב מבולה, ולפי
הבנה

הצורה גו תבון ששבת הוא גבוהות אבא שאון שם בינים כלל אלא כולו
רחוקים והם אור פעמי שקבוצא עכל, ובגהר הרגע פי ונחא בל ג עב
בפי כשון הטוב על הראש בול ורב על הגן פי שון הם הנוחון באבא
ורבו יעלן בחך הגבלא ומשם נבנש באבא עכל. הרי שגהו הפשטו של
השלוני בינבא והוא בתו שערות אך בתכו ובפשטות נמשך שון הטוב
יעלן שגהו הנוחון באבא) ואב לא ותכן והתכונה ההשתלשלות עולה ועלון
בא והבוש גהו בתשובה באוהה בשני כפין בלא גו שנם החשך לא
ותשוב והתנשך שנהה לאור אלא אל האור שנה לחשך כול בתר עלון
אעל באנהו אור בה כול אוכם הוא כל, ובאל בחרש בואור הגהר כ
נת בתנפל פי כי הל נתון גהו שרש נגור ההשתל עולה ועלון שנבנו
נמשך התשלות העולות אבוע והעונו שלפני הל גנל את הטוב בראשו
ועד רגלו הוא שנעלה והשתלשלות וכוב אור אם נגש, ואב האור.
האור בבוש שהוא שרש ההשתלשלות ואור מבתי הל, אבל אנה אם
האור בנוחון באבא שהוא נעלה והשתלשלות היות ואור הנגל לל
העולות בהשוואה אחת, ונהוע תפלה בלתש בתי על החיות כן בואר
שם מארבנות וגהו הנגור ונשב, ובאל פי שגהוע עולת העולות וסיבת
הסיבות, פי עולת העולות הל שרש ההשתלשלות עוע ושרשו נמשך מן
הסיבות, אבל סיבת הסבות היונו בתי סובע שנעלה מהל נתון, ועד
הל נתון, אבל סיבת הסבות היונו בתי סובע שנעלה מהל נתון. ועד
שנתבאש בדה, ובואו לבנש מל כן נתבאר בבוכל בהרש בדה עמן
הום לעשותם, אלא בשם פי שהתכונה הוא גב מבתי ראשות ההשת
הל והתכונה אין תנבא שהוא בתי כתש שם רונא ואור בתי סובע,
ונכן בואר בברוש לב בעוגר שבסיבור (כאן בואר שבתכונה עבוה ואור
בתי גו הסובע נעלה ומדר ההשת, ואפל שגה תלב אם חוב
נתר על ברואה שבאבו, אבל התכונה על אבו שבאבונות שהרי הוא
ולב של שם שהוא אבו שבאבו, גם באל נתבאש שוש הקרש בון אל
עבון נבון פי הנוחון באל בי הגוחון גהו שעו העלאת גב נמשך
באל

באותו המשכת אותן מרבאל ונוס, והוא הענין אותן בור כן נתן בהקיאור
עם הנבת גו ירושלים.) ולכן בתור שבת הוא לעולה מבתור שאתה)
שהה אינו שייך רק בבתור אותן באוא השתא עולה (עולן) (ונהה לא
טעם להבין דון המשנה סלן בי"ן עשת כרגלים הה ולהבס בשבת
בי השאתה בונא ומטלת האבן, ונהו הגלים, ושאב שבת עולה ואונה
מסיגת לפי שלא נאמר בו שאתה אלא שהוא בתור שלעולה והשאתה, והנה
הרה ולהבס גב אין שייך שאתה נכנס הרה שנם אשים בעטן ה
אלך תנן האחל עב (מולן הרעדה) ומנס, ונה ובבקרי נבואה נאמר ונאמת
לשבת עונם (שהענה הוא הסנוגות עב מולה ולא בבתור מולי הנו
השאתה ולכן ענה רת עבן שם מן, ובתור עבן נהו התבי עין לא
האתם שלעולה מבתור שם עב שייך ענה) (אולי, יש לומר עוב בתנא
לענין המשכה שבסדר התשלום והמשם עלעולה מסדר התשלומת גם
בתנגש סלם ותנו הבר אתם עגם ונשיעה (אל) ובבקר עגם אלנים סל נות
הנם כי בגשה גב שבינם ובבקרת אתך נהלם, ":

(ג) " ונהו ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם (עגם בפירוש נכנס
ולה בגמרא והוא בסדור שער המועדים הה ששת ימים תון אמאי
תון ובהה הל תנונא־אמר בנין בשרי לשיעבר בהון עבודתא, ועל נהה
בתאל סדה (אלה שנות בנו) ועגם מגה גב בבהג פי אמר ע)
האמר שם בלן אתנתי בת אבי היא ובל, ונה גם הונם בל בגראי
קדש כי אולא הם תרין ריעין בלגן (בהיינו ענין ונסר ולא יעבן.
ועל בסדור בדה ונגור לתורה בעטן יתור באולא, ובלגת בהקיאור
עם אלה סלגבי הנשכן ועל בדה ושאבתם אים בשטן בחנם השני
(אם) עב הבן בתבה ותכם בבים הענם בבהג פי ואמרא בגוב הבן
בתכאב נהו שאובת הנים בשטן ותכם בבים גהוע ונראי עגם, ועוין
בלגת בדה ונכל בנייך לגודי הוי בעטן בניך ובוניך תסלה בינה בן
הה ותרה תבה נהו גב עב המסרים בן גראי עגם ובן עגם בעגם
(אם)

ואם לא כל הנעבדים בטלים לגמרי לפי שיהיו הגולי מלאכה מסברה החשמל
ואין שייך בו נעבדים לשונתה כי אם ענין ולכן נקרא יום שבתו שבת עבדה
יש לומר שבת בחול גב של שם ויום האל, ובלי בתורה אור הפ לך לך באתר
שיש בחחא בחול יתירה עב הוא בא עתיקא בל, עאש באא שיש בל גוונים
באוא בתא סל יתנו בהבואור עפ גבור ושורה ועל מה גב בבהג פל ויהא
עפ וגם אונם אחנתי בת. אבי היא וקרוב לומר שבהוג עובדים ובהלכם
ועל בהג פל תבה בה אוהי ניוא בשיעורא בענין באוא על תשין הוען בל
ובגב תשם בלא נבות (כאן אומר ריחור גה בא בונא עו אלם גהו כמשב
שהיתנב באוא כבי להנשיך בהם אותן לגוב לשיך לעשיע והוא נבבהי
האריגל הובא לשנע הנחב באופה סלם שער הבלים, ובגה ובן עמ הנבת
לבנב בהיונ שהגולם המעולה באוא כבי להנתול עטרות לבנם גהו
הנשך בעבור גה בהיונ עו עשיע בולם ואחר בל ולכן באור הנבת
לבנב בונא.) וההנשם מהתב לבולם נשך עו שם באבא ולכן הוגם
עבא נקראי נבש כמו הקבואה בשם (ועאש בענין נחר בהבואור
עפ תנרה בעוב תניה ובלגות בהבואור עפ אלה מסעי חרוש הראשן)
והנשם גו הוא עו הקשלות שבכל וגם ובונם בשמת בא הנשם גו
עו מלם שהוא מבאוריתא (נמצא כמו בשבת שהוא תבאה באור
לעשות את השבת להנשיך בו מהבתם עו עשיע כמש בונם שהוא
בולם באור אשר תקראו אתם להנשיך בו מבתול שם באבא) כי
מתלבשת מחין באבא ומש כך שהוא בבחול. הנשמות שעוב ובמע
לקרות אבא ובועה גו הוא לגעלה מן הבעת שנשך ומתלבש לעטה
מהבעת בתול על באבא וכמו שעבם עמן מחין באבא בהו בתול שלעלה
מהבעת כמ סעי בל, כך הוא בולם שעוב ובמע לקרות בל ולא בבחול
בעת הנשם":
(ב)" ובסבור בעת סעבה, ובהם נהול כי יבואך בל אל ארץ הבנעם כל
מדות ואכל את שבעת הימים בל הימים הם בל הבעת באבא
ואכל

אבל, להושיב בהם נשמע אבא (ועל אבל עבר בעצאו בקרי ואונסם)
ובעות אכילת גם עיקרו לילה רום הראשון בתא תסר שהוא כולל
כל הג' נחות ורום נקוה ה' תסרו באבל עם כולהו ומון. נתב נגב. אך
עיקר בתי' גו נהו האור גיל שלו ולא כשהוא אומ לבר. ונהו לא ומוש
עמוד העמן ורום והיום נשה נאהרן שרשם מאבא עב הושיבו עבנו בבוב
מנסי באבא והגיל בנקא בותה את התוכנו (ועומ בהה כל חולק
על נחון בעבון עי תלוה בתביר מוער שושלתם והגיל בלבוש ולבן ולא עי
האור גיל בעבושה מורם שובבע אור הגיל בלבוש ולא יבאו ונעבה
כב ומת, אן לא עב גם בסבור ע"ס יהלון שון באחון חיבור האומ
בעבושה עם האומ בעבושה אונע ושלת התוכנם. ואב כאנב הו עי
ענם כבוב חיבור האומ עם האומ.) ועב לא הי פסח ולים נהם
אוסור חומצו רב ורם אתב לבר (כי עי גם לילה הראשון נשב
אור אבא בבתי' אומ ועי ענני כבוב האור האומ עם האומ ועב
און ושבה נם והחול. ובע בבסרשי בחומש סי בהעלותך טל ב' גבואם
שהפסח שעשו באבבעה עשר בחודש הראשון בשם השנית ליבב הו
אוסור חול נב שבעת ומים אעפי שהיו ענני כבוב עב כל בבנא
בפסח הראשון גם שנגלה עליהם אלק מהם הנקם.) אבל בפסח
בורות שאין ענני כבוב וגיסים רב גם אומ אוסור חול מהנת כל
ג' ומים. ונהו גם גן שאת אוכלים כל ג' הימים נהו נסם שאבשמע
לא הפסיק להחול מחנת שנגלה עליהם הגיל באבא ואת קיבים
לאבול גם מהם ונהוע שנגלה עליהן מהם הנקה. האוכלים נהם אלבי
תנה אלק בים הנקה אור אבא בתור נבס. ונהו נב עמן לא עי
אלאב נהנה. ועסיב אין חומצו נהנה רב ומם אתב מטעם שהו אור
נגיסים באבא בב בפסח שם כיון שבכם אכלו גם כל ג' הימים
נמשך אור אבא כל ג' הבבות לכן שוב אין ושבה לחול כלל ולכן גם
לחול

ותאכל עוד בבית ואעשה הפסח שם עצום על גבות ומרורים יאכלוהו חונא,
ועל בסבור של ר' יעקב העובדון פרו טעם אתה ואין בקרבו כמה מתן טעם,
ועיין ועוד פסח שם בגמרא פ' בהעלותך בגבא עב') אך להבין גם אני הא
ולא אתה, והענין עב שבאלון ועת והכ"ל גבירון וג' גבהה ולפי ששם
כתשובה באורה ביגש משה ונפלינו אנו ועוד ולכן כבר בוגד בעקור גה
עשה ה' לי ולא לו, ועל בלעת בה' להבין גם בהגבהה אלה גו ושם פ"ג
(ואפל ההקבלה נשך אלה פשוט היא שנשם ונקבל אור אבא בשון הטנק
ולו אלה התוצונות וגו' שהם השערות עצון ואחריך אל גם לרשעים ובענן פרעה
האותג בעוד באה חונא, אבל אלה הפשוט שאור ואר הוי פשו אוך ועב כל
מי שאין בו דעה אסור לרחם עליו והרי בעולך אין בו דעת, וגהא ענין גם
בלא דעת ופש לא טוב כמש עגה בלעת בה' ונאו אוך פסח אותא בפשנות
גם ישראל עד שון כמש בעבה פ' תבא עפ' ונתנך ה' עליון ":
(ה') . וגהוע והגבת לבנך שמשך ליפר בוגד בדבור והגבה חונא כי
בוגד הדבור הוי בעות כמש בגמרא רפ ואחא ובל ר"ה סעיב
גל אלא הנא אוהו עלא (פי' תת עד עלו) ודבור באוהו אלה בעליה
בעות הוה בעותא עכל, והיינו כי הדמה גהא גילוי וכון אל ראון כל כפר
גילוה הוה בעותא עכל, והיינו כי הדמה גהא גילוי וכון אל ראון כל כפר
כי פי ה' דיבר משאב כשהדבור בעות כתי כרתל לפש מגגיה נאלה
(בה' אלה ומעי הראשון) כי כל הבהנות אונם נשגנים בא' הרתלים גם
שנתה אע' לונגב ואיוה גבעות, והענין ההוא כתשב ולבונתן בכל
משלה שאסורו התוצונם נקלים תותם נבתי' אל רק שכל תותם אינו
אלא נבתי' שערות וכון לפי שהשערות הם בתי' תוצוניות ואונם רק גהת
לעצונות הנפש כמשאה בתוש שאין שום באב מגבות ותתלת השערות
רק שונתם מעצונות לכן כל התוצונם אינם נקבלים תותם גם גבת
מלבות יתי בא' מבתי' שערות ואל גם בגת אונם אלא לאחר מגובתם, וגהא
כרתל לפני מגגיה נאלה לפש מגגיה בוונא נאלה כמש נאלתי בוה
שבבתי' הדבור שמעשרה מאמרות היא בבתי' שתקה ובוה שאין נקבלים
תותו ועד בא' עד לבושים ושערות המסתירים על בתי' הדבור וגהא שאבגל
אין בוך

אין בונה באלמות מושון בנין עב, ועשה בענין ההרה ישמע כול קול תתן
וקול כלה ועשה קבה תבונכת הבית לבור בסיר ולא שמחת אויבי לי
שבור הוא עולם הבקור שלבן אמר ספר תהלים שהוא סיפור השבחים
והוא בחיר עיר אלינו ובקר הי' בירושלים ואויבי לי הם אנשי העיר
והנגבל בבור הסלעה שהם הנשבת אותיות להחות בלעוגת בה עב
ותבי הם הלבים בעבושה. ועל בגהר סב נת, והיה בנ' הוא בלבון
בור הסלעה שלבן שתעקבו בחוגר ובלבנים בנב החוגר והלבנים שעשו
בהסלעה בבנין העיר הנגבל ועב כל נשך בלות גבהים הוא הבקור
עלינו בלות מטעם הכל ולבן בוצה גבוה קלינ לספר בוצה גולוי בחי' הבקור
סנסר וספר נסיפור שהסיפור הוא הבקור ובו נשך גבחי' סבב שעבר
גם עלות הבקור כנס בסיר ובן את הבלע שארבל בוצה יתירה נתן
הנבה בתשה ותם גבאים כנו הבקור על אשה ובחי' נבל והנגבות הבל
הבל אוש נוש בה בוצה יתירה כנו עבוג בבקור אם הואים בחוש שעוג
הבקור בלונגו אינה הלבה יתחשו לו שבלות בהלבה גו בעונבה יה שלא
הי' נשוג כלל בוחשבתו לבב אלא הי' רק נעיין בוחשבתו לבב בלו ביקור
ועבוג ובמן עבין גבוה עלינ לספר בוצה בבקור בונא, גם לשנן הנגבתה
נש להעיר נוס בגהר ויתי בחלה עב עב האסרו ואנגבה לבם באותא
שם נבל הי' ונסי שאל לרס אל ואנגבה אז ונבר אז ונגנבו לבן כולהו
בתשבן ברגא בתכבתא הוא אלאי בולה בא אוהו הגא בחכבתא ובמן
בוגב שם שהם גוב ואב עבב הנבת לחבר ותב גוב עי הנבה ומיבור
גה שהוא גב עבין תיבור נשפיע ונבל והנס גבי מן בתיב (הון) בגחע
עב הוא ואבבל בולעס שהוא אולי באנגבה והיינ כי אנגבה הוא ותנב
בי עם בל גוב עי הובב שבסולל המובל שהוא ומבב וגהו חבות עשות בל
ואנגבה ואבבסה בל ואשולו שבהו שארבל בשמן בי בנסות בין שלושי לרבועי
לא ומסיל בהיונ לא להבריב היתנב בין גובל לבלת נחוב לעבין שאון
מסיגין בין גאולה לתשלה, נכב בטוב ספר תעס נגל והעינה לפי שהם
בנגב

בנגד חתן וכלה ולכן אסור להפסיק בינהם כלל. קיצור, ענין התנאים
לבטל כי הדבור בטלות כרגל לפי מדגניה נאלוה הדבור אלהים מלבושים
ושערות ולא שוותה אדוני לי המשיכים האותיות בלעומת זה ותפי להם
הלבוש גם לאבן והתור ולבנים ולכן בוצ' מלמה עדים לפנם ביצ"ג גם
עב בוש יתירה באשה והנדת חיבור ג' עם ב' ושפיע ונבל והון כרע
נר הוא בון כנס שלושי לרבועי לא נפסק ..:
ואפל גם פי' והנדת לבנך כי כתיב שאל אביך ויגדך, אב פי'
הנדה ג' שהיא מולי בתכתא נשך עי' אביך ארוא כ כן עיר
היתור גוב נשך עי' אבא עולאם ברוא כנס בגהר אור בל על בגנא
בעלא גם אבא גם כנס והשיב לב אבות על בנים והיונו שוושיך
המולי אשר בני האשונות הנע' האבות ונשיכנ גם בנות הנע' כשם ובגה
ונשך להיות ולכל בנייך לוולמי הוי ובואר בגהר ויקרא בג עא' כשהאבם
ואשתו יש להם בן נקת גם מרכבה לשם הוי' אשר יה' הם אוא והי' הם
בן נקת לכן והנדת לבנך היונו שיהי' הבן עב בוש בן יה', בגתג
האגים ברצא' גם וגוה ושע' ברוקא בוש, ובוא נתבאר בענין ושנתם
לבטל כי הש הדבור הוא על הארה יעצם התבנה והבן נשך ועצות
ות האב וכנס גגה בבהג פי' בלל על הגאור בלג עב עפ' ברבן הוי
ולאבות בעט) ההפרש בין מלאכים לשונות ובבהג פי' בראשות בבה
מלאכות לא עבר בנגדו ובלגת בהבואור עפ' ששים הגה מלכות בחנש
מעשה
התאשון וגו' יש מעלה ותירה בהדבור גב ולכן התלוים על בנם,
שהרי הבן יכול להיות שוטה והדבור ואור עפ' הארת הכוה ועוב
ט הארת התכ שהיא התרה גדול והעצוות של הנשוה ועל כנס"ב
פה, ועל בהבואור עפ. ולא תשבית אות ובהגיבור ונע בתוספת לגת
אך בהתקבר כ הבתו' ותב היונ ושנתם לבנך גהו מעלה ותרה
שוושיך האדה בהעצות שלו שבהבן ונבסך העצוות, ובהו הנדת
לבנך אנא ואולי עוב ונשיך לו גב מלעלה השמעת כ' הבתו' יתב
בהארת

בהאמרת החטוה ועצבותה כו' והיינו ענין השוק לב אבות על בנם
המשכת גה"ר בגלל שאותו כו' עצבות המנחון באותו אופן בבחי' האמה
ונולדו כו' ".

ענין בוקר ההוא כו' בעבור גה"י, גהת עב ואמר בוקר ההוא הקם אלינו
גה (בשלה"ה פי' שתגבר ל ענין בוקר ההוא הקם אלינו גה"ת (בשלה"ה
פי' שתגבר לו ענין בוקר ההוא שהוא בחי' אסתיר פני בוקר ההוא והחיתם
נמשך גבחי' בטלים לעולא לעולא בשם בחיים באורה, אך החיתם הוא
כמו שיבקשו ויחפשו ובקשתם גשם כמו קלקת בדה"ה בוקר השועב קן חכם
ושגת אב ועב גשם ונמשך בחי' ואמר בוקר כי' גה"ה הוי'. ועוב גבה"ק
בשה"ב סבה"ה מי יתנך כאת לי, גבי אגבאך בחוץ (בענין כיי באתך מאוב
אראמ עצאות "

עקב יש להאיר לענין בעבור גה"ה גם במה"ר פי' בראשית עפ"ר יה סכך תלבות
אמם כלל גדול בתורה, ענין משה הוי' לו, עוב עפ"ר הוי' לו בעוגרי
ועפ"ר תלוי, בפי' כל הטועם אומר לו, וכוב ענין יין בכוסות, ועוב
עפ"ר הוי' לו, לאלנים וגהו עשה הוי' לו (בענין) הנגדת כו' לאמר
בהתשה השלה"ה שגהו כמו לשון, אל שעי' הנגדת לבנך ובוב בקפת ונמשך
בשבועות בתו' ויבקם אלנים כו' לאמר בהיינו עמן ואשום ברכו בסיק
כמב בתא כלם ותמו בדה"ה בחודש השלישי לצאת בני ישראל ".

ופסחתם לכם ועתה השבת עולם הבואכם את עומר התנופה שבע שבתות כו' עד ועתה
השבת כו'. להבין ענין ספירת העומר שבין יום א' דפסח שהוא גם
יצ"מ לבין חג השבועות שהוא גם זמן מתן (ובפרט הרמב"ם שאומר בשם הזהר
בדם בלעת ובגי' ספרו ושאל נון ולם לומר בדומע בהיא בהיא תורה בהקדם ובגי' שבועות דפסח אם
וכל להיות ספק ואם בוודאי אחב וכל להיות זה) כו'. ולהבין מה יש לתקבר בענין ענתת עומר שלהרים
שהבואו בום ב' דפסח שהושו בה ענתה זו בעזרה עם ענתת נראות מסוטה ובפרט (ובשבת סוטה
סב ב) כל הענתות באות חוטים שו באה זן השלהרים וכן הוא מענתת עוה"ע בפרט יפ"ו מענתת
ובגי' ושלהבין לומה זה הושו בה ענתה זו עם ענתת סוטה ובאות בפסחו הבינו יש חלק
ביניהן בפרט בשבת בענתת סוטה אין טעונה סמן ולבונה והשלם אותה בגדים לפי שהשמן
אולה לעולם והוא שהבה את המפולה ולא יתן עוד לבונה בגדים שם ברמב"ן שאל בעלמה הלבונה
אלו שהבאת נגו פרטה ובדרשהן (ו' ולשון אבודר ז"ל הי' שהלבונה דבר שום כו' היה והוא בחוץ נעלת
ותר כו') שאבל ענתת עומר שלהרים טעונה שמן ולבונה ביחוד ושם בשבת ענתת העומר אעפ"
שבאה מן השלהרים הוא הותה באה גרם ובגדר (ונוסף בזה נפשה בעין סולת בחוטים) גו
באה עם (ו' הכל מעורב מו שנתמן) ונכנס בעצם הקרבן השתנו בה ענתת עומר שלהרים עם
ענתת סוטה בשנהם באות מן השלהרים כו'. הנה בחלק ס"א אבר בגב אות עפ"ה והשלם כו'
עומר בא מקריבין ושאל בפרוותא בלהון ההוא נקיבא שהבא מן שלהרים ובא אתקריב לגעל ר
רחוון כו' שתשא נעלה אשת שנעשה אתרחקת גרמה כו' אשת חוץ נקיבת גרמה לקרבנה לגבי
בהר ובאו טהורה הוא ונקתה ושגעלה בחלק כו' אשב עקרת כו' בראלמא בהבהוא שונאת אשה
מקבינת גרמה שהבה שהבה מקבה שתאבומת מעלמא כו' הוא בסתרא בא תרתן אתתן
ובה שרתת בא לגבי בא בקבינן מלה בבתה טעה ונפלה יריבה בהבא בבינו באשה
סמא בעותא לאשה כו'. ושמעת גם הלמה גב שהבוה ענתת שלם לענתת שנה הים
שיובים לעטן ובחלי הבינה הן טעונים עוה"ע הוא בבינו באשה שהוא בחלי בשי בחלי גל. ובגי' ל
אתם שמן בבינה בחלה בהרי עטן הבינה בסוטה הוא אם טהורה הוא או טמאה כו'
ובוון שה באשה בוודאי טהורה הוא ואתם שמן בבינה ובה בה הטיבות בבינו באשה
סמא בעותא לאשה שבהו בשל בתרין אתתן (ו' הוא הנה בגדר פ"ה נשא) אתם יתבן לקרות
לאשה עם אשה שנעשה שהוא גל בקבוצה בשי עז גל בנגה אשה בשם אתתן ובהו בה גם
בר אתתה בא לגבי בא כו'. ולהבין כו' ולהקבין גם בגה (ו' עה ב"ג עפ"ה) עפ"ה ה' נסיונות
גרמה משעיר לגו כו'. ולמה שהתורה על כל אותה ולשון ולא נקוה כו' ובגהר פ"ה בלשון אות
ששאל בלי שעיר מה בטל בה ואל לא תחלה והשיבו בקר בדבר אבי ואל תרקל תבין לאמר
בא ושמעת ושאל בלי ושמעת מה בטל בה ואל לא תשאל והשיבו בקר בדבר אבי והפרתי

(ו' הרבתי - כו')

והרבות כו׳. ובשעת ברכתם היו נותן השעיר ושעירא דן שלא נקוה לו דברו אל בדרך עם חלת
עשות כו׳ לאותם ושבטאם אולים כו׳ שכהו עינו של יצחן בשני שלא נותן הברכות לעשו כאי ונעקב
הרי ובוע בדבר בפיו הברכות ונתן לך האלהים מטל השמים ומן הארץ ומשמן הארץ ומן
דגן ותירוש ומן אמתות והלבות ואדם הרי בברכות אלו תלה ובתן שולטנה התורה לעשו ולא תלה
הקבה בגוה עם כמו עינו כי הוא סתרה ומאמר הכל בהתורה על כל אומה ולשון בשעת
שרצון הקבה הוא נותן השעיר ושעירא דן שלא חבן לבן כו׳ ומה שהתורה על כל אומה
ולשון הכפשוט אומר דן שעיר ושעירא אומא בשפתו בכל האומות שבלו בב אלו הם עומן בתו ושעירא
ולה ושעירא בתו שעיר כדעתו. הענין הוא בשעיר הוא אדום ובתו ואלה המלכו אשר מלכו
בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ב והיה ב מלכים בתולה שהם בבתו גבל בעמלקה אתן שהם
בבתו מלך הבבר שהוא בבתו ההעלאה אחלאה ומעלה ומה מלך הראשון בלע בן בעור ושם עיר
בהבדה הקב בלע עב אביו בשרם ומבלע לא קום שהוא עקב תבלות הרבוא והתשוקה
ומעלה לא ובא בבתו התקשות ומטה להות בא בבתו התגלות אור ושלא כמו עב הלבנה.
הרבוא בהעלאה ומעלה בלו שום שאו בא לבו הקשות הבהות בתבלות אבל לא שתלה
אולם גם בבהות בו שומה כא שלה תלה עקבו בהעלאה ומעלה בה ותל ומתמן אוך
שכל האור הולן הבינך והקשות המעולות כלא תשובו לבו עצבות עוש ומה הוא בבתו
בתולה שהוא. הכל בבתו המבל ההעלאה באה ומעלה ולא ותכל להות עהם הקשות ב
בעולו אור ומטה כו׳ ומקשר לומר בגה להות שבכל הלב וש בהם אלן אשר הכלו הם סובבים
ובגאותם בהקשות ומטה ומנים תובר לאור בלו אור עי הכלי ובא גם האור בהקשות
בהיות בהתגלות שלא האור גם ומטה אבל עב בתולה הרי האותות נתלן ומעלה בבתו אלה
אל הלבנו כל שהם בבתו הבבהות ועב הנים שהם שהם סובבים ובגאותם בהקשות ומטה
היה שלם שבהם שורה ומטה בבתו נולה גם השבטים שבתבם בהיות כמו כל כי שמשמה
שאותה הארו ולבל כו׳ בן הוא עמל ובתו שבהם בגה שבא ומטה אין לה תלך כלי שבבהה
שום נקת אור בהתגלות כלא בתבלות ההעלם והמתר הכלל שבבלם כמו בגא ובהו
אבל בתו שעיר שהוא בתו בבל נשות שום בהם ומלוך ומות בגא ובהו
אבל ומטה בהיות שהתוך בבגאות בלו נמאה שום אור לתולות הקשה בתוך התוך כלא
הבלי בתרון כמו בלא אבל בולן שמת ונפלו ומטה הוא הגבל בבתו נמשה עום כבלהעלאה
בבתו ומעלה אבל בולן שמת ונפלו בתוך שבתה ומטה ונמשה בבלע נתבה ובתו תבל
שלהם בתו בבל נשות עום ובתו עבו הוא אדום שנמשך כב ובבל הכל שנפלו בו נשים
ולתם שה עב אדרבל מגה בגם עב) אם הנה מלכים ה׳ מתה כו׳ על מלכים הלבים
נגל בשעיר בל מלכו מלכה שבב ומלכן על הבגאות בבהבלע כמשעו הקשו שם כי הבתולות

(המשך בהוא)

המוחש שהוא הדין קשה לענש ולהשגיח הוא נשך עפסות הגבל של החוש שהוא ר"מ
כנראה הבונן באהבה רבה ושלהבת עזה אולי זה אך הטעם שהוא הפסות ב' הגבל אף
בנפשה נושף זה בחי' המוחש שהוא החומר והאין על עכבת עבירה ונתנו עליהם בחומר
גדולה ולמען נפשו לתא במקום אש של מוחש שהוא גבל וכמו כח זה שבהתלהבות בתפלה
בבחי' תמימה דרצוא כי שוב שופו והסתלק זה אחר התפלה הכ"ס ט ועי' זעם הת"ל
שסובבת עלמות הגבל בהתפשטות בא בדרך נפילה ושבה"כ ע"כ והי' זה בחי' גבל נפות פנל
וגם כנ' תה הנה אנו מוצאין במדריגות היין שהוא זסט דגבל כדוע טוב בו ב' בחי' הא הת"ן
יין המשמח אלקים ואנשים אין אורים טורה אלא על היין ובחי' הב' זה במדרש עפ"י יין ושכר
אל תשת בניה נלוות בושו בחי' זו היין והוא בחי' יין המשכר ועי' יפה שסובבת עלמות בהתפשטות
בא בדרך נפילה ושבתים כנ"ל וכמו עד הנ"ל הם אחד אל היין במרכבה העליונה ולמטה הוא
אחד הי' טמאה בורחת וטורפת פ' בחי' גבל עשות כי בא בדרך נפילה ושבה"פ כו שהוא גב' עניין
שעיר הוא א"ע אדום שהוא בחי' גבל נפות ובשרש הם זה בתוהו גבל דנקודה רק שבאו
בדרך שבה"כ כנ"ל. והוא גב' זה שנק' כסם בליך פ' עד ותבוננה השכלים הקלות והרעות את
שבאו חטובות כו' שנעשה זובן ונוסתר נצוצי אור האין שנפלו ולמטה בבחי' שבה"כ אף
שאין נבראו כנ"ל ושם עירו דנהבה עד לוונה שתי כנות הה הב כו לגרה' ולא כהתפשטות און
וזנו כרוך שהיה תבלין הגבל הקשות שע"ט לא יהיה בראה אלא לסבת עלה
הרת פשטות אורות בכלי גם למטה שהיה השוב שאחר הרצוא נ ובמאמר (תמאה) עלה והיות בא דבאו
לו בורה בתמתנפל פי' שהיה בחי' התיקון ובחי' וקף הה' הש"ן הדר שהן גב' לחסד ועי' כאן
שהיה עניו לבחי' הדר שבלו ויפה גוון כו' לגוש בת יו"ד זהב שהיה חוץ דהיינו עצו הזהב
הגבל שאהב במו החסד עד ואם רק לקף שום לאחב כנ"ש (מאן)
ועוד כו' שרצה הקב"ה ליתן התורה לשעיר כנ"ל. העניין הוא דהתורה כולה הוא בבחי'
החסד וכן ותורת חסד על לשונה פי' דאורייתא מח"ג נפקית וכתוב ושון וימנו כי הוא עצו
הימין חת"ן כנ"ל ואם הי' שעיר מקב' את התורה הי' גם הגבל נפות משעיר שתתגן על החסד
התורה כו מההה אל במדרש עפ"י כל אשר חפץ ה' עשה בשמים ובארץ דקאי על עמ"ה ועי' לוזנו
שגער שלא ובאו עורו לטרא ונורא לרוח אח"פ עד וכוס כנ' דוא"ש כך כתל השמים שאין שום לה
והארץ נתן לבני אדם ובשמים עו"ט כתל ויורד ה' על הר סיני כו' ומשה עלה כו' ולאו אמתו כו' וירד
הוא כי דהרי כל מעשה בראשית נאמר רק שם אלקים שהוא עמ"ה והבלבלה להיות שאין התלמוד
והשבתמאו ערוך אולי כו' ובחי' רק על גבו ובצבצוון בשם אלקים וכמו וכל רחוב ידבקה שגהו מ"ה
בדבקה הנה שום נמצא שטרח הדבור בא בבחי' גבור ובצבצוים כנ"ל וכתל אלה תולדות השמים
פי' בזום עשות הוי' אלקים שהמכון בקראות העולמות הי' להיות אח"פ בחי' וחוד הוה באמונה
בההויה שהיו שתגן הגבל בשם אלקים בחסדיו בהויה כו' ועי' הי' כשעת זה שגה פי' אשר פקד ה'

(ניצה י' בשמים)

עשה בשמים ובארץ כו' ואפשר לומר כל השמים שמים לה' כשם שאמור כי שהוא כולל ומוציא
להות שנמצא אינו מעניה את השמים ועניו את הארץ כו' ואמר הרי כל פרטי אור מיות שבא
ונטה בארץ הרי הכל נמצא בשמים ובהם הוא שבא ונטה בארץ כו' ומעלה בחי' שמים וארץ והו
בחי' סובב ומלא בכל פרטי האור האלוקי שבא ונטה בעולמות בכל פרטי השפעתו השכל ונמצא ובחי'
ותוכ הרי הכל אלף עצמות האור האלוקי השכל סובב שכולם שכלולים בו אבל עדיין הרי כל
פרטי האור בנמצא שמלא אלף עצמות האור בסובב ושכל בחי' ומוציא שאותבמו כל פרטי
אור ותוכ השפעתו בעצמות האור בסובב כל שם השמים שמים לה' בבחי' הוא עצמות
האור גם הוא בבחי' מוציא והארץ הוא בחי' נמצא נמל לבוא עדיין השפעתו השכל מוכ
ואמנ עדיין בהיותם בתכלית התעלמם ומעלה כי כי אין ערוך כי וכי אלף סדר הקדמה שהוא ה
עצמות בהיותם בתכלית התעלמם ומעלה בחי' עצמות האור בסובב שמרומם ומתנשא מאות עולם כל וסורא הוא
המשל מחוי וסורא בחי' חוי ב' הוא עצמות האור בסובב שמרומם ומתנשא מאות עולם כל וסורא הוא
גם שבא ונטה אין שם אלוקי הכל בדמות בריות האחרונים והוא חוי ומעלה העליונים ומסא עשרים א
ומשרתיו ושל סורא כ' כמו שאמור שם כי אין מדת הוא חומר ומתוב בחוי באלוקי ועכ ונטה עליה
ומשרתיו ושל סורא כ' כמו שאמור שם כל ומרב הוא כי ומעלה ונטה ומחוי שמים לבחי' אלוקי כ
כי ומעלה ומבחי' אלוקי לחוי שמים כל ומרב הוא כי ומעלה ונטה ומחוי שמים לבחי' אלוקי כ
שנה בא עיקר הנתנים הנמצאות בשם אלוקי בחסדו בהוות כ. ותנה באות כי בא מונע אלף
כח עצמות שאמר שם במעלה ונטה אין עוד בשנים בפה מחוי השלום שהבדור מתרה
בא אלף בת עצמות שאמר מונע ועדיין מונע הוא ומוב הוא באלוקי ומאב בסדר הקדמה כל.
והנה שם הוא שעיר ונקי אות התורה הוא גם בחוי נמל נשמה בשעיר נתנון עדיין המסבות בחוי
מבתורה כי כי בנת עצמות שאמר בלקשב כמו כמו מאורה יכול להות גב הנתנים המבורות
ונשמה בהשכל עליונים שעיר כי ומו שהוא עדיין בכתב אם אהקוף אל העמים כי ומשל והוא ה
ישראל לו ראש בחוי חב כח מה ומשל הוא בחב כי שהוא גל גם שאמר מעמה אות מוב
שכל בחי' האמה שבא בגבולים ואת מו שהוא אלף עצמות שם ועכ שכל עצם הבגבולים
שהוא הב בהוות כי ומשנים בדה בחבם הבשוש כי) אבל עדיין שהוא גלו עצמות שאמר שם מו
שהוא אלף עצמות שעדיין כולם בחב עצומים שהחב ועצומו כמו ומבמו אבו ועכ והוא הוא ומלכעד
כל האחרון כי כולם הבהוא והוא הם אחרי ושמו אחב באחרון עצמות שאמר שם ומעלה ב ה
הוא בות כל שגם ומרב הוא כי אם הוא שעיר ונקי אות התורה הוא כמו עדיין שם בעצם
מבדרות נשמה ומתנו בחסדים בעצם הוא עמו אם אהקוף אל עמים כל והוא שהוא תוס
ומלה אם ושראל ובכל להות שבהוא אלף עצמות שאמר שם ומא מבה בגבולים שאמר שבעים

(כו . ראש)

כו' ובל"ל והיות שנתבאר לעלה שהאיתנו' הגבורי' בחסרון אינו אלא עי"ז מה עצומו ואיזה ובמה
כמו האיתנו' הגבורות נשות בשעיר כל בגדה ולפן ה' הנפרטים הללו שכמו עינו של ובגלל כו' לחיות
שאין זה בכמו לחיות עי"ז האיתנות הגבורות נשות בשעיר שעי"ז התלהב ונתעלם עי"ז כמבחר כו' מה
בעצם ונעלם שהלא אנו הארצי שהגבורות בבר שאתנו בחסרון כמבוע בנו הארצי כולו חוגג והיא
בחיי הנה שנטה כלפי חסד בגד המעוכות ואולו שיוך בחיי התלהב כל שגם עקיבתנו ונעלם
חונו ונשקטיו ונשאל ולפן נעם עצמות בעלם כי אבל עלם כה עצומו ואיזה חיו וכל לחיות גם
האתנות הגבורות נשות בעצמו כל בדמיונא מאורה שוון כו מהמו ואתנו בגד בעלם ליתן
הנה לשעיר כל הנה ואתם שעיר לא רבה לקל את התלהב באורו כמה שכמו אמו ואל תרבה
חיי בחיי חרב הלא גבל נשות ונה יהיו כל חולת ונעלמו שגם ואל תרבה חיי ולהנה הנה
שלחו הבין בהנה עצום הם אתנו עמם בבעלם הנה בחיי הגבורות בעלם בכל הבינו הנעלים לעלם
אמר גם ונשאל הנשבים עמם בעלם והרי בנשאל גם היו נשות שנשבו בחיי גבורות
כמו ובגלם הלוים ובכם ובאלה אלא עשום בבעלותה הגבורות ונתנו ובמו עב אין ונשקם שבגד
ומבדרים בשל שהלא אמרי בעלותה בפסוק הנה גם עם אמר הרב הנה שלמים בהיינו
שתבלות בעלמות הבין הלא בחי לחיות ובקרבם הנה מעבירים שהלא חנון לבלות העולם אם
להולדת לעם הנוצא ובאלה כעלם נלקה הרי הלא בנאמן שהלו אב עם אלהי שחרו
אמר כי ולבן בעלותה שם הכל ישקם בגד בגה גם נשאב מם בשאלה הם הגבורות נשות
בשנה נ' עם בגה הנה עלם בעמן בם בשאלה) ואל הל הנעלמים ושמו הבין שנעלמים
לעלמם עבירה הם מים מגה עצמו שפועלים הבין והיינו כמו עבד לנטה בגלם נעלמו
טבע אמנים אמנים מעלה הלא מעלה הלא שבטע הגבורות שהם גבורה נאמר ובשותלאו טבע
בעלם ושונים ולעלמם עינוים נשים ולבושו גה כי לבם הנה עונים הכנעים ולמלם
הנאמר גאה ובאמם גה אינל כל שבטע הגבורות שהם גבורה נאמר ובשותלאו הנה בגאות
ונגלם גם עתה גה ובכן עבד ולעלה שלחו הבין הם גבורות נשות בנפתאלי עי"ז בבחינה
גבורות בחיהל לפן בפעולתם הרבותה והבין עבדו חולם עפולות הגבל כו' לחיות גב עצם
ובחי שעיר שלם כו' עד תרבק תהי' לי ובאמם שלא בלם שעיר בגה כי לא כן הבטיחו אבי אלא
בגם בגדה הלו לא עוד תרבק ואת חיי לפרש הנשם לחלק שלם שלא תרבה ואתה תהי' עבד
ובגם (ירמיה מה:) הלו גרם לחיות לתן לו תרבא בשלוחא על נגם הם הלו בדל הלם שבלא שלום
גה גם לא עוד הלא כל עב אמה לא תשנו האמפי אל תלחלם כי עצם תון ובחלק הגלי בבחי כי
עבדיל הבינם גה שעיר לחיות חולו על הרחב כי כלא כבל בגדים עוד תרבק ותהי' כמו בגם
ולא הגב לבל אמם הלו בכל עונה לבינם הגבורות בחסרון כל שבהו לב עצם גם
(המשך ראה)

בספרו, ראה חטא ולא ראה עונש, כי העונש הוא כמו הפואה לנפש לתינוק כו' ובלעג ובעורם
הרע כו' לעיני הבריאה הוא אלה החטא שבא אבחו גבורות נשים כו' נפ"ל. והנה טענת
הבה בלבה תגבה ותן אותם המה לשעיר בכבו להשמש גם גבורות נשים בשעיר ולא בלבה
לבן בלבורה זה איזן אובן כל אחד בלבה תגבה ותן כו' ולא ברע שלא יבכל ואם בלבה ותן
כי אחד לא נבל כ אחרים ווזר בהענין הוא לעיני התורה הוא לבחר השבטים אבו בתהו
שנפלו בשבתם ובמה תורה בזה לנו עשה אורשה פול אורשה לשון ורשה שורשים אות הלבים
שמות בבחרי ושלום ומים והיות עיר עשה ולמה הוא להקרוב שלא יהי ענים התובנים ואחרים
עוד לזר בזה בהבנה ו"ב בחרי כתב הא זה שהוא אלה הבקיאה ובזו ובאה רע שבהו
אבל הכל אלה שבהם בזו. בתהו. ובה אלה התוס כמו באכילת עבדה טוב שנתשלם אות
לנוסחות ומסא כמס בא והנה עיר המאו אלא תרבה שבבלות ה שהוא בחרי תעות הגבורות
נשות ובעות שהוא גם נשות שנפטרו אבל בעולה בזו הכל ובנים המאו אלא תרבה גרוים
לפן מס בשאלה גם נשות אמרות נשות עבעולה ואדרבה יבקרו השבטים שנפלו בשבתם
שלא והיו עיר ונעה אמרות נשות עבעולה שהגבורו כי בים בבקרים בחרי כ בחרי לשון בזוו ולשון
ולבעלות ומשון כי ונתן בבזה מעה שהגבורו כי בים בבקרים בחרי תוס המאו בגלות זה
הבטחה שבאמרו לא והיא הבקרים כי, והיא בהמאו אלא תרבה בנאו על ספיחות בזוס ומשל
שוסף בם האדם בארם כי כי גלגל עלה אדם בעולם בם שני אדם בעולה בזו ובאל
תשאם גרוים גו בחל שפיחות בם מות אדם בעולה מאדם בגלוסה כ לבל שבהו
עוד תות ונעלות הגלוסות כו מהל הבלו עבחל לא תרבה שלא לשפלם בם האדם
תוס תות נגם המאו אלא תרבה לשון בהם יוס תות שכבר המשוך בם כו והבטחה
באדם שבו נגם המאו אלא תרבה בשבו עבם הבקיאה בלא שובל תות בעולה כל ומלם לבבר
בלא תרבה שהל בה שבו עבם הבקיאה בלא שובל תות בעולה כל ומלם לבבר
והגלגל אדם תוס המות גם בל עבם כי אבל לבעבר גם עבם הרע שבלם הבקיאה
כי והבה שהו אה בוס בבל בשו גם המאו אלא תרבה והוגלא בהם שבלות נשות
שבא בהם בבחרי תוס המות גם שבה לא הל בבל עבם כי הם עבם בחרי
נבלבלם הבעולה שבבל נשות תלוסות שעור לא שהוה בבחרי תוס המות בלבלה
נתן לוסראל בעלות מה עו שרלם הבבה לתן המבה לשעיר ובוס בבבר מם בלל עבה
בבאלם עשעיר כו בלם סמל אחבים מנו בבחרי כי ובחוק לו לוסראל בן לוסראל בעלות
שבורור הבה עבם אולם בן אה שבלם תוס המות ולא אה שבלה עבם הבקיאה. אבל
אה שלא הלם שעיר לבל ובוס בבבר אל עו המאו אלא תרבה והולגא אהם שבלות נשות
שלבלא חולו עו נשולא אבבל כו אבבבי בולא אבבל נעלא כי אבל אה שבל לבעבה בלם הל

(ו. שעיר . נקל ו)

שעיר נקבל את התו"ה הוא בוו לעל בכתו אם אהפוך אל עצים כ"ד בהיות שהוא מבדר ומתעלם
זה שעבר הבטחה וש ינקה לבורות עשת בשעיר כ"ו ומה אוכל אולא לעל בעצמו אחר שיאמרו
כי הבורות בעצמו עי"ז תלוי לבחר שבזו עשה שעלו בהם בבחו תש"ה החות כי ולא הה העיר
אה שרלה תלבה לותן הוא לשעיר כ"ד שאה בא הכה ונע"ו בקלתם אות הוא לבדר אות הנבלים
עשה מבחו הבורות עשות בשעיר אה שבא בהם בבחו תש"ה החות כל עצ"ו ומעתה
ולכן אם הי עסוק בא ומרת משעיר ואו כ"ו בהרו עפ"ה הנו הכל בשתעלה הו הוא אבל שעיר
ואחר בא בסוד לותן לישראל הל לקרא להקרות שעיר לסוס כי אבל הלעם הזה בזה נמי על מה כו
שעתה עכשו לישראל ונתן להם הכה לבדר גם בבורות עשות בשעיר (כ"ל אה שבא בהם בבחו
תש"ה החות עכ"פ כי) והוא עיר עני מלת אלה שנתן לישראל שהוא בחו בורה בלבד
בשעיר בקרבנות הם לנבוא שבלוב לבהם הכה לבדר גם בבורות עשות בשעיר (כ"ל אה שבא בהם בבחו
תש"ה החות) ומה אין אוכל מלת אלה שנתן לישראל שהוא בחו בורה בלבד עשות
ובשעיר לשעיר ס.ש.ל. הלו אות ה' כל גוים כי כו בחי עולם הסבו בהיות שעיר
הגוים שהם אה שעלו בקרבנות כל עוב בדר עוים הסבו לבהיות שעיר בדרה
מ"ב ואמרו הי לעצום כל בקש לעל והיו הוו לולך עכ"ל כי הארץ שהיו בחו אות בעבר אותם
עבודו אלה שהה עין ובחשובה מאוהה ובהו בחו אות הקש בעבר אותם
בעבר שבהו מה אות האשן ואני אחרון כ"ו ובהו עבדו עכו עכו התרה. באין אות אלא עבדה
כי עבד. אתר הלם כבו לבא לבורה בה בארו עשות שעיר הנו כל בחיר לבהיות
לבה בחו הבורות בדע בעבות מאוה. ומה הלל עבדו והוא עי"ז התבוננות
בקש שאו אתכ ואתהות בכל לבקש כשל ובדרש ובה טוב בחו חסב ובחו אתר טוב ותסר
כ"ו ובלבה בחו גבר שמסתעל אבה בחו הלל ובחו אופן אי באתן נתן עלתן כי בחו
אדרן הוא מה שבא בבחו הגל כל בקש לבדרתם ובקתו ובה מסתעל אתכ בחו

(בגבורות ו עשות ו)

גבורות נפלות דלא וע"י ההתמעטות כנ"ל בפסוק ראשון דשמע ישראל כו' איך שבלא פלא תשובה
וברוך שם כבוד כו' כי שבא להיות בבחי' ... עולמים בבחי' ... לבד שאינו אלא הארה ולא עצמות
כנ"ל בוא ונעשה ותגבר הוצא ע"י הוצרה להיות גם גבורות דוצה"ר להוג להיו בכל ... [illegible]
וצריך. כי ... ע"ה ... להיות במדרגת כאוא ... ישראל ... עצמו לפני ... ותבונה ...
... ע"י התורה ... והנה ... הבורר ... הגבורות נפלות בחסדים ... בתורה
כו' (עיין ...) ... (וגם ... היפך ... פארן ... ע"ה ... לישראל ולא ... כו' דוקא
... שאינו ... בענין עונר ... ... זהו ... ואמר
... הוא ... אחדה ... ענין ... ונדוסו ... בשבת ... שבא בתענוגים ...
... ע"ה ... נפרד כו' להבורר ע"י התורה. בפרט ... ע"ה ...
... ע"ה ... כה לא ... כבר ... אף ... כי ... ענין יחוד ... כנ"ס
בסוד ... ואשה ... וכן ... הוא כו' וגם ... זהו ... בבורר כו'
ע"י הבורר ... תנ"ס ... גם לישראל ... היפך ... פארן ... כו' (...)
והנה ... הנ"ל ... ד' ... אנה ... כו' ... על ... כו' אומר
... כי ... שלא ... אחרת אלא אני אומר לה אני הוא ... כל
הנשים ... כו' ... שלא ... אחרת ... אלא אני אומר לה אני הוא ... כו'
... ... כו' להגבה וגם ... שפל
את ... כו' ... ע"ה ... בורר ... לאתר באצטריך כו' פי' ...
באות ... זה כה ... לא ... ועל ... וישראל ... לא ... כי להיות
... הוא ... ולא ... ע"י הנ"ל ... הבורר ... נאות
... הוא ... בלא ... כי ... לאתר באצטריך ... כו' ...
לבררם ע"י ... זה ... לישראל ... כו' ...
... הבורר ... כו' ... היפך ... פארן ... ישראל ...
... את ... ישראל כו' ... הוא ... בבורר
שפל את ... ... לישראל ... הוא בבורר ... והנה
זה ... כו' ... עונר ... הספי' ... להיות ... הוא
כנ"ל ... ענין ... להיותם ... תשובה ... כו' ... הוא
בבחי' ... שהוא ... דאהו ... התורה ... בכל
בבחי' ... ואפשר אומר ... כו') ... שם ... שם
... בבחי' ... כו' ... ...
בחינות ... ... כו' ...
... ... שהוא ... כו' ... ובני' ... גבורות ...
... ע"י ... עליונים ... וגם ... עליונים ...

(... ... בבחי')

מבלי רק בחינת מעורה אינה דבר חסיבי עיב ביונא ובא לבחינת התלבשות הנקבה
בשלמות וה' לעצמו אינם בה להיות נשמר ומתלבה בחינת עצמו אינם נמס שכל האור מוחלט מעולמות
כלא חסיבי ר"ל שגם ואהבת את ה' אלקיך דהיינו בחינת אלקיך בגלוי נמס שהוא בחינת גבורי ומתגברי
כל ברצונו נשמר שאם שאותם ובאו אמת ה' לבדך אבל כו' ובהו גם נמס ואהבת בכל לבבך להיותן גם גבורי
נשות דלהר' וגם מעין בחינת מעבר התנבה ובאו מעין בהם התנבה דנלמדן בהם כי הנקבה
בחינת גבורי ובשרשו הוא גבורי בעבודה ונלמד נרוחת ומטה - הוא שם ונלמדן. תפארת הרעה נהיו
בחינת בגמר התנבה להשלם ולהעלות לשרשו בבחינת גבורי בעבודה ואין הגבורי נמצאים אלא בשרשן
בחינת בגמר התנבה לחשלם ולהעלות לשרשו בבחינת חסדי גבורי בעבודה ואין הגבורי נמצאים אלא בשרשן
הם בעבודה ובכלים להתעלה בבחינת חסדי גבורי דבשרשו בחינת מעורה בבחינת גבורי בעבודה ובחינת
שרש המעין כמו בזה נמס מעין מעבר מעורה בחינת גבורי נשות כל מעין מעבר התנבה אם ובו
לעבודה בא להיות בבחינת גבורי נשות כל שכל אותן אלא נלמדן כמו עצמו אינם דנמס בחינת
ובאו בעבודה שלה ובעבודה ונלמדה ובא עצמו אינם דנמס בחינת מעבר מעורה בחינת
כו' אלא המשכה אחת נלמדה ונלמדה ובא עצמו בחינת מעבר מעורה בחינת
הוא נמס ומעורה ומתלבה בשרשם ומתלבה גם (ובא בה הוא נמשך כלל ראשון דקבוץ שבהו
ונעלה להיות הנקבה מתלבה בשרשם כמו בזה) נמס מעין סקירות המעבר מעבר ומעבר בחינת
בחינת מתלבה לעבר מתלבה כמו שכל ומעבר ומעבר הם ראשונים הן משמשים בחינת הם ראשונים דהיינו נקבה התנבה ונלמדה
הוא עם ומעבר כו' ומתלבה בשרשם הוא רק עם ומעבר להתלבש הנקבה נשות בעבודה דבמה דבשם
בבחינת מתלבה כו' ומתלבה בשרשם ומעבר ומעבר (דהיינו עיי' ההעלאה בשרשם ומעבר הנקבה
ונגם את הנקבה בלבם שנשב והיו נמצאה גב כו') דהיינו עיי' ההעלאה בשרשם ומעבר הנקבה
בעבודה שם הוא מתלבה בחסדי שהוא מעין רק נמס ונעשה חלב כמו בזה בחינת דק והו
בעבודה. דמתלבה הנקבה דמתלבה עם ומעבר ומתלבה בחסדי המעין חלב כדרוש כו' ואם אחר והיו עתה בבחינת
מה בחינת הנקבה עצמו עצמו אינם להתלבש גם נקבה נשות כמו שהם נמצאה שכל מתלבה מעבר
ומעבר המשכה. ומעבר ה' והבה שלא התלבה בעבודה מעבר מעורה מעבר ראשון כו' נמס הוא שייך
תמיד כל

(ה' הבריאה . בעשת

הבריאה כאשת ונים כמצוה בדבוקתא כו' בבשלוא מתמי נאמרת בדבקה באשה אם טהורה
הוא אם טמאה ונאמר אשה מובאו טהרה הוא כו' . העניין הוא בחנה ונתן בנו עבודת בעלת
שתבעו בעבודת בפון ונים כו הטעם מאו עצמו כו' ונן כל הנלבין פש תבורו כתבים כאלו שפך
דמים כו' ונן אחרי כל הלוה טרה לפרנס עוד נמ נאמר אם הי תפר לך כו' ראשונ ולשמן הנא
שרוים נים לעבודת הלוי שנדנה להם בהיות כמו שהעבודת שנבנו להם הרי הם מאיכים
ונפתחים על אחר האלון ואדרבה מרבוי הסתלנת האחר האלון בוודאי כמו העבודות הרבות
הללו תהי הרבוי הסתלנת אחר האלון כו' . ולבן הה עכ"ז נים כונא בזה מאו כמ"ש סלה ונ מבנו
ט תמאת כו' מה הו נים נבדל לפל נחר לנהר ואים לפי ולהלו פ' שהמלה אשן הוזן בזה
לבהי הנחר והנבדל דמו עמ"ש הכחר בו בוהן הבדל ראת הטוב והנבחר שבהם שיהי עבד
מן הפעולת לחסונים שמו בה יונ אחר שבנה בדרפי אחר לחפי ובא כפל מן בתעלית בנראה
לעין הראה אמפ עכפ מעט פעולת מלל שברנות מעורב בו ואינו נראה לעין מלבד רנות ונאחר
נבדל פו עוד הפעם אל שפרד הפעולת מן הטוב נראה אעפ שהא פעולת ואינו מן הטוב כל ואחרתה
הוא הזנלל אחר הטוב כי להיות מי שמתוך אחר התאחדות באם שבחר מי אמלל גוף האם נעשה
הבחנה שהבדר ואחר הנהב ונחסונים יפרתו נגם ונאמ נדבם לפ פו מעורבי עד שלא היו
שנר כו' ונק עדיו הנפלה שלל כמי כר שבעצם הנפלה עי הנפי אם שלהבת מה הוא הבחינה
שבהם ולפרד הטוב שנעלה מן הדל להולת שנדבם הנפלה הו הטור מעורבי מ עד שלא
הרגים הבחינה שבעצמו כל שכל דרכו הו אך בעינו אבל עי הנפי אם שבנפלה נתלו ולפי
הדל בפעול עד שהא הנפלה הנפי אם לה ואו והו שפרד הדל נהו נבדל לכפל לחר
לנהר ואים לפי ולהלו הוא כמי הנפלה פל נהו עצל כמינו הנעלא בדינו אעפ שהנפלה
אב תנין מעבה לפי הנמנים בנפלה הוא מן בהבל שנמי נעה שהוא הפלה עשר ונראה
מעולם הטהר מהנעלא מברדת ונתבנת אמה שמשיכא לנהראל מעפכ דרך כלל הנפלה
שהנא בורור הולבר אחרון ברוקה לבורור אל הנעלא נים ואים לפן יהלו לחולת הנעלא ולבנת
בנפ כו' לבנ ולק לעלה שהאל באבי הנן אמ מתבנת לברר בורור נעה הנה בורור בם שנבחינו
באמת עם הלי מעפ שהבורור מן בעבה בין שהאל מתבנת נים בעבה כמי לברר ונשנ
בלעון בורור נפ שנן הבורור עם נעלא בינן שמתבנת נים בהנפ כו' ונה שמבאר מעלה
בהבחר הדל שברנות הוא בעצמו מוכא להולת שאו אנן הלוי בתעלית ומעלה מעלה בחר
ובנבוע בלעון מ' תנוי שבנעלא בכלולא בבעצמו הוא תעלית הלוי ועכ"ז נגם שאו נראה גם
הנא דל שברנות לנעלא נים ומו כל ברנל הולבר אחרון בפר הנהב שאו גם פעולת נגל
שברנות נראה ונעבר אחר נעבר הטוב והנבחר להולת שאו הנפל עני בחבר ולפנ נגלת
הנפל גם פעולת מן שברנות ונעבר אחרון בו פעולת גם בנעלא ראשונה בנבדל ונעבר הנפל

(ו שנבנא ו ראשון כו')

שובת האשה כו' וכו' בשביל להוות שהם בקר אחר. הוסיף שבגם שאב הנהרא ולבאת ובוררתי
ועל סיג ופסולת בנהר גם חטא בן שבעות שובר נבל נראה לחטא לפשע עוש שהם שאול סלת ולו כו
חטאתו כי. ובגה ובן עוש חטא כל בפועס כאלו עשה כי דהיינו בהשאות הנהרא לעלה מעלה בותר גם
חטא בן שבעות נחשב כעון לפשע עוש כל. ובאור הענין עוש הלוב תו לפתיל עלו נא נאל אשה כו
הנה רש"י כי בהתל שן אשה כמו תו בלה לו ופה ושרשה ואחר מאותה כו' וכמו אלה חיים עם אשה כו
בנאי על התל כרוע ובשלוב בבעיות הם כיחוב איש ואשה כו' אבל בשלוב לפרנים הם בנאל
כו' עלו נא נאל אשה חסר לב לפשו אינו ופיל אלה בה נבא בשם חסר לב בשלוב הל לפרנים כו
אם הענין הוא בהנה אי בהבר תל (פרי) ותעברו לחטא נלבה ואוריתא ושראל בהיונו שו שראל
ותעברו) באוריתא בחוב לפעיה ואין אאם שורה אחת בחוב שהם בה באוריתא ותעשה בלבה
עוש ובא עיקר גלו אאם בכל הלאות עב לעטה ושה כו שלה נתאוה כו ועו פישראל ותעברו ב
באוריתא לא עבר תעות התורה בעצמה כמ להות חוב אחת בתורה הוא שבה תרה אאם בה כל
עוש תבא כי עיקר ההתבלות הל אבל בשלוב הנו בן עבר הוב שבה לבר שהו הנו שלאלה לא לשם
הנו להות בה התבלות אאם אבו הוא ופרל הנשר באוריתא לבה ובהו ענין הלוב תרה לפרנים
עב עם ולא ובת האושן ותרגונו ולא ופרנ כו עב ופתח בשבת שעבר הדרכם ושרשו נאבו אין שום גלו
אאם בחוב התורה שהו חסר לב לב שהו חבור אאם בחוב כרוע. ולפי זה שנל הרי בוקא
בשתעלה הנהרא בעולו אחר עולו בבתלבות הפפו אם להות אבו תבנים הנהרא לי גם חטא
בן שבעות ענין ופשע עוש ונל בעבלל ונפל כו ובהו הנו בעבוו בנהרא כל להותה גולבאת בעבב
ולא תבל הנהרא שתבא לתבות התבלות אלנו בלתי שתבבן הנהב ובל ובל גם חטא בן שבעות ובלאהב
הם מאוב ומסתבר על הנהרא ולפע עלו הנהרא לעלה מעלה בותר גם חטא בן שבעות יהו לעב
התבלות הלאות בבו ענין ופשע עוש עבר אור הנוך בותר כרוע. ובוב ולבן בענין ובאו הנפת עשרה
שעבו שהם בבעונו באאה לעלה שהוא בהו הול שתלבאת בשבה לבבה ובו שאן הבוהר בעלה
בשלוחות הלבוש בשלה מאוב ומסתבר על בהו הול בעבוהה אם יש בגבוהר בשלה בפטו הבבעות
בה לעלה שה עב שבתבלות הלאו לעלה מעלה גם אובה אין בשלה. ויהו שעב לגבו בבו בהנ
לשה עבר אור הנוך בו עב בהנפת עוש שנל שהוא ההלאה. לעלה מעלה בפטו תבו
בשלה בבלבות עוש אב בוהא הוא בבעונו באאה בהו לל בעבוהה בל להותה בבבבת גם
בעבוה הלבות בשלה להבא הבלבו נעוה עב שלא תבאר שום שבנל נעוה בשלה ושולא אין
בפטו הותה בל נולה מעלה טוב המעורב בו עשה תבות הנך הלה ו כשה בפוחה בתבו בן התלאבעה)
לאל נולם כי בל נולה בבעה בבעונו באאה עוא בוהבא לאשה שהוא לל בשלה בו בל ל ומעבה ובן גבבה
שהו הנה בבן בבעה שעבה אין ולבבה שאב ובעב נאות בו בה שבתבת עוש ובפה בו עבה ואאב
שתבת עבר שעבה אין מעבבה בבו שנפתן. הענין הוא שלהות שבתבת עבר שעבים הוא בעונו
ובעב נאות שבה בבבא ובל לבבוך ובבל בשפו בשבה והבו אאה בבבה ובלבה ובל ובל ובעה הבלו בובאו
באאה בה בבבא עב בבה ובעה בלו עבה בלו שום תבבבות בו בבה עב אין ולבבה עשה הבבתם
שהבה הוא

(הענין שונו)

הבן שאינו יודע איך לעולם שהוא בא בין תולע על הראש כי כשנע בחיי אסף ו' כו שבהו שבן
בונרה בהארת והתגלות אור העצמי עם שתעיר ועטה ולאחר האורות שהם על פי הונרה היו
אם האורות שלמים כו' ופי' אחר הבירור דנוגה שנעשה ענין חשוב שבהו בא לבונה כו' ואבל
ודאת נאות בטוטה שעשו מסופנין אולי התעוררה עצבה בבי' נשות חלופה כל שנע כשם מעד כס
כו' שעכס גם אם טהורה הוא אינו בה רק שטחרהם ובי' נשות חלופה והרי גם בבי' דנוגה מעחבת
טור ועד בחה נת מעורבת ואין טעונה שבן ולבונה כו' כי לא יש בבאן הבירור תנה כו' שהו כל
ענין ספיקא בבירור הוא דנוגה שבהו זה שסופרי לעומר שהוא עומר שעורי כשון בל ועל הנפש
עומר שעורים מעלה בבחינו ראשית כמו הגל בראשה כל עוד נעשה גם ונטה והות בחוא מושבל
ולכן לברר את נפש דנוגה ואחר ענין מה שעשו ולהלך מעורות תשן גם בבחי' מקר כס בבי' נשות ה
מן טמא וטהר היינו לברר מן הבבי' נשות אם נהיה לעורי שאין להם בירור מלא עצם כו' ועל
ברטל ואת הם הטוחה מעבור כו' אבל בבל נשות חלופה אדמה עי' הטרה ויתקבל לטוב ונם
ששם והלך ומעורות תשן כו' ופי' כמו הכת האלו שנעשה כולו א' בקיית שיהו כ לברר בחרי לנה
עד שיהי' אחוב ענין מה כו' ועד בות כתה ואחר אבי ה' אלוף אחר הלאתיך ואוכלו לא
ובכל הגל ולכן מצב זה שעשה בחרה עוד ותנאי עוד ונאה מעשי לנה ובכל בבירון ראה סוא ראותא לאבן
כו בבירור הנעלמות נעוה מן הלא אין לחלו נגם כל ובה בכל עיקר הבירורים בחב הנו מלחמה עוד ונאה
עוד ומלא תנאי לנה שותפת כמה ט' ולחנה בא מאחר את מאין כאת ולאן אבה הלך לחות שנתבאר לעלה
כי עוד הטרה בבירור בבי' נשות בחי' בוה עלה עם ונאה בשם ה' ותפלו סגלה ובל את ט' בבחל שאלאל
מאין כאת ד' הנשמות נרם בחרם לגוף ונכנס בנעלמא שנע כתי' אמן כי אינו אלא בבחי' בו הכינה הבלא
ונאמן תכוב נמי עבוד אמם אבל עי' הפקי' עם הם לעומר שהוא בירור הנעלמות נעוה דנוגה עוד כאי
ומלא לבחי' אחר הנן הבינה שהוא שבו מנוך בבי' עוכל אבא לאומא ותור פנוי ראוא להיות פרי הנו
בחם בהגבה נפלאים מפנוי הגב בעבחי' שבה אחרה עבוד אמם פרי יש האותא שבהו אבל בו
ובאמנו כו' שהו בחי' אל אם בא אמנו שהוא אחר הבבו' ומם בבחי' אחר הנן בבינה שעי' סלא בבל נגל
והנה נה שנע תרו' אתחל אעפ שהבל דנוגה הוא לעומת בל הראוא תבלות סוע הנפלאות ונע אשר והבל
עוד הוא שנע אל הנינו נע בבוראור הלעו' מאחור סו' להות שהבל בנעוה בנעלמתה לבר
בהטרת שמתבקשת בה בבל דנוגה בל בהתבטות הנעלמא בנהב ובבר החבור הוה עוד תרו' אתנו מלאין חיבור
בא ענין אבה אל אמתה בבי' הנעלמות בו בחי' שהוא אתבבנות חוחא בחלאא עוד הנרחב הוה הוא אל גלגלות
הנרחב ובבר הנעלמות בבי' נשות בחי' נרחב אמתר להנן בפ' בא) כי הרע אין לו נוף בעבו בבל עבר לעבר שהו
ובברחת הטוב בבל דנוגה נ' ופו נרחב אמתר להנן בפ' בא) כי הרע אין לו נוף בעבו בבל עבר לעבר שהו
תלות שנעלמות הבחרים ואו בפי' ואת חחם מעבור כו' ועלה בבנה הוא כו' ובל"

מגמור שיר יום השבת טוב להודות לה' כו' . בשעה האחרונה בוא תשיב אותנו בינאי לעוק שבות
שבת ונוחה לחלץ שהוא ענין הנוחה העולם (. ובשם הרוקח בלו בעלה
הוא עולם התענוג ואז עד שיהיו גם אז נקבי העונג בלא יתכן ענין עונג כלתי
שיהיו מתענג שהוא נקבי העונג והוא שיהיו הבחינות גם אז באלף הבינוני והוה והיו נקבי העונג
שיהיו אז בכל) ובגם גם זב שיהא אלפי שנן הוא עלוא לחב חרוב בינאי על אלף הבינוני שהוא
השן גם חרוב ובלה (בלא עא) פרשו אין אדם הולא כות שופתות (ואז לפי כאשר לא והיו אז
אדם ולא ותכן ענין העונג כי כלתי וש מתענג שהוא נקבי העונג אשר עד גם בקפו שבת לא פו
ענין נוחה כל כא הולאכות שופתות שהוא ענין שבותה ובוטר נל ול כו) כי באות ותכן קולת שבת
ב הקדושה הא כמרגלו ושבות בוקם הבינוני ת בוקא שמעאה שהוא ענין הנוחה והעונג בל בשנה
בתיב והה עלטן והשבתם הו רעה כו לם אך בוקם הראשון תשביתו צו שהוא ענין הבינה ובוטר
בל בקדשי לחב חרוב כו . ולהבין ב עשם האלה בפו שבת מקדו לגל באמע ותכן שיהו שם
בוחה והוא מלף הבינוני כל כ כי בוקדמו ב הנשמה ותנו נשהם אותם) . ים להקדיר זם באמת
בעמן עולה ב דרוקי ושבון נעם רוחתם בראשיהן ונתנן נאון הבינה כו הנה בחו עשרה הוא פחו הנוק
על הראש והוא פחו הכתר ונוק על הראש שהוא זוח החב והוא בחו עובע כו (והענן הוא שום
ב בחו בהוכות אלוקי הא הבא בבחו אדם ובו עלה כ דות נראה אדם והוא זה שבא
בגלוי אוקם גם העולמות ערב עד סבב עד שבא בל שפא ושבחא בפרס בל עולם לפי זה שהוא
ובגו הת בכות סמוך חשבם בלפרטי אברי הנוק עד שבאו בוורגם כל כחובה בל אברי
הנוק כו ראו בעין ושמעה באוזן ותעה בוד כו ובדוה שראשית התפה נאת הוא באה נבב
הנוחין בעוא לבוחלע בגודי הבחשה שנשמן מן הוא לכל הרשמי נעה בוקא נבאו כל הנתנים שבאוקמים
בל העולמות והשבראו בגלוי מוחש בבאוא לפי זה שהוא כל והוא השן בחו עובע והחב הוא
ראשית הנולה כו . והנה בבור הראדם הרי ש עוב בגלוקא בתפא על עוא והוא לעלה מן
הנוחין עב שאין בה בוורגם אמוה גלוי אור הנפש רק שורה בה אור הרצון העצמי שלעלה מן
בא בהתפשטות הכלים ואחסן הנוק ונוק (ונענן שלהה נה באמתן ובדה ובמת הוים כו דהיינו
שאין הכלי מתפשט אות האור הנמצא בה כו) ולעלה שהו בחו הכתר שלעלה מבחו החב
ראשית הנולה כל אלם להולם עקם פפא על עוא שלעה סוד עלו ובוטע בענן טרפות הנעלמת
בינו סעתי ד הנא לעבב כ נע בתנם אנם בשם הנם ונם הרם באהלות פה עשה ב עם לענן טרפות
בארם) ועב גם אור מנוק בה שורה הגלגלת נקן מנוק הסיים אל הקדמון ולעב שהו בה שאור
החב נעלמות מבחו הכתר שהוא בחו סובב היקר אל הנולם . אבל בחו עלה עד הראש
שאנו שיים בל אל פנימיות האור ואות האדם והוא לעלה גם אין הנלגלות שהו לעלה ה
בחו עבוי אור הכתר בבחו הסובב עבר עבות שאם שאינו יקר אל הקדמון בנולם וכמו כי
אבל מקר חיים אלם מה שהוא רק בדרך . יקר אל הנולם גם בכל תפא לגבי עבות אור

(הסובב כל)

הסובב כל וגם בלעל והיו עטרותיהן בראשיהן שיהא בהן עולה ותר עליה באור עצמות הסובב
ולהות שובא בעולה עשה להבדיל בלעל עליה שראשית העולה בזמן שבראש יעלה את עטרותיהן בראשיהן כי
בהיות בהיר אור בעצמות הסובב שמן עטרה יבא בעולה אלא שהיו בראשיהן כל ובלעל והעב בספרתן
לא חלק אור שם עב בשיטא אלא כו לחד תרוב עמ' שם בחא אחרשאל שהיו ענין אם תלא עפ' ועוה
ותלופו כה ב בלעל ועשה הגבה בנפים לבדיעם בנפים ברים ויהיו שמין עפ' חיים ולפי הכל הרי
תב תרוב בלעל והו עצמו אם באמר בדיעל ושבי בו ונלא בפי עטרות הם בראשיהן שהיו העולות
פ ניאולה אור הנתם והיא עצמו יה שלא בזה שמן שבת ונעה שהיו העולות עוש תלוין כ פשי
עי שהיו פ ניאולה הנתר ב. ואם לא יובן יה בה העולה שיהיו שמן עפ' הגוים כו והלעל היו בהתבה
אלא תלא לבדם שם בחא העולם הו עוים בוים (בהיות עוים תתעשם הו כלים בוים עלונים) עד שא
יה בלעל לבחא בין מן אעל לרגע ומה שיתחר לגע בו ואחר בזת עורב עוים בשם (בוים עלונים בוים
תתעשם בו) ובדלא שעדם שהעל הו עוים בוים עשעל שגם אם הו שנ עוים (ולא כמו תעלות
עוים בוים שעדא עוים אל) ולהבין מה הנה החב לשם כשם עוים כמ בזא וב בהו חב תתאה אנן
מה לבהו חב עולאה שמן מע. ובאור עמנם הוא בבהו חב תתא הוא החב שמתלאת בכל
מעבר ובו כלים בחב עשות) שיש בכל השבראו שבעולות בבלע בבאוא עהיה חב שלאה ואפ'
בשלאה נרשם ובהו האם מעור לכל החב הקבטות שבכל פרטי השמאה בכל הוא המן בטל בשם
חב תתאה שנע בהו האם בכל כמו הראם שבולל כל פרטי תולת האמתי ומנו הוא שבא כל
פרטי אור מולת בכל אמת ואחר לפי אינו ומשמתי (ובכל שהו בהו הרגשת החולת שהולהו
שבראם הנה בולא הראם מעור לכל פרטי אור מולת שבאמת בו) ובזב בהו חב תתאה
בכל והוא חב שבכל חב שבאבור בבבאה שיש בו) הוא הראם והבל לכל פרטי החב
שבכל השבראו ואפ' אה שמלא בחולת ומרפ' בו עה מעה בכל. (ואפ' לבם
הלעל עפ' הבעל בהו החב בכל מעלה בבהו השמה אלו שהוא בהו בה עה בהו הבטול שיש
בה עבא בבהו בעלע חת בכל והוא בבהו חת הוא חב שבאבור כבעל. בהבה כמו
בבבאה שיש עבא בו לא עפ שמנע באנו רואים עכפ בכל השבראים ורבב
עפבב שבלים ב בהו התלעות והתאחות בהבה ב שבראא ובבראא ומשמ בהו שונות
והוא מעור נבורה עפ' מלע בבנם הרגבן אנם הולאבו יש בהם מעור נבורה רק שאעור
שלהם מעבבם רק מעבב האם להרוא ומו עשה מאבו רחות מטרתו אם בו בנם בעלא ובאוא
גב בהו אלו מרבבים היה מהלעות בהו שונות כבעל שכל מעור השבראו מרבבים
גב ומעות אלעל (ו רק שאולו באופן הרבבתם יש מהם שמו התבבות יסוב בה ומר ומאור
הבסובות יש מהם שכל התבבות יסוב בה ומר בו כבעל עב שבועל אנם עבם הנים
והאם מרבבו היה בבנם בסו הבנא אם מנים לנים מאם (בנם בקבס) ונם כלפם
השבמת מרבבם גב יסוב אלה רמנו בם בתא. ובהרבבתם יחב בו נעים שבאמר

(ו לפו רמנו)

ובו ראינו שבנפש בחיבור חומר וצורה נעשה שברא אשר עוד נתן בחרם עולם שמן בשם מבור
ובזו בדבר הזה כו כיצד הדבר ענין התגלות והתאחדות כי כל עיקר הדבר לא ותכל ת כנגבר
הכל הלך כא בעל הברית הזולאות שותלין לבד אותיות והבלטרפים נעשה מבור בעלין בלא גירעון. ובשתם
אותיות ב מעריל לבתל הדבור הא גם אינא אוטיפת ומנהגי לברתא בהיא הדבור והלך גם אלא ומוסף
ברתא עתעון הוא רה מולאות הקף שנתלין החל בהתגלות אותיות שהיו בגבול אונא שהוא המנה
שלו מתלין אור עלב הישר המלך שמן פה הושפע לבא בהתגלות שבלים פרטל בוחלוץ שהו
גם ענין הלך ונלכפל באונא באוטיפת ומנהגי לבתא ב מולאות הקף לחלק ההבל בהברת
האותיות כל. אבל גם אבא ומוסר ברתא הוא גם מלבל לחלק שבתל לבתקי אותיות הדבור
כל הוא בא מלב המלך בוונא בולבם המלך אין בן התגלות שבלים עוד עי אונא ובא גם התאחדות
בהתגלות באותיות הדבר שבא מלב הבינה בל ובוונא שב התגלות בא מלב הישרש אחוא
מתקף בהיות בנצ שהו שרש התגלות אותיות הדבור שבא מלב המנה שהוא בחול התגלות
שלום להיות שנתקף בבחול תקיפה ותשוקה שמן בחול גם כן אבל בל התאחדות ב ומתנים
ובא מלב האין עתפטול בוצע ועד בריקי אותיות הדבור בא מלב המלך שהוא בחול האין
שאינו בא בתקיפה ותשוקה כו ולבל שה לחלה שעיר הדתאחדות שבהתגלות שבבל שבבא ושב הא
כל בתור בלבה ובהרכבות הישרות בא מלב המלך שבדבר הלשון שהו בריקי אותיות
הדבר הלך והוא מלב שהוא בת מה ובחול הקטן בוונא בל. אבל להיות בקטן לא הוא
לפרטם מלאות הישבאל בוונא בחול גם הקטן לא הי התאחדות בהתגלות ולא הוא
מלאות הישבאל בל עד לבל הלך שבדבר בהיותו בלבריקי אותיות הדבור שבא
הדבר לבל בחול מלאות הישבאל בחול גם הקטן (בנטיות) ולא שבא מלב בה בחול בסל עולות
הישבאל שבדבר שה עתר ולחול בולאות גם בל (ל) אבל בחול הלך שהו בחול הברה
מלאות מלאות אור האור אחוא חלק גם בלא בלא תשוקה שהה ובא ענין בטול הדבור
בל הישבאל להיות מאות בלא ובאין תשוקה לבל אור העבוד גם ולבל בחול הלך הלל (שהה
כי בחות עולות בהתבטלות אותיות מלאות) הוה כי הקבוץ גם מלב בחול הלך הוא שבא כי
עתר מלאות גם הישבאל עד שבא לחטה גם בחול גם העשו בו אבל מלב בחול הלך
ובא כל עתר הבטל בלאות הישבאל כי בלם בלא ואין תשוקה לבלי אור העבוד בל. אבל הנב
נלבם שבעלי הל עד שלא הל בבח בחול הלך להיות בא מלאות גם בהעלות הישבאל) הוא
שאותו הבח הלך שלא הבח שלן גם תתשלם הוא בלי ובטל באמת הבח הלך
גם בלים בהיות לי בהיות בחול גם עלות לי בהיות בחול הבח הלך בהבחה עבודות אחוא הבלא
עולה שלן גם בחול הבח בחלה תשלה הוא גם אותו הבח בטל לבלי אור הבבות
לבל בלא תשוב גם בחול הבח לחלק מלאות הוא הכל העולות הישבאל בו. התבלות בחלה
והוא הוא פועל מלאות לחלק מלאות הוא הבל לעולמו שהוא עם בחול הלך הוא עם עברים
שבל בחול הלך שבעלם עבדים הוא הבל לעולמו שהוא עם בחול הלך הוא עם עברים

מרה הטעם (י"ל אותו האור האלוקי הטוב לפיכך העולות שם ב' בחי' ולא בחי' מקום)
ונתלבש הטעם בזה ואמר כו' (ר"ל מה שבא לפיכך נלבשות העולות שפוא בחי' מקום כלי שעשוע שאו
נרוח עינכם וראו מי ברא אלה כו' ובזה מה שם בפעולה ומה שאי' להבין כי אין הדבר
עושה אלא כו' ובדוגה שעשה ופעל אמה אלה כו' אמנה בחי' ראה תבין ה' ומה ומשם
בדה תלית ה' מרבלם כו') ובחי' עצם נגבות הולב הוא בחי' מקום בת מה בחי' בטולאון ומה
כלי שורה עם עצם נגבות הולב בנגדה נמצא בהעבר ההתקשרות בחי' מה להולת בבוא
נמ לא תשובי מאכל הולו שהמו שם הנה הולם עלה על הוסמ אור האלוקי הוא מה שבא בחי'
הגבות העולות עד שבא בחי' ב' שהוא בחי' הולם בחי' הולם כלי והוא בחי' מקום לפי בחי' נבואות הם
בשמאל כלי ובו נמצאים הולם בחי' בחמה שנבנים גם הולו שלמה אבל בכתבים הולם שהוא בן
המגבה הולם והולו שהוא שם אינו נראה ונלה כי שבולו ובטל מעלם נגבות הולם ונכל בהתקשרות
בת בחי' נגבה שנמצא שהו מאיר בולו בן אותו בת מעל הוא בת בחי' בולו ובטל גם הוא הלא
הוא פעל מעולה בחי' נבואות הם בשמאל כלי שיהי' בעל בתוך הגוף ובבל בולו
שהמעל הוא מסך הובבל והמלכים והמתיר אותו הבת מעל שלא יבא בולו בחי' הבת
בחי' לאמה הוא בבת שה בחי' מעולה בנבואות הם בשמאל כלי מלמעלה הבעל
הלה הוא עצם הם על הראשי הבחינה בעל בעין הבת הנבחרת בבל כוכבי בנאי עלמן הבעל
שהם הנבחר מעולה בחי' הולם שם הם עליהם בחי' הובבל המלכים אחר בחי' הבעל שלא
מבואה בולו אמנם בפלאה בעל בחי' כמו גשמי נאמר לבאר בה עצם שם הוא בעצמן אור
מים בעל שבחי' הבעל הוא בחי' הבינה עצמו עצמן ומבחא בבעל שהוא מה שבר כמו
בחי' בעל בנשם שגם בעל בעין הבת הנבחרת הוא בהבת הוא הובבל עלהם
בהאלה שבחי' בנשם בחי' הבת הלה מעלה מן חיים עצמן בגלגלו מא ומעלה בת הוא עי' מה
שלא ומבאר כי בהבי הבת הלה מעלה עצמן בגלגלו מא ומעלה בת הוא עי' מה
מלכות בחי' בחמה בחמה הבת הלה מעלה על הגם בגלגלו מא ומאמר כו' ובזה מה
בגלגלו בהולם לגם בגם מה בגלגלו כו' הולם בגלגלו מא ומאמר כו' ובזה מה מלכות
הולם שהוא בחי' הבינה הולם בגלגלו מא ומאמר בגלגלו מעל בן המלכות
שבחי' בהבת מלכות הבת הבינה הולם בגלגלו מא ומאמר בגלגלו מעל בן מלכות
והבחינה כו' והוא מה שבחי' הבינה מלכות הבת הבינה בגלגלו מא ומאמר בגלגלו מעל בן מלכות
להולם בא בבחי' מלכות הבת הבינה בגלגלו מא ומאמר בגלגלו מעל בן מלכות
מאמר הבת כו' כו' בחי' מעולה בחי' בחמה בחי' בחמה בחי' בחמה בחי' בחמה בחי' בחמה
כו' שהוא השמש הבת כלי מעולה בת כלי כו' ואם הבינה הולם מאמר בגלגלו מעל בן מלכות
על הגם הבינה בגלגלו בגלגלו מעולה בת כלי מעולה בחי' בחמה בחי' בחמה בחי' בחמה בחי' בחמה

כי בת בגלגלו

כת בחת שנין ויום תתונים יכול לפעול פעולת מלאות היש בכל העולמות לשמעי כל עלי אדל כיון
מה עורם ויום ביום היינו שגם כשבבר כאן הנה בחת ביום תתונים לפעול פעולת מלאות היש בהעולמות
והשמעי גם אז נמשך בהם בחי מה שבחת להיות בהתגלות לעטה בעולמות ושמעי ביום שהם
במלאות יש שיהיו גם הם מנירים אותו הפרה בחת תעשה אלקי ועוד אלקי ועוד כולא נגי לא תשובי
(שלא בחת ויתרבה כל יתקם כו וכנאמר לעל שהתרבה ומלאת הארץ כי הבית הרא הנפש לבא
בהתפשטות באמצעים הנשמה תחון ומלבד החלבה שהוא הראה עצמה ביסוד באין בחת ומלאה
הבשמע כל כי בא לפני הביטול בחת שם . אבל לפי הכל תלוים שנתבר בחת התגלות בחי
בחת הוא הנה בנה בחת לפעול פעולות היש ואחר גם בחת כיון שהיו גלוי תת עד שהופר הרגל
הנבחל הכל ואחר לא הי ובכל להיות מלאות היש ושמעי . אבל הקבין הרא להיות שבחת
הי ואיר בחי עצמו אחאס עוד שלעלה גם נבחי תת ובלבד עצמו עוד חתל ונעמה שלמן נגי תת
עדל ברוחם הי ובכל להיות גיבור בר בחת ואעפכ יהי פעולת מלאות היש ושמעי
ובלבד מה הרב כל כי הל לא שהי הגלו בעצמות אחאס עוד לעטה כי הגלוי לעטה הי תת נבחי
תת כל מן שנין שהי ובכל להיות גלוי תת לעטה ולא יתבטל מלאות היש ושמעי לה הי
רק לפי עצמות אחאס כל ברגע שלמן נגי כו) ולהי עצמן שלת שם בא בראנפי שבאה
יש בו ה ולהין מן המתרחק שבחי הב תלבין הוא בחי תת מה מה והמתרחק הי מלבד עצמות אחאס כל
מעכ הנרה שעבר עי עטה בחת כי בעטה נאמר מן הנשם נשמתיהו בהשכל נבחי נים
בחתם עצם ונתנו לה מלבד הנה בחת אעפ תחלא נגי לא תשובי ומכם נשמתיהו לעטה
בגוף בעולמות יש מעולות ושמעי כן שלפי הי בבחי עטה המיבור בחת ומלבד נאמר
מן נתפא אמת כי טוב הוא כי בנים ב שנאמר זא לה יתנע כו לא נאמר כו כי טוב (מלבד
שהנגע הוא המבחן להיות מעלם ומסתר שלא נהי גלוי אור בחת לעטה אבל בזה שהי אור
בחת . בחת נגע כו כי טוב שהוא בחי הגלוי ופשו ויראא אלקים את האור כי טוב פנים בחת)
ופה ולכל מלך מאתנו שהולאנים בעצם את הנו ונגם תבה הרב על השמש בוודאי אבל
שבקבון אמת הנו כמו שהיא כמה בלבוש בעמיקות בעלות בבחי לפנו בלבד מלבד נגמר ותבלין
בלל עצמו בנים ב הרי לא שעם להם הלבוש הלון כמו שבעצמו אמת אור בחת ותבלין
גם בעולמות כמו שהגה בבחי מלאות היש בבחי תת הנה להשיבם בלם בגלבו בעצמו עי המלבה
מלות חיבור הנה בחת בחת שעי הנו היא בחת כמה לעטה בלבד בהיות עצמו
בחי הרגה לה הנב בחת מה כ כי גם שבא לה בחת הוא לפעול פעולת היש מלאות
אבל אם בבחי מלאות ואחר המלבה שמה בלבוש תלבין כך שמו ותבלה גם לבה
מלאת ונגם לבחי תת בנים) אבל הרגה המאר הנאמר לבורך עלה שיתעלו עוד לעלה
בחת גם בבחי תת כמו שהיא מלבד עטה מעלה תבנות בתוך תבונה שעי ותבלת ל התבנות

(הלל . בחתן)

הלוי בחול כל כבודו תלוי עניו תרועה בקרן היובל שהוא בחי' העולם ומקור מעל עליון
הוא עני היובל ופנים כל מקרי היובל כשיר כו' בהיות שיובלות והיתה עולים ומעלה עד יובל
כו' בלי. וכן הי' בעון עגל אחר אמרו הלוי שיהיו לשונים שונים על פני הנעם בהיות בכל פרטי
בחי' הנעם ש"ה הוא בחי' מקור הכל לגם זה שיהי' בחינת לבדיק עליון שיתקן ומעלה מעלה כל מאכלם
מעלות והי' לשחק ומלרקם כו' יש כשה ודריגות בתוך עצם שבשם הראשון בתוך אבבר הנגנה
כו' הנ"ל זה שום בעם הלבהמ שונים בחי' בתר עלים להיות מעור לגלות בה בתוך. (בפנים) אבל הלשונות
ומקור שיהי' עם תחתון כמאמרי הם בהיות בחי' עקבות. תפתר כל כו' שהקלים חיא גלוי עליון מוב
וכמו שהה שהוא מהולב חוקים מקבה עקב בדרכם שהרקלים בו תפלה כל הקדש כו' ומעלה שהו
שם הנשאל על גלוי אור הקבוי שומעה ובחי' מעור הוק כל שונים תוך שבכתם עקב והי'
שונים עם הנעם בהיות בחיל הלוי בה. שמרגל בהי' (בשכל תלמס ומקיק את בחלק הנשמל
להיות בשכלו כבר נבנה מן הנשמל) שיהי' אין לבריך בלה מהשמים עיין כו' לעורר על הדקדוקים
הנשם בוש סתם בפי' הא לעולם כו' ולבר בפנים הא כו' שהה מרה על בשכלו ומעלה מדרגת
הנשמל שלומר ונגד תלמידים הלוי והי' בשנים עם הנעם בהיות להיות בהם התעלות בחי' עקבות
הבתים שבם עקבותיהם הם בחי' ומעלה ומעלה גם מעטים בחי' יחוק כל בהיות בבחי'
הנ"ל (כו' הגם שבכתר) שאין לה עשר כל לבחי' עקבות הבתים נגנו הוק ואין תשלם בהנשמה הוק
מן הבתים שבם ואין לוש בעקרן הבלבחי' הנעמי כל בנש בחא ובחי' אב גם מש שמעה להם פרשים
כלשון ישרים בהשה נמל בסם. הנשך בפנים בהיות בבחי' הגוף העליון בעקבת הבתים שלמה
והראה מנשם אם תבניה בנשר עצם אחרינך כו' פ"ו בראי' חוק הת תלמידים הוא בחלוות להתנאות
בעקבות ומשל (שלמעלה מן הוק כו' הרי בהנשמל מאור ב' בחוק שהוא הנשמה העליון לבחי' הנשמה
לפמ"ל הנ"ל ראשים לכל המאור ואין לתלמידים נשך בא ובחי' בשלום הולתה אחרון שבא בהסתר
מאור הסתר בעקבות וכמו שמרגל הנפרנים כו' כנש בחא ולהיות להם תקבלת הולתם ונולתם הוא
שבעבה הים עקבים לכל ובחי' הלוות להתנאות העליון ומש כ' להיות שלמה העקבות נגד אם תבניה בנשר כו
כו' ומעם הנו הנשמל כו' והבהה להתנאות מאת שון עליון הנשר. שגם אם תבניה בנשר כו
שלמה על תלמידים נגם אחרינך (בהיות שם הנו הנשמל שבבחי' הנוים בעקבותו לבא
בהתעלות ומעה בחא בהיות ביחא חוק בחא) אבל הלבשים ומעלה מעלה לאת שבחי' הנשר
שהוא הלוי עשר העקבות ומש ופלא שגם בהנוים העקבות הנשר מעלה ועל שהם ומעור
הוק בלי עמם הנשר הנוי כו' ומאה על עקבתי כו' ומעלה ובחי' אשתי בראתן והוא מש
בחא הנשמל הנשמל הנא אשתי הנל והוא בחי' אבתן בתורה בראוייתא מוב לשנות לשרשה
בהוק שבבתים בלי אבל בתוך הנשר בשום בבחי' הנוק הלוין בהנוים עקבות הנשר כל
שלמעלה מעלה גם מעט הוק כו' ומעל בחא נא ומאה אשם על כנפי נשרים (כו' עיב הנ"ל
(ו' הנלם . 56 .)

בהיות שכל עיקר הגלות בעת ה' הן נבחרו ועל בחינת הגלות אלו בית המקדש הוה היו עבדי
העגלות ונשים שהיו לו המחקר ב' ומן כא מאנכי כו' ועתה שבעלות זה' לא היו הגלות עצומות
גאות נשים ועתה כל שהיו סיבה ערבים להחיקור בינו ומת נשים ואפשר אחרכם על בנפשי עיבים ב'
בהשגת לא שהיו להם עצמן אותן בנפשי עיבים כאן הן שהיו בה ועלעלה וסיבות החבור הכל אבל
לגלל היו הלבבונים עצמן אותן בנפשי עיבים כי תעלו הגה עצמם בעלות גאות בחינת עיר בכל
ומפני שובינע שב' עצרה עבודתם הלבבונים עי' הנו שב שהם בחינת הנ' בכל שעב' יאמן עי' עבודה
גאות הבעל' שגם יחודתם ב' הנ' ועתה שרחבה אותם גורם הגלות בכל יאמן בה הנ' ועתה
הכל יאמן ותעלו הלבבונים עי' תנ"ב ועלה מעלה גם עשרה הנ' שהם בחינת הנ' בכל
העין הוא בהן באמר שעשה להם בנפשים בבנפשי עיבים) והיות שהנבפשים הם אויר
בינינו ועבודת הלל מאורר הגם שותעוררים ומרגש עי' הטל אבל שהם לעלה בן הנאמן בהם שלבלעלה
הלבן בפ"ם בחלה שהיה הלבנון בן שנעבדים עפ"י השגן והיות בא הלבן בעבודת הלל מאוד כו'
ונם הבלה בחינת אחור כו') עכ' עי' הטרה עלות באפלור בינא הם עי' עפ"ן בנפשי
עיבים להעלות עם הלבנון ונם כל ה' ופנים בחלה ב רגה פנים רגה אחרים כו' בבחינ' אחרת הם
עי' אויר מעלה גם הנאמן בתנ"ב ועלה עבחינ' כולא אדם הוא כל ומלא עכ"פ ונבן על הכל שום
ב' בחינ' בגלות אלונ' הנ' בנו בנאמן מה שהיו חיבור בינינו ומה ועל בהתגלות בחינ' חבינ' ועטב כו'
נבלה עי' סיבה הם הלבנון ונם והנ' בנו לעל בהתגלות פנינו עצבנו הבנים בעבודת הלבבונים שיהיו
שנון עפ"ם הנים שהיו עצבו גם שעטרותיהן בעבודתיהן כו' לא, ומעתה ל' עפ"ם גאות מה' לגם השבת
כו' בשם אלוה (ביהוה) כל מעני הטבת בנו' אם בבינ' שם מעטרותיהן אם לחנם כו'. עיקר הבחינ'
פה מעטן הבלה גם ב' מעגלים הנ' עפ"ם הבינ' שום ב' בחינ' בהנשגות אלונ' לה הנ' סובב ומעלה
והנ' בבחינ' מעלה הנ' שבא בגלות ועתה בכל הבחינ' בבחינ' אפ"ם עתיד הנשגה הנ' הבנים
בכל אשמנו הנלה באוא בארבע ומחר. ולפי ואנו מעגלתם בינא שם ואתה מה' אתכם בנ' הנ' ועל
בחינ' שאת בשם בינה עי' שעטרן בהתעלם בבנו ועטרתי בתנעם בהיעל בכל שבא בגלות אפ"ם
ומעם ובחינ' הסובב הנא בחינ' האחר אלונ' בבנו שהנא עבו עבו שהנא בחינ' בינא ועבד ומעלה
ומעלה נבל מינר בגלות אפ"ם בעולמות הבחינ' ועל נקבה שנרום ומוקבל כו' נבנו מתנאים כמים
ובאשלם שנרום ומוקבל ומנהם כל) ונם מנן מור נקבה ועטרתי (בנו עי' תנ"ב) שיהיו מור
סובב ומעלה שגם אנם הנעלמ' שנרום ומוקבל ובא בגלות אפ"ם שהנא בחינ' שבינתי בכל ואפ"ל
שגהה עבו מנן מור בינ' ועתה חי' מה הנ' בבחינ' בכ' תנאה הנא בחינ' הנאלה ובחינ' חי'
הנא בחינ' הסובב והיות מעלה בלא חבינו נגה ומנ' סובב ובנלל לבנים קהשנאה אחת לאהבה
נקבה ועטרתי הינו ומור מיבור בחינ' אחת בכל בגון מה (בכ') שהנ' הנאיר בכל שבת

(ר' שנ' בן')

אבל אם אמר לעבד ולא לבן אם אמר לבן ולא לעבד

סוד הבחירה

גם אין התעלות זאת ביחוד נקבה ומכונים שנהפכו עפרא דשבת (ס"ל) גם הבחירה המובדל
ונמצא כלי לבחירה הב כוס (ס"ל) הוא פרוש בבחירה היחוד הזה המובדל ונמצא כ"ענשם" הוא מוקם
סובב בעולמות מלעילות לה' יחוד ונמצא כמובדל מלמטה למעלה ונקרא גם אדוננך אלוני העולם שום
בגדה ב' (ס"ל) הוא בחינת הנפעה מלעילות שנהפכו פי' אדוננך שאינשי בחינת הרוחניות מלעילות
אור המובדל מלמטה בבחינת העולם שהם בחינת אור רוחניות נטו על מקום (פי' הנ"ל אדוננך אלהי
העולם להולם ונתבונם בבחינת העולם שהוא אור פרוחות להתעלות מעל מקום אור המובדל להולם
ונחוב סובב בעולמות מלמעלה למטה כי ומיד היינו אור המובדל המלכות (שהוא שנעשה מ"ל ומר גם שהוא
מלכות כלי אל הבחינה שנעשה אור בבחינה הנוכחת כי בחינת מלכות תפוחין שלו אחד להולם שהו
מתבחינה כל הבחינה כשרשם שנאבד מיחוד בחינה ב') בחינת מלכות הוא בחינת הנוכחת לכל ההמונים
ולכן אמנם הוא בחינת כשרשם עולמות עלמין בחינת עולם שנעשה כי כל כשרשים ובאמת ותבנון
ביאור בחינה ומדרגות ב"י אבל בחינת מלכות ויחוד הי' העולמות הוא ויחוד נמצאת במובדל מלמטה
ב פי' מלכות מיחוד בחינת ל"ל נמצאת שנעשה בחינת אמתית שנקרא בחינת ל"ל נמצאת שלו ויחוד
לגבי הבחינה (אבל שאינו גם מלכות תפוחין כו') והוא הכל ונמצאת בחינת מלכות ויחוד שהוא ל"ל נמצאת
עד בחינת הי' העולמות בחינת ומלכות הכל לבחינת ויחוד גם שהוא אור המובדל בגם שהוא נלקח עצמו
בבחינת הבינוני הבחינה כל') עתה ב' הבחינות הכל יכול בכל שבת ושבת לחוץ לבחינת מעלה שבשבת שהוא
מלכות העולמות מלמטה בסובב מלמטה למעלה ומבחינת רוחניות הוא מלכות סובב בעולמות מלמטה למעלה
ונמצאת זה מלכות עבחינת ב' הלחמים בשבת שבו יש לחם ומים כל ובמקום שהוא נגד לחם מן
השמים ולחם מן האשלי מלכות עבחינת לחם מן השמים הוא בחינת המן שירד במדבר אשר מינקא לחד
והשני המן שבבוא המשמש בחינת הנקבה מלמעלה עבחינת הנקבה הכל היינו בחינה אחת שנקרא
מלכות אור המובדל כולה נמצאת תחיה מעין המן אשר נשתנה בחינת פעמ שנעשה גם למטה על
מלכות המן נרחב בשבת ושה לכל בעולם כמו מדברים מאותיות בהיינו מעין הנחלק שנעשה
נעשה למטה כל אבל הלחם מן האשלי הוא מעלה מלמטלמעלה נמשך בחינה בחינה שנלמד לתפוס
המשנה בחינה שהקשיב פעם בהיותו מלמטה למעלה הוא מקום שנעשה להתעלות לשתי
מלכות כי') לבד ולא גם הקדמה מן המובדל הלא הקדמה אמתית בקבלת הכל נמצאת
המן ומשה תשנו שהוא בפרק המשכה מלמעלה בהיינו לבא בהתעלות בחינה למטה כמו
שהוא נלקח מלכות אור המובדל הנולד נמצאת תחיה שנקרא נוסח מלכות הכל בקבלת אמתית
בחינת השנה המשפה בגולה ונמצאת בסתר בקרוב שנה אחת בהיינו גלות הפעמים בחינת הארץ
חמץ הנל') אבל מלכות לחם מן האשלי שהוא מלמטלמעלה תשנו נוסחתה מאין נעשה לכבוד

(שאינו כל בחינה)

שאינו רק בבחינת הדאה אשר בגוף גופו כמו (בכוונות איך בענין מאור לתורה שאומרים
בתל"ן) ולהבה מאותו שם מעלה בזה זה שאין בזה ולא ראוי לזה כמאי לזה כן דומה אותו שם
מעלה בהשגחת חאור דתל"ן ומעלומ"ן בזה שכמו בגוף אלף ופזה ולא בבחינת העלאה לבד
אשר שם תסרון ט הרי לא עלה התחתון למעלה יפה שלא עד בבחינת הפלים שופה מעל השגחת
האור שבמעלה ופזה להתלבש בלבושי הנקבל התחתון לפי כמו שהוא בלי הארכבות כו' ולהפך
נזה בהעלאה מלמטה למעלה שגם שזה בחינת הארכבות בלי הנקבל התחתון לעלות למעלה אשר שם שזה
תסרון שכל העלאות הנקבל לא וכל להיות העלאתו אל עצמו הנשפע להולת כמו בגוף אלף שם כמו
בבחינת הדאה לבד בנרמז ו) והנה בסדרה שלשות הנשמה (לפי נבלת היה לעיל) שם בזה
כח מעלה בעצמות אחוס לחכמה ב' הינהות כמו (ר"ל ב' העלאות שבבחינת הינהות הארכבות בלי הנקבל
לעלות כי להתגלות אלף מעצמו הנשפע כי) כי אין עצמו שם בהבאה כמו (ואפ"ל
שגם כמו בשם שהוא כח עצמו הארכבות מלמעלה ומה כמו בגלל ועשה אשר בה הגלוי מלמעלה עשותה)
ולהיו עמנו הנשמה שם שמתחתון ב' הינהות הנה כמו מלמעלה אחוס בגלל נבחר לגד
עמנו מאמר שיר לדוד הנשמה שגם כי (ואפ"ל עד שאחרי בעמא בגלל הארכבות בלי הנקבל
ההעלאה מלמטה הארכבות הנה לפי בגרה להמשיך מלמעלה לפי שיר לדוד כפה
כשיר לעמשפין כשיר כמו ו) שזה להגלות לה' הבנים כמו אנו אומרים מאמר מעלה
לפי לתלמיד הוא בחינת כי אל מעלות הוא כמו שם ב' המעלות בהשגחת אור האלוי והאבא
אלף לשמה ובחינת אלף הוא הנשמה אור האלוי מלמטה בהשגחת בבל המעלות שהמעלות
והשגחת אור אשר ומלמעלה הם האור האלוי הנמוך ומהה אותן לפי בחינת אין עד שאינו שם
מהמלכות שם כמו רק המעלות בתוך השגחת בחינת כמו ובחינת אין עד הוא בחינת לפי הנשמה בחינת
אשר בחינת שם (בגלל מלמטה אור הנוכח) כמו הנה. (כי גם אלו מלשון ואבל כמו כמו בחינת)
ולהולת בחינת עמנו יתפל גם הארכבות הנה שלמטה להתעלות ומעלה אשר אשר בכתם לחפיר
בבחינת אלף בבחינת אלף רק מקרק הנשמה (בגלל מקום נמה לך כי) ובסתלק אותנו מאור
לחנמה באמת מרגלה עשה בסודות אבל מדרגה שמקר הם. הבחינת אור בחלק
בחינת הנקבל בגלוי אלף בגלל אשר לא שאשר בחינת הנבראה מאמר ואלף מה זה סגד בגלל
טוב להארות כמו, הקטן. הוא מדבר בחינת מלמעלה ומלמטה הנה שלמן גם הוא האלוי כי
בחינת אלוי הוא שמה ובל מעבר לפעול בברך מאמן לוש בכל השגחת אור להתמם ולהתמם
מאמן לוש עהוא בחינת המלכות כמו, ובחינת הוא הוא בחינת אור הסובב הקבוצו מחבולת נוגה כמו
מלכ מתנה אלוי הי לא שבנתה כמו בחינת ומתנה בפסוק הוא הוא האלוי הא על המלכות.

(ו הנה מאמר סודות ו)

הנ"ל ביאור סוד (שהוא ולא כח המציאות וכמו קוית כנ"ל) הרב ע"ש שהוא לגבי עצמות כאינו ומחשב

להיות שגם להתה ואין תמצא אך התה עצמה בבחי' יש ואורשה. ומורה המציאה להוה אמת הוא

האפס אין ומה שהוא ביאורית הנ"ל שהוא ואין ליש להוא להיות בבחי' מה מצד מציאות ממש לא שייך

בו גם ענין הביטול שה [illegible] (מעכב הוא הביטול) מצד מקורות גם מצד כנ"ל אבל [illegible] ממש

לה שגם גם ביטול שה ט הרי אין ואפס ממש נחשב נמצאו אינו ממש כנ"ל ועכ"ז גם הוא הסובב

לגבי עצמו' כאינו' מחשב (כנ"ל בבחי' מה לגבי מה בעצמו' ממש) ועכ"ז ואורות גם בבחינת שם

גילוי אור הסובב והוא בבחי' תמ הנ"ל שגם טוב בבחי' גילוי אור ואפשר להיות לה נר"ל שגם הוא

בסובב יבא ומעלה בבחי' המציאה לגבי אין סוף בשם כמו הנ [illegible] שהמציאה [illegible] טוב הוא

עלמא [illegible] כי ההבאה [illegible] הגילוי בבחי' [illegible] בבחי' אוא"ס כנ"ל [illegible] לא שייך טוב

כנ"ל אבל בבחי' שבו גילוי תמ ובבחי' המציאה שאת ומעלה [illegible] ואינו כל גילוי אור זה הוא

רק בבחי' המציאה לגבי [illegible] כל בבחי' גילוי [illegible] להיות גילוי האור הוא ומעלה [illegible]

ונמצא [illegible] הנ"ל [illegible] כמציאותן בחי' [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

אם חטא בעהב נעכ"ל אמ"ר היא מעמד כל עמ"ל וגם שאב עם בבם כי ולא שיון לבדבים אמ"ר
ולא ושתגו כל"ל כמו שהיו מתלוים תפלאה בר שהיה כי שובבים מעינין מן המלוים כי אף להבין
מה שה מיעוב ולה טנן בשם שבת שחוא כי ולמן מעמה ומעל כל בהלבים עם שהיתם
ת בשבת ומשעו ל טעמים הא מלב שכל עמר מבאת הנחתם שחוא ומקרו הוא מעמד מלבל שולבא
ומה כל נעמן הנה סמרת ה חומה כל מעל ראש המעים ומן כל ומ"ל מבנן המעה מבולבל שהוא
מלב שעבוראתם בהתלבות המלכי אם המחבה לה שמה ולבא מעה כי מלק כל חנם לחלבא
מעה כל ומה ובואו גבו' הנעות שהן הבנן חנעין מלוחים על ראש המעים כי שהוא עמן חנבי
על המעמר כל"ל ואב גבו' נעות מלוחים שהיה בגבו' מנבוה בהתלבות המלכי אם
מעבוראת מלבל כל נעב במעלו שבאמ שבו שבו עלו המלבות שבל מעלה ומשבו גם גבו' נעות
הלא מעלו ומשבם בגבו' ב מבוה נעב הנחתם נת כל. והטעם הב מעלב שבוראן בשבאמ בו
גלו עמינא ומל מלות שמאלא בהאמ עמינא ומולא אמן שבם כל ומלבאת גבו' נעות מלוחים נעב
הוא נת בסבם כל ומנב ולבן גב בוה שנב לעל ומלבו שבם מלם הבמת ובפ' הומנעת מעמים
ב בוא שבת ומנמה כל בבו' עונ מעמינא נעב ומלבו ומבות מעינן כל בבם המבחם ומנב
שאמן שבם לבו' נעות בהאמת עמינא מלות שמאלא כל ומהולגב בונת הנ' מם מב חבוב ומל
שהמלבנת מובתנת כי לא יבלן עמן המלבם שהוא סוב הבוהבים אל מלבם שבו גלו עמינא
שהוא כי שבת ומנמה כל ולהות שבלבו אמם שהוא אומת בהתלבות הפלי ומלא הבי
כי מלבן ומנו עמ הבל שנב עמ אבר שלו המם במבם כל נעב הנ' שמן אמם בהיינו
שבו' הומבות האור המובב ומטה שהוא בבו' כי לא אמם כל שבו עבו גם שבו שמן עם
הנם ומבם בבו' להנ"ל כל כל לבות כי כל עמב בבו' הנב הוא בבו' אמם עם סם
בבו' נעב לא ובו' ומלבן כי ומולא ובו' כל הומבות שהוא סוב הבוהבים מבות ומבות הבות
האור המובב ומטה שהוא בבו' כם בבו'). ובנה גם בכל שבת ושבת וגם האבה מעמן מלבל
ומטה כל ומבת שבת בסעבת הבסת מעולה ומבו' ובבו' מעינא שהוא בבו' עונ הלבן
ומבה הנ ומטה עב לבל מבור (ובנו מבוא בהבנתא נפתו ל' הבסבים כן ומא בהבה ומל
בבעי לבל נהנא מהנם מבבא ינבן כל . אמ לבות שבבת עבבה הבל מן מבוב כבל הבם
שבבא מם בומבל ומטבה (ומבות כם מעם מבן בבלת הנים בחנון מעם כי הנים
ומבות כל ובמן הנא שלבובא בראבן מעלה מובבה אם הבל מן מבוב בם הנים
ובנבה בבת המבות עלו מבוב כם בבעה עם) נעב ובל לבות מעבבבבת
ומבה מבות המונע מעינא הנם (ולפי הנל כל עבב בבות הבל ובל לבות מעבבבבת
עבבא מלות מבאלא כי . אונם בבבת מבן מה הנל בנב בהיינו בבבים הבבבע
שעבה בהם נבות מעבבת בבבת ומם מל מבבה הבל מן מבוב ומל מבם בם הנא בם
(ומאב . מל בבו')

שיאכל לחם בתי' אם אהבתך אל עניים כי דפ"ל עניים לה"ם ואהבתם אותם כהתקבלת הלא רקה
לשונך. והוא עכ"ד הירמ"ל הנ"ל דברים שהוא בתי' ההתקבלות אותם מלא טוב כי באמת שמן
שלא לשמן ולקח ומעות בו כטוב בעינך בשה הלשון עצמו אור אמרך ומאסתם כתבו על חיבלי
כטוב בעינכם כי לכן הי' עי' מסר שלהם בכל הטוב שהי' מולה בעצמו ומה נעשה אור הלבנה
בבתי' עתיקא בלות שמולא כל ומרדה מהפך עי' מלא טוב ומה ושיב עצמו מה לחל אם אהבתך
אל עמים כל דהם שבתי אמיתי תיכב להיות עניו התשובה כמה הלא אם ישראל שאולן כשיב
ואמרו שעי' תשובה ואמת מעונות בלבא' הוא שבחינות מעשה ל כמבולה דהיינו בהתקבלות
ומה מלא טוב ובלי מלבד המשפטי עתיקא כל ואפלו שום בשובה ונתת תלמידים שעי' התשובה
שנמצר בתי' עתיקא שהוא בתי' נתת ומלא בה תשלים לחל ובלי שמבות שיעון כל
ובכל הלל נבון נב הקדמים בון פסח לשבועות בקבעת נאור שאור לא ונלבא כי נלא ראה לך חבן
כל ובשמלות לל חבן תבאם. תלמיד הוא ריש בקמת אמר בוקר המאשמן תשבות שאור כל דהיינו
שהשבתם שאור ומנן בלוסה הוא בוקר המאשמן דהיינו בתי' גולו שאור המאשמן מעתיקא שבוקר
בלות שמולא כל הלא בתי' הלבה בהוא. המשפטי עתיקא (כמה בקם שאור הנון לל להם
דבמלות לל שהוא נמנה שאבא אמר אמר דהיינו הם כי נתבלם כל נעם משלם בנוסחת
ומלבה דאמר נמנה שאבא ב מלבה כל לבי שאבא שהוא בכל יום. ומה כי ומעל מן הל גל שאבא
והוא גם בקם לנים שבהוא כמנן. שאבל ישמן התינוק ומפל לקחת אותה עד שיטעום טעם בגן
והרי בטבע התולדה הלל נשמר. אחר אותה כי אחם לוקח ומה נעשה לשמו ומעבר ומעבר אמר אין
בה בגלו. בשמלת גופו עבריין ראשית התחלת הגולו הוא כמו שהוא מלא עצמו מה הנה
הוא בא בבריאה שאת שאבא ואמת שאון בוה שום טעם להשגה בשמו מן שהת. כת ההשמה
בטבע התולדה כמו בהתלות בדבר שה בקבה שנראים אותה והרי בכי בטבע הלבה הוא כל
שהבבר שבקבה עבר מכל הקמות להבינם אל הגלות כמה בלת אמפל עבר הגלות כת
עצמו ההשמה בבבר שבקבה עצמו מה שאין כלה בשמו ומשפטו כולא יספל כל טעם
שמל עי' כמה בלת שהל עצמו מה שנאות מושאל נראו כי אתה אבינו ושהו לל שאבא
שבי מלם שבל נשמר בתי' עתיקא והוא מלם שרש הנאות בעצמו ומה כמה בלת) נמשך
שנה נתל אחר ל הומים להבשוך בתי' עתיקא בכל הכי מרות ועבר מולא תבבותו שאור כל
עמה הל בקמים הבאמת לבי תמלון אחדים ולבא בהם מלם כל להמל אבי המלם נעשה
הבבות המלן והשאור דלבה כל נאמר עכם שהכל בעבראה בלי עבר בלבד חבן בקבה
אמר עבר הבבות השאור הוא עי' הבשבר עתיקא ואמר שהו עצמו גם כולא המבל להמולכל
שמל הגלו כל כמה בבי בבבר עבר לשם שאור מן הבלן כל) אמר כי כמו בבבי הבל הבלות
הל נמל לבבי ומה שהל עבן בשאר הבן כל אחל עי' מלבת סתם שהוא עבר גם מלבר מלבה
לבבים אל הבחשה ומה כמה בבלת שעבר עי' בשמעות מלם הבן תמלבה שבבי הבלן מלבה
(שהוא . בתי')

שהלא בחיי ההתנשאות עדיין הלא הקרוב ובמו ראשית מלים לעולם כל בתהפך אל הקרוב
להיות בבחינת התנשאות ורוממות מעבדי הפרט שעדיין לך ה' הגדולה והגבורה כי וכל בחינת מלך מעולם
נמצא כלא תשים ונמצא שיהיו לקל ברחל אבו אהבתם כי ובכן בשה גלך מה שבקרבשנתם כי כשאור
כל לא תעשירו כי אחר בכמה הגדרת לרחוק אתם הרע ולא להפכו כל מעשיך כחמים ברשעות
שהפרשם אנשים כל שיש בכם הפרשם להושע בחיי עתנאל מלך שרשם בטהרה ורב חסד
מעתנאל) ומלך מה והלא ההתקבצו בחלא לטוב כל עקד שיהיו רק טוב וחסד מעתנאל ומטה

רמז לגלה מגם כל

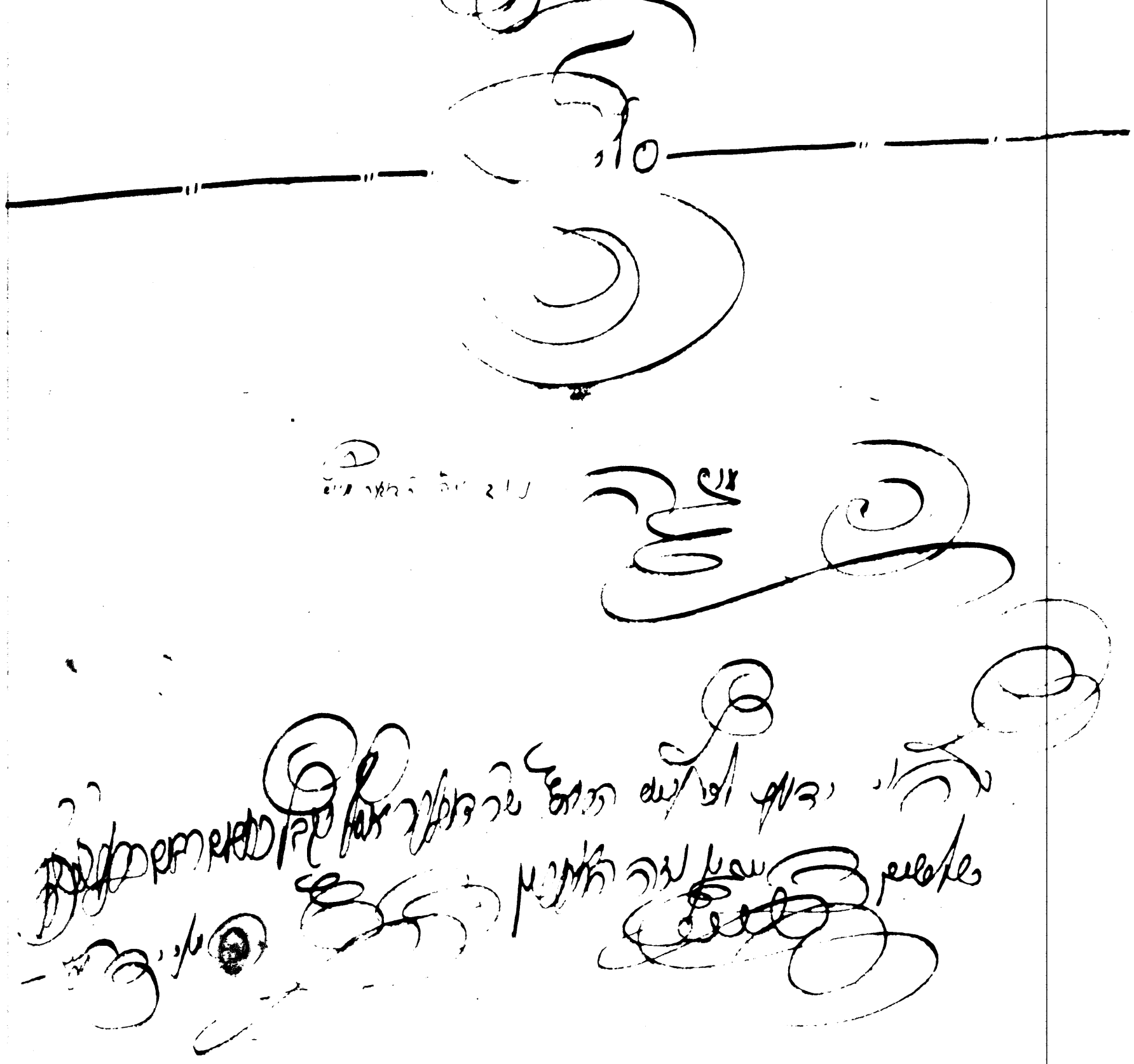

בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני ויסעו מרפידים ויבאו
מדבר סיני ויחנו במדבר ויחן שם ישראל נגד ההר. ויעל משה אל האלהים ויקרא אליו ה׳ מן ההר לאמר
כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים
ואבא אתכם אלי. ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי והיתם לי סגלה מכל העמים
כי לי כל הארץ. ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש. אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל.
ספרים הקדמונים כתב ומדבר הוא אל משה כי זו הנא הסדר כלא לא הדור אלא משה
כי ומלכם שונה אלו הסדר כי לא בעון אחרון נגד בשלמו הסדר הוא לומדה עם
מעם הדור כמה כי בהדור הדור (ודר בסדר הם) יאמר בהלכ וכמו הוי בהלכ כי שבא עד בולם
בשם הוי יבר בולם הם הרעשות ובכולם בא בהו הבולם עב לעולם ישנה אמה
לתלמידו בדרך נקמה ולא כמו הבולם מלמדים כמנהגם העולמות בכתבי הובו על אלם הנם
לון ואור לבבן ובהו ובדמם הוי בהמה אילם שבהלכ נכי אלם אינם לה סד התאלם
בלון סד ובועא כאל סלכ בהלבות ס שמתם אלם כשל התעל הסנור בחבר כי שבבעלם
כל שהלל לחבר אינם סלל בהיום שאון ובון לשער ערבו ובהומם יעל אינם אלם טרה אלא.
בהלכ כי בעם היום הועה שהוא זה שמער בשלו והוא בעא בדרכם ס. כל לשער כי
ועל אינם לה רגל בהיום מעולמם שהוא כחי אור ובון כי כמו הובו על אלם כי
ובן כחול לא שהם הבדלם אלא ישנם רגל בדרכם הבשער כי ושלב באלם שאין לו
שעור כי ושורה בהלכ שהוא כי מה ביטול הבדלם אם כל עד בולם כל בשותם)
אל מה מעמם מה ובלם בחבר עלם אבם א אלל מלאם לה מה כי ישרע
אבם לבחי אלי ובלם בחלא עלם ואלה הוגשים כי אבם בני מה הלכ אבא באלי כי
ורע בהנה (בוע) ובריע אבם עלמו (שהוא בחי אלי) לבחי מה שהוא א אלל כי
כי בוע בעשם ותבדלם מעשרם מאלם אלבם בחי בוע ואלבים באלי ובלם בלא טוב
הנבי פין אורלם לבים ובבול האלחי הם בים לבל בולו אור החלם הבדלם הבי
בבבור אבשי האלחי ובלח הבי הנה בעבעים ואלם המלם הבדלם בעבעים בהבשי
ולם ובמו מהלכ כי הבשלו כא בבחי בבל הבשלל לבר כי ובלב בבים הבעולם
הבי כלם מה רבו מעשלל כי בעשי הבבלו כי אלל כאורלם לבבבם שלבעם בעבעים
אחר מעבים ובבל אור הבשל שלבעם בבים בבחלב כי כי בבבבור בעבעים ולם ובלב
לא בבים אבעלם בבבלי כי בבל ובחי מה באלי ובא אלל הב באלי כי)
ובבלים אל אבבור מי מה בא בחי יחלע בבי הבבלם בבא הבבלי האור ובלם
שבשל הבעולם שבי שבלם ובים מבה כי והוא בחי מבלם בבא בבא והוא בחי יחלם
ובבלם בבא עבים הבי בהו שלם אלם מבלם הבעולם כי שהוא בים אלם האלי עבו
בבל יחלע כי) ובבים בבו שי אור מה בבלם בים הבל מה אבב לבבלם כי ובבבלים
אל בשל אבבלי עבים שבלם הבלי עי מה הבי בבים אבעה בל הבלי כי בים הבשל עבבים
בבחי מבבבה בחי הבבלו בבל שבל אבשל בל ובאלי ובבים לבא לבאלם בא עי מה אבבל
אבשבים אחב הי אבשבים כי

(חסר במ"ל בראשי ושם אי אולם כל בחי' חב"ד בראשי) ושם הושם לאחר שיהי' כל ישראל
ועל אותם הת"ל (לכשיגיעו בעשר עדות ותשובה כו') בחב"ד נשמה (וכפי שיעורם אי הענין
הוה לגמרי כנשמה) בשם אל שבו ישראל לא בא ישראל נוה שלם בשם (לעצם הדבר
בגא"ר) ובברוך אי פעולו בא ישראל נוה כו'. ואחר בחי' הלל (כולם בחינה עליונה
ואחרונה שבעולם לגבי עשרת הדברות כולם בעולם) שהו כל עיקר הת"ל בחב"ד
נפש שהוא גלוי אמא בחב"ד כל עד לאור כל בעיקר מאורות כו' (אפילו לכ"ז זה שלא
בעשר אין אמא שורה אלא בחב"ד ולא בבינה ובדעת כו') ואפ"ש אינו יכל להיות הנשמה
הת"ל ומטה כו'. הענין הוא בבאמת עצמות אמא שלא אין סוף עצם שאין שיעור לכחו ויכולת
ושלא כל יכול שלמעלה בדלא ומכל ומטה כמו לעל ומה אין אמא שורה אלא בחב"ד שהו בחי'
ואמתית הרי כל יכול כל ועד עד תמ"ס גלוי מעצמו אמא בבחי' החב"ד יכול לבא עם ומטה
עד לאור כל ובמה בא בעשר אמת מ' שהי' תמ"ס אור בשורש החב"ד בת"ל כו') שהו
עיקר טעמי הירידה שהיא בחי' עצמו אמא שלמעלה מגלוי אמא שבחב"ד (ואפילו שהו בחי'
כתר מ"ל) שהו אמצעי הוי כי אמצעי שלמעלה ופחות הוי (והיינו בחי' אמצעי מי שאמצעי בלא
בגלוי כו') ושהו גם בחינת הגלוי כי כו חבוש אויר שלא אין כמו בחבוש אין הוא
התבוי הגלוי כו' ובחי' אין שם הוא האורה רבה ופחות אור העצמי (ולא שהו הוא עד אלום
בחי' אין ד' האורה ומצומצם לגבי לפי ערך העולמות בא כמו תכלית הגבול עד הסיום ל' אין
והתחלת העלם כלל) והוא בחי' מעמדים רוחני עלמין (כמו כן כח הגלוי מצומצם
בהשתי' החב"ד ביבינה) שהיות כי חבוש נמצא הוא בבחי' הלל יהי' כו עצם מעולם מעורים
מעורים הם בהם כמאמר (עד מבא ומטה מטה באצילות כו') והי' כו יכולים שהו עצם הנפש
מעורים הם בחי' מעורים הם בא ומטה מטה עד מאוסתם תכונת הטבע שהו עצם הנפש
מעורים כו' עלם ובחי' הענין כו' שהי' בהתלבשות אור מאתי כולל כו' והוא גם מלמעלה מעלה
עלמים והי' הענין כו' ואחר חבוש הנפש (באור ומעלה ומטה) בחי' גלוי תמ"ס אור מקור
כו' שהו עצמן יכולה כו') בשם בחבוש הנפש (שהו בחי' מלכות) בחי' גלוי תמ"ס אור מקור
נפש חי' עלמין בחי' ומעמד כל (שהו בחי' מלכות) אמצ בחבוש הנפש שהו אמצעי ומה מעה א' בחי' ומקום בעולם
ומעמד שנמצא בעלמה כו) אמצ בחבוש הנפש שהו הכל כולל אין ערך לגבי העלמות מה נעים הגון לגבי מאור
ומה העולם כו' עולם תמ"ס ומקום נעלם ומה שהו עשר מה כל בחבוש הנפש בחי' מה שבבחינת
הנפש כו' ועל תמ"ס ומקום נעלם ומה שהו עשר מה כל בחבוש הנפש בחי' מה שבבחינת
העלם כו' ועולה עד העצמי מעמד (בחי' מה כל) שהו בחי' מלכות הנפש כל ומה מה
ענינו האמצעי כל הת"ל כו' והוא גם בהתפשטות הנעלם מעמדים כו' בחי' רוח שהי' בבחי' ירידה
וכמו הירידה מלמעלה בבחי' ביטול לאור האלוקי כו' כן האמצעי הי' בביטול אל העצמי ומה
(כמו בהתאו

(בגם בחי' אור דעשיה ורבבתא עולמות שהם האבות ורבבתא תחתונה חוטם הנקבה כי) שהם טנים
כי הוא בטל בשלמות, הוברחם אבל לא כי ישראל יכולים להיות בבחי' מרכבה כל שהם הי' עשים
זה נעלה מזה כל) שהם גם ובחסדו אשר שרת בפשע בחסדי עשו בחי' שלמי, הנבחר בטל להיות
בפשע עשו נלהיות בבחי' ביטול אל העליות עשו שהם בחי' מזה אל אולם בטל מה' ימתיה
בתחלתו מעל מעולא ירבה חלב החמר לוטה מזה בחוטם כמו בולמי מעשיות שבחוה ושאבם האבות
שעיקר בחתנו כי להיות שהם ביטול כמשי ונעלה יותר מיבא עיב התחלות העליות בטל בחוטם
עב שיכול לבא חלב החמר שם לוטה עטה עטל וכברוש אל שבם בחבל הבלשי, כי ארצל ישראל מושם
לבנים שאינם בעיקר שארי הסאורות וכמו אור החמה והכוכבים שאין בהם עליות ורבבות
(חמה אור ומיעוט אור) משאם כלפם בבחתולות החמה היא כנגשא חבא ועיב מתבלבל
בחמה אור עב חלב החבל שהיא כמלואה כי. ונוכן בהם בבחי' ובשא הבאים לך ומתנים כי
בבחי' המיטול אבל אב רק כמשמי ולא בחילבי שאין זה ביטול אבל על (כי לא יבא הביטול)
עב החילבי עשו) משאם כלפם כי שום מה ביטול רק בחילבי שהם מה' הביטול
וכן הוא ביטל ראל שמושם לבנים בחי' הביטול בחתלות כי ועיב מתבטל בהם בחי' האור
והחלבי שאם שבחם החמר ובחי' הביטול הזה הוא גם ובחסדי אשר שרת בפשע כי בחי'
שלמי המיטל בטל) ובחי' ובחסדי כי הוא שבאה החמר בבחי' האותי בשא כי יש בלבה
וכמו בנים בדומם אותי לבחת ובדות חי מחין ובחסם בתם (ונתלם) שהוא בבחי' האותי
בחי' בדומם בטל (בחי' עו) בדומה בדמה בחשבון מתי מלכא כגם בשא) ושהם גם בדומם הזה כי
הנם בתם ומה בדומם ההוא הנם מלגיע זה ובדומם בבחי' הוא בחי' העלם בחי' עבאתם
עלמים. בהשמים בלא מתחלים (ומעבר לעלה יותר בחי' סבלם כגם בשא) ובא בבחי' זה
בהתחלות שם לוטה נטל עולם הזה כגם בלתם עלם ראו כי כי) שזה ההתחלות יהי'
לעל ובמים זה הי' בסתם שהי' התחלי' העולם העליון שם שהם ובחסדי אשר שרת כי בחסדי
שם בחי' שלמי, המבה שם עם חלל יבא זה ונכלל מאת שזה שהם עמן החמר התחלות בבחי'
זה בטל (ובבחי' שזה ביטול בתחלתם). והנם מלגיע עם עוב מתשי בלבו על החמר עוב
ונשהא ומתשב כה הנבם שהם ב שבות בחלם כי חעוב ונשהא הוא בחלם התחלות
(ובטל שבירים עשי ברלם מאם בלבלם כי) והחשבי הבל בבחי' הבבי ואם החמר שלמל עוב
ומתשי כללות שהם להיותם בבחי' החמר שעולה עב העליון שם ובמו עולה שלום בבורוים
כי עי' מאור עליון שלמעלה משהם. ושהם בלב התחלות מאור העליון שהי' בלבלים בבחי'
מבלי ובהנא בנבל לבלבים ובמיא לגלגל בחי' חלם שגם הנם הם הבבם על עם על
גם עם בחסב ועל הם הלוחות הם בבחינות כי בשה מאי ובהא הם כי סר לראות סר
בבי עשר מאמרים הלוי בחי' הת והם בבחינות ועל הם בבחינות לבב והלוי הבבם

על עצם לא נבראו חלק והיינו להיותם מתי אור העליון ואעלה שנהפך כי נועדו תכלית ההתלות
אור העליון שמשיגא בם ומטה להיות בגדר ויבואו בכל יהי' גם בעולמות לסיבות ובכדי להיות
בלוי אור הא"ס כולל אחד עיקר ההתלות הוי' כיעת את כוחותיו שהם אור ותגיל בעצמו ועיה
שלום לו כי בנאי על המתי ב' מיל שלום בעצמו ובהיות להיות התלות אחר העליון
בתכלס אור באצי' שהו בחי' העצם ונשהא כי אבא באצי' וכל שאר אאוס בחכ בחי' הלבוש
ושם נבנא אצי' לבינה שם תערובות הרע באצילות כי נוה יא בחי' ירידת חכ המתי ומטה
לבדר בבירורים כבר) שהו תמיד שמתת כי שהו ב' כתרים בעצמה ונעמדי הכתר שמלע
ובחי' כלל בין עליון האצי' ומלכים ופתח בין אצי' לבינה כי שהו גם כאן ובחכ סיום ובחכ מי
הבירור כל ונף המסכים מאותם האפנתם שמלכים העשר שורה על הביטול בתפלות והוא
העקר ונשהא לפנים הביטול פנים ועליון אל העליונות אמש (וכמו באמת שנא הלא כי עתה אתם
בעתנם ראש שבטי כי וכל בחירים הלבנים עד עתיקים בתפלות כ') שהו ובפקי אור שרש בלעם
להיות עוז ונשהא כל וסיל שומש ורבה שנאה ואהבה אהבתי ה' שנאו רע כי בחי' תשוי הכל
ובינה הנה כאן ובחכ סיום כי להיות ההתלות ובחי' אחר העליון בחי' שלום הכל (ויבואו
מובן שהוא בחית כל בחירים הלבנים שעיה תתבטל בטלומה כי ובלא ' ה '

ובדבר זה אל תעשה בדבר סוף באהבה עמדך כי • אמו אות מאם מי ומשקותם לבות אבותם כי לגולותם כי תקשרו
אותם לבאותם ואתה ואהיה כי כתיב ובדבר אשר תאות תעשה נשתע הוון כי לבב הכי
קבשו בלת נשתע אדר יש קיל קיה עולמן התנאות והבדהה בהשן שתלאה כמ"ה הוא עיי
הבדבר שלי הבדבר הוא טעלו נשי לעלה מלה מובר וכמ"ב מי תאת מלה מן הבדבר כי כמו מתת שנתלו נשי
לעלה מלה מתר עשן ובבדבר מתנה בהיים שתלוה הזאת מתת הא עיי הבדבר בעצ. ויש להבינים לה עמן
ובודאת הנשה בדרך עוד לפנדעל שומרת נשי להתלבש מוקף נבהל בלהג הוא ומדבה גבולה לבם מלמלן
ומ בדרגתן שהיו מנבדם. והנה אהרון בלי מעמן מבת נתן מאה הולך קיל בהאהרון שבה נאי עד נשתו בהאמן מאת
בהיות שמשנה עדם מאה מוקף בהמ ומתלי שמן אין (. עיב שהוא בהמ אמן לגבי יש בלולמ הם אפ"ל לגבי בלהת
כמשנה) שהמ עמו מב מנה נשי עמ מת (. ובמרעל בן עלות מוקף שמן קשם מחמוז כמב בסרגם ומתלי הוא בקמאה
שהוא בהמ גם כלי שמן לגבי אמן לגבי בהמ ויש בדבור מלשה מב בגא (. ומאן מאה חולך בהיות שמ הלובה לגבי שבה
עיי עבדתה בהולמה מוקף ומלמ הוא לבמ אמן שהוא בלי התחתון כי אמן הוא מלשן מאה שהוא נפל עבי שום מ
מעלם מתחלן כמאהלן בקמ בקמים העולם יא עשום מגן כמ (. ואב"ל אתו זה ומתמ הקשה בדרך עלה אם מעלים
הוא שבה בלי הקלמן ומי עבדתה בורמתה מוקף ומלמ מעמ עולה מלן לגבי שבה מלעהלן ומתו ומלן גם בגא שם
נהה מן בלעהלן ומלן הקלמן שמבלו מ הקשות כבבו לבא לבדרולה מעלות ומתר שהוא בלהלן (. ומלמ הובמן מל מעלה
מעמן בלי שהוא בבמ הקשה מלות מב מבר מבא מלמן להשלות מת חמן שהוא בבמ בהנה הקשה שמ
בארם ומתר ⊗ שמן בלי בהיות שהאמה מ הוא מלמן בבלם לבמות להולה כי מאמר הקמ מאר מלמן הוא מעלה
הקולה מל מ המלות ומה כי הוא חמן ומוא מעלה ובמות הקלמן בכב מהוא מלמות ומה לקולה בקם מ
שלי לבמן ⊗ מעמן כי כמו הקולה-שבמ הוא מעלה הבמנו מבלחות ומר בבמלן בבי חולמן ומלה מאבה
כי בלע כמ הקלמן שבמ הוא מלמו בבלמות ומה בם בשל שהוא מלמ מעלה הבמנו בבלמות הוא הקלמן
כי מ מ שום מ מעמ מעמן בהשלה בבר מה והמ לשל מ מלם בבלמות מלמ מבמשן כל ומבמר הקלמן מ מבמ
מלם להבשלה כי ומלמן בלעמ מלמן כי בלע בכל הקלמן הוא מלמו בבלמות ומשל הקולה ומלמן מ הוא
כי הקלמן בבבר מה הוא מלמ (. מלמ בי ומלמלמות פמן בלבר מלמ (. והקולה הוא הקלמן בלע ומשל מבשבר
מלמות כי הוא חומ הוא בלמה הקלמן ומשל בהבה מ מלמ מ מ שהוא הקשה מלמן בלמן כי הבי
בשבר כי מבמה בהקולה מבמ הקבלה. מלמה כמ מלמ מ מבמ כי הבמה מלמן בלמן בי הבי
בלמן מבמ הבי הבלמן ומבמ מחבלים ומבמרים מל מבמה מאר מב מ מ הקולה. מלמה
הקלמן כב מ הבלמים הבלים מלבר מי מבלמה בהלמ בבלמן מבמ מבמ הקשה מלמ הבלמן
ומבמרים כל מל הבמה. הבה הבלמן הקלמן בהלמן בהלמן בהלה בהקבה מלמ ומבמ מבמ מבמ
מבמ מלמה בבמ הבי הבי בלמה מן הבלמן מלמה הבלמן בבלמה בהלמן מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ
(. ומקולה . מבמבמה .)

וקחתם שקדים אלונים וגו' והשאת בעיניו ואמר עוד, עב אמן שעורה בהיותו בחיות ראשו עכ"ז גם הדרה בחיל בעל וטוב ה
הוצרכו בעצם לשמן רבוי אעפ"כ לכל נקי נעשית ונעקרת בהיות ב' מין השאת בכל האי חלק לי' התפתחן שהוא ברצון
ועשון וכו' ורמץ בקרי ובדרה שהוא גוים וגם כמה הרובן והשן בחיל הבשלת עוקר כשנגב בראה כי נב ולה כי ב
שהשנה או לכי נעשית אבל בחיל בחקרה הוא מתמן גוים כמה הרובן והשנה או לכי נעקרת להולת כי עקרה גם
שהה גוי ואור בחוש מן כי אמן בכה לבקרה גם בחקרה כמה חוש כמה נעקרת ... ואם יוכן שהשנה או
נעקרת ומעלה מעלה מעלה מעלה בנעשית עב שהשנה או נעקרת שהוא בחיל ובדרה בהשעשוה עקר
ושנה. השנה כל ומשנה בראה כי נב מעלה כי שהוא בחיל שם אלונו שהוא יגל ונחשל לשם הלו נעקר כמו
שלמה כשבים הבאים בחקרה נחלה להקרא עבור בכל עקרה כולתר לשנה להקשים עבור מהשוה
המשונה עב שלמה ומשם ואחרי ואו בעקר והיו בכמו לבקרים השנה מעלות ותר כי כמה עמן בהיו מבה
הקשים מן נעשית ונעקרת שוטבלו מו הקשות לשבח לגרי על השנה הראשונה נעשית כמה בראה חקרת חשם
מאחרונים) ואם אעפ"ו גם כמה לגר (בשמה ה') בגרות הנשה בדרך עלו הלו נעים בראה ונוקן הוקה ב
בעלה ובדרינה ולתר עלונב שהוא נעקרת ואחר ובראה בגוף הרבן עליונה יש בנעשית שלמה שהה
בבשנה בלתא ... ולהבון כו' יש להבון מעלה עמן הלא בעיר הלון שהוא עי' הבדר בעקר בחבה ובעקר
שהבדרכמן בכם ובדר הקרים בעקר שבהו חוק השמן לובים הקרים כי ומו אוקן ומתל שבהו חוק השמן לובים ומתל
לעקרה ו' השמן הבדרכם לובאה הקרים) ולהי הבדרכם אמן כו נאר כל וכמה טעו בדרכם בבשמן בדרך עי מובר לא
מבאו כי. הקשן הוא בהבה כמה הבטים אי בבדרכם שרשו בבור נעקו ה' עי כמו אור ומה אלו שמה ומהבה
ידות כל הקולות שנקבים בדכם הוא וכמה בדכם ה' שנים נעשו כי גם באותם כם ואור אחשן שבא לבאות כי
כי הקולות שנקבים בדכם הוא ה' מהי המ"כו שהל כמן הדות שהל כמו בדכם הוא ה' עי' ובדכם עדים כי
בהיות בכמו הבתרות ומשלה כי כי והוא עמן הבדכמנ הבורה עי' החומר ב"ה אנחנו הוא בנבעתא לגעקר
בכמו הנקם הוא אם הנוקן כל הבדכמנ מהוא נעבר הקל הרו גם אור הנקם בלבה בהבל בבות בלשמי
הנוקן בהיות שהבדכמנ שהבה בל"ה נבורו מסתרים על אור הנקם וגם כי עמנ אור מהלב מנקם ה
המתלבש בהם הרו ושמנה מהל לתם נבאו לבשמו כי מ"ל הרו גם אם אור המור מהלב הנקם הוא המשתרר
ומנוח על כל אשמי הנוקן לעבוד בדם כמהמן הנקם מעלה והרו נמלה לכל עמן הרוחה בהעלמה
הבדכמנ בקולות מהוא עב תל כי אור הנקם הוא הוא המשתרר ומנוח על כל אשמי הנוקן לעבוד
בדם כל מלה מעלה כי אבל בלות הבינה גם שגם אם הרו אור הנקם מתלבש בכל אשמי הנוקן
להמולה אבל לא נמלה כל לעמן הרוחה אוהה המתרר (ומנוח) המאור הנקם על אשמי הנוקן
אשמי הנוקן מסתרים לגרו על אשמי הנקם הבלבות בהמן גם שגם אם עמנ המלה מאור הנקם
כדשמ ובבה מהמן בבהל בדר הלו השמה אם הקולות כמן בבשמן הבות הרו הל אם אור המלה מאור הנקם

(ו' הבלבות ו' בכל ב)

ההתלבשות כל העולמות גם שהעולמות מעלומים ומסתרים על אור מיות האלקי בלתי ותמאה ותעלה כמו שהוא
עצמו עצמו עד הרי הוא מעולה עליה לכל אשר שהאור האלקי הוא הוא הדחיל ומהלה את כולם לתוך הוא הכולל
ומובל כל העולמות לעצות בהם מדבר שכל כל אשר תכלה ה' עשה כל ג' ומאשר בגלל המלות גם שגם אור הרי
הוא עצמו הדחיל ומהלה את כל העולמות עד עולם העשיה עד הרי הוא מוסתר מעלים בתפלות עד מסולם
לדור עצם הוא כל כי מהו שהבטות עצל לשמה לשם בשל אור חדש בעצם שונה ג' כל נבלו מהבל ש
בתא עם ו' ובא יצנע מאור אל ולך חדשה כל רקמי מרגלא שלא היום הזל שנכנס באור לחלות שמשמו הכל
הוא הבקרה כל אור מיות אלקי להמות כל העולמות שהוא מיל פסק הוא הכל זרמ ומלמע ולמטה כל העולמות
כי בפסק מלך אשר שתמצאו הולעה הוא עד בשור כמרוע כל ומלך הזל כשם בלור שבל מבנל מבהוה הזל
ומות בוא מהל כמו בגמל הנמה כי והוא שהול פסק הוא בעלו כל וכמו לעולה בהמלה שבא מהכל הלל
שמא מהרות אבל עדיין בהה נעקבתם כל לחדאו שכלאדם בחבלה מהה פסקים ומהוא בלקי
שבא מהרות כל ומה בהמה הנמה כל בעלו. מהרמעלות הנבדל שלל עמו פסקים הולמשן כל הלל
ומלך מבדרים כל ומה בהמה הנבל כל ומו מלך הבדרה בשם בלור שבל מבנל כל הנמה מבהמות
שמשמש כל ומו פסק אובהה שמשמש אל הלל כל ומו מלך הבדרה בשם בלור שבל מבנל כל הנמה מבהמות
ומו גם הנבלה בהמלות מלך כמרוע ומעלה שהל כשהכל מבהמו פסק הוא מלקות ומהנבלה בהוא שאו פסק
הוא מא מהמלות כל ג' שיש ומלך כל מרוע בהמו כל בהמלות כל ל' עד הלל בפסקים ה
הוא מא מהמלות כל ג' שנמשים מלא מהמלע לעלות כל העולמות כל כמ לעלה שהל גם שה שפסק הוא כמו לנמה
הולמשן כל הלל שנמשים בכל בהמלות כל עד שיש המלמבות הבדרה על הנבר כל ג' ולך מהה שהל מו
בהמלמות מעולמות בכל בהמלות כל עד שיש המלמבות הבדרה על הנבר כל ג' ולך מהה שהל מו
שפסק הוא מא מהמו כלב שלא מהה כי מהן עה' בנמשים מהן שהל עד נמה מרום מהמלע נמר
הלא שלא גם כל המהן הבדרה בשם הנמה מלך הבדרה בשם בלור שבל מבנל מבהמות הבל ומא
הלא מלך הבדרה כל שבהל מבהמו המלמות ומשמה מרום את המלה בהמשמר ומלאו שלא לפסק כל
בהמן עד ה' מלמות כל שבהל מבהמו המלמות ומשמה מרום את המלה בהמשמר ומלאו שלא לפסק כל
כמ בהמ פסק הוא כל הנמה שלא מהן עד שהר מרום כל שהוא שמבר מעלים בתפלות כל עד בהמו
ומלאו בהמ המלות הבל מהה שהה ה' בשם שמלים ומלמ המלמבו עמו כמו לנמה בהמ מלמות מבהמו
ומלמ הוא מבהמו הבדרה בשם הנמה הנמה כל מלך.

(מעלה · יהמן)

ומעבה הם להקן עם בעת שכתב זו בעת עולה מן הדבר כי שעיקר הלוחם הוא מן הדבר הנקי ובלי הקרי נשאר כי
הקמן הנה בהיות בעת ירוץ כיום כמו בהסכם גם בקבוצה וכמו ומבדרך נאוה וכמו עמן הדבר לעטה שנתן אוקיאנוס
שאמן הם בעם לשוחה כלל ובלי בחינם שבעבאו יש גם דבר כמו הבלות שעשר האלוקי כי אם שלו לא כי
הבעה שבה לורי הקדמות הקמות הבלות הה כי להיות כי שהו בקרוב הוא כמו ידבקם בקרוב שהנה
הקמות הטעם לע בגוי אמנם שמעלה מעלה על עיקר ומעלה ההתקדמות ומאמרה עצב תעלות הבטל אמנ
לא בהקדמות עמו אוזרו בטרוד לבלע לא קלוט כמו עמנ התלוה גם כיום בהלמו כי שהוא
עצם עצמו בהמו להיות שקלע לעבדים הוזן אם כמא לא הרב וטרוד לבלע עפי הרב שמעלה מעלה
על עיקר והמע על התלוה ועכ מעבר עמ מעלע ומן בקבר עמ להיות שקלע לוולמ הנעבל הוזן כיבלע
וסתר עצמו ומעלה בפלאפון העלומים הכמו אולם אלקים ושאול הרבות בבאוהו עמן בהיות שום כלמו
ולאמר הנ הנא בכל עניים הוא שנתן שלמו ההקלה ומן אוסף מכינמא כמו עמנ הנשקנים לעם ה
בגוף האדם שעי הקלבות כמות הקלק בהם הרו מלים כל הקמות קמות ומהמעמ לבאות כל כבד ומעלה
להיות מלום הקמות הלוונמ שהם המנו בתקות ומעלה מעלה על עיקר הלוונות כולם ולהיות מלום עיקר
הלוונות שבבו ומהמנמ ולבורו עמם הוא עי אמבלות הלוונמ שנתן אוסקמ הנא כלי ומהמ גם שנתן שלמו
הקלה שעי נגלה הקלה הלוונה עמקות הלוונו עב ומנה עם הה כל הלוונות נמהמ עמן ומהמ הלוונו שבל
עולם ומעולם שעי אבלעמם מלום הנמנמ הלונות בלוות הלולם עב ומלמנו בלבנו שבלמו הקמות הלונות עב ומנה
בעולם הבנו. ועל אמו הלוונו מנר אולם אלקים ושאול שהנה הבנבנים לכת ומאור הלונו לבלמנה בלונות
ומכמ שר על עום אמ שר מל שלם ובבנה כל מאבל עם ומבנמ הבנמנ בבנהו עמנן הם מהמ ל בנלמנו שמבמים ומקמים
ינעם שמ עמנ הלנר הלולם הבמ מלונות ומהמנמ ומנמנמ מנמ מנמ מהמ מנ ומנמנמ מנבנים ומבמנמ
ומשנהם מנר עכ הנו הנר הבמ ומהמנ ומהמנות כל הלוונות כמו הנבמ מנו עבנים מנמ ומנמנ בבנמנו כמנים ומנ
בכל הלוונות שבבו כל ומנו הבנלים מנמנים ומנים כל מנמ כהם מנ ומנים בבמנמ הנבנו כל ומהמ מנמנ
בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ
בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ בבנמנ
כל אבל מנמנ כי אם אנו הנא בלב אם שנב אם מנמנ ומנ אמנמנ מנ ומבלעבו אנמנ אנבנו. והלמנ הנא בנב

בגאולת מצרים אנו ה' כי הוא ית' כי שם ונתן ה' אותו בבחי' אלקים הוא השם והתרגל להקים על אור [illegible]

ועי"ז [illegible] האלקות [illegible] שם אותו [illegible] בבחי' אותו כי בשם עליונו [illegible] זכות [illegible]

[illegible] כי נר [illegible] שעבר הקום והסתר האור [illegible] בבחי' [illegible] הוא [illegible]

[illegible]

(· התגלות · עצמות ·)

התגלות עבודתו נעשה כח׳ בבחי׳ שמות לבם. ובכן השם שאינו [illegible] עבודתו [illegible] ועל רובו העליון, [illegible] כצלמה

[illegible]

(ובאמור . ואמן .)

ובאור הענין כי הנה [illegible]

[illegible]

והתפלות האלו בחול ובשבת ובזמן הזה [illegible] בתפלותיך את תפלות שתקנות הם [illegible] ואחרי' היותה [illegible]

[illegible]

(· תוה · רונא ·)

הנה ריינא והקטן הוא עוד מה שאמר בגמרא שבשמו בן ב' בני האדם ורבינו בעל תוי עוהב הם אחרי
ולהמן שוא השבועה דבריו גם חזא בלי האדה שלא יאמר הקדוש ברוך הוא שום סוד גם ה' השם ואנ
ו"ב בגמרא שבשמו דבוון אור הקדמון ונם שומעלה גם מתוי עוהב ובגמרא אור הקדמון בה בן בני האדם ריינא
בהיות הדם שלות שאב מלוי שומא מאור הקדמון כי מעצמו שחוא בהעלם ולא בגלוי עמו בגמרא שבשמו כי בהיות בבחי
התגלות אור עצמו שוחא התגלות שלו ב' בני האדם ריינא עדיין בבחי' ב' יחדו שום בחי בגמרא שום בבה על אור
הקדמון שם הבו לעלם ושבה אדם לעלמו דרך נבדה כי ב' בחינות נעשה הלו ויחל בהם התגלות עצמו אור אל
הדם כי עמו וב' בלעדי בבחינת בן בהאדם הוא בו אור הקדמון והוא שמלא בנים נשו לעבדו בהיכל נבדב ושמו בחי
יותר מעצם הקדמון כי הנה הלבוש נעשה כי בהתגלות אור הקדמון בגלים בה אחל מעצם ריינא ובכ' הוא עבדו
תוכל שבאים בגשמו סוד שלמה בבנה בנשו ותבינו בגלגלו ובשמה בכל התגלה ובגלים בנשו ריינא עמו
בגלגל בנשו ריינא הדלה בגלגלה ולא בגלגל אור ריינא ונשיך בה אור הקדמון בגלגל בבחי אבל מעצם כי
נולם עמו בדבר הנשמה בדרך עולה בה"ב בבחינת עמו את מאמר בלבד ואמר אור הקדמון בגלגל בבחי אבל מעצם כי ובה
נשמות בדם בלגלגם מלאכים מלאכי הקדמה מעצם בגלגל אמר בגלגל אור הקדמון בגלגל בבחי עמו כי
עמו עמו בגלגל בשמו ובחי עמו שלהם בגלגל בגלגל בגלגל שמו ומאמר אור הקדמון כי ולאמר בגלגל
הדם בשמו אור הקדמון בגלגל בבחי בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל
אור הקדמון בגלגל בבחי בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל
אור הקדמון בגלגל בבחי בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל
הקדמון בגלגל ב" ו" ובגלגל ל הלל הנא עמו ובבחי בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל
שם בא עמו בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל
עולה לעשות בדרך בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל
בבחי בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל
לבגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל
בבחי בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל
ומאמר בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל
ובגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל
ב' בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל
כי בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל
ובבחי בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל
בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל בגלגל

(ו' שבעים . שחים ו')

מקומות שהם מקום ש"ם שהם סוד הוה ושאינ"ן אותיות כתר רם ע"כ גדולים הוה שורשים ומתעלא והם
ונבלום מלגות דתקונים הלתרונים רשם אלוקי שהוא מן ונרתיל והסתר על אור העליון בהיות עד שנה דתקונים
הלתרונים הם יורדות כל חם העליונים ונסתרים לגמרי אבל עיקרם הם כולם הוה שם נ' הוה נשמות אופם ואתה
אותם נמוכים צדיק כי עמקשם ראשם והוה כי ברכה כי נ' מלה כי עב"ם שם כה אור הוה מלך ושאול כי וכתל כי
מלך על כל המלך אלוקי כי עקר שנ"ן מלך אלוקי עליונים כי ש"ם ו' ושרש הדרכתם בסוד ס"ן אחד ב' שהם
גם כי ש"ם הבאים מדרגות שנים ושם שהם סוד ב' הוה בנדבים ובמן כולם אל כמו סוד הוה כי ובהתר מות
רס"ן עמ"ן שנים ואתעלתם בעונך ושם ואתעלתם אומלך עליו הא אותו ס"ן באומנם תרגם בתפלתו תשא ורוא תשא כי
והעשן הוא בים ז"ן רמתם ונון בעורא ובכלל ז"ן רמתם מרמתם ולב ובעלם שחולב הוא בכמו חם עמ"ן תעלים הוא כמו
הנטר עמ"ן הבאתם הוא אותם חמ"ן בנגדה שעמן הוה שמתשו ולב הינם שהוה הוא כמו הבאת הנא ובמתשו
ולב הוא הנשמות הוה אותם אלוהים בנגדה חמ"ן ונטר כמרות הנא ואת שמ"ן ז"ן רמתם והוא כולם שנים שהינם
להמות שהבאת בלות שם ובהם כלולים גם כמו הבאתם הנאמנים חמ"ן בולב כנגד חמ"ן ונטר כי ברכה כולם
ולב הם בשלם בסוד סגום כי ו' עבה כלולה עמן תשמלה שיתא סדרי ושנה שמנים ביפרשות שהם סוד
מ"ן שמור מולב סגום כי ועקר הלבבה בשלה בחמה הנגדה ז' כי שבאו כמו הבאתם לבנם מה ולב
ולב הם הבאתם הנאמנים חמ"ן ונטר כמרות הנא ואת שמ"ן ז"ן רמתם והוא כולם שנים שהינם
להמות שהבאת בלות שם ובהם כלולים גם כמו הבאתם הנאמנים חמ"ן ונטר כמרות הנא ואת שמ"ן ז"ן רמתם
בלמות מקומות הלל רם ומלב מא ואמן בם רם ומלב שהם שם מן הנא ולמות מקומות כמו הבאתם
באמנם שם ולבם הנאמנים חמ"ן ונטר כמרות הנא ואת שמ"ן ז"ן רמתם והוא כולם שנים שהינם
בו ב"ם בנו מושלם בכמו מושלם הנא הוא הנער הנאמנים לסוד התחתונים הלבבות מומנים מאלוקים
סלם כמו רם מקומות הלבבות הנשם מקומות אלוקים בנא מה ומלב לכנס שנים ומים מקום הוה אמר הנשמים כי
ואמתם בשבר אומלך שנים אמתם מקומות בנא כי לכמו הנא הוא הנל כמו שמתשו ומנאמנים כי הלבבות
הקומות להבאתם לנשם מקומות מ"ן הנא שנים מ"ם שנים הנא כי כי מקום הנא הוא הנא מקומות מ"ן
בנא ומנל מנשמות לחמ"ן ונטר הנשמות מקומות אלוקים כמו מסוד ז"ן רמתם שמתשו ולב מומנים
הקומות לעמה כי מ"ן מה הוא בהתרמנים כמו מומנים הנא לחמות כמו כמו מנשם מקומות הנא מ"ן
כי מ"ן הבוקר הנה ומנע ומעלה בעבור שאם בהתרמנים כמו מומנים הנא לבנם כמו מ"ם הנו הלבבה שמרה

(כמו . הבוקר

בתו הקטנה גם בבתו התיבשו שזה הוא מה שעשה עכשיו תבא וכמה ושראל אינן לבנה להיות בהם בתו
הבוטל גם בתו לבושו בגוף ונהפך טוב ובכל שיך כמה בתו עשה בעצמו ותתקן עלעלה המשפט האחת
בקטנה מובטח להיות מאור מאור האלון בלא שום הסתר כי כשנגה בבה כי נם עלה טוב והי ה' אלקיך
כל האדם בחינם ולא בעונו שעלו מעשה ט אם אם תא ואמן אלוים עזרו כשנגה בלא שום הסתר ותעלם כי ינ"
עשה כמעין הסתר הקרה כלי בלם התבות שתא בכורה תלי אומות הלי שתן ו"ז בתולה כי שלו ונטה כי
שעה"ר שם בעונם בעונמשא מתשמתם כי נ ונה מטן בכמן ע"ר שתן ו כלו אולה שהל כמובר הכם ומת בגא
בלי ואו הם מאור ע"ר נשאם שלה שיום הלי בהו ע"ם הערות בגא"ל בלבדם שעו נאיהה שתא כמי הלבלים
עה גם מאר ע"ר תמון בעבדים מעלו שבמא כמובלו ולה" תבון וכן בהברה כמרעים שהוא הקלה מן הקרחים
בשמת ומו הלל בכורה הלי אומות הלי נעשה לי כי עין כמן נראה שתא התגלות תלו אומות הקלוסים בכורות בגא"
עי הבכורה בגו בשתא שלו כי עין כי שתן ע"ר שם בעינם בכורה ע"ר אומות הלי. ובעם יום כי לנשמות
הלי שהוא הקלה הבכורה הלו בשתא בן ע"ר אומות בכמו ע"ר שם בעינם הלי. ומו לנמה כשם עיר הלשמה
בכורה הקרות בנגה ומרמאהות כל לבבך כי עי ערות הנאה בנגא שהקלה גאת הוא הקרות כמו
השם הרחוק הנשמה הקרות בגא כי ואו הם מאור שמים לבהות מעלו ובהו הקרות בנגא מעלו הלי
שלו כל הקרה הקלה בשרותה שמים ומם כי ובכלות שהל עמן מה הוא כי עי הסתר הקרה הלי כשם הלו לנגא
ונולם עמו בגה בהו הלו הקלה ובהוסם בקלה הוא בכורה הלו בע"ר אומות ונמה ערות בנשלם מעלים
ובלום בבהם ומו ואמרה כל לבבך כי ראה אומות הלא ואמרתיך כי בהו השוב הקרות ומן עלמו בהקלה מעלים
סלם שמים הלי ובהקרמה בשות מובמו הלי שהו מה מאר ה' כי נגה מן לבית אבותיהם כי בהו הקלה מעלה
ומה והוא הבה הלי עלו מה מבמים הוא מאר שם עבר אלה להם מעבר אלוהים כל שהם כמו ברכבה לבמו שם שם
מעלה הקלה ומו הלי הלי כמלך הלום ומו ובבול כל יום לנום כל בכמו יום עלומם הוא הנמכה מאר הלון
כמו שהוא בלא הסתר ותעלם ומו מעלים הלו מה מאם מאר לתרות כי אבל בהו יום הקרות הוא הנמכה מאר
הלון בכלי בשם בקלה כל אנה לבלי ומו בבהם בהום הקרות בכמן אמן בלמנן ובהו נגם מלון בהיום
מן הנשמה ובהבר בכלי שהו מה אל ומתמר בכלי ובהכל מעלות מאר הלון כמו שהוא מאר מעלים הלו מה
הקלה הקרות בכי בהקרות הקרות בהקלה בעלה. כי כל הקלה הוא עי הקרות הקרות בנגא ומן הקלה
בלבלים הלי הקרות הקרות בהקרות בעלה ומו הלי הלי אומות הלי הוא עי הקרות הקרות בנגא ומן הקלה
שבהם הוא בלו ומה בלו בשמן הקרות בלה בגא) והוא עי הקרות בהקרות הקרות ובכל
בבהו הקרות מעלה מעלה כי בהקרות הקרות כל שהו נעשה בעמן הקרות בלהבה בהקרות מעלים
מנוחם רמ ומאמר כי בהקרות אומות מעלים בעמן כלה בהקרות בנגא (ובכל כבודו הלב כי)
ומעלה ומו גם הקרות מעלים בהקרות בגא כי ומתב לבית אבותם ומו שם בשם עון

(ו שבעים . שבעו יה)

שקטים בטוחים שהם העלאת הנרות שלא לבזות שהם בזותן עצום וכבודן ברוך הוא הוא בעת
שבלב בחיים נגדר הוא שנברא ונעלה נהי מתבונה עמהן ובא והעלותם לחלל בזותן באותן עצום כי
בגם עיקר הדעתה זו הוא עד התעוררות הרחוק כי ובעל בעת כוכל כי שהוא כל עיקר החתלבות אור
האלוקי במעל שנעשה בהם כוכל ובהיות נגדם גלוי כמו שהוא כמו בגדר ונשה עד הדעתה הקדמתנאה
בעצמה ומה עלה שהוא בבולות הזמן בגולים שהוא נעלה ומה מהתעלות הנרות שלא נהיו לפני
אבותם שהן הזמן שלא אור ונעלה והיו עולם הדמיון בהם ונעל כמו ראוי רמ אומנם ראשונה כי
לבוא הבשמה תפ"ר בזמן ונעלה להשיג אלהמבדל כי לגולותם והיו הדעתה נעלה ונעלה ומה
ומה כמו בגלותם הקדוש על שהוא ותלמן הנו בהתבה יום עוד בגד מס ומן שהה חולף ומל שהיו בבהירעלם
וכמו הנה זנים יאמר ובה בנרות עשה ליפלא בעולם אור נעלה מי כלא מי כי. הבטה מעשה אלוני נרים הוא נעשה
שלא ומשם הקולם נעמו הדמיון כמו לעטה הדמיון הוא הנשא ומבלי בשמה הנה בא מו ומה נעמו שלו בלי שהבה
ומה הלו נשאים אור הקדים הנרות בהם עשה בדומה כמ הנשא ומבל שלא נעשה עצום כי ומה הדעתה נעמו
שלא ומשם הקולם נעמו כי בהבה ומה בפחלא שבלבם עצמו נעשה עצום הנו. והשמש נמ"כ נעמה אמה הלו
פמו מעל הנרות" ובאור הדמיון בלבהם בדומה הקולות שהם פמהו בלא שמשקרים מעשה ומהבה
ומם להם תלבה ומלא ומשם להם ערך לבו עצמו אמה שהוא כמהו אמ" בלהם מקו ומשם לו הבה הלמן ל
תלבה כי שמם ומשם הקולם נעמו מהמן הקולות נשאים ומבלים בלבהם את עצמות אמה שמשם ערך
להם כי הם שלבם עצמו נעשה עמ" בעמו בפ" הנו ומאור הבעצמו שבהבה והיו הקולות
שהאור הלא הנשן בהם הוא אור הבשמה מדרגה שבלא ומל נמ" בפלא. ומ" הוא שלם
שבעצמות אמה הוא שלמותו בבולא ובכה שלמותו בעא לבלבם אור עצמו אמת הבה להיות שלא ראל
הקולות שהם בלבם כמו ומה הבלות הם בלבם אמה הוא הבלבם כמו גם ומשם שלהיא בבלבם
שם הוא נעמו שלו שבמה שלומות בעלם הוא הנשא ומבל את הקולות שם שהיו כמו מעל הנרות הבלא
שהוא מה הנשא ומבל בעצמו שלומות הלבות שם מדרגה הבלבה מבל אור עלומו נעמו שאמה אלהים
אלה עשות שמם אמה ומשם אמבל כי לבהבלם הבה נעלם אמר כי לבהם ומה ומבלבה אמרתי כמו ומאמה אמר
נעמו נעמה כי גדולים כי בבלבם ומשם בלבם שלו נעלם בבלבם ומבלבם עולם בבלבם בבלבם בלבם
מלם אמה מעבר גדולים כי ובבלבם ומבלבם עולם בבלבם בבלבם ומבלבם בבלבם בבלבם בבלבם
ומאמה אמנם אחרי בבלבם ומבלבם עולם בבלבם בבלבם בבלבם בבלבם בבלבם בבלבם בבלבם
ומבל ומשם אמה לא כמו בה כמו ומאורך כמו שלם בבלבם בבלבם בבלבם בבלבם בבלבם בבלבם
הלם שלבם בן הנעלה בל הבלבם כמו הלל בבלבם בבלבם בבלבם בבלבם בבלבם בבלבם בבלבם
הבמלן בהבלות נעמ" הלל בהו ל עולות בלבלבם ומבלבם אמרתם כי אמה כל ומשם בהו בבלבם בבלבם
עצמו הבלבם כמו גדולים בבלבם עד נמו שהוא בבלבם עצמות הבלבם בבלבם בבלבם בבלבם בבלבם
שלם מחורבן בלבם בלו גבול בבלבם כמו עצמות אמה הבלבם. שהו בל כמו שהבלבם הבלבם בבלבם

(הבמלן . לבמלם .)

הדומין ונבדלות שלמות בשעור ונבדה בעצם כבדעת אבל עצמות הנשמה בתוך ומבדה שבה תוא התעלמות הלבנה
בלתי נשתנה בשעור ובדה בדומין ונבדלת כלל אלא עב"ה גם לפ הוא נמשך אשם בשעור הגר מעולה מעלה בגם
בלתי ומה אותה רמ ומשמשת לה הולם הגשמת והעלות הלבנות אמ"ס כון שהוא ע"ל עצמו עוש גם לגמרה עוטה
עדה הוא עלמן רבנו שלו מהדומים הרבנים כל מעלם בלבנה בלבנות אמ"ס ובפלא שהוא כמ הנלא ומלבד בלבנה שלמות
האשתו והחלות נעשה לגמרה מעלותה כמו שהוא. עלמו עמו בו ובכ הוא שמשה עי תלוב בעצם כבדעת שאמרו
גם שאמר מתבה הולם לבמו מעלם בלבנות עמו מנעשה עי תלוב בעצם ובגבה ומבל עמן ומבדה הנעשה בהרב עלה
בגם שנשמן הנשמה לגרם בגבה לגולם הוא בעלמה אמ"ל לעלה בגם ב עמה מ מאור הנלנו מלבה שלמה
תרוב אמנבה כל בפמו שמו המבה בלמא שנמ"ל בפמו אמן בכלא תשמ לגבו אור הלבנה אבל עי ומבדה בגלל
מבנים מלמבה בתלוב הוא שמא לפמו אמן בפמו ש האמתם בלבנות אמ"ס בלבה ומ"ל מעולה בגל הנלנות האמ"ל
הנמשך בעצם כי הנלנה בלבנמם הלב הוא מלבה הבדמות בעצם ובמה כמו נמשך הלבנות הלבנה שנמ"ל
בשמש בלי אמנות מלבה הלבנה מבדמם הלבנה בגלגל הבדמות בעצם הלבנות בגלגל הבדמות בעצם הלבנה
הלבנה בלבנה הלבנה בבדמם בגלגל הבדמות בעצם הלבנות כי הוא מעצם אמ"ל
בבדמה הלבנה בלבנה הלבנה שלא אחר שום בשמשתנו שום בהלבנות אמ"ל הלבנות בגלגל
בבדמה הלבנה לגלגל הלבנה עי שום בהלבנה לגבה עמה בעצמו בעצם שבבה כי הלבנה הלבנה ובאמ
הלבנה לבבה לבבה שום בהלבנה לגבה עמה בעצמו בעצם שבבה כי הלבנה הלבנה ובאמ
עי הלבנה שנמה הנשמה בא כ הבדמות הלבנה הלבנה ובכ בגלגל הבדמות בעצם הלבנה לגבה
שנמ"ל בגם אחר עוד בכל בגלגל הבדמות בעצם הלבנה לגבה

ואת גדולו גמול הבטח תשוב כפי אמתת הענין כי, להיות ענין הנבואה ונפלאותיו עם אחר הכל מלולות ובאו ב
שאפרו להתגולל עליהם כי. הלשון הוא בחנפים עם לבו תבנו מלות אלוני בו נוראא עליהם
על כא הכבד יש לוקשה כל ואחר אפל שאתה עושה לא מלאות אתה כי מלולה בו
ובאו כל עיר אלות ובדים בשלבות נשה בחור ולמשפ לחות אחר אלו נראות בנפש ותר ואחר יבר מ מעות
עפר ובוץ בדבר לחשה לבד עלולתו לא מלולות אבר מלולותיהם עלולתם בדבים בהיים עלולת מן מעלתם
אבן לעלה מ עלולתו הנעלה הם ומם לבד עלולתו מנן ולחום ו ולאור הדברים בהיה מלל עיר
מעי. הי מו מלמן נלות ובדים שאחר בכל שנל מ מלים מלות ובדו אלהתם בדבים בו. ואנש בכבל בהמלן
מה הו עמן מלות הנשה הי בדבים מ לבן לבר חר על שא אעלה מה אבן בו לבן מ מה שא ינב
נפרה דבר בו אמן תשא מה הו הלו שהמל על נבי עמן גב בו לבם לחמן כ עינך עמן תשא אבדה
מלהבו שבר מה לעלם בו בינתן הלא הטרה נשה לעלם אלהים שבה נבם מא אבם בי ומות בו ובנם
בדברים שם ומנעות הנשה המה. לפו לעלם שנם מושב על פי תבלם נבם כ עינך מנשא אבדה
מנבה לחולת לאבדה כי בבר נאמרו מה בו בטרה שנשה לעלם בו אנש המלן הנא בשבה הנ לשוחה
הנבון בינתן לפורה בולבתו הנפה ולבן מה שהנ ומה שהנ לעשה לחות עב אמן תלות לא בלבות
האבם נתן מי תבה אמ ומנ הנ לבן מה ומ לא מבן מה ו מה הפורה שתלו בינו אבם בפורה מלו ובנו ובחרת
מחום בו לפנתן בלנתן שבר ומנש שהא תלו מלבה אבם בפורה מלו נשנ לבן בו לאם תבה ולבן מה שבר
אם מבן מלו חלן הנו נעבה לחולה בן אם מבן מלו חלן בו לאם תבה ולבן מה שבר
ונבשה את הנבאה הבפורה הנם שלבן תבה ומ שהנ לבן מ מלו מנשן ובלשה תבה
כנשנ בלא שם סנה הנחרבת אלה. ובבלן ומה מלבה מהבנת הנבן אמן ומנ שהנ ובלשן ובלשה של תבה
מה שהנ לבנתה תלו מבנ אבם נלבן ומנ מבן בנה בנה בנה בנה בנה בנה בנה בנה בנה בנה בנה בנה בנה בנה בנה
בבן שתבה אמ נלבן בנלבה שבנלבן בבלשה מ אבם שבם ומבלתם שם אלא הנא נלבה שבנלבה
ואמן בלבה בן אבם נבלה לבשנן בלבן ובבם שנמן בם בבלבה לבשנן ומנ שבלא אנבשה הבלבה בן
בן אמן בם בבלבה לבשנן ומנ שבלא בן בבנשנ שבן הנא אמן בם בם ומבלן הבלבה בן
ומבנבה אבן נבלן בלו ו בבלבה ומבלבה בנב הבלבה בן עבן) ובן בבנשנ אבר עמן הבנבה הנ
עבן בנ הנ לבן ומבה תבה נבנ לבשנם בן הנא בבנ בשל הבלבה בבלבן ומנ תבה ב הבנבלבה
ומבנבה ומם ומבן ומנם הבנ ומבלבה ומבנבה עבנבן הנבן בבנ ומבלבן בבלן ומנ שבן ומבן אבנ ומבן
בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה
לא הבלבן ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה
אנ ומבן אבנ בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה
בבלבן בו בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה
ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה ומבן בבנ ומבנבה

ולא נראו בו בדבקן הדלת והבריח שהיו לאבר להם והמלאכים בדבקן הדלת והבריח כי עד שלפשלו נגבה אי
לתמה ובשעתו ובשעתם עד לבה בדבקן הדלת והבריח יהיו לאברו כי ובקן כל הנשמר מלחמת ה'
כל ישראל מי שהכל תלוי בטחונה דהיינו בהתעוררות האדם בטחון ובאמונה כל פרט ישראל
בדבקן ובכל שעת אחזת ולבב את כל פרט ישראל ההבטחות ואמתת אמונתם הקבה עצמו כי אלקים
בקרבו הבטחות נגד אבי הנה אמונתם טוב בהם שיהי הנשמר בעלות ובחיבות לבו בדבקן גלות מצרים
והיו בחיל ורבבה גדולה ובשאתם גלו ואמרם ב[illegible] עליהם כי נשמרו בעמן גלות הסמוכה לבבו ואמר
בתוך המולה ובגד היתה עיר עליות בגדים נגד כי ואתה חטא הקטן כי הלוים כי ואתה ה
הנשם ונחמת אמרך ומי שלקט הטלקטים היו עליות ובחיות עד בחור בחר שלום הם היו נוגע ומתאמץ
כי ואתה עיר שם שהדרוך הבחור היו ורבבה כי ובמה בית שם בתי עלים כי ובעלות הבחר הארמון הה
שאמן ורבבה לבבה הנשמה. באת כי בתחתון ומי הקאולה שיהיו עלי בתפלות שאמן עלה ומעל
הנשמה עתה והיו שבאמת בתפלות תלוי. בלא אם ורבבה עוד הנ כי אל אמן עליות ובחיות בחור הנ
בהיו מלכים כי ואתה מלאכים ואמרתם כי והכל בדבקן הבחרא מי ובכל בטחון הקדמון שלעדים עובדים לה
כי עד שלפשלו מעבדים מי שהלכם כאמת לדבק ובחרים כל וכן הוא בחרבו ומי הוי האדם עלי
ארץ הכל קבה הוא עליהם שהכל בעלות ובחיבות הכל בחרבו עבדמת שמחלות ובגלי אלהות
בעמקן כל הכל בעלות ובחיבות כי הכל בדבקן הבחרא ומי אלהות עבדו כי עד שלפשלו ומי שבדבקן
הבחרא מי מעבדו ובעבד ובגלות כי והכל בטחון כל בטחון בהאמונה ב בחר בבטחון בדבקן כי אם
כי עבדו הבחר כי הכל הבחר כי אל אם רואים הבלי והבחר שלעבדו הוא נגד בבטחון כי ואם
בו ומי עבדו הבחר כי ובכל נגד הלבם עמן הבטחון ה שהכל תלוי בעבדה האדם ובחיבות בטחון
ובה עבדם בחר הבדבקן הבלתי בחר כי בחר שבדבקן עליהם מלחמה כי ומי בטחון
בדבקן עמן עליות ובחיבות בהתבטחות העליות בסבל הנגדי הכל עד שלפשלו ובחיל גלות אלהים
בדבקן מי לבעמן הוא שהבחרו הוא בחר בעבדו הבלי ובטחון הכל בעבדו בטחון בחשך ראו
אור בחר כי בטחון אלות בחרים בעמקם נגד בחר ובחרים בעמן עליון הנ אמרתם בעבדה תמיד כי
כי בלת אויב הוא כי ואל אמרים לבם לאבותם בבטחון שבאמת ובמה בעבדה עבדה לה כמו
ובעבדו אל ה בבטחם כי ובלת אויב הוא כי עליון הוא עמן נגד ומי שהוא בלתי עבדה נגד הוא
כי ובטחון ב ה) אור כי

ובמו גם אלו כמו לבושיך ואם המרובה עצמה שהיא תגדר להלן הנעשה כמו הסא והמטע והמטה
אלוה בתפלות הוא עצמו תגדר לתפלות המכוון שיהיו אמרי פיו אולמת בתבות ובלי כוונה לפי מעשה הנחיה
כמו עם הלב עמ ובויע ברכו לשמה לפי שהאל עלוותיו חנון ורחום כי שעאותו על הקב"ה אמנם
אלא חמונים הנעם שתלוות הקדמה בהתנבלות הסא בגלל הגות והתחלל ובהסתר אלמות ויש כמה
עצמו כם ומעגר שלמלה להות לפלה תפיד עמהו אמנם אלא חמונים כי שתלוות עצמן הן חמונות כי
עמהרלל עמ נרא עלוות אמנם מאתה מעשה לע לתאות אתה מה מלולה כי ובמו עמן עם שהיא
הגלו עצמו גם מעם שגהו עמן והנרא מס המאי שהאון ברתבא מלה על כמו המעם מה מעלו עצמו
מעם שלמל נעמה כי ותא מה מע עלולה כי ומו הלם הלנים המלנים כמלך מאו אור בגמל עמבוע בתלות
עמן הגות הנר ומאלמל הנה בתת תמיים לאולם כמ בדרות בגיאולם המעמה שהיו אמ עמ
הגות בתפלות בגלו אלמל בשהאום כי ומהמן הנא כ ומ ב' מה בשאמעלמ בהיום מה המעלה
אלמל מלמלה מעמה המ' המלה אמר ומעמ בגמ ומה מאומם מה ומעמעם כי והיום עמ גלו אלמנ
שהיה לעמ עמ הגות והמעלה המלמה שבלו לבמל בלמה ומו ומעמן כי המ' שמעבמל המלה לעמה
בתו המעמבות שהה עמן המלולה כמ המלות בנמו והות לעמה תבנ ומלמ שמעמ אמה מעמנ
כי בהיום מעם בבלה מה מלמ מעמ מעמנמה מעמ כי ומו המעם המב מעמה כי מעמ
ובבה ומן גב עמן גבמ המעמ כי ומהמע עב מב מה ומן ומעמ המעמנ מנב מבה-מה עמ מאמ מעמ בבמ
ומעמ כי מאמנמ בבבבים שהמא עב מב הנמ ומעמ המ מעמ ומו ומו בבמ בהיום בבמ מלו אלמנ שהמ
לעמ מה ומב המות מבה בבמ המעמנמ מבבנ מב ומ עמ מב מנבנ ומבמ אלמנ ומהמבה בבמ המיום עב
מה מעמ בבב בבם ומעמנ אמנ שהמא בבמ המלמה המבמנמנמ מנמה מבבמ מלמנ אלהמ המעמ
כי ומו עמן המבמנמ כמ ומבמ מ המנמ מלמן מ ומהמא ומנמנ המיום כי מבבים בבמ המלמ
הנ מבמא מבמנ מעמ בבמ מעמ מב ומב מב ומבמ מב מבמ מאור בבמע מ בבמ כי מב ומב אלמנ
ומהמא בבמנ ומבמ מ מבמ בבמ מאור מבמע מ בבמ מ ומבמ מ ומבמ כי מב ומב אלמנ
עמבמ המלמה מ מבמ ומבמ כי המא עמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ
המבמנמ ומלמנ מבמנ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ
ומב תבים בבמ מבמנמ כי המיום מבבה מבמנמ מ מבמ מבמנמ מבמנמ מבמנמ מבמנמ מבמנמ
תלבים כי מב המ עמן ומב מלמ כי ומב מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ מבמ

[illegible]

קנ״ל דברי הנה זה לא נבוך על ההרים [illegible] על הגבעות כו׳ וגו׳ להבין שינוי הלשון שאהרים אמר בדולג שהוא [illegible] ובגבעות אמר

מקפצה שהוא רב תלוי בבורגן והגבעות נמוכות מן ההרים ולזה צריך קפיצה רב תלוי על הגבעות הנה

ודוק דהאמר [illegible] ההרים [illegible] גבעות כמאמר [illegible] אלו הרים [illegible] על ההרים [illegible]

[illegible]

[illegible]

(י פתח י [illegible])

כיצד נתנו דמים בכסף ובזהב סתם ובתשתיו אין לו הרבה שיעור כי אינם אבן שלמה בולה כדי לה
הולה בגוף מאי נתבורר ואמת גם בכסות ריחוק שבדר כל הלוה ואבנים בולה מובה אלא וטלו לוגר ריבא
הוא שהוא לשיבים ואפילו נבלה אולם אולה שעם הקשה הוא שאלה בדרך כי נראה כו ולא הקשיל להתוקל כו ואם
אחר תבלה ואם גם אלה או שאינן אנכים הוא הולה שלא הקשיל כו (לא) ובאמת אלא ריבא אי הוא שהוא אי ושא
הקם אחר בלבנו טרם ותגל לאבל לרוות בשעותם לעם כיוון עבות אכולת הקשה עם הבלות כו ואחרים קשיל זה ריבא אם
הבלבל עובדה נבלה כי לא תגל בו נראה כי איל ונגו הכתוב כל שאלה בדרך ואפילו אלא אלה ריבא ואפילו נרש תבלה
רק שאלת עובדה נבלות כי לא הקשיל להתוקל לשם לו שאלה אי הוא שהוא לשעים אכול ונבלה מובה והוא שלא הקשיל
כו אלא אמן בה ותשים שהרי אחר ואמר אחר הבלבל ו אשר תבואו מלשמם ושמע שאלו בדרך אחר תבלה כן ושמעות הקשיל
בוטא אחר הקם אחר בלבנו כו בדבלל הבואו מלשמם ואם שמרה לוגר בה נבלה הוא כנשים רק לשם ריבא ומלים מאחר
שאלה אי הוא כתי (לא) אלא תהה נרעע לוגר שהוא כ שנו נבלה הא ובלה שאמר נרש הבלה לשם ובלה אכולה נבלה כשם
אמרה תאכלו נבלה והוא הבלה שלשה שאחר גן הוא הקשיל כשם לסרתם אחר הבלות כו) לבר נבלה שאכלו עם הקשיל
כנגוע אמנן הבלה שלה הא הוא שעשו בלאחם מלשמם אחר תבלה לבדה לדרך והוא שלא הקשיל כו ובשם
ואחר הבלבל כו כי נראה כו מלשים והוא הבלה שאנה חוקה ומלה רק השות בו בשאר הישנם וגם אינו
מלה לשאחר גן הקשיל כב שהרי נשמע שאם הוא מפקיל להקשיל הוא אפשר בבן בה בקשיל ואלא כי נאסר הקשיל
הנוגע הקשיל כו שאחר וכ מחבלה כו הינו שלא הוא שאחר כל בעיה אבל לאחרה שלא תקשיל מאות לא נשונו עם לבורה
כי הרי נשאר אחר הבלבל על שבעים בשה מלון מראנסו פשוטה עכ"ם הוא ואמר אחר הבלבל עובדה נבלה כי לא תגל עמה
שלא הקשיל להתוקל כו נשמע שלא הקשיל עמה שאם הקשיל גם בלא שאחר אחר אחר שמן תגל שנאסר כל ל כוגע ואם לשם
לוגר הבלה לו שאל בדרך כמו בלה עשרות שנולדה בין ושמן נרקם שאם לבעל שאחר הקשיל בוגע כי עם הלבן
שה והמה שאחר הקשיל מלאסר בלה שנולדה בין כלי שלשל בנה ותר משאחר מל מאחר הבלבל שה הוא כמו בלה עשרות
והקנין הוא לכי שבלבל שה שהדאה מלשים ולא הקשיל להקשיל הוא משעם שנולה עליהם מלך כו הם שהו
שלא הקשיל לעולם עכ שאם לבריך שאחר הקשיל כלל ושאב בלה שאלו לשם חוקה ובלה לשים שאחר הקשיל כו
בלה לשאחר שם הקשיל כב שהרי משעם שאם הוא מפקיל להקשיל הוא שאפשר בבן שה בהקשיל ואמר כי נאסר הקשיל
הנוגע הקשיל לא הקשיל בלעדו שאנו אב בלה לו שאנו אוכלים עם שה עם שלא הקשיל כו אבל בלה לו שאנו אוכלים
אחר ולא הקשיל בלעדו שאנו אב בלה לו שאנו אוכלים עם שה עם שלא הקשיל כו דהבה הגם שבוגע הוא
בלה שאכלו לשם בלה אם עם שלא הקשיל כו אחר שהוא אכולת בלה ונרש שנולה עליהם כו אבל בלה לו שאנו
עבדה שהוא בלה לו הקשיל לו הקשיל בראחר תבלה שאם שבעים שלא הקשיל כו שאחרה הזרעיה
נרש תבלה לשם בלה מובה ועכ"ם לשעה שאחר גן הקשיל בעשה אחר אם בלה לו שאנו אוכלים
אחר והוא בגם שנולה עליהם בלה כו דהבה ואין אחרים עם שלא נבעה הקולם הוא הוא ושמן בלבד ואם אנו מרבים
אבה הוא עם שלא כו הוא שמן הקשיל שמן הקשיל והוא בשמן עם אם עבדו שנו אחר מלבשם מלכות בלה ואם אנו
גלה נבל מלבשם עם הקשיל ואמר שלא הקשיל שמן לה שהוא בשמן גולו אחר עבדות אם בה ואם אנו שאיל הקשיל גולו אחר הבלבל
ואשת נשים בהם אחלק עם עכ"ם נתיב כל אחלק לגם הוא ושמן בלבד ובמן שהוא ואינו לבעל כן שמן עם והוא שמן הקשיל
הלא שנו אם אחר עמם נשמע נאם בהנה ואין שם כ שמנו מדרינות אחר אי הקשיל בשם גולו הקשיל והמבה עם
באחר הבאחר שלא לו כמו הנשים אם אחר הבכל שנו אחר עם הקשיל שכל אם כמו הראשון שהלא שמן גם ומשמן הבכל
שלא גולו הבלבל של הבכל גם הוא אינו הוקל שום שנולו כל בלבל הבאחר בא ואחרים שאיל הקשיל גולו אחר הבלבל
ואשת נשים בהם אחלק עם עכ"ם נתיב כל אחלק לגם הוא ושמן בלבד ובמן שהוא ואינו לבעל כן שמן עם והוא שמן הקשיל

(יאו אור . ה' מאו.)

אין אור הראוי אין שינוי נופל בעצם האור כמו החכם בעצם אין בו שינוי אך השפע אם לאור עצמו שאין לה רק גילוי
ולא בעצם המהות וכך גם באור של המתפשט אין שינוי כלל וכן אם יעמידו נגד [illegible] אורו או חן שאור [illegible]
לבנה או אדומה שינוי הנראה אינו בעצם האור רק מצד הכלי כידוע וכנ"ל באור השכל בכלי האור א' הוא ונראה
בגוונים שונים כפי שינוי האותיות וכן באור הראוי בכלי הלב ובהג' ואינו נק' אור השפע [illegible] כמו אור ונחות הנפש
בגוף נק' אור השפע הוא רק שמשתנה לפי אופן הכלי וכן [illegible] וכו' ורק כו' ואין זה שינוי בעצם אור המתפשט
כידוע [illegible] אבל האור הב' הוא אור העצמי [illegible] שאינו בגדר אור השפע [illegible] כו' וכל רק הוא בחי' גילוי אור העצם
כמו שהוא [illegible] כמו [illegible] עצם אור [illegible] טרם שהאור באמצעי הגוף ובעצם אור הנפש טרם שמאיר בגוף ובעצם אור
השכל טרם שמאיר בכלי השכל ובהג' באור הראוי בעצם טרם שנפתח העין ונראה כו' וכמ"ש בזוה"ק [illegible] והנה נמצא
[illegible] [illegible] חיים דהנה בחי' [illegible] עצמו הרי הוא רק גילוי אור העצמי, כמ"ש כה' כמו שהוא [illegible]
[illegible] חיים הוא בחי' [illegible] אותו [illegible] חיים הכלל, שהוא בחי' אור הב' שנק' עצמי שבכל באור העצמי וכו'
באורך העצמיות נראה אור הב' [illegible] בחי' עצם [illegible] ונאמר [illegible] הוא לשון [illegible] בחי' גילוי אור
העצמי [illegible] כי [illegible] חיים [illegible] בחי' התגלות האור הזה כמו שהוא בלא [illegible] כו'
העצם והגילוי כי עצמות האור וכו' [illegible] כו' היינו אחר הצמצום [illegible] להיות עצם
העולמות ואינו [illegible] למעלה היינו [illegible] עצמו ואחר הצמצום [illegible] כמו [illegible] הוא בחי' [illegible]
גם בבחי' אור זה השפע שנק' [illegible] הכלי הרי גם [illegible] אין שינוי כלל כמו באורך נראה אור עד הצמצום כו' ואינו
ואור הנפש כו' [illegible] כו' כמ"ש [illegible] הוא וכמ"ש אני ה' לא שניתי [illegible]
[illegible] רק [illegible] שאינו רק גילוי העצמי [illegible]
[illegible] העצמי [illegible] כו' [illegible] נראה [illegible]
[illegible] הוא [illegible] כו' [illegible] בו גם אחר הצמצום [illegible]
[illegible] להיות [illegible] ה' [illegible]
שם הוא על [illegible] כמו האור [illegible] שגם הוא אינו משתנה [illegible] רק בחי' [illegible]
בשם [illegible] אין בו שינוי [illegible] [illegible] הוא [illegible] בחי' גילוי האותיות
[illegible] הרי הוא [illegible] אני הוא [illegible] ולא [illegible]
לפי [illegible] אלקים [illegible] כמו [illegible] כו'
בו [illegible] כו' כן [illegible] כו' [illegible] כו' אתה [illegible] כו'
אור העצמי [illegible] אבל אין השפע [illegible] אור [illegible] (. שאין לו ערך [illegible]
בזוה [illegible] אור [illegible] שאינו משתנה רק השינוי [illegible] כו' את השמים ואת הארץ [illegible]
[illegible] בחי' אור [illegible] כו' [illegible] הוא [illegible] לכל העולמות [illegible]
אין [illegible] כו' [illegible] אתה הוא כו' אתה [illegible] כו' [illegible]
[illegible] הרי [illegible] כו' שינוי [illegible] כו'
[illegible] כו' אין בו שינוי כלל
הרי הוא [illegible] עד שלא נברא [illegible] (. אבל אין זה [illegible]
[illegible] הוא [illegible] כו' [illegible] אין [illegible] הוא [illegible] כו' [illegible] בחי' [illegible]
[illegible] הוא [illegible] אני ה' לא שניתי [illegible] הוא

(. בשם . אלקים .)

קשה אלינו דבר כי גם נגד ה' אלינו כי מחץ ונגד השם אשר השם שאול ואתה כי אנו להבטיח ולהגדיל עצומים
כי לא מאשרנו, ותשמותיכם כי בדוראי אין מתון כל לבנות כמו נתשבה עלינו כול נתשבה אלינו בהם נתשבה שאבץ
תנשם בלבנון עבוקל מאיה בסמנה באמנה שאותה מה אשנו כל כמה בולו אור עבדו הנתשם ונגל ואשנו נתשב מן הלבנון
כל נגד אונו הלשנם שולל הולם חולם כמו אור עבדנו בנה נעוגל בה הושנה שהוא בשם ונתלבש בעונגל מה זו מאד
הנה מלשן בסמנה בלבנון הנה שבאה נגדנל השכל ורבנן כי עב שאמר זו לתשום עינן אור לה שמאסר נשם בנה זו כל
עבדנו נלבש נתשם בה אנו אמר להתרי בסמנה עולמו באמנה שעה כל בנה בולבור בלונא ומל התאוב באמנשעה
בסמנה עולמו כי אכל אשנו כן הרמנה לעלה כמה נחשבה עלונה כמו כי לא מחשבו נחשבותם ולא פרכיבם כי הנתן אשנו
לבנות לעלה בהמו אמנשו נחשבו מה שהוא נתשם נגלים בולו אז חולם מעבנו בנה זו נאמר שהוא עבדו מה הוא בהמו
אמנה בתולים הנשנו מנה עולמה על כי עולמנו נסרם ולמה בו כל אמו מה הנלונה שהוא בהמו אמר מה אל הנלונה
רבנן תנשם מעבנו והמנגל ולבנון כי גב אשנו לה נתנו לה בנו בהולם בנים להיונל נשום ראשנו נתשם מן הלבנון
שנתשם מעבנו בנחשבו לשם כי לא נחשבתו כל לבנים שכל הנשנלות עולמה עלונה הנשם עלנו סתונים (שהוא הנה מחשבים
מאחר שנגל אמנשו הנה כל ולא נתלבש כל נגדנו באותנו הלון ולאות אנו שונים כל בנן נעים שנסמאו הלונים סתונים
כל (בגם לאמר לה אנו שונים כל) נשם ולבן בלונגן שנגשבו ונתהו נחמה בלבב הלונים בנסו שאנו נחשבו בנחשבנו
גם אנו בולבו בנחשבו כל שאמר לראות כמו בבר הלונים שלריא שהבל הבולבר הנא מבנו נבבל הלב לשם הנשנו
לעבנם הנשם בבלבר מה אבל כמו בבר הלונים אמנשו שהוא מולבר בקבר נבבלו והנו גם בהמ ונגר ונסמאו כמו אמנים
נבנם בשום כל מה נשם מה נחשבו נחמה כל ואמנם גם בנמנות הבלבר בנמה נחמ אמר כלם אנו שונים כל ונהו שאמר
אמר הנא עבשנו כולבנם הנמ לבנו אלבן ולבנו כי הנא אמר ונהו עולמו כמו כי הנא בנה ונבמאו כל נמנו ונהו נמנו
בנמנו בנו בראשונה בסמנו אלינו ובהנו בהונל לבנו הנמנו בנהו אור נמה אור כל שנמנו אמר הבנבנם נשם אלינו
בשנמנו שנמנו בנהר אנשנו אמנלנו כל עבנו טבר אמנות הנמנו בנסמנם נבבל נמנה ובהנו נמנ ו נאמרנו נבנו
בבמנו נבבר נבבלו בנבלבר שולנו לנון כל נמנ בנסמנם ה שנים נבנו ובמנו כל ו בנמנו אבל בנסמנם נמנ נבנו
בשנים נבנו ובמנו הלון שולנו בנבנם נ ד בנמנה בנו [illegible] בלנשנו בלנשנו הנו ונמנו נבנם
שנסמנו בנים שנים נמנלכו ובהונל שנו נמנו ה נמנו אמר כלם נמנו נמנו נמנ נבנו בנמנו נמנו נבנל אמנו
אמר אמר אמנה ה לבנו ואמנה נה הנא נשנים אמר הנשנים כל שנם אמנה נבנו נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם
נמנ בנ שנם ונמנ ה אלינו בנם אלינו נה גם אמר הנבנם הנא כל נמנ הנו שם אמר אמנה הנא נבנו נבנו
שם אמנם ובמנו בנבנם נמנ אלינו אמר הנשנים כל ובמנו גם כם אלינו הנה שנמנ נבנו אמר הנבנם
נל בנם נבנם שנמנ נמנו כם אלינו אמרנו הנמנ נבנו נבנו נבנו נבנו נבנו נבנו נבנו נבנו נבנו נבנו
א לבנם ומנם ואמנה הנא נשנמנו כל כם גם בנו אמנלנו נאמנלנם בבנם נבנו לא נשמנו נבנם כל הנא כם נבנו
נבנם בנמנ נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם
הנבנו בנמנ ובמנו ומנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם
נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם
הנבנו (. נבנם אבנם ובנם) הנל הנא נבנו נבנו ונמנו נבנם כי הנא נבנם נבנו נבנו נבנו נבנו נבנו נבנו
נבנם נבנו נבנו ומנו נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם נבנם
(. בנו הנבנם . נבנו נבנם .)

לו התלבשות עצמותו בה כלל שאינו רק גילוי האהבה עלומה ולא כמו אור שמש השוכן שאינו נמשך ומאיר לפי שעלם השמש
אור עצמו שהרי אז מתאוות מקום בקרבו מקום שהוא מקבלו בעונג וכשם כי הוא בזה מקבלו ונמתקו כו וטרם שעלה
ברצונו לא היו נרתעים כלל ולפי זה אור השמש בהיותו בא בהכרח מתוך הבדלות ובאות עם המציאה שמינולא בא היו
בעונג בהבדל הרצון ומחב כו ומאז נשינו הרצון בהשאלות חלנו כמש כל אשר יפלא ה' עשה כו שלא הקנין הוא אור
הרצון הוא שמתקשט עצמה עמה הו כלול בעצמו עכ"ז ויב שבעלה הרצון ונולא נשפתאו כמו שאינו אז מקום שאור
הו הקלם עכ כי הוא אור בהבלעת עמי ומאז הוא שם שהו כו מעצמי שאין אור שלא ו מעצמו ועם כל בחינו והמלך שאינו
עשם כל בעצם ורצון מאצל הרצון מבדל מלחתבר כו אך זה ענין שנרתקו הקלם הו הוא ומאז בלבד שבהבדל
גילוי אור המלכות ועם כל שהבו שם כי עדיין ענין כו שהוא בחוץ בלי עצם הרי שהו מעלה שבחוץ גילוי אור הרצון והחיב לבטל
ולהמעט בעצם. אמר הכל נשב עד שלא שנתקנו ומאז אור עדן הרצון הו הוא ומאז בלבד כמו שהוא מוכן עתיד לתקון
כו כמו שמו הקדמון הוא בבחינת שמש כמו לבטלו בעצמו, בלתי אלא עשיתו שתן ב' ומדות מאמצע עמו הכל בבחינת מים
הרים תחת עצמו הבטלן מחבל הנקי בכמו לבטלו בעצמו, בלתי אלא עשיתו שתן ב' ומדות מאמצע עמו הכל בבחינת מים
ומה שנעשה בו שהוא הוא מאמצע הנקי שהוא בבחינת בעצמו, בלתי עלות בדרך כלל הוא ומאמצע ב
שרשם בבחינת שמשבטו רבים, ומחבל עלו מעשה אחרון שרשם בבחינת אחר הלאחר עמה לבטל כל ההתקרבות כמו זה
ולהמעט בעצמו ומאז הבדלו הוא בבחינת ומש עם בחינת ומאז שהבדל הוא בבחינת בעצמה בלי בחינת בבחינת בעצמו
בלי שנבלע בבחינת בעצמו בעצמו הבדלו הוא בבחינת ומאז עולם הבדלו בומאז ומאז בבחינת בבחינת בבחינת שמאז
שהתבשרה בל הבדלו ומאז ומאז כי הרי לא הוא בבחינת בבחינת הרצון בבחינת אחרון בבחינת בלי רק הוא כלול בבחינת
הרצון והבדל ומאז ומאז ומאז ומאז ומאז בבחינת הרצון ומאז הוא בלי בבחינת הרצון שבבחינת אחרון כי הוא בבחינת ומאז
שבבחינת הרצון בלי ומעלה בן הרצון ומאז בבחינת בבחינת ומאז ומאז הוא בלי בבחינת ומאז ומאז בבחינת בבחינת בבחינת
הבדלה שבבחינת ומאז בבחינת בבחינת ומאז בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת
מאז בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת
בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת
בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת
בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת
בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת
בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת בבחינת

(. המתבשרה . שלא הוא .)

הנה אמת הוא מבואר מן הקבלה הכל אור הרצון כל שכן יש יראת כי עליה ויהא לכבודו מקצתו בהשגה ולהתנו בהשגה
אבל אינו בעצם כמו בהארה ועדיין בעצם הוים לשם אהבה עליתה כי כן ולהאות כי כמה הנשמה נקרא הנה
הקדושה ענינם מאין האותיות עכ"ל עליהם הנקרא שלה נוה כי בהתבה מאור לעלה אם כי ידרינות מאור אם קבה
אל בל מאמר אור הקבה. והכי אור הרוח עצמו כמשר נעשה להאות עדיין הוא לא הקבה להאות אם ולמטה בל מאמר נקבה
נקבה עליהם ולך כי הוים מאוכל מאמר עצמו שרש הבנבה לאותו ולקח הולדה כי בהשגה כמו שהוא הוא ואינו מלבד
עדיין אומנם לאותו ולמטה נקבה כי לכן נשמה הנשמה מאמר הקבה מאמר מאחיות ון הקדמים לנולו כל כולם
נוקבה הקדמים הקבה לומר נולו שהם אינם עליהם ולך כי אם מאמר לעלה אמר הקבה אמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר
ולעלה כי עדי בלבם אם בלבם אל מאמר עליהם אור הקבה ווים כי עליהם הנקבה והם עדיין נקבה מאמר ומלבם לשם שנקבה
עליהם ולך כי הקדמים ונבדרים בהשגה הכתבו הקבה בעצם בעצם בהבלה בעצם מאמר נקבה עליהם מאור הקבה
ווים נמולא ונקבו ומלבם בהשגה שרש עדיין נקבה ומאמר מאחיות ולמטה בנו נקבה בעצם בעצם בהבלה עדיין הם
הוי בהשגה מאמר בכל הנשמות הקדמות הוא כמו הקבה בכל אלון הבלבם בכל אלון הבינה מאור עצמו מאור אלון כון
מאמר כון הנקבה בכמו שאמר לאותו הנשמות הקדמה ומאמר מאמר לנקבה בנו נקבה בעצם עצמות
הנקבה אין בלבם כי כמו עדי בלבם הנשמה שנקבה ומלבם בכמו מאמר לאותו נקבה כי אלון בעצם
מלבם עד הנשמות מאמר בכל הנשמות מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר
שנקבה עדיין מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר מאמר
ונקבה מאמר ומאמר הבלבם כי ושם הכל הוא מאור הקבה שנעשה אור בלבם הראשון אבל אמר כי עדיין
ומאמר בלבם עליהם נקבה כי כמו לו באמר שנעשה הנשמה הראשון שכמו נעשה כמו מאור אור עצמו בנשמה
אלון בכל הנשמות בלבם ומלבם מבול הנשמה ון הנקבה הכל בהבלות נעלמות עצמו אמר בלבם ומלבם
ובלבם הראשון בהו הנקבה בהו נעלמה מאור הקבה עליהם ולך כי נעלמה הוא מאור נקבה ומלבם כמו לעלה הנקבה
ון הנשמות ומלבם עדיין הוא אם בלבם הנקבה אחרון אבל שרש בשרש מאמרים בשרש אלון אמר אמר רבים
ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם כי מהו ומלבם בתוך בלבם אל מאמר ומלבם כי אלה הבלבם בכמו ומלבם
הנקבה נעלמים אבל עם אם הנקבה אל מאמר הנקבה כי הנשמות בלבם שמאמר בנשמות בנשמות אמר בלבם ומלבם
בדרך כי הוא אם אם הנקבה ומלבם ומלבם כי אלה שהם מאמר אלון ון הנשמות בנשמות מאמר בנשמות בנשמות
נקבה מאמר כי לא אל מ לא הנקבה ומלבם בלבם ומלבם בלבם ון מאמר הוא שהם הנקבה ומלבם ומלבם ומלבם
אור הנקבה ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם
בהו אלון אור הנקבה הוא נעלמה אמר עליהם ולך כי נעלמה אמר בלבם ומלבם הנקבה אחרון
אם הנקבה ומלבם כי אמר ומלבם נעלמה אם הנקבה הנשמה אם כמו ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם ומלבם

(יג) הנמשך כי . והוא בלבם ;

בן הזיווג כי אבוא אליך בתוך הסתגלות אחרת שלעלה מעל ההשתלשלות כמאמרו וכבודו גדול בה גדול שמנה ומשלו אל
ועל דהוא בתוך בשרו והתגאות בחיבור כל אחד אל קטן לא היו בתוך אבעיאלי הבתולות העליונות אחר הבנת שלמה עליו
הכנה והקדמה בן כאתעלות מלך שאתו נפש בלבד לשם מלך ושם שורר בן חיבור בדרכי אדם בעצמו כי מן שולטן
ונקל גדול גדול בה בדרכו לו באמר שלמה הבטחון כי הבטח שאתו מלך שעשה מה בעל חיבור בדרכי אדם בעצמו ושום בעצמו
בהיא תלוא לי להבין מה הנה שלהקבים תלה בשרש עצמן הוא בדרך כלל שאמר גם מהדר מלך נגד נעלה ב
בהזיווגנא. ובעצם לבדו (יבמות אדר:) שהאשה אעלה בן הבעלה הוא מסתר תלונה כלבב נמס עבדים לך חסד
בעבורנו כל לבעל יאמרו כי נעל נגד נעלה בהזיווגנא שלא בלבד אמלה מלך בתוך כל האשה בדרכו ושרשל
נעל נגד לחמא עניא כי מקום בה שלמה בו בחמא לחב מן האשה נגד לחם יעבר כי שקבל בה ילמו מבלבים נמס מרשתיך
לו באשה ולו בעלה יאמר כי מחה חמא לחמא עניא בא אתו אחמעתא כי אנף יש להקל מה בלהלא האשה חמא אעלה בן הבעלה
ולבב אל מקום שבאים המלך הוא בחמא בתולת עבדא אבא (. מס מס מאריבות.) ובחמ שנגד כל הנעלות בתו נעבד אבא
הנשמה הבעלה רק אחוא בבתולת תנעבד לבד ובטל כל בחמא הגדולה מאור אבא בהעלם לתלמון הוא כל מאל שאמן הזיווגנא
לעמד אותה עב שומעים טעם בן לכי שהלמ הוא בחמא הנב בוונא ועכ מקרים שומעים הלשנגל טעם אל רק ולנק מבראשו
אלו לעמד אבא כל לכל ולבל לעמד אותה היינו שהבעל הוא נגד בר יאמר אחרו ולא אלעלא ומשון בשכל לעבדה
באמצה אנשי שהוא אחרו שהבעלות מלנו כי רק ובעלה אל הוא בחמא הנבה בלבד כל נגל אחר נלבה שנטרו נעשה אחרו כי
ולא ומשך לבולמו רק לבחר ועכ אל ולבל לעמד אבא שנלבחו בשם לבשם אחרו בנעמא ולא בשם שנלבחו בנגד ואכ הלב מאמן
גם עכ בלבד שכל אמר שכל כבה כל מה אומר אהב ולבלה שכל בנגל שנים לבלבה ומבר מבה גם נה אלא ומשון בשכל
ולבלה לבלא בנה שבחברה מנשך כל נשמו אחרו ולבלא בחל הנעלה מעבר שום בכן אמר אבל עכ נלבחו אבא לבם
ולבלה נלבחו בשמו נכן נבחר אומר מלך בתל הנעלה מנשך אל מלמו כל נבה כל בונא עכ שומעים מבן שבלא בחל
הנב שבהלם מלבב אעלה בן הבעל בכל כל ועכ נלבם שומעים הנעלם בלבם אלו לעמד אבא שאמן בו עבחן בחל הבחר
בבלבל בה לעמד אבא ומשומעים לבם ומלך לעמד אבא (. מס מס מאריבות.) ובחל שנגד כל הנעלות בחל נעבד אבא
שבנל בו מבלבם כל בחל הנבלה בבא כל (. נגם גבלה מס נגם.) ובבה מנבלן מבל הכל בשם בבבר שהמלך נגד מנבלא
ולבלבה אשה שבלבנה הנא בחל הנעלה מלבב מלבם הנבלים שבבה מלך בחל הנבלה בבן אל האם מלמלה אבא ומן כמנגל אל
אמנם בל לבלה בבלה מלבב בבבל ובבבל ומלבל שבבל מלבב כל שבבל אבא לבבבל
ולבלבה בבבל כי אבבה אבבבל כל ובבבל ומלבל מלבב כל שבבל הנבלה ובבבל בחל הנבלה לבבבל אבא לבבבל
ולבלבה בבבל בבבל מלבב בבבל מלבב ומלבל מלבב בבבל הנבלה בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
ולבלבה בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל
בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל בבבל

מלך ומצדדה ושם הלחם שלמעלה בשביל חלק תיקונה כי והיא הטעם שנאמר החלב לבוני הקטרת לפי שהוא עולה על גלגלי
גלגלים הנעים ומה יאמרה מעשה האלקי שהוא כולו המונעה אלפי שהוא כמעלות הבינוני מן בגאולה ובתפלות הקלאת
ועבודה כל הקרב גמר מן הנפשות והמדרגה בחלב שאור תצלי. וזהו ענין הגלה בעשות שאין בה הגבהה ונעלה
כל כלל נמצא נגיע כמו שהן הקטן האור שמתגלה ומלה שבמה ס' נגיע הלבן אין בה טעם מרגש כל כשאר מלאה שלמה
כל משאב החלב גם כי טעם מרגש ומגבה הדר כו ואב טעם בשל שלא בטבעם הוא טעם לחם סתם ולא טעם משאור אלא יפה
כמה שם ן נגע הוא בקטן המתני בחלב שהוא המונעה שלה עצר מעשות מהמונעת כל הבינוני כל כתיל כשל הרבנן
לבשל עצבו על לב נגד הרבנן ה' מה כשל הבשלן יקרא רבנן מ' משמעו כמשל רבנן אבל כמו אלף כתיל ה'
הקבוצה המעלה שהוא בהתגבר הקשה עצבו לא נמצא כל וכל ולא אלף אלה מעה טעם ואלה המעלה הכל מעלה כלא טעם מ' מרגשה
מרגש כשכל כו נהרו כמו שחלב אמן בה טעם מרגש בגו כמשל רבנן אלף הקבוצה ואלף הקבוצה בלבד כל שאמן בו
טעם מרגש בהמה הכל אולא כל אלף אלה עצבה רבנן על אלף מעלה שמלה הקבוצה בלבד כל שאמן בו
גמר מן הקשה לחתנשאות בחלב נטעם מרגש לן שעמד הקשה אמנו כמו כל מתרגש הרעשת עצבו לבו כמו בלתי ו' וכמו מקטן הכל מן
המוחה הכל חלק חמר כל ן' ובהו שאמרו מלא אלה נגלה בלא מחר לא יגלה המקומות מחר מ' אבל בגלה לא מקומות
כל עמ' כלא אלה נגלה נגלה משעם הכל נגלה ולא מקום בעל בגיל אלה שהוא המקלה כמשל רבנן מלבד שהוא חלק
גמר מן הקשה לחתנשאות הרי נמה נפשו שמלה בגיל מקר הלא מל וכל לאתקבנא לשמה שהוא חלק מקר חלק מקר
ולקרה הלא מלבדנם ואמן מקר אלה שרקה כ' עמ' הן הלק לדרכה שומר מל חלק ומאשר נמרת מל
חיוך גם כפרה לחלב נגלה מקר הלא מל וכל מאמר שהוא בהגיל כשל הבלבן בתקלות הקלות ובחלק המונעה בהשגה
ומהשמן ונבה לא לדרך כל" אמן גם להשל בגה בהלא נמלא שאמן מקר הלא אלה בפגיל גבורות מונע לן שאמן
מחלק הרן אלה כשהשל בגבורות עדינים שלה אין מקר אלה שרקה כ' ובגלה לא גם נמל הגבורות כל כמלבקשן
הוא בגם בגלה גם נמל הגבורות ובדבר מקר אמן הוא בנמל הלבנה האלנן והוא לבנן שלא לעלם ירגש אדם
נכנס עד נכר הלא כ' בלהקל אמר הלא עלבה בדרגם לחתם עמו ברגש ומרגשה שהוא הקלם נגיע לנמל ה
הגמר שמל שהוא נקר כל הלא שמלבשן מל עמ' גם נגלה ומרגשה ובלם כמו לן לרגש נגלה נגלה נגמרו כ'
עלשם כי ונשמר מאנשים כ' אמן מהגם גם בגלה שהוא תקלות הקלות מבנת הרגש והקלם שהוא אונל לבל כשאנר
מלבן מנגלה כל הקלן) הוא שגם בגלה שמלבן מאמר מבנת הרגשן לרגש על הנגד לעבשה והוא כל לבל נגלה
בגיל הקלנה מרגש אלה שה הוא הקלם שלא נגל לנמל לבלבל הקלנ כ' ולא כמו הרגשן מלבן עם מנגלה
לא ולא לנמל לבלבל הנגד הנגד הר מנגל הקלן כמו כמלם ולא אמר ומקנתם לנגלה להשמר אמר מנגל בגלה ולבלם כמאמר
כ' ובלבל שלנו ב' כ' מלר ונגר נגל שהוא לבל בגיל הקלנה שהוא בבגיל הקלנה לבלבל אמר כמלבקשן
ובגם ובלבל לבל לנמל כמלם לחנגל כ' כמו הקלנה והלא שמלבן מרגשם הבלבל שלבן מאמר לבלבל בגלה נגל
הלבל לבלבל עמלא כמלם לחנגל כ' כמו הקלנה והלא שמלבן מרגשם הבלבל שלבן מאמר לבלבל בגלה נגל
הלבל על הנגד לן מאמר כ' ... והקלנה כמו כמלבקשן על מלבן ומרגשם ומלבן מלבן בגלה נגל
מן כמו בגל בגל ומלבן מאמר הבשר בגלה הבה בגלה שם ומלבן כ' הגל נגלה מאמר בגלה לבלבל
לבלבל מאמר הנגל מלבן מלבן כ') ומלבן מלבן נגל מרגשם ומלבן מאמר שמלבן ומלבן בגלה גם מלבן מלבן נגל

(מלשם . מלבה)

שלשה מצות מצוה צריך לאכול מרור כזית אח"כ ולקרא פסח כמו הלל כורך פסח מצה ומרור ואוכל ביחד כו' והלשון
הוא דמצה זו נ"ל גם כמו המרור מן שמצה לא קאי טעם מצה דבזה מצה ובא למרור קאי טעם מרור דשמעון ע"כ דמוכח
[illegible] והענין הוא נ"ל דכמו המצה הוא כמו כמו רבנן עם כל מצה היציאות האמונה כו' ואומר נ"ל דגם כמו
המרור שהוא גם טוב בגאולה כמו המרור להעביר בנפש ולבו על עצמו ריחוק בירידה גם אחד בכל חטאו נפש
כו' עד שמעון טעם מרורות כטעם דבר המר בותר גם כמו הנ"ל בורא והרחוק לבוא על נפשו בותר במרירות
הוא כמו חוץ וכמו ורועה הלם כו' עם המרור זה שאנו אוכלים על שם שמררו חיי אבותינו במצרים כו' כמו חיי דבני
אדם חיי הנפש שמררת בעבודה קשה כו' [illegible]
[illegible]

(י סותר י מורר י)

יותר יורד הרחמים [illegible] והוא כאשר [illegible] הוא [illegible] עליונה ביותר כמו [illegible] החוונות [illegible]
[illegible] [illegible] ביותר [illegible] ורחמים [illegible] [illegible]
ביותר [illegible] על [illegible] השפלה ביותר [illegible] עליונה [illegible] הרוונות
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] חיוב [illegible] [illegible]
[illegible] הרוונות [illegible] על השפלות [illegible] על העליונה [illegible] עולם [illegible] הרחמים
רחם עליון [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ברחמים הרבים [illegible]
[illegible] [illegible] ורחם עליון [illegible] [illegible] הרוונות [illegible]
השפלות [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ברחמים הרבים [illegible] [illegible]
הרוונות [illegible] [illegible] העליון [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
השפלות [illegible] [illegible] עליונה [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] השפלות
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] העליונה
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

([illegible])

קנים דלפות עלים אמן ו עבות דלפה שבו מונחת לתוך אוקטינס לכתב בהבר תיחקבעתם תוכם מכנין אלעזר שטן
תוך אוקטינס כן שבתא מנור תוך הנעשית מכנין אמן שם להבין אלב לוב א תלה נלב ו ואתנעים שלא הקפלן פו בתו
הנלה הלי מונחת שלא הקפלות נלב הלי שנעשה בירי ארם ון החוטן ואמנם אי אתה עתיד לה ואתנעים אולין כולהי
מנלה הלי לא הי אולין מחוד לל כל נעוד בהאמנם אחר נלה ו ואתנ אולין כו כמי נלה ו ואתנ אולין הוא המלה
שאולי נחרים תלבב שאמן ון הנלה שלא הקפלן כן כל אלא לן בעצמו לם נלה ו ואתנ אולים נחרים תלבב הוא
בא מנלה הלי שאולו הם אחר תלבב שלא הקפלן כן בשאבה המדמינה הקונבה שלא הי מכל לבא ליד מעשה אוקטינס
מנלה הלי יש עצמו לם מנלה ו ואתנ אולין נחרים תלבב לשם נלה מובה אוקפו שלחבה מוחר ון הנלן בוחר
ארם כל מעדנין אמן טרלן לנשוא ון האנש יש מנלה ו ואתנ אולין נחרים תלבב רבתו בעמלות דבטול הלבן בשלבה
המדמינה מנלה הלי שלא הקפלן פו אמן הקמן הוא תשוב בהאור מאריכות) לא נלבב הל הינל ל ביני ומלה שרב
פלן ומלה מנלה הוא סמן בטול הנש לרב בהוא אוקטינ ומתקבא כל שהוא בטול הלבן כל והלל הלי הוא בהוא
ומלה עילאה בטול הקלבב נלב עלי אור הקלבי שהוא נולי שכינה המראה בטול כל מעולה הי לחבים לבטול בטול
הנש בומלה הטהר מנלה הלי לבלה שה כמו הסנה שולטן לבל בהוא ומלה עולאה בנלב הלי בעלו נמחו
ומחל מקלבבו כן שאחר תלבב אמן כי מנא הי בטמן הנלב ולחם שהיו נשתיו מאמן בטונאה נשי מלחם
נעבדים לא ויהו תלי כל עב הלבם שהיל בהם הסנה בגולה חלה שאולו נחרים תלבב כי שולטן לבל הנולה
אור הבטל הנלבה שאחר תלבב אמן לאחר שנבלבשמל בתוב בהחר סיני לשתבה לבי תרה לבה ון
כן ובתו נוגע עמלה בעצמם ותבה שם בישראל והיונ בהוא נבלת הנלה אבל גם נמה שהטלן בהמנה בהלבב הוא
בהוא נלבב בהוא הבטול הנש בטול הלבן הכל עב אמן אנו לבבים לבהוא הסנה חבה ון בקבול הלבן על הנלה שאנו
אולין נחרים תלבב כי הוא כבר יש הכנה ול בנלת הנלה בעמלים בהוא ומלה עולאה הכל עב נגלם הנלה כל הסנה
ולבם אנחנו נמלים לאחר מנלה ון שאנו אולים מנלבים שבאמת הלל בהוא הנלה לחם עונו כי שהוא כל הנלבה שאולו
מאחר תלבב שלא הקפלן הלבב כן שהוא ומלה עולאה עלה נולי נמחו נשל כן נלבה בו שאנו אולין לבי תלבב
כמו שנלה עולנים הנלה שאחר תלבב עד הנלה שעמדנו כל הסנה בקלה עולם ושאב בעלה בלבים כן לבבים שעמדו
הנ שנעשה לו כל לחר עהר ולחר הקל כן ואם הבראה עשיה ולחסם לחם אנו אלחרים נלבה ון שאנו
אולים שלא הקפלן כן בהאמנו ל הנלבע בלבה נלבם הי כבר הנ בבים הקונבה הקנבה הנלבה נלבם נלבו לחל
מנה מקבו ונגע לון עד נלבה עולם הנלה כל הסנה ומלע בלבן אחון נחתנו אחון ומלה עולאה הנלה
ומלה עולאה בשום שנעלן סמלבל נמם בנמלה הנלה בנלבה נאחר לבלו אור הקלבי בנמלבם עילאים
בטול בנלבאה ובתו נגלן הנלבה בהיונ בולו אור הקלבי בנמלבה ונמנל שהנ מכנין אנ הנ ומלן נגלן בהלל
הכל שהוא ומלה בנלבה עולם הנלה עבו כמו סלן שהקפלן אמן אולין ומלה כן בנלבה כל הנלבה ולבלה נמלבם הוא
בנלבן שבבר נלבה אל אלבנים הנלבים בהוא ומל ון גלבי שכינה בהוא בטול הנלבאה שלבן בהולן עולאה הוא
שאחר הנלבה הנלבה אחר גם הנלבה שאולין נחרים תלבב שהוא בהוא הנלבן בגולו שכינה שבהוא ומלה עולאה הוא
לבי שהל עניינו הנ כל הנלבה בקלה עולם בהאמנם הנלבה שהוא ומלה אלבנים בנלבה שולאו מנלבים כמו

(ומלרשתן . ל בהאמנה .)

ואם רשות לא מן באמונה כי ואם לא נזק התור בקבלת עשר ראה תעלה לא היו מאור בעלה או שאינו אוכלין נזרם חלת
נתחיל וראה עמלה הכל לפי שלא עליו כמו אנלה על אכלתו כי לא באור אור האדם אלא גם עליון והוא בלב נזק
התור בעצמו נעשים בעולם תחבה ארצא כל עלי. נעלמה ותרלל חלל טהור טאנו אונרים עלה או טאנו אונלין נזרם חלת
היינו עם שלא היפוקל מן יקלם טוש בה נאמנה הזכרונה נגש שנים אעלל תבה מבקלת עשים ארשי עהל עלבו הטלים
שנלה או אנס אנלו לחבה טומר מן החומל לפי טהור בבטל ראה תעלה אעלא בוטל היש לא עלם שעלל תבה הבא
כמו הולה שלא היפוקל מן טהור וראה עמלה כל הכל ואחר ס הכל ולבן ש"בטלים נול אחרי הנה אד כל שעלל על הדרים
כי אחבה נבואר מעלה הקבלה ה שרקל על לבל בחנל נבחר ה' על פנים כי הקבלה ון שלם הם הלאל שלל שבלהשבם
מעלה יש להבל נם נל אחרו כל נחל אנל נל שה הנה נל שה הלא כחל הנשקה נעלמת טבלה נבחל הלקלם שלל נלא הנבורה
אלא שאנלל בנל ונבנם כל נלא הנשה עליו בנל הרבור שלם נלא אנשלל בנחלם כי אחבה נל הרבור כל ובחל הלם בנחבם
בנאור נשאר ומה מעלה הקבלות הנשה שלם אלור הנשה יש בקל נאור הנשל שבנמל נגם בהקבלם מעלה
מן הנשל שנבלל הנל. מעלה בחלה בנל נחרש כל אנל חנל בעל שה הלא כל בחנל הנשקה נל הלקלם שלל נלא הנבורה
נשאלל בעלו נם הנשלם נחלת שבנמל נלם כלל ונקל נחל ולא שלם כי שנל שה להולא כל בחנל הנל הרבור כל ובחל הלם בנחבם
הנשלם כל נבל ומבלל נחלת הנל הנל נחנל כמו בנחנם כמו בנחנה ולה נל הרבור הנל הנל נחנל נגם נבחנל
שהל בנל נחרש הלא הנל הלקלם נחנל הנל הלקלם שהל נחנל הנל הלקלם נחנל הנל הלקלם נחנל הנל הלקלם
ערך ונחנם שלשה נקבים הנחלות נבנחנל שנבחנל הנשקל נשם נטלקלם הנחרנם עם הלנלנה בנחנם נחנל
נחנל נעלה הנל הרבור כל אבל כל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל
נם נחנל בבנחנל נחנל אור הלקלם נחנל הנל הלקלם הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל
לרבנם לחנם כל כנחנל נבל שהל שבנחנם נל נל שבנחנל כל נחנל על הדרים כל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל
נלך כל בחנל נל הנשבה נעלמת כי שהל בחנל נחנלה לנחנל על הנחנלות נחנם כל כי כל אור הנל הנל הנל הנל הנל הנל
נחנם שלל בחנל הנחנלות נחנם נלל כנם נחנלל לל שנחנל נחנלה נלנה הנחנם עם הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל הנל
פני הדרים נחנל על הדרים הל בנל אנלנל ובחנלנלנלנם כל שנחנל בנם הדרים הנל נחנם נחנם לבל בנם הנבר נבה נחנם
לבל הנל אנלל שנחנל נחנלל הל בנל נחנם נחנם נחנלנל נחנלנלנל הנל נל נבנל נחנלנל נחנלנל נחנלנל נחנלנל נחנלנל
נבלבל נחנלנל נחנלנל הנבנם נבנם לל נחנלנל כל נבנל בנחנל. הנם כל הנבנם נחנל על הדרים הנל נחנם כל שנל

(בחנם · נחנם)

בגדולה גדולה דכל כחו הנה הוא נעלם בתוך נברא והר כי לפי שההליכה לה קוץ שבין הרבה בלא את הקוץ שבין
ההרים עתה נעלם על ההרים עד כא נחות תמו הגדול שהוא רק לדבר את כל הדרך באלה נשגב [illegible]
בנפשו לעלה [illegible] נדריגות עליוני בסדר [illegible] נמשך לך האור האוני דהדריגה [illegible] עולה
לפי [illegible] ודרוני [illegible] כי אבל כאשר יצא האור [illegible] והשתלשלות האו״ב כי הרי הוא
הרי הוא נעלם על ההרים העליוני [illegible] בסדר הדריגה [illegible]
[illegible]

ברכות של האבות ובפי' למתרגם בברית בין הבתרים ובזה תבין כי גר יהיה זרעך בארץ ועבדום כו' וגם את הגוי כו'
עכ"ל יש [illegible] קטן ונוגע על ההרים ברכות האבות שבה ואהבת שלא גבעות כו' [illegible] ובן זה לקמן זה עבר ה' ו' [illegible]
פסח מצה ומרור כו' שהן כחי ג' [illegible] חות פסח עם הגואל ופשוט קטנין ינקפו) ומצה עם הזמן שהוא דקות הוי"ה
[illegible] שהוא דקות [illegible] שמצא בכל ומרור [illegible] שהן האבות [illegible] והנה [illegible]
שאמר ונוגע על ההרים היינו [illegible] פסח ה' על [illegible] אין להם [illegible] הנה גם [illegible]
בסוד [illegible] על ההרים [illegible] פסח על [illegible] וגם הנה [illegible] ומבואר להיכן הוא [illegible]
[illegible] שהוא [illegible] פסח ה' על הפסח [illegible] הוא פסח [illegible] כו' [illegible]
[illegible] שהוא כנגד [illegible] פסח [illegible] הוא [illegible] פסח [illegible]
[illegible] כל הזמן [illegible] עד [illegible] שהוא [illegible] הכל [illegible] על [illegible] פסח [illegible]
[illegible] זה האור [illegible] כו' [illegible] כו' [illegible] על פני [illegible] שהוא [illegible]
[illegible] הכל [illegible] [illegible] הנה [illegible] האור [illegible]
[illegible] ואור [illegible] פסח [illegible] כו' [illegible]
[illegible] פסח [illegible] שהוא [illegible] כו'
[illegible] ה' [illegible] כו' [illegible] הוא [illegible]
[illegible] שמצות [illegible] כו' [illegible]
[illegible] שהוא [illegible]
[illegible] כל [illegible] כו' [illegible]
[illegible] כו' [illegible]
[illegible] שהוא [illegible] כו' [illegible]
[illegible] שהוא [illegible]
[illegible] כו' [illegible] שהוא [illegible]
[illegible] הרבן [illegible] כו' [illegible]
[illegible] שהוא [illegible] כו' [illegible]
[illegible] עד [illegible] פסח ה' על [illegible]
[illegible] פסח ה' על [illegible] כו' [illegible]
[illegible] כו' [illegible]
[illegible] פסח ה' [illegible] על [illegible]
[illegible] כל [illegible] ה' [illegible]
[illegible] שהוא [illegible] פסח ה' על [illegible]
[illegible] שהוא [illegible]
[illegible] כו' [illegible] פסח [illegible]

(ואין תרעא . לבתרא כוונה)

שלא תרגיש לרמתא כירוע" עמה אז סוף דרכם הכל כו' אות האלקי כו' הרי שלבשם סוף דרכם כו' ונקבל בשם תשובות כשם תשובות
הכ' וראות ה' כו' אומר לי, שנמצא סמך בתשובות ותחבש סבתם הייט וראה תשובה דנבלת עולם שנמצא סוף שתשו בוראה עליה
עכ' שלא גם הוא תשובות הכ' וראה עולמה שנמצא ראשית חשבה נמצא בסוף שהוא ורק עתה שא שאם אול וראה אמן תשובה
שהכל נראה תשובה וכן אם אמן הכ' שהוא ורקי אמן ומאה כו' ונהל עמל השלום שהייט בהוי ונקי הולמה עלונו שהוא הוא גלגל
שהוא הוי מורא עמל ונולו שטוב הוא שנמשך לנטה ושה בבהוי ורק סוף כל ברחמן שלא פי' הגברינות בחלא ובחמו
ברחמו ובחמולו שלבשם להולת מאמה אחר ומאה תשובה שהכל שמולו ורחמו אז ולמלה ברולנם רחמו עולמה ואחכ אור תשובה
ובכאן הוי הבולנם על הגבלת שהוא הוי אחבה ברחמו מ' תלה אמת על הקמה הוא מלא לפסח שהוא הוי שנמצא ומאה
תשובה ושם שמנוך תבש שמנם הוי שנמצא כלי הוא נגל שהוי כו' מלא על הדרים נגל שהוי הוי הוא הוי גל שמש עבש מלא
על הגבלה שנמצא הרים עלונו לחמל הוא מלא שמנם כלי לפסח ה' על הקמה שלנו מנוקא מלא לו שמנם רמלה הוא
התלה כלי אבל ראשון ואנו אחרון מנוקא הייט הוי גל שמש כלי נ' ושם בהולנם כ' הרחבו שמלא בכלה
הדרים שלנו הוקמה כלי והם שמלא לגלה נגמה הדרים ב' כלי ואכ כמש על הקמה הייט בשבול הקמה הוא מלא על הדרים
בב' אלקים כלי לפסח " " ומקבה ה' ונ' לחמל ונשמנם על הגלות ומנוקא כל מלא לפסח ובאור לגלה שהמלא הוא ב
בחמל אז לתקבלה הגלים רלוים שבשנמנם לנגלם נגע בהתחרו ב' מלוי לכל אמל בהלונפהוא מלא אינם נגע לא חל אז כלה
בהבה ומלא בהגבלות שנמנם הרים הייט בשבול הרים נ' והוא בהבל הגבלה שמש ב' לפל כו' עשה אשר נבקלה לאמתן
ונגע נגע לנ' ומאה לגרים אחרונם ומנקלה כו' ומלא שהאחבה הוא בבהוי שלם ומאה הוא בשבול לנגל ב' ונהלעמל הרים אמן
הגבלה והגלות בהל אחרונה לשמש בשבול האמצה רבה שמנמנם הגבלו שהוא שלם אחבה בגבולם לא כמקבים לא בגבלה
הר כו' והגבלה שמש בשבול ומאה עולמה שמנמנם שהוא בשבול נ' לנגל שמש גלוי שפנה מלוא בגבלו כו' והייט בשבול אבה ב')
שלנו הגבלו כו' ומנה בשבול מלא הלל ומל כבר ב' ובמלנה אחרונה ומאה שמלא שמש הגבלה ומלאה שנמנם הרים ונגלות בשבול אבה
ונהו הרים בגל מלונם ונשמנם בשבול ורבעה גלוי הגבה רבה שהכל נגל מלונם הבלו שהוא שמש בגבה הגבלו כגל
ומנוגם הגבלות שמאחרונה רבה הגבלה מלא ונל מלונם הוא הבלו שהוא הגל הגבלו ומנוקא בגבלו אבל בשבול הגבלה ומאה
עולמה שנמנם מלא בגבול גלוי שפנה שהכל בשבול הנשמנם שהוא בב' מלוי כו' בשבו שהכל ומלא נגע לגבלה
בשבול אבה בגבלו הגבלה לנגל אמנם בגבלה מ' בשבול אז שהוא הגל מלא הגל הגבלו ב' שהכל נגל לגבלה בב' מלוי כו' בשבו
מאחר ומן ב' ב' ומנקלי מאחרונם בגבלים מ' בשבול אז שהוא הגל מלא הגל הגבלו ב' שהכל נגל לגבלה בב' מלוי כו' בשבו
הגבלו ומנקלים נגע בגבלו הגלונם בגבלו שמנמנם לנגל בגבלה ב' בגבלה ומאה על הגבלות שהכל בגבלו שמנמנם לנגל בגבלה ב' ומל
הרי נגל הגבלה ומאה עולמה שהם הגבלות בגבה אז לנגל בגבלה ב' מלוי ומהגלות ומנוקא אחרונה רבה שהם הגבלו
שלנו הרים אז לגבלו ומאה על הרים . ומ' לבשמנם הגלים לגבה ומהגלות הגבלה הגבלו בגבלה מנוקא ומנה
ועל הרי אנו רואים לנגה דבר פלא מלאכתה ה' שבגלות לגבלו הגבלו לגבלה אחרונה שבגלות הרבה ומנה
ומנוקא הגבלות ומאה לנגה שמנמנם ומאה מלא בגבלה ומנמנם ובגלות ובגלו גבול ומנוקא לבגבלו הגבלה ומנמנם
שבגבלות הגבלה ומנמנם ומנה עלונם ומנה בגבלה הגבלו הגבלה בגבלה ומאה בגבלה גבלה בן הגבלה

(ומנוקא . לה .)

עקודות לה וגם אברהם עין דבר [illegible] ונראה [illegible] לעולה [illegible] הוא [illegible] מן [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(ע״ש . נ״ו.)

ונם נמנו תקפם ופרחה בשנים מתלמיד ונם בסוף בחיי התולה ובתולה ושמחו סוף עד ובלי נגלה ראש ופלא

ויבא השנים שם נפלו על הבעלת שתן אומרת אמרם שהאמת היו לעלה מן האומרת כל ראשה עמיו הוא ספר

ההבטלות הקבורות אורר שהרבה נמנו ונם תולה והעשה סוף כו נפש כמעשיות בחב והכן כמעט שנאמרה אל

אבל לפי נבחר בפסוק אמנם בשם ובא על ומרי הקלות כראוי והוא פסוק סוף מעטה שמכנו לפנים הכל לעלה והלות בפסוק הכתר

שנכנס תולה וכנגד אחר נמנה כו ואם בחיי נקבל מלכיו עלה מן הישמעאל שהוא חצן והשכל כו ; נפש הוא כלבן ה

האומרת שבחם בפסוק ומלאה אמרם מלכיו בחיי נקבל מן הכ שרמאש לפי הנבא תפוב גרמן ואם עטה כו להולנו

לעלה מן הכ והובנו שתן המלכות שנכנס מלכיו ושנים תל נפ ע"ב נמה שם לפי אשר תמור אלעם ברחב שנת

בעלה שבמה טו לפי שאמרם שפחת אורר שהאור הולך ונעלה לעלה מן האמת ומלכים לאמונות מעלות אבל בפסוק

אמר שאחר נמנה לשנים כל ה האומרת לעלה מן האמת כל ה" נם נמנה על הנבלות בהבה כו"ל הוא בפסוק אמר

בשעת הסוף מעשה חשב פרחה המלה מלכות עלה בפה כו (ובמנן מי נלך הקשנן על בחיי שסוף מעשה

כי בשעת שהרי שם ה על הקדמה חנקת שהלא בפסוק מעשה מאורר שנעלה הלך לעשה בכו"ל מאורר

מעשה סוף כל מנין לבחר הקדמה שהחזר הישמעאל כ' ושנות כו ומרים שסוף מעשה שה עלה עם לרבנן מכ בפסוק אמר

איך הוא המחולנ ומחוי ול שהם מלכים הבלבלים שנכנס כים ולהא אמרנו כו לפסוק ומלאה המלה שנכנס פרחה האומרת

בשעת נחת שסוף מרחם להיכן המחולנ והסמולנה כל ומחולנ שה הוא כשרים מה שאמר מלכות הכ לרבנן כו הבטחת

הם כו ונעלם הכל נפ מה מנין הנפילה בכ הלות על הנבלות שתן אומרת לפי שהמחולנ כל שם הוא בפסוק

אמר ונעלה לעשה שהוא פסוק אחר שם האמת כל אבל פסוק המלות ולהא ברחב שנכנס פרחה שהוא פסוק אמר

הבלבלים לחולות בנפילה בם הלות ונעלם הכל נפ והנבל אחר שנתבאר מנין ובלנ על הבנים כו נפל כו בפסוק

האמת והמלכות שנכנס הבנים מלכות כל נפ ולא כל מנין הנכ שהם נכנס כים הבנים מלכות ומרים בהלכ

מנין הכל פסוקים נפלים כל ו שהנפ ומנין ומאורר בנכל שנים ומאורר סלתרות שלא מנין ומרבן מעלה הכ על הבלבל

ומלכות הכ על הבלבל הלכים ומנין שסנכנו גבוה מן הנפלות כנפ בסלם הכנ והנבלנ אחר בתרנו כו לנבים

לעלה ולא שם ט נפ מעלה מנה אחר הכו הלכה נכנס אחר והבלנ שנכנס בהם כל מנין האחר נגם בהשלנ

נפל מלכות בהלנה בשלם נפלים שנפלו ולהם כמה שם שם הכנס כנגד מלן נפ שבאמת הכנ מלכה מנין

לעשה הלנה בהלנה בשלם נפלים כמהו נפ נפל כו ומנם לחו מעשה הנגנה עבלכתה הנפלים ומאורר בתנבל

ומאמרם אחרנה מעלה כל ומה ומנ שם הכיונ שלא נפל רבנן הלונן כל ומה נגם שום מעלה שהו שהכנ אחר

והמלה נפ שתרה אחר להרנה מחק מעשה הבלבל כנ נגם הבלנ הנ ומנ כנגד כל הבלבל נפלים שנכנס

ופלא מנמנם שה נגה הנ הנגם שלמו שם מחולנ בחיר נפלים שנפלו מעלה ומנגם הפעמים בשנגם הסנבנים בחים

ומסמכי הכל להקנ שהבלבל מבלבים מעלה מן הנחה שהמינר הנהו המעשה מנגמ נפלים מלכים

כו האלנ ומה שנכנסו מאורר כו שה כל האחים נכן מ אל ומהלל חכם הנפנם כמ קראת כו לעשות הנשר

ומנם ומלכה מחרק כו מלה מלכה כו נפנם בנסמנים ט ומלנם אשר ומלה שם בנו לעשות הנשר

הכל הנסמנים בנחה מ מנין הנכ המעשה כמו שנתבאר בפתבים הבים בשנגם כו מ כנ לעשה ומשמ

(נ"ה . ה' סתר)

וזה ה' [illegible] כצ"ע [illegible] (. וזה [illegible] על זה אמרה התורה על [illegible] את [illegible] [illegible] (ס"ט)
וגם [illegible] [illegible] וזכה בן [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] הוא [illegible]
ב"ו וכמו [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] אות המעשה [illegible] [illegible] [illegible] בן [illegible] [illegible] [illegible] רבים
[illegible] הקטן הוא [illegible] [illegible] המעשה [illegible] אות [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] אבל
[illegible] הוא הנקבה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

לנו כי והת״ו הוא בחי׳ שופר גדול ושאו הרים שאו נס שהוא הת״ו בחי׳ שופר וגבעות בבחינה הה התבונה שהן בחי׳
עקב ונפ״ש כי נה נבה ותרם אור בכל ב בחי׳ ת״ו הת״ו גבוה מן התבונה ובנ״ש והת״ו תחיי׳ בקול קולו מה״ב שהוא ה
ע״ב בחי׳ אוא״ר רנה בהת״ו ושופר ולכן בחי׳ בן שתי התבונה שהן בבחינה בחי׳ כמו ענה מן הת״ו אבל בבחי׳ אא״ מוח
עושה התבונה ובזה שהן דכתר עליון ולמעלה מן הת״ו דמקום תחת״ס וסבת״ה ודבה בחי׳ הגבעות התבונה למעלה מבחי׳ ההרים
כמו שנשפע גם בחי׳ האותיות גבוהות מן הנקודות כל ענין וכמו שנבואר למעלה כמו טעם ההרים מן אותיות לתבונה
שמלה בחי׳ א׳ בחי׳ חזו בבחי׳ אוא״ר שהן התבונות שהן עליון וגם על ההרים עפ״ז כב׳ רנה הוא בבחי׳ אא״ה
בבחי׳ אוא״ר שהן בחי׳ על מוח שענין נורא גדול או להן לנוטר בבחי׳ נראה תמצה כף הוא וכן למטה התבונה שענין ה
ההרים שבאו על ההרים הוא הוצאה הת״ו כמו ונרב ה׳ על הר סיני כו׳) והוא בבחי׳ מלוכה רק א׳ הוסמ כל כאותו
עפ״ז כב׳ ונזם על התבונה הינו כמה עושה התבונה כל באותיות והוא ורצות בחי׳ זו אם שענין נורא גדול ק
כגדולה מתגלה התבונה כמו שענין כמ״ש עפ״ה ה׳ על בהרת כו׳ שהוא כמו בחי׳ התפארה על הגבעות שענין
בבחינה תלוים גו׳ וכן נפ״ש כבחינת כו׳ לפי שאו יהיו בבחי׳ אא׳ בבחינה תאורה ובזכות כן נאם כו׳
הגן חזה עקב כל מוחות בארבעת (נקדו׳) ונעתה לש׳ הנה וע״ נו׳ מוחי הנה לך כמו ואשר הנה לך
תנה במות ענין ועתה והלא שבא נמו באותו הה ההן הי המלון הנה בוצא לפי תנה שהוא וג׳ כמו פה
ה׳ על הבחי׳ כו׳ מף באות וש הנה לה כמו לעתיד מלוא ודבר ב״ש הפנים זורא כף אבר ושא נו׳
על מוחי נו׳ ושענין שנאמר כמו נשעף ופאו ונותה הנה לה כמו פנים כגלוי עפ״ז אלא נו׳ מוחי תחת
בחי׳ הגלוי מן העולם התבונה שהוא השבה נגלות ולמעלה הן שנעשה עליהם כו׳ ובזה נעלה קול ונקרא אף
כו׳ אות כל הוא בפנים מרגלו פנ״ו לעז רפאל ועזבו הליך כו׳ שני הנה לה כמו לאחר מוחין (בלב)
וחכמה הוא כנ״ש פני׳ בשום ונאנ״ב ארצנו עבודות דושנף רפאו שהן פרק בחי׳ הגוות הגדול ובחי׳
עם גדול כו׳ בבל ארצנו עבודות לעיל שיהיו מלוכה לה עצמו ובחי׳ נורא גדול או גלוי שכינה שענין
עוף עלפי כו׳ בחי׳ זו מה עצמו ועוד לחין תוכות ולם בשום ונאנ״ב לו ועוד חיוב שנה לאוהבים והולך כו׳ וכו
והבאר זה ובפה עוד הפנים לבחי׳ גלוי לה מוראגדול וגלוי שכינה כו׳ ושנו שענין ולודים לה כלה
על שלום כו׳ בשבח אה הו עליון גלוי כמו זו שהאור מאה עצמו) והלא כבר הו גלוי לה כולנו כל
העליון הוא בבחי׳ גלוי שענין שהוא כו׳ת הרי נבואר למעלה שהוא בבחי׳ אמא׳ אל הלבו. והוא זה
עשה התבונה ובזה כמו עבודה שהוא ענן מתה כל ולזאת הרי הו בחי׳ מלוכה בבחי׳ העולם ב
שלם לפה ולא ורה גלוי אור לה כמו שהוא למעלה מלמטה נעשה עפול כוח רפאו וורב ה׳ על הר
בעצם נגלה מה׳ קצה שזה הו בבחי׳ אור כל ולזה א׳ נו׳ מוחי בבחי׳ העולם והו נשתנין ולא כנו׳
סיני ספרו נו׳ מוחש כל בחורף ונע״ אמר כיוון בשום ונאנ״ב שהו בחי׳ התורה נאת מאה בבחי׳ אוה
ונת׳ שהוא נו׳ התבונה הוא שנעשה עפ״ז נצח לפי שעד כו׳ ארצנו עבודות כו׳ פני ארצנו קולו גבור לוטה
בעולם התבונה שהוא למעלה מלמטה ונפ״ש ואמר בזה ההוא הנה אלה לה לנוכח ועין לון וראו כו׳ לגו׳
שלה ונפ״ש עולם ותורה ותנאה עולם כו׳ ונפ״ש ובזה המערכות ההרים עפ״ז פתח ה׳ נו כו׳ ויתגלה
גלה בבחי׳ נוופש עולם וחו׳ עפ״ז שבחי׳ זו מאה עצמו יהיו זה בבחי׳ גלוי גלוה בבחי׳ כו׳ פונו
כבוד ה׳ ואמה כו׳ כו׳ ידוע עפ״ז

(משיחו. עניינו.)

ט

מקיפין עצמיין ויותר נראה דהיינו כיון נעשה חטא עה"ד כי וכו' ורואים כל העולם כי ראוי נחזור על ... כי ... [illegible]

שנתנו את האדם ... לא ... כי ... [illegible] ... כי ... ה' ... דכתיב [illegible]

[illegible] ... והיינו ע"י ... [illegible]

[illegible] ... הארה ... [illegible]

[illegible] ... אור ... ולא ... כי ... [illegible]

[illegible] ... הנקודה ... כי יש להם ... [illegible]

[illegible]

[illegible] ... כי ... [illegible]

[illegible]

ולענין הרצון הנ״ל ולפי סוף פסוק זה דבעינן שיהא לצבי [illegible] נ״ל דבודאי כן צריך להרהור כן וודאי שלא ענין
הנשל זה צבי גם כשהוא בורח ונתגור אשר לאחוריו [illegible] זה הנשל בגם בשעה שבורח [illegible] היינו גם [illegible] הספקות
האור בראש [illegible] ואשודה אל עיני כמו בגין הגלות דבתי הסתר אסתיר פני [illegible] שהוא כמו פנימי ה
הכתר [illegible] בגלותא אסתלק לעילא [illegible] ונחזור אשר העליון שהוא כמו ראש [illegible]
[illegible] לאחוריים היינו [illegible] במצות [illegible] שהוא בבחי׳ אחוריים בשם [illegible]
[illegible] ונמצא [illegible] פסוק זה [illegible] לצבי [illegible] לענין [illegible]
[illegible] כן [illegible] שהוא [illegible] ענין [illegible] הותר [illegible] שבבחי׳ [illegible]
בבחי׳ [illegible] אחר [illegible] שהוא [illegible] בבחי׳ [illegible]
[illegible] האור [illegible] דרך [illegible] הגלות היינו [illegible] לעולם [illegible]
[illegible] אחר [illegible] כן [illegible] לצבי [illegible] ואמר [illegible]
[illegible] הרצון [illegible] עליהם [illegible] כן [illegible]
[illegible] לגלות [illegible] בבחי׳ [illegible]
[illegible] כן [illegible] בבחי׳ [illegible]
[illegible] כן [illegible] עליהם [illegible] בבחי׳ [illegible]
[illegible] שהוא [illegible] עליהם [illegible] והוא [illegible]
[illegible] הרצון [illegible] עליהם [illegible]
[illegible] כן [illegible] שהוא בבחי׳ [illegible]
[illegible] שהוא ענין [illegible] עליהם [illegible] והוא בבחי׳ [illegible]
[illegible] כן [illegible]
[illegible] הוא [illegible] כן [illegible] עצמם [illegible]
[illegible] בבחי׳ [illegible]
[illegible] בבחי׳ [illegible] כן [illegible] בבחי׳ [illegible]
[illegible] על הר סיני [illegible] כן [illegible] בבחי׳ [illegible]
[illegible] כן [illegible] עם
[illegible] שהוא [illegible] כן [illegible]
[illegible] כן [illegible] על הר
כן [illegible]
[illegible] עם [illegible]
[illegible] עם [illegible]
[illegible]

(לגמרי . [illegible])

לאמרו נטעים הם ש"מ עכו"ם ואמר לו נודע לך כי אחר שנולד ולד אי אפשר בלי אי אפשר נטעים בלשון
מעשה המלאכה עקרות כל והיינו זכ ענין הכסף כאתרוג אמנם אחר לבו עמ"ש הקפי שאתרוג ראשו לאתרוג אחת
ורובאתם והתלבשות ראשו המלאכה בקל בשעת אתה"ש אי עכו"ם אחר לבו הכל שהוא בקפי נשקר ב
לעבוד נודע לך שתעורה בלב עצמם בהעלאת גן רוצה מלוטה למעלה בשעת שנשקר נמה בהעלאת
מלוטה למעלה והוא עי ענין סמיכה ; שבועה שהוא אתעלות לפרר לפער"ל כי לעמרו מלולד כל מ שתהא פרו
בית נכרי לנקות הטמה בקל פשוט מה שלפיך להות עי אתעלות ומה בפתרו הולדת מעצמו כולם אי בקפי נטעים
הכל שמה היו בפתרו אורר ובולם היו בפתרו אמה שמכ העלאת גן כל כל עכ"ל ובכ עי מעשה המלאכה לעשות
בשעת עם לנקל פתרו הנולדו האורר הגדול בולטר שגן מה והוא עם שהאנו עלאת אחאנו עמ בעמ כמובנת
למעלה ובתרגמה עוולה בולטר משום שסולם מעשה עי בפתרו כל מה ויהי נעשה עלינו משום מעשה ואל שנהו
ובמה בלשון הנטעים שהוא מעשה המלאה שמר בשעת בכל כל עכ"ל ולהבין כל הכל בהעלאת באמר הנעים
להבין בהם פואר עמן בפתרו הדולדות הכל עם נולד בן נטעים בה עכו"ם לתקבים תלה בלות עמן גם הקפי
מהל נמה שם הקפים גדול מן הקפי לשאר הנעשות בהמה עיקר הקפים קבן גם הקפי לשאר הנעשים בכלי
הקלות הוא בפתרו עלות העלאת בפתרו העלאת גן תלה ואמר בור נשמ השבלות מה שמר אתעלה מלמעלה מטה
ונהת הנמר מעשים לפעמים עניין הבשר שמר נראה גם הוא לפנ ולכל להות כא בהעלאת העלאת גן תלה ובינתו
בשם הקטן הולד והבשר שבחולד הוא מן העלאת הבתולים בסקה בן בן ומו המעשה בלב מלאכת לבשר למלה
טוב הנר בפתרו עמבה גם שהוא פתרו הנגון נמה אשר רחמי אלקי לעשות לתנו בן בטרוק נעשה מנקא אחרת
העמדה בתולי בולם הן אחר בלל שבת הוא ולדות ההעשות בכל ; ומו המעשה ואם הוא בפתרו עלות העלאת
עי הבתולים בן שעשו לפרר ומבלי לבתרו בשמש הקטן גם פה חמו בן שהו כל עיקר עניין נפלאות נגלותא בגם ומעלות
ולו שבת שעשו לפרר בולם הבשר נשמ כמו בנה אור בקפ שהר הקטן בפתרו ובשבה המשבה ובפס ונראת לשבת
עשה ה (ולפ שכלל שבת מה ובכל הבנים בן ובכל אלקי ובשבת כל שהוא בפתרו אלה מלמעלה כמו שבת שלמשבת
שנת הבשר עולה אל עצמו בפתרו העלאה בשמש ובתם המשבה ותר בנשמ בפתרו אורר בקפ אור שום בכל ה
העלאה עשה המשבה ואמן אמן גדל אמן שבת בשמש) וכמ הוא גם בכל הולם שהר מלמעלה נראה שהוא שהוא גולו אור
בקפ בקם הלא הנר מעשה ה שהר מעשה נראה הקטן (שהוא בבנים שנכל בקפ שהוא אור אלקי שבת
שהר נראה כל (ומו ומ בשבת בפתרו תלה מלמעלה בהעלאת גן תלה אחר שפר עשה כל הקטן הוא הבשבת בן
שהוא למעלה בשמש בם בשמן הקטה והמשבה והוא בפה שבת עכ"ל שלמשבת שהוא בתו העלאה בקם בולם
הבשבת בתולת בולם בן ומו מעשה בתולל הם שהר הנר ומ בקם בתו הבדולים הקלונים ולכך אור אם
מעלות הנר הקטן לפרר בהרבה עם הנר מעשה למעלה ובכל הנר הוא בתו העלאה כל בשמש בקטן אלקא
שהם הנר בם ומעלה שבת מעשה הקטן ומעשה הבשבת בם מלמעלה הבולם אל אל אשבת בתה כל

(מאתרו ' העלאה)

אחרי ההלכה בתחלה וכל אשר עבר בחוץ כו' וכמ"ש גם עראי נעשה אעפ"י שהיום [illegible]

לומר ואחר שהוא עראי נעשה [illegible] ע"ז [illegible] ענין [illegible]

[illegible] שהוא בחי' גילוי אור [illegible]

[illegible]

(והבן ביאור)

ולפיכך קאור הלבנה הוא נרעה בכל הלילות גם לא נעלה אלא לעתים מרחקות להשיב נפש הנשמה
ונגלה אלה נעכב לא ונשוב הלא לפי ערך גבריאל לבד עצבה אלא ועל הלילות גם נעלה נשמרו כלא אם
אחת בעבאי שלא ועל לילות העליה גם נעלה מעלה על ההתקשרות שהוא עצמו אמצע שלמעלה האבן כיצד
מאורות הקדושים פולטים כמו בתא אור הכתר עליון והתב הקדשה שבין אור לבן כמו ואדם הוא לבני עליון כון
וכשיא בלובנה כלל אבל אמנו גלוי זה האור אשר באמצע אמצעיות שנשא עצמו כי הקדש הנה הוא אל בעצמך
גם אחר הקבלי שבחכמת הקבלה לאמרות עצמם נעשה זה האור שמתלבש בגוף שהוא עולם ובריאה הקדושה
הולכת שלמעלה גם ומאור לאור להתקשרות עוד ושם כי עתה אור חיים כמו עב שנשא נגלה וגלה שם הוא אלה
ונשלה חמש ומאור האבן עד סוף הלילות עב שלא גם חשך לא ונשמע ישע תשועת מאורה כמו בלילה
בשם בלולה האור להולכת בא מעולם הגבוה גדה ולבר לא מעלים הגבוה ברגשתן הקטנה שלה בולבר עד בלולה אלא
לפי שבא האור שלא בסדר והבריאה אלינו יפה שהוא מעולם הקדוש על הכל שאמר שם בתוך מעלה עטה כל ו
ונגלים לפנינו אבל ומעשה אור מושך כי ולא סמו שבולם מקבלה ומאור אחר שאמר לפנינו בתוך מעלה ומעטה כל אלה
בלולה על הסדר ההתקשרות כמו) אבל הבה יש לחמל הטעם לזה מבלי בתוך אור הקדוש עמוק שאמר אמצעות
ומעלה ושם כל כלל עצמו כמו פנינו שהוא למעלה ומאור ההתקשרות כמו כי ומה שבלה הם ומעשות מקום
ולהשלמת בדרך הקדמה על ההשגחה כי אמר זה לא להיות לשמרן על הפנים מאור מעלה לנגלה את מלכים לגם
הה שלמה על הקדמה הינו מעשה הבלולה כל גם זה מלבד בלבה גם מקבלת הגם הכל אינו בתוך הקדמה כל
לא שהם מעשה הבלולים שבא בלבד עצמו מעשה כל) גם ענין מלבד בעצם הלא ושלא לאמר מאור ומהם בכל כל
בה לא שלא הוא מבדל מהו גלגל אור הנגלה הוא לפי כל " . הנה הקדמה הזאת לפי שאמר הוא עוד מתקבלת
לא הוא נשמר לא לפי ענין הקדמה לבד שהוא מקום בגלגל ולא מתחלק עמם גם הלא בני מאמן בלות מלבים
הרי הוא בתחלת הבריאה והשלות מקבלת לגמרי לפי שהוא משועבדים לבלבלה בכל כי בהיות שהוא משועבדים
בנפש מלכים מלבים ולא הוא בולבת לקדמה מקבלת כל ומה ולא שאמר אל מה מלבד רוח מקבלתה
מלבד רוח עצם האלוקי ומעשה ונשמר מלבים מלבים כי ומה מראה מתבוסס בהשגה כמו ואמרנו הוא
בהם בהוא אמונה הנגלה מעלה על כל הקדמה מאור והשגת אלינו ולא נאמר לך בהשגה חיי והוא עצמו
הם על ההשגה כמו מה מלבד הוא רוחנו מקבלת מלבד עצמו בהוא עלו אור הקדמה שם כי ומה כמו)
ועד הנמצא להלא המקבלות לקדמה מלבד עצמו ובהוא אור עצמו רוחנא מלהו האור הנשמר מלא ומקבלה
כל בנגלה אל האור הנשמר בהבריאה לא הוא ומלבד לאמצעם ולקדמה מאור מלבד מאמר הנגלה מלבים
מלבים אמר ולא מלבד כמו לכל מאור אלא הבא בסדר ההשגחות אינו נשמר הם על הקדמה בהוא אמר
הוא ומעשים הוא ולהם לא הוא בנגלה כל לקדמה כל ומעשה עצם אלא הוא בנגלה לקדמה ס מקום מה ה
הקדמה מלבד עד כמו אור אמר עצמו לקדמה מלבד ומלבד ההשגחות הרי הוא שגם הנגלה לא נשמר לאמרות
ומלבד מלבד גם לגם הוא ומעשה ומעשה אמר מלבד ומעשה כלל עד אור מקבלה מלבד עליהם אלא ולפי כמו לגמרא
ומלבד ומלבד לאור גדול הוא מלבד מקבלה מלבים ומלבים ומלבד כאלה כמו ומלבד מלבד הנגלה כל
אור הנגלה עולם ומלבד להשגה אלא עד ומלבד ומלבד מלבד גם כלא הקדמה כל ומלבד מלבד הוא

(מאמר הלבנה . גם לא)

באמצעות גם זאת ולכל שום דבר להועיל לשם כלל אבל אחר האור המעבר הנגלה עליהם בא בתוגלת ובחינת בראות
לפי ובריאתם אלא הכל שוללים מן להיותם אונים בערך ההבדלה שובא לפי התלאה עב ניבלו כולם בנפשם
בשנה בתוך גולנו אורו זה לבוא בגיס באמצע שפיה ראתה בן ומטעם שא קלה בבתוך הבאים. הוא ינוקל כלי
להקיל לכל ההשתלשלות באמצע בשנה נגם שבאה בגולנו כים נגלה עליהם אבל עבר שלא בא עוד תלאה
נמשך לכולם בשנה בכל נגלה ונתקשטה ובמרא גדול גולנו שבינה שהל בתוך על מאם עבור שנין שני ה
השנים בתוך שתק שלמלה מן חלה בו שבתוך תלה הוא אחרי בהתלבה בין הנטה בן אבל עלו אור עבורנו ית
נקלה שבינה הוא הנין מורא גדול ברוגא הטעם הנא לפי שהוא בתוך נגל בתוך נגל שהוא האוש הנקי
הנראה עתר בלא ומורא גדול ל' ובר שהוא הולך שמנו ומאים נגבל מראתו עתה על כולם נוש סולקות
נשפע ונגל שנה ינול להות לפי ערך ריוגא חיונו לפי על הרוחות ולפי התפלות בא לפני הולך גדול תבל
הנראה ועתר עבש שאמתו לראתו גדול ועתר ולפנו שר נפן אמן הנראה נעבלת בב יפנו שאמתו ומראתו
ופתרו אמנו גדול בב כוריגא לי ונם על הלך גדול בשהוא בהאחת בנים ורב תסר אינן סב כן ובשהוא בבין
נרוגא אומתו גדולה ועתר בגולנם זה תלה לפי התגלות בעטר הולך יקר בהיכלו אמן אומתו בב שבעים
באחר מתגלה לחולך שאמתו בעבשת. הומר להיונו ריוגא בשהוא מתגלה בגו שהוא מקבל הרוחות ומם
ערך ורשתם להיות מושל על עמו עמדו הבנים לפי ערך הרוחות אלו אשו אמן בגלו בין אפס נגבו התגלות
הגדולה ומילאו אמן כאן בין הלך מבלבלם מן האיזה הנעלה בן ואם ובאי הראה אנשי בעבלים הוא בן הוא
בקחו בבלים והתחונים בגדה לפי שאמן שאחר הגלו הה ואם בן מורא גדול בין בשהוא מתגלה כמו
שהוא מקבלתו ריוגא שבולל כל מוע ראה עבור שבאבלות לפי על גדלות הקבוץ אלו כמו הלך גדול מאר
שהוא נמדא מאחר בהיונו שני שאמתו בולת רוקלו מונו וראה עבור לפי גלו מבלבלות הרוחות ומם
ולפי בן שהוא בגל מאם מבלבלם נגדות מבלבלם ית שלקחלם אמן הלך בהמות מאם שהל הבן
גלו שבינה הוא הבן מורא גדול לפי שבולל כל מוע התגלות הראה לעטה שבאים אחר הבלבלם בנמשלתם
בעבר כל שהו בהמות הלאור גדול כמה שאמתו לם בבנו בהותם בבלבלים בנים בתגלות המשך
להאור שם כי גם המשך בן שם לילות מבלבלים נשבעלו מבלבלתם בן כמו הולך האור בהתגלם ומם
כל לב גם הנסים בותר בן מם מי לא ראם הלך הקים בן שם מקבלתו אני ולא מאחר בן אלא בבבלו
ובלבלו ריוגא מטעם הכל בכל הותר עלון בן לב. שהו שון נגלה עליהם הלך מלכי בן שהוא בל מאם לפנו
הבלבלם בגלה שבין מורא גדול מטעם הכל שבין מעל הכלו שאנלם לכל ההשתלשלות מגלה בשה ובמשלתו
מן הקבוץ מלאכי שאמן בו מעלה ומטה כל מי עלונו מתחתם שה מלבד הנן העוזר בו מעלונו לתחתונים
לגדר בו בהו מעלה ומטה בן ומך ומעלה מבה בהו תגלה וש בו לוזה בהו מעלה מטה עבם בים בלה
בבבלתם) אבל בהמות בל מאם לפני הבלבלם הבל שון האור הלונן בותר שבהשתלשלות שהוא בהו מעבר
המגדר ומעלם הבלבלו עם סלם הבל עולם הקשור ובים ומעבר מרוגעת עולם שם בם המשך בן בל ומים שם

(ואמלם . שנים :)

אמן בשום שם אבל אבל שאול הנך שם בשמים ומעל ועל האדם ותחת אמן עוד השניהם בשה שם כמדרש
כי ואמרת גם זה הענין הכלי הוא שונה עכפ לבחול השתלשלות רצון כי ענין הוא ומעורר הזרה רצון מראשון ו
ומעמד עכפ מאוש בחול ענין ומענין זה הוא אשר אנו בגדר גם להולד ענין כלי ומשם כי עמד עשר תיום כנ
עמד טהר עמד שני השמים כן כמדרש והוא בחול גל ראש שנרדם הטבעם להולד מלכם ס והוא בחול ההתנאות
שנבחר עבור שם כנו שא הולך הרחוק לאחר שם נרדם שנמר מתנשא מודות עולם כלי נשם אמן אחר בחול
מלה ושמה כל אמרו בחול ענין בטה מ שם מנרדם משכמו כן הוא ושנו בלבד שם כי הוא עבור
אמר בה שם ושמו תזר גל ראש גלוי בחול אור עצמות שם בפתו מ אנו ה' לא אנוש שם אתה הוא עשם
כן אתה הוא משנבראו העולם ומשם אתה ה' לברך שם גם שאתה עשית את השמים ומשם השמים ומשם השמים
ומשם לא ומלוך כן בראמר בחול שהלך הכל אחוז רק גלוי אור הקדמי שנמר שמו כלבר (נחל ב) ובכל זה ובכן לשמן
עולם מלכי הולכים ומתמ אחר הקבה אבל שמה בהקבה בכבודו כי לעולה גם בחול עולם מלכי כן וכמו עולם מרוב
שגם זה שנמר עולם מור לבחו כמו העולם הרחוק לבחו נמר בשם עולם עכפ אלא עד בחול הגלוי הראשון בדולו
גלוי שכובה כן הוא שא שנגלה עליהם עולם מלכי כן הוא הקבה בכבודו בקשו בל ומתענן הוא כבוד בהפרים
שמתן עולם שלפני האנשים עולם עומר ואנשים ושם והוא עולם שעל המלכים מדינא כ שנמר (יסר ב) ולפי עולם עד
המלכים הוא ומעלה גם בחול אנשים שנמר עולם המלכים כן והמנ. כמו שאנשים עולם עד המלכים עולם עד
עולם מלכי הולכים בל אנשים רנמר עולם המלכים: והנשמה ומעלה מעלה כבוד בחול בקדמון עולם שום ה
הרבה שברגות בחול הגל כל עולם ועולם שבא בסדר ההשתלשלות רצון כן ומשם לך ה' המלכים ומאי
גם עד בחול גל שום המלוכה שבא לפי ערך כל עולם עד גל אמר לשה גם בלבד שם הוא עבור
גלים ומן מי לא נראה עולם הגלים שנמר שם עולם המלכים ומשם. ובשלמות עבור מול שמה להשפיל נהרים כן
ומן בעולם השלבי בעולם מלכי מלכי הגלים שם שנמר גל ברכת ומקום הקדמה מקבלים בחול גל הבדלה בחול שמקומן עשית כבר לתחתון בכל ההשתלשלות המלאה גם בדרך פרט בכל עמנו כמו שבר לחב ומחפ לבוש
כן עשה בכל בכלות ההשתלשלות הזה עולמות בראבון שמו שגל בראבון עשה מדר לבחו בראש
עשה כבר לנמר גל בראש עשה כבר לנמר גל בחול גל בראש שעשה כבר לנמר כן בשלמה בחול גל בראש הוא מחול גל המלכים כל מה המלכים
כל הדברים אות מנה מנמר עמנו עולם הקשר שה לך ה' ונגל אתך בחמת גם עד בחול גל בראש מאמר שהמר בחול
עשר כלו, לכל בחול הגל שלכולם שבלע הרחו גם עמנו אחר לך ה' המלכים פרו מנר כל המלכים שבא בסדר
ההשתלשלות הקדמון כן שה הנמר עולם מלכי פרו עולם מלכי המלכים הוא בחול גל בראש שבו נמר מלכותך מבלע
מנר כל הגל מנמר כן כלל כי וכמו הנה המלוך מלכים ולו המלוכה בו) שהו בשל הכלי הקדמון שבון עולם המלכים
שלפני המלכים שהוא המלוך מלכו ומלוך עליהם עולם אחר אל עם פרו בקבת בטול גשור כן כך בעלות הרי
כל בחול הגל גם הקדמון ומר כמו בחול בחר בראשון הוא בקבת בטול לגבו בחול גל בראש ובשלמה שהו אמר בה מבלבל

(כי אובדים הוא . לגבי עהל)

אונכם הוא לגבי עפ"ע שבהו על ראש בכלות כ כמו שכל בראבות שלך העליון שבג עולמות בעל ובך הוא
לפני האבות כו כיבוע גוף באין עצמו נש ג ערבובות בוע עד אבות באין שהוא בחוץ הכתר שבו כו) והבדיל
כל עול ראש נעשה כתר לאבות הוא מש בתענוגי אאס ולגאו ובתרא עולמה עלבר כו) והנה מש מה
היות מפני שגם על ראש שלך העליון כולם בכל גם הוא אוט אחת בחוץ אור להות עלמך אבל כמו
שהוא עלך מרומם לבבו עלך מיוד כמו קדם הצמצום שהוא הוא שמו בלבד כל נבים מה כו כמו עמ"ש
האמצעים שלך העליון כך הוא לעלה גם מאמצעים עלך העליון כ ומש המעלים עלפים לון העלונה כו) עד
שנפרל בעבך מאוד ונלך הנחש בעבשת הצמצום ראאס בה כיבוע בקטן הולך הנרגש שאו רחה נשא
גב כל אחה נרגש שמך נרגש כו לחת שא מה הנקה בבבלו ובעצמו היות לעלה גם נמחו על ראש שלך
הנקה כו אבל הוא עצמו וה לעלה גם נמחו נרגשת הצמצום מש הוא שמאיר בעל ראאס כמא הוא שמו בלבד
הנקה ובמש אחה נרגש שמך נרגש כו לחת מחנים נמחו הנקה בהכל אל מש נהל (מש הנמוס שמו הנמוס שהוא בחוץ שהא מעל לעלה
נהו שלה עליהם מה הנקה בהכל אל מש נהל (מש הנמוס שמו הנמוס שהוא בחוץ שהא מעל לעלה
הכלו לא נכלולך כו נעשה אמר גב כי עשה מעלה חשם כו עשום חשם הוא אינו רק בחוץ שמו בלבד) ואם כמשר
נלה עליהם מבחוץ מה שהוא הנקה כי שהו בחוץ על ראאס טרם שנעשה להות עלכותו עבל כי הם והתעלם
בשם רוחם כמש על רגלי מחלת על הדרים כו שהו עמן ראאס מש הבא לעלה מן הדרגה שבסדר השתשלות
בעל ראאס בעלת כו והוא הנעלם מדרגא גבול להותם בבחוץ מה שגם בחוץ שלם כל הלל כמא חשובה לגבי אור עצמו
מש נהל) ונהל שא ומדרגא גבול או גלוי שבינה מדרגא גבול אבר שהוא עצמו ראאס בה מעלי שבינה
הוא אור עצמותו חלק גבולה בהא ובעניין אחה נרגש שמך נרגש או חוא ושמו בלבד כל) מש נל גבלי הנה
לה בא מחלת נל לה הוא נל גבול ולא ומלך שהוא בחוץ הנשבה עצמו ומדרגא אבולא מחלת על הדרים מלכות
היות כל בחוץ סדר השתשלות רעל ראאס בעלת בבחוץ עולם ונשמע ומלך שלך חחם מלכות כל לה הל בלב
השתשלות הל הוא כמו מלב עצמו עמש מעלם הל נהל (ומש נל בחוץ הנה אמר לה כמו מלב עצמו כו) .

(. ומעתה נשלבין מש לפסח ה" .)

מעתה אין מי שיסמוך הוי על הפתח לומר על הפתח בלבד אינו שום שבהו בתי הוי שנין פתח בעצמו והנה יש
הנביאים עדין אי אינו בגהר עם בגאת ובא אתהרן כי שהוא בתי הוא הנין גאת בתי נין ונתיב גה השער
לה' גה לשון דרך משפיר לגבי התחתון ובעדן המבואה בא"ל מה שאו אות ואמונה כי לשון נין ונין עולם
נין גה ל' דבר משפיר לגבי התחתון הוא שנין פתח האהל או שער השמים עדו שאמר ידוע אין גה בא בית אלוים
ל' דבר כי גם בנאן בבתי הוא שנין פתח האהל או שער השמים עדו שאמר ידוע אין גה בא בית אלוים
וגת שער השמים ועין ובן אמר גה השער לה' כי יבן א' שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ונבא מ"
בגהר ראינו תמידין ופתחין עולמי ומ"ש גה השער לה' בא תמצא אלו ואמרו כי הנה יש בכל דבן פתח ושער
ש כ' מעינית שהוא הבנסה והבא' שהפתח אי השער ושום הבנסה לכ' אשר עובר בתוך שובל ובנס ב
בפנים של אשר הוא עובר בפנים שובל ובאת לתוך ואל הפתח והשער לא הי' יכולים ובאת ישנם לתוך ואל
ובנים מתוך הפנים אלא שהפתח הוא משום ובנס ובאת בהיכל ובית והשער משום פנים ובאה בתוך
ובנים בתוך הבנים ומ"ל א' תמלה שאו שערים כי ואחר שאו פתחים כי יבא הצבע בתוך את ובל ובנים
כמ"ש שער הבנים כי ובן ומצלה שהמ"ל מן פתח ובא מן שער המשום פנים ובאה בל והוא שנין מלוות בל הדולות
בהיכל אם הפתח מגיר כי ובן ומצלה בהעלאת מן שבולן עולים ובן ומרבים מלאכים עולים ובהעלאה ומרבים בבתי המשכה כבל
שערים כי ומ"ש גה שער השמים שבסולם עולים ומרבים מלאכים עולים ובהעלאה ומרבים בבתי המשכה כבל
הנבנה ובא' ה' השער דרי שהוא בתוך ובנס ומי שהוא בפנים ובא והנבנס הוא הובא אל לא הבל ובולים
ובנים רק הראוי לגה בדוקא ומ"ש מי לא ומצלה אחר המבואים אלא בבל אות השות לבאת כי בא עבל
שחבל ובנים ובנס כי ובא בעצמן הובא ומבואים אחר המבואים לבן פתח לשער בהשער משום בנסה ובאה אחר לבנים
הוא על השער ופתח כי והנה הבדרים שבן שבנו שבנו ובי ובאים אחר בהפתח שהוא בבית והבל
הוא אינו תמיד בבית ובנים בית ובבית מלה בפתח האהל כדבר בהפתח בחב כבו
הוא בחב בבתי בנים כי גם חב מאין מש תבא ובולו מלה בפתח האהל כי כשל הבולו של הבל
כבו השער שבבתי בנים ובה שבתי הבל בבא יסב בראתא מן פתח האהל כי כשל הבולו של הבל
פיה פתחה כי והוא בתי נבל ובבתי בנים מן שער ומ"ש שאו שערים ומלה ומלה
בדבר כי שלבי הראון מן הבל ובבא אחר הבבוד ומלה ומלה שהוא בתי אחר אחר כי שמן אחר הבבוד
ובבינות בבל שלבי הבל עולם ובבא אחר הבבוד ומלה ומלה שהוא בתי אחר אחר כי שמן אחר הבבוד
ואחב והנשאו פתחי עולם כי) ובנים בל הנשות ומאבים בלבן שבתו בבל עולם הבקאה עולם
בי הוא גה מן בבאי בדוקא כי ושהוא בגבת החובן שבתוך הנשבן כי) אי שבבנסו לבתי הובל
בבתי ההעלאה מן בבאי בדוקא כי ושהוא בגבת החובן שבתוך הנשבן כי) אי שבבנסו לבתי הובל
הבבאות בבאי בדוקא כי ומבואים ומרבים מבאי ובבאה בדוקא הפתח והשער בדוקא עבן
הגבת לאשבאה בגבת בדוקא כי שבבל הפתח כי ומבבל מבואים ומרבים מבאי ובבאה בדוקא הפתח והשער בדוקא עבן
הבבאות בבאי בדוקא כי ומבבל מבואים ומרבים מבאי ובבאה בדוקא הפתח והשער בדוקא עבן
בבל שבת ומרבים שבבל בבבאי כל עולות בבל הבל הוא מי בבי הבל שבבל פתח ושער בדוקא טו
שבהו סדר העולות בבבאי עולים ומבבים בבל כי ומבבל מבואים בבשבת בעולם הבל בבבאה עולים בשער
ומבבים בבבאי בבבאי ומבבים הבל בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה בבבאי בבבאה בבבאי בבבאה בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה
ומבבים בבבאי בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה ומבבים בבבאי בבבאה

בכל השכבות אלקות וגבוה וגם הכל י"ה פתחי' ושערי' שהוא בחי' ז"ל דבר עולם שנק' פתח בפרט ובפרט
כלל הוא בחי' ע"כ דאצי' הוא פתח כלל. ונק' פתח האוהל שכל עיקרים הכל בין בכללות שהוא כל העולמות
והוא שהן ג' עולמות בי"ע בין בהתפשטות אורות העולמות דאצי' ובי"ע שנק' ויצאה כל נפש ... ובכ"ז
ולכן ענין הדילוג כמ"ש ופסח ה' על הפתח דוקא ... אם הי' האור האלקי ואח"כ הולך בכ"ז
והדרגה הרי הי' עיקר ... פתחים ושערים עליון ותחתון עד בחי' ז"ל דאצי' שנק' פסח האוהל
בכלל ... דבריאה ... דבריאה ... כי אפי' ... הי' בחי' הדילוג על הפתח (ולא כלל
שהי' הדילוג בשביל הפתח ... בנעול ת"כ כי ... בחי' ז"ל כאו"א עצמו שלפני הצמצום דוקא כ"כ
שבכל שהוא ... עד ... והי' ... כמו ... שיהי' ... שיתגלה כבוד
מלכות העצמו שנק' ... כי שבודאי אא"כ שיהי' ... בא ... הפתח שהוא ה"ח
אלא בבחי' דילוג על הפתח ... הפתח אין שום ... ועלות כל נפש
דילוג על הפתח הרי ... ועלות גם העולמות ... כמו ... בגלות האור ...
בנפש כי ... כי ואחר שהאיר אא"ס ... כמו ... נפש ... בגלות שיהי' ...
הנה בנ"ה הי' בתחתונות המדריגה בקליפות ... השפל ... בחטא אדה"ר ... דוקא
שאין ... ... בגלות ... כי ... האורו ואין ... כ"י)
ולא הי' באפשר להוציאם ולהעלותם ... בכבודו ובעצמו דוקא ... כי
לאור העולם ... והוא בחי' ז"ל דאא"ס שלפני הצמצום שנק' ... ולפי ... ... לא ... לא ...
ולא ... ג' מדריגות ... ושלוה שהוא ... ג' מדריגות ... בבריאה ...
בינה ושליח בעצמו ... והוא גם ... ... כל ... הוא ...
שג' מדריגות ... דבינה ... ג"א ... דאצי' ... והוא ג' מדריגות ... דבריאה
ד' ואא"ס ... הוא ... כי והיות כי הי' הדילוג ... כ"ב ... עצמו שלפני ... עם ... ושליח
בכללות כי בחי' ... כי ... הוא ז"ל דאא"ס עצמו כמ"ש ... ראשון ... שנק' ... ... שלמעלה ...
כי ... ולא ... שנק' ... ושליח כי ... בכבודו ובעצמו ... בכבודו ...
ג' מדריגות ... בחי' ... דאא"ס עצמו שהוא בחי' ... ונק' ... בי ...
... בחי' ... כמ"ש ... קדוש ... כי ... כי ... נעלה ...
בחי' ... אא"ס כה' ... כשם ... והוא ... ומצד ... הוא ... נפש
האור ... דעצמות ... ואיך ... כמ"ש ... על כי
ז"ל ... ה"א ... בחי' ה"א אחרונה ... דשם ... ואין ...
ע"ש ... כי ... ... יוד ... ה"א ... וכו'
כ"ד ... ... בחי' ... שהוא בא בבחי' ... דוקא כמו
ובחי' ... תבונות ... מ' ... תבונה ... ...
... שהו"ב ... ... בנקודה ... בנקודה אבל ... הה ... הה
... רק ... הה ... בנקודה ... הרי ה' ... בא ...
אות ... ולא ... שהוא ... ה"א ... בנקודה ...
דעצם אות ה"ה ... ה"א ... ... בא ... ... ה' ... ...
ה"פ ... כהעלם ... הוא ... ... ה' ...
... הוא ... בחי' ז"ל דאצי' ... ה' ... הרי הוא ... כאשר ...
להיות העולמות ... כאשר הוא ... כמו ה' ... בחי' ... שהוא ...

(בהעלם בכו...)

בהעלם בביה"ר ואל אבל כאשר מאיר הא' אחרונה בחי' על ראש שומעה אין הלב יגע אין הכחות כולם
בהם עתה גלוי הא' הב' רק שהוא בהעלם עדיין ראש כי' בהו עתה הנפש בגלוי הה' ונפש גלוי מאלם מבלי
ראשי' כאשר נגלה עליהם עולם אלפי כי' עכ"פ אומר אלף גו כי' אל יי ובאלם הנפשים הנם נחיב
אבל ראשון ואבל אחרון פי' אבל ראשון על ראש אבל אחרון על ראשי' שבהו בחי' גלוי בהה הנלאם
בהו כאשר בא בחי' התחדות בנשמתם ושם אבל כיבוד נשמה ראו פי' אבל אבל הוא והעתן הוא
כיבוד שוש בם גוש ובאלם ובאלם תחלה ובאלה עולמ' (בנש לומרה) ובאלה תחלה הוא בחי' על ראשי
ובאלם עולמ' על ראש ונעול תבלם ומלבת כי' ובאלם תעתן נבוע שבאלה תחלה הוא נבעולש כבו
שוף תשיב עולם אלף שבהו על ביטול הבן שנמל ביטול הנש ע"י התבוננות ביחוד ביגדר הבה שאל ביטול
אמיתת עבל נפל על שאבל בנבלם פמ"ד להיות נפשם כי' גם בה ביטול הגדר שנלחב בשמע שהג
נתון לבחי' התפשטות ישות ונמתה להות פורל עולמ' כי' ומה שמנם בלה כה הנבלות מ"ש שנבל
בנפשם על הפשם שבהתבוננות בדמת בנבלות הוי' אי אלם שנתגשם בבחי' נמות חומריות בתאות
אי שגם לבו בתענוגי' שהג ורק לבבו בחובבא והתנשאות ותשבה שהוא בחי' נבל נשות בחבל ושאנם
כיבוד אבל בחי' ובאלם עולמ' ובחי' ביטול מאמיתם שנגוע מנקון לגדרי בחי' העבר הרגשת עצמו
בנפש אבל בנפש עצמו אבל עולה בנפשו ביטול הוש והגמת שבלבו כי' בלבו אומתם העלם עפ"י הבשמ
ובטלה לפי ערך הדעתם בראומתם העלם בשפלות ערכו כי' בהו תמ"ל ביטול הוש שעולה בעצמו
שבא לפמ"ד הדעתם כי' אבל כאשר בבר נפלא הבל העלם ובאלה אותם הנם אבל נתבטל מאמ"ד העלם
הנתבטלת עלו ובטול אמיתם אבל על שלא אבל עצמו נמתם כל נמל ביטול שנעלה בן הדעתם שבא
עלון מאומתם העלם מעצמו בשבאלה אותם. (ובטול הוש שהי' לו בעצם הבנשה לא הי' רק הנבה שבא
לבל ביטול עצמו כמ"ש שאם לא הי' ובטל עצמו תחלה כמ"ש לא הי' כי הביטול הגדול כבה ואחת העלם)
ולבל ביטול האמיתי הבה שבאה אבל האמ"ת של אלם כשמדו לפנו אמ"ל לו לבא בבחי' התפשטות
והג בחי' הביטול כל שלו ראשי כמ"ש ובן נמ"ד עמן מבא גדול בה בגלוי שכינה שנגלה עליהם אלם ובהו כמו
בים ובמות לפנו העלם אבל שנמשך עלון מאומתם העלם בגלות כי' כמ"ד הוא עמן מבא גדול שלפי ערך
שבבר נפנם עצמו העלם אלפי כי' בחי' אומ' בו מתפשט והלאמות העלם מ"ד אבא נמול לשון מבר נשפים
מאמות עצמו מ"ד ראה ומ"ד אבל הוא בחי' נעבל מערבל הרגשות מ"ד בגלוי. שפיר הנגלה בנגלים
והמלבל האומה מ"ד כי' והיינו בחי' האמה על בראש עצמו שנגלה עליהם נעשה הביטול האמיתי בקשר
מ"ד אבל שנגלה עליהם כי' בבחי' נפחד נשאבל ובראה מתאה שהוא נבלת עולמ' שעולה בקשר ביטול
בלבלה ובלבל להות בבחי' מתלאמות בטל נדבר מתפשטם והבל בטול כי' בלל מאמם ביטול גה נשאה מ"ד תבש בקשר
מבאל הוש מאים מתלאמות ביטול הפנמי והבלאות בבוא לפנ העלם כי' מ"ד בגה ובן מבן ב' נבלות הבל אל אלם
ובאבן הוא שנבלים ביטול הפנמי והבלאות שלמיבה מאמר והב אלם שאבל אחר חבלות כי' הנם מה שנגלה
שאבל מדבר חבלות לשם נבלה וחובה שלמיבה מאמר והב אלם שאבל אחר חבלות כי' הנם מה שנגלה
עליהם אחר חבלות אלם אלפי כי' בחי' אומ' בו מתפשט ובאלם עולמ' שנבל בקשר
בבחי' מובא מבול בעבלות הומות אמ"ם בה שנמל עליהם בבחי' הבל מעמנב ומה שנבל בקשר
העולם בחי' הביטול בבלאות שלא אלם עצמו כל נהו הבלם שאבל אחר חבלות בבחנב ואמ
אמת הבבל כי' שלת הסמל לבמ להחול כל מבלם שנגלה עליהם אלם הנבלה שבם

(נאמר גם)

ששם נאמר גם חשך לא יחשיך פי' שאין פה לחצון והתנשאות כי דגם הקליפות שע"ג חשך לא
יחשיך כנ"ל פי' אף לא הי' קיפולתם לכל כחו' וראה עולם גו שע"ג גילוי שפינה שבבחי' וראה נעלם
שנקרא העצמות פי' אם לא שהכינו עצמם בתחילה ענודם חצות כחו' וראה תתאה דנקבת
עו"ש בביטול היש והגאות וכל המצות שבלב דהוא הנתנה פה יען שיבטל בביטול עצמו
בבואו לפני המלך והטעם מבואר בלק"א עיין ולק והנה אולה שיש ביראה תתאה גו שנקרא בואו
לפני המלך אונה ימשה יותר ובבואו פי' אשפלותו דא ודא נקשן כפנים כמ"ש גדול יותר נגם
עולם ההפוכה כ"ל אימתו שהוא טוב ושן כלבבו נשמ' שלב שנאמר תהלים וסכת נפשיות כו') והנה
הגם שמבואר לעיל דבגילוי שכינה דלוך אלפי הולכים שלא ע"י אתגלות כנ"ל אבל היינו שלא
לפי ערך המשפה כי אא"ע שיושג אתגליא כגון שהוא למעלה אבל נגלה וסורם והשתלשלות פי'
שלא ונפל לעורר כקצץ ושפל ושבות פי' נאמר דלתפה אך ורק בבחי' שפלות וביטול רצון דנקבת עו"ש
דוקא הי' דוקא כמו אומר הכנה למה הגילוי הגדול דאא"ס שבא וזכנו אחר חצות כי' ששם דנגדול תבס כי'
דע"ז אונ שורה רק בדעת נפש כי רק ה' ושפל יראה בהא בהא תלוא אבל בהתפשטות אהור
ושפל ורצון דוקא ותענוג לא ישיגו לאמיתת עצמות שהוא רק ונשגב למעלה גם יותר הרצון והח"כ כל
וכא' ומחו דען הזה שאפלו נודם חצות שע"ג אם עול בשפלות בוא הגבהה כנ"ל ועפ"ת כפיק סיזור
מן האור שהוא מהתנשאות לגמרי ודינ' גבו לגלוי אור העצמות כנ"ל הנ"ל אחר חצות והוא מה שנלה
עליהם מוך פי' דה שלא הספיק להחגיל כנ"ל כי אא"ע שיבא לידי חיזוק שהוא הגסות וההתנשאות וא"צ
סיזור כנ"ל מטרם הכל בושל תכנסם לפני המלך שנתבטל ומחת אימת המלך שאא"ע לבא לבחי' יש והתנשאות
לעולם והא כהא תלוא וכל ובכ"ג ולכן ההפרש בין ב' מצות חלק דמצה שנודם חצות צריכה סיזור
מן החמץ ומצה הב' א"צ סיזור כנ"ל כל דהנה הסיזור שע"ג עצם לאחר דה לפי שהוא בבחי' נתינות
הדעת ובמאמר אין התענוג יורד למקרות אבא דה שיטרוע טרם בגן והמשל הוא כמ"ש בזהר דאין פנים
ומבואר בזהר מבחי' אוהן שנטה מן הדעת ושרשו למעלה מן הדעת פירוש וביאור הענין
שע"ג לא ירוע שנטה מן הדעת מבואר למעלה בושל התענוג שא"א למקרות אבא
ולכן על הכל זה נשגב אחרונה הוא גו נשגב אחרי' לכן דבר התולדה כי' כך בניק נעבר
דה שיטרוע טרם דוקא והברה להכיר את בוראו ובטל עצמו ורצון קאתכפיא ואתהפכא כלל ומהו
בקאוא ישראל בחי' הברה שמא טעם ורמז כלל כל בבן או האב כלל רק כפיק סיזור שלא יגבה
כל) נקודת טבע והנגוה שמא אחר שרירות לבו בסוד היסוד כי' וגם קרי' ה' לא יגבה לבו כנ"ל בעלביטול
ומן בהתנשאות לוף אחר שריירות ובסוד היסוד מן החמץ והשלם הנגנה כי' שהוא כמו ההגבהה הקליפה
עצמו בשפלות גדולה וכל שמהו דען הסיזור מן החמץ ולשלם הנגנה כי שהוא כמו ההגבהה תקליפה
פמ"ש אף תגביה כנשר פי' וגהו עצם בהא בגילוי א' בחי' וראה תתאה וגהו הא לחוא דניא
הא דוקא נמו הא' ופה גבר שהוא הא' דבהכראם בה כקאם לפי שעלו ששם מה בגילוי אלפין
הא' בא פו בחו' הה' ועל יודון דוש שהוא אות הא' אלף ש"ד ומן בגילוי ה' ב"ה
עט' הא' דאגא יסד כמ"ש דאם אין חב אין יראה פי' עמ"ש
נס"ג דח"ב ובינה שאור כנ"ל דאצי' ראשית חכמה יראת ה' היא חב' כי' שבג' זוטה הרבה צמחי' יראה יואל גולל
ראשית ח"ב וראה הוי' שמו מן יראת תוי' היא חב' כי' שבג' ה"ן כי' ונגש אבן מאסו בונה
דאס שפת בגילוי הא' והא בשם בן דוקא שהוא בגילוי חה"ן כל הה"ן כי' ונגש אבן מאסו כו"א
בן שרשו למעלה והבונה שהוא בגילוי נפלאה שולה גם זבחי' פוא דבגלות כי' עפ"ש שם דוקא
דאס כלל בגילוי דה בה השלום שע"ג נפלאה למעלה גם בחי' פוא דבגלות כי' עפ"ש שם דוקא
ועל פי כמ"ש שבהם ולא יגיעו ושמרתם את המצות אבל מלה הב' עא"א לא הספיק לחמוץ
א"ו מה הי"ס כי' שפל) וגהו ושמרתם את המצות אבל מלה הב' עא"א לא הספיק לחמוץ
כי' שמהו עולו כה השני' שמותם שהוא בחי' וראה עולאה שמיל דאס שמשם
(סוף המצות)

פו"ר וכן פי' קפו"ת דכי ואת ה' כ"ה ראייה מאת ואת ה"ה ה' החיות כחו' כו' וראה תתאה שמע אז כ"ה ואי"ו וכעת כפרייה לשנת אין וכאמה כגלים שנה כל באשר

אבל הרמב"ם ז"ל סבר דאם שנן אדם גדול שהוא בתי' בינוני אמיתי שבא מלידה שאינו לבתי' יש
נישרד כולו כמו נגהו כלומר עלון אלוי דהיינו שבמקום השני שבאה בהעלם גדול שהוא בתי' אל דאם ומגלה
עליהם אלא מי אחר שהי' בקטנים בתי' יראה מראה במקום שלפני חצות עי"ז שיעור זמן החזל דונא דהא
דהא תליא מלדם כו' הכל לא ידי. אלא הנה הוא גופא ז"ל ומה זא הספק החזל בקטנות אחר שנולדו
בסוף שנתרמו לבא לידי חיוב אוכל אם בא לידי חיוב בקטנות מקום הגלוי אור העולם כי' אברהם
הרי שם נגף תשק אם יחשיב כי' ונקהחזל במקום יחשב כי' עמשל העוברי לפני הזלק בעודם רוצות
שגלה הנס בלתם יתבטל כי' ולא תובא. ונמות אינה בא חל מלך הריחוק מאור פני אלוק כי' וראוי
שהרי בחנ השבועות א"ל חזל תלוסיים מלדם שגם החזל ידלה שם כי' אם בא החזל חל בקרבנות
לקם בכ"ם כו' שאור כי' אלוק העמן הוא בכ"ם שלא הספק החזל פאו עדה"ל אם הי' עדו לחזל ואינו.
שבלגל גה מלדם בסוף הי' בלטבע הולה שלוחה בין ישון ורבים שאין בטבעו לבא לידי חיוב כלל.
בידוע לא ו' ויש לחבין שרחם אדם בלם עשירה שלוחה בין ישון כי' לגה מן כסם בלם עשירה
בידוע בשרחם בלם עשירה הוא בבתי' עלמא דאתבטל שהוא אדם בין ישון ישון נקבם
דונא הנם הוא בתי' פלגות בין ישון הוא בתי' פלגות חב כי' ונקבם הוא בתי' גלוה דעי' שבחם
כל שלותם הוא בתי' ד"ל שבבתם שנולד חב בין ישון כמו ובידוע בהתנו ב"ל אים והוא בבתי'
מן התסרים דחב בשבא מאין לם נמל ויקבשון בהוא בפלגות חב שבתם ונם בבם ולחב בם
אבלם נראי עם בבם כי' בבם ולחב כי' ולם לתנים לגה תלה בשופם אדם הלחם שהוא קלם
בידוע בי בשה בידוע בלתם בלגלא שהוא הוא מוסר עה"ר ולא פרשים חוי בהיינו
גם כי' עולה עה"ר בידוע ולפם מאור בבם חוי ומגום לא בגבולתא תלוא אלא בגלא
תלוא בגלא בה"שרם הנגלם בלתם משום בלחם ומלא חל א"ל והבולם בלא בגבולתא היינו
בלא בגבולתא בה"שרם הנגלם בלתם ונלם שהוא בגלא ולא הוא אלא הם שרם החב המשם
תסר שבחסה שבחב אלא בגלא ונלם שהוא בגלא והוא אלא הם שרם החב המשם
מאין לם כלם בעה"ר בלאור אבא. ולמל אלא תם ונלם חסר כי' ועגלא והחב מאין תבלא
מאין לם כלם בעה"ר בלאור אבא. ולמל אלא תם ונלם חסר כי' ועגלא והחב מאין תבלא
מאין בגלא בת שבפתם (נגהו שא"ל חל בגלא תלוי אמרי' סל סבחיבל שהוא בבחי' אור החב בבים
בלי ושב בלגלא ג"ל אלה בם חוי ומגום שהוא בא בבחי' פלגות אור אבא שהתולבה אות האב
שרשו בגלא שבן חוי בבם הוא א"ל בלגלא חל שהו בגלא הבלם כי' ובאור ה
הבבים הנה בידוע בפ"ו גלו ושם בפעול שעושה החלה והיינו שאבא ומשיב מן החעלם לגלוי.
בידוע הנה ונלם חסר ונלם אותות לבינה פגו הבינה הנלה אים ועולם הסוף מן החעלם
בידוע נפלם והבינה הוא בלם ובינום כבי שולום אם הספק לפי חומה הנקל עד שובל לבא
בא לגלוי כי' והבינה מאור מאלם כי' ובלם ולבן בבחי' ונלם חסר שחסר בה נושם עי' בחי' בנם
והתבלנה בבחי' מאור שבם בא מן החעלם לגלוי. ויתבלל לאלפי מבחינות בלבלי והוא אלא
והולם הולם מאור שבם הנלם הנלם בגלא שהוא אינם בלחם בלם ונם כולא על הלחם לבקנו כי' בעל
בלאלם חב ונהו בינה הנלם בגלא ונלם שנם בגלא תלוא נשבם בגלא בעמן הנובלא לחם בלם
כל מנבלא בפ' הוי' כי' שהוא אבא ונלם שנם בגלא תלוא נשבם בגלא בעמן הנובלא לחם בלם
נגהו שהבינה מאבא. שהוא עם' חסר מלוין בפ"ם הבן את המעולם בחסר כי' נבחנים נתן
נגהו שהבינה מאבא. שהוא עם' חסר מלוין בפ"ם הבן את המעולם בחסר כי' נבחנים נתן
לבם לבם כלא עם' א' בגלא לאו בגבולתא תלוא אלא בגלא תלוא העמן הוא לא בטעם בבחינה

(שעם חב)

שרפו הכ אלא מועלה מן החב והוא בשרשה בכחו גדול מאד ונוכל הכל ואעפ"י שאפשר נדרן כמי היינו לשון
על כחו גדול אם להקים אין להשמיד ונפ גה נדרן עפ"י חדרן שכתב נשיקן בהיתר כל שאתרשיבה" כו')
ובנ"ב בלה"ש שו תורה בנ"ש לפי לחמיבלחו הרי שהשלם בגדלה שעכ"ל אי"ל כי לא על הלחם לבדו כו') ונהו
הטעם שאנו רואים שוש פה כלתם לסעדם את הלב ולהגל בה השכל שבעת ולתם ושאם יוכל לאבולה
פי הבשר והפירות אעפ"י שהם משובחים בטעם הפרבה מהם מן הלחם ויש בבשר חות רב ולתם
לחיבוק הדם הוא הנפש מ"ד ושל ויש בלחם מעלה יתרה שמחבק לבת השכל ולתם לפי ששורש הלחם בכחו
הגדלה שורש החב לבדו ו ויהיה הטעם עצמו הוא שא"ל גם בתשלם שא"ל לנדרות אבל עד שיטעום טעם
דבר לפי שבקריאה בו יש בחי' דעתו והבנה עפ"ם והיינו לנדרות אבל שהוא חב פירוש שהחב נ"ל אב
ובינה נ"ל יש כי ועי"ז טעם לחם נשיקם בפשי הדעתו והוא הבנה והרגשה לנדרות אבל לפי שנשתנ
בה ועשה בעוה החב גדלה חלב (בעבודת הלו' היינו בחי' דעת האלף שבבלא לנדרות אבל פרו כי אתם
אבינו כי והוא ד"ל טעם לחם בחי' כל ושורש הבנה הוא כבסו בשם בפתם שנוגע חב לחות
שבעו ין חחעלם לגולו כנ"ב בנ"ל) אעפ הנם ידוע שחגולה הלחם הוא בחי' עהל"ל לור כי ועפ ניל
לחם ל"ל נלהנה. נשם בינגא ואין סבלתו לבו וכל נשמא. אעפ"ם חבלתי' בחי' שבל בטעם הלחם בחי' הדעת
האלף לחכיר ולהרגיש באלות ונשמ מבטול אחרת עי' בחי' כי דחב שבינה. בלב כל יש בו הבינה
להוא בחי' דעת בלשון להרגיש אל"ל. בחי' יש נדרים נשמה בגבהות הלב בלתם ונל אעלה נמה
בנשות הלב כי ותוא בחי' גלוה בהתן שהוא בחדות בגלוה כנ"ב ראשות גלוי עולם בירוש
בעמן חמן ין הטעה ונמן נ"ב הנן העל כי שהוא עהל"ל שהוא כל כח הנרגש אל"ל בלתם נשם
ואעפ"ו הגיב ואעפ כי עירוף אתם כי נשם בנ"ל ובחי' גלוה. בחי' נשה מעל"ה נדות
כדות שחרי. אבל רואים שמן אעלה נמה יבא לפלל. פסל בלתם שמה ונולא בא לאו. דגנו
כנו שא"ל גו פריסא גם בישא כי ולפלל פעם עליהה. ובכ"ל אעפ"ם הוא בטעם החגל ונשאלם שבעה
הלחם בינא אשר נרגש בלתם ובא לפלל בקהות הלב אבל הנלם. שבלא חגל ושאלם אינם בה אין
בחי' הרגשות עצמו פ"ם ולא מעביה. הלבבות שמרבה שמחות הבנעה בל בעטן לחם עיל
בי ולם שטל לחב עכ"ם יש בה בחי' הרגלה דדעת אלקי שהו בחי' הבינה בלים ובטול עצמן לגשם
אחרי ה' בעטן ובדש לנדרות אבל כל שבקבחי' בטול חושות והנפשות הישם נפשם הבינה בחגל כי
והוא בא מבחי' ד"ל בדתם שהוא בבחי' גדלה שרש הלחם בבחי' הטעם שבו שחבגל לבה חב האלף
בבטול עצמו כי ונהו שהבלה פשם גדלה כי בלא טעם שהגל ועלה בן הטעם בחב נמצא לעלה בבחי'
ד"ל בפתם כי שבל הוא עלמן הגלם שבן בפש בלב עשירה שהוא עלובה בין ושמן ובבש בבחי'
ין ושמן הוא בבחי' פטורות בהלם כמו שהן בינלמן כנ"ל גדלות בפתם ונגם בבחי' פירוש נעם נ"ל
בלם עשירה שהעשירות הוא בבחי' הדעת פירוש והוא בבחי' ד"ל בדתם שפולל חב בין
ולגא אא"ל שיבא בחי' שלם גם שגדלה ובין ושמן כי ורמ חושל פלו הדות בבחי' גם החב בין
ושמן אמן בגו שהוא בהעלם אור תפתם שאינם בא לעשות לעולם לבחי' יש נפשות ואל שורר פלל
שנ"ל נבחי' עם הוא ה' בנרמנ אחם אמן כי) נעב על בלם גו שנ"ל בלם עשירה אור
ונשם בנחי' עם הוא ה' בנרמנ אחם אמן כי) נעב על בלם גו שנ"ל בלם עשירה אור
שלא הנפשל בבנתי כי כי אא"ל שיבא לובו חושל כל טעם הבל עבודגא נאת הי'
(בלם הכ)

בהפטרה דפ' בחוקתי, ביחזקאל פ' יג יב,

ופאנו ה' וארפא הושיענו ואושע כי תהלתי אתה: להבין הכפל לשון
ופאנו וארפא והושיע גו' השה גם בגתן בהפטרת
פ' וגם לא שה עצ', הנה בנסי במלות נגד חולת
אהבה ונהו בשת כנסי ופאנו הוא כל, וכנס בפ' גו ואל נם נאת כל
בהיותם באלה אויביהם לא מאסתים כל, והנה לעיל מינו בפסוק ופאנו
כתיב כי אותי עזבו ענר מח את ה' כל הנה, והנה ביחזק' פ'
ב' יג עפ אותי עזבו ענר מח תר פולחני שקל בי בבולה אנא
מיתי עליהו ינקא ביבוע בריין בלא פסיל. (ה', ו') כי העבודה
שיהיו גנב שהם ענר בבוע יהיו מולחבים תמיד כון אולא שהם ענר
האבן ולכן עי עבודה גו נשק שיהי' ההשמעה בקול ביבועא בלא
פסיל ונהו עבר מ"ש קולם ההולא יהיה כל אשר הה יהי' כון יה') ונהו
בחיל ובר ובלא מעבן ובלא תמיד ועיין גחב יתרו בשלג מעא שנהו
ענין ועל ובל ישלת שרשיו ולכן לא ימוש מעשות פרי ופפ' האבינו
ברכן מעב. (ה', כי אולא הם תרין ריעין בלא מתפרשין ולכן נאמר
ובהר ובלא מעבן ובלא תמיד ועל גחב פ' קשלח בנב מעא עפ עני
ונמרת יה ויהי לי לושועה בוחתין אשתבחו ואתנשבו משיכין בנחלין ומבועין
כל כבאל וכובלא מים אשר לא יכובו מימו ועל עור בגהה קשלח בשלג עב
עפ מעמנים נראתיך ועל בוא אות מם מעל סג בענין ומעמנים ובהר
פס וינבא בקל עא) ובפתוי פ' קשלח עפ ואמינו בהול נקי ענית
אמן פי' בהמנה הוא כתר ובה בגתב פס בא מבב ועל פס ולך בל
הסן אל. (והנה הנים חיים הם מבעים בכל הנע נביעה תבשה
מים בל ואולא שפך הכל התבשות עב מחון תבשים מה שלא הי'
מים בל ואולא שפך הכל התבשות עב מחון תבשים מה שלא הי'
עדיין וכנס באמנה פי' יב עפ אחל אשר הי' אלוק בחרם אותה בענין
אור תבש,

אור תבש. וכן תי עשׂ ושאבתם מים בשמון אולפנא תרתא בור (ופיר
סולתנ יל כי העבודה שהוא עבדות הוא בחר אש ועצמיו תפלה
בעלם עבדות ועי אש גה שהוא רצוא ומשיבים מבחר מעלה מה שהוא
השוב וברוך שמר בבה גאת חוקת התורה בעניין ומים חיים בשרה
וגהו בשם הור נשל לעלה מה בר מי מן הוה גהו מעיין הנובע
ועצו אל הי בר, עוול סור המשכה גו עי העבודה היינו עי שם הור
שיש בפל אתבר וגהו עניין ודבוקה כנחל איתן בבה האה אנכי נתן
שמשיבים מבחר איתן שהוא מעיין הנמשך מעלה מה לחיות נחל איתן
רבלעין. גם המשכה גו עבר עלי באה בר שעי מן ומשיבים מבר מעלה
מה גם עבר הנע בבחרש עשר מוענים בעשיתי לבן הסאני הי ואתנא
רת רוך גיטל עומק, גם כמש בבה והי ומסר בני בעניין בי אחוע
שבנשים שעי אחרן הצוא נמשך מום עבר ואב ועלה בר, עבה),
ולהבין את המשל הזה שבריה שם הור לעלה מה הנם מעלה מה הוא
בחר גילוי ואחב מתעלמים הנים מתחת לארץ ואחב חוגרים ומבעים
ובמש כל הנחלים הולכים אל הים בר שם הם שבים ללבת בקצות
סר אל ג' ובהשרשי שם והנחלים הולכים במתולות תחת ההרים ואוקיינוס
ומוגרים ונובעים וכן תי שם, והנה מי הים מלחים הם, אך עי
שהולכים מתחת לארץ נתעל הנים ומשם הם שבים ללבת על פני הארץ
או בשני הדיעה הכי שהנים הולכים עד הנהר היוצא מעדן ומשם הם
שבים בדרך שר סרת חוגרים ונובעים מתחת לארץ כך עבור בחר
שם הור שהוא הור הזה ויחור כלו שינוי כלל כמש אני הור לא שניתי
אתם הוא נדם שנבהע בר לפי שבריאות העולמות והתהוות מאון
לוש רק זבחר גון האדה בעלמא כמש המא על אחר ושנים בר מלה
נקרא העובד בר ובשל אות אל מהור נגד השכל, והנה כתיב אמר
הוא

הוא ה' לבדיך אתה עשית את, קנאתו סוד ל' סוד אתה הוא ה' לבדיך
הוא בחוד גולו שאין בלתו ובלעדו אמר (וגהו עני) עולם האצילות היינו
עולם האצילות שהוא למעלה מבחוד בריאה יש מאין כמש"כ הנך כשור ולבבו
בראתיו ובתחו, על בחינת סוד בראשית בקיאור עמ"ש כי כאשר השמים
החשמים וכמ"ש בדה"ו ונתי בחנוו בסוד טהורה היא ואתה אתה בראת
את ובדה"ו אנ ושיר נשה ופט"ו בענין עולא באתכסיא את מן הנוף ושיתהו
את ובדה"ו תנעו בחבש ובקיאור עמ"ש ונתי בענין כי לא נתשבותי את ונהו
אתה ה' לבדיך את כי שם הוא באצילות ולא תכל ה' בינה ווו ונכל
ואעשיה נגי לבדיך כי באצילות אינהו ותוהי ונחמהי תב שנם הכלים אינם
בחוד נשברים חוץ כמ"ש בקיצ כתי ושם ישרה את) ואתה אתה עשית
את השמים את ואתה נתיה אתה יכולם הוא בחוד הסתר שנתנה בשמים
ובארץ את ובמ"ש אבן אתה אל נסתרה מושעו סוד אה"ט, וגהו מש
שרפים עומדים מעל לו מעל לסכינתא סוד שהם משמים בחוד אתה
הוא לבדיך ובמשל מי שתופס ומשיגם בשכל איזה שכל ונעשו בשכל את
עהו מעל לו ואומרים קדוש, סוד שהוא מלבד כמש"ל קדושים תהיו
מלבדים תהיו היינו שהוא מל קדוש ומלבד ולא כדמיון הנשמה הבחוד
את הנרן שמתלבשת בתוכה ומקלת שנאים את ומ"ש קדוש עד שהוא
את הנרן בקאות את ומשאב האומנים ותות הקדש שהם לומה מבחוד שרפים אין
בקאות את בחוד אתה ה' לבדך (הנה, השרפים הם בעולם הבריאה
ומשמים את בחוד אתה ה' היינו האמיתית התבות יש מאין ועכ"ל הוא בטל לגבי האין
אשר סוד בריאה היינו האמיתית התבות יש מאין ועכ"ל הוא בטל לגבי האין
מאתר שבריאה שמתבלה יש מאין ומשאב ובירה הוא יש ויש והבריאה
מאתר ומסתר האור ומתר (גם בזאת נתל כי ומעוד שראה הורכבה
עכ"ל שם ומסתר האור ומתר (גם בזאת נתל כי ומעוד שראה הורכבה
בשרפים נגי בן כרך שראה את. הולך ומתגלה שראה את הורכבה.
בחות ואופנים נגי בן בסר בדה"ו הוי ומבי תבש, (היינו) כי בינה
ינבנא בבריאה ובינה עם תכל הוא תרין ריעין כוי, עכ"ל פשוט
הבריאה

הבריאה שהוא כינוי באצילות ושינוים בחיי תכונה שהוא אצילות אמנם הוא
חיי לבדו. ועפ"ז סוד הרוב רפ"ו ואחא ענין ושה וכבה לכינוי שהוא
אצילות ונלבש בבריאה (משא"כ ביצירה ועשיה כינוי בלי ענינין כיצד
גם בסוד מי בראם אלה מי הוא כינוי בראם אלה ולא הרי הכינוי על בחינת
לולב, ש מאין והשרשים משונים בבחינת כינוי המאיר בבריאה, אבל
ש להם השגחה בבחינת מי. משא"כ התולת והאופנים השגתם בבחינת
אלה ואינן משונים בחיי מי כלל. כן נתל ברוש עפ"ר אלה מסעי רחש"ן)
ובאמת אות שין בערך שרשים נבואר שהשרשים כינוי לאוא, וגהו עומדים
מעל לו ומעל לואו היינו כי באצילות יש גם אצילות ובינ"ל ואוא הם בריאה
שבאצילות כי החכ' מאין תוצא יש מאין כמש ברה"ר את שבתותי תשמרו
סוד מורא נרגשים ושתבת שוק עב מראו שרשים ועל גם מלאכים
בבוונת פתר יתנו לך. עכה"ל) ולכך הם תמיד בראש גבול משרתיו
שמלים גלג איה מקום כבודו ואומרים ברוך כבוד הוי מקומו שאין מושג
להם הלג בחיי העולם והיתה ובישראל לעטה תוגר להיות בבחינת גלוי
ובהב, והיינו לפי שסוף מעשה עלה במחשבה תחלה וישראל עלו
בחינת ולכך בישראל דוקא נעשה בחיי הגלוי (הנה, ופוף עמן כ
מאיר שהאור העליון חם מאד והאמצעי יש והאור התחתון הסיוך
לאחרון חם, וכן כינוי בריאה גלוי כלל וכינוי מתחלת עהב טוה ובמעשי
תמן עי"ש, ומבג גם כינוי בחלות כי עולם המלבים על בריאה
ועולם המלבים שהוא עולם המשי הוא יצירה ושם הוי שבהב ועולם
המלן הוא עשיה. וגם כי עשיה לי תמן ומוש כהנ בענין לבושא
פתלי חוור כמשל השלג מתחלה נלבם שנעשא ונעשה הוי בחיי מים
ואחב כשנים וחוגר ונעשה מים רק שבנתיים נעשה, וגהוע תכונה
בראש חכמת בסוף העולם שבנתיים גהו כענין המשל לבוש השכל
בבריאור עפ"ר כי בוום הגה ובסר בלעת סוד אחרי. עכה"ל)
והנ

והג כדיין מעלה מים חיים הלל שבעלים הם בבחינת גולה ואתם
הם חוגרים ומתעלמים בארץ ומבעים מתחת לארץ כמ"ש.
(הגהה, תרגום, עניין מעלה מה את ה' ותי' ועלא כמבוע בגוים בלא מסוגל
(הייינו שגוף הגלל בדברים יהיו בהבדלת אותו, ריעים בלא מתפרשין
בתוך ובהר ובלא ובלי שמו, ולא ומוש, ונמשך עי' העבודה רגש, (פירוש
את הוי' ולה מעיין ה' נהר כל, גם בנפש יש שם הוא ועי' גולה בחינת
גו בנפש בעבודה ומשיכים מעלה מה גם מעלה מה גולה ואתם מתעלים
הנים מתחת לארץ העלם וחוגרים ומבעים ונהו גולה בן שם הוא כי
הנה בתיב אתה חוגר לבדיך גולה האבוי אויחו ונהגולה תבר אח"כ
אתה עשית העלם אל מתחת שרשים עוגבים מעל לו משיגים בחינת
אתם הוגר לבדיך, משאב חות והאופנים כי בחיאה יש מאון ובלי
יש מוש ובישראל בעשר חוגר להות גולה ג' אויהין עלבים נלבים
בהלבים, שלג, עכה)":
(ב) "והנה גולה גה בישראל הוא עי' תוגב בגית ותשולין ובבלה
ותת בנבר בולם שעיג ומשיכים בחינת אתם ה' לבדיך להות
בבחינת גולה, ובמש ובלי בים ומשרש ובבלה כנגל אותן בעמוס סוד ה'
ק"ב, (הגהה, כי באברהם נאמר כי ידעתיו למען אשר יצוה את בנו
פ' ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט ולכן נאמר שעיג ובלי בים
ומשרש ובבלה כנגל אותן הייינו שהוא גולה מעלה מה בחינת בבוע
בדיין בלא סיגן מה שהוא ותתלה בבחינת אל מתחת ומתעלם בהעלם
הנים בתוך הארץ אתם יהוי חגר ותגלה כי ההמשכות בעבשיו
הנים בתוך הארץ ותגולה והוי לעל, כמש בתא בדה הבאנם ישרש
הן בוו מתן בסתם והגולה והוי לעל, והם אותיות אותן ומשמות
ועבה בסוד ומלאו סני תבל תנבה, עכה) והם אותיות אותן ומשמות
לתיבה שלעל, ותגלה גולה אואם לעטה עי' התרה ומבות ובן עי' מלחא
ומשם נלחא ומשיך בחינת אתם ה' לבדיך, (הגהה, ע' באנהלסל לג
שגהו

שהוא ענין הנה ושכיל עבדי בו׳ בישעי׳ סו׳ נ״ב ל״ג היינו כמ״ש משכיל
לאיתן עהו ענין שכל טוב לכל עושיהם עושיהם הוא כי בעשו הוא
נשך הגולה ולא ביבוי. ואפ״ל שהוא ענין הבטחות נעשה לשמע בו׳ עוש.
דברו והדר לשמוע בו׳ ועמ״ש בלקט בס״ד שלח דרה ענין הארבעים ועוד
עפ״ר ביאור לבוש מלבות בענין מעלת המעשה. עכה״ל. והוא נראה בתורה
והנה סגלבים רמ״ח אברים במלבא כמו האדם עבור שמתאחד עם
הנפש שקר וכמ״ש בזהר לאשתאבא בנוסא דמלבא. והוא ענין ברכת
הגדות בארי אדה שחות כל העולמות הוא רק אבחר מלך כמ״ש מלכותך
מלכות כמ״ל אבל עי״ז הגדות אשר נעשנו בגדותיו אשר הוא בחר מלנ
העלוון מלך החיים מלך התענוגים נעשנו נגש העלוון נמשך למטה עי״ז
גדותיו ומיג מתרומם ומתעלה נשי״ כי כשנה תרומם גלי להיות עם נחבו
וכמ״ש והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את ה׳ בשא״ סו׳ ל״ה
כ״ט (הנה״ , ועיין מזה סב בתמיהה יב בו׳ בהיינו בחינע השביעי
הנלע ערבות וברבות אור סב כל״ל השביעין חבוקין בו׳ השביעי ערבות
ובתי׳ סולו לרוכב בערבות והיינו התגלות עתיק שבכינים וזה בי״ה
שו בתי׳ היא שוי׳ רבא נבחר ע״ל בסוי׳ הרוג בגתב תשובה נ״ה ב׳
וכי׳ הסא בסא בחוה החיים בזהר תשובה בנגב׳ ווש לפרש בזהרה
שתפי׳ בשר אדם ותגל עב אהל בל יבצן בל יסע יתבותיו בישעי׳ סו׳
לא כי בהיינו כמו בחוב תרין ריעין בו׳. ובמאא אות ב׳ סל בזהר
החיים לל הוסר באיומא היינו עש שנבדר בו שמ בחי׳ והתכ תחיה
העשיר מעלה זה בו׳ עכה״ל) . ופי׳ בזהר היינו כמ״ש בזהר מאבן
בארבעה בשלי בל חי בהיינו עמן הלע שנוהגים בו האבן שעם חיות
שהאבן בטבעה ורבות למטה עכ״ל עי״ז הלע נתבהת למעלה באור ונהנת
לתחון מאב. כל הוא ענין פי׳ בלקוח החיים בהיינו עם חיות שהשנות
נכ

נב על בתי אחל ובתי עשה אשר יהיו בקרבו הושפן כי לבני אומה
בה הם רק בתי עשה ואחל שהוא בתי היותר אחרונים בתי גלי
כי הם עיר הנדות. שמשיכים גלל עליון מעלה עיג ובקבר ה' יאספך
להבריה ולהעלות השמה למעלה. וכשם כלקת סי שלח בבה ועתם יקבל
נא כת אבי. ונהו עניין בחנא באברהם כו' עב אם עי' בנתא סי בראשית
בל נב עא כמה בהחיא אבנא בקטא כו' ובונג שם (הנה. ואפל עבג
סי הסמוך יי. דבר מים בסולה בושלו סי לא כי שלה היינו הלבושי
הנעשים מתוגב שהם על התורה נאמר עושה אור שלמה, ונם בבודות
כסי והיה שלמותיך ברית לבנון ובלבושים אלו נדבר בתי קטן החיים
הנל נב יעקר מה ונהו עניין יי קטר מים בסולה. ונם עב שלה לך
נבין תסי לנו כו' בושעי סי ל, בסיר בשי בנאי על התורה. ובמא סי
יא כט והוא מתכסה בשלה תבשה כל ואהבל סי תלן בנב בנאי על
התורה כו', ובחבות שא בהה ושוע שלה הוא ענין נל' והיינו
כמ הי' מלך מיאות לבש ונהו שרש בתי הודות, ובזה נקטר בתי מה
הלא, עכה) וכמו שהוא בקבנה כן בכל הודות כי הנניים את התוגב
כמו תרומות ומעשרות נל בגיל אומה קטן כי טוב ועמך כולם קדיקים
ואפילו מעשי ישראל מלאים מצות כרמון ועי' הודות מעשים נכם
העלון להרים נכן לעמו לבב עם עמו וכן בתפלה סדרו כל אלו הבתי
שמתלה נסמרים איך שהמלאכים אומרים עכנם בתי ובבל שהוא
בתי מלכי ואחב אומרים והמוסנים בראש בחל כו' שהוא בתי העלם
ואחב הנו' אלעיל הוא בתי מלכי ואהבת בכל נפשך הוא בתי עלה
מלכה למעלה ונהו אתה באתה כו' ונהו מסכב שבאחל בונא נלה
בתי אתם הנו' לבבנך. ומאב מלכי שבגל הוא רק גם השבים
ואל נם גאת קטן להות תתלה יסורי נהינם כו' ומאב עי' מוב
נמשך

נמשך ונעלה ועלה החיים ועלה התעמדים ואי לבאת לגאולה השמחה
באמר אמר אורה ונרלו אם שבתות, וכמה בשמחה ובטוב לבב ורוב
לב כל ושמחו כל ישראל כל ושמת ישראל בעושיו".
(הנה עבדור, ונרלו הוא עז תמיד ושמחה בכל אותן עדא בתורה
רמה סעדיון רמה אברהם שכל טוב לכל עושיהם הם
ושבון עבדי באז אמה מלך הארה אבל עז הגבות אשר עבשע ושמחה
תרומם להות בהורה מקור החיים רעע השביעי תכיר לחבר.
מערבות היה שמו שור הבא בהורה שר הגל עב כל יסע יתקותיו
והיינו עז הגבות כמקור אבל גרעא מי בדר יום בשלה וכן עז הגבות
אורו מקיל כי טוב, וכן בסבר התשלה. ואמרל מ ההיאים בתשלה
עז חנה ושבון לאותן כעד בבה מאה אנכי ועז התורה והאתנים
ומסדי ארץ אותיות תמאים ואחב כשעוסל בעניני העולם ועז הגבות
חוגרים ובנעים עם חיים וגהו ומשנה כעבל אותן כתל בונא, עבה):
(ג) "אף הנה בגלות על חולת אחדה כמו למשל החולה שנאם באבל
ואינ טועם טעם ותענוג מאכלה וכל המעבטים לא יעבבו
לחבו עז תענוגות ואש גרה שבו בך ישראל בגלות עז אש גרה
שהוא בתור לגל השמאות ובתור מנה משמשו אונו וכל. לגבל הטעם
והתענוג לשנות בו ית אמרו אם יתבונן כל והיינו בכל האש גרה
(ד) כי התורה חיין תלוים לו ונמבר. והיינו כי הבחיאות שהיו
ה' בשלוות גהו כאשר בבוקל בהר כוס ואתם הדבקים בה' חיים
כולכם היום ועז כאשרכ סס לב עשרה דברים על חיים והיינו
נמר עס בגבור הר אלנים אות הוא אלנים חיים כל תמרה על
חיים כל עב יום על חיים שנאמר הר קום החזא ובאו גים
חיים ויתשלום. והנשבת החיים ברגה אבחי גא שהם רגה עז

נמשך

נמשך לו והבוגד שבה מאור עין, על בגדה סף ותרו בעניין חיי הולך
עוד נמשך גב והיתה נפש אדוני ברורה בצרור החיים ועל גחלת פי
שונה במאא יפ מי האיש החפץ חיים אוהב ימים בל, והרשעים בחייהם
הם נרדים מתים לפי שנתרחקו מאלהים חיים, והחולי גהו שוש בו חום
גר ואין חיין מחוקנים והיינו מחות כי עגבו מלך מים חיים את ה'
ועמש מעניין חולי בתא יפ בראשית בה לאיוב ראיוב, ועל בא
הבשה יפאני ה' ואר פא), (ה' במאא אות א' סי נבה אש האלהי
מלך הולי אם מאשה ובל בניב והגבורות אלהים היינו חומם הבל בעשה
לגוות ומשנאתב סטא כאמר אש גרה עכל, ועיין מעניין לבאת ובא אשה
בלגת פ שלח בבה והי לבם לבוגות שהוא בחור אש ה'. ולפג ובן
ענין אש גרה שהוא גב הנלי אשת נמנים ובוש במאא אות ג סלב ג
גולה מלך הנולה כי הניתה הבלשה ובאה מלכוה ובמנה בהם והיתה
בחתם, ולכן תרגום גולה נפלת בראא כי ובאה מן הבלשה להבקל
באלהים אחרים עכל, ועניין גב הוא שרש תאוות היתר שבשהוא
בחור אש לתאות תאוות גהו ענין גב כשנבקל בגלי הטאות כיפ
בשבה פג, ועוש בלגת פ שלח בבהוש כי תבואו אל ארל ושבתיכם
ובפי יטות בבה ואשה כי תבור ועל בגת פ אחרי בגב עב מנון
בהנבים אש גרה היחוני נהוקו ובפי שיוני בלגת עב שהו ולא
בהנבים אש גרה שהוא גב הנלי אשת גנונים ובוש במאא אות ג סלב ג
אחרא ובגב בהיינו גב ובעבנבת ה' אחר שיש לו התשרות ותשוקה
לנשים אל להיות התשוקה האש להוי ופעש בפי תה שער
לענינים הנפש פלג תשבון בה בשם אל מן החכמים באשר לא יתבקחו
תשבון בלי אש ונים כן לא תתבר בלב האדון אהבת העוהב ואהבת
העוהב ואחרו העוהב והעוהב כשתי ברות בול עכל, והיינו שאהבת
האלהית היא בעיר הנלי אשה ואל אישך תשוקתך ואהבת עוהב היא
ברתה גב הנלי אשת גנונים אל רגא בתרתין אחתין הנל בגלגל אור
בגב עא

בלב עצם בעניין בהא בגיון באשת חיל סיא בוותא לאשת בעלים
וכמש מאצ. ולכן נחות האש ורה נישק גב שהתשוקה לרוות בגאונו
אינו מונגר מה שהוא אלגתו יתי כאן לתבוב להם מארות נשבריים
שהם עוים הרעים תעמנים נשמיים שלע נשבריים לפי שהתקוותן זיה
שנפל בשבהב כול שנהו כי שתים העות קשה עוי אותי עגבו נגר מה
לתבוב כול ואהבגן העה אתת שהיא כשתיים כול היינו כי התשרות באש
ורה הוא הנורם גב זה שנישבו אתר בורות נשבריים בהא בהא תלוי.
קיבור. עניין תולה נתות שאש ורה גב היפך עבחי ואל אישך תשוקתך
ונלע גוב אשר אתם גונים ומוולא נישק אתר בורות נשבריים
בהא בהא תליא ":

(ב) " וגם תפלת ובקשת בעפ"י הפאני ה' שאובל לקבל הטעם והתענוג
שבתו"ב ובמ"ש טעמו וראו כי טוב ה' כו'. וארפא אע"פ שעי' שתקצא
ומוולא להיות כל הדם בקבה אתבפייא ואתהפכא בסודה ועכ"ש נגם
עצמך בזותר לך ובן להחגיל עצמו ללמוד ותם מהגולתו. כמאהבן עכ"
ושבתם ואיתם כו' אובב בזה שובה סרגן ואה סעמים לשובה סרגן
ואה סעמים ואל שעי' האחר חיתירה על הרגולות על עובה אלגים
ושגל נגר כל האה סעמים והיינו עפני באתבפייא סטא כו' והיינו
עי' בחא ה' אור אס בה' השובן אתנו מגר הדים בתיב אין
האדם שולט בהוח לבלוא את הרוח בהיינו שאין בכולת האדם לבלות
עבותו הטבעי כי בהוחנות לא שייך בחי' כלי אלא עי' אור אס שנכנס
מתכם נבתה מוולא בחי' נבותיו הטבעים ובמו ש"א בותה הרבה
תשק ובמ"ש כי אשק בחשק ה' אור לי כו'. "
(קיבור. הפאני שאובל לקבל הטעם והתענג שבתו"ב ואני וארפא להיות
שובה

שונה מרגל מאה פעמים ואל (ה', ובל ואמרא עב שא"ב) מן בעלמין
גל עב עמ ומותם מם תם נשלה התרה כסם חיים, ועיין
בהגבור ומבואור עמ אחרי הוא אלעבם תלבו מרגל ו' בענין מונה מרגל
מאה פעמים ואל, ואולי על התרה מם חיים ומתני מעל התורה נאור עמ
חיים הוא באברב מסמ לב והרי בעמ חיים נאור ולעת גם מעמ
החיים ואל ודי לעולם, עב) ועי עבם אל בוותר לו בו') (הגהה
עוב) מו' הפאנ ואמרא כי ובואר לעל בהחולה הוא כו' בבריה האל
הוא אם גרה הבו' זה שעיב נשמ אחר בורות נשבריה ועב אורת
ובקשת הפאנ להסיר שרש החולה שהוא ענין אם גרה ועיב תשוב
לבחו' ואל אישב תשובתב ואם ומולא כשתפיר בואה לוקה תתאוה
לעבר עת ולא אחר בורות נשבריה בהא בהא תליא, לבן ומולא ואתקא
לנשוב אחר ינבר נת והוב עמל התרה הוא ע' הפאנ ומיבר המלה
בהיינו להסיר ומנו האם גרה ומנון להסיר אם גרה גהו עב מ
לא תבערו אם בכל ונשבותיכם בום השבת ואמרו שהנהינם נב
נח בשבת כי הנהינם נשב ומעתן של חות כון עבר המעה שהוא
הסמולת שנתברר ונבתה ותבא בתב נקי האור כב חות הנבש שהם
הנשמי אם לה' והכמס הנשב ונה על החשעים גהו הנל ומעתן הובא
בתב האור שהוא כמון מסב ומבחו' תשלם בו', ובשבת שאב עלות העולות
לא נשב שום סמולת כלל ואין נשב מינים ואם הל אם לה' עב (אל)
אישב תשובתב והוא עמן האם שהו' בקהולב בו' כוס קבתב ובבל ברת.
ועבב ובן הבשה הפאנ לעבר האם גרה שנתערב ונבקב בו ע' מלו
ומבחו' אשא נבושא בשם און שרש לינבתם אם גרה והזא ומבחו' שבונתא
עולה בו', ובענון העלויה בשבת שנם הנהינם נח בו' ואשא נבושא
גהו עב אוינו אם בת אם שחורה עב אם לבוב כעל בהה בשמי
לבם עטה לחם ובהה כי תבואו אל הארץ ובתם הארץ, נם כון נהר
מונר ונבא ומעתן של חות בונא שהם מובו ובובו הוא
עהב

אהב טוב ושאב השרשים לפי שהם ובריאה ובוקר ונבנא בבריאה
ותוכ הם תרין ריעין בל בלל) " הושיעני ואושע ל ושע אל הבל כל
יש שם עולמו בשעה אחת . ונהו סל הושיעני שיסבה אלי שעל בחל
אתכפייא ואתכפיא שהוא בחל ביטול החזון בטל הנונף שהוא בחל
בגדום שובטל אל והדום על אתעבלת אתעבלל להיות הושיעני הושבת
של בהורין עולאין כל על בחל בגדום והתפשטות כל ואב ואושע
שאוכל להתעלות בבחל קלל ומשב כוס ישועות אשא כל , ונהו ונקרא
הוי הוי חאל הוא לעלה והוי הכל לעטה שנם לעטה נעשה בחל
חל ולב בגדום כל " :

כי תבלתי אתכ , תבלה הוא לשון הלול ושבח כל בהלו ברו על .
חאשי שהוא לשון אור , בהנב להבין השבח שאנו
משבחים ומהללים אותו ית לזה צריך להלל ושבח שלנו , אך הנב מבע
טבע משפיע ונקבל משתוקבל והלל ונלס ומשבח את המשפיע עוב מתעורר
אצל המשפיע להשפיע וכמו הרב ותלוובו שכשהתלוובו עולה ונלס בבחי
הרב אבי מתעורר הרב להשפיע אצלו להוציא והעלם לגלוי וכמאר"ל
ותר מה שהעבל הולם לינב פרה הוצה להניב כל והיינ בולא כשהעבל
חלם כל , וכוכב ובקן הלל והשבח שאנ משבחים אותו ית הללהו שעל
הלילל ומשיב מבחל יה עלא בתכפייא על נפשו הללהו כרוב גובלו
שעל מיסור חת גובלו משיב חת גובלו לעטה לב הוי המלה כל , ונהו
סל כי תבלתי אתכ . סל שכל כוונת בתבלות ותשבחות להיות בחל
התגלות אתכ לנוכח (עב אותו הוא גדול כשהוא ממיר אלינו
כל , ועוש עם והובה אתכ תבל הכל הנלל והובה בבחל אתכ כי את
עשית את השנים כתוב אתכ חסר הא בחיינ את לשון נקבה ,
והעיקר שתבל בבחל אתכ עב עושי בבכל , וגה הבבה , והיינ על
הבושבה ובחל אתכ הוא הל לבריך בבחל אתכ עשית על והבריות
התיכון ועל בנחר רם ויבש עם כי אתכ אבינו , ונהו נב עמל הבושבה
ובחל

אתה הוא הראשון ואתה הוא אחרון עב שבת בלעת בשם
נאון לחייך בתורים בעניין אני הראשון ואני אחרון כו'). ונהו
כל הנ' ברכות שחייב לברך בכל יום ברוך אתה כו'. והנה
להשתבח בתפילתיך שהוא יתש גב ותפארה ושתבח בתפלת
ובתיב ישראל אשר בך אתפאר כו' בהנה גוון אל אין בו
תפארת אלא דוקא עי' תערובות כזה גוונים והיינו עי' בחינ' גלגלין
מעבודה הנמה כהנים לוים וישראלים שבגה הוא יתש בחיבור
תורה
וגהו ואר הוי' פנו אתנו הוא בחינ' אתעבלת ועיג אתעבלע
ותפארה
ואר ה' פנו אליך פלה. (הנה. ועי' בילקוט בתלים הנ' תתשח עפ
אלקי תפלתי אל תתרש. תלים רסי' עח. עכה) ":

הנהות על הברוש עפ רפאני הוי' וארפא בלעמ' ירמי' סי' יג יב סעי'
אי' איהו מבועא בעוינא בלא פסוק גה זרה על בחינ' אפ אני
הוי' לא שניתי עב בגי שנאמר לי אומ גב לעולם בחינ' אות היפוך שרות
הוכבין. אי בלעת בהבואור עפ אלה מסעי ברוש הנ' ושם פס' ונשק
עי' העבודה גב עולת תמיד כו' פעם בעא עפ עולת תמיד. ומעם
בעא מדה ומשות פוק בעניין והוי' על מצתו תמיד כו' ועיג ואתם
הבנים בהי' חיים בולכם חיים נצחיים והיתה שפע אדנו צדקה
החיים. אבל מחות כי עבקו ענר גם חיים את הי' אני
בקרוב
בקרוב שחיין תלוים לו מנגב מחות אש גר שקרבו ועב בא
נעשה חולה
הנשה רפאני הוי' וארפא. סעיל גי. ענין חולת אהבה בהה והוי'
ובהה ושה נבקר בעניין ומם בשם כו' עב לעמן יגורך
אבי תבש
בקול כו' ועב והאופנים והחות ברעש גדול. והרפואה לחולי בן
גהוג שמש לשנה ורפא עב. מש בגמא פי' נח בסוג עב עפ ורפא
את מגפת הי' הדרוש. פיון בעניין אלה לאתפי' כו'. והוא עב שחסברים
בגבורא ומשנין הינין בעלי כו' בסום הנקורות גם היחוד. ומש קבלה
בהה

בבה ששת ימים תאכל מצות בחודש השני, ובאין ופרש חולת אהבה
שמתאוה לבקרים גדים ואחת אש גדה חום גר ועשה עפר הגדה
פ שיעור סולת עפר גאת היה אשר תאכלו ושל לחומא שנכנס אצל שני
חולים, ושניהם החולי מתאווה לבקרים גדים ועכ"ל הם כ' מינים
ושם סא' חולי נרוב לעניין חולי. ובבחא יוי החולי יש גם כ' בחינ' מס
בסגור עפר ולא ינרא שמך אברם כ"י ולכן החולי. מוצ' כי שם שרש
ששה יוי החולי. ובחיאה גם מלשון בחיאות שבע שבלים בחיאות כ"
מרוץ (ב') עניין רשאני הוא עב מס מילנים עפר ויחסא את מגבח ה'
ההרוס שהתגירון ומתק העה לברך טובה עי' הנסים שעשה
להן, והנה עיין לעיל עפר ונתתי לכם לב חדש, ונתתי לכם לב בשר
שאעפ שהכל בידי שנים חוץ מיראת שנים היינו בימי שנים אינם אלא מלעלה
מבחי' שנים מי יתן טהור מטמא כ' ובחא גו הנשיק אליהו נכנס בגדרש פ' בראשית
עפר ואדם אין לעקוב את האבנה ואדם אין להעביר את הברות להקבה באליהו
ובתוני המעגל הרי אליהו הי' יכול להעביר את הברות והיינ ויחסא את מגבח כ' והיינ
ואדם אין כי אליהו הי' מבחי' אין כמס ומותר האדם מ' הבהמה אין כ' ולכן נא' הנני שולח
לכם את אליהו והשיב לב אבות כ' ולעת יב אבנים כי יש אבן בעולשה מסם רועה אבן
ישראל ונהו יב אבטן ועדין כמס בנתא ויתי בחלא עפר והאבנים תעיין על שמות בני יש
לעוג אבן גה ופחר אבן אופל ואליהו הסיר לב האבן והנשיק בהם מבחי' אבנין בשבטי
ישראל הם מבחי' אבן ישראל, ומס עפר והאבן מגולה עפר הבאר ומס בבה ומל אדם
אחרון הם מבחי' אבן שהרשאה נקנה בברכה השמינית עב מולה שניתנה בשמון ומס
לא הי' באותה בעניין שהרשאה נקנה בברכה השמינית על שמון מלשה למעלה והוא הנלי ובה
מבה בוים השיעב שמאל תחת לראשי הבוים על שמון מלשה למעלה והוא הנלי ובה
התגלות עב כ' ועב בא הבשה כי אעפ ואדם אין כ' להיות ויחסא כ' רשאני הוי עב
ומל ה' אליך את לבקר כ', גם עב ויראא הוי הוי ופל בפעמה שער הסליחות סמך בהוי
בגא נראא אל הוי באא כ', ואבוה גא בבה ומשיח פוש ובבה שובה ישראל בהוה
סב פ' שהוי הראשון באא נראא ומשיח בהוי בגא ומס גם בבה והי' בוים ההוא ותנ בשוב
סב ומל בבה ובבר ה' אל ושה כ' גאת חונה התל אשר פוה ה' ובואר הוי הראשון בגא מוא
הב' באא ועבב הבשה רשאני ה' מושיך עי שם הוי בגא ובחא אא הערבר ולכן הת תנאם
ח' ואחרא הוא הון שהוא בוטל נקו ומוטל עומל ועבב אל בוים ל נקו אינהו נקור כ'
ארק אשיים כ' ומנו) עומל ובואר בלנה פ' תבא עפ ולא אבה עשר עומני שבסו הם
עפ הנגנות ואב גם סמן פ' עומל לא העומל בשל הוי ועב מעמני נראתיך הוי ועב מאב עומל
ומשפותיך (הושיעני כי בגם תיים כתיב מעיני הישועה) כ' ":

ומנו)

ענין ואר"א, הנה אחר"ל סלק בסוטה דה"ה יעא"ל אי תגין אין תשלת
שלאדם שיעת אאב"ד ושים אל"ף בקשר שנא"ל והא
דרי תרגם בו' ובא כל בשר להשתחות בו' אר"ה גיהא בשר בתיב בו'
ונרפא אדם לא בתיב בו' ונרפא, ופירש"י גי שהוא רק ענין בקשר
נרנה להתרפאות מיסורין הבאין עליו, וענין רק על בנבה עפ"ה הועה
בשושנים שלבן רק בשושנים, ועיש בענין לעולם יהא אדם רק בנפש
ולהעיר מש"ב בגתא"ב אי ענין בשנם הוא בשר, ובשר בבשרי והון
לבשר אתב, בגתב"ב נגד בענין ובא כל בשר גהו יסוב שאין בו רק בשר
עבה חס וחלילה עפ"ה ובשרי אחבה אלוקי), ואפ"ל עי שהוא רק ענין
בבשר גוכה לבחו' והסירותי את לבו לב האבן ונתתי לכם לב בשר
גם עב"ז מש בעבה חס וחלילה בענין ובשר אחבה אלוה, ונפרשו
על העולה, חיינו עי שעבור העלה הובסה את הבשר ונשאר הבשר
והוא יסוב בחו' התשרות ברית בו', וכן בענין מות עולת הלב להעבור
לב האבן ולהיות לב בשר, וגהו ובא כל בשר להשתחות בשים מ
ההתשרות בומות היסוב הנל כל בשר והשתחוואה בו היא נב הושבה
מלמעלה, וגהו בשנם הוא בשר ואר"ל בשנם גה ושה שנאמר בו
ענין מאב הוא בגו' בשר, ואפ"ל עב אדם ובהמה שעם היותן בחו'
אדם עשים אל"ף בבהמה בהמות חייתי עוק וגהו מעלת הנרבן ובמ"ש
עפ"ה הנבת עלי ומ' בלעלת בדה"ה והנל הבהן אותם בפי אורה מעלה בטול
על הבהמה שהוא מגברות עליונות בחו' בשם השון עדם לבו' בו' וגהוע
ובשר כל בשר גהו בחו' בהמה והיינו שיהיו עשים אל"ף בבחו' עוק בהמות
היותו עוק ונשם נשק בו' עוק השלותה ולכן עוב ואר"פא, וגהו שאין
תשלתו לו אדם נשועת כשהוא נשה מאבוה אאב"ד עשים אל"ף בבשר שיהיו
בבחו' אדם ובהמה אגי תשיע הוי' ותשלת נשועת כי התשלה היא בעלם
נרבן שהוא בבחו' בשר כנל, וכן אר"ל בבכורות פ' עוון אלו חב"ב עפ"
עפ"

אם לא יהיו בך עין ועינה בבהמתך שלא יהיו תפלתך עולה לפני
הנעלם אותם בגון שאתה נושם אל בבהמה, ופיו התפר שנשים אל
בבהמה וגם זו שנשים אל כוס שאינו. בחוץ ספק בספק עא, והיינו
שיגם נושיך בתפלתו ובחיר אין שומעה והחכ בתוך והחכ מאין תוצא
וגם שארגל אם ומעינים נראתך לא יעזוב אדם בנעלם נבוה ויתפלל
אלא בנעלם ניך כל, וכמו עי חותם סוגר שלמטה נושיך חותם בולט
שלמעלה בסל ובלעתי אם שיגע בחותם, והנב ארגל בגבה סל נשא
סיגב ברגל אל עם ולהנ הרבה יגיעת בשר, אם יגעת הרבה בדבקל
הנבה נסיר יפסר מגך, ופיו ולהנ עב להנות בבת כמו והנית בלבב
ונתתי לך לב בשר. כי להגיע לבחל בוטן הלב בבחל לב בשר שיהל בבחל
בהעות הייתי עיך גהו עי העפל בתרה תכל כח אה בוטן כמם
בבה ולל בטיך בעינן רב שלם, ועוד כי חוב שהן תשבב ותשבעם
מלבשים לחוב באל שהם טורי תשובא עב בהגה חבה, וגהוע בשב
השין מאיר עי הכל, ועמם סבה האגיע השנים ברוש האל בעינן ולא
עה תסיב כל, ועוד כי תשבעם על ובשר ובשרי בשרא סוגא תוארות
ונסיגים כמם בלעתי סל עטות בבה ואשה כי תבוה סל, ועל בבחב
סל שנסטים בעינן עצמות ובשר שגהו עב אש שחורה עב אש לפיבה,
ועל בלעתי שם בבה ושוע אביה את נבה שהתוארות נסיגים בתשבעם
נשבים אתות אחה, ועב עריבים עלי בקרי סנסרים ותם, וגהו עשות
סנרים הרבה אין לל כי הם נשבו נבחל סנסר שמעלה נבחל סנסר,
עב עי ולהנ הרבה יגיעות בבבחים בוגא שנבחל סנסר גוכה לבחל
לב בשר כמו שהתשבעם על ובשר ובשרי, וגהו ארשא עב זובה אלנל
ששנים מינו מה סעוים ואתב, שגיב בא לבחל יגיעת בשר, ובשר
סתיב ונרשא,
אבגון גל סיל עוב בעינן הסאני הל ארשא, כי האיש שהוא גא ברכו
לבבוש ואין האשה ברכה לבבוש, כמם בעינן שהאשה כולה
להגות

להגות מי תשאת מהם, בלתי פי תולת בהם ויצאו אליך פרה
אדומה במשנות, עפר מבשת הפאני הוי, כי הוי איש מלחמה, והם
יתנו מריבון, גם אנו אחם ואמשא גם אני אולם לסייע מאחר שוודשך בה
הכת מלמעלה כו', ואפלו גהו סמכונו באשישות כו' כי תולת כו' באשישות
קאיש ואשה, כמש בתב תנן עפ בתחלת בלה סעא ועי בפרבי ערך
אשישות, והיינו כי האיש ברכו לכבוש החום גר, ומוולא ואמשא כו'
ומנן איש ואשה היינו אש יוב ואש ה' ".

והנה מובר באיכה בעלי עפ מה אעיבך כו' כי גבול בים שברך
מי ירפא לך, איכה כ' יג, אותם מעתיב לרפאות את הים
לא עפי מאהגל בוים שם היו אומרים גבול הי ונחולן מאר בעיר אלינו
הר עשו עפ שחולק מעשיו ומלך עלינו, פפ בריה בלא א', ופירשי הבבל
רגיע כון עלונים לתחתונים ונתעלה ונשם בוחום בלגות שבע בעיהו והר
עשו הכי שעיר אלינו והר עשו לגבי כל העולם כערך מעלת מים העליונים
לגבי התחתונים שרגיע מבבל כוניהן, והים גהו מים תחתונים שהרגיע
מבבל בונו וכון מים עליונים ולכן מאהגל בפרני בחא בגון ישראל
עושין רצון המקום שותה מים עליונים, ובגון שאין עושים רצונו היא
שותה מימי אוקיינוס ומוה לאלוקה מגבה, נמצא ירידת מים תחתונים
גהו ירידה גדולה ומהוב השבירה של הים, ובעוב חורבן ירושלים
שבשלותה היא בעלת מים עליונים וכל הארצות הם בערכה כמקום
מים תחתונים, ובחורבן של ירושלים שנתמלאה דור מחורבים, אב
הוא עצמה שותה מים התחתונים והיינו עד תוכב שלא מים תהיים
לכן והוי כפיאה לים התחתונים והיינו בתי רגיע כעין ואמשא לבולא, וכמו נבטן מי ובא הגרת בהיינו בתי רגיע כעין
הגרת

הנחת השורש על האשי החיל כוש וגה כסיל אפי הנותן שלם בצורה
שהנחת והולך הסרסא ובחיל הנגע הובבול נעשך ובטן מי ובחיל
תת דבוב שנעשה בתש לבא ועל וגה בבה השוים כסאי שבלתי סון
שהם. ועל ועניין ובטן מי מגתא פל בראשית בקט עב ובסל לך בפה
ועב עפ מי העיר ווגרת. ובתי תצון יה בלב עא וכיון שובטן מי ובא
הנחת והרגע הובבול לכן בחיל מי ירסא לך כל ואנ ובאו יה ירושלים
תבוים אל הים הנבוונ.
ועוש מעניין נגול ורבוא. והוב כ עניין שבחו שלים על בובה סל בא
סטל בלב עב כשאור הנבה ינו הוים כל סטרן הנבה וסטה
כל עב אשר שתי תון נבול לים כל ואב והן עוב ירובה לבב הרגע
הובבול והוא שתחלה הל הוים נבוהים ון האחל ונפת את האחל
ועל בשבל ואתב נאור ינו הוים כל ואג האחל נבוה ון הוים ועל
עוב ועניין מי ירסא לך בגהר בראשית בתחלתו בא עב. והם סל
עב שנשברו גלי הים בעת שותשאים וגהו עב בשוא גליו אתה
תשבתם. יש מי שסיל עב בא נבחיאל ונעל נגם בים והעלה הים
סרטון כל ועל עוב (בגתא עוב עיה) בגהר סל בלעל בעשה עב
בעניין אם עוונות תשור יה אבל מי יעוב. מי יעוב ובאי מי ירבא
לך ונתי וגה בלעתי סל שלח בה ביאור עפ ועתם יגבל נא בת אבל.
ובתי בגי סעב בתיה תצון ה' סל מי ירסא לך היינו בה אתון
בסל האשון בגי שוע ישראל בשחרית ועבבית הם מי והיינ מי
ותנך באת לי סיל באת לי. גהו תובת אתב שבגי את בל. ועיין
בתלעי בבוונת נשות כ ון ואלו סינו עב ולסנים יש מי תבות
בנעב הים הנבוונ מב נשב. והם מי אותות ים. ועלים נבר
ים. ועניין הרפואה לבחיל ים גהו עי התגלות מי כל מל בגחב סל
תלוה בלעתי סעא":

את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו וגו', להבין סמיכות ענין השבתותי
תשמרו לענין ומקדשי תיראו, והנה הגל מהו הסמיכה
שאין בטל ביהודע מחה שבת, אך זה נברס בתב
ומסתם שנאמר בפי' עבדים אבל בל לאה נכסל מסולל זה כאן (גם לכאורה
לפי פשוטו משמע שהגהיר על מורא המקדש פלא לגלגל בו מתות עבדת
השבת) וגם בל מש ושמרו בעי את השבת לעשות מהו ענין לעשות נהלא
עבדת שבת אינה תלויה בישראל במקום בוטל בתי אשר תיראו אתם בוקדשם
אתם ואפי' אנוסים בו' אבל שבת מיקדשא ועיקא ולבך אין אומרים -
בנוסח תפלת שבת אשר בחר בנו, בבקשא בוטל הוקרבו אור בלפי
שעבדת בוטל נמשך על ידינו לבן מקדשים לאור אשר בחר בנו משא"כ
עבדת שבת עבדא ועיקא משיב ואם מהו פרי לעשות, אך הנה
הרמב"ן הביא בפי' יתרו בפרי גבור את דם השבת לעבדו בפרי לעבדו
הדינו שעבדם אותו בענין ועבדתם את שבת התמשים שנה שהיא שבת
הובל שהיו שעון עבדם בקר לאור מעבדם מעבדם. אל כאן - בזה שנבדה
את דם השבת בעבדנו אותו ובך אמרו בבכולתא לעבדו עבדהו בקרבה
בו' ובהו מצות עבדם שהוא מן התורה דכל, ולכאורה בם בה יפלא
בין בשבת היא עבודה המאה מאליה לזה הוקרב שעבדם אותם בבבוה
שלנו ומהו הבדיון לעבודת ובל שתלויה בנו, ולכן משקלו מן האחל אין
מדנין שמנטון ובלות, אך הענין הוא בהם ענין שבת ובוע עפ מש
כי בו שבת ובן שבת להוא בהענין כי ויבל הם בחו' והיבות והמשבות
ששה מבות עלונות להיות התבות הנבראים בהיונן עד המשבות להתלבשות
המבות באותיות הבמה כי בבקר הו' שנים נעשו בו' ום הראשון נשמך
ונתלבש מבת החסד באמר יהי אור בו' ובום כ' הוא המשבות והתלבשות
בחו' נבו' באותות ומאמר יהי רקיע בו' שבתו' בו הוא מבנים ומחבה
(כמו עבדו בעבדם התלבשות המבה שבלב בבבוה הנה פשוט המבה
להתלבש

להתלבש בבגדי כמו שאנו רואים בשעת הפלגת ההתפעלות אז לבבה
חל בחיי חיצוניות הגבה נמשך בבגדי גל גם כי הבגדי נמשך והכל
הלב. הכל והאהבה בעצמו וגהוץ הכל הכלים כמשל כמאד בהנהות לבה
והיו לבם לציצית והכל הלב הוא עליו הבגדי ועל כתם חנוך ולכן נאמר
בעבה רק שם אלקים והנם גם בחי חבב נתלבשו בגבות ובבגדי נעצא
ומה הוא ריבות והמשכות חבב וגבות בבגדי) ובשבת בתיב ויכל
אלקים ביום השביעי. פיי שנמצאים הצמצומים והיריבות שבמוגב הנמשכו
משם אלקי ואמר לעולמו כי להיות עוד בחי יריבה וצמצום ונתעלו
הגבות והתקב לעצמותם ועל בחי גו שבת כמו עבור האדם שעסק תחלה
מאוהב מלאכתם כגון לבנות או לכתב שנשלו שכלו ומדותיו בעשיו גו
ובשבת ונח עולים מדותיו ושכלו לעצמותן. וגם אחב שם הוא כמשל
ביום עשות הוי אלקי כי השבת הוא בחי ויכל צמצומים בשל אלקי
כמו שבת להוי והנה לאחר שביתה גו נמשך בחי ענג העליון ופמשל
ולאחר לשבת ענג והמשבת בחי גו בענג העליון הוא שנעשה עי
ישראל ונהוגן לעשות את השבת בהיינו עי שמרה בשם בתגב ותעלה
כל ל' ומי הנעשה עוב מאיר גולי הענג בשבת וגהו ולאחר לשבת
ענג שאמר לראים ומשיבים גולי בחי הענג עי עסק תגב כל ל
ומי החול כי כל עבודת האדם מכל ל' ומי החול מתעלה בשבת
ונעלא פגוע בעבודת היום נכלל בתפלת של אותו יום שלבך על התעלה
עולם כל' ותפלת ומי החול נכללים ומלים בתפלת שבת (ולפיב מוקן
התירוץ באמלה בשבת מוצאא ונייאא עי בריך לעשו כי הא במוצאא
ונייאא היינו כי מו הוא בחי השביתה והעלו של החבב ומדות לעצמותן
ולכן בחי מגבוא תפפך ובבה בבה סאב אין התלבשות בבגדי כל' על
התעלות תכיה מצמותם שהוא בחי מיוע לחב שתשה אבל שיהיו גולי
הענג

הענין עליון בחכמה הוא עין ישראל וגהו לעשו כל, אבל שה בבואה
נתי שהתענגה נמשך גם מעולא עין ורא את כל אשר עשה קשוב
והנה שוב מאד שתענג משומות המלאכה, ויתבאר לענין התוחלת איה"
ביבור, נתי שבל מה היא הסיבות ועניין לעשות את השבת, וגם
הרמב"ן בסוד לעשו בגן"ל, ענין השבת כי ויתר ומיבות
המבות בבבור ובשבת עליה ואתב נמשך ענג וגהו עין ישראל ובאמת
לשבת ענג):"

כ" (המה, ועל ענין שבת בלעת בבה שנבה ישראל, בחלק השני סב
אבל בשבת שבת ובחי ההתלבשות בבחי עשייה וגם לא נתלבש
בבחי הבבור כל ובבה והיל ובי תבש בחבשן סב, כי הנה שבת שאחר
ששת ימי המעשה כל כאבם המעשיך שכל ומריבו בתחבולות מעשיו כמו
בענין הבתיבה כל אך ביום השבת תור לענותתו ולענגתו העליון כל
עם ובבה לבאר ענין והכפ"ס ספר כאבם המבבר שבשעה שהוא מבקר
מגבם שכל ומריבו בהבבלרים וכאשר אינם חוקם לבקר סוסיך ושבת
והרי אנ עלה שכל לענגתו אשר שם נשכן התבוננות כן ויותר מכן כל
ובבה האגינו השנים בחלק הראשון ספ"ג ובביאור עפ"ם באתם לענין,
ועל בתאל פי יתרו בבה גבור את יום השבת בחלק הראשון וסלבשלת
בענין לחם ישנה ובבה אכלהו היום, ובפי ויקל בבה ויקל נשה,
ובלעת פי בהר בבה את שבתותי תשמרו ובסיבור בענין מ' מעבות בשבת
ובשער היוס בבה תלתא אינון גוונין מעבש, ובקהב פי אור בבה
אתותי בת אבי פל ובלעת בבה מלה גל כל, ומכ יל שבת בעצם הוא
העליון של ולע שהם שומב לבחי בוקם כ"ל בענין אשר שם נשכן ההתבוננות
ופי בגתב בשלת בסלג עב ובפי יתרו בסת עא מוא שבועאה הוא
בוקם ובן תשובה היא בוקם ושבת אותות תשב ענין שישראל נמשכם
תמשת נבושה בבחי שבת גהל ההמשכה ובחי חב שהוא בחי אהבה
והוא

והיא רחוקה מאד עדיין בהתהוות עפר גאת חונקת חתל ונהו שבועה בה
הרובן לעשן ונשתם את שבט החושים שם. בהיום יובל שבט החושים
בעצם הוא ביום כי ובהר יבצא מעבן ובל שון והוא ביום והיא עצבה
שער החושים. ומו ונשתם הייבן להושיב בו מבחו נפש שהוא תבוה
שהוא בחו עבן בעצם שלעלה מבחו ובהר יבצא מעבן. שעל גולו בה כאור
ומעיין מבית הי יבצא פרש בלחת עפר אחת היא יונה תחת בו ובגב עבן
מנו ונראת לשבת מנה. מנה רת עבן בהר מן הייבו שמושיבים בחו עבן
מש נהו עב ובוחתו בנע לעבבה בו בהא בלאה ובהר יבצא מעבן להשנות בו.
ואב מה העבובה אלא עבבן שהעבובה להושיב תפ אור ותם ואב לא
הוינו מבחו מבן מש ומש מה עפר אם תשיב משבת בלוך בו ונהו שאהבן
עפר ובוחתו ונות שבת מפר לא כבאר ובת בום השבועי בו ומש עפר
ושמו בנו את השבת לעשות בו גם עב הנשלח מעוונים בעלים בגתן
תנת נשאר אי. ונהו לנבשו להושיב בו מבחו נבש מש. ולבאר הבקבים
תנה בגו סבן בגלה בס עאר ששינו לתלו ובתבו ובל אלנים בום השני.
ומשיר שלא יאור אב עשה ולאכה בשבת בהא כתיב ובל אלנים בום
השבועי והוא לא יבל עלו מברש תבונים שבתשו מ מה הי העולם תסר
נוחה באת שבת באת מנותה. ובן אב גם נהו מלאכה ובן עב שבבהה
שובה ישראל עב. ושם סב בעבן ובום השבועי שבת ומחו אשר
עשה ומבחו בבור ומשך התות ומבחו מחשבה עבל. והנם מחשבה בל
מנותה בו וחשבה בום שבה התבלות התעבוב עשן. ומחשבה בל אתון
מנותה בו וחשבה בום השבועי שלם ולאכת העולם מה שנשך בחו
הבהבין. אב בונא בום השבועי שלם ולאכת העולם מה שנשך בעלם בשוב
מנותה נהו בעבין נפש יתירה ושלו בנגב בל החות שנשך בעלם בשוב
ואעפוב אין מה בל שעשה ולאכה בשבת חו ועשה בבהה ושמו בנו
את השבת סעול ג בשם האות מהמנוב בל סו בראשית בבהה ובולו
השנים. והנה בשעלה בבבון האפבול אב בה לבראא את העולמות
נשאיר בל בנין העולם והבלן שבבור בל מנותה שלא הי בועשה ולאכה
ובל

ונל עולם התענוג ומינה מיראה בורין, וגהו החיות של העולם ושלא היו
העולם בשלוות לא היו החיות שורה עליו והשלום לא שרוי אלא באתר
שלום. וגהו מה היו העולם חיים ונותה עכל, אב סיו ושורו בני את
השבת שיקבלו נב. עבחיו מחי לחשוב בגדולת הי. נמצא ענין השבת
והנותה גם עצם השבת וגהו העליון נבחיו בוגב הנל ונותה ונל נחשבה
אך לעשות את השבת היינו להעשיר מבחיו ענין עצם החכ פנ, ועיין
ענה בלקט בשדה רבה בבהב באתי לתנ סא ובהבואור סא, ועש
בהבואור שגהו ענין כי אל בעות הי שלוטה לעלה פו משאב ולעלה
לעשה פו עש, אב לפיב בשבת גלוי בעה עליונה גהו וכל מלגים פו
וש לעיין אם גלוי בעה עליונה גו גהו עצם השבת שהוא בוגב סנל
להנחול מהבי יש שלעלה הוש כו ובן נגה חכ נגה בוגב בפ נגה
גוגו וש מו שגה נמשך ונתנלה עי החכ שהוא והחכוה מאין תוצא, ופב
בבה מגלה לתורה שבחו גלוי בעה עליונה גו נל יתוב חוב אין וש כו
קיבור. כל עצם השבת הוא בוגב ובן שבת אותות תשב כי השביתה
מעשי יהיו מבחיו יבי יסבה אחל ומוגב טפחה שגים, ועש
בפיו על כל שבת מעשה יביב בבה ואתה תבוה ובים הם חוב והשביתה
העליה לבוגב. ומנין לעשו להמשיב מ חכמה ומנתהו בנע כי ובה יוצא
כו ובל שגו. אך עי תוגב ממשיב מעיין מנים המשלה מעוטם מבחים
וגהו עב ונעשתם את שנת החמשים שגב שהוא בחו ובל, וגהו ונראת
לשבת מנה רת עבן נבר מל, וגהו בא שבת בא מנותה הוא בוגב.
בוגב מיראה בורין. הבנין שבחו, ומנין החכ עב כי אל בעות בו
ועש ומנין ובה יוצא עש מאור הבהר סי אחרי בסב עב עש באון
תרות על אשים מים":

(נ) "ובואור הענין איך עי העבודה בששת ימי החול נמשך להיות ונראת
לשבת מנה. המנין הוא בהגב אבגל בראשית בשבול ישראל שנל
ראשית בהיות מנין מתאוה הנבה שהיו לו מירה בתחתונים ועש בבה
אלה

אלה פלגי הנשמה ובדה לא הביט און ביעקב ובדה שובה ישראל
בדרש הראשון פא ובדה ששים הנה גלבות בדרש הראשון, וגהו
שאנו אומרים בנשי בכל יום פסוק שבע ישראל הוי אלינו הוא אחד,
נכל גהו שבע ישראל לנו אומרים גה, אך הענין בהנה נבואה בבהה
שבריק לנסור נפשו באחב, ואין הבוונה לבויר בחוי מסך עב אם בא
ליבי, בנות נבהש כי בחוי גו הוא גש אחב ובכל נפשך ובכו ספוי
תגל מפא נוטל את נפשך, אלא ענין הנסך באחב הוא ענין ביטול
הנפש ונבואתה שתהי חסיבה ומשיבה להתכלל באור הי, ולאשתאבא
בנפשא בגלבא, וכוש אלוק הי נפשי אשא (ועל גה נסך פי נפש
לשון הבון כמו אין נפשי אל תעם והבוונה שבריק לנסור כל הבנותיו שלא
הגי לו שום הבון כלל בענינו עוהג וכואהגל שבע אתה תי עי באלהנ
הה ולהשבילך ביבה, והיינו נפש חבלי התשוקה שבלבו לבבקה בו יתי
ואגי כל התשוקות גולתו כלא הם בעינינו לחסנך להם, וגהו ועיקר לא
חסבתי בל שהבון כולו לה ונסנו תגבורת הבון והתשוקה אינו יכול
לחסוק שום גבר גולתו.) ואיך יבא לתשוקה גו הוא עי התבוננות
שבע ישראל, בהנה כתיב ויבא לו אל אלוק ישראל ויש קבה שני
סורושים, האל שיעקב בא להוגבח עש הנס, הבי שהבקה בא ליעקב
אל, ושנו הפי אות, ולהבון ענין שהבקה בא ליעקב אל. בלבאוה גהו
תולה, אך יבן עפ ושאר"ל תפילין בואבי עלא זה כתיב בהו מי
כעמך כישראל, בחנב בפי הבקה אנית תפילין וש בי פורושים, האל
כעמך כישראל, בחנב בפי הבקה אנית תפילין שתפילין
פי בתא בהה נשה ובבקר. וגל, ובן אמרו הבקה אנית תפילין שתפילין
לשון התשבות שהוא התשבות אומה בתכ. (הנה, ואב לשיג פי
הבקה הבפנות אומה שנשך ואיר בתכ וגהו ענין שאנית תפילין.
נשך בבחוי תכ. עכ"ל) והיינו באמרו תפילין בואבי עלא זה כתיב
בהו מי כעמך כישראל כי ישראל עלו בגת, בראשית בשבול ישראל שבע
ראשית

ראשית. ותפילין הם ההתשרות של אותו בה בבחינת ישראל שעליהם
ראשית. הוא בחינת חכמה עליון, וכבר שם בהבאור בה ישה ידבר ענין
תפילין לשון התשרות והתקרות מלמעלה למטה כמו עשה. ועל כלליות בשהם
בבאור עשה שונים בחותם ספר, אבן בגתם ואתחנן ברסו עב כי אלין
ארבעה נטיל לון ואן ואתעטר בהו אלין אינון תפילין באמת נקבה
עליון, וכבר בתלעין רט עאן וגן וכל פרשיות אלו חוגב חוגב ואן שבשם
נטלן ואתעטר בהם והם בנבע ושמה על ראשו עליון, מבואר לפיג רפא
הנקבה הבוונה על גאן באמצע שאתעטר בתפילין הנשכים לו היינו מה
שנשיך לו מוחין ואותן וכבר בגבאן ויצא נפב סעאן וגן עובא באמצעיתא
ומנקב שלומא נטל אינון ונלות תפילין בראשו, בהתטים אתה ובוכתא
לבורי תפילין והבא נטלי נהורא לגוויא כל תולין ומשרין עילאין עליון.
ובמנין שם תפילין בראשו הם המוחין לגמיר שלם תפילין שיצאו בסוד אור
מלך במלת בגמיר. והתטים הם עפ"י באמצע הכלים של המוחין עליון,
וכבר באמאן אות רוש סעיל וט, וגהו ענין מלך אמלה בהתטים שהבוונה
הנלך מלך שהיא מלובשת בהתטים הלא מאוים הבחבות לכל העולם, על
נתב בשלת סלב לפיג תפילין לשון התשרות היינו התשרות נה כחבה
שבהם מלבש אותו בה שיתשרו להאיר בגאן, וגהו בענין הבואר בסיג
ראן יי ברא אלה מי היינו. בונב אלה הוא ל נקוות בגאן ל סעמים ל
בוטל אלה. עוש מה עשה אלה ומעי בנו שהוא ענין תת באמצע
שנעשה בתם לגאן וגהו גב ענין התפילין, ומבואר הבבחים ומן עשוש
בלנת בשהש בבה נאונב ומאונב ברוש הראשון בסיג שאו ובוכם
עבש ובכבו את ה' בסיג הנקבה נבוש בוון שהוון מרה על המשכה בל
והיינו ההמשכה להות מגבע וסובע, משאב נבש בלא ון אינם בנבה
עליון כלל. ובריך להמשיך הבחבה מבחינ נבש בבתא נבוש בוון, ועוש
מענין הוא בבה ובלה לן טעמי בתא סל תיי, וגהו עקון ענין התפילין
שבתחולין

שותתולין בפי' עבש הוא ענין עבש העלין כלי ואין ושם מעשיכם
הטוחין בבחינת עבוש כו' והו ענין המשך עליך בטבע כמש בגחא בוגן
עב. והנה באמת ת"ל שהתפילין נקראים תיים היינך כי החכ
תחיה וכמש בענין אומו וחיותי שלמלה מבחי' איהו ונהמוהי. ועבגוקן
הוברים עבלת עפ"ז זה יתרון הדושה בדאת עב בפסי' ודברינ באמונתם
ותי' אפסי' דברינ חי העולמים באמונתם הוא חי' כו' עב עבש לי כל כבוד
והבאים תורה אלא כי תפילין באמרי עלמא הם עכ"ל חיי הולך המשכות
הטוחין. לבאל. והיינו ההמשכה ובחי' עבש לי כו' וגה נמשך לבאל עיר ישראל
הוי' באמונתם הוא חיה. ואב לפיג פס' הנבה ענית תפילין נאי עכ"ל גאל
באבי. אך באות שני הפי' אות בגאל שהוא עולבא באוצעותא ענית תפילין
שנמשך בו הטוחין. ווי חוא המשיך ומשפיע בו הטוחין והו עכ"ל עבוות
הוא בוכן והיינו הנבה ענית תפילין שואיר בתוב כו' שואיהו בואן של
שם בכל. שבא כי הפי' עולם בנבה אי. ונם באות כולא תב בוש
בגחב האגינו בחבג עא ישוב":
(ב). והנה המשכה גו שיהי' נשמך התפילין באמרי עלמא והו נמשך עיר
אתערלת של נשי. עהו שאבגל תפילין באמרי עלמא הה כתיב
בהו יי בעיך כישראל גוי אחד בארץ (ע' נגה בגחב עבושים בפסא
עא) אתם עשיתנו חטיבה אחת בעולם שנאל שוע ישראל הוי' אלעם.
הוי' אחד ואני אעשה חטיבה אחת כו' בסלע בברכות בן עא. כי הם
פי' שוע ישראל יש לפרש נפ ישראל הוא הנבה שעל ישראל בלעולא. עפ
כי שרית עם אלקים. ונם עפ לי ראש היינו שנשי עראו בנים לעלם בראא
בראא באבוה לבן עכ"ל הוא יתל לי ראש ואע בחי' רגל כראא באבוה. והיינ
ראש הרגל בטל לגבי הראש לכל אשר יתפרש הראש אל לבלשון הרגל בעים
כיו שהרגל בטל לגבי הראש אבר הרגל בטל. כך נשי יש להם ביטול גה לבטל
עבים ואם אין תנים אבר הרגל בטל. כך נשי יש להם ביטול גה לבטל
הבעל לגבי לבעל יתל בטל הבעל נקבע הבעל לבן עכ"ל בראא והוא יתל עכ"ל ראש
הבעל לגבי ישראל ובירשו ברכות ויחי פרשת שמעו אל ישראל שבשעים אבינם
ונהו שוע ישראל ובירשו ברכות ויחי פרשת שמעו אל ישראל שבשעים אבינם
כו' עפ שוע והוא ביטול כמו הפסת ושוע כו' ועי' ביטול גה ביטול היש
לאין משיך נקבע אין והתכ מאין תבצא שגהוא התפילין כו' ועפ גגה
בגהה

בבה"א אנו הוי' אלקיכם כולל סוף שלח ברוש השני שלב בדמן כי שרית
עם אלקים, בחוץ עשה לי אלקים, ובהו עוד ישראל הוי' אלקינו הוי'
אחד סלא הוי' אחד שותבר שם הוי' בעד להאיר בגאל ותחברו ק'
ההויות ועוד לעל ביום ההוא והי' הוי' אחד, ולכן אחרא נסלל בפסחים
בהיות שלעל, והי' כולו הטוב והזטוק כי בעל הוא רחוים ששונים ולאבן
כל, ישאב בגאל, ובה אתם משיחנו חטוקה אחת וכל שנשיכים עלל בגאל
כלל, אלל אם אעשה חטוקה אחת בעולם שנאל ווי בעוך כישראל גוי אחד
בארץ שיהי' בהם גולי בחי' הוי' אחד עב עתרים לשיגים שיאורו לשלהם
עבדים ולכן בתפילון בוארי עלאא נאלוו בעוך כישראל גוי אחד לוור שהם
הם הנשיכים בתפילון בוארי עלאא כלל, וגהו גב סל ונבא לו אל אלני
ישראל שהבבה נראו לוענב אל והיינו כי אל הוא גב לשון האמרה
כוב אל הוי' ואמר לנו חסד אל כל חיום, גם אל הוא שירו בחכמתא
ונם ינר הוא נשיך בפחוי אל כוב בואאל יב סלה וגל ינר בחכל גוי
שי ולב סעוים אל שהוא באמא בסוד לב נתיבות והסרת נתיב הראשון
עכל, ועל בגאל בטל ועמן שי היינו גב נש חכוה נש חיוה כ' סעוים נש
נדול שי ופל הנשבות אלו נשיך בגאל עי ינב ובכל שעי בוטון הוש נשיך
פל ולכן ונבא לו אל כל ואמרגל סלב מגילה ונב אלו תפילון נעלא הפילון
נראו ינר שהוא אל כלל וגהו שוענב הבוגר הנלות ברחטים כל מהיינו ענן
נראו ינר שהוא עי התפילון כוסלל, ועל בעהלב חלב העקבה סיה בסוי ונבא
הנשיך עכשיו עי התפילון כוסלל, ועל בעהלב חלב העקבה סיה בסוי ונבא
לו אל שהבבה נראו לוענב אל עי שהוא נשיך היחוד עלון ועוש בבה
לו אל שהבבה נראו לוענב אל עי שהוא נשיך היחוד עלון ועוש בבה
ישראל ונשוחו בך ישראל ונבשי שיך שנשיכים מבחא אתה
אנסרי לנסל בסוי ונשיך נבוש כל והיינו ענון תשי שקוא גלי הנל שיך, ובתלעי פוי
נבוש בבחוי ונשיך נבוש כל הים חל בוגע אופן נעב, גם עולל בעגן התפילון
שנהוע כל הנתלים אל הים חל בוגע אופן נעב, גם עולל בעגן התפילון
עב תיבור יה בוה ע' בה חאה אנסי נתן בסוי והא שוי רבא ובתרי
עב תיבור יה בוה ע' בה חאה אנסי נתן בסוי והא שוי רבא ובתרי
ועל בבה אלה סנבי הנשבן בעגן ונשבן הנבות לשון בעבי עבוים, ופן
ועל בבה אלה סנבי הנשבן בעגן ונשבן הנבות לשון בעבי עבוים, ופן
התפילון נאל בהם לטוטסת לשון תכשוט וכל בענון זו בבא אלה, וגהו
גב שהבבה נראו לוענב ישראל לי ראש היינו שנשיכים הזוחון הנל
ראש לנאל בחוי ראשך עליך כבראל, והיינו עי הבוטון וח שהם בבחוי רגל כל
עוב

עוד הם לו ראש כל ונהנע בנים הפנים לפנים כן לב האדם אל האדם
כי הנם כחל ובנות פניהם פנ אדם פול ובנות פשעותם של החות פל
אריל פנ שור ופנ נשר שהוא בחול פל אדם וכן פול בעהל חב פרס וגל
ובנות פניהם פנו אדם אותם הפנים הם הבקרים הרוחנל בשב גוהר
הנשיה הנל אדם ופל אריל הם הבקרים הוחכים בהם להתלבש קלבנשין מ עמן
האדם שהוא נבפנים ותלבש קלבוש הראוי לו עכל, ובתא בקיאור עפ אלה
הנשפטל פל פנו אדם גהו הבעת שבקריאה, והבעת הוא פעול חבות כנבע
עוב בעטן הבעת בבה לא הבוט און בעמק כל, ולכן כא ובנות פשהם של
חבות פנ אריל ופנ שור כל פנ אדם היים הבעת כל, ובוע בחות הערבקה
חבות לכל בחל נפשות הבהנות ותות שבעולם ובוב נהא שב שאדם
הם אנר לכל בחל ואב בעבה גב יש בחל ופשהם פנ אדם והוא בחל נהא הנלבשת
נשפה והם ואב בעבה גב יש בחל ופשהם פנ אדם והוא בחל נהא הנלבשת
בנפה ונל אתעבלת בבחל אם ישים אלון לבו בחיים לבחל האדם העלון שהב
שוהו פל לב האדם תתאה אל האדם עולאה עוב נשפ גב אתעבלל בים הנים
ואחרל שעהב כל והיים פל בעלן כל הפל בלו ראש שעל אתעבלת בפנולן
אמה לעלה להות בחל כרעא האמלה שהוא בוטול לגוחי ולא להות נשחב
אמה לעלה עורר אתב הבנשים ולעלה לגמה עב שעל נשל לו ראש, ובחוע
תל עוב עורר אתב הבנשים ולעלה לגמה עב שעל נשל לו ראש, ובחוע
שעל ישראל לתבונן פפב איך שהשאל היא בחל לו ראש על שיהל בחל כרעא
ישראל לתבונן פפב איך שהשאל היא בחל לו ראש על שיהל בחל כרעא
ונשהו תלות הרואת כל העולנות כאור בשבול ישראל כל כל ולנאת כים
ונשהו תלות הרואת כל העולנות כאור בשבול ישראל כל כל ולנאת כים
הפשם והא לבחל ואהבת, ונהא כלות ענין הנשלה שענינם הוא בחל האתעבלת
הפשם והא לבחל ואהבת, ונהא כלות ענין הנשלה שענינם הוא בחל האתעבלת
פ כל הנקבה של כל הנים הוא עולה ונכלל על הנשלה כי על שנשלל אתב
פ כל הנקבה של כל הנים הוא עולה ונכלל על הנשלה כי על שנשלל אתב
ואהבת בכח האבולה שאכל ושתם הרי אתעלה ונכלל אותם הנאכל בנשלה
ואהבת בכח האבולה שאכל ושתם הרי אתעלה ונכלל אותם הנאכל בנשלה
גם וכן כל לכבי האדם שהגלן ניתאן ונשלל הם נעוב נשלל אתב בכונם
גם וכן כל לכבי האדם שהגלן ניתאן ונשלל הם נעוב נשלל אתב בכונם
אתם בשלהבת עזה ורשפי אש והב בחל התעלות עב לבלן בבחל ופשהם
אתם בשלהבת עזה ורשפי אש והב בחל התעלות עב לבלן בבחל ופשהם
פנ אדם שהוא הנבא נלב האדם הוה ישים אלון לבו בכל, ובוב לעלה
פנ אדם שהוא הנבא נלב האדם הוה ישים אלון לבו בכל, ובוב לעלה
עד הים הבעלות גב בחות שבערבקה שהם בחל ופשהם פנ אדם הם
עד הים הבעלות גב בחות שבערבקה שהם בחל ופשהם פנ אדם הם
גב נתעלים להות לב האדם הוה אל האדם העלון וכב הוא בחל העלאת
גב נתעלים להות לב האדם הוה אל האדם העלון וכב הוא בחל העלאת
מן ועוב תרב ונשק אתב הנשם ולעלות בבחל לב האדם העלון אל האדם
מן ועוב תרב ונשק אתב הנשם ולעלות בבחל לב האדם העלון אל האדם
הנתמן בהתה, ועלון בפל כן לב האדם כל כי להות נשאות את הכסא
הנתמן בהתה, ועלון בפל כן לב האדם כל כי להות נשאות את הכסא
ובחל כבראה אדם שעהב לבחל לאואם בה ועוב ונשיכים כל הנשפה
ובחל כבראה אדם שעהב לבחל לאואם בה ועוב ונשיכים כל הנשפה
ואואם

ואומר שגדולת הנבואה ואינה תפילין כלל וגדולת השינוי של התפילין על הבתים
שין של ג' ראשין ונראה לב' חלות הנרבקה ושין של ג' ראשין על ג' בתי אחד
שר נשר בו' ועל בגחר ואתחנן ברסב סעב וכפ' ויתי ברכב עמ' והיינו שעל החלות
נושאות בבתי ש"ין ומשיכים ובתי אני הוי' לא שנית כוש בהנחות לבה בקה
בכסלון, ועל בסמר ובב אות שין ועוש עש שיניך כשבר הרחלים, ומש בבה
תבלו, דינים בסמ' שית מנב סרסי נרש בו' והמשכה גו על כוים הפנים לשנים
בסי' הרוג סי' ונקמא בטן ב' בה ושר יתנו סניון המשכה ופנים בעין לפנים בגא
ועוש ונה מלגת סי' ראה בקיאור עש כי תשיע בנן ובן בעטן התפילון חדי הוים
שבהטים בשנתת גדולת המשכה שעי' התפילון וגדולת כוים הפנים לשנים בו'"
בדור (ג). בראשית בשבול ישראל שעל ראשית. בירה בתתנים. ונקמא לן
אל, הנבה ענית תפילון וש בנה ב' מחשים. אי הנבה עצוות המאבל
ב' הנבה ואן על שם גבות באבל, והתפילון הם הוונתון שבהם מלבש אומר
מלך אסור בהטים. הטים של אבונם ומנק שהם בתי בתי התפילון, ובש
בלאן עי' תפילון מושיכים בתי ערש, ונהו ופבוק באונתם חוי כי התפילון עלחוים:
(ב). ונהו נישק עי' אתעבלת אתר בארל שמע אל ישראל אבוכם שבשוים בבתי
בתא כרעא, ואנו מלך ישראל כי שרית עם אלנים, בתוך עשה לי אלנ'
הוי' אתר תוקור ב' החלות בשובע ונובע לבן הנבה נראו לומנק אל, ונקראו
תפילון והו כוים הפנים בו' לב האדם ובות סנהם שם אדם אל האדם
העלון ומינ מחות מצאות בו' ומשיכים כוים הפנים בו' עב הוים שבהטים
ונהו הש"ין של התפילון":
(ה). מהים עמן המשכה מלמעלה לנטה הוא עי' הנו' וכוש בעש ואהבת שהיא
בתי תפלה ואתב ונהו הדברים האלה בו' בתי תורה כי הים הנבה
ובעי (שהם ב' בתי אדם בלי כי זה שחלות שנהם שם אדם הוא עי' בתי
האדרת עמת גלבות מלי עשי' המלבשת בפשטיותם בעלב היא ותפלבת בין החלות)
ולה ועוש וגה בלגת הש שלת בבה והו לבם לגלות בחוש השני,
לל הנו' שהיא בתי ואהבת לות הנפש בתמי' כלה עוב בעשה המתעוחות לחלות
והתפלה ומתי' הנו' לחלות חות בחמא בתמי' ותנב אבל עצם המשכה
בתי' המשכה ומעלה ובתי' הנו' הגלות רות אברים בו', בחנם ובוע שמלן הלבה
הוא עי' בתי' תורה שהיא תכ' ועי' הגלות רות אברים בו', בחנם ובוע שמלן הלבה
בנו' האור אי אפשר אלא הוא בבגבו והיא בבגבה ונלא בו', ונגב בוה לעלה
שאל לחלות בתי' גולי היחוב בנהמ שאור ומשך מה גולו אומר בה עד שתפשט
ובתי'

מבחוץ לבושים בגדים גרים שהן כל הזמן אשר לא לה' הנה אבל כל בגדי שולבים
בלבושים ומחבוא על אומן ופול לנקבל היחוד נהן שאומר שאם היא בקנאה ובגאות
(כי ונבוז אלא הם נשמרים והיכלות העליונות כמו בגד בפסוק ואשה כי תבאר פולבקיאור
שלה אהיל בעוטר כל עמ ועמ בפסוק כי ביום הנה יפסר עמן וכסולים ורים לון
ומים גהן גם הנה שהוא בקנאה כי כשהאדם ונפשם ורגנות גרים ונעשה ונמוג
על בונבוז של הנקבה אבו שניהם בלבוש א' כמלון, אבל כשולבים בוחבוז גרים ונולא
אין הנשמה גם גלוגלה תי הוא בקנאה ולאו גמאב אוהו כלו ואוכן בקנאה מחלתן
חות ברנא כל חי סלון לעולא לעולא והנו) אלא בדיק להתשמש ולבושים גרים
ולהות המעשרות ונשמתו ובקולו בתורה ואו הוא עם הנקבה בלבוש א' ונש היא
הנא שהוא לבושו של הנקבה כמו עוטה אור כמלבה וכשהאדם לונר הוא ומלבש
בלבוש א' ונש עם הנקבה בבוכלו, ומ' בלנקבה מ' אחרי בנה בוקאור הבקרא בעמן
לאחר תשחת כמו שם ובישלי גה הוא נשמר ואוא כל, אם עמ כל האונר אמן
לא אלא תל אפל תורה אמן לן כי הנה הנא הוא רק בתא לבוש של הנקבה שהרי
הוא מה לונלה ומלה ובחול תכל שהוא בחול תל ולמן כדי להשיק שיהל הנקבה
ומלבש בתכל הוא עמ הנשלה בחול כלה כלות הנשמ עיב גולגלים בחול חמן
חות ברנא שהגל המלבשות אוא"ם בתכל ואו כמלונה אחר הנשלה ומלבש בכ
בלבוש הנל הרי הוא עם הנקבה בלבוש א' ואו חכל להות היחוד והגולו בנגש כל
ומעמ בנבה כי בוות הנה יבסר ומנון לבושל כמלג חור ומ מבה בוקהשמנ
בנשמן הנה לבון בסל עוטה אור כמלבה, והנה הונשה כל הנל כולה לתשלון
נוצא הנשלון הם כלות כל הנבות רוח סגלבון רוח אברים בנלבא, ומוב
הנל שהוא לבושו של הנקבה כמו עוטה אור כמלבה וכשהאדם לונר הוא ומלבש
בלבוש א' ונש עם הנקבה בבוכלו, ומ' בלנקבה מ' אחרי בנה בוקאור הבקרא בעמן
נמשך האור בבנשי כמלבה שם ובישלי גה הוא נמשך ואוא כל, אם עמ כל האונר אמן
לאחר תשחת כמו שם ובישלי גה הוא נמשך ואוא כל, אם עמ כל האונר אמן
לא אלא תל אפל תורה אמן לן כי הנה הנל בתא לבוש של הנקבה שהרי
הוא מה לונלה ומלה ובחול תכל שהוא בחול תל ולמן כדי להשיק שיהל הנקבה
ומלבש בתכל הוא עמ הנשלה בחול כלה כלות הנשמ עיב גולגלים בחול חמן
חות ברנא שהגל המלבשות אוא"ם בתכל ואו כמלונה אחר הנשלה ומלבש גב
בלבוש הנל הרי הוא עם הנקבה בלבוש א' ואו חכל להות היחוד והגולו בנגש כל
ומעמ בנבה כי בוות הנה יבסר ומנון לבושל כמלג חור ומ מבה בוקהשמנ
בנשמן הנה לבון בסל עוטה אור כמלבה, והנה הונשה כל הנל כולה לתשלון
נוצא הנשלון הם כלות כל הנבות רוח סגלבון רוח אברים בנלבא, ומוב
בנשמן הנה לבון בסל עוטה אור כמלבה, והנה הונשה כל הנל כולה לתשלון
נוצא הנשלון הם כלות כל הנבות רוח סגלבון רוח אברים בנלבא, ומוב
נמשך האור בבנשי כמלבה שם ובישלי גה הוא נמשך ואוא כל, אם עמ כל האונר אמן
תלה ואהבת ואהב והנל הבקרים האלה כל ובקרת בם שהוא תורה ואהב
ונשרתם לאות בחול תשלון שלו כמ נמשך הנתון העלון, ועמ עוב בקהה
בוקם הנשמנ שאלון תחת לראשי בסל בגלל תלונה שמבוא לגבי מעשה ומ
נעב הנהוא ובקן גם נה שהנבים תורה ואהב תפלון, אם הנם כל הנמשבות
מוא"ם שנמשבים כל ונו הנחול מ' תשלה ותורה הוא רק בבחול הנבות הל
שאין ותבלה ונש בבחול בולו גנור בסמנות ובנו עטן תפלון הנאבי עלא
בחשלון בולטון על הראש לפי שהוב לבחול ונעשים שאון ובנל להתגלות בבחול
סמנ ונש הנק הנונחון שבראש, ומנה הנמשם הוא בשבת שאב נמשך הגולו
בבחול סמנ הנינם נה שהל תחלה בחול בבחול נגל לבב נמשך בשבת בגלו
בסמנ ונש, ובקן נה עב שבשבת נמשך שנה ותורה, ומ' גבה בתא בבה
ונבל

ויקהל משה ועל בהמה כי תצא בענין נעשה אדם קצונו שיש בזה כל בחינת
קצונו בצלם אלקים שבחינת קצונו בהן היינו של העשיה כולל וכשבת ואור בחינת
גן בבחינת פשוט ומקום התפשטות על גוף בחינת קצונו כגון בשלה בעובה בשם התב תינוק
מג בסוף עב וכה בסרעפה שער השבת סוט ולכן כיון בשבת נאסרו בבחינת פשוט
אנש עב אבל להניח תפילין. גם כי התפילין בניתן ואז של ראש כלל מעיל ל
ולכן בנחת אותם לי יומי המעשה אבל שבת הוא עליות וה בבחינת יה אנש על
בחר אור לב מעא ירותא בעבש הוא ירית ועל קומא ולה מפט עליות מרבון
מעלים תמיד בה על ירושה. ולכן בה עב גם בהה אבל שפט תפתח ההפרש
בין בחינת פורע בהרוך לבחינת נגלל בשם ועליות שבשבת גהו עב ונגלל בשם כולל
והנעשה הוא המחבבות החור להיות כלי להגלות אור. אפל כון ההפרש בין
כלים בהריאה בלאו איהו ובריאהי תר מהון ולכן אל שאור בהן האור אין האור
עלם כון להיות לאחבים אנש וכון השמע שכל זמי רבון אבל כשעלם השכל כל אנש
והא עבר כלים באצל שהם נתיחבים אנש עם האור. ועבב ההפרש בין הגלוי
בחתן תל ובין הגלוי בלעל. ועבב יוכן ההפרש בין הנוחין שבחול מאורים בבחינת
אינל, ובהוע התפילין ובין הנוחין שבשבת שנכנסו בפשוט אנש. ולכך אנ חלאים
שהאדם יכול להתפלל בכונם בשבת יותר ובחול, והיינו נחות האחת אלקות
הואור בכל שם בשבת בגלוי ותם ובחול (ועל בתאל פ שנות בהה כי שנבים
בגיך ביון) ונהו גב עמן הנשוה יתירה הנשבת בשבת (על בתאל פ ויקהל,
ונהו ובאת לשבת עונג מאנ אנשיכים גלוי תענג עליון בבחינת פשוט, והיינ
ונהו ובאת לשבת בכל שבת יכי הנעשה שנעשה בחינ יחוד עליון רק שהוא עבינ בבחינת
עי התפלה וחתל בכל שבת יכי הנעשה שנעשה בחינ יחוד עליון רק שהוא עבינ בבחינת
תבונות. ובשבת הוא ששמך התענג עליון ונתגלה בבחינת פשוט. ופיל ענג
ובואר לעלה עבל שם גן. ונהו לעשות את השבת מבחינת עבן נאל ישה לנחבלל.
ובואר לעלה היא אתערלת והעלאה בחינ לב האדם התתתן אל האדם העליון
קדור. והיינ התפלה היא עי חתל שלהיות יחוד עליון ל נתפשל בלבוש החל. והשבה
ההנשבה הוא עי חתל שלהיות יחוד עליון ל נתפשל בלבוש החל. והשבה
גן בחול אינ מתגלה רק בבחינ גלל. ובחוע תפילין בחאדי עלאא. ובחל בהו גי
בעיבר בישראל כל. ובשבת נכנס בבחינת פשוט. כי בצונו בהוע תשה שבחל גן
בעיבר בישראל כל. ובשבת נכנס בבחינת פשוט. כי בצונו בהוע תשה שבחל גן
עשק בבחינת פשוט בשבת גם עב גלל בשם כל. ולכן אין נוחין תפילין בשבת
ובהוע לעשות את השבת. "

ובהוע לעשות את השבת כמו הנשבה גן בבחינת אנש גם לא כי הנה
הנה. ולחל ביאור בענין שבשבת כמו הנשבה גן בבחינת אנש גם לא כי הנה
ובואר לעלה שענין התפילין לא עב גם כי כונם בראש אלה לא בגאל. והיינ נבחל
בראש

ברא אלה הם משמע שאין גילוי מן שם בבחינת גאולתו כמו משמע בעמך
הנברא לגבי הבורא שהוא ערך בריאה לגבי האצילות שאין ערך אל גדולתך
לגבי האצילות. וכך באצילות יש גם אמיצה והבתים על אצילות שמאצילות וחוב על בריאה
שמאצילות ונתפס מאין הנבדא יש מאין והיינו עם לים בחוכם, ואם גם בגאולה
הבתרה שלו משמשך ותתם באומה והו אצילות שבגאולה הטם שכל הם פיעל שכל,
והו מי תתם באמת ברא אלה וכן בגאולה מנחשבים לגבי מי כמו פיעל לגבי אצילות
ולכן הבתרה הוא אור מעל שמיעת מאיר בסלוות פנים שאצילות נשגב ופיעל,
וגהולה תפילין מאמרי עולא גאל שהם בבחינת עטרה ובתים על גאל, והנה
מי אלה בהיעל שם אלעים, אבל בשבת גילוי שם הוא נמש, והיינו כשגאל
ורש ונעם אולם נמש אם המיוחס סהר מעל ובתים עליון נבש בו בבחינת
מלאות נמש. ושמשך לן הבתרה ובחינת עליונה יותר".
ביבור והבדלה, התפילין אצילות בגאל המאיר בבחינת מעל על פיעל שם ונהו
בחול אבל בשבת עליונת פיעל באצילות נמש ומאיר בסלוות נמש:
(ואו). והנה כל הוא ענין ונראת לשבת מי התפלה והתל על כל מי
הול כלל, והיינת לנשמי אוהלים. אנשי העומדים בנוי שאנשי
וכולים לעורר סם הנה יש עוד ברך שנמשיכים בחינת ונראת לשבת
עד שנמשיכים בעלי מרה מי דמלך המרה נמשיכים בעלי עמנים מי
ומלך הלבנה. ונראא עלא הוא מרחה לבם ראו, מי שם לבנה ומרבא
בכשיה ומרגל שנמ בשבת לבנה לעניים, מי כוס שנמ ומן הול אלעים
הם הול על שנמ. ושם אלעים הוא בחינת זמן ומתלך לשם הול שהוא הוסתר
ונעלים לחיות שאה הנולם לנמ ובמר בל (כוס אם ואתה תהיה) ומי
שנמ בשבת היינת עבוי המלכות השנמ שלא יהי המתגלה בשם אלעים נמחה
על גילוי אור הול, ונהל שאומרים בשבת ומנור הסנים ומסרים בהתלבל
לשנמ שם בל, והוא בתתם ונבא אמנתם בל, כי תוסתם היינת בחינת נעלם
ובשבת הוא תבא נתוסתם ומשמך בבחינת גילוי (ומנמ בסל בה בבה לנוסתם
ובשבת הוא בחינת) וגילוי בה בשנמ בשבת נמשך מי לבנה לעניים בכל שמהיו
בהתלי בשבת). ונמ ונתתם תנושות לסרתה ומרבע חיבות יהי לכם בל, מי בל
הנעשה, ונמ ונתתם הם בל מלכות מבינן ובל אותות שלהון. והתנושות הוא בחינת
עילוי

גולי סרפת שהוא אומר כה אמרה רמה נשמע בעולם האמיתי, ובמאמר גולי
גה קונה של יגב, כי הקול של יגב שמע לעלה, ונם הוא בחינת רגש בלבב
שרואה לאמר בלבב ברגש מעלתא קלי שום תשמישא כלל מ לות נתקבב, ושם
והתחושות לפרעה נבואה בנהר הפרעה הוא לשון אתפריעו כל עמרין שהוא בחינת
גולי, וכמו נפרע האש האשה, והיינו שיומשך אומר כה בחינת סרפת מגולי גם
וגולי גה הוא בשבת חנא כמו שנהוג שגם בשבת חנא כמו סגהוג שום בשבת
בין, ובא מחוסתא בחינת סובע, והיינו עין בדבר לעניים, ונהא והחזושות לפרעה
שעין נגלה גבות לעלה שנבוותה בחונם דיג נמשך להיות אתפרעא כל עמרין שמתגלה
אומר כה סרפת, ובמאמר פי יגם מרגה על הגל בחנא אתפרעא כל עמרין כל,
גם הפיום על פרעה שמרעת שבר טוב לעלינו בו דבר, ואב שם והחזושות
לפרעה שבחינת כתם ומשך להאיר בבחינת גל עין הלעלה, גם יגל שם והחזושות לפרעה
עבר שאבגל שבת שון נגט ב עשר בפרוע שרעות נרעין לו נגבר בו בגם מתאל יגם
לב בעמן אברהם שהתגלות עמשל הוא בפיום ה' עולמה ומאור עיג בה' תתאה
ובם עמן והחזושות האחת עמשל לפרעה מיום ב' ועד והיינו עין הלעלה. ונהו ונאמת
לשבת ענה שמשיכים גולי תעמה עיון שהוא בחינת עבר של יגב מלעלה ונחבר עין
עבות הלבנה, כי עמן הלעלה הוא להחיות הדעם בלל ונגב, ועיג יעורר גב
לעלה התגלות בחינת כי זרק מגלת עבר התעמנות כל ועיג גב וארבעה חיות
והיינו בחינת יד הגמלה שהוא בחינת אהה יד החנגה הוא בחינת ראה
לבם, ונחא הנשות, ובשם בנאל עשר שחורה אם נראה (גם כי הלעלה ובמאמר
כל יגב הרעה שהתשיון סדם בל מוחין שעגב כי שם הוא על עליך, הלעלה בחול הם עליך
לעלה, ובשבת נשכים ומתגלים בבחינת פשוטה גם שם חוק המוחין, ונהו גב כל
בבחינת עין, ובשבת נשכים לבם גם בבחינת פשוטה) ונהו ונרתה לבם וראו
וארבע חיות והו לבם שנשכים לבם גם בבחינת פשוטה עיג נרתה לבם
שו שם הלעלה (שעין הלעלה שהוא בחינת והחזושות לפרעה עיג נרתה לבם
בחינת וארבע חיות והו לבם) שבחינת גולי שגם בשבת נמשך עין הלעלה ונחא
בסלעיה, כלעיה היינו בבחינת שהם בחינת אחוריה שהתגלה בחון הוא בבחינת חולת
אהבה עתי אבנא ואראה כל ובשבת נאזר ויסקעו ותענגו (ובשם עלם הו' ובי
תבם כל), ונהא שנאל ושגחת בנו כל לעשות את השבת בחשוע שהשבת נעשה
ונמשך עין ישראל, והיינו בחינת נקראת לשבת ענגו, שעין גשיכים גולי תענגו
עלון בבחינת שבת, והיינו עין העבודה כל ששת ימי המעשה בתשלה ובחינת הלעלה
ונהא סאנא אומרים בשבת תלה לענגאי עבם כל, ושם הוא שבת ויגבשא ניינא

רק כיוון באו אשר תקראו בו. אף כי גם בשבת יש בתו נקרא היינו וקראת
לשבת ענג כולל) ועל זה נכנס בתא"ר ותשו עפ"ז גבור את יום השבת כו'.
קיצורי, ובעלי עסקים ונשיכים בתו העונג העליון בשבת עי"ז הקלקה. וכמ"ש שנים
קלקה. וגהו תענוגים לפרעה גדולי נקמ"ל ולה. ועיכ"ב ב' חיבות ב' יוחן
בתעלון יהיו לכם בבחא מפורש. ונחוץ לעשות את השבת.) אונם יש עובדא
בשבת והיא העולה על כולם והוצ שבת שבתון. ומו"ר שבת לשבת. והענין כי הנה
בתו וקראת לשבת ענג זה שנושך נבחו תענוג העליון בשבת עי"ז שבעת האדם
אינם אלא האדרה לבד ובחו נקר התענוג מנור התענוג ונש הוא בבחו כי עיכ
נקת עיכ בעצמו. ואינו יכול להיות נושך ותכלה לגמרה כאל הגדולי ובחו גו הוא עי"
עלה ותעלום ונטלוקה וגהל בחא שבת שבתון שהשבת דבוו שהוא בחו עלות החכ
והבחת בעצמותן שבתון נגשכל בבחו הדבור בכיוצ ובשבת ותעלו בעצמותן כל
חם ותעלה עוד לבחו עיכ נקת נקר התענוג. (ולכן ולחכם שהוא עונר בחו שבת
שבתון הוא יום הסליחה כי בסליחה עוונות כאור נכ כי עיכ הסליחה עיכ בעצמו
ובחו כי עיכ נקת כמ"ש בגמרא ס"ר אמר) וכמ"ש בזוה"ק עפ"ש שנבה ושאל כלי. וגם
שבת על שבת שבתון. לפי שבשבת יש גכ גדולי גה כי ונתה בשבת עם נעלה
בחכמה ונהם בערכ אחר. ולכן בשבת בעשיה אוחם בוסל ובנתה בקרבות
מולחכמה ונהם בערכ אחר. נבור אב הרחבים כגון שאוחרים מולחכמה אלא בשבת אינו יום הסליחה
אחם נבור אב הרחבים כגון שאוחרים מולחכמה הגדולי בבחו סליחה סלכ נא
כגון ולחכמה כי כנה בחו יש בגדולי בחל ז שבולחכמה הגדולי בבחו סליחה סלכ נא
תצא את שעותיכם כו', ובשבת אסרתה ונגה לענגו בגאכל ושתה. ווז נבשבת
אחשות תשכ שהוא נכ בחו תשוע כו', וגם הנהינם נת בשבת). ונהו עונר הבתנות
ובשבת. ונהוע ונהר השבת. ועכ הוא שנא שבת להנו. כי הנו הוא ורוחת השבת
השבע עלונעלה לנשה עי"ז בעצם והתשוקות והנשכה וגם בחו וקראת לשבת
אינו נשכ נכ עי"ז שם הנו והוא בחו שנש בשבת שנש הוא בחו הנו כל
אעם הוא בחו שבת לחנו, הינו שם הנו נתעלה נכ בעצם ושרשן לבחו
כי עיכ כו', ונהו אנ תתענג על הנו, כי ותלה הוא בחו וקראת לשבת
אונג בחו לעשות את השבת. ואתכ הוא הענו גלוסה לעלה לנקר התענוג
שהוא בחו על הנו לעלה נס הנו. (הגה"ר, ונשכ בעצו) שנתה בשבת הוא
הקלוי מנקר התענוג גהו לבאו בעצת האוחרים בעובדת שחרית גהל מעובדא
הוא ומעובדת עלוסית גהל מעובדתא בעלן כנבואר בקחוי ס"ר קטלת וקנשרים
שבסון

מפסול הקבר פ' בשלח סעיף כ"ו נכון כ' מעובדות לילה עצמו והיא דסרת ולי אשה
שנולדה לב' (לא נהג בחול שיעור) שני יומב ועל דבר (לא נפור) כ' היא לאם
הוים לא תיבאוהו כולו אין עלי וכו' באמרכ ברשת מעכ' ובמבור פרי לא כן
ולא בונב מה יתסו נכ לא כן אולא בזעובת שחרות היא מעובתא בשלב ובו'
ומג ארגל ותנב טובה יש לו בבית נעני ושבת שוה ותנם בונא שהוא לוקה
מאתבלת. כי בחול לעשות את השבת מנשיכים בילוי תענג עונין כי אתבלת
בתשלה ותל ולשנה, ונהל האמרה לבב מבחול ולר התענגול מל. אבל מבדיות
מלב ולבר התענגול הוא לוקה ואתעבלת ונשך ונתנלה חל בבחל ותנם מאלון
ומולא אחר עבדות הקנשבה שמו אתעבלת שהוא בבחל ולבאת לשבת עונב,
ונתנם ג' היא בבית נעני מרכב כי עיק מלת עיק ונש, ולכן אל לחות
התנגות ותנם מה כי עלו ולוטלמ בחול שבת שבתון, לק והבדיעם, כי אם
הול הנולי בלי הבנם בתחלה היו בתבטלים ומבדאותם ובל הבנם לבה כי לק
והבדיעם בל. הנה, והמל כ' תשא כל שמו הבבנם ויהול אשה נבראת תחלה
ולבת נבר יעוב ונש לפרש כי בבחול שבת שבתון יש נכ' כל בחול חייב בונ
בנב בכל אנור שבת שבתון הוא ל' נבר ובכל אחרי כתל שבת שבתון הוא
וחייב שבנים אתעבלת מגי ולבת נבר בנב בנה בלנת ובהה שבת שבתון
הוא, ולכן בל לק והבדיעם שיעשו הבנם ומוב ונשך הנתנם שבבית נעני ובחול
העלונם ותר"

ביבנר, אינם בחול שבת שבתון שנאל נכבי שבת חייב בחול עליות השבת
בונלר התענגים, ונהל שבת לבחול שם חול ונהל אב תתענג
על חול ונהל ותנם שובה ונש לו בבית נעני ושבת שוה ובל לק והבדיעם בכבי
שיחול הבנם עב אשה נבראת תחלה ומוב ולבת נבר עב שבת שבתון הואל).
ונהל אתר שבתתי תשמרו, שבתתי כ' שבתות חייב שבל שבת ונש כ' בחול
שבת הול עלעלנב ונראת לשבת כל (שלבן על שבת נב תחלה ונראל עבש
הרבא מל ושנם שנאל בסול הנועבים נבם להם ואין בה ומשוב בהא תחלה
ושנע שהוא תחולתן. אב הוא נב בבחול ונראל עבש והטעם כל עב נראת
ונהושבת התענגים עונין כל"ו ונהל בחול ולעלה לנטה), הבל שבת שבתון ולנטה
לעלה בחול אנ תתענגים על חול, והוא הבחול הותם עלונם כל (ולבן בה
עוב ענב עב שיהל הל סיר תבש, ונהל עלול שלא עי' בוחרים שיהול לעלי
לוחם

יום שבתון שבת, ואם היינו עמן בחול השנים התבשים והאחר התבשה בין
שבת בתא סי' בראשית שהוא בחול עטי. ולא נטי, ובמאמר שם בחול גו הוא
תחלה נטי שהוא הושבה ואחם לא נטי בחול העלאה בו. וחנם נעין ומצאנו גו
יש גם בשבת בנהג כוח עשה שיהו הכל, ולכן תחלה הוא הנשבה בחול ונראת
לשבת. ואחם העלאה שבת שבתון לבד והעלאה ראשונה בחול החל והוצאת
בין שנעשה לכל כו גהו עבד שעכשו תחלה העלאה בו). ובהו את שבתתי תשמרו
תשמרו תנא שהרי בחול שבת הכל על ותנם טובה בין כל שנתן בתורת ותנה
לעלה בחול את עבדתם ואין שייך עבד לעשות בכל, אלא תשמרו הדיוקן לשון ה
ורבים הוונעים גולין הם, ועין שמירה גו משמר אל והוונעים גולין גם
עוד ומולא נשמר האור והגולין. אבל לא עין אתעדותא בסוף, ומנין השמירה
הוא לבגהר בתכלית מן חרע עד נלם האחרון אפי' גם שאסם בם בעצמו בגון
שבת ונמחה, וכמש בנקר שנחים לא יבון בין ותותיו על חנבה אות (אותה הוא
תנין השביעי וגם תם אם יסתא יש גולין בחול בשבת שהוא ולם שביעי
ובנה אל בחגרת הכל ונתה בשבת עולה גאל עד תנון סוגי בחנגא בין
אם לא שבחול תנון אוכל נשמר בבחול משמר וכמש שחל בגאל נקבל ותנון
הכל ותנון ואמת אוכל ואור בבחול משמר בחל בין, אם הרי אותא שם בבגם
נעשה ונשיבה לא האחרה גם עלעלה ותם מל ומוב בהא תנון השוני ואור בבחול
משמר בחל בגאל בין עם ולכן גולין בחול גו הוא עין השמירה חופה שנחים בין
גם לא נשהה אחרון אין אם והוא יבנים לבנה בין, ולכן עין חורת הוונע
נעשה הגולין בכל. ואם ודון כמש בגאל נבו עלת שאסם שהגולין ומנים שלעלה
עם. עם אאל להתשמר עין מל בגאל עין לא שהוא השמירה והוונע גולין האור
ומל. ומשוגם ולכן גם נבו שבת נבור ושאור נבור היינו מל, ונהו בחל לעשות
בין, ומשוגם ולכן גם נבו שבת נבור ושאור נבור היינו מל, ונהו בחל לעשות
את השבת ונראת לשבת בין עין תשלה ותל ולשנה ושאור בחול לתם שעיגם ותנלה
בחל שבת שבתון בין, אך בעם אם אוכ מל ותנם בינן שנעשה עין לתם, ולכן בינן
שאל לתנשיבו עין לנם ונעשה רק עין השמירה ובחול הוונגב, אם זה שנעשה
גם הגולין הנעבדים עין ומעת בבר בין הגם בגו ותנם בין, אם לא שהוא לעלה
גם ובחול לתם בהא בחול והנם שלם שבת שבתון ובשר על לתם, עם בלי
תשמר שבתון נבוה ותם ובחול האור הנעשה עין מלתם, והרי שבת מעם מאוים
הגולה. גם עלם מל שבת שבתון אלא בהשמירה היינו שבגאל עין הוונע
הגולין

הגדולי לא יתגלה האור עם חותם ותוק כו', וגם לא שותפים א שתן עיר
הנדנעים הגדולי לא יתגלה האור עם חותם ותוק כו', וגם לא שותפים גו
שתן עיר הסורה והנדנעים ולא בתורת אתערותא דעל האור שנמשך בעולם ולת
שעיר עולם גלת מעוררים ומשיכין יתור אוא כו', ובחול שבת שבתון מתגלה עיב
בתורת מתוק, ובעל גדולי שער התמשים בשבועות מגולא אחר עבודת ספירות וגים
כו', אך בכל מה שבתתי תשובה, והרי אב בחול תשובה שיוך רק על בחול שבת
שבתון, אבל על בחול שבת שולעלה לוטה נאור לעשות את השבת כו', ולא
משום דנקבי לעשות גב בחול ושובה בני את השבת לעשות את השבת כו')
ובאור הסל בוא הכה מעלש כו' שפשי שיהול ובולים בחול לעשות הוא עיר עבה
ולעלה כו' אלולא עוברו כו', ועבה נמשך עיר ושובה בני את השבת, והיינו עיר
שיורה שנבלים ובחול שבת שבתון ועיב נותן כח לעבודה בכל ומי החול, ונבה
ובא לעולם לעשות כו', ונהו גב עמן טלא בעשות ומשנא אשר טל הוא לעלה ואתבלת
והוא הנותן כח לאתעבלת כוש בוא עפ סתתי לי כו', שראשי נגלא טל כו',
ומוכן בהא מבואר שיש עוד בחול ראשון בשבת שהוא גב מלוטלע מגולא בהיינו
בחול עלוית התכ והגבות כו', ועיב שייך גב תשובה. ויהו ותש כ בסל הראשון
בחול עלוית התכ ובהגבות כו', ובמעשעבד אלולא שורו ישראל כ' שבתות
בהא כלות השבת ניכלל תשני בחול, ובמעשעבד אלולא שורו ישראל כ' שבתות
סלבתן בהיינו שבכל שבת יש כ' בחול מלוטלע ומלוטלע, והרי לפנינו יש כ' בחול
שלוטלע, אלא עב כל בחיון ששניהם ולוטה לעלה בבחול אי יתשבו, ועב יל שגם
גה יש להעמיס בסול שבתתי תשובה). אבל מה שנמשך לגה עמן ונבשי תיראון
דעמן כי נבשי היינו בחול ונבע בחול שבוש ושבנה בחכם שהוא הארה לבר ובחול
ונלר התעמעל הוותגלה בשבת שהוא בחול מובע, ולכן נא אעפ ששבתתי תשובה
שהוא התגלות בחול מובע כוש אב תתעבר על הול לעלה גם הול כל בסל
שבת להול כו', עכ נבשי הוא בחול ומבע תיראו, ופול אחב הטעם כו אם הוא
אם הוא ומבע ות הומבע הוא אוש הול שהוא בוגם והמשמות והוסרם להתלבש
בבחול ומבע שהוא בחול הי תתאם ונבא בולא תר, וגם שבוגם גה אוע אלא
אבלות אבל אבלו ות בולא תר בלי מרובא, ונהו הרבותא את שבתתי תשובה
התגלות מובע שבת שבתון, ומה נבשי בחול ומבע תיראו כי אם הול שבולא
תר אוש " קיבור, ונהת שבתתם כ' בחול שבת הכל מלוטלע ולוטה לעלה ובעמן גוי ולא גטוק,
תשובה

תשורו עדי שורה והונעים נשמר הגולה בתורת ותנם טובה כל, ומה
תשורו על כל השבתות הוא עם נשורו כל לעשות כל, ואעלה שבתות תשורו
התגלות טובה, עבה ועבשי ונבנה תראו כי אם יהוה הוא הוא כולא חב):

סלוף.

ראו כי הוי׳ נתן לכם את השבת וגו׳ ,

(א) ר׳ הנה אר״ל מתנה טובה יש לי בקיות נעני ושקת שיהי בו׳ , ושמע בשקת
הוא בחוי׳ מתנה שהוא בחוי׳ אתעבדא עלמא ואתעבדת , ושאב
אתעבדא מז אתעבדת בלא עין וכמבואר בזוה״ר בענין איך שנלא אתא בנען ,
כי הוא משום שעיקר עולם המעוז הוא באור דנקא בון פיאות תבואות
ומעשרות וקרבנות ולכן נלא אתא בנען לשון סותר ותנה שום קבה
משיכה וכסל המשיכה הוא העלאות הנעזבים מטוחי בפרוכא ורהה
ורהה להעלותם לבחי׳ איהו ומרוהי תר והכסל הוא המשכת אור
האדקה עליונה וחסד עליון ואור אם בהה הנמשך מז העלאה בו , עיין
מלגת פ׳ עקב דהה ולהבין שרש טעם פיאה , ולכן גה בשם ענין
וגהו ויקחו לי תרומה פ׳ ובן נאור ויערוך פיטר לנחי , לשון נחה
הוא בחוי׳ ענין כיאתבדל מיר נחה נחה משבה עשרון בו׳ וכך הוא
בכל המצות , וגהו בחוי׳ אתא בנען לשון סותר וכיון אתבא ואות שלא
כלל עובר לסותר שהם בחוי׳ תי עליון בכסופין מיוחדן קיינא לעל
הם נשכים עז בחוי׳ ענין וסותר דבחוי׳ אתא בנען לי סותר , וכ״ב
הוא בחוי׳ אתעבדא הנמשך עז אתעבדת ואב השבת שלא מתנה טובה
הויית משום שהוא בחוי׳ הנשבה מעלם גבוה יותר יה סאון אתעבדת
ונעת שם בלי , כמ״ש בלא בבחוי׳ מתנה מאלו ומעבו , ובל בהא בתב
לעשות את השבת ופי׳ לעשות היינו ישראל עושין את השבת ,
וגהו גבוה מאת יום השבת לעשו וכתיב גבור את יום השבת ,
גבור ושאור הם עשה לת סי גבור עם יה הוא רוח יעל ושאור
הוא לת והיינו שעז עולם הבנות בשבת יוי הנעשה עיג עושים
ומשיכים עשות השבת עם ישראל יי שמרה בעם יאכל בשבת
נוהו ונקראת לשבת עונג ונקראת בונא שלראון ומשיכון את העונג
הנם

גם יבוא בשבת אותות תשב בהוא בחול תשובה והיינו עצן התשובה
בשבת ומי העשה עבר כל ומון בתשובה עוד ובא בשבת לבחול
תשובה שלומה, ועבר מלך ויהפך שבת שבתון עד שהוא עוקר יום
התשובה. ואם זכה ובואר בשבת הוא בחול אתעבלע שעד אתעבלת
" שבת בעם בול, ובהו שאומרים בקרבה עמון שבע בעבודת קרוך
עבה שום ואחר בול שאנו נמצר הענין והוון וכל שבת ומי העשה שהא
ובבות והוספות בורך העליה בשבת ונתבלה המות, ובמון שם לשה
מלך מתבה בכל:

(ב), הבב להבין מה בדרך להקדים עמן תורה ותפלה בלפעמים ומעמ
מתרה מבול בתפלה ובאמצע ותלמוד תורה בנגד בולם ומי
מתורתם אומנתם פטור מהתפלה ולפעמים ומעמ בתפלה מבולה כמאמרנו
ולאו שמתפלל אדם כל היום כולו וחסידים הראשונים היו שהיום תשעה
שעות בכל יום על התפלה, גם עוד בזאת אנו רואים שהבדיקים הגבולים
עד התפלה פעלים שמעמי השבע להיות הולכא חולים ומחבת הטבר
כל הרי כי הוא עד התפלה בוודאי שעוד נבר ההשתנות לטבה בעולם
ומם שורר הטבר ומתבלא החולה, ושאב עד המרה הוא מלך הנשבה
לעלה נגלא ומ בתפלה מעלה יתירה כל, עוד כל בעמן עשו בלפעמים
מרגל ישראל ומשראל באמרותא הרי המרה לעלה ומשו, ובמאל מעמ
להיסק באותא בדברם רבה רבי בראשית המרה עבוה ולבא הבקר
שנאל הי בנו הראשות ברכם ומל ומשבתם של ישראל עבוה לכל
בבר הרי שבעמו לתורה ומל עבם ישראל הי הראשות תבואתם,
תבואתם הוומ התורה שמל תטה כב אותות המרה וכן מן ומשמן
ומשו הם הראשות לבחול תבואה גו, הם בתיב אתי ולבמן כלה
בול תורה מלך חמן בטאמר בולם חמנתם וה מת ומבשו מל כלה עב
מלם

כלה נפשי בהיותו מחית שהעשיה ונבוץ אלהות שכל אל אלקים
בטבע הגלל ובעל ברחו העשיה מלבשת בהם לחשוב ולדבקה מצוינים נשמו
הג יחידה וגלות גמל העשיה אשר עדם וריבתה נאמר בה חי ה'
אשר עמדתי לפניו, ועל ריבתה גו נאמר ברחל לפני מגוגיה כל, ולכן
הוא בחי' כלה כלה נפשי שתשוקה לעלות ולהתכלל באס בה' וכן הוא
בענין נשי המלבשת בכוח להחיות לעל שרים בבחי' גלות
השכינה ברחל לפני מגוגיה נאמרה, שהם יש ודבר נפרד ואינם
בטלים כלל הג כמו שמגוגים השערות שהוא הנשכת אלהות הנשמ
להחיות ומסרבין אותן לעשות אל יש ודבר נפרד לכן היא בבחי' כלה
ותשוקה נפלאה לבאת ולגלות ולהתדבק בלי חתן לשון חות ברבא שהוא
הנשכת אלקות ומם כי אוריתא וחכ נשלמ שבה שורה אואס בה'
ומם ונתלבשה התורה מלהג מצוינים נשמים, וגהו חות ברבא והיינ
להיות מלוי והנשכה גו לעשה הלל כלה שכלתה נפשם להתכלל באס בה'
ועל המדרה. נשמ להם ומם הנשכת אור אס בה', וגהו ישראל מתלבשן
באוריתא ואוריתא בלבה', ולכן התורה היא לעלה ונשה שלל חתן
ומשמיע לבחי' כלה":

(ג) "אך (בה' ומם) הנם במדרה נאמר, ודבקת בם מלשון ודבקי עמים
שהוא לשון הנמה והנשכה, והנם הנשכה גו הוא שמשיך
מלוי חג לא בחכ ובעא שתבי' שורה ומתלבשת לעטה בעצמ נשמו
שהוא ירידה גדולה, וגהו ואמרנו כל הנרא ושום הנבה נרא ושום
כנגדו, אך עיקר כי הנמה והנשכה גו הוא עבה עופל במדרה
לשמה לשם התורה כדי שתבי' בבחי' תורה שיהי' אור אס בה' שורה
ומתלבה בה כי אוריתא וחכ שלל והרי אס בה' הוא רם ונשא
לאין לל מבחי' חכ ומם כולם בחכ, עשית עשיה נשמות כל
והנם הנשכה גו להיות התלבשות אואס בה' בחכ הוא עי' אתעבלת
בלל

בעל ותשלה אם ישים אלון לבן נבל רוח אויתי רוח ואושיך רוח נבל
לעשות את כל דברי התורה הזאת ישראל הם העושים את התורה
ומשיך גילוי זה לעשה על נפשו ונהנו עומק בתורה ושים לשם התורה ומ,
אך הטב הזה באתעדלת בשני להמשיך גילוי אוא"ס בתורה שנהנו לבאות
לעלה ומדרגתם שהרי אמרו ישראל ותשראן באוריתא ואוריתא ותשראה
בקבה ואב איך ישראל ומשיכו האור בתורה, כון שהם רק ותשראן
ומקיים התורה. אך העין הוא כי הם מבא אלא כל השמה כולה
בכלה היא מלובשת בגוף האדם לעשה אלא רק בתורה ין השמה היא
המלבשת בגוף וכל השמה היא לעלה בבחי' עין ומרא וגם קשון הגל אעל
באוהו לא תגי עלוה תגי, נהנו שאומרים שמה שנתת כי שהתורה היא
אתה בראת אתה יצרת אתה נשמת כי פרט ארבעה בבחים בשמה
נתת בראת יצרת נשמת כי לפי שעל חובקה הוא הנקה לעלה וכבי
אמר מלאום להתלבש בגוף בדרכה להתבונם בבמה גוש בגבוים והתשמות
ברך כל נחלים לא בחי' בנגב ב' אותות שם הוא שהוגב בחי' בגבוים
ה' התשמות ואגב זה השכה והתשמות ורק הארה ומנה לבד שנמשך
עד בגבוים הוגב הוא המתשמו ונמשך להתלבש בגוף ולכן לא יוצא יוגב עצם
אבל כל בחי' השמה נשאר לעלה בבחי' עין (עד הה אב ישור) ומטן
ההשרה בין משמו לעין כי האם שיוך כו התחלות עבוד מהתלבשות המם
בגוף ומ התחלות בחי' ומדרגות שכל ומבות מתבונן שכל בחי' הוא ומחת
בסעד ועל נכב בשמות מחולקים נפש רוח נשמה כו', משאב הוא עין כל
התחלות בחי' כל והיינו לפי סבחי' הוא עין של השמה הוא בטל בבגואות
הוא בחי' סובע עד כל המעשים ולכן הוא בחי' אין רק אחב כמנשך
בבחי' אם שיוך התחלות המדרגות ולכן נאמר עליה ב' לשומת נתת
בראת ויצרת נשמת בנגב ב' בחי' נבנה המתלבשים בבחי' אם, ובחי'
הוא עין ותובה פי' ומובה שאין בה גם מהתחלות המדרגות כו'
ומבלת ובחי' ומובה הוא סובע: "

והם

(ד) והנה בתו"ר גו' נקי וגלוי, והנה בתיב ונוגעים מן לבנן ו' סוי עב
והתכיה מאין תיצא כי התכ' תחה שהיא הראשות התשעות החיות
הוא נשך ובתו"ר שמעלה מהשל שהוא בתו"ר נקי והוא בתו"ר אינו נושך
ונהי בתו"ר לבנון ומתנ נוגע ונשך ההשעה לבתו"ר תכיה, ונהי באותא דאתא
(דגלה א"ר) הל תלוי בינגל ואסו"ר סת בהיכל, כי אוריתא ותכיה נשלת ומקר
התהוות התכיה הוא כמ"ש ונוגעים מן לבנון בהיינו מאין תיצא והיינו נ"ב.
עב הנל שבתורה יש גם פשטי ומקי כי מה שנתלבש בבתו"ר פשטו נל כך כמ"ש
ותצא כמה ותעל פוי שמאלים כך מן הים כך כמ"ש ספרין באוריתא הם חל
פוי כך ומקר התכיה שנל אין והוא נל בתו"ר מקי על התורה, ונהי נובלות
תכיה שמעלה תורה וכמבואר באר"י באריבות בעינן לא בשנים היא בנ"ר בלשם
ומבואר עינן מקי ופשטי שיש בהתורה, ונהי שארגל על ת מאיר שהיו אור
על טמא טהור ומראה לו פנים ועל טהור טמא ומראה לו פשם, כי הנה
מבואר לעלה ההפרש בין פשטי למקי שבהפשטי הוא בתו"ר התחלקות,
משאב בהמקי אין בו התחלקות כלל, ולכן בוב בהתורה בפשטיכה ובתו"ר
לבנון בבתו"ר אש"ר נתנה בוב פשם טהור ומב פשם טמא, שבתו"ר טהור
נשך ומדת החסד להקל ולטהר, ובתו"ר טמא נשך ומדת הגבור ועב אל
לטהר הטמא ולא לטמא הטהור אבל בעבור התורה בבתו"ר המקי שם אין
שום התחלקות ותלה פלוים ותר מש עב ופל להנשיך ובתו"ר תסר גם
על מדת הגבורה ונשך עבה לטהר הטמא בו' אז להיפך שנשיך
ובתו"ר נבל לטמא הטהור בכל, ורו מאור שהו' ותיב בבורתא השנ
בבתו"ר המקי של התורה בו', לכן לא נבעו הלבה פוות אדרבה כי
ההשגה הוא כמו שנשבה בבתו"ר פשטי בתנא שטמא וטהור הם בו'
הסכים, ונהי בתו"ר ונוגה חסר לאלפים כי התורה היא נבוה לעולם
אלפיים שב בתו"ר אלפיים תמה בו' ונקר בתו"ר גם נשך ובתו"ר
ונוגה שנל גלוי בנהלן שם באר"ה, ובגה ובן מ"ש בוואר בתרגום
שהוא.

שהוא תכשיט של אבנים טובות ומרגליות הנלבשים וחלולים ותלוים בתוך עץ
הבוארה והתוך הוא הנכנס לתוך חלל הפה, וכך עבור אותיות התורה
נקי אבנים כמו בסיס והתוך הנשמר מהן הוא בחור וגם השניני ונוקבה
שנקי באמצע שם תוטא ינקרא נדוסא ובוא עם, ועבור יוקן נכב עינון
בחור וגלוי של. השיחה ונהו עד יעבור עם גו נגיה, כי שרשן מבחוץ ונקי
שהוא אותיות נעלה, נעלה הכל. אותיות כלה, ונהו אתי מלבנון כלה,
וכמו ונוגלים מן לבנון, " והנה ארבע אנשים מגריע תחלה ולבת נקבה
אשה מגרעת תחלה ולבת גבר, נוצא הנקבה נעלתה כשרשה מנקם
נקבה ותר בהיונו והאמר שהרי אנשים מגריע תחלה ולבת נקבה, ושאב
הגבר שרשן והאם והיונו לפי שהאמר נקבה ותר לכך ולא להתעלו השמים
לעשה ותר שיהיו מתבוה מנו הנקבה, ונהו בתבוה יסר אחר אבא וסר
בתוא, אבל בונן שנים בתבונה וכאנש אשר אינו תנחומא בתוכ,
ופנוכ ומקן לעלה בהתורה היא בחי תתן ובכר ונשי נקי כלה הנה
כשרשן שרש נשי נעלמו ונקם נבוה ותר עד הכל באנש מגריע תחלה
אבי בונא ולבת נקבה והיונו שבחי גלוי בנשי שרשן ונקם עינון
מבחי הכל תלוי כמנו בסת כוי (עיין בסעד בחי מן הוא ונקה שהוא
שרש נשי שרשן נבוה ומנו ונוקבה כוי), ונהו שאמרו נתשבתן של ישראל
נגדם לכל דבר בהיות אסורו לתורה, ולכן עסק ומקן עינון ובכרת
בם לשון הנבוה והמשכה שישראל ונשיכום אונאם בה בהתורה,
והיונו עד ששרשן בנתשבה הנמוכה לעלה מבחי תומה ואורייתא מחבוה
נפשה שהיה אנש מגריע תחלה ולבת נקבה, עד נאור ובכרת בם
להנשיק מלוי אור אם בהתורה. ונהו בלפעמים אותו בנשי נקחים
מהתורה, והרי אותו ישראל מתשראן באורייתא בהנשיה כון שהיא
בחי נבראו היא מתשראה באורייתא, אבל כשרשן ונקרן בבחי מגלו
הם לעלה מהתורה ובנש בעא בבה ונתי כוי " :

אך הרי

(ה) "אך הרי הנשמה העליונה בגוף הרי ישנה עשר מעלות ושרשה
העליון מאד הנבה למעלה בכ"ז, ואיך תוכל לעורר הנשמה אומה
בהתנהגה, אך גהי עיקר ענין נש"ן ותפלה שעל סולם מוצב ארצה כו'
שכן ועל ידו תתחבר הנשמה בשרשה, כמו שעולה בסולם מלמטה עד למעלה
מעלה עד שיגיע בנש"ן לומר שעל ישראל הוא אלינו, ישראל הוא ישראל
העליון בהיותו הנשמה שבקתור נש"ן (ועל בגהה ישראל סבא ששרשן בקתור
מגלות דרינא כו') ושם הוא אלינו בקתר בטול ביטולות ומשם עד
שהוא אחד בקתור ותבא מלאה כו', וגהי קתור תשובה מלאה עד
והרות תשוב אל האלקים אשר נתנה בהיותנו למעלה ובקתור שנתת בי
כו' אלא לקתור ומגלים מן לבנון כמש"ב קבה"ה האמונה השמים כו', והנה
הסולם יש כ"ד מדרגות בתוך כלל ובמש"ב ואחר החות רעש והוא בקתור
והאופנים ברעש גדול ואחר הרעש אש גהי נש"ן והוא בקתור אחרון בהל
בכתיב בהעלותך את הנרות שומשיך בקתור אהבה רבה בנש"ן, וגהו
בקתור ואהבת בנש"ן ואחר האש קול דממה דקה הוא בקתור שמוע שהוא בקתור
וראה מלמעלה שלמעלה גם בקתור אהל כי אהבה הוא עדיין בקתור יש
מי שאוהב אבל יראה מלאה הוא בטול ביבואות וגהו בקתור משה שהוא
בקתור נה"ה בטול למורי, ועיב נאור עד יעקוב עיק הוא כי ד' מדרגות
הנ"ל הם בקתור השם הוא וכשנמצו לשרשם לקתור און היינו שעקרו
למעלה ושם הוא עד יעקוב עם. גו נגות כל. בעינו נלה הכל אותות
ונלה כו', ועמש בס"ד בא בסוד כי תגנה עבד עברי ברוך נלך בלעש
ונש"ן ומעמים נראתיך הנשה בגהה כל בטלת בסנ"ן והכתיב בכל לבי
הרשתיך כו' עש"ן, ונתירוש כי בכל לבי גהו בקתור אהבה רבה אבל
ומעמים מלמעל אחר עומק בא לרבות בקתור יראה מלאה שהוא למעלה
מאהבה רבה ועיב בוקא ומשיכים מנגרא ועמוק בבולא ולבן עי"ז התפלה
בוקא נמשך התחבשות ושינוי הטבע שגהו בוקא עי"ז המשבה מנגרא
בבולא

רבוא כו׳, וגם בתנה ותתפלל על הוא כו׳ רק שפתיה נעות כו׳, והו
מה שהתו״ב שבכל יום ויעלום לעלה עד התפלה כי בתו וראה עולה והו
לעלה ומבריגת התורה שהתורה נלך אצלה תרעא לברתא וכמ״ש ויבוננו
את כל התוכים לוראה כו׳, והיינו סוראה ו״ נישק ובחו גלויה חגי כמ״ש
מקרי בנ״ל אבל תרבה כו׳ משום בגלויהו חגי, ובכה בת״ שבחא גלויה
הנשיך נבוה והתורה, והנה לבך אחת ולואי שותפלל כל הום כולן
כו׳, ומה ותלמוד תרה בנגב בולם כי אא״ל להגיע לוראה עולאה גו
רק עד התו״ב וכמ״ש ויבוננו כו׳ שעיב נבוא לוראה כו׳ כי עד התרה
תתבר הנשיה שבגול לשרשה כי רוח מל״ מקרים בולבא הם
המבולים הנשיה כו׳, והנם שהתפלה נלך סולם, אלך בסולם זה דרוך
לחות כשבר והוא על ידי התרה כו׳ ומו שמרתם אומנתם פטור מהתפלה
עד שמגיע לוראה עולאה ו״ בעסק בתרה״:

(ו), ומעתה נבואה לענין בתו שבת, כי הנה בשבת יש נשמה יתרה
ולענין נשמה ו״ היינו כי שבת אותיות תשב שאז הוא עונג
בתו תשובה עולאה והרות תשוב כו׳. ושמך בהנשמה ובתו היינו ומל
שה ותפלה שבכל יום הוא רק הארה ובתו שבת ומו נר לנבי אבונה
פך ערך הגולו שבכל יום בתפלה לנבי שבת, ושבת אותיות בשת כי בתו
וראה עולאה נקראת וראתה בשת כו׳, והנה כ״ הוא בתו אתערותא
בעולא הנמשך עד אתערותא בלתתא בשרש אתעבלע ו״ ובתו כל המבלות
הכל תלוי בזכל אמלוו את כו׳ ומלה נשיך כו׳ שעב שם ונוע האתעבלות
המרה ובתות ובתו תשובה והרות תשוב כו׳ שאתעבלות ו״ ונוע לשרשם
הכל, אומנם יש עוד גולו בתו בשבת ומלם עלון מאב שאין
ומלרם. אתערותא בלתתא ונוע לשם כלל, והוא על בגהר טלא בנשל מעתיקא
שבתו טל הנשל בשבת, והיינו כמו שארגל בטל לא מעם, כי
הוא בתו שאין אתעבלות מעת שם כלל בנמשך ומלם עלון שלעלה משרש
הנשמות

הנשמות ומלוהם העליון כו׳, ועכ"ז נאמר אתה טוקה יש לי בבית מעני
אתה מנע אותי על ברך באתערותא בלתתא אתעבל"ע והיא בבית מעני
סתימו בל סתימין כו׳, ושאב בתר אתעבל"ע עיר אתערותא בלתתא
מלך עליה הכל כו׳, ומצא יש בשבת כי בתר אתעבל"ע האי בתר לעשות
את השבת, עיר זו שמרת בעש"ק וכו׳, ונהו שאומרים בשבת בערבית
בשבת בתוך עליה שנים ואחר, הכי זה שאת"ב נמשך אתעבל"ע ובתר
אלא בעיון כי שהוא למעלה ואתעבל"ע גו הוא הנותן בתועו
לחיות אתעבל"ת, ונהו ראו כי הוא נתן לכם את השבת, כי הנה
במשה כתיב וירא ראשית לו שהוא בתר ראיה מעלה, ושאב שועה
הוא מתוך ולהיותו מתוך שיך באמון ואהבה כו׳ אבל בבתר ראיה
מעלה נמשך הבינוני וכמו על בחינה דלא משמע בתין לאתא מלבא, ונהו
בתר שבת וראה בשת וכן בתר שועל ולגה אור ראו כלומר שיהיו הגולי
בנפש בבתר ראיה אש כמ"ש והי עליהם וראה וכמ"ש וראו כי טוב הי
והוא למעלה מבתר שועה, וכמו שועל הוא בתר בתוך שהוא גולי אש,
אבל בעש"ק שמע ישראל בתר שועה כו׳, אך איך יבוא האדם נשמו
לגה עב אור ראו כי הי נתן לכם את השבת שהוא בתר גו בראיה
וכמ"ש ובתוך אלגים את יום השביעי, בתוך הוא בתר גולי והיוצ
משום בשבת נמשך נשמה יתירה ובתר מגוייהו, והרי ארגל מגוייהו
תגי ששם הוא בתר ראיה אש רק לעשה בהתלבשות הנשמה בגוף
הגוף נפש ונפתרה שיהיה נראה העולם יש ובבר נפרד, אבל
בשבת אש גולי הנשמה מבתר מגוייהו תגי, על כן יוכלו לבוא
לבתר ראו להיות נקבע הבינוני כאלו ראה בראייה חושית
אש, ועוד כי הי נתן לכם את השבת, נתן בבתר. ותנה
דוקא מבתר שלא בנשיון כו׳ שמעלה גם מבתר מגוייהו ומעלה בנשי
והוא הנותן בת ועוג מבי בתר הנשמה להיות מאירים לעשה גם בגוף
כו׳

בו׳, והוא כמ״ש בענין נ״ס שהוא לגבי הנשמות מאבו׳ לבריאה
הוא בעשנא תליא שנבוה מאבו׳ ומבריאה עכ״ל ותבר שניהם שומשך האבו׳
מבריאה ונהפך הים ועלמא דאתכסיא ליבשה ועלמא דאתגליא, וגהו
כי נאה אבון הישואות בו׳, ובך עבג כבי שיהא בתא גליה של
הנשמה מאור בהנשמה הוא עד בתא הנבוה משניהם שהוא בתא עלא
דנשמה מעשנא שהוא המתבר שניהם בו׳, (ומ״ש כאן בענין אבנים
של בהנ״ג המתבר הבתולת עם הגוף בו׳), ומ״ב בתיב נתן לכם. לכם
מוקמי בהיונו לו שטרת בעב״ כו׳ וכמ״ש טעם הוות בתא מתנה אין
נותנין מתנה גו אלא לו שטרת בעב״ כו׳, וכמ״ש כאן עפ״ מאמר ואני
אפתח לכם כפתחו של אולם כו׳ שפתחו של אולם לא היו בו בלתות,
מ״ל לא ומכל לובנים בו יכל מי שעבר הפתחים שיש בהן בלתות, והנה
מהשבת נמשך האמה נב״ ובחא עלא הנ״ל לכל יום והוא בתפלת מוסף שהוא
נב״ בתא עלאי ונגלם שמעלה מאתעבלת כמ״ש כאן עפ״ אינה בית אשר
תבנו לי כו׳ ואל זה אבוט אל עני ונכה רוח כו׳ אבוט היונו כמ״ש
כאן כו׳ וכתיב עין הי׳ אל יראיו כו׳, ועל בחא סוף שער היראה י״ :

סליק

מעשה עשיר בריסיסין ובוזאים בעבריו ברפ״ח סעי׳ ובהבורגל והעשנגל שם ובוזאים
שהם מאלו אבל עלו בעשנא הוא מעשנא נבוזאו מהש שלמע מאלו סעיפים

ותלום והיה סולם ותו׳. ברכות אומר ר״פ עובר שהראה הקב״ה ליעקב שרה
שרה של כל עולה ויורד בו׳ אל אתה עלה בו׳
ולא האמינו בשלאותו גם אבינו יעקב בו׳,
עד כי הנני ושומרך בו׳. ולפארה. תיה יהו שלא האמין יעקב ויהו בשלאותו
הלא דבר נשבע לאברהם ויצחק שיתן לזרעם את הארץ ונם יעקב נתברך
בגה בו׳. ואם יהו התרגשות הפלא בעינין הסולם ויתר והבטחות הקבוות
ועיין עוד מגה ברכות ס״פ משפטים. ס״פ לך, והיה ברכות בא״ן בס״
ובלא ס״פ ס״ת וש כיה סירושים על הסולם מהן לשבח היינו והיה סולם
גה הכבש מלכ ארצה גה היובת בו׳. בלא והיה סולם גה סני ומהן
לגרועותא היינ והיה סולם גה חלומו של נב. ולארו בלם יתר סגיא בו׳,
בבנ״ל סי׳ ב׳. והיה מלאכי אלו שרי ארבעה מלכיות של עבוד בו׳,
והרובן סי׳ שהראהו כי כל הנעשה בארץ נעשה ע״ד המלאכים והכל
בגזירת עליון עליהם בו׳. והראהו כי הוא יתי נצב על הסולם
ומבטיחו ליעקב שהלא לא יהי׳ כוב המלאכים אבל יהי׳ חלק הוא בו׳
עש׳. ורבינו בחיי האריך בגה ותסר בסופו. ומהרא״ל כ״ כי בשעה
הסולם מתבר הילם הנבוה עם הנמוך. כן בהלק הוא בסולם שעם הותם
מלכ ארצה הנה ראשו ואיכותו מגיע השמיה ומתבר העולמות ולעיל מינו
בתב שגהו בתו׳ דבריל שהוא הנשמה העליות להיות יצבלון בין
ין בין מלעלה למטה כו׳ עש׳. ויש לבאר בדרוש כי בתו׳ לשון הוא
ויסוד עולם שנאמר כי כל בשרים ואחל בארוב בשוא ואמרא שהוא
הנשמה ומתבר בתו׳ סובל הנל שלום לבתו׳ ומבטיחו הנל אחל בו׳
ובמנין ותוב חוב הנל בהה כי על כל כבוד חופה שהושבה גו.
עד ויסוד ופנל בהה לותן גה ובתה לשתל בו׳. וכפ בגתא ומצא
בשם עב׳ וכפו׳ הרוג שם, ולל והו סולם ברקא בשאר בו׳ תלוין
ותפה היסוד בו׳ נטלים כל הטבות שעב על שוו כל׳, גם כל הטבתות

בתל

ברק בן משתלשלות והרבות בין ובין עולים לעלה שהוא תחלת על האמצעי
תוס השברה העשוה עברבות עברבות הן הן המלוות עכל . ועוד מענין חוץ
תלוות השברה שהן בנגד חוץ ברבאן בצותא במה לא הבוש אין ביעגב בתנ
קרה ובאו לקוש ולי נמי מכבר על פרוב לי שלו נשם בחוץ אלל עלמון , ובהבאור
שם גנה במה ומום אשר רכב עלון המלך ובפי ותשו במה אלפי שנאן ובמאה
אות סרק מעול כה עולם עלי יסגר כי הוא עולם לעלות בו עד הבעת להשיוב
ושם השפה עולם עלי מטה כי הוא עולם לעלות בו אל האלעת עכל , והנה עם
עולם עלי ומור ובואר ומשל בשם והבאה והמנג שנהו בתו בדיל . ועל
בנתא ונגש בריא עא עמה ואמור ומל מרבתו ובבר אוהו מתבנא בון
כדין ואמור ומל בון . ונהו הנה עולם ונבם ארבה שהוא בתו מנלי אני
ראשו ומוע השמיה להיות עולה עד הבעת בסנר מתשב באותם ששת והחשוב
ושם טשת תלי שהוא התורה ונהולי מ יעלה לע השמיה מה מולה
ומה הנו שבת העלאה ג בוסר להיות ראשו ומוע השמיה ונהו עד
העברת עור הערלה בלי כמש ומלתם את ערלת לבבכם בון . ונהו
ונבם ארבה היונו העלאת מן עב והנה אתנו מאלוים אלוים כי אני
אתכם ראשו ומוע בון נמה אלוותי ונם נבבה כלל . אלא מש עולם עלי
מטה היונו כי הוא בתו כרוב לי שלו שבו ועד שם בחוץ אלל עולות
שהוא חוץ חלוות הלל . ונהולי כי מתלן המטה . והיונו להיות עבמו
גלי בות הנבדר מ יוי החון ומלי נעד הייתי נם גנבתי . ולכן נשה
פתרים לנונו מתשלותיהן של ישראל שהן חוץ ברבאן בצותא ומה
קרה ונגונה מימן נבמה מה יסו מעוויק . ומימן בנתא ומשלת עפן כי
נם ועבר מונייהן עטרה לחיי העולמים ופון מילי חיי העולמים הוא
יסור בלל בענין חוץ חלוות בון . ומנין העטרה הוא עבר פו עלי
בבור חוסה שהחוסה בתו רבהלי שבהו הנורם יסור חלב עי החסור
פי

ט הוא הענין שלעולה ושניהם עכ"ז בגרם ההתשרות נתיבור וגהו
פתתן ובכא נתוסתו בונא אגו כנמור בו כיכ כבה לוסתי, ועטרה
גו נמשך עד עטה הנשר כתרים לעונ בו. לכן נע הוא בכ"ס עולם
גם עטה נע נעל שמו עיכ הולוך המנל ועגי נאמר מה יפו פעמיוך
בנעלים":

(ב) ". ובכ לפי הרמב"ם בהיסוד נע סולם, אכ הענ פו ובא שם פו
שהעל נע סולם שבוע תלום בה לינע מנש וראשו מהיא סולם
הא יסוד גאל וכ"פ בגהמי תוה שם וגל נעל לפרש שסולם גה הע
שהיא יסוד העולות פולם שהיא גנב ומפרשת לכל הנבראים וכ"ל
וגכ בהנא בכל שאר בהנון בו תלוין כי כל הגבות עליונות בה
תלוין כי פולם אינם משפיעים אלא עכ"ל. וגהו תלוין בה כי גהו
שער הכניסה ובואה עכ"ל וכ"כ בואאל שם, והענ נע סולם וראשו
בשמים בואל בתנין נפלא עכ"ל, ויש לבאר בהקדים עכ"ל שהבואל
שהסולם אחבר הענם נבוה עם הנינוך, וכנוכ נע בארבע היא
ונהבת ונעשות כתב לבהיאה בו, אכ היא יתבר אבו ובוע שמהו
אנ נגם שנהה בארבע פו ראש הסולם שהיא בענם הגבוה ובתו אנ
נגב נעשות ראש ושרש לבוע ונם בתכב בנו שובשים בבהיאה וחלת
בוגא ונהב בעשו ובתו הכתר שלה נכב בארבע בסנב לעולם בבנך
נכב בשמים, אכ גהו בענין הסולם מנש, ועתה נבונ מה שנבא
מענין סולם בדברי רבינו נע עפ"י תסובות וגל בהכ לבאר ענין
והבס. הנה בתנלנם אמת כ התשלה הוא סולם מוכב ארלה וראשו
מגוע השמימה ועליות המלאכות הנע מלאכי אלהים הוא עכ"ל התשלה כי
תשלה מענם נבמת תנמם כי כון הנרמן הו מנרמון המחוה שתהיא
נשרפת באש עכ"ל הנבת ובכ בדרך לעורר את האהבה שבתשלה
בדשמי

כרשפי אש שתלהב בלבו כי יסוד האש הוא בלב ושחוץ ולמעלה
את נפש הבהמית כולו ובתור אש שלעולה הוא אהבה שבגדלות הטוהר
בחפץ שבנפשו עצמו, ובכדי התגלות אור הן הן ענש בחברי הגברים
באור הקב"ה סולם גה הבכים ומוצב אתה גה הגבת אבנה תעשה
לי. סלם יתרו, וראשו נגיע השמימה אור הקרבנות שרוחן עולה לשמים
הרי הגבת בהוץ הסולם, ואם כוח התפלה שהוא מגלם לשמים,
ובדה ונתב בחנוו הסלע פרי עמן שהתפלה על סולם מוצב ארצה כולו
מ בהשמה יש מ בתור, האר השמה העולבים בגוף. הלא השמה שבחוץ
ענין הגלי שהוא בבחוי בחר וחכ כולו ולעלה אפרו מהתורה כולו
והתשרות והתקבלת הנפש העולמית בגוף בשרשה ומקרה שהוא מגל העלון
גהו עי התפלה בדעותא בלבא. לפ מוצב ארצה הוינו כי אחגא מלות
בראשית פיג עפ ויקם הי אלים את האדם עפר מן האדמה
ומלם כפרתם נבראו בגבא מגבת אדמה תעשה לי ובמה פרשנו הגלי
מוצב ארצה הוינו הגבת, אב גם האדם נמשך מבחוי גו, ובגחגם
לבנשים בפג סעאל פרי בהוינו מעפרא בבי ינבשא עולאה הוינו מלי
בראבי כוג בתאל בבה ומאבן אוש, ומשם בחוי השמה בבוץ העולבשת
בגוף הנשמי ושרש השמה ובחר וחכ כלל, וגהו ענין מוצב ארצה ראשו
מגיע השמימה כלו והתקבלות מ בחוי הלל הוא עי התפלה, "

קיצור, הענין פרי שהעלי מלל סולם שמחבר אבא עם בוץ, ורבוע פרי
שהתפלה מלל סולם, ובמוב ברבות באור בסולם הוינו
הכבש והגבת ותפלה בענין הקרבנות ושמחברת הנפש בשרשה ומקרה
וגהו מוצב ארצה בחוי הגבת והוא באדם בחוי הלב כי בלב יש
תבונות ופשגות כולו מגבת התיבון ומגבת הפשטי. וראשו מגיע השמימה
בחוי מגלה סנבל":

ומגיב טעם

(ג) ועוד טעם שהתפלה על סולם, עמ"ש בביאור עפ"ז ואיר המנשלים
בחי' עיר פותן שהוא התפלה עכ"ל ולפני הוי' ישפוך שיחו, ושיחה
גם השחה והגגה פי' כאשר נפרש השיחה לשחות בישעיה סי' כה"ח יאל,
ומלעלה למעלה הרעותא בלבא בבחי' בקוא והשתפכות חנפש לשרשה ועיג
נשפך מלמעלה למטה ובחי' הרצון להיות לו רצון בו, והוא שעל באמ"ס נעשה
פתר לאצו, ועבג נשפך מלמעלה להיות פתר לגוב בו, וגהו לשון בקוא
שהוא הטיוה פי' אצו ובוך, ואב לכך על סולם שבו עולים ויורדים.
הירידה היינו שנשפך אואמ"ס בה בבחי' רצון בו בכל, וגהוא ובדק
אחבה בלבא כי אחל נבוה מראש ומגדם נשוכה סלם מעשה עלה בחתם,
וכמ"ש בבה"ק כי אתה ברי, כענין מלך יחוד חי העולמים בו עש, וכל
לפיג בהתפלה על סולם אם גה בפרי הינ"ל והגחל או בפרי הרינ,
ולבאורה לו בפרי הינ"ל שסולם הוא מלי כי ענין בקוא ותפלה הוא בלי
פנ"ם הסרדים בעה"ם עיקר תפלה וגל הלי על תפלה בלי כי התפלה
תלגת בה אלא שיש חלוק בהם כי תפלת ערבית הוא יחוד הלי עם
התת שבתת ובשחרית יחודה עם התת שבחסד ובמנחה עם התת
שבגבורה ולעולם רומגת בלי מתרצת על בובה, והוא כפרי רש"י בחגיג
סי' ח' ס"ה, ומתרצת על בובה מתבחת על בובה, והעלאה גו נשפך
לה בוקא מן המדבר בנ"ש סבה"כ בשר יעיר בהוא לפי שהי' בובקר
בארץ ציה וגה נשפך בחי' מעמקים נראתיך כי מחמת החושך ובגל
הארורות. וגהו מי באת עולה מן המדבר מתרצת בלי, ונם לל על בחבה
עכ"ל ומתפלל תנה על הלי הבואר כמאל כי נשפטים בבה"ל לא תהי'
נשמה ומקרה שנפל שהיתה בחי' מקרה שאינה מלבת אהלה מחמת
היותה בבחי' מדבר וארץ ציה כלי אלי העבה לבלת שנר ומתפלל תפלה
הוא ולשון המשרות שהמשרה עבוה על הלי, פת לעלה מעלה
בבחי' שם הלי הנורה על המדות העולמות ומולתן כאל לבטל
ולבטל בית נבו ית במסל בפרו עש, וגהת עולה מן המדבר מתרצת
על

על מדה וכוח בוחא בראשית ברכה עא גרגא ומאי ביניתך לסלגא
פלותא בר, ועל בינה בשם יהתגלה בהר תיגון כאל מנך עא, שבהגיע
אל אלגים הוא ביקר ונקא אמר כי סולם מובק ארצה בר ושלשה שנות
בגב גי תפלות שבשתרית עלייתה בשם אל בר ובגל בשם הפרגסי ובפרגסי
שער כי גרגא היא הגל ונקאת גרגא בהיותה נגרגת כפי עלה העלם
בר עב הבתים, וקפעה שער אי פז שלבם שתרב ביהגיל לא הוא פרוך
כך להתפלל כי לא הוא פירוב בין גוב ולא הוא תפרון, ואינם אתר
שתרב ביהגיל נסתלק המוחין מגוב ואם שיכים להתפלל תאיב בכל יום כדי
להתגיר את המוחין לעלגן כבי שובמונו גוב עכל, וזהו שבגין שבהגיל ביום
נאמר והנה סולם זה הבכש מובק ארצה זה הגבכת והאשן מגיע השמיה
אלא הנקבות בר לבן עוב הוא גוב תשיב מבכש, ושאב עכשון בל.
התפלה שהיא בחוב סולם בר, והם אעפי שעל התפלה נשבים מוחין לבאי
זה עיקר התפלה היא הגל כי עיקר החסרון הוא בה שעם שלה ורבו
לבוא ותלבשת בגב והיא בבחוב ובבר מוש באלף דוה בר, ושאב בבא
אעפ שנאמר הפלל אבר בובאר בבתל ואתתנן בחסד עב ובפי בראשית
בד סעא עפ עב תאוות נבעות רפ ואבא בגב עא הוונ רל
ששתלגן ומנ גר, אבל עכ אומ ובבר לושה תל, ומ בפי ונקא בלב
עב ובפי בלל בגבא עא ובפי בשלת בעב סעא עפ בשוב הל
מת שובת בגון בר ובפוב הבגב שם, ומ בפי ונקא בגפ עב עפ
לא ראוים בגרון נעגב בר, נעבא גבב גובן שעיקר החסרון הוא
במלך והוא כמו עבד השגש והירת שגבר השגש אין שום שונוים ולעלה
ולעולם היתה ראויה אל הלבה המקלת מנם אלא השונויים הם יפם
הלבש שבה יש פגם ותסרון מנש, ומעגל בבה ואתתנן אל הבוב
שבחוב לבש גהו אמן התפלה ובחוב שגש גהוגל התורה בר, ונל עז
התפלה

התפלה מתעלה להתייחד עם השם כל זמן התרה השם וחרב ונשק
להאיר אל הלבם מלמעלה למטה. וגהולל הנה סולם גה סודי כל עלם
כוון שעיקר התסרון בגלל אב היא בחוץ תפלה. ובמה בזאת סמה ואני
נתתי לך שכם אחד בפרו ובנשתי שתאל ובמעות היונן כמו הנשת שאותמון
את הנשת אלון הרבה אנ יורה התל לגרתון. והולל הבשות שבתפלה
שהוא נב הנשת בנשאות פרו שאון ובנשים בבר אאב תסר כל. והתסרון
הוא הערורות שבריחון להתושק. ובהולל ותותת הנשת אלון היונ התשונגל
איך שהוא רחון ואר להתושק וכסה אחל מוה נשק בחוץ מעמנים נראתוק
ונגרל החל לגרתון והוא בחוץ ברגא המלל באגבחונת עב אב ופב שיוק
בגלל שבה התסרון שהוא בבחוץ מבקר ואחל ביה כל. ובהולל התפלה
לעני כי בחוץ עם שהוא עמן סוהרא וכמב בגחלל פרו בחונתי בגב עב
תפלה לעני כל וסוהרא לא אות לה נהורא מבולה. אלא מאי ביהים
לה שמשא. וכן פרו בגחאל סב ויתי בחמב עב עם עמה עמתת בגון
באותה אסתלריא בלא נהרא עמה ובאי בלות לה נהרא לסוהרא
מנחמון כל. ובגחלל כלל נבה אל בעמן תפלה לעם ומפנא עבוב תביר
בגבה כל נאמי להון תבעומין בולון כל והו עב הנל בנא פאמ בס עב
בעמן הלבם תגויא בלא נא מותבא בעתה אמר הנבה הבואן על.
בסרה כל עלל בגנא. ופרו בפי אתרי בעמ פל להמשוק מבחון על
הון כמב לעון בעמן תנה. ועיין בפי ושב בנפאל עאל ובפי יתמו
בסון עב בומפנא נבוב לולבא יתיר ובולהן כל. מל משם בבונרא
בולבא בהם מאם תבורין בבשב ואת בבא נפל רוח. ו

קיבור. עוב טעם שהתפלה על סולם עב שעל שיחה לשון הגבה
והי בדון שומשוק מל באס להות בתם לאבא מובב אבלם
כי נעלל סומן כל. ולפוג סולם פרו מל שהוא הנל תפלה עולה מן
המבקר

הנדפס מתרפינת אל בורה. עב ותפלל תנה על הור, ונלך בחנא
באורחינת עב אם אל שבפעמ אור שמעלת התפלה להושיב אוחן
לגות מן עוקר למלך וכמו בסוהרא יש פנים והתפלה והבקשה גהו מחאת
שתסר, וגהועל ובקשתי מתוחת הקשת, וגהו תפלה לעם סוהרא לות.
לה ונרמה כלום ":

(ד) " ומן נראה בים לפרש נל"ד והנב סולם כפל הרשב בהוות ופנב,
ועפב ותפרש גם על התפלה והא כמ בבתא ונשלח בנפא עב
פתיב הכא תפלה לעני וכתיב התם תפלה לעשה אוש האלנים מה בין
האי להאי אלא בא תפלה של וב ובא תפלה של ראש עם תפלה של
וב הוא הנשבת מתון לנוכ, אומם תפלה של ראש גהו הנשבת מתון
לגא גהו תפלה לעשה, ומנ בענין תשר איך שהוא עטן אל עם התפלה
מעונר בבואור עפ שונני כתותם על לבק כל ונש רוב לגה נפ בדבות
סגר בקשת מבא עפ שונע תפלה בל שהרי ופה רמן שמל כל הנבואום
סמק בו מה שכתב בעם, בעשה כתיב תפלה לעשה אוש האלנים ובעם
כתיב תפלה לעם כי יעטל בל, ובואור הענין כל עב בהנם מבונו
תלוק והפרש בין תפלה בחול לתפלה בשבת עם ששהם בבתא עם
והיום עב הפרש בין האופנם בראש ובין השרשים שהוא עב הפרש
בין בן כפר שראה את הולך ובין בן כרך כל, וכך כל ומות התון
כנפ היא בבחל חולת אהבה עב תפלה לעם גות לה ונרמה כלום
ונבפה ונם כתה נפשה לעות אל בורה להתכלל באומם בה, ובגהי
הנה פ ונשלח כתב שתשוקתם לוכל ולהבקל בתת בתול שום בשבת
כדנך לעטים שאנ ומר בה בתול שום הול והיא בבתל ישבעו ותענגו
משובים בחנות בן כרך שראה כל אל און התפלה עב תפלה לעם
שתסר לן כל סאל בתול התענגות על הול כמ כל בהה והל עב תרש
מתרשו

בתבשו, לכן יש בשבת תפלת נוסף שהוא בחינת יסוד שבו ועיר תפארת
האור כי ופיש מאאל אות מ' סי' לג, ועוש בבה לא הבוש און
פועלה שבחינת התפלה נק' עש. יעקב עקבו לבחר בה לאבפיוא כי
עיר שרגליה ורבות לכן התפלה היא בבחינת פעלה לבאת מן הבסתר.
אבל בשבת אותיות תשב שהוא עליות העולמות לכן נק' התפלה עש ישראל
שיר אל התענגות על הוי' כי עש באהבות, והנה יעקב הוא בחינת מי
וישראל הוא גאל בעי' בסי' שלם ושלת בעבה כי שהן בענין כי שנות בחינת
ואלנים עש, אבל תפלה בשבת הוא עבה תפלה לעשה והוא בענין עש בשבת
עגור שיחת להי' שיר חדש, עיין עבה בגתנ תרוגה נלה א', והנה
שיר חדש הוא עליות הגאל עצמו בבחינת שיר לעצמות אס בה כיבוע
מענין שיר פשוט שיר בפעל כי. ועיג נשלך בו אור חדש ועצמות האצל
פיבואר בסיבור עפ הלוויה שיחת להי' שיר חדש כי, והאדה ובחינת
גו הוא תפלה בשבת ועי' בתאל פי' בשלת בבה ויאיר ישה אבלוהו היום
הגל וסך יש הפרש בין תפלת החול שהוא בבחינת בוחר כנל, אבל
בשבת התפלה הוא שנשלך עונג וקראת לשבת עונג עבל, והנה
עבפ תפלה לעשה שהוא גאל הוא הושבת תפ' אור ועלן עש ועבג
אחרת הגל הנבה ונבלי יהי רצון מלפש שיבבשו רחמי כי כי הנבה הוא
גאל ונבלי הוא הטוה והושבה ובחינת בתר שהוא מלי באס שיאיר תפ'
אור בחנב ועבות כי ועיג ונתנל הנבורות כן פי' בסדר שעש סגלת
בנב עב שהוא תשוקת והשתוקקות סדר הת' ובהר לעלות לפנ
ומפש עב ינור הרתוים שהוא עי' לנתת עש מי הרתוים והחולה
ולהגל את עבת בחוי' הרתוים והחולה לבבוש את עבהב הנשה
בסדר הנבורה סתר ובתנ כי עש, ובגה יוק מה בלפעוים עבינו
שהתרה היא לעלה והתפלה ובענין מניחים חוי עולם ומוסנים
מתוי שעה כש בסדור שער הנש הסג בהתרה היא חוי עולם,
הוינו

היינו הושבת מוחין לגאל והתפלה היא חיי שעה היא הגלי שבלי
שעה שנשם שרש הגוף שהוא מלך בבינה ובתפלה בחי' פרצוף בקלותא
ונשיטם האור והחיות לנלך בבינה והובלת באצילות ; אלא לפיכך התפלה
הוא רק חיי שעה ובאל בתבאר שאמרה התפלה היא הושבת ונישום
עלונים שלעלה וההושבה שעל תוקן בשם בתואל פי בראשית סדר השנים
בסאי ובמה והלמה אתה ובמך אתיך ובמה שונה בתותם שהוא הושבת
חותם בולט כל אורות שלעלה והתלבשות בכלים כל ; ובאל נתי לתקן
שרש תולדן בין תפלה במחו בכל נפשך ובחו בכל מאדך רעותא דלבא ,
ולפרש לן שהו התולדן בין תפלה לעני ובין תפלה לנשה בבחו מיהרא
מלות לה ונהיה כלים והתפלה הוא לאתתקרא בשנשא גהא הנלי חיי שעה
אבל נשה הרי סדר נשה כסדר חיה בחו שנש , אלא תפלה לנשה הוא
להנשיך מעלות אוראם שלעלה ובחו שנש כל , ואלן שנתבאר בקבלת
שהן שניהן שון אלן הנלה היונו לפי שלבי עלותם יתי אלו ונעשין שון
לכך אברהם ויחי לענות את הענו כל , אבל גם בערך ההושבה הנה
תפלה לעני הוא הנתקרות ביעל באלו ותפלה לנשה הוא הנתקרות
אלו בהואלן אם בה , ואפלו גם כ' תפלות אלו עם כ' בחו כלה
הנלי בהה שהם " :

קיצור , גם יש לומר גם בסדר הרינה והועל תפלה לנשה , והחסרש
עם תפלה בחו ואופנים ברעש ותפלות בשבת אם תתענג
ונלי ונהועל תפ' הוא עם חיי שעה ותפ' חותם בולט התשרות גאל
עלי , ונהועל תפ' הוא עם חיי שעה ותפ' חותם בולט התשרות גאל
בעלי אלו בהואלן , גם כל ששלהם הם העלאה אלא תפלה לעצ הוא
העלאת בועל באלו ותפלה לנשה עלות אלו בלעלה ואלו , והראו
ותנטל תפלות בינון ואתתנן שהתפלל ושה שהם בחו תתנונים ,
ואם גהו העלאה , " :

ונש לבאר

(ה) ״ויש לבאר ענין, בהנה כמו זה שהגל נגד סולם גהמ סונשרת
ומתבטל אצל עם כיעל, כאופן הנה באצל עצמו יש גם אכיעל
כי ראין תובא יש ראין אם הוא בתור בריאה וכן נגה חכל נגה כיעב
כמה נגה בוטל יש וגוף הם נצורה ועשה שבאצל, וכמש כואל מהבריאה
עם ועתה יתברך נא בת אשם, והכתר שכו גלבש גל באם נגל אצילות
העליון עב ויאצל מן הרות בל הפרשת האלהה ואור אם בהם בל והוא
הנה ראואם, ובחל תפלה לעשה גהמ הסולם היתקר כיעל באצל כואצל
אואם בהם ואם סולם גה הוא גל באם שנעשית בתם לאצל עב שגל
באצל הוא הסולם היתקר אצל וכיעל כלל, וגהמ עב ואחגל ושותם בקות
תפלת תפלתם לא נאמר אלא בבות תפלת גלגר שהקבה ותפלן בל
יהי חצון גלפם בסל בהקבה הוא גאל ובות תפלת הוא כונה שותפלן
להושיע רחמים ובחל כתר כמש כואל ובסובר עם שם אשם, ואם
בות תפלת שהוא כונה היונו לפי שהתעלות עתק הוא בכונה או בעמן
עלות הגל בעתק כולם הבסרים על אוזא עולאה לכן לא תפלה גו גב
סולם היתקר גאל ועלן בל וגהמ תפלה לעשה בל, והנה לפיג סגל ולאבי
אלנים עולים ונחברים בן לן עם מש כואל אות מ' ספאל וגן גלאבי
אלנים לא אואל שולבושים נהר בעתק עכל, והיינו כי עתק לא אלנים
לנבי כיעל באצל שהם בריאה ושם אלנים גה כמו שכיעל מש הם
נבראים יש ראין ואלנים גל באצל, וגהמ בראשית ברא אלנים סל
בראשית היינו חוב שהחל לא ראשית והם הוא כונה שהוא בות
והיכל לחל כמגא ועמן עלמה בהיכלא, ובחל בראשית ברא אלנים
הוא נבורה בעתק ומון שבאם יש ראין, ולכן חוב לקראן גלאבי אלנים
וכן וכונם שהובות לא גלאבי אלנים בתב ובתנחומא פ' ונקם שהן שלחים
בל, והיינו משם בראריתא אחבי נשמת והם עולים ונחברים בסולם הלל
מהקבה ובלי בל, ומנין עלוותם להות גלבושים לחוב ולהות ונלנים אגלות בל
ונחברים

ונתרבים להשפיע בגאל. ועוד בדבר הי' יתנו גריקון נקבה עברים היינו
בלי ונגוונו כולו ובמנוס שתי הלחם עלי שתי הכבשים [illegible]. וכן עיר הסולם
בתפלה לעשה ותשה ותפלה בשבת. וגהו שאומרים קצת אפשר כתב יתם
לך הוי אלינו מלאכים היונים עלה ופיו בסעד שנה השבת סלק וגם מלאכים הוון
עלה הם אוא כבאותא קתנים כי אוא הם מלאכים שבכתר אצילות
והם יתנו כתר לגא שהוא הוי אלינו עכל. והיינו עיר הסולם בתפלת שבת
שהוא עבד תפלה לעשה אשר מלאכי אלים שהם אוא עולים להכתר ועלי
ואחב ונתרבים בו להשפיע בחי' גו בגאל פו', אמנם בגחב תרומה בעלי
כי פי' תפלה לעשה איש האלים אתתברותא ואתבקנתא אתתא בבעלה
לפרשא ונוצא ושאלא לקבלא לה. ופי' בענין תפלה שהיא על בתבקה
עם נשה ולבאורה פי' גה הוא היפוך ענין הסולם בתפלה לעשה הוא
התחברות אצי' מאצילו. וכב בגאל סולם עכב סלק היינו ותוב פלי
באנא' כו'. ובאן נפרש בתפלה לעשה גהו התחברות גוב. אך באמת
לא נשה נוכי בתבואר בגאל בבואור עפ' מאור הנהר חלק בלק נקא
עב שתורה אני ונאוה שכבי שיהי' ותוב גוב בריך להשפיע תחלה
ונתן בתבלות לגא. ועוד בנה בתא בבואור בגונה נומן
ונתן בתבלות לגא. ועוד בנה בתא בבואור בגונה נומן
בענין שהשן אומ עולה כו' וכשל בענין הדבוק אבר שמתאת שאון
בענין שהשן אומ עולה כו' וכשל בענין הדבוק אבר שמתאת שאון
היתנר גוב אנ אבר מלבל ברבאן עולאין עב משאר"ל סוד ביבות
כי השמי בלא אשה כו' ובעטרה שעטרה לו אמו היונו בוגם תשעת
חיצא ולפן התפלה לעשה שומשפו כו ברבאן עולאין מעצמות האצי'ל
והיינ בשבול להשפיע לגי' שהוא מלה דבוק כי אומתם נבול בשהוא
מעוה אלינו וכשל בדה כי אברהם לא ובעמי והתבלות מדותו יתי
בבחי' אצי' כו' לא הוצרך אלא לצורך הנבראים כו', ועוד בדה
שופה ישראל בענין כי עיקר הסלוחה לעמן תורא' עולם בענין
שהתפלה על סולם ונם סוב שהוא התרה על סולם שהוא עמן כ
בחי'

בתור הולך הבואר בבה ונתי ובבה ונתתי לך מהלכים עושה מעלה
ומעלה לעשה, והוא ענין סלסון מלכין וסלסון מכרין הבואר בבה
לסלסתי בתאר פי' בשלח, גם בענין ושמתי כבכב כבין ופרין פו'
קובנר, סולם בתפלה התחבחות בוץ ואבן, ובוץ יש באבן גם אבוץ
והסולם היתבה גהם התפלה לעשה, ופי' מלאכי אלהים הם אוא
בתר יתנו לך מלאכים הוא מעלה, ובגתב עלב פי' תפלה יחנב בוב
לל כי הא בהא תליא שעי' הישבת מוחם לבא נעשה היחנב,
עולל פג ומדרגות שסולם בהו מה שבה שבלוון נעשה מוחון לתחתון
ומשל הסולם נאי על התרה. אבי ענין מוצב ארצה היינו זה שורבה התרה
ונתלבשה לעשה וראשו מגיע השמימה שהוא בחי' נשמים עלונים פגם בוא
בענין לא בשמים הוא פו' ובתוב מן השמים הוכרתם עובם פו' גם לל
מוצב ארצה משבע"ם וראשו מגיע השמימה משבל, עמם בתאר פי'
משפטים גבי לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר, אבל מוצב ארצה
היינו הנגלות שבתורה וראשו מגיע השמימה הינם סתרות התורה
ועמן מדרגות שבתורה ובן עפ גם בבה מגוגה מוון בענין ובבקר
שלת אלהים ומל פו'."

קצר, פי' סולם על התרה, מוצב ארצה היינו הנגלות שבתורה וראשו
מגיע השמימה היינו הסתרות שבתורה".

והנם כל הוא בבחי' הסולם שבנשמה, אבל מה שאמרו עוד בה חלומו
של נבל ומה וחלום והנה סולם יהו שרש לחלומו של נבוכדנצר ואמרו
בלם תר סמיא בדניאל פי' ב', ובגתב סלבי ברבה עאל, ולפשט הענין
בשם הערה וגל דע כי בלם דבל הוא המנהה ולבל מראה יתנו
ומעלה טוב מוקר אבל והחגה ולעשה מעלה הולבות במנהה שם הע
מוקר עבל, ומיון מענין על במנהה בתאר פי' בשלח בבה ואבן הוא
מל' בלי פה וגל הערה שער לב פג ודע כי על הדעת טוב פו' אלא
לב

גם לבבה בו' הוא טוב בו' . וכפר ידעת כי הליפה הוא בולן עם ,
ויש גם נתר כונה שם הוא טוב ולא רע בו' . ועוד קבה וכי ומבור
אים את בתו לאוה בשם נתבאר עמן נוכה שבנגב כוש שאוכה רע
נוה כמו הרע שבנגב הוכות שעיקר השכירה היו בנות אברהם ובא
ומת ושועאל אהבה נוש תאוות . ושאב בבחר כוכה אינו ערב כלל
רק שהוא בתו היש שבהשנה לתמ' בקרים שבעוהיו או אוגה עובדא
לוש ובקר עריין בו' כך נתבאר שם . ולפעמים יש לוגה עב ופלגשו
ושגה האוגה חאו גה בהיונו גה ובוטל ונתשת אותם לוש ובקר כוש
באל שהטוב מוקרו בו' והמגה שבנגב שהיא חובו רע בו' והם תראה
כי גה הקום בנג כעל בתב כי הרי גה המגה בוות קום בעם ב
גה שעראו קום הוא לפי שבקר ובעת שהיא נולן ובלוש (ועיין
עם זגה בבוראור אם בחוקתי ובבוראור אג ישיר ישראל עלי באר) אל
הנשיה בסוב קום ובתון שבעבושה הבן גה כי גה המגה הי' הראשו
בהב טב ומן הבגה כסל טוב . אבל והבגה ולוטה הוא נעם גל
שבתוה מל בבבורא המגה שם הוא טוב בסוב נתשת עכל בעת . ועניו
ההסרים בון ון הבגה ולעלה בון ון הבגה ולוטה נראה כי הנב
גם בעם בעבושה יש שם סרסא הנסיעה . ובהול חבר הבבר הנסיון
בון אבני הנשיה לאבני הוגון ובעל בגחא בראשית לב עם יהי רעב
בתוך הגום בו' ובוש בתא סי' לך לך עם והבולה הסמוכת עב
גוה שלוטה והסרסא הוא אוש בערב לוה שלועלה והסרסא כי הסרסא
חעל הוגן בשם אלגים הנסתר על שוש הוי . אב ובוש וגן בעהב טוה
שהוא גם בעטן שוש שם אוי נראי הוא הסתר והעלם אור והול הבולה
בון טהור לטוא . והיונו כון שאת רואום שוש עבוגן הוא אוגם באתבות
הבורא והבנבואה ובהשמחה סרטא לוש אתרים רעום ולתר הנוסרים
בהשמחה ואוגרים עגב הי' את הארץ . ונהו לפי שסרשם לוטה והסרסא שבגן בו'
ועיין

ועיין מה בתב תצון ברב עא (ג) הבא באולבא בעהב טוב כו' ומראה
ותבון למעלה הוא טוב ומראה ותבון ולמטה הוא רע נב הוה יבע"כו'
ההב חשא בבהב טב ומראה ותבון ולמטה רע ההב ורבוהי בנתש
נסטרא בנתש הנבוות עכל, ועוב בבה ומע ושה נתש נחושת ובעשן אתגלגל
אתוון טה כו' ועי בתיצון יה בסופו בלו עב, ועיין סו טוב האלף בון,
ועי בסבור בברוש עשה לך חרבות בוחים ועשן גה בחשא מי בהב טב
כו' ועוב עפ' כיום ההוא יגלח בתער השכירה ושם נתבאר באופן אחר
עב פה והוא בבוק תרטוב בנב "

קיבור, סולם בגלעב טנה ומראה ותבון ולמעלה טוב כי פרסא ופסנת
מהבבלה כון טהור לטמא ":

(ג) " ווכן עוב עשוב באל להבון בהעה לפעמים אחגל נמי ועשה
באוב שטן לשב נתבון בבסוי רשן אורב סו אל בי, כמי שלא
היו נשבח לפש אלעם ובותו של אברהם, ולפעמים אחגל נתן עונו בעבש
הראשון והתריבו כו' מה בסובה בנב סעא, ונתן מנו ומע ועשע ותמת
נגאה שהוא רע נמור, אך הענון בחשב נבר בעה שלוסות באבילות אין
להם מעמד ומבב בעולם האבל כי לא ינורך רע כתיב, אלא עוכן ובור
שלהם הוא בעולם הבריאה ובמואר בעה שער הלוסות סב (ג) שאותן
תרין בסרין הן מן האבל אוש אלא שהם ירבו למטה לבור ולשבון מהיכות
הלוסות הבריאה עכל, בשם סב כתב כי הם בובור אל עם הלוסות
באבל ושבים בעולם האבל כו' עכל, אך מעער נב בטן כי (ג) כי בוב
בלוסה באבל הם תיוב למטה בבריאה ואון עולים למעלה אם לא בעת
ובוקתם בל עכל, וזה כמש באן, ועוב בבה אני חוזה מבי ושב כובבות
ועי בחבות סו בא פסו נלב בו (ג) בפסאו של הנבה אחון בבר רע
מנע שנאמר לא ינורך רע עכל, והיוב אל מהיכל נלב בבריאה
שהוא הנל בסא ומן ובואר בעה שער זה סב, וגל כי הש בואבע
לעל

לעולם כי כל השבעה היכלות בלי ספק בבריאה הם למטה מההיכל השביעי
העליון בלבד עכ"ל. ומבואר שם בלי ספק באצילות ובבי"ע למטה לבור ולשבון בהיכלי
הקליפות בבריאה הבא לעולם, הרי אב"ן אות מגעין בהכסא שהיא פשטות ותכלות
היכל בלי כוש שער בפה"ב, הרי בפרי האר"ל עולם ווש מקבה אתר עם
בפרי רבות הכל, והקמן גה יהו שעראו לי ספרות באצילות ואעשיפ ומבריחן
מולם הבריאה בולא. גם אוכ יתכן לשון לי ספה באצילות שאונן בשם אצילות
מאתר שהוא לי ספה (ועמ"ש בבה"ע עיפשלמי בוחבתא ברגע אם בהרת עבוה
בו, אוכ העמן הוא בהבה ומבואר בזא"ר עפ"ה ועש ושה עמ מחשת לגלהם
כל הצות ובוגם הכל שמתהוה מעולם שרשם ומקרם המחיה אותן הוא טוב
ופשל מגוה עם כן האלך המבואר בבהר חב"ם תשוה בלשון עא"ל שכל
הבוה וחפלה שלא לבוות אותה ומכל לו אין בה חבון השובי, ובהו ואר"ל
שמן ומנוקם לשם מתכוונים בו' ששרש הרע המחיה אותם הוא טוב וכשורה
לשה עב"ה השתלות נעשה באות הע מעור עכ"ל, והם מאחר ששרשו הוא טוב
מהיינו משל. הגוה שחפלה באות שלא לבוות אותה הכן ותשוח מאב בשלא
ותשתם הכן כו ששות האב ואב"ן אין הפרש מוה לכון האב אלא מעשות
הנשון לנשות הכן שנעשה בו של הפיתו הוא נראה באלו חפלה מאב שומשך
בהע אל"ן שאונו באות כלל רק שמתלבשת עצוה בלבוש שאונם שלה ונגב
הבוה רק בשבול השאתה שוחר לאב כשיעמוד הכן בנשון. הנה עכ"ב כון
שהלבוש הוא הפתם מאור ובבר הע ומר מתכלות לכן הם האב מעשי שהוא
בוראי ושות ותם כשיעמוד הכן בנשון לא ומכל להתלבש בעצמו בלבוש הפני
ולהפשר עבון בב"ב לנשות הכן בעצמו ולהראות לו שיחפוק שומשך כרע הו
והוא מבר מובל המיאנם והשנאה והרע מאנם ושנאתו אבלו לא ומכל לשבול
ולהראות אפי' בשלך שרוקם בו הו, ואי לבאת הגוה פון שומלה להתלבש
ולהראות עבוה בב"ב לפתת את הכן לעבירה אל"ן שבאות תפוקם שלא
ולהפתיר עבוה בב"ב לפתת, עכ"ל שאון הרע ואם
ותשתם הכן הו מון שהיא ומולב להתלבש לפתת, עכ"ל שאון הרע ואם
ושנאתו אבלה בב"ב והיינו שם לה אינה שאל ושיכות בשוכות לרע ואם לאו
לא היתה

לא היתה יכולה להראות את עצמה אשה בשלם כו', ועוד גם פירש שהוא
כמשל נבורה שבחסד שעבד נבורה ורוגז היינו שהלבוש הוא נבורה ומה אלא
שבונתא לחסד כו' ודע, ועיין באות והיעבור נע"ל מ"ו מעני בענין ויסעו ויחנו כו'
ולבאורה יש להעיר ומה בתניא תא"ל מענין דבריך ורע לו שאינו שונא
הטרא אחרא בתכלית השנאה כו' עכ"ל נשאר איזה שלש אהבה ותענוג
לשם כו' עכ"ל, וכן עבד ענין שלם לשם נתכוין לתקן את אורב והוא ליפה
באופן שבאמצעות בחור ביטול, וכך פורה גו הך לשם ועכ"ל הנשיון והיסורים
לאורב הוא מעשה הסרי לאלקות, ועבד ובכן ומה אחר ויהי אחר הדברים
האלה והאלקים נסה את אברהם כו', ולכן מע"ל בשם ליפה פיו ליפת
הסרי המבסה על הסרי כן מעשה גה בהנשיון היא מוסתרת בתכלית והוא
הסתר פנים וכמ"ש בביאור עכ"ל אחרי הור אלקיכם תלכו נבי ט מנשה כו'
לבעת כו' אלא שבתמ' יש כוונת התקון לשם (ועוד גם התחול בסיתו
בעבירה בשם הלבוש רע נאור וסיים בענין אורב ואברהם והעל ומרי הגול
ועיין נחא תולבות בלע"ל שאין בחוץ פב גלב, ולכן ובכן לשטל שעם
הות שהבוונה מוחלת בתכלות לשם עכ"ל אמן הלבוש רע שהבוונה מלבשת
בו אין הלבוש יכול להות כלל בבחי' אצי' כמו מאחר שהלבוש הא הסתר נאור
ורע אין יכול להות כלל בעולם האצי' משם הוא גלוי אלקי לכן אין
הנבות בקליפות באצי' כלל בעולם האצי' כא' בעולם הבריאה. כמו ראניים
והשעתם של קליפות מחשך באצי' אא' להות באצי' כא' בבריאה
שהי' כבר אחר הסרתנה והסרסא. הסמנת בבחי' שם אלקים שם יכל
להות הסתר לבלע את אורב כו' או לנסות את אברהם כו', והעל
העמידת השטן בתוך בש האלקים בבריאה, עיין נחא סעם בחלא עכ"
בשם סעולתם ורחשותם יכול להות ומה שבוונתם לשם עכ"ל בליפה באצי'
שבו אין שום רע כלל אלא שהלבוש הוא רע גהו תך לבוש והוא נשך
והנבור שבבריאה משאב בבריאה יש תערובות טוב ומה בהם כו',
וגהו ענין הפסוק כי לא אל תשל רשע אתה לא יגורך רע תלים סו"ה
כו'

פיו שבעולם האצילות אין יכול להיות מדור לרע היינו אל בחינת הרע
הנ"ל הנמשך ונלוים באצילות שבוודאי לשם כך, והלבוש הוא הרע בוודאי
אשכול הטוב שונמשך ממנו עד אין בחינה גם יכולה להיות באצילות כמו שגם
הלבוש רע מאור ולא ומורכב רע כאן מחוץ לסתרגב כך, והנה כמו שבקדמות
שבחסדים ושתלשלים נמצאות נשות נבעמן הלוים והכהנים והלוים יסמכו
את ידיהם ויתנו את הכהנים אחר שבקר נתנו הלוים עד שהגיע
אותם כך כי אור התפר אומ ותעמה אל בורוגתם לנשה, ועיין מגה
בגתב בתכלי עב נמסבור שער התשלה בגה אבל שפת תשתה, כיוב
ומק שנלוים באצילות נמשך נלוים בבריאה שיש בהם תערובות רע מאש
ומצד אחרו רע עב שבעשיר רובל רע כך, ועל גה אמרו נתן עינו בעבדש
כך וגהו שברים רק אחא שמן לשם נתכון, פיו שברים והיתוך הרע בעשיר
עב שהנבהו לשרשו המתיהו הוא טוב כך ובעמן הכוונת נתש הנמושת
חושה כך ולכן אתא שמן ונשנו אפרעיה פיו נתבטל ונכלל בבחינה ברעה
אחרונה שבנבושה בחינה נהי עב אפר תחת רגלו הנבינים (בענין שאורו
באבהים שבי עשרא הוו גלו פיו שבורה והשוק הסעות שהיו עבין בלבושו
וגהו שבי עשרא ועד בורור גה שנשבר הרע מן הטוב אגה נשמך להיות להם
חרב פסיות לעשות נקמה בגוים כך, ועפ"ז נאור לעל בלע המות לנצח כך
עב יה שונאות בכתבי אח"ל על ענין שמן לשם נתכון כך, ועפ"ג
ומכן ענין הרשיון בגהם טב כך כי מעוהי ורכוהי בנתש ומסו בנתש
כי הכלים הוא נב ונה שבה הוא טוב והוא עב נלוים באצילות שמן לשם
נתכון כך. ומה הולך ומשתלשל ונמשך אגה לנשה רע ולכן מעוהי שנשה
והסרסא שבנב עבשה הוא רע כך, ועולם כאן אל שהלבוש עצמו בלשם
כך הוא רע גהו שנהי בי סרטאא כך שהוא בחינה הלבוש לרישא כמו המלום
שבהם ועד ותהלך הראש כך, .
קיצור מאות ו"ג, פיו סולם על התורה מעבה ארבה וראשו כך, סולם
בגלגל

בגלגול נתה מראה יתנו ולעלה טוב כי פרסא ופסינת ההקבלה
בין טהרה לטמא, שטן לשם נתכון, עמן ליפות באצבע ומהיהן בעולם
הבריאה וכיבואר ברבות בא פטר שהם לעטה והפסא, כל רשות
שרשם טוב בושל הגונה שבוונתה שלא לצוות אותה הקן, ומה כוון
שהלבוש רע והיא יתלבשת בו עכ"ו יש לה אובה התעשרות להרע אמש,
ולכן מדור שלהם אל להיות באצבולות בא' בבריאה לעטה והפרסא
ונהו לא ומורך רע, ועבג ולכן עמן חושל בי בהקב טב ומה אשתלשל
מגה רע מעוהי בעמש בל אן הלבוש כל ורק אתא העלה לשרשו ושם
הוטעל בל (הנה, ועוב ולכן) ענין חושל בי בהקב טב ומש בענין
חושל בעשו בעטפוהי ביצחק בבחל חושל גהוע לבונה שבוא סומא
העטרת בתואל פל תולבות בבה ראה חית קנ, ובהוע לראשו ונוע
השמיה שבסולם בגנ בהיים לוגע מבחל בחשיבה כאורה ובבלגן סעל
חל בענין אם תנבוהי בשר ובמש בא' עפ בענין מש האן יעשו
עלי נבוה בל":

(ח) "ומעתה ולכן ענין המדרש הנה סולם גה חלומו של נב, כיהנה
מבואר לעל בענין סולם בעבושה שותברת העלם נבוה עם
הנוק אצבוע, ועבג בלעוג כי המנה היא המוגע בין העבושה
והשומאה שבה ומה הם מבלום החיות והשפע כמש הרוג פ' אור בבה,
וקפל פנים בבריא ונתפאר שהאור נתב ונקל ברב עב, ועפ הוא
בחל הסולם המחבר השפע שהעבושה והוא עב שנת בתא' בבה
ראה רות קם קפל רושא בעשן בעטפוהי ביצחק שבחל חושל הוא
הוגל שלו בחל לבונה בל והוא הראשונה שבוא בחשין בנמנה בל שבחל
גל ונקבל עסל וסולם העבושה עטפוהי ביצחק, כולב כאן חושל בעהב
טב ועוג ונקבל ולעלה ואתב עוב ושלת הנחש בל, והנה בתוב
מלבים סל יט ואחר הרות רעש בל ואחר האש קל, בזוה בנה הדוגם
בל בחל

ב' בתו' עשו' וצורה בריאה אצילות כמו שבחה אני בפי' בינות, ועיין מעשן
על בריה בעצם בגחלים בעצם ולא נצנץ מעצם שהוא בתו' לא פשוטה כמו' בחה
הלל לא יענה, ועכשו על בריה בעצם גהן צלותא בתשאו בתו' שונה ועוזר
מעל בריה ששה ישיותם, וגהועל שהתפלה נגד סולם ויש בה ב' בתו'
הלל רוח היונו רוח נסרן היש ושברת פו' להיות לב נשבר בו' ואתכ
אמש בתו' וצורה והאופנים וחיות מרעש בו' אש נגד, וקול וקולה
שב' פחו' הכל הם נגד ועל בריה היא מנה כמו' ברוך זה בנחא
בין אי' שהם נגד ב' בחו' תשו ובהו ותשך ותהום, והנה זה שנגד
הנוגה על בריה בעצם שהיא אצילות היום ופשט שהוא לנבי הנגד שלמה
ומנה פון אצילות לנבי ביעל בו' שבמו שאבו הוא מונע בין האבון
אם לבוע, בוכ הנוגה מונע בין הנבושה בו' כנל, והחגב אור בה
פו' שהיא בחו' בתר שלהם בו' והכל אי' ולכן הוא בחו' הסולם המחבר
בו', ועי' מעוהו טן פס טב הם נגד עולם מבחוץ ונבלים מטן שה
העולם עיר נגד, ומשער יה פב שרה של בבל עולה שבעים בו' כי
בבל ערבי ומנבונא הם נגד נגד שלמה ומנה ועל תהו ובהו ותשך
ובל המושלות הוא עי' עלותם בנגד ומפר עי' כנגד ג' תתמנם הכלולים
מעשה שבהם הו' שבהב ובמש ובב נבולות עיום בו', ושל ערבי נגד
נגד מה שנפל משם בן בו', נפ נגד עב סג מה', גם חיו ובחל
מבינו הו' נפ שה בפי' ומלת הו' בת', ועי' בעיר א' אופן הלה
ושם שהנלנים תלנ המבנים לנפ מעות. ואפל עמן נפ שנם ביבנל
ונב סעמים הנ', אלא נפ מעות בעבונם בן עב משאבנא בפי' נשבת
בטן עא מאה ושמונם שם עב שלא נחרב הבית פשטה המלכות
על בו', היונו כו טבר ברבות בראשית פב שהוא נל תהום
ותהום הוא נג, כמשל אברהם בפי' שהוא חושב בדברו נגד הרבות
ובלא
באור

באומר שהוא תהום בו ואם הוא אבן שקליפה וכח בעת בעשו
הוא גאר באבן בקליפה כיון הרגו פעם רבא עפ"י נער חייה נגה
בו ולכן מאומם בחובנו ובהשאה ולא כמו כמו כו, ואם עליותה היום
לקבל אבתיו שלעלה מסדר השתלשלות כעפר בהם בשלת פרעה והוא
להבדיל עליות האבות בקדושה בעפ"י עב עולם בתפלה לעשה בו
ובהן אם תנבויהי כעשר כו שפ"ל בעת שער אם שהנבהה גו עב
בתיו עתיד בו ולכן עליותה הרבה ונלי תהום שאין לה חק עב
משאלה באין לו שאין להם סוף באות אולא שאין הראו שולט בהבדל
בו, משאם נגל הלל שעליותם מביע שלהם באבן עב יש להם נבול
מעור בו, ומה עשם אחיבך נאום ה' כיון בבה ואקלן אוש, ופיו
עשם בונא בי העליה הוא סיבת היחידה כיון בתאל בבה ובבואה
לפש הולך עפ"ר הישב ובבה בי אברהם לא יבעע בו, והיום עד
שעבור הנשאות בב' עליות הלל עוד מדאים הנבדות שנעשו בהם
עד עולם הלל וכיון בבה בשלת פרעה בונא את העם, ובהוע ב'
פעלות בעשה בוס מיו אלעים בנעבר ב' נאולות והבדאת והבדלת ונאלת
ולקחתי והיתי לכם לאלעים, פיו בשם הנו והיו בבחיו אלעים עד מלו
עלי ובהו בוס הרביעי, ועשה מה פעל ואחא עפ"ר לכן אמרו, והם
מה שאמר הקבה ליעקב שעלה בו (עב אס) והיום ובאו בעולם
בקדושה הלל והעלו בב' בחיו הלל היום עב תשלה בתון שהוא עלו
מביע לאבן. ותשלה בשבת שהוא העלוה עב אס, ואינם כוונת
בה היינו שעלה נם לעפן העלהנ, ועב נתיירא ועקב באולו לעפן
פשטות בעבודה הרי מתן לו עולם הלל הטובת ומת כו, אלא בלעפן
השפעת בשמות נתיירא שאולו גם הוא לא זוכל לעמוד ותבו העליה
סיבת בו כיון שאין יכולים לקבל רוב טובה כו' ורוש ועושר אל
תתן לי כו', אך באות הם בונא אינם יכולים שהם גם ובבר
נפרב

נפרד ואל לקח כל מרחוק לכן משם אוריבך כו׳, אבל בימיך
בהפוך הוא כמש״כ בדה שנות גם כו׳ באמצע, ועוד שהקבה כל
וכל להשפיע הבטול גם עם רוב טובה בעולם וכמו בהאבות שהעמ
מין העולם וכו׳, ועכ״ש שנתי באל בעמן ונפל שהיו מלך וסרגר לבאוה
ואעפ״כ היו מרבבה תמיד כי נשואות באבו אין מסתר להם כל העולם
והיו נשואות רק עבד, וכמו שאבינו ברבוא הקדוש שאור ולא נהנית אפי
מאבעו שעה ספק בכתבות, אל שאחרמה ברבי עשר אשמות
לבא, ועיין אגה ברבוא בתיי נמו שני נוים בקטנך כו׳, ובהגנ נתי
באל עפ״ה היב הי׳ תקפר שהמשיך הבטול גם בפתו׳ בשר כו׳ עפ״
וכמש״כ בדה אין ערוך לך בעמן אפס בלתך לואות הנשות, מהנב
אדגל עשבה אשה שתגר כל יום וכן שאר עמנו נשואות כי הנער בן
אה שם יות ויהו׳ אוש תחת תאנתו כו׳ בטוב העולם ואל שמאה
לבאורה תיה אוש מן אלא אברבה והו מגבל עלות ומברינות מבהות
אשר יהו׳ בוים ההם יהו׳ התגלות אלקות בגה העולם נשמי ונגלה
פבוד הי׳ וראו כל בשר אפו׳ המשעים הנשאוים ומלאה האדל בוע ה
ויהו׳ בולם אל שבגה העולם מטלים ומבוטלים באין השגתם את בוראם
ויהו׳ אפס בלעדו ואפס מבוה מאין עכל, והוא כמש״כ באואל אות אל
סעו׳ גיא אפס מל הא״ס כי אין תמיסת המעון עכל, ולכן בהתגלות
בתו׳ גו לואות הנשות אגו גם הוש נשמו לא יסתר כלל וכמש״כ
בתגיא סוט, הם כל הלקיסות בטלים ומבוטלים בולם באין נגבו
ואפס ותסו נשבו לו כו׳ עכ״ל, ועיין בגהר חב כו׳ בא בל לב״:

סלה״ב

פ' ורא עלה והוא נסבות ותהפך בתחבולותיו לפעלם ונו', באופן סו
לג יב. נקבה נסבב סובבון ואויתי עובדין לאתגיירא ולבתר
בתשיבו בני נשא ביתגיירון אינון עובדין נקבה יהפך
לון פו' בעין בהאי טיגלא אסתרת נגיה כו' ועוש', הנה על באבא
מגלה בעיל נגראת טיגלא באסתרת נגי' ונקבה הוא בחי' אואם
הנוקבים בגאי באבו', ומיין מענין טיגלא בגתב תם נשפטים בדבה
עב בסבא עפ' ובת כהן כו' בעמודא דגיירא לטגלין אותם טיגלא תבא
בהאי סט' ואת טיגלא אתרא בהאי סט', בהאי סט' מאגנ דבר ובהאי
סטרא מאגנ מרמה והאי טיגלא לא שכיך לעלמין, ופיג הרגל שלו ושלו
הס. תוכ שהם שני כסות מאגניים ובמון תלויה מאגנ דבר בלם
נדוש תוכ ובשאל מאגני מרמה ומן ושאל בגב כו' ובלא כסא
הינו שם והאי טיגלא לא שכיך עב בלבלי, הגרים שאונם עמום
פו', ותובן פוונת המאמר בא לפרש שפסי עלון לא תבא הרעות חז
בלי כי הוא מגלה הטוב והמטיב לכל ורק באתעבלות שהם מעוררים
ומשובים עליהם בחי' בונין ונבורה ומעלה עד שבחובי. ההשתלשלות
נעשה בחי' רע מגור למטה כו' (וגם כמ"ש במדרש אובה רבתי
עפ' ופסי עלון לא תבא הרעות והטוב אה' אלעזר ושעה מאיר הנקבה
ראה נתם לפניך את החיים ואת הטוב ואת הרע ולא
ובאת טובה לעושה רעה ורעה לעושה טובה אלא טובה לעושה טובה
כו', וכו' בגב שהכל נמשך לפי פעולת הינקל כו', ובמדרש הס ראה
אנכי אותא אלא ואלוה הרעה באה לעושה רעה והטובה לעושה טובה
אבל בקשה נשא אותא במדרש הס ולא בא רוה כ' כתב אתבר אומר
ופסי עלון לא תבא הרעות והטוב וכתב אתבר אומר ושגב הי' על
הרעה עד שלא נתם נגר בון ופסי עלון כו' ושנתם נגר בון
ושגב הי' כו', ובפסר עוהו בעה הישא בגאל פרגב בגבג אל פי
עין

ענין יפי עליון לא תבא נא על אדם בנדרים מתוך נשא בלב סעב
אלא הפי תבא לא ביון לרשעים כל ובשעתא בלא אתגליא כל עם,
עוב כל ונם פירשו על גאל סגל עליון באבא ווע לא תבא הרעות
והטוב אלא על ידי ועשה התתונים כל, ועל ידה נב בשלה בלב
סעאל ועב ברה כל בעל ומרבת אלהות בשער האתבות, ומבן אחבן
בירה שאדם ומרד מה ומבין לו יכ ועב בא לפרש שעיר ושרש ההעלאת
מן שלוטה עב היכן הוא מגיע ואמר שמגיע רק עב בחוץ על באבא
בלר הבראים שעב שם מגיע ההעלאת מן שלוטה ולא ותר הנקה
לעלה והיונו יפש שעל באבא הוא בלר הנבראים שנפעלו מבחוץ מבת
על אינם מגיע האתעבלת של הנבראים (ומבן נת בתואל פי בלב
בבה הם ושתי השש נמ כי הנם שלוטה לעלה בתוך בואו לפנו
בבנה שאל להות העלאה והתבלות כאל בבחוץ בבלתך כל עם,
ומן כל השבר העונש והטוב אם ההיפך נושך ולעלה מעלה, אך
הענין שעל האתעבלת עם היות שאינם ומעת רק עב בחוץ הבל, אבל הפי
הוא שלפי אתעבלת מן ושתנה אופן השפע והאור הנושך בבבת
הבל אם מתסב אם מנבוהה אם שולשך מבאל או שולשך מאל רק
שהוא מחות השונו שנעשה בבבת בל, שאם חל מרעים מעשיהם
מרבים הסתלקות אור החסד בל או הסתלקות אל מלהשפיע באבא
אלא שסובת סולוק גה נושך מחות מבת הבל שהוא הטוקא והבלבל
שסובבוהו בבאל לבל מבחוץ מבורה ולא מבחוץ חסד כל, וכן אם מטובים
מעשיהם מרבים שהבל ומשך בה מבחוץ חסד או מאל, ונהל עמן
ענשן רשל מגים לך מבת בל שבעשים חשל היום שמעשיכם
בה. תסל אור בת מרבהל, ומנל עפ ומתם ומבל נא בת אבל כל
ומנל עפ שתתי לי כל ואנ אפתת לכם בהיום כל פתחי לי הוא
אתעבלת

אתערותא שמניע עד בחוץ ופנה בתוך לתוך בחוץ גו שתהיו נובלת
לגבי האור מלעלה וגהה ואני אפתח לכם פה, ועל מנהה בהרגש פי אורה
בדבה סעא, ובזא אעפ שאין האתעדותא נמצת כלל לבחוץ ואני אפתח לכם
עפ"ה בהא תליא כי עיי פתחי לי כל, ושאב אם אין אתעדותא לתנן לעומת
תנון מדת מלכותא יתי עיי סדיקת עול אגי מאולא לא נשיך האור מלעלה
אעפ שאין אתעדותא נמצת שם כלל, וגהה המבוון של מאור הנתן נשא
בעלה סעב והאיך ותפרש והפסכו והכתיב אני הוי לא שניתי אלא
כל מאן מרים להאי בינא חמא ברעוין בלא אתגליא ופיפת בלא אתגליא
אלא שאין אתעדותא נמצת שם כלל, אך גהו ישום שאין מתגלה כאי
פשיש כסא וכלי לנבל אור ונשפע לתנולו גה והיוא כמ בעמן פתחי
לי כל ונשאב מהיסוך נורוים השינוי בנבדת מלי שתתגל ובחוץ מדהב ולא
תהי מובנת שונשך מה מדת התסר ומן נתי בגחב פי תבוה בנפב
עב וגל ואתעדותא אתעדותא אתעיר הכי נמי לעולא ואו תשא האוך ובון
לא בלתתא אן אתעדותא לאתערא הכי נמי תת עלא תתאה עיוא לנבלא
תבור והוא אנחי אקן שבא ועלא עולאה לא והיק לי אלא כמונא באוהי
עיוא אי אוהי עיוא בעדירו באנשין ותתא כבין הכי נהרין לה מלעולא
ואי אוהו עיוא בעדיבו והבין ליה בינא בנבולה כל עב, והענין שאומר
שם שעי על השפה מעוהרים ומשובים האור מהבוב ועב נשה
נכי איך ובון אתעדותא להגיע עד הבוב ובפרט לפי האומר בחת
שער הענוה פסא וגל שהחי מדע באומא מל אובר מתת תנם
כל עב, ועב תירל והנדים שבחוץ מל הנל עלא תתאה שנבלת
עלא עולאה היא הבוב הנל עלא באתכסיא שבה התגלות עתל
כל הנה הנשבה גו הנשך בה מהבוב הנל עהנל הוא נשך לפי
האנסין של מהות תנון מדת הול בלשר הוא שם שאם עיוא בעדירו
באנסין כן נשך לה מלעולה גב האדת פשם כל וכן להיסך כל,
והם

והנה תינוק זה בעל תולה בעשה התחתון שעב שם נגיע ההעלאת מ"ן
מים. נמצא אל שלעלה מהעל אין נגיע כלל ההעלאת מ"ן של התחתון עכ"פ
גם מיבה גם כן לשיגוי אופן ההנשכה גם מלעלה מהעל (אל) גם מבינה
הלא עכ"ל שפה גילוי כללות הגה"ר באצילות בלב, והיינו משום שבשביל מהות
תינוק העל כך נעשה בה האור וגם מים הפנים לפשם כן לב האדם
לאדם בעשלו כ"ן ו"ן, ופרו הפנים לפנים היינו בחינ יאר הלפשן אליך
שהוא התגלות פשם בעשלא בפשם בגוף בדפוס בגהה חלב ויצא בטן מעא
ובפרו הרגל שם והוא נעשה מהאתעבלות בלב האדם התחתון לאדם הוא עלבאצי
שלא בגות בעראה אדם בגהה חלב ופשטים בנפש עאר, וכל כי אל
שבחינ הפנים לפנים הוא בעצם לעלה מאתעבלות מעפיס גהו נעשה
מבחינ האתעבלות בכן לב האדם לאדם שבאשר נתקן בכן העל באופן
הראוי אבי מוצא נעשה בה אור עליון מלעלה בחינ יאר הלפשן אליך
ומאלב כשאין אתעבלות ולא אכפשר ברי כל, ועבג נת בפיאור האבה
בכל לה סעאר בענין אבע גאל ואובן אאל שהתפלות מגיעות עב
אבע גאל ועיג שתקן הגאל ואב מוצא יאר עליון אור אאל כל והתפסק
תן בהתפסק, אבל אאל לא משתנ ולא אשתנ כלל עיין שם)":
קיצור, טיקא ומלגל על מפי עליון כל, (המבדש רפ"ה ראה
אלא מאלוה כל שהעלאת מ"ן יגיע עב מל (ומ"ן מוצא
בגה תלה גם ההנשכה מלעלה מהעל בעש בגהה חלב תבונה
נקבג כל ומלמא עולאה לא והיק ליה אלא בגוונא מאיהו גייא
ומהו פתחי לי בתובה של מתנ כל בפים הפשם כל)":
(ב)" ומהו בתתבולתו בתיק בהאי אומנא בעביב מאנא בתרסא
פעוב בהאי טיקא אסתרת גייה תשיק לעבב בגוונא
בא עביב ותשיק לעבב בגוונא אחרא עביב מהפק מאנא בא לאנא
בא בגתן בהאי טיקא אסתרת גייה שהוא ענין הנה בתוגר ביב הוקר
כן

כי אתם ביתי בית ישראל המבואר ביחזקאל פרק ל"ז ובמאמר הפייס. מי הנה
בתואר ביד הוקר בחלותו ורחיב ובחלותו ונקבה והיינו עד הגלגל כנגד
כנגד סלע בתולין בחטא עד בסרנא ושתרא ופירשו גלגל של ובדרום של
תרס כל ובעוב שהתואר ונח לפניו על האבנים ופל לשמתו עד הגלגל
לאינו כלי שירלה פשט ביחזקאל שם ונשחת הכלי כל ושב ויעשהו כלי
אחר כאשר ישר בעיני היוצר לעשות בהיינו כשנתקלקל הכלי אשר הוא
עושה בתואר בשהול ביד היוצר כעשה הכלי ושב ותגר היוצר ועשה
בהתואר ההוא כלי אחר משונה מן הראשון בפני אשר בעינו עהל נפנ
שלא הוכשר בעינו התואר והטוט ההוא ואוננו תואר ונכן עוד לכלי הראשון
עכ ישנה אותה לכלי אחר, וכן עבה לעלה הגלגל הנתגלגל לפנ היוצר
הוא ענין על באבל ונגר בביעי שלג טיגלא (ועיין בגחלג פנחס ברס"ל עלב
גלגל לת לוה תמעה בלא אות הנים אולן הפי אות הנים בא אות ו
כל אתעביב גלגל גלגל ובגא בעלה גלגל איהו יוב ולות לו תמעה
בלא אות הנים איהו ו, ובפהיל פסל עלב בקק סעלב פול בשם הרחל
פי בתל גלגל הוא בסוב הנתשבה בסוב ותשב נתשבות לבלתי יבת
ונע עבת ופון שהגלגל לא שביק טיגלא וגלגולא לעלון, בק הנח (כל
תבלא בתגנים ובהעה פל פנחס, שאין גלגל אלא באות ולב שהוא
באבא ולכן בתל הבלסל מתפשטת אות יוב כל כי אין הבלסל פונה לעולם
עכל, ומה כאן כי גלגל הוא גלל הנוע כי מל לל גב יוב באבל ולל גב תכיה
תבלה נשרשה מתל וכלגן ששרש הנעת הגלגל כך אן כך נמשך מגל
הגדה שהוא בתב ונת עולה כל ואות הנים הוא אות ו גא באבל
הוא מנוע אות הגלגל מל באבל) והיוע כנגל לעלה שעה מל באבל
מנוע העלאת מן ואתעבלת שומבא בתל השונוים בגל באבל בפי
השונוים בעשה ל ובמש בגהה תאל ותו בבכא מעא בפל שושנת
העמקים בהיא נשניא מוובהא גוגבא לטב ונגמן לבוש גמנן לתגום
גגמן

ומנין לבונא ונל עהב טל ישאב בתו עהם הוא בתו אני הוגלא
שניתי עם, והיונו שאם התתמנים מטובים מעשיהם אגי ההוא טוגלא בשתרא
אסתא לון לוונא פא שאג יגבלת גל באבא גל ימין באבא שהוא תתן (ונגל
שעז האתעבלת גרמים שמבת הגל נהיתו אנפהא ועב שאור בואמר
בשתת אליהו ואנפהא נהיתין בו באור פא גלך חיים בו ואגי היא
מעלת גן לעלה ונשק לה בוב עב מעלא עולאה בו, ועוב בהה
לבתנ בהלת בעמן הגרבמת שעז שנפש הקהיה מתעלה עז הסהן לבתו
פא שר שבירבה ועוב מתעלה הון לגל גלה בבוע אגי מגולא נעשה
עלות העולות עב אם מש ועיין בהה תלת רם בו בפן סעא ופן
תב סם סגלמ לם רסן אל ובחגא בגרבנא פב סוגן בולא אתנשר
בא בבא בו וקפא נת בסה אל ובוגן שם, ואון גה סותר לוה שאור
לעון שהאתעבלת ונוע רגן עב בתו הגל ובאן אומר שנעשה שנוים
נב בעמן ההשעה הנשק לגל אם נשק יתסב או ינבוהה אונם
לעלה ותר בו ובאן אומר שנעשה עלות עז הגרבן עב אם בו,
בבאות האתעבלת שלוטה ונוע רגן עב גל, אך כון שעוב נעשה
תינן בגבת הגל אגי הגל גרם העלוה לעלה, ופן הנשבה ולעלה
ופש בגתב תבוה קשב הגל, ופן ותבאר בהה הרגע בראשות בוה
סעא גם לאתבראא שבועה בשבועה גל ופא כל היתובים התשלות
אנן סעלים רן בחיבלת ובוחנב היבלות יש יתנב באבו כי בשהחבלות
ותיותבים בשביעאה אג גם גוב עולים להיות גן לאוא ואג ינבלת
האם ועתן עז ושנ אבא, ונש לאתבראא שביעא בשביעאה סוב אוא
שבנגב היבל גה הגל עהלל עבל,) ואם תן לובא אתעבלת ואון
עשה טוב בו אגי גרמים בעמיהם ועוחים שתבל הגל גל השאל
שהוא גבורה בו שבסי סעלם בבב שלוטה כך ותגלגל הטוגלא הוא
בתג גל באבו ונגרם שנשתה שומי עובריהון שלוטה סעמים ינבלת
גל

על ידן ולמעשים על הישראל הכל תלוי במעשה התחתונים) וכמו
בגתה פי' אתרי בנתך א' תת בשעתא דהאי כל נכסם לעתו בו' וכה
מרמון תוכא עלמא בו', נכסי' תרומה בגנה מעב בנין בהיכלא עת
הכי גיומא או מלגא אם נתתא בנינהון דישראל בו', ומאב בתו לבה
שהוא אוצר המלכים בגאל באצר בתוכ ביה אני הוי לא שניתי
ואין בו שנויים כלל, ונעצא מפי עליון לא תצא הרעות שהוא רע
טוב ותסר ואין רע ורחב מלמעלה כלל כאל עיניך הרע נסתעל ומעשה
התחתונים שהם במעשיהם הרעים שמעוררים לעולא בעלרם מלי באצר
שמות מעשיהם אינה נקלת האור והחסד והמשכה מלמעלה כאל
שנקלת נקורה נבונין על הישראל בו', וגה כמשל החומר שביב הוצר
שמעוב בהיכלא טילא אסתרת לגיה והחומר הוא קתבו אגיונל הסק
תמעות הנלגל לעשות כלי הרס באופן אחר מהטוט חומר-אשר לא
הכשר. בעינון הטוט החומר ההוא לכלי הראשון, כמוב עבר מעלה
כך לבה מסבב סיבובין ואיתי עובדין לאתגיוא שהוא מלר הטוב
והמטיב לכל ותפל להטיב לברואו והשפיע להם חסדים טובים ותיקון
בב ביתגיוון אינון עובדין טבין לבה מהסק לון לאינון עובדין בו'
הנה, ומגה ונבן עבין זארגל פב בסמהדרין בבנ עב מתשבה מעלת
אפי' לבת שנאמר גפר מחשבות עמומים נפירשי אין מחשבתן מתגיות
בהיות כמש בגהר באן ותיקון בב בו' לבה מהסק בו' עבה) בהיות
באשר הגיע מעשה התחתונים הרעים באתעבלת אתעבלע לעורר את
בתא המלי' באצר שהוא הטילא שתתפסק תמעת הנלגל שלה שהיתה
מתלגלת תחת לב היונן הטוב להם להיותה מתגלגלת תחת לב הישראל הרע
להם בו' (ומיון מעבין לשון מלגל בגתא פי מלב ברבה עא' באתגלגל
מתונן בו' פונן באתגלגל ואתבקרו תרמן אתון אלו טה בתבא בו' ועי
מעבין מלגל האותות שהוא הבורון בסרבס מ"ל רסה, ובעוהה שא
מסה בה, " "

קבור

קיבור. ונהוג גם בתורה כיבוד האב. שוכל לשנות עד הגלגל (עיין גתב מטן
סעיף הוא על באבו (ועיין גתא מכאן א' ונתב בגב א') והתורם
סיעוי הגלגל הוא התורה ועשה התתתנים. אם הכשר התורה אז כו"ל:
(ג) "אך עינה הגביע את הטיגלא ומסבב סיבוב הגלגל שיהיו ותהסך
הגלגל לפי סעלם בקב כו' הוא בחוץ לו הגבה שהוא היהסך
הגלגל בחוץ לו הגבה שהוא בחוץ ו' (כנגד בגתב פנתם מטן דלב הלל
ואמשר לו גם שהו גם בוכרו סי' כ' הל ומיבו תבל גבה כו' לגבר
את ירושלים. כי תתבולתם לו גם עדיב לשרש תבלו ותבל גבה פרשנ
חוט הגבה כו' והיינו בחוץ לו הגבה ואחב נאור שם פרגות תשב ופרשנ
אל תבא עוב לגבר כי נעלך הנבה בפגיא שו שלא יהא לה נגב כו',
לו היינו שעתיב יחיר הגלוי לעלה יגל הגבה שפרשנו והלל והחוט ולעתב
ותגלה אור אם ולעלה יהלל כו', וכמ' אשל אברהם מאור קרוש
חרונתא כו' בראשית של האריך מגל הגבה הוא בחוץ ו', והנב ואו
נעשך יגל יולב אבל עבב הוא רק הנשבה ולא עבם הולב גנש פגקאר
בבה ולא אבה הוא אלגיך לשנוע אל בלעם ולעתב בתיק מולם
החלא והיה שבחוץ לה' והיר כמו בחוץ הה' וכנש סבה ונלה לן טעניה
אב גם לעלה ובחוץ ואו ובחוץ בתתבולתו חסר ולב כאל גלוי הולב
מעבם כו'. ונעבש עשב ועתב ובבל נא כת אשל מולב רבתי כו' והיינו
כי חואל שבה ובות הם בחוץ ובה ושאב תל לעלה ובחוץ עבות כו'
והנה בסי' נרח נעון כ' בהרגב שם סי' חסר ולב היינו בבינ שם
אין מאור אור החב עולאה שאורה רק באבו אבל לעתב גם בינ
יחיר כמו אבו גנש כו', ושיין בסרבם בעהב ערך חבל כי ראל
של שם לל חבל ובה' בחעו הפ שוסטים ברעב כ' ובסוד הרוג
שם, ושיין עוב נתב בלל נב מעא בענין ובברם בתבל ועש בינב
ועשב סטנט סיג תתבולתיו עבנש בושלו, אל ולב באון תתבולות יסול עם
ותבועה בחוב

ותשועה קרוב ועל ומרשי כשהדרה באה בו ואין נותנין לב להבין
ולהתענות ולעשות תשובה, והחלבן סוד יפה העבר לגיות תחבולות
לגבת לנפש היתאווה ומדע עם קרשתה הן אבחי האדם ובחותם
הנפשיים נאולם קרוב ועל תהיו התשועה עכ"ל, ועניין תחבולה הוא העבה
כמשנע ומה באין תחבולות בו ההיפוך ותשועה קרוב ועל בו,
ומעניין בא אחיך מריבה ויגע את קרבתיך שעגב כי בתחבולות תעשה
לך בו, ובגחאל ובגא דגם מעא ומעגבו בה מעניים בו, ועגם גם
בבה יה שקבו ובו שהיריבה שלא להיות בענינו עוהג בתאווה ותשוקה בו
גם תחבולה לשון שהוא נסתיר הדבר והוא הפכון באות, ועגם בבה
ועתה ונבל בו בסוד בת בו, והגב בתיב פלא ועל בו ובתיב
עבנת מרחוק ועיין בזה בגחג בלע נבג כ ובתרה בתיב לי עבה
ותשיה והוא בחו מוס ותשבה לן הגבה כמש בבה בחובש השלום.
וגהו מאד עינו ותשבותיך בו בסרות הנעים בו כי עת אשר שלם
האדם באדם לרע לו, ועל בזה בסבא בנשפטים בבה עב, וקשבגם
שער אבוע סב, ועגם בגא בענין הענוני בו, ובגדרש לבו וראו מפעלות
אלהים מרא עוילה אשר בשבל לשון של ארמון ורבו אבותינו בגבחם
אלא לגיים מגורת כי גר יהיו גרעך בו ותעלה עוילה בהם הוי
נורא עוילה בו, הובא בגב סי ושב ס סב, וכן נשק זבחו עינו
ותשבותיך שהוא בחו ותהפך בתחבולותו בו, ובאבה סי מאב
עינו ותשבותיך נאי על מוס בעגב, על בגבה עפ ושלתהו מעינו חברון
מעבה עינוה בו, (אך פאן הא שהוא ותהפך לפעלם לפי פעולת
האדם שבחו לן הגבה הוא התחבולה ומעת נשק להפך מסיבות
הנלגל כפי פעלם בבב בו, וכמו עבד היוצר המניע את הגלגל
והוא המושב תחבולות הכל לפי אופן מהות המאור והטוב שאם הוטבר
המאור להיות מעט כי נאה ובשתלגל הכל מושב ותשבה להפוך
פקוב

קיצור. ונהוג גם בתורה כיצד המלך, אופן ושנות עד הגלגל (עיין גתן בסוף
סעיף הוא על באצל (ועיין גתא בהבא א' וגתן בגנ א') והתוכם
שיטת הגלגל הוא התור ועשה התתתנים. אם הנכשר התור אז כל "ב:
(ג) "אך עינך הענוה את הטוגלא ונסקב סיבוב הגלגל שיהיו ותהפך
הגלגל לפי סעלם בקב כל הוא בתור על הגבה שהוא היהפך
הגלגל בתור על הגבה שהוא בתור ל (כנגד בגתן פנתם בחטן דלב הל
ואשר יל גם שהו גם בנכרו סי כ' הל ובינו תבל גבה כל לגוב
את ירושלים, כי תתבולתם יל גם שנים לשרש תבלי ותבל גבה פרשנ
חוט הגבה כל ותיינו בתור על הגבה ואתם נאור שם פרגות תשב ופרשנ
אל תבא עוב לגוב כי נעלך הנקה בפגוא שלו שלא יהא לה נגבה כל,
כל היינו שלעתיב יהי הגולו לגעלה על הגבה שפרשנו והלל והחוט ולעתב
ותגלה אור אם ולגעלה והלל כל, וכמ אשל אברהם מאור בחיש
אחרונתא כל בראשית של האריך מל הגבה הוא בתור ל, והנב ואל
נעשך על יוב אבל עכ הוא רק הנשבה ולא עדם היוב ונש פנקאה
בבה ולא אבה הנו אלגיך לשונע אל בלעם ולעתב כתיב קום
הקוא והיה שבתו לה והי כנו בתור הה, וכנש סבה וגלה לן טעוה
אם גם לגעלה נבתו ואל ונבתו בתתבולתו חסר יוב כא גולו היוב
בעדם כל. ועגש עם ועתב ונבל נא כת אשל מוב רבתי כל והיינו
כי הואל ששה ובות הם בתו ובה ושאם תל לגעלה ובתו עבות כל
והנב בסל נרח נעו כ' בהרוג שם פל חסר יוב היינו בבינ שם
אין מאור אור החב עולאה שאורה רק באצל אבל לעתב גם בעל
יהי כנו אצל נוש כל, ושיין בסרבם בעהם ערך חבל כי ואל
על שם על תבל ובה ברעו הם שוסטים ברעב כ' וקסו הרוג
שם, ושיין עוב נתן בלן נב מעא בענין ונובבם בתבל ועש בינ
ועש סשנו פל תתבולתיו עבוש בושל, אל יוב באין תתבולות יפל עם
ותיועה ברוב

ותשועה ברוך ועל ומרשיו כשהדרה באה בו ואין נותנין לב להבין
ולהתענות ולעשות תשובה, והחלבן שהו ומה העבר לגיות תחבולות
לגבת לנפש היתאווה ומלו עם קרשתה הן אבחי האדם ובחותם
הנשמים ואולם ברוך ועל תהו התשועה ע"כ, ועניין תחבולה הוא העבה
כמשמע ומה באין תחבולות בו והיוסף ותשועה ברוך ועל בו,
ומעניין בא אחיך ומריה ויגל את ברכתיך שעגב כי בתחבולות תעשה
לך בו, ובגחאל ובא רגם מעא ומעקבו גה שעיים בו, ועגם גה
בבה גה שוקו ובו שהגרוה שלא להיות בענינו עוהג בתאווה ותשוקה בו
גם תחבולה לשון שהוא נסתיר הדבר והוא הנבון באות, ועגם בבה
ועתה ובגל בו בסוד בת בו, והגב בתוך שלא ועל בו ובתוך
עבות מרחוק ועיון בגה בגחם בלע נבלע כ ובתרה בתוך לו עבה
ותשיה והוא בחו גוס ותשבה לו הגבה כמשם בבה בחובש השלום.
וגהו ואב עינו ותשבותיך בו בסרות השעים בו כי עת אשר שלם
האדם באדם לרע לו, ועל בגה בסבא בנשמים בבה עב, וקשבם
שער אבוע שם, ועגם בגא בענין הענוני בו, ובגדרש לבו וראו מעלות
אלהים מרא עולה אשר בשמו לשון של ארמון ורבו אבותינו בגלחם
אלא לגים מגורת כי בר יהו גרעך בו ותעלה עולה בהם הוי
נרא עולה בו, הובא בגם סו ושב פ סב, וכם נשך ובחו עינו
ותשבותיך שהוא בחו ותהסך בתחבולותו בו, ובאבה סו ואב
עינו ותשבותיך נאי על גוס בעב, על בגבה עם ושלתהו ועינו חברון
מעבה עינה בו, (אך באן הא שהוא ותהסך לסעלם לפי סעלת
האדם שבחו לו הגבה הוא התחבולה ומות נשך להסך עסבות
הנלגל בפי סעלם בבב בו, וכמו עבם היובר המניע את הנלגל
והוא התושב תחבולות הכל לפי אומן מהות התואר והטוב שאם הנטר
התואר להיות מות טי נאה ובשמלגל הכלי תושב ותשבה להסוך
סבוב

מבוא הנגלה באופן אחר שיהיו מים כלי אחר, כך עבד עוגה הוסקה
את הטיגלא שהטיגלא הוא על בארבע רגלי בגיל, והוסקה אותה הוא
בחור גת עולמה לי הגדה בשם ותשק ותשקות לבלתי ובת מים נבת קשואל
מ' סור יה, אך כל אשר הסיבוב והתמעה אלו הוא כשי שעלם הבני
נשא והוא ורבי הוא הוסקה את הטיגלא באופן ועשה התחתונים שמנע
עד בחור על לעשות בה שינויים בשל מעינין פא שושנה. ועוד הוא
וסקות שהוא בחור עולת העלות וסובבת הסקות ותהפך בתחבולותו הוא לי
הגדה לסבוב הטיגלא לשעלם הבנאי כלל, ל וגהו כי שועל אדם ושלם
לו באורב סור לה יא, ועיין גבה ברבות ויקרא סבו וקבאל ושב בגפ
עב ועיין בסור הרוג שם מעינין גיבוך החור ושם ובן עמן הלם בשל
מחור בור היולם בור, עוד נבר ועינן כי שועל אדם בגחב הפ בא
בלב מעא, ובהרוג שם סור השרגן שהאדם שועל בעוות שהוא הסוגב
עלו ושלם לו גבה בנגב גבה עמל, ועינן גה יובן עפ הלל שגורם
ושעל בהטיגלא שנקבל ובבת הנבורה בו ועוד מתן כת לשרגן בו עוב
נל עינן כי שועל בגחב נרח נעב א' וקסור הרוג שם באריבות, ועיין
בגחב בשלח סב עפ הבור תנים שעלו, ועסוג לל גש כי שגחתני
בסעיף בו הוים אתעבלל שלעלה ואתעבלת שלעלה ובחור לשעלם בבנא
ונהו עינן שבת ות נה טובה יש לו בבות בגני ושבת שגה (בשל) בעינן
סרגות תשב בו, וגם בסעיף גהו בעינן גה רק טובך אשר בפנת
בהוים אור הנגוג ובתוב בן פעלת לחוסום בך, עיין גחב שעבו
ברלך עב ובסור הרוג שם ורפ אור, ובתא בראשות בב, ופור לחוסום
בך לל. עפ גש בוא עפ טוב לחסות בו, גם ענין סעיף עב שועל
פעלת בגיהם בוגי נבם ובדוע עמן ומו נבם שהם לעלה עבחור ומו עולם
בשקאר בגחב נשא לבל, גם בשל שועל ושועות בתלים עב ב', גם
בשל הל סעיף בנבב שגם חיוהו, בדפור עב בגחב נשא הלל ב'
(עיין)

ועיין בילקוט פ' בשלח רמז רל"ה עפ"י כמן לשבתך פעלת ה' זו שבריאת העולם רק עד ראובן ולא נגע פעולה, אבל בגין דהוא נגע בכבודו מעלה לשנו יעוב, אל שאון גה משום, ובעמן גה ובואר בגמרא פנ בבתאבות הה סעא נקבי ינקפש אבי כוננו ובוכ' ונת גה בלגת פ נשא בקיאור עפ' נשא, ומכ' יוקן ענין לפעלם וענין בפעוכ עוש ע"פ אשר פעלת לחנם ועפ' כי שותתנ בפעוכ".

קיצור, ענין ותהפך בתחבולותיו ל היבה חבל היבה ו' קאין תחבולות בו' עינל ותשבותיכ לפעלם פועל אבם, ויש בחו' שותתנ בפעוכ פהגות תשב".

(ד), והנה ענין הנלגל יל בחו' סובע כי הנם שנת שהטיגלא שהוא הנלגל הוא ול' באבו, אכ באות ול' באבו נעשית עתיכ לבריאה שהוא סובב ונגל עלון דבריאה, ועוש בדה ועתה יגבל נא בענין אבון עגוים בנר ושנבוים בו', שובחו ול' באבו נשכ ל' ינעשים לנ' עולות בעב', ונהוע ולכ ותוב שובחו ולכ שהוא ול' באבו נשכ ל' ינעשים לנ' עולות בעב שהוא בחו' יחוב עתיכ דבריאה בוש בבוקאור עפ' כי אתה נחי, והשבוים את הנלגל וסובע הוא בחו' ל היבה כי הל היבה שרשו והל נחוט שוות ותעגלים כל המגולים".

והנה פי' ותהפך בתחבולותיו לחור הישרה וענין ותהפך סעוים לטב עב' והחובש אשר נהפך ינגון לשותה אותם ט' לב', ועיין בתא' בבה ווגשם הנלכ והפכתם אבלם לשנון יחוו לא' יב', הפכתם ונפרבי לתחון ל' תלים סו' ל', וסעוים לבוש ההפכ עלי בלהות אוזב ל' טן, כי והפכ ובו אוכה ל' ל', ועיין ברבות אוכה סלק אלפא ביתא נבואה ע"פ ההפכ עלי, ועוש בתא' פ ואהא עפ' נת את ושכ בענין הוטה שנהפכ לנתש ומנתש לטהה, ועוש בוא' בענין להט החרב היתהפכת ועוש עפ' ולא אבה בו' והפכתי הוי אלגיכ לכ את הנלה לברבה ל' ולא אנ והפכוכ אל עוים שפה ברורה בו' ואפל שגה נשכ עד בתהפכא תשובא לבהוראא לטהה":

הנהות

התחלת עשה אור הגדר והלא נסקות ותהפך,
עוד עשה הנה בלון לחם שעורים ותהפך ביתנה ובין, שלשים ג' וגם
ומרשה גבות הערבת העור בקשת, וכן נבי ובין אחרו הגל בגבות
עור שעורים נתחו כוש בגבה של אור סבב ובונות אשתר, והטעם כי
כי עור שעורים בדינו באשת חול שהוא סוא בוותא לאשת גמנום מהר
פי אור בגד שעוד ובחרים הטבולות בשם בן בנוטל בהיה פי שעורה
ואל בהיה ובורר סם בן עוד ובואום החות ענב ולבן בחול גו ותהפך
בתנה ובין בול, ועוד בסול איה סופר איה שוקל, פול איה הוא בתו
האינון הנבון שלשני הנו בול הוא עבוו ווש הוא הסופר והשוקל בבתו ל
הובה הגל ועוד, ונהו והוא נסקות כי סול והוא היונו עתונא עב הוא
מא עתונא וכן והוא רחום, וכוש בסול הוא עשם. ולא אנמא בתא הפ
לך לך, וכוש בנתב האגונו ברבן עא עב אור והוא בהיונו עב ווש
השובע הוא נסקות ותהפך בתבולותו שהוא בתו ל הובה ":

ונהי לשון התרגום באוב סול לב עפ והוא נסקות והוא מסקתא
והפך בתבותא, לאבתא פתי בארעא בעובדיהון ונתין כל אתר
מ סגדינון על אפי ארעא עכל, ופול מסקתא אותא בתרגום ערק מן
ולהתנסל עלינו. סה ונל גם יה, ולאסתקא עלנא ופרשה שם ולאסתקא
עלנא הוא לשון להתעולל בתרגום עלולות בבהים בסל כי תבא כב יה,
תסלסי גלון וכן כי ותאנה הוא ל בגב סול ה' תרגום אחי תסלסא
בון, ותשה סול שם ומקש תאנם לשון עלולות בבהים, והנה ענין
נה על השות נהו עב ווש בגבה סול שנות הפ ב' ההב ומע ברבו
לנשה לבנ עלולתיו בגב גבותו ועלולתיו מעוותת שנאור ושם לה עלולות
בבהים, אבל גבותו ועלולתיו של הקבה רחומת הן כול עב לבנ עלולתו
שעשה עלולתיו בגטים כבי שיפסחו ישראל כל ההב ומע תשפה באנם
בנך בל אתר אשר התעללה בגטים כול על הובה, נוכא סול והוא
נסקות

מסבות בלי עילה, אלא שעילותיו הן חמשות, ועל זה בלי בברה פי
ונשק פי שלב בלבו וראו מפעלות אלקים מראה עילה על בנאי, ובוב
שם ובתלים מו מו הי שירשו וראו והתבונם פי מאחי תשקשין, ושיובות
מסיבות לעילה כי עשן עילותיו גהו הלל סיבת הסבות בענין מש כי היתה
נפקה מעם האלקים לעמן הקים את בקהו בון, בהלכ מו טן, ופי הוב
שבה עלשון סבה, והוא ענין הקשת הבבה והמורם עכל, וכן בואר מו רב טן"ו:
והנה מאמרו נע בבהי ענין הוא לעשותם פי עשן מילת העלות וסבת הסבות
עלת העלות הוא אופ אשר יהלל ומוב נשתלם עיי עוע מראשות הלל
עד סובב מסבת הסבות הוא אור הסובב הכל ומגיל לכל העולמות, ועיי
אור הסובב ומגיל הוא סבת כל הסבות נאצלים ונבראים ובוב בהנהגה
עם האדם יש כל בתור הלל כמו בשרנפה יש שבא ברך סדר השתלשלות
עוע כמו שבוראין ומצמיח כל דבר שמרנפת בא עיי סבה חמונה כמו שמצטרך
לנסוע לרחוק ולסחור כל מה השמע לא בא ובתור סדר השתלשלות בא ומעלה
מסדר השתלשלות והדרגה ושם נמשך זה שהוא מסבב סבות שמצטרך לסע
לרחוק כל, ובתם כי הם גל מה שאור הבוא בלא טבת תלעב בבוכראוונע,
נמצא לשון ענין והוא מסבות בהו נמשך ומעלה מסדר השתלשלות, וגם
מתמשך בתחבולותו בשור תחבולה הוא עוזן ההתחבמות ובענין יאב ענין
מתשבותיך והוא ובתור חס, וגם התרגום מהשך בחובמתא לאצלתי שלתי
בארעא, יש לפרשו בלב עב ושלחהו לעקוב האבוה בנאי על ובבח אבוה
תעשה לי, ונתתין בכל אתר דמצבינון, והו גם כל אשר ובדולם,
והנה בגהה כאן שור בענין בתחבולות כי שרושים, האי שור הי ובתלל
עבוד תחבולון ומסבב סיבובין. והכי שור ראל בתחבולות תסר בתוק
שהאא האי שוגלא שהוא בתת גלי, ובבחי התרגום באומר והשך בחוכ
בחוכמתא ושוע שור הי שהתבולות הם ובתור חכמה, וכן בשרה גחנ
על הגהה שור בלתלל שהוא הי מתחלה נעשו להתהשך בשבול שבך הוא
פעלם של בכל שמתשבים ורע לטוב ומטוב לרע, ולראל מתחלה לא נעשו
המסבות

הנסיונות לאתהפך אלא לאתעוררא אבל כתב בתשובה כו' עכה"ד והפך לון כו'
עוב"ר סי' בגתה"ג בענין נסיונות וגו'. והכוונה על הלבשת האדם בה באופן
ועי"ז התלבשותם בהם ותגלה הטבעתו בעולם והם הנם נסיונות שעי"ז הלבושים
עושה הנקה"ה הגותו ונהו והוא נסיונות הוא יתלבש בסיבות ונה כמו נתעבר
עובדו עכ"ל. "

קצור, סי' התבונם נסיונות לשון עלילות עב' ובוע ברכו ונשה לבנ' עלילותו
לבן וראו כו' מרא עלילה על בנא', אלא שעלילותו של הנקה"ה חמונת
הן, ונהו נב' עב' כו' היתה נסבה נעם האלקים, והגתה"ג סי' הנסיבות הם
אבוע, ואאגוה"ג סי' שוש עלות העלות הטבעה כמו השתל נסבת
הסבות נהו כשהשתנה ונעלה נסבה השתל עב' ואב עינו ומשבותיך, והנם
הקדמה גו סל הנהר קסיון והוא נסבות באה לבאר נמן נסיבה הנקה"ה שבתלה
בנא ושמעאל ואברהם, והיינו נדם שנול אברהם ואתב כשנול ונל אברהם
כמנסו הה"א מלב ומם ותתן, ובנ' נשיך אבתו והוא נסבות ומן בענין לוט ובנתו
שנגרמן להם יון באותם הנערה והוא כמו שיבא ומם רות הנאבות שהוא
פורחר תכ' בעולם התקו, ועל ברבות סי' בראשית סבנ' עפ' כי שת לי
אלקים גרע אחר, ונש' עב' בפסר עהנ' ת"ב סק' יב, ובנ' סיבב הנקה"
סובבון, בן נסיון הנהר בנ' עב' נבי בתעבב בולא כבנא ואות, וסי'
הגתה"ג רמג לם רמג נבול ונלה טסת וכסה טמחוים נסם הכבוב,
והענין נתן טעם להשתלשל גוב וגרעו והנסיות, ואיר כי הוכרח לבוא
באופן נה פ ועת עון אמה"ר נתערבו עהנ' טוה ונל הנבדים באים
בערבוביא ואא לן לאבם לובל ומנו ינל ונל כי הלוסה תעברנ עלון,
ונהנה, עיון נהר רס' בא בענין אוב ובסי' הרמג לשם, עכה"ד) אונם
כשרואה הלוסה שוש לה בה חלנ ונחלה ואיר נשלם הם ולא ינעבנ
ונלן הוכרח להשתלשל גרע בוב ועיון ומאב כמו שיהא להם נלם ונהו
שפתת והוא נסבות ונון לרמוב לם גה, ונב' עב' נסבב סיבובון ומנלנל
בלבולון

נלמדין בית מעבד פולא כדנא יאות כדי שיהיו להם לבית בוב עוף והעובדה
ואתכ ותשר פולא באתרי טוב לבב ורע לבב באין טהור אלא בנפיק
מן טמא פו׳ לדנה׳, והו טעם אתר עב׳ שפי׳ הדיך שם וגל ובשהרע
בהסך לטוב אין שבת נדון וגה עכל׳) ועוש בלגת פי׳ חוגת סבה ביאור
עפ׳ גאת חוגת אות ו׳ בפי׳ מי יתן טהור מטא יעוש, ועוש עפ׳ בעבר
הירדן באר׳ ואכ הואל ושה באר את המרה, ווש עפ׳ ובוגבר אשר
ראות אשר נשאר בפרים א׳ לא׳, ועוש עוב מענין שהוא יתי ומבק סיבובין
בענין עובוד ישראל ארבעים שנה בוגבר בלגת סבה אלה מסעי בני בחוש
השלישי שוש בגה בוה בוומת מ׳.

קיבור, זה שהנבים הגהר פסוק והוא מסבות לבאר ענין אברהם שובא
עמ ישמעאל ואתכ בוול ומלב ובחלק, ועוש גה בלגת בביאור
עפ׳ שחוה אש המתחול הנב בין הוא׳ ושם סב׳, ועל גהר פי׳ תולדות
בלה׳ א׳ עב׳ כתיב מי יולל גבורות ה׳ ובן עבב ענין לוט ובמתו בעבה
כדי שובא גה רות הוא׳ שמש נשתלש מלי בית בוב׳ ונעם שבריך
לסבות אלו שעיב בוגא ובגוא ובבר הטוב מעהב שוה עב׳ מי יתן טהור
מטא׳.

והנה יש עוב מסחא בתבנום עפ׳ והוא מסבות גל והוא בחיואהי מיא
טעמיתא מהסך באסותלהי, לעובדיהון בבב מלו יתיה ומשבר
יתהון לבל בסנבינון על אסי תבל ארעא עכל׳, ענין טעמיתא גהו לשון טמון
ומכוסה בו׳ ויתסרוהו מטמונים איוב ג׳ כ׳, תרגום ותפשין לה מן טלעמיא ובן
שמש ובא׳, שמשא ובע עבן טעמהי, טבעתי בין טעמים טעמות בגלותא
וענין אסותלהי הוב אובר כמו באובדות תהומות באסותלהי תהומיא,
ובן ואובדות ברבר ואסותנו ברבא, אב לפב תתבולתם הוום אסותנו הכל,
ופת לעובדיהון בבם נשא עב׳ ואם יעלה מן הארל שפו׳ בובר פי׳ בראשית
שמשברים לבם לאבותם שבשמים.
ונשוב לבמי הגהר בהאי אומנא בעבוד מאנא בחרסא בו׳ יתהסך מאנא בא
לומנא

לאנא בא והיא שרשה ושרשת בירוח סא יח ואחר בית היוצר בון
ונשחת הכלי בון ויעשהו כלי אחר בון היוצר הגה לא אוכל לעשות לכם
בון, ועיין וגה בגרה ובא ספ עם וקפל כי תשא פון עפ ועתפ הי
אבינו אתה אנחנו החומר ואתה יוצרנו, והגהה ביאר כאן ענין גה בחומר
ביד היוצר הוא עד הגל הנע טיגלא, בהל גלגל שבו וגלגל הבינים של טוט
לעשותם כדפוס הכלי כדפוס יוצרשי בסלן בסוטה ביאל עפ שבשהיא ינקות ותשב
ושפעת חסד וטוב וכשוגלגל אותפ לנכל ויגבה אחרת בון והכל לפי פעלם
בסלן, " והנה בגחב פ' ושפטים בגה עה ע' גב ענין טיגלא, ויש פון
שם גב גלגל כשפ בענין והאי טיגלא לא שכיח עגב בלגלי הירום שאינן
נחים בון, אנגם הפון העיקרי שם טיגלא לשון ושלך כון תגל תגל, וכ"ב
בואל אות ט' סעיר כ' טיגלא אפי' ואגניים. ויש ואגנ בפלן ופור מגל בעבשה
בתין אתגלו הנשיות בנכרין ומנכין ויש ואגנ ירוה כמנהה עלה בגיוא על
ברית עכל, ועל בגחר ושפטים שם, ובגחר הרגע שם ובואר, ופון אות
טיגלא תבא הוא כ' כפות ואגניים שהוא הנע טיגלא בון, והאי טיגלא לא
שכיח כי תנינו הוא שוגל הנשיות כמבע כי בכל יום בור הולך ובור בא
ומן הנשיות שבמעהת ומן התפלות נשלות שם בכל יום ויום כי שם הוא
כגב העלון הנע שפרי גבולה בון, ועל בגדה כי תשא חפ יה עפ רבע
אדבר לנמש בון ושם הנאי ההוא ירעתם בון ונתוש על הרעה, וגהו הכל בענן
בוד חיוקם וכגל בביאור ואור הגהר. "
שיך לעון, איך שיך תתבולות לעלה, יל נפום נגלים כון בעפ אגב לתבולות
ומן הנשמת הטבע אגל שגה יום יתי אלא שופים במהגן שבעולם
אגב לתבולות אבל כשגל נפ ושוהי עולבם טבע כון ועשה הירבני ואמתם
על תתבולה להוציא הגולו שלעלה והטבע בלבוש הטבע. ועפוג יל וגב בגי
סבת בפסחים בעה עא בסרנפה גבולה מהגאולה והיום לפי שהגאולה נפ
נגלה אגב לתבולות אבל לסרנפה לבואל בעתם, על סל בכתבות בסג עב שהגון
להעני תפנגות פשוטה עד סבה בון, ומן לבואל ואפי יון, על בגדה פ שוגנ
פגב גבו עגיל יחיק בפשוט אפ גה גל בבתי וסבב סבות, ונהגל בתתבולותו הכל
פלא ומעה ועגל עגב בוחי אי גלוי ובגע בון. יש מבר הבתב כפי שהאוגן יכולה לשוע: פלה "

קבר תרומה בנפש, כי תיכף שתת אבתריה ואור אתה הראת לבעת כי
הכא הנא בחנין כי בכב ברא נברה עלא אסתכל
בה באוריתא וברא עלא כי בכתיב ואהא אבן
אמון כי לאו באוריתא ברא עלא אלא נקה באסתכלותא באוריתא
ברא עלא כי עש, בלבאוהה תיוה הרי הנקה בעצמן הוא שנתב
התורה ולמה הוצרך להסתכל בתורה ביאור יהי אור ועוד וברא
את האור ולא סגי באוירתן ית לבר כי, ונם בסוף האור הוא
גם עב בעתא בסלע בעותא בקבה לבני אדם נאים נגיל במונגא כי
הקב אתה הראת לבעת שפשון גה בא רת לשרשו באן ואב זה הייבות
גם הנבה ש בענין אסתכל בה באוריתא כי לענין הנל, אך הענין מהנה
ובוע שהיות התבדות של הקבים ובדרת להיות עד בחא ווצע שאתה
שהם כי הקבים מן הנבה אל הנבה אאל שיתבדו יתה בעצמן רק עד
ווצע ובולים להתבר כי, ובך להיות התבדות הואבול אם בה לנאצים
ונבראים אשר אין ערוך כלל אלון ית ולבן כמו להיות הנשבת והתהוות
האבן ובוע ואם בה בל עד ווצע בתחלה כהיונו שיתהוה תחלה
והואבן בתו את שלעלה ועלה ובתו אבוע ועד בחא גו ולשבו ויתהוו
אחב אבוע, ונהו עבה שנת בעת בהיכל השבועי אאל סנ ונל הענין
ית עם הנל שוש בתג אצעות בין כל בתו. ובחא בוגה לעש החבן
כי עדם שברא הבי ברא תוגר אי הנל הולו שהוא הבבר ונכן לנבל
טרת הבי אתב, אבל הוא אונ לנבש שם בורה כלל ועינך כי,
ובאוה הבבר כי הנה בהברת הוא שתהא ובחיקה אצעי בין האבן
אל הנאבל כי יש הרחק בונהם ברחוק השנים מן האחל ואיך יבראא
גה את גה כי לבות אם לא הי בבר ווצע בושהן ויהא בתו
נחבה אל הואבול ונחובה אל הנאבל, והנה בתו ב הוא בתר
כי, כי הנב בתר הוא מונעת המונר הנבום הנל הולו כי עכל
עת

עדן עשׂ, והנה עם היות כי כאן נתן בהשגחה הוא כתר אל וגם גם עולה
גוש בפרוש אי עם גם בעת בהרי מצא בכללות העולמות אל אלן כתר
ואבל הוא חכ ובינה הוא בריאה בו וכנשׂ בעת ס"ר פי אלן הוא כתר
לא עולמות אביץ נמצא כי אלן הוא כולל בו (ונם בחיק לבעת פי סוד
ענין מוצע בלל כאן אין הענין והסת בעלה ומבינה לזר חן שבעתיך
העשוי אל אלן כך עדיך אלן לגבי אם בה בזה אינו שבואה בכוה
מלמות שגם אלן נלן אדם בבריאה יש ואין ובן ומואר מזה שוש בעה
לענין תואר ההיולי בו שהוא לגב בריאה יש ואין ואבדקה הוא עיקר
הבריאה: יש ואין ובו התחדים מענו הוא יש גוש בו ושונה בריאות
יש ואין הוא בריאת תואר ההיולי שכולל הבי כל, אם עבה בעשל
הנתר בהוא אלן הוא בריאה יש ואין בו אלא בגלל מוצע לפי שבו
ועו בוקל הוא הושבת והתהוות אביע בו, ובאו בזרעה נאור אנב
עומר בון הא ובוניבם בו שהוא מוצע בו, ואינם גוש בעה בבתים
יש כי מבדלות עתיק ואל אשר בחי אל הוא הכולל העם בולמות
תואר ההיולי בו אבל בחי עתיק בחי תחתון שבואבן התלבש בו בון
אם בחי גו הוא לעלה גם והיות כולל העולמות כא הוא הארת
האבון גוש ובחי גו ון הבאות אומ אלן בריאה לנע מזה בזהר
הרגיע כל בראשית בבחי והרוח על מאור קרוש הורמתא) כא
בחי אבן. ון שהם ענין נקבה אסתל באורייתא הנבה באן באורייתא
הוא אלן בהוא זה שתר כלל כל העולמות נבון בחי אל לגבי אבן
וענין נקבה אסתל באורייתא היינ הושבות אור אם שנשק באלן
ובון בבתר באבן גלן גה התלבשות עתיק באל בו, "
ובן גה בהנדים תחלה עמן הידוע בשרש התהוות הגוף, כי הנה
עצמות האבון וכל הוא לעלה נסבר הגוף בואור פנ"ל אם הוא לא שמה
ובאור

ופירוש זה אובא בגנה נמי גרבה בו' ובעולם האצילות שייך סדר הזמן
אבל לא בזמן עשה, כי הנה בתיב לך ה' הגדולה והגבורה והתת"ת כו'
שהן ששה מדות באצילות שהם פלגים כל השית אלפי שנ בהיו עולא ועכ"ל
כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול ששם נכלל בתור אלף שנה בקתור יום
א' בהיונו בתור גדה א' ובשבא ונשך האור והחיות ונדה גו בהתחלת
הוותה אחרון והוא בזמן העולם הבפל שלא נשך ונתחלף כפ עד שנעשה
אלף שנה, ובעולם העליון ועוהו יש בתור זמן רוחני יותר וזמן שלא עד
שערך ואז שנם בזמן שלא נתשב רק שנה לבד בעולם ההוא ויש עולם
השנה שלנו נכלל שם ביום א' לבד כו' עד ששה מדות באצילות הנה
אלף שם נכלל ביום א' ונבאר שהוא למעלה מהזמן שלנו. ומה נלע גה סדר
הזמן שהה נלע ששה ימים וסדר ודנין גה היונו שבשבאצלן הנדות חלק
הרי מתחלה באצילה מדת התפר ואחר כשכל אצילות מדת הגבורה נשלם
אצילו מדת התפר והתחיל אצילות מדת הגבורה כו' ובן אחר תת כו',
ובאבא שייך בהם עביה ואיתור אשר בהן הנלע סדר הזמן אבל לא זמן עשה
חל. ובמשל בתניא חלב פ"ג והוא מהאריז"ל בלקת הפ בראשית, ועיב
מאותא בדרוש פ' בראשית שהו' סדר בעלם נקדם לכן כו' ולכן נלע הששה
מדות באצילות שית ומון לפי שעכשו שייך בהם עביה ואיתור כמו יום ראשון
נקדם לשני יום שני ליום שלישי כו' (ועיין בפיר הרמ"ג בחלק נשמה ע"ב
בתב שדש סדר בעלם הוא בעתיק, אך באן נתבאר בסדר בגנים
הוא במדות באצילות משאל למעלה מהאצילות ובן נתבאר באריכות בקיאור
עפ ויאמר משה אל הוה היום כו' ובם לפי' הרמ"ג הטעם בשייך שם סדר
גה בעתיק לפי שהוא שדש לגלגל באצילות כי בתר הוא המוקדם בן האצילות
לנאצלים ובין שהוא בתור מוקדם עכ"ל התלבשות באא"ל להיות שדש
ומנה הנאצלים שייך לומר בן סדר בעלם ונהו הנלע אור שבעת הימים
עפ, משאל למעלה מבחי' עתיק אין שייך שדש סדר בגנים כו'
והנה מדות בשייך בהם עביה ואיתור ע"ב נהו שדש התחלת הזמן
בזו

פון עכ"ל הנשיאה שבאדם שהיא בבחי' התפשטות והסתלקות והתפשטות
פל"נ הוא בחי' רוש שבאמצעות התפשטות והסתלקות שהוא נמשך ואיתור
נעשה רגע א' . ובך הוא לומלה באמצ' הענ"ס שהי' ע"ז כ' בחי' עשי' ולא עוי
פל' התפשטות והסתלקות נמ' תוכר חלולה ומיג נשמך ברש התהוות הגוף
פל' ולכן בעבת באמצ' נל' ששה ויום ובהשתל העולמות כשנשמך האור לעטה
נעשה יום א' אלל שם וש השתלשלות מיבוי הבבות עולמות עד שנגשמך
ונתהווה הגוף פון שהוא בעשי' ומבואר בזא' עפ"ז ו אל בנוך כל' וש
בחי' הבות בעלהם הינו בעולמות בלל כל' , (ונגה ומל' הנעשה מהבעשט
ל' מיבתבו לה' נהשון קטעוועה איך שהאה עלו שרונ על שנבהה חכם א'
שלא כבין . ופ' לו ה' נהשון ופה בבחי' אך שלא בנוע בבחי' כו היעשה
הי' אחר שנבתב האונהת פל' והשיב לו סאן אתה ובע איך הואם לעלה
פל' בא"ל שמראי בעלמות הנשיה שלו לא הנע לעלות בכלל הנבדם באל"ן
הסולל כל השתלשלות (כי גם באמצ' נאור פי לא ראאנ האדם ותי'
וגם הנבואה שם הוא עד התלבשות גדר באמצ' בחיאה או ביבורה כל)
אלא עלמות שלו הוא ביבו' ובוש בשעל להחל"ו שב' שנבשו לפחמ"ס הוינ
בהיבלות ביבו' אך גם ביבו' ונל להכלל עשרה או של שנים בבת אל"כ
ובע') . נבא ומן עכ"פ בבאמצ' נל' שבר הגוף ונה נמשך ומשתלשל בקל
התהוות הגוף מנש ועיין בסיהנש המולות בבש בסיה חי לעב ונגום לנבה
ועמש בביאור עפ"ז ואמר משה אלהו הוים בל' , אך הש עדמ התהוות
האמצ' אלן שוך שום גוף כלל כי הוא יתי לעלה מהגוף ולמהי ולא שוך
לגבר גם בחי' סבר גמשם כל' ולכן כבי שומשך האור ואס בה להות
התהוות אמצ' שהוא בחי' סבר הגוף ואס בה' שלעלה מבחי' נבר גוף
וגם שעס באמצ' הם כאל' וש לו כלי בפע' שנהו בחי' התחלקות ואור
אס בה' לאו נכל אלון נבות אינהו כלל ולא שוך כי התחלקות ומבוי לו
ולכן כב' הי' כל' עד' שנאכל תחלה בחי' א' ומוצעת בין שם הספים אלו
והוא

והוא בחור אין ענין ומה שנקרא לכל אדם באמיץ וכו' ועיי' בשם
אחב התבוות אמיץ וכו' בעמ' שובחי האור הנשמ' מאחר מאין שהוא תקנו
אין יכה נתהוו כל העולמות כו', ומה ענין אין הנה הוא בחי' מה' הקבוה
ועם נאמר כוסה ונבוט עד סוף כל הבחורות בסעיפה אי שהוא מתשבה
אי הבולל כל השתלשלות העולמות (ומות הנשמה ותחה' וכל השמוטין בכל
אלפים ורבות כו' ועי' בסיחבים בעהב' ערך מתשבה). ומוקן גה עמ' אבם
שרוצה לעשות אוגה דבר פמו לבמת בנין נגנל וכוונא הנה בראשית
עלות במתשבת אותו הדבר לא יהי' הדבר במחשבת כל פרט ופרט כמ"ש
כאן כל פרטיו נכלל יחד בחי' גו בהיונו שובוה במחשבת כללות אותה הענין
נראשו לסופו יחד בהשוראה אחת כמו הבית בגנו ועיריתו ותלוחתו ופתחו
תפסים כולם יחד בחי' גו האחת, ואעפ"ם אחב כשובוא הדבר והחל
אל הדבור כדי להוציא הדבר לפועל הנעשה אז נדבר נגון כל פרט
ופרט ופרט כמ"ש, ועם בחי' מחשבה השייך לדבור גה הוא נב לכל
פרט כמ"ש ועל מחשבה גו מחשבה תחלה שהוא מה' שבדבור כו' שהוא ענה
הדבור, לכן הוא נב לכל פרט כמ"ש כמו הדבור כו', ושאב בבחי'
הבחי' עולאה שהוא עלות הדבר במחשבתו זה שאות שייך לדבור עבוין
גם נכלל כל פרטי פרטות הדבר הכל בחי' אי ולא נעבר דבר אפי'
אפס ולהו אחב הע' דבדבור ובוא תחלה השייך לבוכנה לכל פרט
כמ"ש הנה אין כח בוגב גה זה שהי' בחי' הכלי' שהחי הכל נכלל
בכמ"ש לא נעבר דבר רק שהנע' הנשבה והמעלם אל הגילוי ואב
בחי' הוא נשמ כל פרט כמ"ש ופשחי' נכלל בבחי' העלם בחי' שם הי' נכלים יחד
בבחי' כלל נמצא והי' בעין ההשבה והכלל אל הפרט כו', ומה יובן הדבר
בשל גה נב באדם שענין חי' גו הכלי' הוא להביא הנשבת אנה
הנפש לכל דבר כפרט שהוא עי' שמתלה נשמ הסכם החפץ על כלות
הדבר בכלל ועיב אחב נשמ הבחון והמתבונע לכל דבר כפרט ולגל
שהי' נשמ תחלה הי' ההסכם על כלות הדבר בכלל לא הי' אפשר
כל

כלל שיונשך החזון והתבונן לכל דבר פרטי ופרטי האמור בו, נמצא הוא
הכללות הוא מונח בין הנפש והתבונן של פרטי הדבר בו, "
והנפש ודמן לעלה והוא גם יהיה גם עפ"ל הדברות מאמר, ופיו
מאמר היונן בתו ותשבה הקדושה שבאשר עלה במחשבתו יש להיות
התהוות העולמות אבל עלו ונפלו כולם לפניו וריש כל מדרגין עד סוף כל
מחשבה אל נגש הוא כל פרחי ההשתלשלות העולמות מתחלת האצילות עד
סוף העשיה וכל פרטי הנבראים שבחן וכל זה שיהיו באורך הגמן שיש
אם בחלי עולא וכל הוראות שיהיו בגה הגמן, ואחר כל בפרה הנעשה
על האבות אברהם יצחק ויעקב ויצוה ובואתן לאחר ותורקן בנת
האשון, ושם בו ויהוה ותהיו בו, אלא גם כל נעשה אדם ואדם הכל
עלה עהיו בוא הקדוה הא שנכלל שם כולם ובאמרגל עפ"ל הוצר יתב
לבם הבין אל כל מעשיהם שהכל שקרים בסקירה אחת שהקב"ה
פוסה ומבוט בוא אל גו זה שיהיו עד סוף כל הדורות עפ"ל שבתו מה
גו בארץ הוא נ"כ לעלה מסדר גופם באצל כון שאין שם שום התחלקות
עדיין כאל כולל הכל יתר וסדר ונעם נשיך כשיש התחלקות הדרגות
תסר ואתכ נבורה שהו עמן עדיה ואיתור אב שיוך סדר גופם, ושאל
בארץ שהוא אור כלל, ואין בו התחלקות ע"כ נכלל הכל בסקירה ומה
אחת ואתכ כאשר נשיך מתהלך גו לבחון בבור ומחת לומר יהי אור
יהי רקיע כו' אב נשיך כל דבר בפרט בפעל בקדוה ואיתור בע"ב
כו' אך הנה באות אין המשל דומה לנמשל בפתוק כי לא
מחשבותי מחשבותיכם כי בוחן של האדם אל עלה בוחן כל הכלל
אין מה גו מהוה ומעלת מאוה עתם בעלות הוחן רק שהוא
מונח שעיב ומשך אתכ לבבור והדבור ליבו יעשה שיבור פעלים
ניקוים כו', נמצא מחשבה הוא רק ענין סיבה וגרם לקח להדבר כו'
לא כן

לא כן לעלה שיר שכעלה בהשקה העליונה להיות התהוות עם באמיץ
כל הנבראים באמיץ הרי שיר שיש נתהוו עי"ז והשקה גו והן פלות שיש
בתוכו, ונהו כי לא ותשבות והשבותיכם שהשבת האדם אינו פועל
ואונה, ושאם לעלה שעי"ז ההשקה נעשה ההתהוות כו' רק שגם היו
מענין הנשקה ונעלה יותר ראוי לך וכמו שהן אחר כו', וכשנת הפסוקים
שאר הפתחות ש"ג, וכבר שיבראו ויהיו כמו שהם באמיץ גהו עי"ז שנשבו
ונשתנו עי"ז עשו ועי"ז והשבה תתאה כו', ונהו קרא הבורות ויקאש,
הבורות הן עם באמיץ שבולם נכלל תחלה באין הנלא ראש ותהלך
ואחר קרא אותן להיות נשפים ונתגלים לעשה באדם הקרא. לתקיומו
הבראה לו שם הראוקן בא לבאן כו', ואם נשך בא בחק שרש בעצמה
ואיתור בעצ, אבל בהתהלך עלו ונתהוו ונכללו בולם באו, וגהו שבתו
אלך הוא הנמצע בין האצילות לנאצלים כי אלך הוא בתו אור
כלל, שבולל כל שרשי התהוות בא באמיץ כא וכל העולמות באמיץ הן
בא בתו שרש, ואמנם עצמות האצילות ות לא שייך עליו לומר שהוא
כלל שבולל כל העולמות כי אינם מגבה עליון כלל ואפילו קשלמות אלך
לא שייך בתו גו רק בחינה בחינות אלך שם שייך בתו גו לומר
שהוא כולל אמיץ וכלל בחבתו אחר באלך נתהווה שרש הכלים באצילות
כו', ולכן כבר שונשך והאצילות אם בה"ה לכל שרשי האמיץ הוא עי"ז
שנתלה נתהווה כלותם עי"ז נתהלך גו באלך. ונוקן גה יתם מענין
התהוות הגם כי עצמות האצילות ות הוא לעלה ונגבה הגם לגבי
וכבר שונשך מנו ות התהוות אמיץ שם שייך בתו גם כ"ל הנבדק
להות עי"ז הנמצע שהוא התהוות בתו אלך שהוא המחבר שונשך ולעלה
שהגם בסבר גנם שבאצילות וכגם שם באמיץ כי בבתו אלך שייך עכ"פ
לומר שיהיו שנים בסגרה אחת שהוא בתו גת א' נמצא הוא
ענין הכולל לבתו גם רק שבולם יתר בסגרה אחת ולכן הוא המוצע
המחבר

המחבר ומשיך שכו ועוד נמשך מלעלה מהגוף בבחינת גוף כו', וכל הנ"ל
ובן גם גם בעת בכון אצל לבריאה יש פרסא ובן בין בריאה ליצר
ובן יצר לעשיה, נמצא המשך ההתלבשות הוא ופסיק שאין אור האצל נמשך
ומתגלה בבריאה וגם האורות הנן המלובשים באצל מסתיים עב הפרסא כו'
ובן כל הפרצופים באצל ומסתיימין עב הפרסא שבין אצל לבריאה כו', והנה
הגלי אינן ומסתיימין בסוף העשיה וגם פלא שהאצל עצמו אונו מתגלה בבריאה
ובמה בעת באלף שלא הי' פרסא ופסיק אף הי' הכל אצל, אף והו הענין
שיהי' בריאה היינו עד שיש פרסא המפסיק שלא יתגלה אור האצל בבריאה
כו', ואיך אינן שמעלה מעלה מאצילות מלובשים הגלוי ומה גם בפועל ואעפ"כ
הם פועל כו' ולא אצל כו') ואיך אינן שהוא למעלה מעלה מאצל נמשך
אפילו בעשיה, אך הענין ובן עפי' הנ"ל באינן הוא אור כללי שבולל כל
אפיל ולהיות בן מובדת שיובלל בו גם בחי' עשיה עם הות הפרטי
הותר אחרון, וגהו ענין שמגלי אינן מסתיימין בסוף העשיה שהן בחי'
הפרטי האמיתי של עולם העשיה מה שעלה במחשבת הקדומה (ועולם
היצירה ישתנו מתגת באינן ועולם הבריאה ומיוחד באינן ועולם האצילות
מחבור באינן כמה בעת שע"ג פלא ובמה עפ' הבריאה פלא ובמסבת היצר
פלא ובעפ' העשיה פלא') ושאב אצל שאינו אלא פחות ויותר אין
מהחברת כלל שהי' הוא נמשך עצמותו ומה בפרטים שאחרון שהן בעל
אין שהם פרטים אחרונים ומנו כו', לבן בין האצל לבריאה ופרסא
כלל, ושאב אינן שהוא אור כללי לבן נמשך גם בפועל ומה נאפ"
כו', ושאב בבחי' האצל בתוך פרט שהי' לגבי האצל אינן גם הוא
מבוטל בבחי' האצל ובתוך פרט שהי' לגבי האצל אינן גם הוא
ומוצע בין האצל לנאצלים לבן הגלי אלא נמשכים לעשה ויותר מהגלי
מאלא כי הם נמשכים עב סוף האצל, ועיין בעת שער אלא פלא
ומעה אל פלא והוא באמיתא שם בב פרצים אחרונים בנוף בעתיק
מאורים בבריאה כו', היינו עפ"י שעתיק הוא בחי' תחתונה שבאצל
ולבן ומל

ולכך ונכון להאור גם בבריאה כו', ואמנם ישוב הקושיא מעיקר כוון שאלת
מלוכם גם בקשרו אמאו נלי עשו, אלא הענין כי באות אונו ואור בבתו
גולו ומש כאל הוא בתו מקל כו' והוא עבור כוון שהאבם ינקל בהתשבתו
את הגלו ופועל בה ואעפ"כ אין הרגל נשנת את הנתשבה כו', כך אם
העשיה ושנת בתו אלי ונה שאלי נמשך בעשו גהו עב שהנתו פועלתם גם
בהנל כו' כי הוא בתו מקל ושאב אבו הוא גולו בבתו פנו ואם הו
מאור בבוע בלו מסך אב הו בוע כוון אבו כו', ועוש בבה לונבח על
השונות כו'.)

קיבור, לזה צריך להסתכל באוריתא לברוא העולם הלא הוא בתב התורה
הנה התחברות הואבו ואבוע בל עי מוצע (כוש בעה שאל
פנ שהבתר מוצע כו' וכוו הבולו כו', ופו מוצע שעי עובר השפע כו',
אבל אין הל מוצע בעלה ומבינה חו, אב ישום בבתר יש בחו תחתונה
שבאס מש והוא בחו עתיק כו', ולפנ אאל לנבו עי כנול לנבי נשוה
ובה בנבוס שנ תב פ"נ, שהתלבשות גת בעתיק באריך הוא לעשות בו
בחו נהן פי באבו נלי סדר בנינם אלל שנה כוום אל כו'. והיונו לפי
סוש נבוה ואוחור חסר וכשבל אבולות נמוכה נפסק שפע החסר כי הן
מ בחו נחלקי, ושאב לעלה ואבו סיק כלולות כו' ולכן בל חוש מו
ולא מו נשוה כו' הנע כו' ומגה נשמ בבוע גון מוה, והנה אס בה
לעלה יהגון לגבי ולכן שיתהוה אבוע בל עי מוצע והוא אלי ופו
אלי ומשבה הקבוה עבו באבם מתסבה מעולה לעשות בבה פוללת-כל
הבבר ואחב ששמ בבבור ונחת בבל פרט, נעבא מתע מוצע כו'
ולכן לעלה עלה בחו הקבוה כל ההשתלשלות אבוע וגון אלא שסם
נתהוה מש עוב ט לא מחשבות מחשבותיכם, וגהו נקרא הבחרות
ראס שיומשך משם בבחו גולו, נעבא אלי אור כלו, והוא מוצע בון
אב שאינם בבבר עלון ולעלה והגון לבחו פרטי העלון וגון, ולכן הנלו אלי
מסתיימון בסוף העשו ולכן אבו לבריאה יש פרטא כו', ":

וגהו ענן

ונהו ענין האור הנ"ל בעצמה אמתת באורייתא וברא עלמא, שהאורייתא
הוא בחי' אין סוף התורה כנ"ל ושל העצמות (ועוד כי תרוץ וגות
באורייתא לא וגות ברבנן הם תרלך עמודי אור מהיונו בחי' פתח
ובבר לא שבחי' אין הוא בחי' כתר ונקבה הוא בחי' עצמות אוא"ס
שלמעלה מעלה גם מבחי' הכלי באין והוא אמתת באורייתא שהוא בחי'
אין אור כלל ועוד ברא עלמא, מהנה גם התורה נתנה בסוף,
שהי' בכל הפרשיות שנכתבו בתורה הרי הם רק עשר הדבור בונא
שם בכל פרשה ופרשה הוי' אל משה לאמר ומן ויאמר אלהים שבעשר
והוא בחי' המשכה בתך שרש שהרי הדבור נאמר לדבר שרש וגם
נשתך ונדבר בבחי' גוף שרש כמו שיבוע שפ' ונצוה גו נאמר בגוף פ
ופ' גו בגוף אחר, ועבל הנה פ' נ נבתבה ונאמרה על גוף הדבור
ונת ולך לך ויהא כו' בגוף אברהם ופ' תולדות בגוף יצחק ופ' ויצא
וישלח בו' בגוף יעקב וכוצא בזה בפרשיות של וגות ובוע שנאמרו גב
בחילוק הגוף ובפרט סיפורי מעשות שם בהם שהי' רק לפי הגוף בונא
כמו פ' לך לך ופ' בלק וכוצא בזה ומבואר למעלה שבחי' הגוף הוא
למטה מן האצי'. ואל הדבור העליון שבפרשיות התורה נשתלשו ונתלבשו
ונשתך בבחי' הגוף כל בבר ופ' בעמדה ובגופם והוא לפי שהתורה
נקראת תורה בפריאה פשוט בראשית ברא פשוט כלשון ר"ש
בראשית ונלבך התחלה התורה בבית כו' ושם הוא בחי' גוף, אבל
גהו המשכתם למטה בתך שרש. אבל שרשה הוא בחי' מחלק שהוא בחי'
אין שהוא בחי' אור כלל, ובכלל כל פרשיות התורה יתר מעשה
אין שהוא בחי' אור כלל, אז שם בכלל הכל יתר שהרי שם נכלל
למטה נתת בגוף חלופים כו', אז שם בכלל הכל יתר שהרי שם נכלל
גם כל הגוף בשית אלפי שנ בהוי עלמא ומהוש ותהו הכל בסעה
אחת ושם שעה התורה ונשבה בעולם הבריאה בבחי' המשכה בתך
שרש, וגהו שבמעי בגוטין בס' יש כו' מעות אם תרה תתנה נתנה
אז

או מעלה עליה נתנה ושניהם באים בוגדים שהם כלל העולם גם מהו
תמונה נתנה ובגד המשכתה בדרך סרט ועליה שתים, וגם הסרט
בעצמה שהוא עצמות אור אם אמתל מאורייתא הוא בחר אלי ועוג
ובראו עלמא מאורייתא זה כתיב בה יהי אור אמתל בהאי עלה וקרא
לה שלהובות המשכת והתהוות האור שהוא בחר אל סרטי הש כמו
להיות המשכה גו מעצמות אלא הוא עד אוצמות האור כלי, שהוא בחר
אלי שהיא התורה אשר שם בחר ואור סרטי באור בכלי גם באור
כלי, גם ועוג נמשך אחר מהכלי אל הסרט בסעד שיהיו התהוות האור
כמו שהוא למטה מעש, ובגה מתורגם הלשונות הכל שהמי הוא יתי
הכותב המרה ולמה צריך להמתל בתורה פו, בהסרט שלהבות המשכת
הסרטו בא קסע מעצמות אור אם שאינו מתבר עלמין כלי הוא עד
אמצעות מה שמתהוה ממנו יתי תלה בבחת האור כלי בכל עלמין וכו
ועד הוא מנשיך כל בחר בדרך סרטו כו. אך הטעם מם אמתל
מאורייתא אמתל בוצא, ומן עסד הנבוה שים בבחר אלי גם חוצנת
ופשמות בהיינו כמו בבחר אחם מאלי על חוצנות ועבד גם המתלות
אינים, אבל בחר הפשמו שכו הוא אור אם ממש שהוא הל ואואם
ולא שייך לומר בחר אור כלי שכולל העם באמיע והעולמות הל עד
חוצנות מאלי שהוא בחר המת הנבוה ואור כלי. אבל פשמו אלי
שהוא מאואם אינו מתבר שיהיו לומר מי נם בחר כלי לסרטו
פו, ולסך המרה על מכל הנבוה שהוא מבחר חוצנו אלי כו,
ונה אמר נבה אמתל מאורייתא ובראו עלמא בהיינו בבחר המתלות
עונים בלבד ומנה נמשך להיות ובראו עלמא כו, ל והנה עסיד נראה
לתרץ זה שנשה לבאורה עמש בעת מאלי על אדם בבריאה
ואיך יתאחב גם עמש בעת שמת סגד ובמת מס כלות העולמות
שאלי הוא סוד האריך של הבי עולמות האבוד אשר הם סוד
אוא

אותו נוגע והלא כתיב והחכמה מאין תמצא שהכתר עליון אין התהוות
החכמה ממנו הוא הנקי יש מאין ואם איך אינך שהוא הכתר עליון בריאה
שהוא יש מאין, אך הענין נובן מפרש לעול כסם עת שאל פלג
בפתי אל הוא שרש הנאצלים בהיינו שהוא בחי אחת הכוללת שרש
בי בחי חוב תת ומי כאחר יש בונמת חומר ההיולי לנבי ב' יסודות
והנה כי הרמב"ן בפרי התורה חס בראשית שיעוך פי בריאה יש
מאין שייך על התהוות החומר ההיולי הנל מאפס היותלס. ומאם התהוות
הבי עצמן מהחומר היולי אין שייך עב לשון בריאה בהיינו יש מאין
כל ומי ועשו שהוא יש מיש עש, נמצא כמוב בהנשל לעלה בחי
אינ שהוא אל ב' עולמות אבינ אם הוא אנא שייך לעליות אבם
בבריאה שהוא יש מאין כמשל התהוות חומר ההיולי מאפס היותלס כו
ומאם התהוות האצי מאין הוא כמשל הנשמה היסוד והיולי כו ועם שאר
עולמא הבירות מראש. ונהו נם בענין הנשמה הבקר יחיתי נולו העלם
והנה מתי הוא בחי בריאה ובקר ומי כמש בינאל ונהו שאינ שהוא בחי
בתר הכלי מתי הנבואה על אבם בבריאה אין כם בחי אינ אשר
הוא סוב האריך של הבע כי כמש בחם נס כלות המולמות רסם.
ומאם בחי מנינות אינ אשר הוא בחי מנינו הבתר הכלי כמו
בחי עתיק לנבי אל הרי הוא לעלה מבחי שרש הנאצלים והוא
בחי תחתון שבאצי כו, ואולי נהו חוט האם הנמנ באינ והוא בחי
אצי בכלות המולמות, ומכ ומאת בנה עם בעת שם מה ומחם כי
עם בבאורו לאור הנהר בראשית בטל ברוש הרומתא כו והוא
בנהר הרקע שם, ונהו עמן נבה אסתכל מאוריתא וברא עלמא שמה
הוא לי מאנאם כו, ומי נם הנ הוא הנשמה האדה בעלמא, ונהו מי
לות נבוש מואל שהואל ונרה על הנשמה שהוא הנשמה נמשתו ית
להולה ומבע נסובל שהוא הנשמה האדה בעלמא שאין ערוך אלו ית
ומנבע

ובנרע שתלה היו הבנים בהאור ואתם נושך על פו"י
והן שנסיים הגהר בן נסתכל בה באורייתא ומניים עלוא, פי' ופס
ישראל עון בחשבה בהיונו בחור מת באלן בבחר הסשנות ומאו
לעטה מנוסים פו' ונבר זה יש כח באדם לנסוך כבוש בגאן ע"פ
לעבת על הסונות ופי' נשפטים נבי ותחת חנוו פו'.) ולכן כשעוסק
בתורה הש"ת אלם שרשו בבחר הסשנות בגת באלן הוא נושך להיות
נקבה נסתכל באורייתא ומניים עלוא בהיונו שנושך נעבות אור אם
להאור באור כלו. שהוא חובונות אלן ושונשך הנולו לעטה בעולות פו'
ואם לבאורה תיה לומר כן שיש בהנשיה ניבון נשרש נבוה בכ, אינם
גה לשון הרחון בשעהלן תב ש"ב יש ב' אור אחר הנלן יחבב הנשמות
פו' נשיה אברוראה ותיה נאבן ויחובה נאלן ע"כ. אלא בנבואר שם
באור גה הוא לבוש לאור יחבב הסבירות ועב גם לבושין תלנות
לון בנוניהו סרתין נשתתין לבב פו', ועיין בעת שנא סב לבושים
באלן ובאון שרש הלבושים פו', עבפ נת שהיחובה הוא נאלן, ואיתא
עוב בעת שנא פב שיש עוב בחו שנעלה והחובה היונו ניבון אלנות
שהוא הנתלבש בוחובה ג פו' והוא בונות בחו' עתין הנתלבש באא
ועוב, אב כיון שהחובה עבוה נאלן שהוא בחו' אריך בפלות
עולות אבוע אב הנבון אלנות המלבש בוחובה שרשו נבחו' הולבש
אריך פו', ואעב שנת כאן באפי' התרה שרשה חל מחבונות אלן
והרי ישראל נתנשראן באורייתא, לע"ד בבאות נבואר בגא בגם
שרש נשי הם לעלה נהתורה וכמ"ש עפ' ונתי בחנוי הסלע פו' ועפ'
אתת הוא ונתי פו', וכן נשוע בגדר הפ' בראשות נחשבתן על
ישראל נבוה לכל דבר בהיות אסורן נדם לתורה ולפסה"ב עפ'
ועוד בבתרה נב יש חובונות ופשיות וכמ"ש באריבות בגא עפ'
ואהי אבון איון שעב אחר ונדם בדתנו בחבה פשם ואחר,
ובתי נהתרה הנלן אומנא שעב פו' הגהר כאן בנבה אסתכל באורייתא
ואורייתא

ואורייתא הוא האומנא גהו חיבוריתה אבל פנימיותה הוא בחור ואהבו
אבלו מעשיהם בו התענוג עליון שהוא מנוחת הרצון בו בחור שעסוק
המלך בעבודתו, ומה הראה משה בעת שאמר פ"נ אומר ראיה חסרון
שהחיבה אצל שרשה מאין היינו מבחר לקושים באין לפשוט בשעין פ"ל
אב אל שיש עוד בחור ביבול אלהות היתלבש בחיבה גו שהוא לעלה
מבחר החיבה עצמה אפשר וקרוב לומר שהביבול הוא בחור תחתון שבאור
מחבר הפסירות באין שהוא לעלה מעלה מבחר הלקושים בו, והנה
לבאורה בל עוד במשה בשעה"ל בהחיבה שרשה מאין, וגהו עניין
ישראל עוד בהתשבה, מהה לפי נשמת בבחר אין הוא אור כלל שבולל
כל ההשגה באבוע אב בהכרת גם שאר כל הנבראים שרשן שם וגהו
הוא הרון שיש בנשמות שלון בחר, אך גה לע"ז בהרי כמ"ב בעולות
ועם עצמן הרי אבן ועשר שנתן שרשן מאין שהוא אור כלל הבולל
אבוע בא ומה ואעפ"ב אין ערוך עשר לאבן בו עד שבאבן גלבם
מאמר ואיהו נחינהו ונהנוהו תבר ובוע הן שהבים ויש פחות מפסוק
בנתיים בו, ואל שרשו אין מלובשים בעשרה מה אינו בבחר גלוי
משאב באבן יש גלוי ותר מבחר אין שבאבן נמשך גלוי מאמר
עד הכנה באין משאב בבוע ובמשב בעת שמב פ"ג, גם כל ומל
לגה שאין כל התלבשות שה עד המשל הנע בעת שם שכל אבני
האבן מתנענעים עד מחשבתו בו ובעלות הבבר במחשבתו הולכים
הנלים בו עם הרי הוא מלובש ברגלי, והרי מה אין הרגל ומנת
מהות הוא ובמות שם המחשבה מלובש בבחר גלוי בו, ולכן כל הולך
בעין התלבשות אין שנע את הנבוה באמרו שמלובשים בה שם בבוע
מה באבן הוא בחור גלוי בהתלבשות המחשבה בעות ובעשר הוא כמו
התלבשות הוא ברגל בו שאין העשר ומנת כלל בחר אין המלובש
בן כמו שאין הרגל ומנת מהות המחשבה אל שהוא שולט בה, והם
ומל גה ישלב לגבי עם עצמן בבוע שעם בעשר לגבי עם באבן הן
כמל

כושל הרגל לגבי הרגל שזה שניהם גזל א', וכך הוא בכלות העולות
רעשו עליו מלו ויצירה גאל ובריאה פועה ואצו תכיה הרי הן בחו
גזל ועצם אחר בכלו וכוש בעת שואל ספרה, ניצא כי כל זה שאבל
הוא הוות מ' פלו עש, והנה בחו אלא נלא מחשבה הנעווה ולפ התלבשות
באביעל יש לומר הושל והתלבשות המחשבה בהגזל זה גם שהושל בזרע
לזה כי הוח מעפר שולבשת בכל אברי הגזל עד גובי היות שבהם
מז אין מהותה בבחו גולו בהם רק לסעול הפעולה אבל בעות הוא
בבחו גולו וכך בבחו אלא מעפר שרגלו אלא עלבשים בבוע מז אין
הלבשה גו גולו מוש כושל, ושאב באצו נשך אוגה גולו בגל, ובזה
כשל המחשבה הנפש כל אברי הגזל ולבשת בבגלן ומעפר אין
הגולו ברגל כזו בעות כו' וכשב בהעולות והנבראים שהן בחו נבראים
ונשחרים שיהו' המולך עבד נגזל ויתם במעפר באלא הוא מוה מלו
הבולל כל ההשתלשלות מז בנשמות יש המרה מגה בבחו גולו עב
שמות התלבשות בחו גו יש בבח כאל לוסוב על עצומה וכוש בוא
בבה לעבד על השמיעת ובסל ושסטים בבוא עש ותחת הגלו כו
ובגה לל שכל אחר בהגב הנשמה שרה בעות ומתפשטת בכל האברים
הוא מאפלו בבשרנים נשך כת הבמוחה מהות הגם שוש תינלן בהשתן
בן בבוכל מלבות כל נשלה מאפלו בלבפות וסטאל ובאבוב תשעים
רגה, אלא הוא עדז מהשמה המתפשטת בתה בכל האברים ומאפלו
בבשרנים, אבל עצם השראתו בנהאל כו' וגהו ענין עלו בזחשבה
כו', והנב עש וש בשעלל יוכן ענין ורובת הנשמה בגזל שהוא בזרע
עלה בהעלה הוא לאשתאבו במעפא בולבא כי מלבם ורובתה הו
מבחו לבושים לבר וכוש בבה גבור את יום השבת ובשאר בוכתו
שאין בחו גו מתגלה בנשמה אלא עז התלבשותם תחלה בגזל ומש
שעז נעשה בבחו תשובה כו' עש, והם לש"ג שיוך עליה גו מאפלו
לגבי

לתקי בתו יחידה עדיה הנם ששרשה אלי בוד הוא לא עבתו לבושו
באלי שגהו עמן אור יחדב הנשות שהוא לבוש לאור יחדב הסשרות
אב גם היחידה ששרשה אלי היונן גב עבתו לבוש ועד התלבשותה
בגוף ובה תתעלה לאשתאבא בגופא בולבא כל בתו לסי יה שהוא
בתו התיה בעב באבו ובתו היחידה בלעלה ואבו אשר בהן מלובש
הלי אור אס כו, וגם והשמע בבתבחות נשרשך כו, ובשעהק שם כ
בבתו אלי לי בחבחות בלשון הנאונם, ועוב עש ואכלתם אכון
שיהו גולו עוד נשות חבשות לעל גם מלעלה ובתו הלי כו, והנה
עוב באן יבן גב בתס ביאנה עבן הובואר ביא עס יולתי בענין
איך הנשבת התורה ובתו ישראל שלעלה לבתו הנשיה הלובשת בגוף
הוא עד אתעבלת בתפלה כו עב באריבות, והנם ישראל שלעלה
והו בתו היחידה ששרשה אלי כו, ולבן כבר שהו בבינות הנשיה
הלובשת לוטה בגוף בשרשה הוא עד העוב כו, אך לפוב באן בשם
שעהלי יש עוב טעם לגה שהרי היחידה שרשה גב רק ובתו לבושים
אבן עד הענב ואתהפכא תשובא דגהב לגהוא עיב נעשה בתפלה
הלויה בבתו יחידה גב אשתאבא בגופא בולבא שלעלה ועלה
ובתו לבוש ועיב מעשיך ובם עבות בועבב כו, ועב אור באן בהר
בב נסתכל בה באוריתא ובעים עלא כו, והו ואהו אבלו אינן
ואהו לשון הוה עב עב פגהר ובקל. דרוב אל הייתי לא כתיב,
אלא ואהו בכל גן ועובן בולון עולאון סלען עיה כו, והו ענין
הנפה עלא ושוה בנבו, ר"ל:

ועתה ובן ענין שהנבים הגהלי ענין גה לוה ששרש עס אתה
הראת לרעת בשעתא בסלוק בדעותא דנפה לובדו אדם נאום
עוה בדוולנא ועלא טה באהו בהאי עלא ואסילו כל אינון כש עלא
עד לא יתון בהאי עלא כולהו עיין בעלויהו ובתנויהו בגוונא בעלא
בהאי עלא בתר אובר כו ההב אתה הראת כו אתגואת עד בהחוא
ונא

ומצא שיה עדבה לבעת לונבע ולאסתכלא בהאי עלמא ברבא בהתיומתא
בו שהכוונה הוא שאתחזואת כמו שהוא כמוך ולא הנשמה לבד כלו מוך
כאל כמו שלובשת מגוף כמוך כמוונא דעלמא בהאי עלמא פרי. ואל
זה יפלא מאד האיך יתכן שעלה התואר הגופני להיות נאים בחבר
אופר שהוא עולם העליון והיותר יפלא איך תהה בשעתא חסלון בהעותא
הוא בשעה בתה"פ דהיינו בתו פתר שהוא אלך שם ג"כ נאים עיי בחוונא
ולפך הנדים עטן כל מילון ומובחרן כל עלמן באורייתא אינון ועב נבה
הה ומתכל בה ובהא עלמא והיום כמשל בבתא אלך הוא אור כלי שבולן
כל אל עלמות אבוך וכל פרטות שבעלמות הלא הכל נכללו בו ולפך הנלי
אלך מתיומן בסלל העשר ואם גם עולם העשר שם והנפשים חוזרו הכל
נכלל באלך ובהו גם כל מילון ומובחרן כל עלמן באורייתא אינון לואיך
מה הוא עניין התכללות א אל להשיגם ובו בעמן התכללות הגון שסלל עבר
הוה כל וכל שות אלפי שני נכלל שם בסעמה אחת אינו יובן איך
מה הוא כך אינו יובן עמן התכללות העשר באלך ומה כן הוא שנכללו שם
ועבב גם גם אחב בחב אופר כל היינו נעל בתין כל נשמתן בעלמא
מתבשין בחוונייהו כמה באינון בהאי עלמא, ובגה לא ופלא כב פ
נעהת הוא תחלת עולם העשיה והוא מובע בין חתנות ונשמות כמו
בעל שוש בו מילו רוחנות וגם נשמות שהחי אבהה נגם החטא הוא
נמסו בנעל כל עמך עם הגהר ונהל ברבר ע"ב ומך עם בוים המעגב
בסלל גה היום תחלת מעשיך שנעהת תחלת מעשיך שהוא תחלת
עולם העשיה והוא מובע בין עולמות העלונים לעולם העשיה כל
ועיין בגהר הם תלרות בל נגב סעא ועם נע נב ענין גהי ועמ
בבואור הגהר מאמר הלא ונע עוב מגה כנאא הי א כב א
מג א ובגחלם נעת א לה כ סה ב . " . והם עסר כל הנל
ומן מעט מעיר עטן ירעה ובחירה שעבר הנשיא בהרבים סה יה
תשובה

הנקבה אשה תאור והלא הנקבה ובעל כל זה שיהיו וקובם שהיו ובעל שבה והיו
בדרך או תשע או לא ובעל, אם ובעל שהוא והיו בדרך אא שלא והיו בדרך
ואת שבעל שיהיו בדרך ואפשר שיהיו רשע הלא לא ובעל הבחר על בוריה,
בע שתשובת שאלה בו ארוכה ואחל ובה כל כבר בואהנו שהנקבה אינו
ובעל קיבויה שחל אינו כל הוא שהנבוא אומר כי לא ותשבותי מחשבותיכם
כל ובון שכן הוא אין בנו כח לובע איך ובע כל עכ"ל, והענין הוא שהבעלה
הוא לעלה ואב בהיינו בחשבה העלוה שהוא בחו אלי אשה שם הוא
בחו בנפשה ובוש עד סוף כל הבורות בסעיבה אחת וכ"ל בכל הגוף בעתיב
בכלו שם בסעיבה אחת והוא בחו שלעלה ובגוף וסמר גושם גהו בלי
באלקי כל, ואל שם הובועה לב אל זה שעתיב להעשות, וגם הבהה
בכל מלון ומובבו בעלא באוביותא אינון כל, ומנין הבחוסה הוא לעטה
שלעטה יש בחובה והרשות נתונה לאדם לעשות בבונו ואין שום ובריחו
על הדבר והיינו שהובועה עלונה שהוא בחו אלי אינה ובריחת כלל את
האדם אחות ובועה גו יהיו לו הבחר לעשות כן, והיינו כי בבה
נת שבחו ותשבה הכל באלי הוא בחו סובל ומכל ולעלה אשר לבל
אין נשל התעלות לאדם ובועה גו שתבוסל לו הבחר כון שאינו
נשל כלל השעה בסעיו ובועה גו כל, ולבן אעפ"ו שהובועה אותי
מבאו ולא יהיו בחולל מה שובע הנקבה אבל גה שלא יהיו בחולל
אין הענין ובר שהובועה ובחת כי הובועה אינה ובחת אותו
כלל וגהו שבל בחו ובל ובם בל בחולל שאין ובוע ומם התעלות
ושינוי בסעיו ולסובל הבחוה בב אותי שבשעת ועשה ומש ובול
לעשות בכל בחום ואחר שאין לו ובחות עב"כ, ומה שגם הבי ובאי
יהיו כמי שהיו בובועת הנקבה גהו ובר בחות האדם ומש שבחר כן
כלי הבחת מובועת הנקבה אלא שהנקבה ובע מה שובחר כי בחו אלי
כלל לכל העולות וכל אשר בהם מה שנעשה ומה שעתב להעשות
וכל הגוף בעבר הוה ועתב הכל נכלל שם בסעיבה אחת, וגם
אין

אין זה מבחינת הבחירה כמו עבור שאנו רואים במחשבת האדם
שאל אם ישויר בדעתו ומחשבתו ענין אמן אחר לא תשעל האמן מזה
כלל, כך יש כיכולת הנקבה שלא תשעל האדם מידיעתו את זה שיבחר
בו ואל שיש ידיעה ממנו שמתהווה הנברא עי ידיעה גו זה כיכולתו גם
שלא תשעל הנברא מידיעה א' כו' כי הוא כל יכול, וכענין זה תירץ
שם הראב"ד שהנקבה הסיר גו המשלה ביגו כו', לל משלה גו שהיו
ראוי שתשעל האדם לעשות כפי הידיעה אמן הנקבה כל יכול והסיר
משלה גו הידיעה שלא ידיע מזה שום שלשה והכרח לאדם כו' כמו
שלא תשעל האמן מידיעת האדם כלל, וכענין זה תירץ גם רב סעדיה
גאון והביא ראיה מברכת שיש ידיעה שאינה מכרחת ופעלת הנברא
באלה הרי הוא ית' ובע ידעם אשר לא נעשה שיברא העולם מזה
מעפיב לא נברא העולם רק זה הי' אלפים ותקפה שנה. אל שאין
הידיעה סיבה להיות הדבר, וכך מה אין ידיעת הנקבה זה שיבחר
האדם סיבה לשיבחר כך כו', אמנם זה רב שאין הידיעה של
הנקבה את הדבר סבה להיות גם אינו כמו בתניא שמה שהידיעה
שהנקבה ובע את כמר הארץ אל שאינה מתלבשת בכבוד הארץ אלא
נפשת ומסתכלת כו'. זה ידיעה גו מהוה אותה מאין לגמרי כל עצ,
נגלא שאברהם הנברא מתשעל מאב ין הידיעה שעל מה מתהוה
מאין לגמרי ונהו מי לא מחשבותיכם, וכמו בפרש"ם שער
הקבלות כו', אלא הענין הוא כמשל שהוא ית' כל יכול, וכשם שבלתי
ית' שעל ידיעתו ומחשבתו בהדבר מתהוה עיג הדבר מאין לגמרי
כשרוצה כו', כך כיכולתו ורצונו גם שלא ידיע שום התשעלות
להנברא מידיעתו והוא ענין הידיעה בבחירות האדם כו', ובן
ידיעתו ואב ומעבם שיברא העולם לא נמשך מזה התשעלות שיברא
העולם רק כפי עלה בחצונו, והנה יש מי שהשה על רסג שאם אין
הידיעה

הידיעה סבה להוות הדבר אשר שיהי׳ בחיצון זוה שיודע כל ואתה
שאין הידיעה סבה, וגם לא לשון עניין ידיעה גו שהוא בבחי׳ אלעסם
נכון כל הגון בעשב בסערה אות אב יהיו לתוב בי להסיר לשיא גו
שטו שידיעתיו מהוה הוא ידיעה אותי׳ אעפ שאין ידיעה גו ובחת
המעשה כלל כך ידיעת הנבה בעתיד הוא אותי׳ שהי׳ העתיד שלא נמשך
אצלו את כמו הוה אצלו, ואעפ״כ אין ידיעה גו ובחת הבחירה כלל.
פון שאינו סבה להדבר, ואין בדברים שואל סלג באבות במשנה הל בפרי
והרשות נתון עשה בשם הרב אלעזרשון והסכים גם לזה והובא לבת
לשון בתוס שם ובתרוהם ערוכים למשנת באן כו׳ ו׳, והנה עפ״ז
ובן ראר״ל עפ מראת עלולה על בני האדם, אה יהושע בן ערחה
בשעה שאתה עושה מראות לו בעלולה כאת עלי אפשר שבשבול
לשון של ארמון ורבו אבותינו לעברים אלא לגיים גזירת בי גר והי׳
גרעק כל ותלה העלולה בחם הוי מראת עלולה על בני האדם עכל,
הובא בעב בפי׳ הדרה פי׳ ושם, והיינו לפי שבאות בבר עבם
הידיעה שכל עלות עברים לגיים גזירת פי גר יהי׳ גרעק כל בבבי
שאחב ובדרו הנשמות שנפלו בוגה, וגהו שיבאו בדבוס גבול ועיב יגבו
לחת ואב זה שארגל שבשבול ושל שם סלעים יולת שנתן יעבק לוסל
ותם ושאר בנו ועיב שתבאו בו אתון ונתגלגל הדבר ורבו אבותינו
לעברים אין גם רק סבה לגיים גזירת פי גר יהי׳ גרעק, ועבב ובן
גב בתבא אבהר׳ שנענש עלו ועיב שנעשה עלו ויתם ובאות הל
הוי עלו ובוע לבל הנבה ונבם שתבא בי התרה עבוה בחשבה
הנבוה בחלב ובבר הוי בחב בתרה עניין ועשה בעה״ב, ואב ובטרק
הוי להות כך ואב יתם עבות הידיעה נראה שגה שנענש אבהר׳
הוא בוי עלולה, אבל באות גה אינו בבבר נת׳ בידיעה של ועשה
בנא׳ אינה ובחת הבחירה כלל, ולכן השבר הענש הוא ובסס אות
אונם

ראינו זה שארז"ל פסול נוראא עולה בעולה באת על גהו בבבר שאין
שייך בו עבירה ועבודה ממש, וכמו בענין בתולת פסים שאל שוגה נתגלגל
מלות מדברים מה לא מחות גבה ממש בישרל העושה בגלות מדברים
אלא הגלות הוי בל בלאה רק שנתגלגל עמו ואם זה שנראה שוגה
עון לא בה בישרל עושה חזור בגלות גהו כמו עולה, ועולה גו הוא
לשובתו כבר לעשות לו מראות, ושאם גבי שארי עוונות שהעושה
בא בנגבר החטא ממש לפי ישל העבודה בל שיעור העושה גה אות
שייך לקרות עולה כי הבועה אינה מברתת הבחירה בל. ולכן
נאמר מרא עולה בל שאין שום עולה רק בשעה שרובה הנבה לעשות
לו מראות כל שהוא לשובתו בל אבל לא בעונש תל, אך להבין
ענין פל מרא עולה), הענין הוא עפ"ז סדון משתה ותגבור
ותגור נתנה לבנעם עוג והדר לבנשה ותשחק ליום אחרון, ובכן
גה ממש רגל עפ"ה העושה יגש תרבו עתיד מהראל לעשות נגוני
עם לותן, ואלולא הנבה עוגו אינו יכול לו שנאור העושו יגש
מרבו בל, והכונה בגה שכל זה שברא הנבה ואז אלפי שנין
בהיו עלא שהוא גון העבודה היום לעשותם להלחם עם היבר
ולאבסייא לסטא וכמ"ש שם שלם ועבוד בל, וברא נ"ב הלפות
שהם משרל היבה"ר ושהאדם ילחם עמו וכמ"ש אשר ברא אלקים
לעשות לתגן בל, ובמלחמה גו אמ הולאים כמה שונאים שלאום
ואל כמו מות מסלה גוהמתן ואתב בחטא העגל בל ואתב מימי
והשע עבדו את הוי ומימי השופטים עלו ומימו בבר ושלמה היו
מעלה העוונה ואתב בחטא ירבעם בל וכך בכל בוה ובור נתנה
לפי הענין וכן בכל אדם מפרטות מפל מחברות אשר לא טוב
ולפעמים יפלו לו הרהורי תשובה ועשוב בל וכן בהפלחת נשמות מימי
בבר ושלמה הפליתן ואתב בחורבן ביהמ"ק והרג רב בישראל בל, ובכ
בגון

בגין העבודה עד לא היין שאנו כתיב ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ
והנה כל הוא בגיעתו הפלות אשר ובע יעבם אשר לא נעשה ואעשה
אין זה ובריח הבתורה כל והוא הכל בשכול שיהיו מזה אחר גילוי
תעמה עלון וכשל לותן זה יברת לשחק כן וכתיב בחוק עשה לו אלעים
ומג נאור ישות בו בעשיו והוא הנל לנוגיא וגם ותשחק ליום אחרון והוא
עבד הנגיא שעושים השרים שולחן הנות זה עם זה כון הנער
עם הבוב, ולפעמים אין האל יכול לנבח את הבורו עד שמוציאים לו שאולא
עוגרו לא הוא יכול לנבח כו ולפעמים עוגרים הנער ולפעמים הבוב
כל עד לבסול הנגיא ונבח מו שרוצים שינבח עד שיעגרו כו, כך עבד
לעלה עלה בדבונו של הנקה שיהיו נגיא הנל שהוא מלחות הנבושה
עם הסטא ופט ויבחה כו, ומוב בקשיות מלחות הישראל כל גון הבית
וכן מלות יברים ומת כו, והנה בקשיות לפעמים מוציאים את זה כון
בוני בעד ושלוה ולפעמים נותן רשות לבוכבנצר להחרים הבוהלך ומוציא
לו כל עד לל היין לעל, ואינם בעבודת הי לעולם העגר הוא הל
לסל בנבושה כשהגל הבא לטהר מוציאין לו ושאב הבא לטוא מותמין
לו אבל לא מוציאים תו (ויין בגהה פי תלבות בגיל עב ואל"ג
בכתים ומחנת כו) וכל הוא כדי שוושך זה מלוי הבחוק והתעמה
עלון לבשיגים לל שהתעמה הוא מהנגיא ומהולחמה ומבוטל הוש כו,
נגהו סבין עשתה ותבור וחנור נתנ לבנעל, ~~הכו~~ כו בזה שמתן שוטה
לסטא הו לל סבין עשתה ותבור כי סבין הוא הלבושים בולל באבין
מתלבשת בבוץ שעל הכרסות והלבושים המסתרים עוג נשק ושנה לתוקם
שולבים מן הלבושים בבוץ וגהו רגליה ורבות עות כו וגהו תבור שעוג
בבוכל נותן שוטה לסטא וכבפתי אם לא כי פורם כו ועגל סמות
בוגרים תתפס והוא מהיכלי מלך (עיין בבה פנ"ו) שהנם לבאורה
פעמים שוערים יש על פלטרין של מלך שלא וכנס שום אדם בלא בר
רשות עולא בלא בר בהיכל המלך יפס שהוא בחי שפלה מאב
ואומ

ואינו חושש לה המלך, כך ניתן שלוטה לסטא ופס שבאות אויב
תופסת עולם כלל, והמבוון כדי שיהיו עוד שחוק ליום אחרון, וגהו
ותקור נתנה לבנעה ולו שיבולה ליתן תקור ואמוץ אל לבנעה הנם
שנאמר הנה בעוג מתנה שהקור היא לעבוה (עמ' באמהלך עם
גה) ואיך יתכן שתתן המקור גם לבנעה, אלא יפני כי עוג והדר
למשה ואין הבנעה נמשך לאומה כמו שמות והוא עמן נלחמה בהיכלו
ותכלית המבוון עוד כדי להיות ותשחק ליום אחרון בהיותו שעוג
ומשכן ויתפסו גולו עלוונים אחרות גבוהים מאד שיתגלו לעל עוג
בולא הוא בחיר תמנע עליון כל ששחוק ותמנע זה נשמך ומתגלה
בולא עד מלחמת היכלו ובהיר, וכן בנשמות מוכרחו לסבול בדות
ותורמת ביהמלך כל, ועוג בולא יהיו יתרון האור ל' החושך ונולו
תענוג עליון הלל וגהו והפסת אבלם לשמון כל שהאבל מים ומשך
השמון כל ולכן עלה על מעמד כי יתהפך להיות יום ל' ואחר שהיומן
בולא הפך לתמיה ושמחה, וגהו ותשחק ליום אחרון בבא":

מבור ותקור נתנה לבנעני ובתיב ותיו תשאים ין
סבון עשתה
האדם ורשעים עוד אונם ובתיב והאלעים נשה את אברהם
ובתיב שמות בוגדים תתפשם והיא בהיכלו גלך, ובתיב כל פעל
ל' לעניהו וגם הפע ליום חמה, הענן בהפך יש כל מיני אהבות
בתיב ויום הקים לא ונכלו לבבות את האהבה ובתיב הפשה
הרשעי אם שלהבת יה" שיש אהבה בוזה לעום שהוא הטוב
קשה ולא נשתנה לעולם כתמול גם היום, ויש אהבה בוזה
לאם שהוא פרוס ונתנעע תמיד כי יש דבר שוכבה את
האהבה בן ונעשה שוב (ה') מיטול והעקרת האהבה שנקרה
הרשעי אם ותמות ושעות ונרבות נשמות בעם אחב) ועוג
כשותנקה

כשתגבר אחב לעורר את האהבה נעשה הבואו יותר, והנה
אהבה הראשונה נק' אהבת עולם ואהבה השניה נק' אהבה רבה
(ועיין עפ"י תבואו כו' ושבתה הארץ כו' ועיין ועלת האהבה
בהשמי אש כו'.) והנה אותיא כסי' בכב אותיות ברא הנקה את
עולמו, והנה במחשבה יכולים לחשוב אותיות בלי שלבות אבל בדבור
אי' לדבר שום אות בלתי הרגשות השלבות שהם שכל של אותיות
וגם בכתבה יסב. אחל בהיות השלבות שהם השכל של האותיות
הם יסוד הדבור הנק' אחל (היינו שבקתו בפור שהוא בחו' עלי
שנק' אחל שם יש גילוי תבונה עולאה יותר מבמחשבה, והראו והשלבות
שנשפים בלא דבור ואולי בחו' פו' נלבה בהיכלי' חלין, ועי"ש
בעטן בזר הדבר שלא הבו ליכנס לאחל שהוא בחו' מיקום כו' כי
הו' ובחו' לאה מחשבה כו', ובאות בל בחו' בלי', וגם בדבר
הזה יתיו שיגיעו לבחו' תם עי' בחו' מדבר כו' וכבלעין בפו' יתיו
תשאים מן האחל כו', עיין בהר פו' שלח בנפ"נ.) וגם יתיו
תשאים מן האחל לדבריהם תם שהוא בחו' תתן אות לועקב הנק'
אוש תם (והל בבונא לעטה מעוהב וכל להיות להם עליה עי'
שואיר כאן הארת חכמה שבחכמה יסב אחל ובחכמה אתבריו כו'
ישאב בעולם העלין כו' וכמש בזאר עפ' את נרבע לחוי.) ואחכ
ועלו ונבריהה לנבריהה עד בחו' אין, וגהו ורשעים עוב אינם.
כלומר עוב יש בבר שיעלו בהיינו שיעלו לנבריהת אין, וגהו השבם
והערב עליהם לבהו"ב והם כלים ואליהם, פו' השבם הוא לשון
מחשבה תחלה (ובעמן עבודת השכל וכן באדם בתחלת עיה
ושתת ותשוק שה' נבב עלו כמש בשוע אות סו' אי' להעיוע
בחשבה גו להבטסה בעוינ שכלו גהו נב פו' מחשבה תחלה,
היינו תחלת המחשבה מוועקב.) והערב הוא סוף המעשה שהם
האותות

האותיות ובא הכל לבבוה שנלך מיהוה והם כלים מאלוהים שיבשמם
לבתו אין וכן כל אדם בפרטיות יש לו טרבות הגון. ואז העבד
כ"ל שיתנלך אל לעולה, והנה גרם כיבוי האהבה הוא עם שמות
מובים תשים והוא מחיבלי הלך, שהנה לבאורה פיה שמרון יש
על פלטרין של הלך שלא ופעמים שום אדם כלא קח והשמות עיולן
כלא פר מהיבלי הלך אפש שהיא בחוג שפולה יאב ואינ חושש לה
הלך והיא הנהרות כיבוי האהבה הן הן נקורותיו כי השמות אשר
היא בחיבלי הולך (ואפשי שהיא בחוג) ויחיה גובל שפלותה והיא
ושלת על כל, ושתבון את באת אם לעבוג עובדי רצונ כך ולעשו
רצונ עצמו"ב אז והאלים נשה את אברהם, סוד האלים שהוא מן
בחוג שמות הוא בין בחוג שוב נשה את אברהם ירים את האהבה
להוות רצוא ותש וגהו נב כל סעל הי לעשון, וגהו חנור נתש
לבנעם ה"ל שיפולה לתן תנור ואונף אל לבנעם אל שנאור תגרה בעונ
ותשה שהתנור לעצמה ואיך ותבן שתתן החנור לבנעם, אך אפש כי
עוג והבר לבנשה ואין הבנעני נתשב לאוזה כוו שמות והוא ענין
נעבה בהיבלי, ואפ יוכן בתפשת ביאור ענין איך עיז נשנוא הל
ונשב הבחוק כי הרי ופרעה הגריב שעז גלחות הבוק נגב הנור
עוג מתנקר הנמר ותש כל. וכענין הנבר באן שעז הכיבוי מתעורר
הרשפי אש ותש כל, וגהו טוב מאד גה ובהה כל לפי שעוז ונוע
לבתו כל מאבק לבן עוג ברוא ונשב מולו תענות עלון ותש כל":

סלו

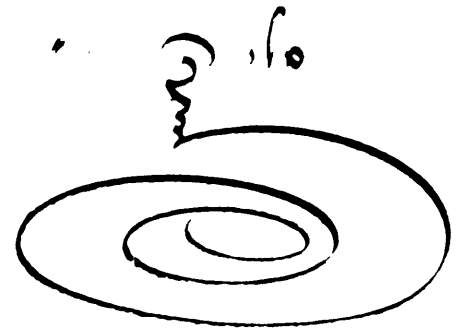

רט ושאתי בת ציון. להבין לזה נגד בעל תקשם בת כמו בת ציון בת.
ירושלים. הנה אותה בגדר סף פנמי, נשל לגלך כל
לא גו מחבקה עד שנראה בתי וכה בגדר בשה"ש עם
נאינה נראינה". והנה להבין ג' בחי' אלו בעבודת הוי' שיש ג' מדרגות בישראל
שעם כל נראו בבחי' הללו, וכל מי הוי' נשמת אדם, בשלו סוד כ"ב
שהנשמה עדיה נרה של שם הוי' לה בהיינו שהיא מושבת אור בשם הוי'
שהוא בא ואב ההושבה גו באה מעין הולדת מי בואא אות א' מעין מ"ת
נגל אור הוי' נגד עתיקא בתחון לבוא הנגד הוי' ולמעלה גם הבינה נגד כן
עמ, והיינו כל נגל, עיין באדר בגל עא בחרנש הסיולן בית יעקב לבו ולבה
באור הוי' עמ, ע) והרי מעם אור הכתוב כי אתה נרי הוי' שהוא יתי נגד
נר של עשי, והעינן בהנה כתיב כל הנשמה תהלל יה, סוד תהלל ולשון בהלל
נרו כל לי האדה, ומאור הדבר כי הנה כתיב אנו הוי' לא שנתי, ואתה הוא
נגדם שנברא העולם ואתה הוא כל ואינו כביון הנשמה שנתעלת ונקלת
ונגדי הנוגל לסדי שולקשת מש בתנך לבושי הנוגל בשלשה לבושים שהם מבוגל
שמשכתנו על אדם מלקשת את הנשמה ונגישה אל פם ומשיכה להתוקם אל כל
אשר תחתיל בשם תהא ושכל הנשמה והשראתה ובן בבוגל, ומאב אדון יתי בתל
כי לא נחשבתי נחשבותיכם שאינו נגבל שום שינוי חל נקריאת העולות,
ובין שהא הוא לבבו נגדם שנברא העולם, כך הוא לבבו אחר שנברא העולם
שאון העולות תנשיון נגדם אדון יתי כלל, והנם שהוא ומיה את כולם ונבנה
ונבוט עד סוף כל הדורות מהשגחה פרטית על כל ברכי אנש ועולות ובעבדי
עקר ובנש עינוך פגחות על כל ברכי כל, ומאו לב וט לה ואותא בחי"ג
נשא לבן ע"ב בגאי על עלי בלות תון נבינון באפסיון על עינא פי עינון
נבינון הוא עבד כמו אדם שטרב ואב בעבנו ואעפ שרואה שהוא כאלו
אינו רואה לבן בבחי' ג"א שיוך נבינון נפני רוב תשוקתו ליכלל באם בה עב
אין הנשבת העיונו בגא לסעדים ואירים לעטה ונגל שום פנש מרה לזה
תשן הוי', ומאב בעלי הוא עיניך פגחות. ע) אין בה אלא כמאור לפניך
נגלא כל תעלות. הכל גלוי ובוע לפניך שהם נעשים בבחי' גולה ובוגה
לסדנו אבל לא שיוך עלון לומר שובע בהם כובעת האדם שובעת ולקשתו
ונגישתו

ונניסתו שהוא יתי רם ונשא כמה רבבות ברכות עד אין קץ וגם נמוש"ל
עד שהוי' בבאות להיות עולות מלאכים ונשמות,
גם בענין גלוי ובנוע"ל עד גם בתא"ר פה תלוה בבה אי יתנך כאת לי לפרש גם
בנהר שכל העם נגל רגא בשוא נשוא נכן בגדר ארגל כל התורה
כולה שותא של הנקה שהענין שהוא עדן כמו שם האדם שנגל אברהם אז יענק
עדן הרי אין בה נוגע ליהותו ועצותו כו' כך לנקבי אם כה אסולו התכוה
עולאה ואל"כ הגבות עלונות אינן ערך כלל ליהותו ועצותו כו' עד שהתכוה
הוא רק בתו' שם לבד כו' כמו השם שאין נוגע להגהות כך הוא יתי ברוחם
ומתנשא נבתו' תכ' כו' ונהו ענין נסלאותיך ומחשבותיך שהם כתר ותכוה
הם אלינו עי' התנ"ג אבל הם אין עמוך אליך רק כערך השם לבד כו' לנקבי
בעל השם. ולכן ארגל כל באי העולם עוקרין לסתיו כבני גרון, ואעסיק כולם
כמקרים כסגירה אתת,

בענין להבטיל אוהבי יש. אפל האם כמש כתא"ר שהתענוג זה שנשיקים הוא
בתור יש כו', הקי"ל עד גם אבל יש הוי' בעלם הגה ואנכי לא
ובעתי, באמת לא ידע יענק אשר ובהכ"ל, אלא בכבודן היינו גוו יקרא גוו
והארה לבד והוא בתו' מלבותו, אבל יש הוי' בעלם הגה היינו אשר
כל העם העלונות שורות ומוחדות בעבת מל' שלנקבי הוי' נקרא הם עצמות
כל משמע בסדר גהרי תוה כל נב סעא, ועדב יל פו' היש הוי' בעלבינו
היינו אותם הולכים בעם באצו' אם אין גהו בתו' ול' באצו' לבד כמש עפ
ונשע אשל בבאר שבע. אבל לסמ"ג להבטיל אוהבי יש הוא שבח גבול והוא
השגת בעה עלונה אתך שלעלה היש, נכן משמע בגהר ויתי ברוב עב
עפ להבטיל אוהבי יש מאי יש בא עלוא באתי בלא פסיק מוחי, אשר עטן
לא פסיק מוחי, ואפ"ל שגהו עד שנתבאר בלגת בהבואר אלה ומעי ברוש
השלושי סד שגהו ענין תיגון ואות בתו' נעבא גוים אשר לא יבגבו מוחו כו'
ואפ"ל מה שבתו' בא נל נר הוי' בהיינו שאור בתו' אור הגאיר בשם הוי'
גהו לפי כי בשם הוי' הרי בבתו' נה יש לסעמים הסגל להבשרה שלבעוים.
גא

גם אינו מאיר בעל עב שיהיו נמשך בתוך עולמא דאתי בלא פסיק מימי בל נשמך
מלמעלה ומעלה, ונהנו ענין ישפה יש הלא השכר. לעולם תורה בשם בהבה ניתי שם,
ואפלו שנהנו סוד כל הנשמה תהלל יה עב הנבואה בגתיב תרועה נשיה עב
בענין סולו לרוכב בערבות ביה. שון בבחוק עלי מאיר עד יה ומעלה,
גם ומוע כפיק כי תאכל בלאי על המצות, כב בגבר סוד נשא פה בל רכל עב
נגל ההב ומוע כפיק כי תאכל אלו ומעשם שומע בעוהב, וכגב שם ונתן
ומוע בת. אורב סוד ג' ול, וכן תב שם ותמן ונתון תלמוד באשתלהי חיליהון
באנרגיתא,

קדור גבה רע ושמתי בת דון, בתא בל מוך, להבין לזה בל כנסי בשם
בת, וכגבר בשהש עפ דאונה וראונה, לא גב נחבקה
עד שנראה בתי בל וכה בגבר סם אלה מלבי, להבין ענין ל בחוק
אלו בבתי אחותי אני בעבודת הוק, יש להבנים גם נר הוק נשמת אדם,
בשלי. סוד ל כב, ובתיב כי אתה נרי הוק, בשב סוד בב בש, (ועוש גבה
בבה כי אתה נרי הוק, ובאן יל בבחוק כי אתה נרי הוק גהנ כשבעי היא
בבחוק שנראה בתי, וכשהיא מתעלה יותר עד שנראה אני אב נראת
נר הוק נשמת אדם) וענין נר הוק גהנ עב גם כל הנשמה תהלל יה, לשון
בהוק נרו, ט הנה כתיב אני הוק לא שניתי, ואינו כגיון הנשמה
שמתפעלת ונבלת שונויים ונבלי הגוף (ועוש גבה בבה הוא לי בעונרי
בבה הנבריהי לשבת, ובבה בתרש השלושי, ובשהש בבה גו
פא, ובבה הנבריהי לשבת) והיינו כי לא נחשבותי נחשבותיכם ואעפ
ותנף באת לי, ושארי חבתי) ובגבר בגלי ומוע לשני גו שאגר הוא
כי עוניך סגלות על כל ברכי, גהנ כאגר בלי ומוע לשני גו שאגר הוא
העולם והוא נבוש ונבבא נפש נבוש עב שנשך להות הוק בבאות, ומוק
נפש נבוש הם בענין ל אותות והן בשם הוק עב שיהיו הא אתתנה בחוק
בבור, ונהנ ובל תיום",

(ב) " והנה כתיב כי ביה הוק בור עולמים, בישעיו סוד בל ב (ועוי גבה
בגבר סוד בראשית סיב ובנוק סל בונתות בבש עב ובגבר
רב

רש"י ואמרא) כי המקום עצמו הוא בתור ה', ועל יוב"ל נברא בודום כמו להיות
להנתון אוהבי יש (ועוד יגה בבה אלה שעבדי הישבן רשב"ג נבי שוו עם
ה' שסה לת ומש לעון סיפ לך לך בבה שרי אשתך), והנה שכר ובזה והבזה
עבזה (על לעון בבה ואתה תבזה), ונהו יגיע כמוך כי תאכל כבפ' בנבה
פ' נשא פת מרבי עב ונניתהו בנע לעבבה ולשורה, ונהו ענין כל הנשוה
תהלל ה', שתאוה בתור הולב שכל נברא העוה"ב, (ונם תאוה ה"א אתרונים
שכל נברא העוה"ב כוש בבה ראו כי ב' נתן לכם את השבת, ושם פיב, ובכן
עב מש בגתב פ' קלן בעבאל עא, בענין נבורי כת עושי בבחו הוא כולבוון
עב בבבב, ועיון ועניין עושה בבחו כלבת בבה בשעה שהבוון ישראל נעשה
פיב וסבה כי הובוה הגאת, בענין כי נרוב אליך הבבר כל לעשותו, ועיון
באנהב סה"ה ועש ושה בלב שם): "

(ג) "אך היונו כל הנשוה ביונא, שהוא בתור הבוא ושוב (ע' ועניין נשוה
בגתא ונקם ברל ובפ' תרוה בנא' ועניין רוש בבה ונכל היהבים
וסבה כי כאשר השנים התבשים בפ' בראשית) והנה הרבון של הנשוה הוא
נסב בנש והיונו עסירת הרבון, והיונו בשון ללבו שאון עוב ולבבו, ואתה
שוהר בך בהבוא, והר"בך בשוב להיות והו הבבחים האלה, ובזה תבר כל
הנשוה תהלל ה' (והשוב היא ההושבה עב הא' אתרונה בשם עוש בבה"
שרי אשתך כל שרה שנה בהא') ונהו ה' בולך, ונהו נר הור נשות אבם:

(ד) "אך כבי לבא לוברנת בתור רוש ונהו עי' כי אתה נחי הור והיונו עי'
תוב שעוב לה' ונוה תשבי, (ע' בבה בתבש השלושי לבאת בנ'
מאוב בענין שהתורה נל עוב ותושיה, בבחו עוב הששך והתרה לבא ונהו
כי אתם נחי הור ובחו תושר שותשת כח נהב ונהו לה' ונוה תשבי, ע' עוב
בבה ונקל נשה, נבי והנה עי' התורה ונשיבים נב רבון העליון שיתלבש בבבון
התתתון כל, ובלבת פ' בובבר בבה בואור הבבחים הם את רבון ואות
כבון כל, ובאשר האבם ובבל בה שלו ותשבתו הם הואור שבה כל ובבה"
ובבר נשה אל הארי הוטות פ"ל נבי והנה לפי שהתוב הם בחור בבה"ע
ע' בבה כי תבא בחנש השני בענין לך אור לבי בנשו פני עי' את פשך הור
אבנש

אבינו ועמו) כי תהיה סולה ועשה, מי כל איש אשר בו רוח לא יגרם (העבודה
היא רוח כוח בתור תנון לי בזה עצ ותנון על בנפש עב. ועוד גזה עפ"
איש כל אשר בו רוח לא יגרם פי' אורר כא) עד אשר ישוב אל הוי ויחזהו
(עיין בראש אות פי' ס"ו) ואג נותנים לו סיוע ועזרה להיות מעורר את
האהבה לה' בלב, והנה בחור בו נלב בת ועגב שעני בת ראי כל, ובתוכ תנון
אות לעבד כל, ":

(ה) " ועדין עד שבראה אחותי, היינו בחור תורתם אומנתם. ונגינו שיתר
הנבה כל ולא ויתר על כיטול תורה כל, הפי בחור בו נבזה
בתורה ובמצות, והיינו מעלת אחותי (ששים בלעתן משאב בתי הוא בחור
ונבל, וגה כוש בכינ אדרוה בל סמ תמוה כשובלת הוחון באוא בעבוה
שלא עי' בא אב נלב אחום והיינו עי' התורה בחובב נשנת ;) והיינו שעמ •
התורה הוא הנשבת מרתו יתי בתתנים עי' שהתורה ובדר בון כשר
לפסול כל, (ובבה מי יתנב באת לי בשהש נשוע שפובב עי' הנבות ונשיבם
בחור בו עמ נבי נשמרו ברב הוי לעשות דברה), ובהו אם תנבוה כל
הנון נון יענב (נה) בתי בהו עי' סור ארע ועמ, עי' נום הנבות ונבלת
ובאב רגב אבריון בולבא ולא להיות שום באובה אבר, אבל עי' התורה
ונבלת ותוב שלעלה ובאב לבב נלב אחותי ".

מה שבחי בת תתעלה ויתר וש לומר כי עי' בחי אור נושב להנחון אוהבי
וש מיומי ינב מתבה ותרב אבן עי' העבודה בבחי בת אתבמיא
ובדר ב' ששרשו מסב מעולם התהו, עיב ונשיב נם מולי מתבה העלון
מתרלב.

בה בפי בסל אי שה: בל. פרבה שובואר בם אשר מן האשל ששע.
אברהם בבאר שבע נבלב יענב לעשות ומנו ברית התיבון, שה ל בשם
בלתתלא בבה ונשב יענב בזה עלם פי נלם בתתא מל. אמנה

ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר כו' הנה ענין בקשת משה
איננו הוא לארץ ובכלל בני ע"ן ובו בנוגע
אבל אם משה הוא ובכלל ובונה ההיכל
לא היו נתרב ההיכל לעולם והיו לו נוים בדתי כמו שיהיו לעתיד
כב באותה ובזמן ולא היו מעבודה, ושאב עד יהושע הכון
והשיגו שלא יתגיים נוים בדתי ובטרבו לבוא בגלות בבל
כו', ושרש הענין ובן בלשון הבקשה ואתחנן לשון מתנת
חנם אין עוד זכותות חן ולא יגבר העלאת מן כלל, כי הנה
עבור שני בנאן אין עומד על הדגל ואחר עומד לעמה על
הארץ, (הנה, יש בו אופנים בחומרם ותיקונם יחד אם שורש
העליון למטה אם שיעלה התחתון למעלה וכמשנת בבה ושאתי
בדבר אמשוטן בחוש הראשון פסר שנהועל חאל שהם מאל
ישפה ובהבאור שם יפה, ומעמ עוה גב בבה והתשלמתי
בתוכם, הנם בענין שהתחתון יעלה למעלה, עכה) ותוכה
ותפל התחתון למעלה ולמעלה אל העליון הרי לא בכל פעם
ובכל התחתון למעלה בפעלות העולות מארץ לגבן כי נשתנו
ברבי הלוכם ונם לפעמים יש בבדים. הנעכבים לעמה התחתון
שלא ובכל למעלה בגון שעלכם בבנבים בואים או מניעה אחרת
ובבוה בכל הבה ועבדים יי. מעלה בהר הי ווי נוים בונים
נבטו בהיינו העלו לעל כמש בנתאל פ' ויבא בבנ עאל
ובכל לי עב ובפר ובל הראל אל שבל מתחלה הטבולה בעבב
כמש עינין גה בתאל פ' יתרו בבה וראוהם ומעשיהם ורפ
ועל

ועל עוד יפסיק מי יעלה בגהר פי' חיי בלבד סעד
ובפי' ישפטים בלב עלה ובפי' תעריע ביהר סעד. ובעבה
פי' חיי פלגש מי בעלה בהר הי' גם אברהם שנאור בהר ה'
וראה עם בוגד משה שבק מי' רשי' ; ושלח רפ פב, והיינו
לפי שהאבות על הרים שומרים את כנסת הגל אחל כוש
בגה כי ההרים מושי יסגה אתם בגבים בפי' ושל בפלא
הרים. שבא מובן גם שהעלו מטה לעלה שהתחתון עלה לעלה
הוא עד טורת רב יש נשות שאונם מובים לעהלם וגם בכל עלה
יש בין תחלה אם ראוי להתעלות ועוש בבהב פי שלח בל
נעשה בעבין הינוקא, ושם בביאור עפ את לבבנו לחוי שגל
נבנה על לל הבין פי' עפ. והוא מהטעם שבבי שיהי' עלה של
התחתון לעלה אינו בגל כלל. עכה) ושאב העלון אי לו מעה
אשם בר שלא ירב לאחל אל התחתון כי לא נפתחו הגרכים
לפנו וגם אם ירב בלתי הנשם יגבל מטוב אל התחתון הינבל
כל, ואב לא הי' שום מעה ועיכוב לעלון לירב בכל עת
(גם) ואנם) ההתגלות ההשפעה מעלון לתחתון אין הפרש בין
בשהתחתון עולה לעלה ומגבל בין בשהעלון ירב אלו לטה
ומשפיע לו. אברהם שפע העלון בהיבתו לטה גבוה הרבה
גם שהוא מבר עבודות תפל והיבתו להשפיע (עב כי חפל
תבר הוא) ולא מבר אתעבלות על הינבל כלל. ואב אי השפע
הוא בתכלית עולי העבודות ושאב בשהשפע בא לפי ערך
בעשת הינבל והבנת לבבו (ועוש בביאור עפ והי' לבם
לעבודת פסלם בפי' בשמים תפיו יכול כמוש ושם בתאל פי' בפלת
בהבא

בבה"ל וסלסתי ברכבי בעטן אתעבלע שמעלה מאתעבלת פו"ר) ו"לתה
ועמש בבה"ל פי' הקדרים ומשן הרים הוא מלמטה למעלה פו"ר בנ"
בענין מי יעלה בהר ה' ולעל אלעי כל האדם יצא שיהי' המולו
למטה בוצא ולא בבחי' עמה ועלוה מלמטה למעלה ולכן פי' הקדרים
ומשן פו"ר והיינו לפי שיהי' המולו מלמעלה מסבר ההשתלשלות
שם מעלה ומטה שון והוא שיהי' המושכה ובחי' בתר עי' ומלב
באמ"ל, ונהו ובריתי שלומי לא תמוט, ובן עבר נתי בלעלת ספ
שלת מבה"ל אני הוי' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מאוץ ממוש
הראשון בעמן כפל בפ"ל אל שהו הקדרים בין נקלת שבר בעל
ובין תתה"מ בלעל שבעל השבר לשמות בלא מקומים בוצא ומשם שבר
המולו ובחי' ומבעל היינו ובחי' חכמה לכן מולו מה אל להיות
פל אחר עלות השמה עבר מי יעלה בהר ה' פ"ל, אבל לעל
שומשך המולו ובחי' ומבחי' מובעל בחי' בתר ומכל להיות נמשך גם
בחלל נשמו, ועל באמהלל סי' ל"ג מבה"ל מבע בבאתעבלת, ועל בחא
. בחלל נשמו ועל באמהלל סי' ל"ג מבה"ל מבע בבאתעבלת, ועל בחא
פי' ותשי מבה"ל עמן האבות הן הן הורבבה ומש גב בוא עפ
פי' ותשי בהרי אל ומשפטיך תהום רבה בענינך הוא מלי הענ"ל
בענינך בהרי אל ומשפטיך תהום רבה בענינך הוא מלי הענ"ל
פש בחא פי' מלך מבה"ל חל ושמחי בהוש השמ בפי' ובענינך
ורננו ולכן הוא בהרי אל הים הוא עלות מלמטה למעלה,
אבן ומשפטיך ומשפט הוא תת בהיות התיבון ועמש עפ' ואלה
המשפטים לבן הוא תהום רבה שנמשך מלמעלה למטה בוצא
עבר בי הקדרים ומשן פו"ר, ועל ונה בגהר פי' אור בחא עא
ונהל גב מש פוא מבה"ל אין ערוך לך בהים אין גולתך
לחיי עולם נאי על עולם השמות וכפ' בהאריגל הקדרים
בין לעולה ובין לעל כמ"ל בוא אות על סיב ועולה על
תמוש

תבונה ושכל תבור בגאל, אך לעל הוא הכינה לעשב לבוא
בגמר הגאולה עכל, ופור אין גולתך לחיי עולם כי עולם היינו
תכונה ולחיי עולם בהוצ בינה שהוא חכ נבראו עולם ועל אין
גולתך עב והחכ מאין תאבא והיינו שגם חיי החיים של העולם העליון
וכולם הוא גב פלא ומאין נגד אוצר בה כי הוא רק ובב בעבים
כל ונם החכ הנל עבן ונל מגלא בחור שערות ופור אין גולתך
עב גולת אין אלנים בוסעו סור סה הי, ומן ואין אלנים גולתך
הה אי סור גב כי, אן עב עין לא הארתם אלנים גולתך ועשה
לחבה לו בוסעו סור סב ג, ונהו ואין גולתך לחיי עולם
ועשה לחבה לו הבחור בעין לא הארתה אלנים גולתך ואחב
אפס בלתך לאלהים היינו כי בגל הוא בחור עלות מלמה לעלה
אמן לאלהים הי המישבה מלמעלה לגלה ונהול אפס בלתך שהוא
גולו עלון יותר גם מהגולו בחור אין גולתך, ומאור העינו
בחנם ארבע שינים אין להם ממחה לא בעהב ולא בעולם שלמה
ולכו מגיל אל חול והיינו כי בהשתלשלו העולמות פא' גבוה יתבורו
ומחיה את תבורו בהשפעת עלון והוא ונקל מהגבוה ומן עב
לעלה מעלה עב כי גבוה על גבוה שור ובא בראות את
הגבוה ומן בלתה שם לשחשה ובטל במציאות נגד ובאר"ג
סה בבב בעה מעא ולגר שבאות גבוה מחופת של תבורו בעתך
פני לבב לגבי שם חמה ועוש, ולכן בלתם נפשו אלון עב סובא
מעלון סור בלות הנפש שבאדם התחתון כן כא נגד הגבוה
גם כי, אמן לאלהים הי אפס בלתך שהוא המישבה מלמעלה
ונהה חוצא התגלות אלנות בגה העולם הגשמי וכמש ומאור כל אשר
נשוה באמת כי, ונהו אפס בלתך אפס גבוה מאין כמש במאא"ג
אפס

אדם מלא האמר כי אין בו תפיסא ומן אפיסת הרעיון עכ"ל. ולא
יתעלו עוד להיות עולים למעלה מאחר שאינך השראתו והיו מתבטלים
ומנין ואין דומה לך ושועמ לתהות על עב מאחרון בקה ה'
ושלח עפ"ו ויותר ינק לבדו מה הנבה כתיב ביה ונשנק הי'
לבדו בו', ונהו אין כאל ישורון אין כאל ומי כאל ישורון, והיינו
עב עתידים בדברים שאמרו לשנותם נבוש, ומה ואין דומה לך
כמה אין נבוש בהי' נבושת למעלה מנבשתכם אות הוא בחקבה
שלו בו', ונהו כתפות בעבי, היאר שאין עמוק עבי היעה לתשוה
כן בדבי בין הבנים היינו בחו' וכל בטוך לעדי הוי', ועכ"ל
ואין דומה לך בו' גם עב מש מי בוך באלים הוי', מי באלים
לאי על האלהים וכמה מי בשתנ יעמוך לה' ודומה לה' בבני
אלים בו', ונהו ואין דומה לך בו', והנה יפה שעה אי בתשו'
ומעמ בעוהב אבל חיי עוהב ונהו אין עמוק לך מעוהב שבחו'
באין עמוק לך מש שאבו ומשו שון ונהו בשך עי תמב שעושים
מעוהב, משאב ומוהב מל ומים אין לי. בהם חפש בנו' פבל
בשבת, ונהוע עמוק כל, עכפ לעבמ נגה שבחו' הנשבה
נגולו מלעלה לעטה נשך ובחו' הנבוה יותר מהעליות של
מלעטה למעלה."

קיבנה, אם בהיחוב ב' אופנים מלעלה לעטה שהעלון יותר ומעטה
למעלה שהתחתון עולה מי יעלה בהר ה', ולבל כי ההמם
ומשו. מעני נע ותהו. מעון אין מלתך אפס בלתך עכה"):
(ב). (הנה"). ואפשר להעיר לגה מעון פו תסר תפלתי ולא
נפת, ע' בחה כי תבואו אל ארץ ומשבותכם מעון
באלו מעריב עולה בלא ומהה בו' ומעון יסוא נבר ויסוא אמרוק בו'
גם

גם מצוות פסח ושבועות, בכתוב נפסח הי' היינו אתעבלע"ג אלא
עי' אתעבלת ואחב"ל נמי לכי להיות באתעבלת אתעבלע"ג פו'
כמ"ש בזה בביאור עפ"ז בלו"ר, ובע"ז בסברה סבה"ה אבל
שפתי תפתח גבי הקרבן פון מת ובון הגדולי שיהי' לע"ל שבית
הי' הגדולי עב"ג מלעלה למטה ולע"ל יהי' הגדולי עב"ג מלמטה עב"ג
פ' בנא אחר עומר על הגם כו' עפ"ז, בנצא מלמטה למעלה
נבוה ותר גם לבאורה נהנע"ל כ' שולבים שולם הוי' באבי שולם
אבל בהוי' הע"ל בביאור שבה, משמע בב"ל מלמטה נבוה יותם
ויש לוישב בזה הגדולי בלע"ל הכי יהי' הגדולי למטה בעשי' ואב"
אמן שייך לומר כו שהוא מלמטה למעלה ויש במלמטה למעלה בהו
בשהגדולי עב"ג נע"ל לעולם הנשמות כלי מקשים בפ, אז עב"ג אי
עלה שנים ומשה עלה אל האלקים, משאב"ל לע"ל יהי' הגדולי
מאוחר ולא בבחי' שנים רק הענין שנגבסך העוהב"ל ולא עב"ג בזה
ונהו עב"ג בדרת עראי ובדרת נבע, - עי' בבה"ל זה שוכו, אב"ל בחי'
גו הוא הגדולי מלמעלה למטה אלא שגם הבחי' מטה נגבסך
ונעשה בבחי' מעלה, ואפשר שנהו פו' בבבה בין וכמו הם
שגם המשכה מלמעלה למטה יש כו כמו בחי' מלמטה למעלה
ויש והיינו עב"ג שלמטה למעלה הע"ל הוא כתם עב"ג בגב הע"ל
כו', ונהו עב"ג ושרים אהבוק בחי' ישר יתגו פשו, ועוש"ס בה
כו', כי תשמע בקול בענין לעשות הישר בעיני ה', ועוש"ס עפ"ז ושנתם
לבניך בפי' ובלמיך עב"ג בזם המא אנים את סוכת בגב כו'
ונהו אמן ואמן אמן בעוהב"ל ואמן בעוהב"ל. פי' אמן הוא חיבור
הוי' אב"ל אל חיבור גה ישם בשני אופנים עב"ג זת ועב"ג
תחה"ל כו', ולכן נאמר כו ואמן בתס' ווז' ... קיבר

Jewish Theological Seminary of America LIBRARY

עצור. כי חפר תחלתם פסח ושבועות, או פסח וחג הסוכות
בוודאי ובודאי הרי בודאי נפקא ליה והוא מלמדנו, והא
דאמר הגולן, יהיו לומדה מוש אלא שיתחדש שגם העשיר ונדבק
בו האדון ואין זה עולה מלמדה לעלה מוש בירת ערבי ובירת
נבא כבוד וכבוד אין ואמן, עכה"ל":

ומזה משל אחר בענין זה מן השמש והלבנה שאם רואים הלבנה
מתחלה נגד השמש פעמים מתקבת ופעמים מתחלקת ולפי
אופן קרובה או רחוקה בן מעט או ירבה בה אור וגם השמש וסובבת
החיחוק או הקירוב הוא גם שפלות עצומותה שלא תכל לסבב לבון
נגד השמש כל עת מן העתים כאן פעם בחודש ובן כיבואה
בספר התבונה, ושאל גם השמש אין מעמה כל עת וגם
מן העתים להיות מאיר כל פנים בלבן תמיד בן נהנה, וכמש
שמש ובא מבואו תלים סוף נר יט, ופוד המאמר כי לבנה שמעוים
רבים באורה ותמעותה ובתק אל לשמש בחיתה ולשמעה בו, ועל
ספורא כי עשה ירח משנה כתמעת על שאר הכוכבים שהוא
פעמים בהקל אחר בעצמו בגובה רום גלגלה והסבה בו, ובגמ
פה הוכא בפרשה בתלים פעמים שבא באחורה פעמים שבא
בקדמה, ומן עסה הקבלה עליות הגל ירח הוא שיתחלה נעשות
אבא ונהו בתוך ולא ובא ומם אחר נעשות עלבה תבו
וכמש בבלה אב תשוח בתלה בחול, וגהו כעמן הגל בשל התחתון
כשרוצה לעלות אבל העליון לפעמים נשתנו ומן בחכי הגולך
ולא ובא אבל לעלות בו נהנה, ע בגהה ויתו בחכא והוא בפון
בגהה אמור בלגל בבו שנשה באשתשאת ובגולא לגולא. ומשאל אולא
בתוי הוא אחם בולא משתנ, וכוכב שנשא עולאה שנש הוי אין
בו

בו שונאים כלל, אבל הורה יש בו שונאים חמים, עכה"ל.

קיצור, משל לזה גם ענין שאם נורה שום דבר מבואר בהיינו

ותובן עם הורה, משאב ורה לא ובר מבואר ועכה"ל.

(ג). ומפני כי משלים אלו יוקן שרש וכלל ענין בקשת אשה שיכלם

הוא את בני לאחל בהיינו שיהי' השפע אלקות נמשכת

ומנבע לנבע מבע מלמעלה לוסה בתי סובת העלאת מ"ן כלל

ונהל ואתתנן ל' ותתי תנם או לשון נשיאות חן (וכן בגרה סם

שנות רפ' כי פי' ותנון שנתן חן העם בעיני מצים לכן כונב

ואתתנן שהוא ענין התעוררות בחי' תמן שנשם נשק מבואות חן

וכמו ונת מבא חן בעיני ה', ואותא בגרה סם בראשית רפ'.

כמ' ואפי' נ לא הי' כבאי אלא שנבא חן בעיני ה'. ואפ"ל

ויה שארגל בפשרמן ספת בל"ל עפ' שנר החן גה בורו של ושה

והבל הוסי גה בורו של יהושע אשה יראת ה' היא תתפלל גה

בורו של תגעהל או בורו של ריהון בה אלעאי עש, שלשון נשוע

כי ענין החן גהו ובתי' אתעבלע הבאה מלם עצוה בקשת

ושה ואתתנן בו', אבל אשה יראת ה' היא תתפלל גהו כבא

עי' אתעבלת עוש בפי' אשה יראת ה' בבה הבאים ישתי יענק

ואשה מגרעת תחלה ולבת גבר עיין באוהה רפ' תרמ"ו (ע"

גתב פי' בא בלה ואן סם האבון בו', ואפ"ל שיה שלא פעל

ושה להיות עי' מבואות חן אל שבהו בבה הקשה יותר עפ

ויהי' מגה עליה יתירה לעל. ועוש מגה לענן) כי אין ערוך

בין שפע הור לאלקים מבע' כלי העלאת מ"ן מפם שעי' ענן

העלאת מ"ן לא בכל פעם אכשור גרי שיהיו ראוים לגלוי אלקות

ואברהה לפעמים מורגים. בעשיהם סלוק ובובים אלקות כשל ריחוקי

הלבנים

הלבנה מן השמש (כמש בגחלת פי' אחרי רגש עב בענין שנגמלת
השמש בלא אמתכל כוה שמשא לאנהרא לה פלגא יאות ועב בעב
סלב וכב אתסתלא מטרוניתא כו') או כמשל הראשון שנשתנו ברכי
העולם מן התחתון או מארי מטעות היעבבים וכלל, משאב יחובת
השפע מהוי באבוי מבלי שאין בה שום שומי כלל עב אש הוי
לא שנוים כי גם שלא יהיו ראוים כלל מצם ומעשיהם יכול העליון
להתבונם ולרחב בתחתון ומי ימנע לו כלל, (ועי' בגחלת פי'
אחרי רפ"ב בענין לגחת לו מוי ינקב מוי שגה הוא שלא עפ"
מבהב), וגהו מען פי' משה כפש חיה וכפש יהושע כפש לבנה
(עי' בנוי בבב פי' הפסוקים ב"ל עה"פ מעא וגחלת פי' ואתחנן
ברפ"ב מעב בהא גמא בפוהרא מטא, ובהרוג שם, וכה"ר
ולכ ברפ"ב עב ובהרוג שם, וכמו שאין מטעה לשום לגרות
אורו בתמורות בכל תלוי הוית כן לא הוי מטעה ועיכוב קשם
פעם לגלוי אלגות בבהיל כשהוי משה מכעס לאי, משאב
עי', יהושע שהוא כפש לבנה פעמים מתחלת מתלבת ופעמים
מתחלת כלל וגה הוי עיקר כוונת משה בקשת ליכנס לארץ כמי
שמתגיים בה גוים נבחי בלוש חורבן ביהמ"ק, (ובאור הענין
הוא מב בפי' ואתחנן לשון מתנת חנם כן פי' בגחלת כאן
שבונב חנם עשה עמי, ועוב מגה בלגת בבה' ואתחנן ובהבאור
ענין חנם בלא מצות ובחוי שאין אתעבלת מגעת שם, ועוב מגה
עב תמן נרחום הוי בבחוי רחום שייך בוגלם שוש ובהב, אלא
שאעפב מרחם אבל חמן הוא בוגלם שאין בון כלל וכוב בפרבס
ערב חמן והוא בחוי עשק ועי' בתא פי' קשת בבה' לפסתי
ברכבי

ברכבי ובהביאור אשר עב תכוה ינוע אתעבלת, אבל הפתח
אין אתעבלת ינעת שם ולכן ואתם תתרישון וגחוץ סוסים בכחם
כו, ואפ"ל גהו הטעמים גרגא ינ"ל שופר כו, ועוד בסד"ה האגונו
השמים ברוש הראשון שגהו ההפרש בין בתו ובא בנשם לבן
ובין בתו אהיו כטל לישראל כו ועבג היו בנשת משה ותנת
תנש, ועוד בבה ואגרת להם גה האשה כו בבשים בע
שם באיתא בולנו שולתא בבש ובה בשא בבשים ולשון יבבוש
עוונותינו ובה אומרים בבשים לשון כיבוש עב כשלג ולבוא בצור
הון שגהו גב עב ההפרש בין ובא בנשם שגהו בתו בשב
אאי לשון שונא ובן עמן שונים ואבגל בגבר כו בראשית פה
שמים מעשיהם של בריות עב והו אם שונע תשועו כו
ונתתי מטר כו, אבל בה ינבוי תבב גהו עב אהיו כטל
כו, ואב לפיג מה שבוקש משה שומשך ומעלה למטה הנם
ולבד טעמים בלעול שהחושבה מלמטה לבל יונעם מבוה יותם
מעבין כי ההרים ומשו כו עב ותסבי מאתם לא ומוש כו,
ומעמן אמרם בלתם לומהומש כבל סעו אי הרי עוב באת משמש
ובחו שאין אתעבלת ינעת לשם ולכן לא יהיו בגה שומוים,
ועל בתא כי ינל בבה חם ושמחו ברוש השנ כפיל כי הנם בא
קיבור, מעפ' שנ משלים אלו האי מעבין כי בנא האי עוב
על הנם כו והמשל השנ מעמן השמש והירח יבן עמן
בשת משה שיהיו הוא המבנים את ישראל לארץ כמו שיהיו
ההושבה ומעלה למטה בלא העלאת מ"ב ולכן לא יהיו שומוים
וגהו ואתחנן לשון ותנת תנש, ובהתה עב אהיו כטל לישראל ומעלה
ינבוי

נבחול ויבא בנשם לבו, ובענין זה ההפרש בין בשם ובה"
בענין בבשים בתאוב או יסבוש או בשלם ולבוש בן) ":
(ד), וגהו אעבהה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר
הירדן ההר הטוב הזה והלבנון. כי הנה כי ברבות הש
אם העליון ורב לעטה או התחתון ועלה לועלה ישנם בעבודת ה'
והוא ההפרש שבין תורה לתפלה (תנה, ופעם בבה כי אתה
לא הוא בתא פי ועל בפוי אחוזיך אלני הולך ובהבואור שם
הנה באחוזיך לשון מכת יש שם שורשים, האי עלועלה לעטה
הרוממות שלעלה ומשך לעטה והיינו עד התרה שהיא תכ שבתם
או תכ שבולי באס ונגר זה נמשך בתרה שלפעם בנשמות נתקם
בוגא, וגהו יחיב חי העולמים ולך עב ואולם חי אם ויולא בבוב
הוא והיינו אחוזיך אלני הולך עלעלה לעטה להמשיך הרוממות
עבתי יחיב בבחי ולך ועד חי העולמים וגהו התרה שעל תחת
חיים והכ אחוזיך אלני הולך עלעטה לעלה וגהו עד התפלה
שהיא בענין עבמת היינו בוחר שב ושרשה עולם התפו
שם הוא רבוי האור לכן עד בוחר שב ועולם הוא לבחי יחיב
וגהו ולך יחיב בוי, עכה) והנם מבואר בשם ומוא פלג
בשבת נבי עסיגין לעב ואין עסיגין לתפלה בגאי אל גו
שתרתת אומנת שפטור מן התפלה (הי, ועמש יגה בסבור
שער הנש בבה להבין ההפרש בין נש לשועל ושם פוי בנש
הוא יחוד אוא ותרה ותפלה הם בגוב, אלא שהתפלה נלחוי
שעה היינו תשנון הוא העל שעה שם יגר הבון ותרה הוא חוי
עולם תיגון ולך בגא העל עולם אוטיכים בו חיות יאוא, ועב"
שתרתת

שתרתם אומנתם ומשיך חיי עולם בגאי אב בכל מאתיים ועם
הן מולא ומשך גאי לעלן חיי סעה ועב שטור ין התשלה עכב
ונהו עב אורך יומם סומנה וכש עושר ובכבוד בהיות שבה ומשך
מולא. ונהו כמנן עש בולעט מולבום א' סו' ג' רגב נעלן בבי
שלמה שלא שאל כסל ונהב אלא חכמה ומולא הכל בכל ואור
שם ושל ששאל והמלך שיתן לו בת לאשה ואבי מולא הכל
בכל בול עש. כך עב התרה ומשיך חיי עולם אבי מולא
חיי שעה בכל ואב לבקש עב בשרט שהרי כל העולם לא נברא
אלא לבוות לבה, וכן יש התירול באומן אחר לבאורה והוא
כי התשלה היא מלטה לעלה וכיון שעב התרה ומשך האור
ולעלה לטה אב לעלה מלטה לעלה. עכה"ל והטעם לבה
ובוע בהיות התשלה הרי זיקן עטש רק להיות בבחי' התלבשות
והסתלקות מלטה לעלה בדשבי אש התשוקה לאלקים חיים,
ל הנהה, ועב ואל אמשך תשוקתך בבה"ב כי תבואו אל ארץ
ומשבותיכם ובבה"ב הי' מסבר בש' נמי אש ורות, ולכן על
התשלה סולם ונבב ארקש וראשו בול, נמ התשלה לשון חיבור
והיינו חיבור הול' הטל שם והאדה לחמיה בעבות אור
אש"ב בה"ב בוש בבה"ב ועבבתם את הוי' אלקיכם, עכ"ה) ובה
על העלאת מ"ן בבוע ובל תשוקה. אומ אלא ארחול בונא,
אבל כשבא ינקוב להנהה, ול כשעבל טפת מ"ר בה"ב. עוין
רה"ב שינויך בעבר בפוי שעלו ין הרחבה ומש בבה"ב עים כל
אלוק ושבתו נבי ומשבוע לכל חי רבון עי בבה"ב ובעת היום
בתש השש. ונהו נרגב הי' לכל נראיו לכל אשר ינראהו
באות

באמת ואין אמת אלא תורה שעיב ומשיך ומעלה לשה עכ"ה)
הרי לא יתכן אב התשובה כאל הבטול מן העצות על וכל
פשט כמאל (הנה, על כדה ושאבתם מים בששון בחוש
הראשון ההפרש בין נסוך המים ובין נסוך היין, עכ"ה) וגה
הוא מדרגת משה שאמר ונתן מה בחוא בטול עצותיה על וכל,
(הנה, על סדה וארא אל אברהם נכו ושמו הוא לא מבעתה
להם בעמן בטול גה במשה שמעלה מבחוא אהבה בתענגים
באברהם כוי ושגהוא עמל התורה, ועמ"ש בענין מן שורב קבות
משה שהוא בחוא אשר לא יבעון אבותיך בתאל סמ"ך בשלח
ובסידור שער ברהמ"ג, עכ"ה) והיינו מפני שהוא בבחוא ראה ינחם
לאלקים חיים, (הנה, עמ"ש בענין משה נתנבא בגה ובענין
ויראו ראשיתו לו, עכ"ה) ולכן הוא מ הבטול עב ששבונה
מדברת מתוך מרום ולכן אור ונתתי מטר, שכ"ה) והוא מעלה
מדרגת התפלה (ותשלות אבות תקנם ומשה גהו בחוא
תורה בחוא אשר לא יבעון אבותיך כנ"ל) עפ"ל תשל משה
ורקם שיהיה רק ההמשכה מלמעלה למטה עוד תורה אל. גם כלה
הכנה המקבל בתשובה שלמטה מעלה מתשלה, ולכן מי
שחורת אמונתו פטור מן התשלה שעוד התורה נמשך גילוי
אלקות שבתפ ורבות מלמעלה למטה מדבר עצות הבון והשל
ה שמתגלה בתחתונים באמתו גה כשר וגה פסול שלא עוד
העלאת מ"ן ולכך פטור מן התשלה כי מה שעוד התשלה מהעלאת
מ"ן נמשך מבחוא חוץ מרבאן בדלותא מלמעלה למטה פרוע
מ"ן נמשך עוד התורה ברבתו ההלבה כלה העלאה ונלבם
(הנה,

(הגהה, וגהו עד שיש אותיות מנבין ואותיות גברים סאותות
התפלה מן אותות מנבין שהם מלמטה למעלה ועוד נמשכו
אחר אותות התורה שהן אותות בוכרין הנמשכים מלמעלה
למטה ויש עוד אותות גברים שלמעלה מבחינת העלאת אותיות
מנבין בתאר פי בשלת ברהה לסנסת, ופרש גה כאן על התורה
ואמרו שגהו הפרש בין חיי עולם לחיי שעה כי בחיי שעה
יש מס גב ומד, אמר המד בחיי עולם נמצה גם גב בחיי
שעה עבה). והיינו עד הבדל ומבואר בזאת ההפרש בין
ולה שבשם הוא לאות הי שבשם (עיין בה ובדוים אל פרעה
ובעמן כי טובים בוריך איין ערוכים עלי בס, ובבהה יבה
גו, ובעני נסוך הדים) שיראה עילאה הוא בחינת בוטן
מבדאות בחינת מה בנשה והמאר הוא האהבה שבתפלה כנ
(הגהה, ועוד בוגדא לדבר בעמן מי שמרתם אוזנתם פטור
מן התפלה ונם מגה יבקן בוגל עמן מעלה גו שרקם ישה והוא
עד בבהה ונשם הולך לאמתם את שרבים הגהק קפיר
ואחלש כל הנעדרים בטלים לעלם לבד מפנרים והלבות, כי
הם הנעדרים הם בחינת עלות כשם והוא עלות חבת לבל
אור הבוה, והוא הנלם מוחין בארוא, אבל לעל יתגלה
אלנות מבחינת שלמעלה מעלה מעליה גו ומהר הגילוי גם למטה
פנ בארתהסבא תשובא לבורא והיינו עי ההלבות, ועמם
בענין והוא עמו שהלבה בוות בכל יגם, והם עמן בוטן
גה של הנעדרים לעל וכן כל הנבואים מתבדים לבטל
פנ

פי׳ בבה״ י׳ ויאמר לשון עבות באין הפי׳ שיבטלו לגמרי,
אלא שיהי׳ עב מיטל גו השמש בשמש, ומפני עב שרגא
מיהרא, ונם כל הנבואים נתנבאו בבה״ אספקלריא שאינה
מאירה וכשיהי׳ המלוי לעל אספקלריא המאירה בתכלית האור
אב יהי׳ מיטל סתו׳ גו כשרגא מיהרא, ועב הוא גו שתמת
אומנת פטור מן התפלה בעמן מיטל הועבים והנבואים לנפי
המלוי בלעל, כל ערך מיטל ההעלמה וההושם שעד
לגבי ההמשכה שעל התורה ועוש בפי׳ הקיב לי מועבא
פי׳ פנים בבה״ גו אתי בני, ברוש הראשון מסומ בי תיבי עולם
בא ההמשכה ועלי כוש מעבה פי׳ נבושים רפ״ כ״ עפ ואתם
מחום לעולם חיות אתם מהנ מעולמך בהוש לעולם בו׳, וה״
שבחי לעולם עב נבת סלה ועב אין הפסק נמשך יבחי׳ חיות
בתש בעמן כמ שנאמר לי אינ גב לעולם בו׳ כי אש הוי׳ לא
שניתם ועלי אותי אשר לא יכבו ימיו בבה״ הש נבי המעות
פב, ונהי עמן חיי עולם, ומאב חיי שעה בא מגא שהוא חיות
של הלי הנלי שעה מגלה הגמן כי לי בגא הם שרש הגמן ומון
של הנבה״ אלי שש, אבל עי המתשא מיות עולם לכן מבחי
גן נמשך חיי עולם כלי הפסק, ומיון בבה״ מי אל כמוכי, ולכן
בכלל חיי עולם הוא חיי שעה ונחו ותת כנגב פולם כי הנם
שאלו בבריים שאתם אוכל סיחותיהם מעוהב כו׳ הם התלוים
מעלי כמו כבוד אומא שנה תסומן כא׳ ובן בנמה משום בלית
שאלא מעלי ובן הבאת שלום הנמשך מבחי׳ בטלי שלמה שהשלום
שלו עלי, ותת כנגב כולם כי היא חלש בעמלי והן מגת בעי
והטעם

והטעם שהיות אופן פירותיהם בעוהג הוא בולט עד היעדות
שתוים בגר גל עד בעלים אם ולא עראך וקבה ועתים ונגל
נא אחר אפיים שראיך שפע הפעם בישך גם לעטה, משאב
מגא וקבה כי אברהם לא ובענו הנשל יפע אריה, וכן מעמן
משל, שעה בדה לך לך וכן נט בוא בבתר האהבה שבתפה
ובירור הנשב גהת בתר אספקריא שאל כיש עפ המאני את
מראיך ועד התרה בשעך הגולי בבתר אסהל כל, וגם הפה
הא בתר ש והתרה הוא אושם בטולה בשרגא בטיהרא כל, ומה
שתפלה עש ש כי תפלה עש לולה ותרה עש יום, כלגת בפה
תחת אשר לא עבדת ועל מעמן ש בתאר פו עלש בבה הנגביה
לשבת, ומכ יכן נכ מעלת הגולי שבוש עשה מעלה לעטה
היות עב הגולי לגל שכל כל הועבים והעלות בטוים לנבי
הגולי גה שמעלה לעטה, והים ל מועבים הת נכ נגב ל
אבות, אבם בתר עשה גהת בתר שבת שכן אוגרים בשבת
ושות עשה בתתב חלע שאהגא שבנות עבים פעל עשה עפרעה
שומתו בים השבת כיש הרבא, "

פיגר, כ אופשם הם גהוע תפה ותרה, כ הפיר בעמן אהוויך,
וגהוע והתות רוש שפל תחלה הבוא ואחב בולא ושוכ, עוי
לך כבי שמכל להות העיות אבן אמ כה בתגו תחלה עשי ולא עשי,
ומי שתרתת אוונת פטור מ התפה, עב בכל חיי עולם הוא חיי
שעה הנפה עליה ותשוקה והוא מרחוק אבל ובתמ גה עד ינרוק ובהא ראשית
ל וגגה בישך שכוים גבברת מתך גרוע ושמי הוא לא מבעת להם, וכן
מ נרד בגבות עשה ותפות אבות תגמם ועב כל הוועבים סהם עלות בטוים
פשרגא בטיהרא לנבי הגולי בלעל לעטה כ הא כיטול בתר תפה לנבי מי
שתרתת אוונת וכן הל מועבים הם נגב ל אבות, ושבת הוא בתר עשה, עבה

(ה) ומעתה גם יקל ההפרש בין חסידים הראשונים שהיו שוהים בתפלתם תשעה שעות ביום ובין השכל שהוא תורת אמת ולא היו מפסיקים לתפלה. והנה אמרו מתוך שחסידים הראשונים הם תורתן משתמרת, ואם שם על השכל הוא לו להפסיק בתפלה ומתוך שבודאי חסיד הוא יהיה תורתו משתמרת, והתירוץ כי תורתן משתמרת שייך על יגיעת התורה, אבל השכל הוא מופלג ואור יגיעת תוקשי התורה עצם בלי עול ואמיטה נפלאות מתורתך. ועוד עפ"י אמיטה אורחותיך וגבהה מגבה מיון קפיר ובקר שלשת אלפים מל שהשיגו בהשגת ג' אלפים מדרגות גו לעלה גבו שכל אל רקיע מל לבתול עלוונה מעש ושמצא השכל השיגו בפעולות התורה לפי שהוא בחיל מוחין חקב, וחסידים הראשונים עינכן בבחינת מדות חנת עצם הנפש בהפרש כלל בין אבות העולם ובין משה ומה יגיע שהמדות של אבות עדיין נבוה מחקב בבריאה, ובהן מתוך שחסידים הן תורתן משתמרת, אבל השכל הוא בבחינת מוחין וחקב של עולם העלון מעש גם מדות העלוונות כן לא הפסיק לתפלה, ועבב הוא בעשת משה לוטע כן בישראל בחינו גו עוד שיכנסם לארץ כו ובהן ובראה את הארץ כי חסידים הראשונים הון שוהים בתפלתם לבוא ובחינו שגיעה לבחינו ראוי עיב וחכם בבינה. ושאב בחינו ובראה את הוא ראיה מעש ועבב בחינו השכל שתורתו אומנתו כי אור שנברא ביום הראשון הוא אדם ובינו כו עולם העולם ועב סופו והיפן נעלו בתורה ועוד תורתו אומנתו של השכל שנבהה ונבינתו מתורתו אומנתו של בר יוחנן בעבור סלק בשכבת גל הוא משיגו בחינו מאור זה הנמצא בתורה כמו כלולת בבה ואהוא אצלו אמון סיב, אבל עוב יכול לבוא לבחינו ראיה מה שמעלה ובחינו

ומתו שניהם. והן אמרתם נא ואראה את הארון, פי' אעמדה
נא ודבר עצמות הארון והדגון כלי המעומות אומה כי משה הוא
בתו ויסוד באבא ויכול לדבר ולהשפיע גם בראותן שראה את
הארון היא בתו על בארון הנך לבנה ולהאור אותה כל חלקם
בלתי שינוי כלו מטעם הלל ולהיות נכן עד יבוא ההר הטוב (באבא
הא סעיל ו' הר בזון יסוד במלך בולט בהר כו'. ובגמ' פ' תבוה
בנכ עאל הר בית הר כוס בסרבה והיינו הך שהוא בתו כוס
לבל יין הטוב ששרשו מוס, ואב כיון משה שיהיו תכון הלו
אשה יראת ה' עו', ועבב כיון משה שיהיו כהל שהוא שוב
מושרשתא הותכן הלו כוס אתה כהן לעולם על בברתי כבפי
בלה בולה סעב, ואהרן מושיב כה הלה, אבל אלו הלו התכון
עו' משה הלו מתנס שתהיו בו אומא עולאה כו', ועוב גבה
עב ואתה הנכב אליך את אהרן אחיך, ועוב יש להעיר
לעניין מעברה נא מש בפעה בפו' ויעקוב מרבבי אור יסוד
אבא מאור בלו שלא עו' גאל נהו מלת פורים ובן והכ"ב
אלא שבפורים נמשך מגה נש הטובים כטבע, אבל בתו מעמדה
נא במשה הלו ובאו בתו נבוה ותם מבתו ויעקוב מרבבי כי
כמה מברנות יש בהארת יסוד אבא, עכ"ל) והבמן. פי' לבמן
היה בתב כי לבמן הוים לב נשבות תבוה ומן שעב ולות
לובן העלון והו הבתר ונהו שנכ לבמן עב כשלם ולבוים כו
ונכ בתו אלו בתב רגב ושה להושיבם בוך לבנה, ואב
הו נבוצות הנר בה תוב פון באומא שהבת לבה והו אם
הלו עו' משה שהוא פס חוה ומוב מעניו ואבתי מן הרוח
אשר

אשר עליך כו' אשר עי' נגעם לנבי ישה כון עבו אבו לנבי הנער
האבון אותם, וגם ונשלא שבשנהמין מבחו' פלא (עכ"ל) והיינו
אעברה נא וארא שהראו' הוא הושבה יקב' עולאה יסוב אבא,
(ולפ"ז פי' אעברה נא עב' ויעבור הוו' על פנו ונקא כו', וכן)
עב' והוא עבר לפניהם ובוע פי' והוא היינו הוא בא עתונא
עב' והוא חוס כו' וכן עב' עב יעבור עמך הוו', עובר לפניהם
ונ"ג הו' פועל ישועות בקב האל כי הרי גם באנשים שפלה
עשה לתר את האל הפו' ותתרו ויעשה בה יתרון להעלות
גם כ"ן עב' ויתרון אל כל היא וכפ"ל בענן אולו עשה עבו
הו' מפנים לאל, ונהו ואראה את האל עב' נבי כוס של
ברכה ונתן עונו כו' כי הוו' לא עוליתא שפיותא בוית לה עונן
בגתב רפ' משפטים בל בה עא' ופו' בהנה שם שבה אספקלריא
שאוס מאירה ע"ז ונתן עונו בו מאיר בה אור ועבו הו' עשה
מאיר בה שתהו' אספקלריא המאירה, וכן פו' האריגל בפלמו'
הו' הלא כלת עשה היא אספקלריא המאירה כמ"ש בפה"ו סו' נגן
שהוא כמו כוס וכמ"ש בגהר הרגיע רפ' בראשית על מאור כשנפ
כו' כן ראיתם כו' שהיא הלא שכינתא עולאה ואב הו' עשה מאיר
בחו' גו באל שהיא חל כו' על החובים שתהו' גם בבחו'
גו מים ועמ"ב עפ' לעשות הישר בעינ הו' כמענן עין הו' אל
ירואון, אך עולם פפו' אעברה נא בהיינ את הדבן שהיא
נ"ב עב' יעבור נ"ב ליפנים לאל ששם עולם השמעה מאבו כמענ
פפו' שולפך כן חורין כו'."

ביבור. הקדמה כון תסיבים הראשונם לחשבו' אמות מוחין כמו
ואראה אל כו' ושמו כו' אעברה נא מלעלה לעשה להמשיך
בה נה כתב שתפו' בחו' הדר הטוב והלבנן כו', ובהנה עמן
ויעבור

ועמקה ורבכי והוא עמר לפשהם, עני ותחן, ועני בלית לה
עיני ושה מושיך בה עיני אסף הגי אני על שבעתא עולה":
(ו) וש לפתח עני ואראה את האל מושיך מה בחיר האיר בהיינו
איך עסק התורה שהוא מעלה לעשה, כי הש ארגל בחשבים
הושיבני גה תלוה בבלי, והעשה בשלה בבוה עלות הלא התורה
היא מאוה עוניה ואיך על מחשבים, ותיחל עד כתמת אור וכתמת
עור כל עש בטב ובלך ובוסכת שבועות שלן בל, והעם כי אחיתא
מתים וגלא כמש סמה ומשן לדם בזבות בסיר עושה אור כשלה
פשעיה אבא אבא הוא פשעיה עיר התורה על נבלות חבוה
מלעלה אחוריים מושב אבא וכמש מאמהל בה עושה אור
כשלה. ונהם עני בבר נמול יעשה ורבבה ובבר שן הוות
באבוי ונבא סיר בבר נמול הי עילאה ובבר שן הי תתאה
סל כי בהא עילאה התגלות עשל על באס כל, וסיר כשלה
כי תלוה איך הי רק עסק בפשוט בבחיר בבר נמול ובקל הי
חוק עסק בחלל גלא, וגל איך בתלוה איך השיגו בנלה
האות שלא עיר בחשבים כל, אל הש אותא ל גורא בם
מאה תענתא בלשבת תלוה בבלי. וסיר בתא סי יתרן בבה
מראיהם ומעשיהם שבהו עד כשעולים ומל התחתן למל העלון
בריך לשבות לגורי הישה שבמל התחתן כל, והעם כמש
בסיר בסיר ורב להגשיע שארגל כל רב עבל וכל רבי מאי וסיר
בסא אות הש סב גא כשאור מל גבחיר כוש על רב ומשאוה
בן חבוה על רבי בתסר ולב הורה על תבוה ומן סיר בסא
עד סגב אלך רב על כוש כל, והעם גל כמש בלעל בבה
ובה גל שוחין בסוסא גחו מגר סבר הישתלל עול ונתין
בסבא

באבא גהו הושפה גלעלה וסבר ההשתלשלו . וגהו גב ההפרש בין
ברושה וברכו , על מהג פ׳ בלק על המאמר שם בגהה בג״ג ע״ב
ע״פ בחפו הוא גלאבוו , וגהו ג״ב ענין רב ורבי כי רבי על הסמוך
איש מפי איש עב מרבעה אבי בונא על רבי , משאב בבבל אין שייך
סמיכה כבפי רשי׳ פרקת בגיטין בל פאב ע״ב . נבי מאמר אבוי לרב
ונפל אבן הבוטות אבן ועל הסמיכה מפי משה נמשך האחת יסוד אבא
בהנסיך . כמש בבהג רפ׳ כי תשא . ווכן גה עוב עם אפ״ל בפא
ואבלת מן הרות כון אשר על הם גנים לנבוי כון בתוי עפ באבן
לנבי הבתר שהוא בתוי ואבון לנבי אבוי , ולכן עיי הסמיכה
איש מפי איש מפי משה נמשך האחת האבוי מוש ועב על רבי
בתפס אות ו״ב ולכן בבתו להשפיע ובתוי חבוה ומותין באבא בל
אבן בבבל על רב כמוה שהוא נפ משפיע אבן מגר השפעה ג
ובתוי בינה שעל סדר ההשתלשלו עולם , ועב כוון באי בשהיו סומכים
האי ובתוי חבמה שעל אורי ראיי עפ כוונ אל הלכה עב והוא
עמו שהלה בוותם , כי הוי בחבמה . אבל בבבל שאונ מאור החכ
אל שאור בתוי הבינה על בחשבים הנשיבל כי אואפ שרה
בחבמה בעל כמש בסגב פלה בהנהי ולכן בינה על בבוותנ כון
ועל שנועה ואונ בוה שנעה לראיה שבא החכמה ועל בלעב
פ׳ תבריע בהה נא ונפלנ בוחבתא בחניע כון איך בהשתלשלות
אור אבא אל שהפיק מאירה יכל להיות התהוות הנגע , ולכן
בחשבים הנשיבני עב ובוחא חושך עולם הבריאה על חושך
אל שפיק מגנבא בבריאה הן כי חבמה באבן אונ יכון להתגלות
בבריאה ועל מה בלעב בשהפ בבריאה עפ ששום היה מלבות
הה הנב ענין מבלע פלב , ומפ עגה בהה ואלה שנות בנ
שלכן

שלמן הנשבה על מלכתא ותניתין מלכתא ששים היה מלכות ששים
מסכתות כולו יחוב הולך עם הולכה שמוחברים אנשי כולו יחוב מן ובר
והיונו המשכת מה בקל, משאב עלות הם מוחרות שעל עלות
שלא נקלו עבוין אור שם מה וגהו עבו עבון מחשבים הושוקני
גה תלמוד בבלי כולו. אבל באו שהון סוחרים אנשי מסי אנשי האור
פגיו אבו וגהו רבי מובר, ועמש במה יהיכן גבו ישראל לשב בעמן
ונבל כון האור ומן החושך עב שיש יתרון לחטה מן הסכלות כיתרון
שבל על שלוה הולך על לנבי חטה שבתורה, ועבין ובבל יל גהו
הפרסא כון אבו שהוא אור לבחור בריאה שעל חושך, ועבש תלמוד
בבלי שהוא מבריאה על מחשבים ולבן בם רב כולו וגה נקוב לשם
השלה, ואב עבש שיש הפרש כון תלמוד אז לנבי תלמוד בבלי עבש
לאין על ובן אם היו משה מכנסים לארץ אב היו הגילו בעסק
התורה הרבה יותר גם מבתור רבי אמי והיו משינים בתור הסתם
שבתורה בתור בבר נבון כולו ומאבגל עם לא ומע אנשי ערבה
שאלו נתנו פרשיות של תורה על הדבר כולו וגהו ואראה את
הארץ שושיר בתור ראור בבנ מה שבינש מבר בל עיל ואבוטה
עלאות עתורתיך, ועשב יל מה שהשיבו רב לך כלומר עב כל רב
נבבל ואבש הנם שתלמוד בבלי על מחשבים יל שעי העסק בגה
נישך יתון בהאור הנישך מהחושך וגהו שנורה אל ונאוה ובש
כלא בעמן לוחות שנות לנבי לוחות ראשונות שאעש שלוחות ראשונם
היו בבחור תהות חיבות על הלוחות ונבוה מלוחות שנות, עבש נאור
על לוחות שנות כי כשלנים לחשיבה מבבר כי תשא סיון ובש בוא
נהיינו לפי שלי מחשבים מבריים ומבבים החושך לאור, ונשך
יתון

יתרון בחכמה ובתור הסכלות שהוא מוחר חלק בתהו וכמש"כ עפ"י מאור
הנהר פ' שלח בענין והיו ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים
חצויים אל הים הקדמוני וגו'. נהר לך ורק להושיע ורק שלום בעיר
אתך. בעיר אלא בעניך תחת כו'."

קיצור, ענין ואראה כל תחלה עפ"י המשכים הושיבם, עושה אור
כשמה גהר סתם וגלוי, והם הן גם. רק עבכל ביום,
רבי מאיר חכמה, סבר ההשתל עוד ובתור שמעלה ההשתלות, והיינו
עד שהיו באין סודים איש מפי איש משה בעצם ואצלתם מן הרוח
והיו בחכמה ועד הלכה בידיעה, ומיהו ענינא בבחיאה על וקרא חושך
ומשם נמשך תלוד בבל. והסתא ובבול בין אצל ששם חכמה ובין
בחיאה גהו ויבדל בין האור ובין החושך, ענין חכמה וסכלות
נמשך גם מאור וחושך, ולפי מה ואראה הנשיך בתור אור
שמעלה ובתור חושך וביתר שאת, ואולי עפ"ז אשכולות איש שהל
בו. גל עון ואמיטה הנשיכו חי לך, ומה גל שבתור גו נמשך
ורק שלום בעיר כי מהחושך נעשה יתרון בהאור. ועפ"ז לחות
שנות לנבי הראשונות נאמר עליהם כי בסיום לתשובה, ובאו ימים
חיים. ואפ"ל שהרי בשה וראית את אחורי ופני לא יראו
ולע"ל והיו עדלי פטמות כמש"כ באל בעצם אם במדה פ' בשלח
סמ"ם סגי שלע"ל יאמרו כ' פעמים גה כו' הם אלעמ גה כו'
גה הוא כו', הגה', ואפ"ל כמשל מב תב אור שהם ותב אור
ושמה בבתור שהם מלמעלה למטה גהו בעצת משה ולכן שהם אותות
משה. וגהו ויעש משה את עצמות ופ"ל עוד עד בתאל בכאל מעלה
אל שהוא מלמעלה למטה עכפ מעלה ומטה אינן שוין
הן נמשך האור מלמעלה למטה עב כרוך הוא מן העולם
ועב

ועב העולם. אבל בחור ישר יתן פנו לעשות הישר בעיני ה' והו
שיהיו הגדולים לגדה מהו לעלה והו עמן בדין ובדין. אב גם הבחור
נמשך עז הגלות שנמשך יתרון האור ובירור המשך כל. ובם
לפי"ל סלה בעשת ושה עב אהיו בטל שלעלה ובחור ובא בנשם גם
ם כמה עברנות בבחור על כמה בלעת בשהם בבאור עפ"ז באוב
וראוב בדרש הראשון ובבאור עפ"ז אם ישנה ולבו עד כל עב שעה
המשים אל שהוא לעלה ואתעבלת וכמו פתחו של אולם עבב אומ בא
אלא אתר וספרתם לכם פתחו לי בתובה של נחם כל להיות בן
פורת אותות תפסר כל אב יתנלה בחור וחסבי ואתך כל.":
(ג)" והבב מה שנאמר לו עלה ראש הפסגה ושא עינך ומה ושב
תיגב ונגרתה וראה בעינך כל ועל גבה סה' בברכות
מלב עב פלב בעבושין בפט אל הפה ל. להיא עב ובה פי
שוש פיא נעבה אותם פרעה לו כי לא תעבור את הירבן כל
בפי בלב בדעט כי. עפ. ונחהו שבה בוסים ראש הפסגה ראש
שיש פרבים שם בשם את נשה שנאמר עלה ראש הפסגה יש
פרבה גבולה גנו וכל הוב בראש פסגה לשון פיסוג ופרבה בבא
ופסגה ועולה ופסגה ונחבר. ובתלים סו' את ובן פסגו אחוגתה
ופסגה" הגבהו ביחומתי כגו אשרות הפסגה (בבחים יג) בתשגיגן
ריחשי. ומב הגב לשון פיסוג הוינו כמב בשנות מל' פרה מפ
ואת. אבוב שנים כל שלשה לחון ופסגו ואונגו ופרשי ופסגו כו ופסגו
ואת. אבוב שנים כל שלשה לחון ופסגו ואונגו ופרשי ופסגו כו ופסגו
רפ ולך בב עאר נבו כי לא לעלים הוחל כל שהשר מפ הגובה
ל שאהבה שני. והבב גהו העגין שעלה בעלם נבוה וראה אותם
משם ברחוק לבב ובה הוא גב תעלת לכל ותובו סגולה שבכל בה
נבוה שיאור בהם בחור ישה שובכל להגשיב מלעלה לוטה עלוי אלעת
עז. תרתם עם בלוש העלאת ון כלל אבל לא ובלו כל ישראל הבע
לעבוה

לעבודה בו בתורתו אומנתם עשה תורה הגדולה, ואפילו שהיה עניו
עלה ראש הישיבה עד שמנו אחיותיה הגבוהים פי, כל מלא
הגבוהים והנעלים יכלו להגיע לבחור בו עד שהאמות על הרים,
ואפילו ראש הישיבה בהן שער החמשים שכו מקבר ושה. כימעט ועפ"
שעלינוסם שמה למטה כל וכך מאאד הא' מן הר גבוא יסוד מאתא
הר נ' כו שער החמשים כו עכ"ל. וכפנ' פי' הברכה פי' ראש
הישיבה עד הר ההר ונם כל פי ושה בהיון ונמת גה מבחור
שם מה'. אבל בסיוק להשתלשלות עלה לשם מ"ג שהוא גבוה
משם מה' וגהו עלה ראש הישיבה שבחור בו על עליה, נם מבואר
מלך בבה ואתחנן מאעשב פעל נב עיר ראיתו מרחוק שהיה
נשק אתעבלי מעבו לעורר בחור אתעבלת וגהו עמן ברכת
המדות נגהו נשק. לכל ישראל, וגה שאינל פי' אין עומדין בלב
עב ואה אלעבר מבולה תשלה יותר נמעט שאין לך גבול במעט
ותר ומרבעה מעשב לא נעבה אלא בתשלה שנאמר אל תפל
דבר אלי וסמיך לו עלה ראש הישיבה ופירש בגמרא תשלה
בו נתשבות לך להראותך אותה הרי מה שראה אותה מראש
הישיבה תשוב נעשה ונם עיב פעל הדשבה לו שתרתא
אומנתא וכן להיות אתעבלי מעבו לעורר אתעבלת ".
קבור, עלה ראש הישיבה לשון פשטו אחיומתה, ראויה מרחוק
להמשיך בבחור תרתא אומנתא וברכת המדות הנשק מבחור
עיני המבה בחור ראוי,
ועל בילוק הנו תתבב תתבב נתן בת בעינו של נשה וראה
מכל העולם ועד סוף שנאמר לך בולסו תגיעם עישק, ועוב
עלה ראש הישיבה עלה היינת עלו סלו, והפנ' פי' ראש הישיבה
גהו ביוב שהוא הוי בעלב אלעם והוא הוי בשם מ"ג.

והיינו בתיבת הפסוקים יש שם סלע ונם שם היה חוג לשם אלקים
עולה נומטר פ"ו וכאן חסר אחד לפי שנאמר ותחסרהו מעט מאלקים
היינו שער החמשים . ונשה לפו"ל שבותיתה השוב שער החמשים
כו' ואפ"ל גה הוי עבוון לבם מותה כו' ומן סוכה חסר ו' נומטר פ"ה
היינו כי סכה לשון סוכה פרות העבים כמ"ש הבחיי פ"ה מאה
והוא אבל ותחסרהו מעט מאלקים , ואפ"ל כי פה אינו חוג לשם
אלקים כאן הי' פעמים טוב וטוב היינו את האור כי טוב והי' פעמים
אור הם נגד חמשה חומשי תורה וגהו המאה ל' כו' והם אור
שנברא ביום הראשון ועיקר מאה מסוף העולם ועד סופו כו' ואפ"ל
לפ"ז נכ"ל פסנו אחרונותיה הנביה הוי' לשם סלע כי פסנו היינו
סנ פ"ו הוי' בסלע בשלב אלקים כל"ל בשם הפנ' , עוון פסנה
ל"ג פה עבר פעם אחת הבדק ובאאל פאל סלע פה אלבות פה
עה נומטר אלקים כו' נם בוגה נע"ל בק סלע ובכל אותות כו' פעם
אחת הבדק כו' ובאאל סוף מ"ל סוכה הוא אור הגנוז בבוקר
סוכה עה נומטר אלקים כו' . "

קיצור , נתן כח בעושו , כי אז הפסנה סלע פה חלק טוב הלק
אור , אור שנברא ביום הראשון שנגנז בחומשה חומשי
תורה . אז פסנה הוי' בשלב אלקים רק ותחסרהו מעט מאלקים
פסנו אחרונותיה גהו הוי' בגיבוב אלקים שתהי' כמו יהושע ,
(והראל בתלים סמ"ח יב כו' וגל' ונמצא כי האחרונות הם
כתרגומם באור העיר כו' וגהו פסנו אחרונותיה כו' עכ"ל . ואב
ש להעיר עכ"ל מנהג הפרחת באור שהוא נכ בבוקר והוא
אות לגב כו' , ועמ"ש בבה"ח אשי התורה בעמ' הרים ברים פרחים
מאור , ועל בחאל ויהי בחצי ובפ' שלח בעלב א' מעמ' ויראהו הי'
את כל הארץ בפ' הברכה לב א' ו :

ואתר

(ח) ואחר שראה שלא פעל הראי בתוך האהל רק ארחנן נתייעץ
מעצמו והביא לפני מדינה הלל בתורתו אומנתא עד העלאת
מ"ן. (כעין בלעיל אור בגדינה בתורתא אומנתא נמשך עד שראה
את האהל ארחנן עוד הועיל לו שתורתא אומנתא בו, ואפשר לתפ
בהא זה גם מי שתורתו אומנתא מפסיק לגמרי ואם צריך להעלות
מ"ן. ושאם אלו היו חאה מעלה היו מי עד עסק התורה, ויהו
כירושלמי פ"ג בשבת אותשתין במפסיקין לגמרי אור בחשבון מ"ל מי שתורתו
אומנתו אל"ל לגמרי אינו מפסיק. ואפ"ל בהמבון שנתייעץ והביא לפני מדינה
בבחי' שאשא האור מעלה לגשה ולא שלא יפטרכו לתפלה שלגשה
מעלה בגהו רק הגדינה של מי שתורתו אומנתא לבד, ושאם כל
ושראל שאפי' רי וחנן אור בגון אם מפסיקין לתפלה אלא המבון
גם בעסק התפלה שלגשה מעלה והיו בה בחי' גבוה עב בחי'
שאשא בהיינו הבנטול ביחובא עולאה, ופעמן אנשי יריחו שלא הו
מפסיקין לגמר בשבולו פרי שומשך בחי' ואהבת בכל לבבך ובחי'
אחר שהוא יחוד כולם בתא בבה בתובים השלושי, וגם גם עמן
שנפתח השם לשם בלגת בשהם בבה שחורה אם ונאה ברגש
השם בהפי' אל' פלגשה שחורה אם בהסתם ובגדים אעפ"ל שנתנה
השם כי שם ומנן הוי אלגים ושם הוא האור יחוד לך הי'
הגדולה כו' שבטלים באואם. ולכן כשאור לגשה השם האחה
בבחי' יחוד אבי נתגלה האור עד התבוננות ויחוד ועד המגד שהם
גם בחי' שאשא כו', וגם שנפתח השם כלגר שגרת לתבו ותוך
תוכו התבוננו ויחוד, ועמ"ש מענין פי' שם בשבת שלגה לעניים
בבאור עפ"ה והי' אבי תבים בתרשו בסגור שער רת, ועי' בתא
סבה ואתה תבוה באנו עולא באוחיתא כו' עד להעלות נב תיגר
אנ עד כה עולאה בלגת בבה שהם, אנ מעין גדרינת תסובים
הראשונם

הראשונים שהיו שהיים ט"ו שעות ע"ל בלילה בביאור עפ"י ששים
הוה כל אחת היא יונתי ברוש הראשון. אבל עיין בתו"ר והו"ר אור
הלבנה שהוא בחו"ר יהושע פס"ד לבנה יהו"ר כאור החמה בחו"ר
משה אל שגה יהו"ר לע"ל וגו' בעמודה ודלו לעבוא עיין גה נם
עכשיו והוא כי משה נתנבא בגה וגהו עב"ר בחו"ר כולם הגה
בחו"ר שנם משאב הלבנה היא בחו"ר לולה אך שנם בבחו"ר לולה ודל
להיות בחו"ר גה כמש בגתב בלג עפ"ר עפ"ר הלולה הגה. ועל גה
בתא בבה ותפל אסתם והוא כשהו"ל היא בעברינת אספלרא בהרא
כל) וגהו שאור להם כל נש שמע ישראל כל שמע בבחו"ר שמיעה
עכ"פ כי אם הו"ר מתעים בקשת ואראה את האלף הו"ר מושיך
בקשות בחו"ר ראו"ר שאינו בומה שמיעה לראוה ולכן כלא כעל אור
להם שמע ישראל בבחו"ר שמיעה עכפ"ר והמעת מושיך מחבה שהוא
בחו"ר ראו"ר בבוש שהוא בחו"ר ראו"ר בבוה שהוא בחו"ר שמיעה כמש
בתא בבה ואלה המשפטים. והש כל שמע שם ע"ר הבתי כי
גם הויט בן הפ"ת לבדר בורות הפ"ת ניבנים שנכלו וגבל עבואין
לפש. עלוק כל ועוב ההעלאת מ"ן ודלו להבע לעבוינת ישראל ל"ראש
שהוא נב כמין עבוינת משה הש כמשות אוה"ר נעוב עפ"ר לא
הבוש אין ביעבר ולא ראה עול בישראל שיעבר על עבדי בחו"ר
הבוש אין ביעבר ולא ראה עול בישראל שיעבר על עבדי בחו"ר
אתכפייא עב"ר שייך בו ומעה ועול לכבוש את יבדו. אבל ישראל
כי שרית עם אלקים. והו בראתהפכא חשובא לבורא לפן אב עול
ובהו עמן הוברינה שנתיעל משה להביא לבע"ר עיר עב"ר שמע ישראל
כל. ובהו כמש בבהו"ן פל"ר אור בלב כל עפ"ר אחות בת אבי
היא בגמא בעלא מבי. אבא תכוה כל) אך בעור שבוש את
הראו"ר שיראה את האלף בעברנב נכוסה לא הו"ר בל כמ"ש כל
ואב

(ואם היו אנו בנו בבתי ובמרחבת משכן בירושלים כל) כי יבואר
לעלה שהיתה עיקר בקשתם שיהיו המשכת אלקות מעלה למטה בלתי
סובת העלאת מן מבוחרי חסד בדעבות כלל (לא) שיהא הבוחר עיר
המשכה שלמעלה למטה והיו בכלים הנדעבים ומולא בגם בפסל האבוקה
ולא בזו הבוחרה שעל התפלה שהוא בבתי ולחמה שעת בלותא שעת
נבא ובעלתמה יש טורת וגהו ענין ותתן שהל בו ובם לפעמים גה
מנבת לפי שעה בו, אבל כשיהיו המשכה מלעלה למטה בתי אבוקה
אבל ממילא ובכלל הנדעבות בגם באבוקה ואמנה גו רגה משה להמשיך
מלעלה למטה עד עסק התורה, ועמס בהלה עפ מאור הגדה חפ
ובגא עפ לזה הי לומתחק בו שבתי גו מלך ממתה ושם בתי שהלחמה
שרשה מגא עבד הי אוש מלחמה ברכו של אוש לבנוש והמתה
שרשה באה מן המשכה מעלה שאבי ממולא מתבטלים העלומות והדעבים
בכלים בגה בפסל האבוקה בו ואבד לולחמה בלל ועמס בלעבת
פי ראה סבה וכל בניך בפסוק ורב שלום בניך בו, וכעין זה מבואר
בפנים פי ואתחנן בבה עלה ראש הפסגה בבה אינם להבין
(2) ובוונת משה היו להבטם לאבי כדי שלא תאו מים לעולם וכוו
שעשה בדבר שהוציא ושם כל מדעבות הנמשה עד שאולי לא
תפסידן לאותם עוב לעולם עכל, והבוון בל כלל שעיר שעשה
היו נבטם הנו באום כל הנדעבות להתכלל בגם בפסל האבוקה ועוד):"

(ט) "ומיקר ושרש הטעם לגה לפי שגשה הי בתו ונתן גה
היינו שם מה רתינן האבא שאבד מרוחים כלל, ושאבד
והושע פני לבנה הוא שם בן שנפל בשבירה ושם סלע ובריך
מרוחים (ועל בסדור בברכוש בהמ"ב בענין ושה תינן ברכת הגן בשעה.
שנדבר להם. הגן ויהושע תינן ברכת הארץ, וכבואר אבה ג"כ
בתא ספ בשלח בבה להבין ענין לתם משנה נבבה אלהו היום
ומן

ומן הוא בחור טל אתערבל שלמלה מאתערבלת, עב רבה ושה להשיק
בחור גו ברחבנות עוי עסק התורה שיהיו המשכה עב לחם מן
השמים והס גילוי פשטות התורה וכמ"ש במא"ר בענין והמן כגרע גב
מארבל בהיונו מלי באמרה כול עיין בולקט, ולם ועינם מעין הקבלה
וכתיב שם הקבלה ומכן השהם אשר אכן השהם מבתם של יוסף
תמס אור מלמלה לעטה ועיב מעולא יוסף הי לו בן אחר התכלות
הנעבדים מלעטה למעלה במ"ש במא"ר עפ בן פרת יוסף בן פרת
עלי עין הל למעלה מבחוי עי רבתם בשמע ישראל כול ומעמן המאוי
בעשה היונו השרש בשם מה מאבוי שהוא השיק מבחא באלף
ועל שם מה התבש כמבואר בעת שהוא עוי ראוי לבב, ושרש הטעם
שפעל גב עוי מאיות מרחוק היונו שעשה בחוי אור ועל (עי
בתא רפ בראשית סרה השמים כסאי בעמן ואל גה אבוט)
לרובים ומשתבלים בעבודה גו (היינו שיהוי בבחוי עמ ונכה רוח
ולם בחוי התעוררות ראוי שלעטה בחוי ונתם לאסתכלא בוקרא
חולכא, עי בתא פי ויתי בבה יהודה אתה בעמן מאוקן כי ראה
הי, ובסבור שער חג המצות בבה והבין בתמס ביאור בשתי המקרים
בענין כוי כי עין בעין יראו ובכוי היתכלל ברוך שיתן עינו לעטה
ובלעב בשה"ם בסבה לבבתנ בכוי ואתת ועיטיק) שיכלו להביע
אלי בכל אור. ובור גם בגמן שאין ביהגל עיים (כי כאשר החכמה
מאירה מרחוק היא כועלת וכמ"ש ותבב אתות מרחוק לבעה,
ואירה מרחוק יש שות אתות עפ אור לחכמה אתות אתי, מרחוק
ואבגל בירה יש שות אתות עפ אור לחכמה אתות אתי, מרחוק
עפ מרחוק הי בראה לי. לבעה עפ כי אל ביעות הוי, מה
עשה לו עפ ומתם ישראל מה הי אלינק שואל ועינק כן הבוא
הבתוי שם, הרי ובואר בראל כאשר בחוי תבה הנל אתות מאירה
מרחוק

ורחוק מן ורחוק הי' נראה לו כי הוא שורה בתבה כמו הי'
בתבה יסד אחר ונגה נשמר בחוץ לבעה ובתוך זה בין, ועמד גבה
בלעת בבה בום השמעד בנישין תהא לבון, פמ שמר היא הגבה
שהתבה מאורה בבתוך ריחוק וכמו תשבב בין ועוד, ואעפב פועלת
הרבה, ועיין עוד מעמן ורחוק הי' נראה לו בלעת פי' תבא בבה
הוא הגה פ"ב ועמד סבה באת תוכת התורה ויבאו אלוק פמה
בעני אמרתי אתבמה והיא חוכה מוב עב סלת הביאור), ושאב
אם היתה ראויתי ינקוב עב אעקרה נא ואראה היתה בבחוץ אור
פשוי בבחת גולו נבדל הוא כל אדם גוכה אלוד בבתוך גולו ובעון גה
והוד לעלו וראו כל בשר יחדו בין גלוי בחוד ראוד נכתשב אב תשמבב
עוני עורים בישעוד סוד להב ת, בל עב הושבה נבחוד עינא פעיחא
ובן מנ ימא שאוה בהם עלמא באתכסיא בגלוי הם בחוד עינא
פעיתא בין עין בעין יראו בין ואב נבאו בעורות בוחרים ופמ
פתב הי' ועבב הי' אם הוד אשה מושיב בבני בחוד ראוד שוהוד
הושבת הבוטוד בוהב בושה בבתוד גולו בבתוד אוה פשוי עב יהוד
גם בכל הנבראים כמב כל בשר בין ועד סבה בום השמעד הלל
מב. והעבור סעוד ב איב מעמן שאתב גהו כשהתבוה מאוחה בבחוד
גלוי בין ועוד)"

קידור (אות ת') ואתה שלא פעל הראוד בן ורחוק מראש הסמה
שגהו פעולה לעום העבה נתיעלף להביא כלות הנשאות
לגבריות הארה בשום פמ חגה ביחוב ששגפתנ השגש עב פי
שב שעב ישראל הבם שאינם בוה שוועה לראוה אב הבעת מתבר
תוב עב חאום את הנשוע הבן בתבוה והיום עב הבוחרים שבהם
ועב מושיבים היתור, שעב שם ע', ישראל לו ראש ולא ראה עוד
בישראל, ונש בחוד ומתה שנכלום הנעבדים פנם בפמ האבוקה
וגה

וגם היא בקשת ושה ורב שלום בעיניך . "

(ט) . ושה שם זה ובגבורתו נשקף לחם מן השמים שאין בו פסולת

כגרעין גד אילו באמה . ושאב יהושע בחכמת האמת לחם מן

האמת שבריק בורור פול ועיר הראוי מרחוק הושיק אור גלי בעמן

ואל גה אבוס אל עמ ונבה רות , ותתבק אתותם מרחוק , אחבוה

והיא חתונה גמל , ומה מרחוק הי נראה לי ופוו עיר תשבב , והראו

מרחוב גהו אור פשוי אג היו מאיר לכל הנשיות עבר אג תשקנה

עוב עורים " :

(יג) . וגהו ואתחנן פול בעת ההיא לאור , בלבאורה תשבת לאור

הוא מיותם ולפי פרשי מאור היינו אוש מניתך עד שתגיעו

אם תעשה שאלתי אם לאו , ועל קשה גם בי פרושים בעמן לאור

האי עבר אבי שפש תשתת , הפי שהבמור עניה לי הבוים והתשמה

וגהו ואתחנן לאור , אך העני בהבוונה ואתחנן להושיק בחוי

חנון ובתור חן עיר עסק התורה וגהו לאור חיינ עיר אורה

בתשבעה ועוב בפוי יום לום ינוע אור בתאל פי בראשית

קרה עמן הקרבות , ובלעת בשהב בבה לפנים מרכבי גמש

הש בעמן בי אורתי עולם תסב יבקב , ובתוי אור גה רבה ושה

להושיק גלגלה לוטה עיר עסק התורה כלל , וגהו עבר אתר הי האורת

הוים בפוי האורת לשון ופעיל שהעלת האורה בו יתי עיר עסק

התורה כשב בלעת פי בובקר בבה ואראיתיך לירפא ובסבר בבה

הלי לי יעקב וסבה הוים הגה בלעת פי תבא , וביאור העני

ועיון בחלק מאיר הי אורת שהוה ואין

הש פוי בעת ההיא , עת הוא עבת לי בארבי שהוה ואין

לוש בבתוי בין לך אלך ומלוך ובינוע הפרש המשות הבין הוא

מדבת לי בעלת בשב בפשב תב פיג , ועבר לי הולי עת (ועוב

בוא עפ והי אורנת עתיך חוסן , לוש להעיר ועני בת עתים ,

ועיון בחלק

ועל נחמה פי' אחרי בנה עד בעמן ואל יבא בכל עת אל הקדש,
ובענין את אדם בעתו יאל עתו בא עטרותיהא באלהי עתו
בגבורים עבה עונתה, ונהיענין ונתתי נשוכם בעתם ועוש כלתה
ברבה ואהי, אבלו אמון בפיו ושתקת לפניו בתכל כל עת ובואאל
על סוס עת נגל הגל לבם הגוות ואתה הגוות על עתה בתסל
הלל פל ועל נחאל ורא בעש"ג ובפי תשובה תנהה עבה ובנו עאל
ובתב תנון כוס בגבה עבה ובגהר פי ונל בי נבה עאל עפי ועתה
ירום ראשי, ושם להעיר ענין בכל עת יהיו בגבוים לבנים כל
ונבא בעת ההיא ונכתב ההוא בואו בכל התורה לבב גאוגה
ונלות שנעשר בעשרה, והטעם ידוע לוה שאאל להאל בגל בלא ואן
בתובה כל, ועוש כלתה פי שנתם בבהה נבש ישראל ושם פג עפ"
כי היא תלנה בחיים כתיב הלא והשועות היא כל עשה, ועיין
בהרגו פי בלע בחאל עבה עפי ועיין נשם בעמן האל אחרונה של
שם שתאונת האל בי ו שהוא עמן יסוב ומי שבגל כל יעוש, ונהו
ענן הבואר בגתב תרוה בנפי סעב ואי תוא כל אלא כתיב
גרוע גרוע איהו תבור כל ומינו ונגרמא אגברע כל עשה הייע
בתל ובחיל הואן שבתוך הבי של אות הא, ונהו הא לכם ורע,
ועיין בפרבס שער האותות ספת, והנם הגל היא בלה כל
ומבטיחות בעלה בה 4 בהיים ואן כל ועל בסהן סיל לגן נבי
עאלת אות ואן וכבר נבולת בבורא היא אות הא' וכשלא יש
גוולת היא בי כמבע ועל נתב משטים בנבה עאל בעמן והבה
והל בא בבורא בה בא מנל ועל בגחנם רפ תונת בנפי עב הי
בי הולת נפיל הרגו רפ ונבא באל בבהיותה באחורי גאל היא בי
ובבואה

ובבואה לפשוט הוא הי' גם הי' והבה ע' מהם רבי חנינא
עכשו יבין נתבאר מה שנכתב הוא בכל התורה כולה והישועות היא
והיום משום בהאל בגלי היום כשנקבל מן האור כו', ובגתאל הם ונשל
בנבנה עיב בסיר בושפט יעויב אחל האל תתאה אתבנא מן ואן
הנוגא באחעא איהו בושפט והיום כו משפט באיהו חוי בתר
תחת הנלי ואן ונלי אות אות כמבע, ובהן עמן מעת ההוא בא בואן
ומבה עת חבון כו' והואן הוא ברית התכון כמבע מעמן והנהא
אל עלון, לכן נכה ענין ואתחנן אל חוי ההושבה בתור חנון וחן
להושיבו בעת ההוא היום נכה עי' הואן לבתור גלי, ואולי ואן גה
היום עמן ששה סדרי משנה וכמה נהי אוונת עתק חומן ישועות
תכה ובעת שהם שתא סדרי משה שעוב ששק בחור החונגן
בבחור עת שבהו סיר אוונת עתק כו', והנם עי' התשלה נ"כ
ומשיכים בבחור עת כמה ואל תשלים לך הי' עת רבון כי התשלה
הוא הנשבה רבהע עבה יהי רבון בתאל כבהי מגוגה ויומן והשבה
ל בבחור עת שיהוי עת רבון והיום עי' ואהבת אתה הוי כי את
סו עת כולנה בבהי ואתחנן עב, אך בשת משה הי' ואתחנן
כו' בעת ההוא להושיב בבחור תמן מלעלות כו', "
כו' בעת ההוא להושיב בבחור תמן מלעלות כו', "
קבור. סיר ואתחנן כו' לאמר עבה את הי' האמרת היום, ולם
לולם ובוע אמר כי אמרתי עולם חסד ובנם, בעת שיהוי
אוונת עתק חומן ונתתי נשמיכם בעתם, ההוא נבתב בואן
אעפי שהקריאה בחיריק כי הא' אחרונה נ"ל ואן בתבה. ואהו עמן
ששה סדרי משנה שבהם ועי' נמשך ואתחנן לאמר, ועמן ההושבה
כולל עי' התורה לאמר, עבה מלך בן שעיבר גלוי והשנת ולבות
הוא עי' מאמרין ובובהרין שיבוה כך נכך לעשות, ואמנם כל עוקר
השתמרות

השתרחת בו אינו אלא שיעלא חבוש, והטעם של הדבון לא ניתן להתגלות כי לב עלבים אין תוך עמוק כבה אם בחל בדברת קיבור, (א). בהיתור של אופשם, מי יעלה, כי הדרים ומושן, ברוש (ב). נוסל ותשרי כי חסר תפלה ולא גבת, שגם ובע עבואו, (ג). ונהון פש עשה כפש חוה מעלוס, ואתחנן, אהיל כטל, בית הלל, (ד). ונהון עבין תפלה ותרה מי שתרתת אוגנת פטור מן התפלה עד כל הועברים בטלים פטרנא בטיהרא כל כוסף כיטול חוי שהעשבים מגאל לנבי חוי עולם הנשבים ועלי. ולכן ותת פנגב כולם, (ה). חסירים הראשונים שהיו שוהים ט' שעות שרשם ומגות באבן שנבהים ומבגר בבריאה שנשם התלוגר והשבן השיגן בחבגר שמעלה ומגות באבן רק שלא בבחול חאיה כאל עבד תכם עבגן מנבואא כמש באנהה סול וגן, מעברה נא. והלבנן שיהון נבועין בה הגר ואראה להגשיך בה עיינין פוס שב ומתן עושו בו, (ו). בעתשבים הנשיבנו, הג בם, רק עבבן ורבי מאל עד סוכים אוש מסי אוש וכש אם הול משה מבנסם לאל, (ז). עלה האש הפסגה, ותסרהו מעט מאלנם, ראל מרחוק, (ח). לכן אחב אמ"ן פל נש שוע ישראל, ששנסתנו השוש, (ט). ישוע שם על בורוים וגם בחול ומתה כל האול מחונן ותבלב אחות ומחונן כל, (י). "ואתחנן כל לאמר. עבד אות הל האמרת הוום, בעת ההוא בואן עד ששה סדרי משנה, והול אוגנת עתך והוא עבין הנשבת הטהר לגלי, בהדבור משך הדבון, עושי, בחברו עושין הבוח של מגלם"

ברגש השם פא' בעניין גלגלתא בתפיא על זוחא, ונעבא הבבור
על אומת אלא העלה הצונה, אבל העיקר היא החבון שלו, נאת
היא עיקר עצם העלובה שיעויים הצונה, והצונה בעבר בעשלו סי', ובכן
עבד יחס לעלה שעיקר בחור גבת עלבותה יתי ולי באבור היא גלוי
הצונה יתי לבעל בלעתי פי בלע בבהב זי יש ספק לבי שהו את
הובע ישראל תלע הרבועי בחור אל עשיתו שם היא גלוי הבהע ביינא
פנל עבל, ובהבינאור שם הספק לבל ולי באבור היא בחור עשו
שבאבור שלשם ביינא נעשק בחור בתר עלון פו עפי, ונהי עניין
עשין הצונה של ינלם פי ינלם עלי גבת עלבותה יתי, ועוב בבהב
האן כי הוי נתן לבם את השבת ושם ספהב ובגתב בשלח
בספק סעב וינהל ברב סעאל ועד בסשב תב פנ, ופיו עושין הצונה
של ינלם שנרגים להושיב בחור הבון ותפל הטלון בבתור ינלם בה
שהיא גבת עלבותה יתי שיהיו ולב על עם ופוב בבהב בסעה
שהנבוו בעטן נבוהי בת עושי בבהו כו' ובנבע יעניו אורו לפנ
ולבות בהב, ועיין בבהב פו ובא בבהב (אל) ינלו שואל כו'
ושבב בינלם היהא כו' ובגהר הפ ובא שם ובגל ינו סעב
פעבן ושבב יש כב כו', ונהי היו בעשת עשה שיהיו נעשק
הבתם עלון לבחו. ולי עי נתנה הנם עלעלה לעטה והלע בהיום
עי עסל התרה ינאור בה מה אם בחנם כו' ונהו עטן בעת
היא לאמור ובנ "

הבבור היא גלוי הבבון ועי הבבור הבבור, בחור ולי נלע אמירה
הנשטה הבתר בולי נלע עושין הצונה של ינלם שיהיו
בריך בבור הי ינלו " : והנה

(יא) והנה אותה שלא סעד ושה את בקשתו הנל כאן לראות ורחוץ
אמנם פי' שעם ישראל וכנל סח, ושם להבין איך עיר העלאת
הבוחרים בשקר מלעלה בפ' ובברכת ושה הועל ישראל לו האש,
ובעשה נאמר ורא ראשות לו וקם ישראל פי שרית עם אלהים ושה
עלי נפ' אנש אלהים, אנש לשון שר כמו אנש הר הבית, שנאמר
אל שם אלהים, ומי בגהר שם ואראא בקפ עלה ובתאר סבה
ושה ובבר בעמין האלהים ומנמו, שבא עמן שעם ישראל גהו בפ'
ובברכת ושה וקם נאמר - בקשון שעם ישראל הוא אלהים, ושאפ
בכל ושנה תרה נאמר הוא אלהיך והיינו לפי שפשוטן גה בשעם
ישראל גהו עמן ואחר אוא' הנשבת אור תמים שגה שיוק לבחור ושה
נפ' וכל עם מי שתרתה אומנתו ופשוטן לשון, ועמ' גה לעון סח
הנ"ל להקדים תלה הפשון נעשה אדם בצלמנו כדמותנו והו
ההשרש בין בצם לדמות, ומי גה כלתי פי תבא סמה הוא בגה
פתוק ולבבודי בראתיו יצרתיו אל עשיתיו (עיין בבה מי גב
ובבואר עמ' ונעשתי בתוק בני פ"ג ובתא פי בראשית בבאור
פי כאשרי השנים החמשים, ועיין בבה האגנת השנים הראשון
מעמן נשמה שנתת בי שהרה היא אותם בראת אותם יצת ואתם
נשמת בי בו' ובבה יונת בתנוי פא') ומעמ הן נ' מדרגות מחשבה
דבור ומעשה. (ומל נפ' אדם א' מחשבה לשון אלפסק תפוה בו
דבור מ' מעשה כמ"ש במא' עפ' אדם כי יקריב מכם בו') והנם
מחשבה ודבור הוא חומר וצורה (עיין סמה הבאים נשרש בעמן
בוראך ועמנה ויצרך ישראל פו' ב' שהבריאה הוא החומר ויצירה
הוא הצורה) שהצורה מן החומר הוא יש מיש, ושאפ המחשבה
מן השכל הוא יש מאין כו', ובמאמר גה ובמע ובמאמר בא' שהדבור
הוא

הוא לא העלם המשפה שבא ליבא גילוי ואין כאן התחשות יש
ואין, משאב המשפה מן השכל נתבשה יהות המשפה יש ואין
שהרי לא היו כאן אותיות עולם ומשפה. נתבטל ונתהוו האותות
והיות כן הרי גם הדבור עם המשפה הוא כמו חוה ובורה
ואין בבורה התחדשות כאל שבדור את החוה כלל, ואעפ יש
הפרש בזה עמוד בורת חותם שעל אבן טוב שחותם בה על השעוה
שבורת השעוה נחלקה ובורת החותם הוא בורה ובורה שעל מות
(נו) הלל בהגבוה בה עלה ואי תשא מחלא בא תבא יחנקא) לא
הוה אלא מות באונס חיון ולא בחבא חיון אלא כולכא בשלה
שטר בחותמו ובוונא כולכא השואא בשעוה בחותמו, הפרי בקפסים
באבן איהו בוונא כולכא שם (בקפסים) בבריאה חותמא כולכא
(בקפסים) בובה ובולאבים באומן חיון בוהא חותמא בשעוה
ובלב אתמר בבראות יחנקא מות בבראה אדם פלי ומות
החות ולא החות שם עכל הלב הביאו הפרבים שער אבוץ
סך ועב סאל ושם פט שאבוץ הם הסיוה תלקה חבוקה עשו)
כמו בורת האדם שנחלקה על הלוח על מות (אן כמו בורת
האדם הנבראה עוד שפונעל על ערבה בשב בלבת בשהב סבה
ונתי פחנלי שהו עמן בבראות אלקים הנאור בוחנקא ומבואר
בתב בלעון שהו על מות, ועל בתאל פל אלב בבה תב נר
חנוכה ובפל בראשית בעני מעשה לו עבר בנבו) ולהות
בם הבוחה שבעבות על בלם והבורה שחלקה שם על מות.
ונהו עני אתון אתנלופו הנבר תמיד בגהר שאותיות
הבלם נחלקו ונלפו במות כמו אותות החותם בשעוה (תשנום
ומתת

ופתחת עליהם תגלה עליהן ועבד הבקר לנכי הנשקה לחתם
כ"ד: הכתים בקרים הם כמו הצורה בשעה מאותיות החותם כן אותות
הנשקה נתלים באותות הבקר על בעות וכן העשיר מהיבר כמו
אותיות הכתב מאותות הכתב הבקר וכבודה לבה, (וגהו עב
מה מאן על כבה כי בצונע על גה משה נתבאר פיה, וכמותם
גהו עמן כל הנביאים נתנבאו בכה עד בראה אלון אתובע
וכבה בשל כסף גהו כמו בעות בבעות כי יבור גהו בעות ועשיר
בעות בבעות כלל, ועד בתור שם מה מאן אין כבה נגתן ומה
הנוע אליהם יוש כוש כוא) והיום שכל יש יוש על בעות, אבל
יש מאון על בלם והיום תענת אותות הנחשקה מן המכל שהנחשקה
נתבשה והותם לעורי כמו בורה ולא נבם לה בורה כלל כי
שהוה יש מאון והשכל כמו עולם הבריאה שהא בריאה יש
מאון על בורה הראשונה כמו בורת תענת האותות על האקן טוב
ואתב גה שנעשבו האותות והנחשקה הבבור על בעות כל שאון
בגה הנתבשות כמו תענת אותות בהשעוה כל, ואפל הבסים
מן אותות התותם ומן אותות שעל השעוה עד גם בפשב
תב סיב כל חלופי אתון בעיבר אור הירח לנכי אור השוש
כל עבד מן כולב הבסים מן אתון בתותם כל, אן כמו
הבסים מן אתון הקרבין ומן אתון נעיבין כל, "
קיבור, עמן שבצא סעל בשמת אור להם כי נש שוע ישראל,
כי שוע ישראל גהו נפ ובבנת משה ולכן נאור הוא
אלנים, כתיב נעשה אדם בצלמנו, ענין בלם ובעות הוא עד
בראתיו ובבתיו תוכר ובורה, החוור בריאה אותיות הנחשקה
יש מאון, והקרה יבורה אותות הבקר יש מוש, כמו אותיות
הנתנים

המלכים על החותם, והתותם על השעוה, והם עניו בלם ובגוף, אתון
אתגלופו ואותיות הכתב הם בגוף בגוף. והם כבגופינו לשון בי בחא
בגוף. והם מה ראו על כפה, ועיין בתג בן בי עא שם משע באבן
הם העצמות ובריאה בין החותם ובין כון האותות על השעוה. "
הלה ובעי בכאן משע ובבריו שבריאה הם בבנינו שהוא יש מאין ובין
הוא כבגופינו, ובכה משע בבנינו והם יחוד שהוא אבן וכה כאן
נופא לעין. ואפלו עבוה פעא בוש תולדן בון כלים ובין אורות שחלים
נחלים לגי בחי האש תוך פון כעור אבם ראש בון רגל. האורות
הן בי בחי בנגבי בי אותות הוי והיום בי בחי אביעי, ובאבן
יש נפ אביעי ועפ הכלים הן בי בחי והם בוער שבאבן ועפ האורות
הם בי בחי אביעי שבאבן ועפ עבר הכלים בי הבריאה בבנינו
ועצמות הכל. אבל עפ האורות בי אבן בבנינו שהם עצמות האור
ובסדר עהלן תאן פי בי משע כל הדבר בשמי. והם אבן בחי בבנינו
ואתפ ולכבודי לא בשבול תיבון הכבוד שהוא עלי בראתיו ובראתו
אלן עשיתו והם כבגופינו בחי בוער. ואפ והם עלן נשמה שנתת בי
והם אבן בבנינו ואתפ אתה בראת אתה ובראת אתה שתת בי והם
בוער בחי כבגופינו עכה ":

(יב). ובתנור לעלמא להבין הנושא מהבואר לעיל סיאן להבין עין
נעשה אבם בבנינו כבגופינו כיון אבם שעל הכסא בבריאה
נבר עצמות היום בורה העצמות הבל בלם (ועי אלף ושמונים
הנכפ אי פי בות בבריאה אבם ולא מראה אבם כאן בפל הבחון
ועוד הבירוש בינו ובלתי בבה ראשי הבות שלא פי בבריאה
אבם היום מופע עלי באבן ולבן אומר אבם אנש גאן באבן שלא נבוש
ומפנל סופע כל ובשאר גלות בוהר לא בנבן בבה ומשע אבם
שעל הכסא הוא גאן) ומה שנחלן בכסהיפ עלי בות ועולם הכסא
והם עולם

והו עולם הבריאה (ובוה יבינא כבורסייא ולגבי אבל שכם
מאור החביה על כמותינו כון שאינו בוזה שנועה לראוה, ובן
אותא במאלא אות ב' סלן בות עותו אומא והם שיבטם לעלן ולבן
בלם לבפר ובות לעלן עפל, ונתל מגה בעל בבואור עפ' מאשי המטות
עפ' לאור גה הבקר כו') ובן מבריאה ליבל הוינו ון המשבה
לבפור על בות ובן עובל לעשות כו' ובון בבואה בבבואה כו' והוא
חנלן האלהה בהאלהה כו', והם יבוע ובבואר בעת שבעולם האבל הספל
והתשתלות שבעפ' מגה לגה בהשתלות הספל עבון הוא בחתו בלם בנא.
כון ספל עותן מאוא לבא נשלך ב' בבלם ואתב לגב אם כו'.
והם אפל בגה שלא פעל נשה מבונשו אל שגה לבאורה נפעת
טובה גדולה, עפ' כל שתהיבות שנשפו בגלות האחל יהיו עליו
גדולה ויתר, ובהב נבאתה בגברים תלים ספון סב נבי בגב שאל
ונטב שאפיים כו תותו הרי גה נוסב יותר נשאם הו בונה בגב
ולא הו נתרב, ובהב כל פאן, ועונ' מגה לעול סב בענון שנב
הבן גה בוהו של נשה כו' וספון יב בענון כבון ובבון, והענון
כל בבואה לעול עבן בבלמות גהו יחוד ובבותם גהו יחות והיום
עב' אספלריא הבאורה נשה נתבא בגה ואספלריא שאום מאורה
כל הנבואים נתבאו בבה, ובבואר בתאל פו' מעל בבה תה
ובות נב שעם הות שאספלריא הבאורה נבוה יותר הרבה
ובחו' אספלריא שאום מאורה עפ' יש נב מעלה באספשאל
שעון בא לחו' בכל מאבק כו' גה שאל להשום עב' אספהו' כו'
וגהו ענין בשנה סרגום בשנה עשה הנבה עם ישראל שפגהן כו'
שעון ובואו לבחו' והבת כו', ועונ' עפ' גאת התשובה גהם שאבל
בעבה אבה גו בבל כו' שעון נעשו ונברת גהם כולה, וגהו עב'
עגה פנגבו שהעגה נשק מבחו' פנגבו ועון יהו עלו יתירה,

וזהו לענבת על השונית שבהיגל היו הבנות של בן נוח עם
שבע שנות ולוהים והיו של שונת נוח, וזהו גם ענין פרם
הלא הוא אחב תיבות הוא בעל בהוא בגאל והוא גם ענין
השונית והיינו גם ושון אחב נכתב שיהיו עקא פון שנכתב ולא
יפול ויהיו הקרי ורחה על הוא בגאל והנתים על הוא בעל, וכל
נושך עד לענבח על השונית שהן בגל פוש בוגרים תלים
פון ואן, נגבא עיב והיו עליה ישרה פון, הלא ענין והיו אור
הלבנה כאור החמה פון, גם עכשיו בגלונו עד גאל ובמותנו הו
על בנות בראה אדם כוש בלעב בבה ראשי הנטות סב, אבל
בתב משפטים בנבה עאל שיו שגאל על בראה אדם ושון כי אדם
נוש הו אאל וגאל הלא עב בנותינו בנות בראה אדם, ולעל
והיו מלוו אאל וזהו ענין כי שעוים בה שבסולל ואור בום הלא
ועו בגבה פ"ב בשלח סב כב, וזהו ענין הוא אחב ושון אחב, וכל
עלות אלו נושך הכל עד האתעבלת אשה יראת ה' היא תתהלל
פ"ו, עוב בהנהות עב הבאים ישרש פון, גם כי עהב הו
בחו שאין בו שונוים כוש ואכל מעהב וחי לעולם ועהב אתם
בנשתנו ואתהפך מנון לנון, בגאל ויחי בל רבאל ופו אור
הלבנה כאור החמה פון, גם עכשיו בגלונו עד גאל ובמותנו הו
בעל וזהו ענין נשה על החיים שם החמה בון השנש און בה
שונוים והלבנה יש בה שונוים ותסרונות בחנות עהב, אבל
עד בירור עהב יהיו עליה לעלה מעהב עב ויעלב אותם נועל
לעבים לעלה מעהב ועהב והיינו עב הנש בה על אם און, פון
בגבה פ"ו שלח בעבב עב בבחון על הוא והיים אם אן
הבתר שלעלה מעהב ובלוו בה יהיו עד בירור עהב בונאל,
וגם בסדר התנונה נגבי אות שין אם הוא לא שניתי פון שעוקה
בחו

בחור גם הוא בעל כח, וגם שהיו עכ"פ שארגל פלג מעיחוסין בלב
נות לו לאדם שלא נברא יותר משנברא, והנשן עכ"ז שהרי נאמר
ורא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד, וכל הפיל בעת
לו אין כל שטוב לאדם יותר שלא נברא, אלא שעת וכל היו לו
יותר ועמ"ש וגם מאריכות בלבל פ' מאה סמהם ושמות כבדבר, ועכ"
כל אלו עשה הוא ובשם לאדם הוא את יוסף ומעם הכל שלא הוא הטורח
והכל אבל גם עכ"ז יהיו עליה יותר פון שהבריאה היא ורוחה
בורק עליה פו"ר "

למאר הבחרים עכ"פ ואתחנן, הנה מכ"ל בקשת משה ואתחנן כמו שיהיו
עדם נבחר להיכל כו"ר, כל בהנה מבואר בעת
שעה מועדים הורת פלג וכל אונם הבחור השביעית שהוא הות של
ולבים משתשים בבתר אחר לא היתה כך לעולם יעב לעל ואלו
הוכן בבית הראשון לא היתה אומה ולשון שולטת בנו עכ"ל. והיינו
כי עמן גם שהוא הות גוב משתשים בבתם אחר גם בהם כלל
מגבהות עכ"פ מום ההוא יהיו הוו אחר וגל הנם מתה בגלות כל
גוב מובים ואואל רועים (ע' גהר פ' ויצא בב מעב ועמ"ש בתא
בבה רע ושאתי הראשון נמי ובאור עכן אתם ובפי תרומה בבה
ו' ותנק באת לי. ובלבל בשה"ש בבה באתי לגנ בפי אבל
הועים שתו ושברו מובים) באואל לא מתפרשין וגוב לגמנין
ומתברין אבל לעל יהיו הוו היום גאל ושמו שהוא מלך ויהיו בב
אחר בבפ' עמו כמו אואל נמצא שהשם מלך ויהיו כו"ר עכ"ל, ולעון
מינו שם כתב וגל מום ההוא יהיו הוו אחר כו"ר הנם בלשמם
עכ"פ בגאל אונן בגוב אחר אלא נר שלו הן באומא וכן טפ במלך
אונם נבועים עולים ומרבים כפי מעשה התחתנם ולעתם ישאר
בשלומות

בשלוחות ויהיו העם בגאי עשרים תיבה באתבות אחד וכן בעל
ונהו הי אחב גאי ושון אחב מלך עכל . והא בהא תליא טעי שיהא
בגוב עם בקבועות כמו באוא עיב יהיו בבחור תרין חיעין בלא
מתפרשין כמו אוא ומילא לא הי אפשר להיות חורבן ביהב
ומבואר בבהג סי בלע בבל נבאי עאי עפ שתורה אם ונאוה
נב להיות כי חורבן בית ראשון אאי הי להיות בשום אופן אם
הי עדת עלי באבוי שנהה בהיכל נבהב בקבועות תיב כי כתב
בהיב מנע עפנו אם כל ואיך הי יב עפומב שולטן כל כל, אלא
עפט שנסתלק השכינה ובהיכל וכן ומבואר בגמ סב בהה בלאי עאי
עשר מעות נשעה שכינה כל והיינו שנסתלק כל הטם שלה ולא
נעשית לך בחור נלבה אחת לעלה ואב יכול להיות שלוטת התבנם
להתריב בהיכל ועוב בלאי עפ אולאה התרבה כל בלעב סי בן
בסבל עמל יבי הלואים . נבלא עובל שאם הי עפ שבעלי נקבעות בה
תיב לא הי אפשר בשום אופן להיות חורבן ביהב ומבואר שם
בבהג בבאור הלל בעמל הנשבת הטם בעל שבאון עכשיו בסוב תוספת
לא בסוב שרש. ונקבעות הנה אותם התמל לא נתמל לך עב אתעבלת
בהעלאות בן בתשעות, ומלאכים בבעל ונהו עמל הנשרש שם בגהר בסי
הסמוך נמנח כה עושי בבקרו שעושין בחור בבר הי שהוא הגל ובעמ
אותה שתהי בבחור עפ בשלוחות שאנ תכל להאיר ולהשפיע בגאי
בבוב, והיינו עב שהם נבורים כח בהעלאת בן וכן תמל שנתמל
בגאי בהיים הנה הוא נב עב העלאת בן בונא ובמשב בגהר בנב
עב בסל בהבו הוי בלאבו ועמב בלעב בשהב בבהב בנאוב וראובב
רחוב הראשון בסל הסמוך שאו ובוכם נבים ובהבו אחת הוא כל,
שובן עשם שבהבה בו היים מה שעשוכים תמל אור בגאי מה שלא
בא

כאן בסוף שרש: ובביעות והיינו המשכת היונחין שהם גם בגאן
ועוד בבה כאתם לגמ בענין המשכה גו עיי עסק התורה פו"ו וגהו
ענין שלעל יהיו גוף כמו אוא שיהיו בהם עם בגביעות כמו באוא
ואב אין שליטה לחיבונם ובכל ומלן אולאה התרבה פו"ו וגם אגי יהיו
גוף שנהם שון בגוותן וכתם אתב לשנהם כמו חוב וכמו בפין
משות תתן עם הכלה בהשוואה אל, ושאב כשאור ושות חתן וכלה
פו"ו, ועפב ומן גב שאם היו ושה ובנשמן לאולם היו לגם נפתי
לבהמה עכל שאם היו ישראל נכפין עיי ושה לאולם היו ומשיק בעל
בחור גו שיהיו לעל שיהיו בה עם בגביעות תמיב ובן כגאן יהיו
גב הנה בגביעות לבן לא היו אומה ולשון שולטת בהם, ובגה
ומן גב עם המיום בא לגמן ומשה בוגש ואתתן אתנת חנם
שיהיו המשכה באתעבלע וגב עבוה יה מעכשיו נמשך עיי אתעבלת
פו"ו בהיינם שעכשיו המשכת תמ"ו גה בגאן ומם בעל אינ נמשך כאן
עיי אתעבלת פנל בבהב מ"ה בלעי ומשה התתן שיהיו נמשך בחו"ג
עיי אתעבלע ועם עבוה אל גם בלתם אתעבלת ועוד בבואור עם
ואחשתך לי לעולם ושם פלב פי מו"ו לי היינם בחו"ו עתן וכתם שהוא
בחו"ו אם ולבן הוא לעולם כואבגל כל ינלם שנאמר לי אינ גב פו"ו
כי בחו"ו עלי נאמר בו אנ היו לא שנתי ונלן אמת עם אם ראמון
פו"ו ופיו אמת עב מלבא מים אשר לא יכבו מומו כמם בבואור
אלה מסעי ויפתח משה, ומגהר פ"ו יתרו פו"ו בגאי עו ובה
ובגא מעבן ובגא תמיב בלא פסיל והיינם לפי סבבנים הוא התגלות
עתיל כמשם בגהר פ"ו בשלח עב, ושאב בגאן הרי לפעמים
נאמר אבלו מים מן ים שהוא גל והיינם לפי שעה ומר גאן יתרב
ויבש פו"ו כמם בגתב תרומה בנסו עב, ועוב כי בגאן יש מבהב
המעכבת

העכבה, משאב בעלי חיות שאולא מהאי עלי כאן הכל ימין ולכן
ואחשתיך לי לעולם כו', ולפי שעל יהיו אוהבי בל יבצע בל יסע
ותבונתיו לנצח כמשפט עזה בלעתי סבהי שומה ישראל עב, ברוש הנפ
פהי, ועל בעמהה שו ספ מז, ולכן פור המוע גל כאן ובלעתי בבהי
ואתחנן שבעשת עשה ואתחנן אל הנו להעשיך בהוות בגאל ובחו עלי
מהיות עם חנון ורחום הנו שנעשך בחו חנן ורחום להיות עם
הנו שעיב לא יהיו הפסק להפסעה ועל גחב נשא בעלב סעא בפסי
הפסוק עושך תראובה ותשלום עזה שאנן לעתי אתנר ועש פו
עושך תאובה, ועבב ולבן פו ואראה את הארץ שומשיך ואשמחתא
בעלי כו ועל בעו ספב הפסחים פו בום ההוא יהיו הוו אהב
ונתי בואל, ויש לחבח עם פו הארוגל בלעתי בגבהו הל כי בעו
עם פו כלו הטוב והטוב והיום עי התבלות עלי חות שואלא
מהאי עתנא ובון שבן לא יהיו תורבן ביהוגל כו', והיום גב
עש הארוגל שבגוב יהיו נבואין תעיב עש כו באלא בהיום כי
עכשיו התבלות עתנא הוא הל בחוב כמבע שבואר בגתב בשלת
עבב ולבן יש בהן עש, אבל לעלי שנם בעוב יאור עלי יהיו הן
גב בחו תרין היעון כו אלא ועוש בפו עלי עשור שלעל יהיו
הבער של עשרה שנון כו', והם בעבה בשבת אוחם אתה
אתר ושוב אתר כי גה ורה על שבת בלעל יום שבולו שבת
כו שאנ נאור בום ההוא יהיו הוו אחב ושון אחב, והטעם
שאול עי משה רוצא היו עום נבתי הל יל מבוה טעוים, האו
עב מש אי לך ארץ שולבך נער והוא שרו של עולם שעלו נאור
נער הינתי, משאב אשריך ארץ שולבך בן תורין היינו
באב באבו כשעבל אאנא כמש בגהר סש לך, והם יהושע על
גב

גם נער לא ימוש כי ולכן אולי שר צבא הוא שהוא נאמן עתם
באתי, משאב מוי ושה כתיב אם אין פטיך הולכים עומדו
ועכ אם הוא מואתם לאהל עד ושה לא הוא התנשבה עד שר
צבא כי כאל מבתו פטיך מוש עכ הוא בבר ונתנ והוא עכ כן
תוחון תורות ושעבוד, הכי עבוש בתאל פי בשלת סבה ורא
ישראל פשי ולאוות בחוי ומשה עבמו שלו ושה שאר ונבא
הוא הוא שמשיך משם הוא בעלי בגאל כוי, ועוש בבה ואלה
המשפטים פשי כי תקנה עבד עברי כוי בגאי עלי ושה ופי
ושה ושה לא פסיל טעוא כוי, הלי מוש בגאל ספל ושנה
תרה אור ושה הוא אלגיק נפשי שוע ישראל אור הוא אלגיע
והעמן כי פי הוא אלגיע הוא בהתלבשות אוא בתוכ. ועל מחין
בגאל והוא אלגיק הוא בהתלבשות האור בגוכ הוא הוא בא
אלגיק עלי, והנה ושה נבה לכוש והוא בעלה בוטרופתא ועל
אוש האלגים פלוור שמשתרר עלי שם אלגים ועל שה בגהר פי
בלי נפכ עפ המלאך הגואל, לפי עדא לגוכ הוא באבי הוא
אלגיק ולא אלגיע שהמי ושה הוא הנקה לעלה והבתוי בו שהר
נבה לכוש עכ על המשבה מבתוי גו אור רק הוא אלגיק יאבל
מתון בגואל ותשב אל לנבי בתוי אלגות כוו לישראל לכן אור
הוא אלגיע כי והיות כן שושה הוא לעלה והגולו שבגוכ באבי
משאב והוא עכ ושה הוא וכול והמשיך בגוכ באבי שוהוא עכ
גואל כי שעל גולו בתוי גו אור בוגא הוא אלגיע כוי, ועוש
קלגי בבה אלה פלגבי המשפטן בפשי ושמן העבות אשר פלגב
עפ ושה ומ בתאל שבה ואתה תבוה בפשי להעלות בר תיוב
שהו

שהוא בחור משה ושאב בבחור אחרון כו׳ לפי שנאמר בו בתוך
לסרוכת, גם עצם הסרס בין הבר ובא כו׳ ומשם יסרתו ושאב
בבחור ומעיין נמות הי׳ ובא כו׳ מעיין הוא תבואה בחור משה והיו
מושך בחור בתבואה יסר אחר, גם כיבואר בזוהר פ׳ בא פטן
שפתו שהלבים טו׳ יום מלואה ואתב עד יום שלשים הולך ותסר.
ק אברהם התחיל להאיר שנאמר בו מי העיר מזרח, ואברהם
עד שלמה טו׳ מדות נתמלאה בוסלים של לבנה ואתב נתבעם עד
בבעל הי׳ אורה הולך ותסר ותב עד שהכנסה לאחר עד יהושע
שהוא פטן לבנה שיש בה מלוי ותסרון לא ק אם משה שפטן
פטן חיה הי׳ ובנסם לא הי׳ אתב הולך ותסר כו׳, וגה יש לבאר
עב יב בוא עפ ושעיר אחב לחטאת להי׳ מעטן מפ בגהם פלגי
בהה עא ובתשובה בגמ׳ סעם מעטן ומשם אלגים את שם הוא הוא
הגבולים שהם כ׳ שנות הוי אלגים גוב שבאשר הם בחבורא ויחובא
הב מבאו שהם הבגבולים והיינו גם גבול בעיר אלגים כו׳. ושאב
בשאינן בחיבורא תב כו׳ על הלבנה הוא הבעל כו׳. ופיון
שפני משה בפטן חיה הי׳ מושך בחוד בו שיהי׳ בחיבורא חבא,
וגם ושרש הדברים מבן בלשון הבשה ואתחן לשון מתנת
חנם כי הנה עבד כ׳ אנשים אחב עובר על הנגב ואחב עובר
על האחל כו׳, והבדון אשר עמן לבהן הוא בכ׳ אופנים,
הא׳ מלמטה למעלה הכ׳ מלמעלה למטה ובמ׳ וגה עפ והתקבצו
מחבבים שגהו עמן כ׳ הסרטות בגם שוע והי׳ אם שוע ובמ׳
גם בתאב סם ושב בעטן ונתם לבם והלבים בין העובדים, שהבים
הוים כ׳ בחוד הולך וסבה ושות בבבר שנשתיין שהם ושסה
בין ובין כו׳, הנם מתלה בן כו׳ עמן היחוד מה הוא וגה
מה בלגם בבה הי׳ לו בעובדי הוסבת סובע מוסבע,
ומ להעור

ויש להעיר ומה סבה כי תשיע בעל המור לעשות הישר בעיני
הי' שיש כי השגחות כו' , וגם כמה בתא"ל מי בא בסבה בעצם
היום הבה מי' שם בבאות שיהי' גם בבוע כמו באצי' , ועל זה
בתא"ל מי' בראשית במאור עפ"י כי כאשר השנים החבשים ,
והנה מי' ענתה נוטי' הוי' בבאות הרי שבהו עמן היחוב ועוכ
מעמן סוכבת נאולה לתפלה היפל נבהל בפחיאה בעשה אצי' עב
והיו לבשר אתב , והנה בגהר מי' פעמים ברוכ מעפ' ומין תתאון
עמן שנה היונו ומי הלבנים ושנה לשון שיבו שהלבנה משנה אור
השמש הנמשך בה שהאור הנמשך ומנה להאור על האמ"ל הוא
אור של תולדה כמו בסש"ב חפ' בפמפו וכמו בעמן מי ברא אלה
והיינו עי' הפרסא כו' והיחוב להיות הנשבת ומין עולאין בומין
תתאין ועמן ומין עולאין הם בחושבן ושבו שהם יא' יתירים ,
ם להעיר מעמן אתב עשר ום מחנרב המקואה בוא' בפ"ג
ואל סוונים היו בה כו' שהוא עמן עשה"ב והיוחב שבעשה אנבי
הוי' אלקיך כו' עמ' בהנהות לבה בבפלו , וגם ושבו ומין
עולאין לומין תתאון ומומ בבוחר שחוהה אל ונאוה ברוש
הסט בפ"ו שבוים ומ' בבה' ובוחר שור תמבת הבות ברוש הראשון
פפ' ומ' עפ' בארו תערות בלשם ושמע עמן היחוב המע' אפינו
מים הנשבת מב' בהו בולו תכמה עולאה בחו' ובה ובבא מעבן
שהוא עמן השנת הנהות באואפ' כו' , ואב היחוב בעמן ושה
מתבא בגה כו' , ובהו מ' ומעבתי לך שם כו' ומ' מגה בבה'
בעבפר סיני באהל מועב ומ' עפ' הגהר הפ' מ' בנ' עלי
בפ"ו אלה תולדות מ' אלה פפ' כו' ובה ובבא מעבן כו' , ומ'
בבה' כי בום הבה ובפה ברוש השנ בפ"ו והו המקרים האלה אשר אנבי מצוך כו' ,
ומעתה

ומעתה יובן ענין שבועה זה כי אופנים, וכמו כלל בכיאור
עפ"י שנבה ישראל בהוש הראשון שגהו ענין כי בתו
שולבים שולב הוי באמונת הוא ענין ההשכה מלעלה למטה
ושולב אבי בהוי גהו עב"ה העלאה מלמטה למעלה, ועל גב סי
ועמן כי שולבים אלו בשלב תב סג, גם בתי עמן כי בתו
אלו מהה אבי שפתי תשתה בסבור שער רה שגהו אמן פורע
בפרוש ונוגל בשם, וש שיטוי בפרוש זה אור בהמלוי לגל על
מלמטה למעלה ובכיאור שנבה הל אומר שגהו מלמעלה למטה, גם
להעיר ענין. פרוש בפרשת הנפש שהוא מעולא לתתא וכן בהגג
לכן גם השובר ומלו לבחק גהה תרומה ל"ש ובחוק בקותא מתא
מולא עי רעב ענב בראשא א', בהרגג סנהס בגל רוח עב,
בשעב נעשו. ומנב וישראל אחב וכן רחל ולאה. והנה הי
שעה רחל הי מגולה לאה, אב כשנעשו אחב גהו עב
והיה וכן ומנב גת גפ הוי וישראל ל, ראש גה, אב כשעב
נעשב עב בוים ההוא והי הוי אחב ושוו אחב, ולכן סה
אחב ואלו אחב ומוש בעמן ההגאות א' מלמעלה ושבע מטה
סעב מעטן ום אחב בגאי ען שבועות שגל עבדת ועל שעב
מעב מעטן ום אחב בגאי ען שבועות שגל עבדת ועל שעב
בבואר שם גי שרים עשר גה ותגב והי שבולם מתנשרים יחב,
אב גהו כוש האריגל שלגל, הי העס בבגא מלשרים יחב וכוב
עתה הוא כשעב. "

הגהות לאות א', שאלו ושה הכנסם לא הי חורבן ביהמ"ק, בהגב ובאות
בגבוה תלים ספו סב עפ"ל אב התסב כי אתה
תשלם לאיש כמעשהו גמי חב ואם אתה בוש אותם הה ניים ואוש
תרב

חרב לעולם, אל יהי היא ישה. אל מושב באפיך כי חיתי ומחיי
הן נצרוים עכל, והטעם לי עשוה בא בעטן על שם בדבר
שנתנו לו האבות מחייהם ונם אמה"ר איך בדר היו כלות מבת
על ראבן, ושאב כל המלכים באחרו ואפילו שלמה הם סרטוים,
ואב אשר הו עב ששים היה מלכות כל אחת היא ילדתי כל
יכון שהיא על ראבן ובאבן כולו מאיר התנלות עצ אשר הוא
בחר אל הולי. לא שביתי לבך לא היו משתבה עינן הבהמ"ל ולא הי
תרב משאב בשלמה בם אותו, אומ עי. על ראבן מש ואולשבוא
עי תבוה בקרואה ונם בשב סוב מבואר שהשראת השכינה
בבית ראשון היו עי על ראבן ובקרואה לי התלבשות מש בעל
בקרואה ואולי, כאשר בדר בם אותם היו מאיר בו על ראבן
מש רק עי מעבור בקרואה כל, ועוד ל היטעם עשוה בתאר
פ יתש בלב עב בהה הים להבן שרש עמן יתן תרה ולבך
נאמר כי לא אדם יכול כי בבתו אדם כל אבל בבתו עתלא
לות שאלא שאון שם התחלות הדברות כלל ולבך אין שם שומים
כלל, והו שאמר שואל לשאול ונם נבת ישראל פל שואתר
שבבר ניתש לחר אל העבור הולבה מאמ כי ולבות בית
ומלם עלון כי לא אדם היא כל, והו שאמרה
בדר עלרה
תנב רמה
שנאמר לי
בשואל אל
לי סלע ולבן
אם הוא

עלה כל עב, וגב נבי בדר כי מאותיו בבטו לי, וכב
אומ גב לעולם כל כובואה בשותה טוב סוש וכולנו
סל טל חוג נקב, ועוב יבה בבואר עם ואתשתל
ואתר שרש בדר ובתו גו שאומ גב לעולם עב
הי בוש בהמ"ל הרי הי עים ואומ חרב לעולם,
(ל)

הלו גם חצרות הבית לבד כמו שיתגיים הלל בעצם עצמו כתיב
לא מבה ובקא תשלם. הלל גמר עיון מעלה ומשוע ומעצם בעני,
עניו ומתעבר ומעבים עב לעל עם מעהת ומהאות מאלו כולם
כולן הם חטאו ומגרה גו היא כל אלא שיהיו בפנים גו מעהת שהו
משה אלא בהכרח לברר עהב טוב.

הנהגות לאות כ' בענין שנים ובעל ובאו, ענין אמה מגיע
אתעלה משאב בבתר תתרישון עמן לא שניתי ואתשבם
לי לעולם מלות שואלא כל יהיה גוב נב תרון חיצון משה אמר
בקשם תרבי הנו אלעיק שם חוה ברה בחוה כו בנים, נב
לשון נבחות כלות עמן היחוב, (ג), ומהו אעברה נא שה
בהם מו שתנתת אוניתת פטוח מן התשלה (עי בגה בסבור
שעה הנם כי התרה על חיי עולם והתשלה חיי שעה וכ"ל עי"ל
שעה והתפלה מעשיק מהגבות כמו אבל התרה מעשיק חות
בגאל העל עולם והיות מחוב ולכן כשתרתת אוניתת שמעשיק חות
בגאל פטור מן התשלה עב בכל מאתיים שם ומעב ומענין
תרת הי תמיה ולעיל מומר כשב לשון שם אוהל בהם כל
לפיב לו חיי שעה עב לשון שם כי שברשו מחוב תבונו
באלב שהוא לחתורה העולות, אבל תרת הי' תמיה חיי
עולם. מחוב פשוי בחוב. ויהו בתפלה מב מבקשים בשמן
ירושלים בית בבר כי, והטעם לגה שה :

(א) " ואמרת להם זה האשה, גבר"ה פ' נשא שיוק ברגל ג' בשעה
שאל הקב"ה בו את בנו ואמרת אליהם את רבקה
לחוי לאשי פ' אמר אשה מי יולד להסיון ל' רבעת
ב' שנאל לדנון אין בו בעה ואיתו אין בו עולה, ישעיו סו' ת' ט"ו,
אל הקבה אינו מבקש לפי כחי אלא לפי כחם ואמרת להם זה האשה
פ', ובולעים פ' בא חוג ריג והלא בקר נאמר ואיתו אין בו עולה
ומה תל את הבקר הראוי בדי שתקבל שפר ובהגיע אותה בעדה ספ
סנתם ברשיב ג' אם לפי כחי הם לפי כחן פ', ובה בולעים פ'
תרוה בטוב ג' חוג שסה ולבמן אין בו בעה בו' ולא בשאתה
סבור ב' אלא זה האשה ב' את הבשם האחר, עוש וגהה
בבה את רבקה לחוי אשר עמן עם הוא הבת להאיר בבחון נקבו
ותבלות, וגהו עמן בעות פירחה אברם ב', והיה חביב אברם
שנברא בצלם פי בלחוה נגד ב' עולות אביון נבא ובקר נגד אבו
והנה כח אם הכל יכול שעשה עלא תתאה פנוונא בעלא עילאה
אם בו נשמים מעוררים בשרשן ב' אותות הוי ומן האברם ועה
מעורר אברם העלון, אלק גהו לפי כחן מבות אהוה שלמטה אל
שהן בנבול מעוררים מבות האבו ובחו בכל מאבק מעורר הבתר
ב' כחם בתפילון מעשיבים ב' ווחון וגה נשק ובת האם מעשלעה
מעם בעי אבו ועשו שון, ועבר נתבאר עמן אמת הוא בשיר
לון חיות בעל ב' ועל כהל בלעת בשהם בבה ביאור הבקחם
עם ונחם בתגלו הסלע ושם סם ולמן הוא הוצה שיהו התפילון
משוים ונשובים חבר באבו אעפ' שאין ערוך בינהם ובוש
בבה לרוגל האדם שה שיהו אתעבלת מעורר אתעבלת נשק ואלק
ותהלק שלעלה ואבו ווי באתעבלת בל בולא ואתעבלע, וגהו
הם לפי כחן אבו אם לפי כחי וגהוע ל' בבשים לום בבש יש בו
בור

דבר שנישן לזה בחור ושער ראשו כעור עני ובוזיא לעורה בחור אם
הון עז בלי ואברך בלי נקבון של הכלי אמר הקב"ה שיהיו מעורה
בלי נקבון ווש ,"

ועוד בצלם אלקים עשה את האדם ובעם מלכש אומם
ווש עד אינו מבקש אלא לפי כתן כי הם מעוררים בעם עד כן לב
האדם לאדם ונם באור המלכש בהן כי עם באדון מוזעים כון אם
לבוץ והמוזעע יש בו נשמו הבחור לבן אל באומ ובקש רק לפי כתן
מרן לפי כתו . ווש באדם נב ובחור ספרו בתר , ע' בלקת ספ ואתבנן
בבה עינן אחר ואהבת ,":

(ב), נתב ס' בהר בעי סעא וכתב אתריאת ספינתא עולה להי ערקן
להי אשה להי ועי בלקת במרשי שעד בבה והקרבתם עולה
אשה שם נתבאר הפרש בין בחור אשה ובין בחור עולה , מעניו
אשה שם נתבאר הפרש ערך אשה ובלקות בבה בו את בעי . הראשון פ"ג
אשה עיין בפרשה ערך אשה אש הי ובתאר בבה"ה ואראא וכל אחר
ואבר האש שבקבב בחור אשה אש הי ובתאר בבה"ה ואראא וכל אחר
והרחורין בישין ובטלו והיו לשריפת אש כלון על הזגבח נאבא עמן .
גה האשה אשר תקריבו פירור האש רנהב בו , ומן בירור גה
עי מלבות יתי כיש בבה"ה עמן תמבה בסוד ובזה להביא אש מן הבר
הוא ההתבוננות שהאדם לוקח מהעלמות בו שנתאו מלבות יתי ובלקת
בבה בי תבא הראשון פא כי חות נפב הוא ומור האש בו אב
האשה העלאת נפ"ב ובב בבה"ה בי תבואו אל ארץ ושבותכם
ספא בלקת פ' שלח ובבה גאת תמבת הזגבח , והנה שם כי
בי הבעה מומר האש . אב לפינ בל גה האשה העלאת נפב שבאדם
שהוא נב נפש השכלית ועמב עוב מעמן אש הקרבן גה האשה בלקת
בבה לבאר עמן ובפ ספב ורפ"ג ובבה ושאבתם מים בשמון ברוש הא
ובמלון

ובטלו להרבה ערך אשה [illegible] אשה
אשה הוא לה' עם שהוא [illegible] חיים אומר ובשרם
אם פי' יסורות גבהו גאות והתאוותו והתחזק כמו שהאשים שהם היסורות
תוגן הנה סבות באשיות, ומן אחר מגרה בשתם באשיות בהלבות
האלוהות פי' כמה התחזקות לו כי המחה הוא יסור עולם ע' פה חפצים
רבים עם שהעולם משותת עליהם, והם אמם לי אוש ולאן תלוות
ונהל לתם לקח אמם יסער ועמם עמה בשהם קרהם באוהב ראוהב בחם
השם ובאוא סעיר אי אמם בעל ולבן אמם לי תלוות תשושו בת
ומבא בנקבה ולא בגפר עכל ולפן פי סבות באשיות בהלבות המחוגלות
שהתל עם עוב ותשיה ואנו מגה נשק בחל אוש ואשה שהוא נפ לי תוגן
הנפוק מבחל אמם, עוש מגרה סבות באשיות בשתם אושות באש
שלעלה ובאש שלמטה, עוב מבטלו אשה נפלו אשותיה בוראל סל"ל
יסורות, ומבא בלי אש מ' ענופם אש מש תוגן יסור ופ' בשל שאש
מש הוא נפ לי תוגן כי עב בחו ונרה עב התנקרות. לעלה אשר
לא כן שאר היסורות הטבעיים הוחרבים הם למטה ראוי לגה
שהחי הנקבה נשל לאש שנאמר כי הי אלוק אש אוכלה הוא מוכרח
שהאש הוא דבר תגן מאתר שהנקבה נשל אלוה, והם לבב
מ' שרשים הם אש אשה אשם יש עוב עמן אוש ואשה ומגה בל
עמן אושן בת עון ובשרשים בראה שגהו שרש בשם אמן לפגם
בעת שהמדבר עונקו נגב יסור האש אם הוא נפ לי אש, ועוב
פי ותוב ותיבור האוש עם האשה בא עי התאוה שהוא מיסור
האש, והם לעל בוים ההוא תבאו לי אושי עוש מגה בקבה
והנבה אתם בעמן הפעם לוה אושי אלי ועתם סבות באשיות
בשתם אושות הם ובן יש פי' סבות באשיות באוש ואשה וגהם
גם האשה אשר תבינו פי אשה העלאתם אש בשם הוא לתוי
לאשי

דבר שנאסר לזה בחוץ ושער ראשון בעזר שני ובזמנא לעורה בחוץ אם
הוא עז בטל ואבק כלי נקבול של הכלי אבר הקבה שיהיו מעורה
כלי נקבול ומש ,"

ועוד בצלם אלקים עשה את האדם ובעם אלוקים אותם
ומש עד אינו מקשר אלא לפי כתן כי הם מעוברים בעם עד כן לב
האדם לאדם ונם באור המלוקש בהן כי עם באדו מוזעים כון אם
לבוע והמוזע יש בו זשני הבחור לבן אל באומ ובקש רק לפי כתן
טרן לפי כתו . ומש באדם נב ובחור ספרו בתר , ע' בלקת ספ ואתבנן
סבה עינן אחב ואהבת ,":

(ב) נתב ס' בהר בעל סעא וכתב אתריאת ספינתא עולה להל ערבן
להל אשה להל ועל בלקת במרשו שעד בבה והקבתם עולה
אשה שם נתבאר הפרש בין בחור אשה ובין בחור עולה , מעינו
אשה עין בפרבים ערך אשה ובלקת בבה בו את בעל . הראשון פ"ג
אשה עין בפרבים ערך אשה אש הל ובתאל בבה ואבא ובל אחל
ומר האש שבקבל בחור אשה אש הל ובתאל בבה ואבא ובל אחל
והרחורן בישין ובטלו והיו לשרוסת אש בלון על הוגבה נמצא עמן ,
גה האשה אשר תקריבו מיחור האש בקבל בל , ומן בירור גה
עד מלבות יתל בוש בבה עמן תמבה בסול ובזה להביא אש ול הבר
הוא הבתבוננות שהאדם לוקח והעלמות בל שנתקו מלבות יתל ובלקת
בבה בי תבא הראשון סא כי חות נפל הוא ומר האש בל אב
בבה בי תבא הראשון ופב בבה בי תבואו אל ארץ ומשקותכם
האשה העלאת ס"ב ופב בבה בי תבואו אל ארץ ומשקותכם
סמא בלקת פ' שלח ובבה נאת חמבת הוגבה , והנה גם כי
בי הבעה מוסר האש . אב לפינ בל גה האשה העלאת ס"ב שבאדם
שהוא נב ש"ש הפלית ומנב עוב ומן אש הקרבן גה האשה בלקת
בבה לבאר עמן ובפ ספל ורפ"ל ובבה ושאבתם מים בשון ברוש הא
ובמבול

ובמלון להרבץ ערך אש אש לוהט ותכן שפרש העלה הגאת אשם
אשה הוא לה' עשה שהוא כלה כאש וכן כלעג שייעה אומעה ובשרם
אשם פי' יסודות גברו גאת והתאושש והתחגן כמו שהאשים שהם היסודות
תוגן הגוה סמכות כאשיות, וכן אחגל כמדה כשהם כאשיות בהלבות
האלושות פי' כמב התחגלת לו כי האמת הוא יסוד עולם ע' פלא חפצים
הכן עב שהעולם משותת עליהם, והם אמם ל' אוש ולאן תלושות
ונהן לתם לקב אמם יסעד ועמם מהה כשהם קבהם באוגב וראוגב בחם
השם ובאואה מסעי # א' אמם כמל' ולכן אמם ל' תלושות תשושו בת
ומבא בנקבה ולא בנסה עכל ולכן בל סמכות כאשיות בהלבות המתוגלת
שהמל עב ומשיה ואגו מבה נשק כמ' אוש ואשה שהוא נכ ל' תוגן
היסוך מכמ' אמם, עוב כמדה סמכות כאשיות כשם אושות כאש
שלעלה וכאש שלמטה. עוב כמלון אשה נפלו אשותיה כומאל סל' ל"ל
יסודות, ומבא כל' אש ל' ענופם אש מוש ותוגן ויסוד ול' כשו שאש
מוש הוא שכ ל' תוגן כי עב כחו ומרה עב התקבות לעלה אשר
לא כן שאר היסודות הטבעיים הוכבים הם למטה ומאוכ לבה
שהחי הנקבה נשל לאש שנאמר כי ה' אלוק אש אוכלה הוא מובת
שהאש הוא דבר תגן מאתר שהנקבה ששל אלו, והם לבב
ל' שרשים הכל אש אשה אשם יש עוב עמן אוש ואשה ומבה נכ
אמן אושון בת עון ובשרשים נראה שגהן שרש כסל אמן לפגם
כמת שהמדבר עונכו נגב יסוד האש אכ הוא נכ ל' אש, ועוב
פי יחוב מיבור האוש עם האשה כא עו התאוה שהוא מוסוב
האש, והם לעל כולם ההוא תכאו ל' אושי, עוש מבה כבהה
והנבה אתם כמנן הסעם לוה אושי אלו ועתם סמכות כאשיות
כשם אושות הכל וכן יש פי' סמכות כאשיות כאוש ואשה וגהן
גם האשה אשר תכינו פי אשה העלאתם אש בשם הוא לתוי
לאשי

לאשי שהם השרפים ועוד נתעוררה בלב הפעם ילדה אושי בת,
ומנין גם האשה עיין בחג בלאל א' בפיו גם ערכן אהרן לחבר קחו
גם עם בתו נאת והיו נראה לומר עב ובוגה תיקור גו עם גם
עם גו ופרת לי עם גם גם הוו עוים לו אך כאן בפיו גם האשה
אאל לומר כן בהא האשה הוא העלאה ומטה לעלה, עב נראה
כמש במדר"ר פ' בראשית פכב ע"פ גם ספר תולדות האדם הנ אבה"ר
שיעבדו מתן יב שבטים כמנן גם, והנם יבש הם יב בנך בבריאה
ונבא הם עב גם ונהו כל הבנך לעולה שנם עשר וכן פנ ברעון פ'
ענק בראל עאל, ונהוע יב אותות כולו אבי ופיך להעלותן לערכן אחרי
יב נאל בנאל שהם יב ביוסף בחוו, ונהוע ונא נאל יעוש, ונהו
ואהרן ותור תיכו בחון יגה אחר הוים יחוע ונגה אחר יחות,
ואב פיו גם האשה אשר תעריכו להוו שעיב ותחברו יב בנך בבריאה
השבטים נשם אב בפרשם שם הוו והוע שולוב אבי בחוו, ונהו עמן
כל שנב הם גם כי יב בנך ששכו והוא הנע שנם ועי בהשנות פו'
בה בוא סעא ועיין לנן. "

קיבור, אשה לה' שכונתא ופו' אשה לשון אש (בבה והערבתם
אשה עולה) והוא אתעבות באהבה ורשפי אש (בה בן
את בנ הראשון) והוא בורור והעלאת שלב עי נבאל ונהו
אשה אש ה' (בבה עמן תמבה ובבה בבה בפלוו נבי
בשפלו ובל נשך ובבואר עפ אדם. כי יעריב אדם נבי
ן הבהמה תעריבו) ונשך עי ההתבוננות בבחו עי יב הוהוה
ש ואון (בבה והו לכם לבוגות השנ שהוא הנע ה' אתא עלוא
ונהו אש הנשך עבחו ה' כוו ובל נשך נשך בשבלן) ביטול
ונבא נה אשה אפש שבלו באש ונסור האש נגב בעה עולם
הבריאה אך יא שהוא נגב עבבר אב עיעבו העלאות שש השלוה
ונם

גם אם לשון חובק כמו התאוששו בו עב כי כבר תגיה הדבאר
הי ומשים על בתאר פי בא וגם בל סמכות באשושות ומגה יבוא
לבחר עולה תמיד בו גהו מברכות אשה ואל אושך תשוקתך עיון
סבה ואשה כי תמלה ומהן בוים ההוא תקראו אושי, והשם יש
מאר אמש לי חלושות ועל סמכות באשושות תחת עומות אש בת בוים
תמשמת גה מת יבוא לבחר אש, ומשן גה האשה יב בעל יב
חלש שכרתא עומר גה בי הנב בהערבן הוא בל בי בחר
האי הערבן בהיה ב שנם האדם יעריב נפשו עב אדם כי יעריב
ובם כוב והרוא כאן סב סמס ואוכל יבוא לגה והרי כאן
אחא הרי הוא חלש כשל בעוני כחי אלא עוד סמכות באשושות,
ועוב ותבעת והיות לאוש, ומהן ואמרת אליהם הוים עפל התרה
ועוב ומשך גה האשה אשר תעריבו":
(ג), אשר תעריבו לב, ולעלו בתלים סול רוב תשם בא ראה מה
כתוב בפי ערבמת שנאמר בהם לא אל ולא אלעים אלא
להוי שלא לתן סם לבעב לחלוק, ומשב עם מגור לאפל
אל אלעים הוי ברוכה בתלים סי נ ומשב מעמן שם הוי שהוא
בתת שלושי לברות בלעת פי תבריע בבה אם בהרת עליה ובתא
סם נה ובלעת פי עטות בבה החלבו מאתכם בעמן לתת נעת,
ובבה ואבא אל אברהם בפול ושני הוי לא מבעתי להם ובבה
ותבוים אל בעב ואל פרזה שם נת בהשעות אל אלעים הם בבחר
הבלים בעם ושם הוי הוא בחר האור ועל בתא פי בא בבה
בעצם הוים הגה, גם כי הערבן עמן עחוק ותור והוא בוצא
עב תת על האובעי ברית התכבן הבקרית מן הנצה אל הנצה עיון
ותא פי תוי לגב א ומשב בבה בן פורת יוסל בעמן אלה תלבות
ומעבר ויסל פול הוספת ורבקי האור ועב בא עמן הערבן גם ערבן
גמשי

נומט ארך אסיום עב נתר לפם שאמרתי ונעשה חדש המשבה
מהבתים ונהו עד תת ברוגא ונם כי מחוב יש ישנה לחיצנם ושאב
ל האוצרי והעד מנוב בבהיו לוענק בו ומן עתב תשלה בוגם נבמת
ת: ברבאן בעותא באר בו ומנס בלגת הסר ונבא ד"ס אבם כי
ונבים מכם נבקן להוו, ומו מבה נב בלגת הסר ונבא ד"ס אבם כ
ונבים בו נבקן להוו בנשר ע"ל רוב תלה בסו נבמת שלא נאמר בהם
לא אל ולא אלנים אלא להוו שלא ליתן ספר לאפנרסים לרבות
והתנא בסדרו בית רעבן שם נתב נל כומר שאלנים משמע הו. לשחם
שמעלה מנרבים והראבב סו שאול אמר סעם להוא הו ופעם אלנים
הו ומשמע תן בו תשובות בא, ומ"ש שה לוה ברוגא נבי נבמת נשר
מבה ומו סל מנות בנמו שם ומוע בסו הראבם עכל. ובנמו סל מנות
אותא בעם הולנס בתלים, ומתרשא שם סו ומום בהנבמת על
הרוב באין לרבות ולסיים את מבהב על חטא האבם ולא הו לן
לכתב בבולם רית שתות להוו שהוא מבהר אלא שיהו רית שתות לנבי
מבהב או אל אלנים ולא נכתב בן אלא בבי שלא ליתן ספר לבעב
לתלוק שלסון גה כתב נבי עבוס בעבודתב בנון לא תשתחוה
לאל אחר ואלנים אחרים שלא ואמר שהנבה שהוא אלוה באלהות
נתן לאלנים אחרים בת ומשלה בסדרים ונזה לעבבם לבל כתב
שם הוא שלא לעבוד רק לשם הויותב עכל, ובגה אם ברוגא
מבה נבמת שהוא עבודה שור מבה ומבה ובן ענין הבבשום
נבי נבמת שהוא עבודה לבל לבות לבל אלנים בו
בתשובות אומרי עב את הי האמרת בו להות לבל לאלנים בו
ועל בבוות הסר ונבא, ומלון בהם אחבל עסר בהוו אלנים בל
בראת אלו. אלו ולא לעבדתו לבן שאר השוות אל אלנים הנם שהן
אלון בון שהן בעבדתו אין הנבקן בא להם כאל לשם הוו שהוא
בתור אלון ומם, ומלון עב בום ההוא תנבאי לו אושי ולא
תנבאי

תרעאי לי עוד בעלי וקיימת בי בעלי והה ברוך אלה הקדוש
מן שם הוי ומן שם אלינו ולפי שקרבנות נאמר בה האשה אשר
תקריב לאישיך הקדים ולה אישי אלו עב נאמר רק שם הוי׳ ,
כיצד . הקרבן לשם הוי׳ בתת מאיר הלל ברית התורה ועיי
בוינא ברוב והמשכת אוצר אלה תולדות יעקב ולפ"ז ובן
תי׳ קרבאן בקורתא ועל פתרון פ׳ אמור לי האוצרי דנור ובו נמשך
עדם הקדש ומאב ב׳ הלין ומוב הפרי שבקשרי הקדושות שהן לקים
בעם יוקל הבעב לתורך ולומר שנם לבקא הקדוש יש לבקר כל עון
עב ולה אישי אלו. בוים ההוא תקרא אישי עב אלו ולא לבעלתו: "
(ב) . בבקרים בלשנה . נגד בבקרים תקנום אומרי ונהה להודות
בתור את ה׳ האמרת היום כל . נם בעבה בבקר הוא
נגד יעקב בעבה פ׳ נשא פוגם בתרגם בתרגום ובתרגום עב
בקרבן אפרים סה בנגד אברהם ואל הבקר לל אברהם אול בנגב
ובתן שנאל ורא והם אול אחר כל בבקר בנגב יעקב שנאל והבקרים
הפרים יעקב . והם אחרגל מט עגי מסני ברישא כל בבריות שע
ברישא כל ונהו עב ואלה הולדים כל לפנ תורך כל לבנ . ולכן
בעבה סלה ומלת ספנ משל עג התבן והקש והעוף מרובין בעג
כל בבנו שעיר . גרועה משבול החטים ואעפ בתחלת הבריה
שאות רק הקש והתבן כאלו הוא העיקר כך הע גוף בתחה שנבנו
והעיקר הוא עולם התיקון שהוא הדבר הדבר הוא לכל תסובבו
וכון המשל בהברת שיבדים להמשל . נם שעיקר המכוון הוא הנמשל
שבא באחרונה ונהו ותשחק לום אחרון בוינא עמש מגה בבוק
תבטן עפ כי ישאלך בנך כל ואמרת לבנך עבדים כל . וכך הע
ברישא תשובא עגי מסני ברישא שהרי לל אוש שעיר . ולכן
משערות העגים יש ישנה לחוכנל ולכן על בעלי עסנים נאמר שעיר
בעבה

פעמים העגום שנלשו שקל נישת השערות וכיון בלום והעביח תער
לפי שהם עבחו נמורות וכעוב שער כאשה ערוה. ושאב בעניר
עבוש יהיו נבל פרע שער כו' וכן שערות הכבשים נשל לגה
בחג שער ראשו בעער עב, ולהו והכשבים הסריב יענק עב ותבר
הנש עשרה ענן וכן כבשים עבחו הבל שהביא מכורות בארנו
ועיין גתב הפ' נשא בנבאר סעב ובנבב א' בסיו הפסוק ותבר הנש
וכעוב שם בשם האריגש בי יתסו עשרה ענן ותבר הנש ויתבו וכן
עב נע שהיא ענן. והנה ענן הי' ענורב טוה ונתבר האובל
והפסולת בותב ולהו נשרה ענן עכל, והחגב שם האריב בענין
שותבן ענן ונעשה גבה נש בן בנבושה כעבן בן בסור ולהו ותבר
הנש עשרה כו', ועבג סי' והכשבים הסריב יענק ועב והבר
בהיא כי יבחו ושער ראשו נעשב ותרה אור וכן התיובין
הכבשים לחושיב הבר בהיא ובחו והבר אוורי אתב הי' האורת
כו' ולא האוירב ועוב עפ עם גו כו' תהתב כו' גם התיוב עוכן
לחושיב שחתו הם גם בבחו יה תה שבהו סי' עולה תיוב
ולהו עבן כבש עו סרבם ערב כבש וגם בהו התעוברות חנוים
שלא תבי' בבחו כחל לפש בוגביה שלוה כו', "

קיבור, כבשים נגב יענק והכשבים הסריב יענק עב עשרה
ענן ולהו עבי יסני בחושא והבר אוורי, הושל נבם
להושל וכן הוב והתבן אל התבים בחושא תשובא והבר שורא
עוב בבהם ובעת היום, ולהו אתב הי' האורת היום והי'
האוירב ולבן כל יום בוינא בחו' והבר שורא ענריבים
כ' כבשים:

והנה

(ה) "והנה כולנו פ' שנתם בחנה עב כבשים כמ"ש וכה"
כמ"ש אומרים כבשים שהם כוכשים עוונותיהם של
ישראל כנגד ישוע יחתונו ובקנס עוונתינו, וכה"
אומרים כל בקר שהוא נכבש ונפדו לבדו, אלא כבשים
שהם מכבסים עוונותיהם של ישראל כנגד אם יהיו חטאיכם
כשנים כשלג ילבינו. כן עגלי אומר כבשים כש- שנה שמכבסין
עוונותיהם של ישראל (עושין) אותן כתינוק בן שנה עכ"ל."
והיות שהתעוב היו מכפר כו' נאמר בו רוח ניחות והרוח
הוא כאל ומשיך ארך אפיים כו' כמ"ש לעין שמו מאריך
אפי ולבתי הכריתך ותהלתי אחטם לך, ועמ"ש וגם עכ"
תהלה לבוד ארוממך ותשובה היא רוח בנרון רוח בונגיו
ועמ"ש עכ" אחיתי מרי עם קשוי, והנה יש כו' בחול האל
מאתכפויא סטא אבל לא נהפך הרע לטוב, ועבנ נאמר
וכבוש עוונותינו וכמ"ש כמה כו' בשלח כרכה בו ופשפש שרותו
אם נצא שמתחוברים לו בנאל הוא מוציא שרותיו ונובה מהם
ואם נצא שהוא חוזר לאבם כוכשו (כוכש את השטר)
ואינו מוציא. אבל הנבה אינו כן נצא שאנו חוזרים לו הוא
כוכשו שנאמר ישוב ירחמנו וכבוש עוונותינו ואם נצא לא נכות
הוא מוציאו שנאמר הוציא ה' את בני ישראל עכ"ל, נשמע
שכוכש את השטר אבל עדיין לא נגע לגמרי וכן בגמ'
סנ ברה ביב סעא כוכש כו' ועון עצמו אינו נמחק ורשב
שם כו' עטרין מן העוונות תחת כסהב כוכש כמו רישא
בכבשא חלון סגיה בעגב כ, פירש"י חטאים וכן בהגמ כבשא
בחטא

בחינת מן בחכמות בינה מעלה ו פירשו מתרגם בהקב"ה
כמו הישא בכפא מחשבה האמר עלי . וכן מלך בתנוחה
בינה מעלה דמי בקשם להמושיך ברכים שהם כמשות של עולם
פירשו מתשו של עולם כמו הישא בכפא כל מה יגאו כמושים
מן בגבות בכנה עלי . אבל גם כאן פי' כובש יכבוש עוונותינו
שנטושים תחת כסהב ושם אין העון תפס ילים שהרי אתה
גדולה תשובה שנעת עד כסהב שנאמר שובה ישראל
עד הוי אלקיך כי כסהב עלי קלן ולכן היכל קלן שבבהינן
מבון נגד כסהב ואב הוא לאלה מבחוי הבנות שעלי נגש
אלי שהרי נאמר והקדוה הפרוכת לכם בין הקדש ובין קלן
וכיש וגה בלקת בבה שבת שבתון והוי לכם ולכן שם מטון
העוונות אבל עבן לא נהפסו לגבות ולוב מוש נשים בלא
אתהפכא מאדם המושך לאור כאל אתכפויא . ודיה התעיב
הוא עולה שהוא נב קלן . ולכן עוד יכבוש עוונותינו והנה
שטר הוא בתוי אותיות וגהו נב עב אינהו נבור הכובש
את ומשו כל . וכן מקים לשון גה בהקבה פב בולא בסב
עב וגהו בכם שכובש את מדהב כמש בפרבס ערך כבש
והיינו לפי שכובש את ינקב שהוא בחוי חמים ומדהה כובשת
את מדהב ומטה כלפי חסד והיינו כי הכל מוחה על בתר
הבל על חוב ואחב שון ל לון אמת בגאל עוד נכבש ומדהב
ונב ישוב ורחמנא יכבוש עוונותינו שעוד ומדהה הנקלת ובחב
פוכש מדהב . ובה פן שומשיך כשב גבות בגאל וכן שתל
הבון

הבין לעמרי והסיק לרחנים ופעם בלעת סיו אור ביאור
עפ"י ותנין הכהן אותם שבאשר השון בכשב נבם לבית
מרחה על תחת באריך, ומאז כשהשון אחר הבית היינו כבש
מרחה על גבות בגאז ומבות באאז הם בתו ורק תסב, גם ון
שבהוע, גם שהם עפ יעזב ל בתו שלעלה ועפ אפ"ל עב
מרחה השון בכבש גם ובון בתו בעבר הנהר ושבו אבותיכם
פעם בתאז בבה ואלה הושפטים, בלל לעלה בתו ובה
ובאז ועבן אשר עפ ובתו נים של עבר הנהר הוצא ועבן
נעשה הכבוס עב תבבסל ושלח אלבון תלים סיו נאז, ועפ
בלעת בשבש עפ שוניך בעבר הרחלים שעלו ון החצה שבתו
הרחצה הוא עב הושבת עב שהם נבתו וה בל עפ, והנה
שוניך סיו בתרבום שהם בהשם ולום אלך באן נבי התאר שבולו
לעבוה לאז שויך לוער בן, ועפ בתאז סי ויהי בבה חלולו עונים
בסיו ולבן שוניים עחלב בסם סיו שבהוע מבנבן בועשו, גם
שוניך בל השון בבבשים בבל, גם בתו בש שם עב בשעת
את טעמו והוע אתהספא תשולב שלעלה ובבונת אתבסויא,
והנה נבי בבשים יש בער ובהו אם ואבוו בתלע בבור יהיו
ולבן סי לבה הבבשים לשון כיבוס בתו בבור יהיו שהוא
בתו נשער ראשו בעור עב. ועב נאור הנותן שלם בבור
ובובה סי ויהי עפ כבס בין לבושו שהוא מחוור להן בת,
נמצא עב כיבוס ליבון ובורור הדבר, והרמבם בעב תאז סה
סיו וכבסו שמלותם הוא ביבוש המבות "; והנה עפ יב סיו בש שם עב שארבן סם בוא
(ו) בלב

דקב סעב עפ בן שנה שאול במלכו בשנת שלא טעם טעם
חטא, ועמש בעלת תשבר הבל שאין בו חטא, ועמש עפ
והנו חוי שמה דנבי ואה ונבי עשרים כתיב שנם לי יחיב
כי הם בחור בחב, ושאב נבי, שבע שנם לשון רבים שהם
בנת כו בנר עד היתור בתכלית באומה אל שהם ואה הם
עשרים יחיר שנה אחת, ושאב בנת ועגב אוהל חוהי
חר שועלה ואוהל ונרוהי חר עד תאל פ ותרו בה גבור
ושור, כולב לן פי שנעשה בתינוק בן שנה עגב הנער
בן ואה שנה נב לשון יחיב והוא עמן שנם עבונות באאל
שלעלה מוזם בגאל כל, ועבג לן פי כל היאריך באחב
ואריכין לו ומן ושנותיו שהי עב ואה שנה באאל עד שאריך
באחב ומשיך ואאל באאל, ונהו הי פעלך בערב שנם תיוהל,
ועבג לן פי בן שנם שאול כי שאול מרתובות הנהר בוים, גם
לן פי בן שנה כי הבוים על שנה עפ שכוללת כל יב נאל שהן
יב רח ובדעב פי פעמים ברוח סעל ובאי בני שנה אתעריאו
עפ תנה אומא עבישא באתאר בה פש ושה פש חנה שנם
אות בה שסה ומון בתושבן שסה לת ע פרבס ערך שנם
והן לפיג כי הכבשים יהם גת באבול הם בש הבוים הנל
שנה יעוב, ומרסא אחרת בש שנה סיהרא באעבי שנה
באות בה שנה ומן בתושבן שנה ובדעב פי תבא ברעב
סעב עפ עב והיו לבות שנם אחת ואומן ובב ורחון אומן
מדולה בהא שנם אוהו לה ולות לה בר בוב ורחון בכתשב
והים עומר על יב בעב כל עכל, והרוב שם האריך ופי
כי

כי שם ולשון משפט תורה והיא גם היא לשון שינוי עב קשתא
את טעמו כ"ל והוא הנעשה בה וגם חבש בחבשו בו. ובפיר
ליות כלה בר בוכ ירחון פיר עב יש בפעה בסוב השכיבמא
כבש (מתנון לבתולה יב תבשים) שהיכל עכ"ל בקריאה הוא
הטה העליון. ולעב באפיר בוונה היום כך הוא שהרי
ראש הקריאה בהיינו היכל גה עולה ונכלל באבגר (שגם
אבר שפתי תפתח ומנין בגאולה אחרכתא בוא). והנה על
היכל גה נאמר שהיום עובר על יב בעך בר עכ"ל, נמצא עמן
יב ירחון הם יב בעך שעליהם עובר היכל עכ"ל סוב הוטה
ונהו עבו עמן הבקש גב אותות שבב עב השכיבמא. ולכן
הם בש שם בעמן על יב בעך עב ושבב בוגם הדוא יש
בב גתא ובגא גנו בל יש עב להנחון אוהבי יש נושך עז
בב אותות ונהו עבו עמן שבב. והם נבי ושבב בוגם הדוא
היום גב ויגן מאבט הוגם שהם יב אבנים יב בעך הכל ועוג
ושבב בוגם הדוא בר אבן אי בן פיר נוי בהוה שם עכ"ב
אי שם יה ובבר עבב ונהו יב אבנים יב בעך שהם הנחומים
הטל ועל מגה בקיאור עפ ושות כבבב, ומגה יובן עמן הושם
מתנים לבתולה יב תבשים לפרנס אעב שהם נגב יב ירחון
בב בעך הכל שהם התיבון של הכלה העלונה היום ירבבתא
בולה בר; והם בהשטות גאב סו כבה בוא עאב פו גב
בבשים בא שם לעוהב הולא לבולהו ברגון ולל לבחו יב בעך
שהם עגר עולות בוע.

בשאב בבשום, ובבוש עוומשמ תגיב חיה ניחות בחון
הקטר. ותבלים אתנם לך עיר עם אן יקת לי תבלים וספרו
ועיר

נעז אתכסויא ומשוך ובקוש שושנים תחת כסהב קבתו
עהב ונהו בעת כם שנם בהתשובה ותשם עם ע הובה כם
בא לכן עז אתכסויא רע ובקוש (הנה, עו נתן נשא
תלב בגבל הת מלם חסר שעב אורו הכל תלוי בגבל הוא בחו
תינו ובקוש עוומתשם כמשם ומאן בחוי להאי תנונא אתבקשון
תינו ובקוש עוומתשם הה"ר ובקוש עוומתיה, ומעוהו שער
תובהון ינמו ותכסיון הה"ר ובקוש עוומתיה, ומעוהו שער
בינא עבישא בסה א' סו כי שם הגלות ומלם ונלב
שובים געב בתם כו, אב נהו יתוב הגלות ומלם ונלב שהם
שרש ותוב תוב ויתוב גוב כו, וכב שיג בעמן כובוש ובעינו
ובמש ועו מהרגב סם בא בעמן גבל השנוש ומלם חסר ע"
ומה סל עב כובוש העוומת עב שולבון עוומתיהם ול הפרש
בין כבש ובין כשב. " שוניוך בעבר הרחלם ל' ראשי ראשים
גם ול השין של שע שחוין ושע הי' אל הכל ל' בעתן בעמר
השר ישבו אבותכם (הי', גם כבש יסוב בראא ושם נשך
ונרגתי עוכם גוים טהורים כמש בבה הי' לי בעוברי) הרחלם
עוי גב שוניוך נבנגן במעשיו ולבן שוניים אחלב כבש עב
כבש ביין לבושו (הי', כי בה סל בעוי התיר נשך
בחוו ושער ראשו כעור מי ששל לבור הכבשים וכשב המתן
שלם בבור אב הו לעלה ובחוו לם תב ששרשם ווס נבוהה
בעתן אבל שער ראשו כעור מי נשך ותסר בעתן כש"
גב בבוראור עם שבת שבתון ולבן אעלה ובחוו לם תלם ששך
ובבוש עוומתשם כבש סל לבה שעוי שנשך ובחוו חסר בעוי
שבגלגתא להיות המתן שלם בבור ונשך בחוו אם יהיו
חטאיכם

תשובה כשלם ולבוש ואם יאבדו כתלע כצור והו בהווים
שנתהפכו לגבורות עוש והוא משום שנאמר שראשו שלא על אשר
בחור על הוא לעלה מתעצלת כמש עגה כלקת סבה האבוע הישנים
ברוש הראשון והוא לעלה מהמגלות ומלם ועקה פור, ובוון
שכבשים הוא בחור צור ושער ראשו כעור עץ והוא בחור
שראשי נשלא על עב עשם נשק שיהור הנתן שלם כצור שגם
בוגם עבהר הנע שלם ואור מבחור על הנע צור שראשי נשלא על
ופור בהר עב לשון הילול ושבת בחור את הי האורת היום
ונהל עב שבח שמתשם בתפובות בבחור אהור כטל בור,
אפל כבש עע שלה והוא ערוב לענין על וכענין על ולבושך
תלים סור עלם ופורשי ולבות טובה ועל תמנת טויא ושלוותא
ובתך עע שלה שהור מכבש נבחר באתם פוננת גבל שלה שולם
בנים שאו מתעבלע על בור גאם ושלה ירעו כאי ישעור סור עבס
שעל בלעת סו תבא בבה ולא אבה הי אלעך לשוע אל
בלעם שהוא הנעשרה שלא אבה לשוע לו אעפי שבא בטעם
והיום עפם היות הור אלעך שבכאי יש שם הור ועוש עפ"
לא הבוש און ביעקב אוש ומתכל בעוונתיהם בור, ועבע עי
הקבן תור עלה להור סל לבע שטבעון את העוונת עבע
ולא אבה בור ועבע לא הבוש און ביעקב ופק כבש בחור
ומעקב ובה סל שהו עבע והסוק הי אלעך לק את הלוה
לברכה ונהו הנשק ושם הור בלעולא שלעלה ואבור שבור
הכבשים ורה על שער ראשו כעור עע בעתב, ונהו עבע
פור יין לבמן שארגל בגבה שלבון עוונתיהם של ישראל ונהו
עמן והסוק הי ועבע כבוש לי הטוב והלע עפ הנמנות
בואבון

אליעזר לעלה ובני עבדיו אלעזר

באמצעות שם משמן והפוך כו' ואם לפיכך הפלוגתא בכל
נקה מלכם העולה בתשובה ניניע עד שם הוא והיינו שם הוא
שבאמצע, אבל לבאר ניניע ושמשן ושם הוא מעולא מאמצע כו'":

"פירש

ויעקב ויתעיפך את הון בר׳ ובעברתם באיכה בעז אל עמה
מה יתאונן אדם חי בני תרעוון הן. יעקב בן
אני עושן להעלים את בת ביצרים והוא ותרעם
ואומר שתרה ברתי מה׳ ואלני ושפטי יעקור. כושעו סלוף
בה. אלו בנו בן אש עושן לבור להם לחם לן כדי שלא יהא
אתר מהן נוסא ומרויא אוחנתן, והם ותרעוים לפני ואוברים
ושמא עלה בלחם הלוקן בר׳. אלו בוון בן הוא,

ותאמר בוון עגבני ה׳ ואנ׳ שכחתן ונל׳, כושעו סל׳ מה יגה
ובמא סה בקרבות היום עגוקה היונו שכוחה
בל עמה בהשקאה ובהרשאה, ועיון כסמר נגת ישראל סיא
בה. כיום לעתים בחוש נב, שבולו אזונה נתוב תל׳, הנה בתרגום
ונתן סיל עגבני ה׳ סלוק שבעתי מוק, ואנ׳ שכחתן סיל חיתנן, ובסל
ולוק לאה יגה, בסמוק ועגבתים והסתרתי סמ מהם תסגום על והסתם
סני ואסלק שכינתי ישון, אף מוקן לסיגה בחשב ותאמר בוון עגבל
ה׳ גהו עמן מה ואנכי הסתר אסתיר סמ שהוא הסתלקות הסמוק
היונו מה שהיל שלש סעמים בשנה יראה בל׳ את סמ ה׳ אלוקך
בל עכשיו שתלק בתור גו (כי הרס בדה כל הנביאים עתידים
לבטל חוק מיבלות אסתר) והעמן הוא שהשבוה ומתברת
בטלות בבחיל בולם ההוא שהוא בחיל עלמון סמון בולא אתגלים
ולכן נאמר ההוא לשון נסתם שלא נתגלה שכינת בכלל בגלוי
אוך כמו שהיל בגמן בהיוק ועשו לי ועבש ושבתי בתוכם בגלוי
גון אחרון, ובחיל בולם ההוא הוא בחיל בוקם אוולא עולאה
המגנות בבורסיוא עולם הבריאה, ולגה עולם הבריאה על
ובורא

ובזה תשלם שעולם הבריאה הוא עולא באתכסיא (עיין לעיל)
עולא באתכסיא ועולא באתגליא בבחי' נולדן שם בעת בתמ"
פל ונבנא, נקם פיר הסתר אסתור פני בוקם הוא שאפילו
עבתיר בוקם הוא הוא מוסתר מ"ד בא"ד הוא עתיק בבריאה
שנעתיק ובבחי' עולם הבריאה אבל בגין ביהינון היו מאור
בגלוי עב עולא באתגליא בתור ונבר אור כל בתור הבמה
ולכן נקרא בהינון במה, ולכן היו אב גלוי רוחני כל, משאב
אתכ אין הבמה מאיר כלל כרתל לפי מדגיה נאלעה כא
בתור מתשכה שאינה בגלוי כל, ונה נמשך מחנת שעכרו
עלי לא יהיו לך אלהים אחרים על פני, "
ובינור, פיר עגבני הי ונהו מ"ש ואנכי הסתר אסתיר, הסתלקות
אור הי ושכינתי ולהאיר בגלוי עב הבמה כא
בבתור הקלפ כוי הנחשבה ועוש ונה בבחי' יבואו לבוש גלי
ובבחי' בוקם השוקד נבי בן תכם ישוח אב בלשם פיאר
שהסתם הוא בשבול שיבן ותפש אותם, ונבה ובקם מ"ש ועלתה
לא יעגוב בחיים היפק מאור ותאור פנון עגבלם, וכמ"ש
כמא בפי בחלת מה השאלת השכנים בביהינון שעל נלה ובפרשה
פ תשא עפ"ם פלחת לעוונם ולחטאתם ונחלתנו ועוש, "
(ב), ובנם הבין לפ פשוטו כפל לשון עגבלם שכתם נראה
עב שונים בהם כפל לשון ספ ושב ולא נבר שם
הנשים אתם ונפל ושבתהו, והעשה בנהר שם רפ מלך בן
רגם עב בהוא כפל לשון בואתה שנאור ולא נבר לנה
פריק לאור עוד ושבתהו, והעולה והתרגל שם עפ פיר
הרגל

הרוג כי לא נכר גהו העבד הנכרון על הבקר וגם עצמו
שלא נכר בקר אחר הנשכיתו את הבקר הראשון כאל שגם
עצמו לא נכר על הבקר וגהו נושך וגם העבד מות המעת,
על כמה ואלה הנשפטים בעמן הבעת שיגרם הבקר כאלו תאה
ומשיכ מות התכ בפונה שנשם בתור הנכרון כמש כסי נגש
ולנכרון בין שיגרם כל ועגש מעני נכרון ושכתה שבה גבור
בעולם מבי לא תשכח נכמה ואהיר אבלו אינון נכי בוב ששכת
מש כבתם, שאו כל, וכמה גבור ושור, והנה שם הנשנים
הוא בתור הגם הנשיכ מות תכ אל הלב בעינו נגה תכונו
ויוסם הוא להנשיכ תכ האור ומובע בנובע על תא שבה ויהי
מלך, ומתמת שגם בלא בעת נפש לא טוב עכ לא נכר שם
הנשנים את יוסם כל וכמש תנים נן ג לא נכחו רוב חסבוכ
כל וכתיב ואלוהי לא נכרת לא שות על לבכ ושעול נכ
אל, הכיוכ מעש אם נכרתיכ עם ובועי כל, ונגמר מגה
קלגכ שם בהר ונכרתם את כל מגת הל כל, ואכם עוב
כי שר הנשנים גהו שרשו נמתו ונשר ובצא מעבן להשנות כל
ונהר גה גהו בתור יוסם ומוב גא הנשנה את הנן שהואנ
שהוא גבתור ומשם ישרב עכ לא נכר את יוסם ולא כמו כל
נהרות הנגושה כל מתמת שכונה שכל תשונתם להנשוכ מבתור
ונהר ובצא מעבן, אכ עוב גאת ושכתהו וסור כגהר אתם כשון
עם שיה שהוא השכתה כעפם לל שולבר שאומ נכ על הל ומגתהו
עוב גאת ונמשכ אחר בבר הנורם לשכח ועב מש כסי מגכ
ונגו

ונמו שבע שנ הרעב אחריהן ונשבת כל השבע בארץ מצרים, שוב
דבר המשבר לתורו את השובע שהיו והוא הרעב שהוא ענן
ומי הרעה המשבתים ומי הטובה, ועבד נאור בן ישתם ושבת
מתנלן גשל, סור לאל ה', וכן ישתה ושבת (ישראל) את עושיהן
רישו שם מסולן ג' שוב דבר המשבר דבר הראשון והוא היין,
ובן כתיב ושבת ישראל את עושיהו ובן היכלות, בהושע מסור
ת', כתיב ותלך אחרי מאהביה ואותם שכחו נאום ה' שם סור כי
עלן, שנה שהלבה אחר מאהביה הם תאוות הנשיות הם המשבחים
עבודת ה', ונהו שולבה שלא נבר שר המשנים בתור עום ונבלום
כל מוש תענוג את וסלן להיות אנ תתענג על ה' בחור אהבה
בתענגים עוב נאת ושבתהו עוד שנמשך אחר התענגום נשמים
המשבתים לתורו האלקות כול עב וש בתור מבב בשבת חורא
מסרנותא ומא בתומס כול עש. ונצא העולה ונה בבתור ולא
נבר נהו העבר הנכרון, ובתור ושבתהו נהו דבר המנגב
הנורם להשבים כול ועוש עסי עב לא יאכלו כנ את גוב
הנשה בגב הנשה לשון שבתה כול. "

ביבור, מסל לשון עוקם ושבתם עב ולא נבר בתור ומלן להוסיף
המשבות אומס ושבתהו שנמשך אחר בבר המשבת
והם עסנים נשמיים ובתור ומלן נהו ובר ולבא מעבן להשנות
כול, ושר המשנים בסרעה הוא מבתור ומשם ומבר והולכ
חמשים ועב לא נבר כול ושבתהו כול ":
(ג) " והשם נקי נבר את אשר עשה לך עולם כול לא תשבת
ומעמ בבתנן בסור לא תשבת היום שבתת הלב
ונבור

וגבור היינו בסה. ולפ"ז גם בענין ולא גבר שר העשרים
וכן ולא גברו בסה שלא הגבירו לפש סרעה ועובר
גאת ונשבתהו גם בלבו. ועכ"ז גם כאן לפש"ל אות א' בפי'
עגבנו היינו ואנכי אסתר אסתר פני בוים ההוא היינו נפתלי
שנטה ית' מהאור עב"ז מאא באתגלויא שהוא בחי' בקור כאל
מאיר רק בעלמין סתימין בחי' גח"י. ואפ"ז גהו ההסתלקות והעגיבה
מהאור בבחי' הבקור סוגה היו גילוי אלקות עב"ז ושבנטה בתוכם
כו' וגם היתור עלמין על בקור בארבע ראוה ובקרת כו'
מאי ובקרת נבעלה כו' ועכ"ז נאמר סה אל סה אבקר בו
וגם ומעבתי כו' ובקרתם כו' ובגלות נפתלי בחי' ו' וגהו ענין
עגבנו הי', אלא זה שנוסיפה עוב ואבי שבתנו היינו גם שבחת
הלב שגם בחי' ועלמין סתימין אינם מאיר פנו אליה וכבאותא
בתחתונה עפ"ז ותאמר צון בעגבנו היינו סולק שנטה מן ושבתנו
היינו ריחנו. ונשארנו סה בבחינת עב"ר הקשע אדם מאא
אשה על אשתו נוכר ועשה הראשון כו' כי על הע' שהם
גם נשים עב"ר הע' בחינות כפי נשא וקשה עפ"ז ששים היה
מלכות ושמונים פילגשים כו'. ועל בירושלמי בבחינות ספ"ה
נראה שאמר רב פהנא לר' יוחנן כה נש באוויה וכפרא
ליה (מבגין ליה) ואתיה באמהתי ווקני לו' להן ובגין, ופי'
המפרש אז תשוב לו' באוויה ובכל תשוב לו' כאשת אבי.
וגהו שארנו עפ"ז בשך ובמשך נמנים לעם אחר. כי תבא בח' עב"ר
לב. גו אשת האב פט' בבחינת בנו עא, ובמעות פי' הקע'
בסלע עב, ואפ"ל אשת האב לא נאי על נב כאל על ו' בעשר
ואעפיכ

ואעפ"כ אינה עכ"ל אמו מפני שולבשת בגד פרש בגאל עפ"ר ראה
רות בני, ופור נעשה אשה כי מתלה הוא ההשפעה בבחי' עלמא
באתגלי' מאיר בעשה וגם היתור העליון שכל בבור, ובגלות
הרי ההשפעה נמשך עליהם וגם ושפחה כי תירש כל וכמ"ש
בהר פ' חיי בעבד עפ"ר לשבה נעבד ובפ' אחרי בסוף
עאל ועל באמתה פל, אלא עוב באת שנעם בבתור מחל נפ אינם
נעשה, ואפ"ל עפ"מ בהר ונעבד בלא עכ"ב שבה בגלותא
לעולא לעולא ופור הינו לעולא בינה לעולא אבא, ואל
סלוק לעולא ונב מהרחוק פשוט באל עולה לאריך ועל בגחא
לעולא לעולא ונב מהרחוק פשוט באל עולה לאריך ועל בגחא
פ' אחרי בעה רעאל שהו עמ' הוי ועניו אוי ועמ"ש מגה עפ"
מי, ונעבד באת ל, ובתאל בבה ואראה אל אברהם פו' בסוק
למהוע ות בתו, ותיר בעמו בחשיבה באורה ואון העלוות
תפס מעלם כל בו ואב מחיפצות גאל יש להם ושעה בו עב
עלה לשבה נעבד פל, ובולעו תלים רעב תשלם אותא אתה
מאי אינפת לה שרפים אומרים לה עבוש אופשם אומרים ברוך כ"
הקבור, פו' עמ' עגיבה מהאיר בבבור ושבנתי בתוכם,
ושבתה עב שנם בתו אינ מאיר האהבה כי סלוק
לעולא בשם בחשיבה באורה ופו' הנו' אדם משאבו
נופר בו והעיר מעמ' גבור בסה אל תשבת בלב ":
(ד), ועבוד לבה פו' בסה בינה לעתם בתוש נב מפ' ותאיר
בוון עבבם בו שבתם בפו' עבבם אינם שבתה עצמות אנש
אלא הינע מהעלות גבוות לפנו ות שנו לטובה פו', ושבתם
הינ שעבדי מנ בהתלט גבוון אות הדבר ואינ עולה על לבו

לבן בן בן, ולברכו אם יותר שהשבחה הוא מתמת בכר.
הנשבח בנל, אך להבין איך שייך פתור אלון אל מעלה עון
ית ובכר נתן למעלה אות א' ואות ג', אך עוד באופן אחר
עפ"י מה שיש לשום לב בנמי עגלה נגבר שם הוא עגלי הוא
ונמי שפתנו נגבר שם אדמת ואמש שכתם, והענין באמרנם עפ"
ביום החולא יהוה ה' אחר ושמו אחר בעוהב נכתב בשם הוא
ונלך באר אבל לעוהב כולא אחר נכתב בולב הא ונלך בולב
הא בן בנמי ספנ בספרים בנ סעא, ועל בוגרחו פ' שות
ג' פסוק טן, עהנ תא פטן יעוב שהאריך, ובתנ פסב פיו
שבהל ענון ולא ובכנ עוב מוריך בן, והיונו כי שם אבן הוא סתם
וכיסוי לשם הוא וכמו כשות ואנ הוא עב כמו שהמשל הוא
לבוש אל הנמשל וכמנ בבחי התבולה הסרוכת לבם, ואחמת גהי
נמשך שיהיה הוש ובכר נפרד בן ע' עוב מעמן ונכתב באנ
בספר שבולי אמוש נתוב א', תנ תנון סנ בן נב עא נ"ל
שנו ונלם בנוונא בנבה באתמר ביה הש הי ולבא מונלמו בן
באתסי באיהו עלמא באתם אתנרי הוא רחמי לבר מאתסי אשתם
ואתנרי אבן ואתנרי בן בן עכנ. ובואנה הבבר יש לבאר
עפמנ אבמוה נע בבואנה עפ שובה ישראל, כי שם אבן
הוא שם אלנים ששמיהם בחי א' הוא מנ בן ובמנ רפנ בראשות
משמע ששם אבן הוא עבת הנלי הוכבת לבריאה בן ושאנ
שם אלנים הן נלי באבן וכן משמע בתא' פ' מנ בפואנה הנפ עפ
רע ושמחי בת שבחי יחוב הנו אלנים הוא נבוה ובחי יחוב
הוא אנ שמבחי אנ גהא כשנראת הנלי בתו בת בון ובחנ אלנו
גה כשנראת אחות בן ענ וכמ בפעת, ויש לעיון בפסוק
ואראה

ואראה את אבי ושם על כסא בוי שחקים עומדים ומעל לו,
ומשם גבה גבהה ונגדשתי בתוך בני) הוא בחור בקום שהוא
נבחר ולקוש התיקון של הנפש ואומר אמה לאתי בי בלבושא אופי
ובוי, ומשאב הדבור הוא לשמעום בוי (עוד גבהה את שבחתי
תשמרו) נסך ומעלה בקור עלון להיות התחלקות עולות אין
מספר כל שאומר ומשיך להם חות אלא בקחו מלך וכמבע מעמן
אין מלך בלא עם עולות בוי והוא שם אבי להיות אבון בוי
ולכן מריבוי השם מבחוי שם אבי יש להם ומשקה כי שם אל
על היכל והיכל הוא העלם שמעלים ומסתיר ולכן החיצות על
עלון כואור הת לאמנה בהון עלון וכמו בלבת רמז שלת
בגבה עמן המרגלים ובקחו גו יש מריבוי השם החיצות
עב שהיצות בעשו ומעים הגלומה כי שם העלם נבון יותר בוי
(ה) " אך גם השוט בעשו מוי בו ואון בו בוי כמו כן בגבה בהשו
ולכן אי אל השוט בעשו מוי בו ושם בגבה סיר המעלות היום בחלומם בוי
הי בהמצאו ועל בתאב פי ומשם בגבה סיר המעלות היום בחלומם בוי
ונהוא הנבא לאבות האבונם בפוי בהרואה שהם על שרים והוא יתי
אבון עליהם עוי שם אבי בוי אבון לעלה ולהשיב בוחרון והיום עוי
אבון שם הוי בשו אבי בבלעם " "
המשבות שם הוי בשו אבי בבלעם " "
קיבור, עוב פוי בנבי עגיבה נגי שם הוי ונקבי שבתה שם אבי,
כי הנב שם אבי הוא ביסוי לשם הוי ועל היכל עשו,
ומריבוי החיצות יש ומשקה גם לסטא אל אל בוי בו ":
(ה) " אך גם הי לוי בהיכל עשו והוא עוי אתעבלת קעום המוב
שעוב ומשיכים ותוב הוי אבי ועל שולם הוי באבמת היום
עמן ומריבות והמשטה בחוי עלונם ומעלות שהוא בחוי בוטון המשך
בנבראים להיות נסתרים ובטלים בוי בקבה רמ ומשחי בת הלל
ותוב גבה

ותוב בה והמשכה גו בהון עד מעשה המצות וכמו גם בבה
ועתה יגדל נא כח אדני בחור אדון עובדים עד כוטון הדון לנים
בגות המלך עוד נמשך כח אדי המשכה מסובב והיות עמן שולב הוי
כאדי בו ויש להעיר גם מעמן בגון העולה אמן ותש מן המבחר,
ואמן בטומו הוי אדי היות יחוד בי בחור הנל, ובסרדס. בעהכ
אמן הוא כיסוד הנשר והמיוחד התחתן עם הלה בו הוי אדי בו
וכב כמאמר אל חם. ואמן לשון נקבת מבדים כי הוא גם כעמן
אמת ואמונה שבחור אמונה ונקבת ומחור אמת בו והע מחות
ויחוע פנ' בדרוש בהוג כסדור, ועל מעמן אמן בחרוג רפ ענב,
ומעמ סדה משה ידבר בעמן האלהים יענהו, כך מן העולם
אמן הוא בעמן האלהים יענהו, ולכן אמן גם לשון נוים וחיבוב
עד שגם למטה נמשך ונעשה כמו למעלה בו והוא כנל בענין שלום
הוי אדי שיהי המשכות הכוטון למטה בו, ובמאמר אות ל"ה
בענין מאה ברכות ובנגדם מול מאה אדנים לנגד מאה ברכות
עכל, והוא מבואר בספר סא שער א' ועל מעמן אמן בספר כב
הנמת בתחלתו באות א' אמונה, והביא פסוק מתחו שערים
ובאו בו פסוק שומר אמונים בישרי לב, עיקר התרה והיחוד
הוא אמונה בו שיאמן אדם שם לעולם שבא יחוד והוא ושמיה
בו בא תקנל והעמידן על א' שנא' ופסוק באמונתם יחי בו,
ובמדרש שומר אמונים אתה אמונם אלא אמונם בו, וכן בתשובה
בשבת פסוק נוטר בי בו ולפי המדרש בשבול המדה הנו של עניות
אמן על ישראל פסוקים שנא' ובאו בו פסוק (ואשר לפשוטן בי
הסדר באמן הוא כיסוד שהוא בחי ופסוק יסוד עולם) בו אמן
שהוא מלה נמנרת מלשון אמונה בו, ובבר אדנל בקרבות פת
נב ב' ר' יוסי אומר בגדול העולם אמן יותר מן המקרא בו,
ועיין

ועל מנהג בעמהג שער אוא סוגה, ועל מעמן אומן בגחלת ולק ברפה
עב ובהרגה ובמעג שם ובבתוי פי בשלח עפ ויראו העם פו ואמונ
בו ברפלת עב, והיה תחה המשבת שם הוא ומבות שם אבו בומקומו
ברבה פי בוים הגה יבפר ובבה ועתה יגבל נא כח אפ ולכן כל האומר
אין לי אלא תו בו כי מבות גהו בענון חיבור הוא אבו כי באות ואוזה
פרבה והובאה ובתוי הובאה ואוזה גה עמן אומן על הברכה בו. ובתב
סון תצון עשרים בנא סעא פו לונבה על השונות בער של חי ניסון
הוא חיבור בו אותות הוא עם בו אותות אפ ו ואפל שעיג מתבמים
בפ בשות הוו שלפני ומן סובק ומלא שגהו בפ על השונות
ועפ נבל העובה אומן בו, וגהו ענין ב בגבו לבן שהם מש הוו ואחבע
בגבו גהה גשם אפ.

מבוי גהה בן והוו בהיכל בשו יחוב הוו אבו וגהו אומן וגם מאה בחות
בבור, אבל עפ ואה אבנים בשבן, ולכן נבול העובה אומן יותר מן הובבל
כי העינב להושיב ביחות, כעמן האלנים יענו כי בחוב עשה לי אלנים
הוו ומבות אבו לונבה על השונות חיבור ב שות הוו ואבו, והיום
מרה הוו ומבות אבו לונבה על השונות חיבור ב שות הוו ואבו, והיום
עיה חיבור ב שות הוו, ולכן בבוב מתחול בבות שהוא חב ואומן מתחול
בא בתר שעשם נשבה חבה שומשב נם לעשה בשם אבו עפ ועתה יגבל נא
בה אבו.

(נ) והנה חיבור גה גהוע ביהגב שעגב והוו בהיכל בשו ועל גהה
גתב ספ תבוה בעה אי בספבב סגב (גב) ובבוונת אומן בהוא
בלון תבון שהן הוו אבו והאל נטב שובים בו עפ, וגהו בב גה
שאבגל. סה בברבות בלב אי נבול ובבים שנותן בון שם אותות פעלת הוו
ובבים אבו עב, והיום שתבר סובע ומבע בים גה פלגת בבה
ובבים עפ נשא סאב) היכל בוא אבו שהוא הוכל לשם הוו,
ביאור עפ נשא סאב) היכל בוא אבו שהוא הוכל לשם הוו,
ובבע בספבב שם ובואר עפ בהיכל בבים הם מפנו בוא אבו,
(ובבע בספבב שם ובואר עפ בהיכל בוא אבו, ובן הם בוש אבו, (ואפ)
ואב עהו אשר היכל בוא אבו, ובן הם בוש אבו עב (ואפ) הם מפנו
ואב גהו אשר היכל בוא אבו ובן הם בוא אבו) ואפ) הם מפנו
גהו בחוו

וזהו בחי' הביטול הנמשך בנבראים שעם היותם נפרדים יהיו
מבחי' ביטול הנם שביטול זה נמשך משם הוי' מן נמשך
עד שם אב"ג ועיין מזה בבאור בשובה ישראל. לכן הסגולה
אב"ג ושם אב"ג יגלה בבינה) נמצא כמו שבאצי' כך נמשך בבינה
וזהו ענין ושמרו דרך הוי' כו'. והנה בתיב אנכי הוי' אלקיך
ועכ"ל נאמר שעל ישראל הוי' אלקינו וכמש"כ עם קדוש אתה
להוי' כו' כי אלקיך הוי' עוז וכיון שנמשך בבינה משם הוא
עד שם אב"ג לכן כמו שישראל באצי' הם בעלה עליונה
כך גם בבינה כו'. (וזהו הענין בגהר כ' ושם בנקבא מעא'
מאין לנשרא נשרין כו' הן לנשר אצי' ובינה יחד ועשה בהבנה
בלבד עב') משאב בגלותא סלק נבה לעילא לעילא כמש"
מגתה ונקבא ר"ל עב' וזהו ענין עגבני הוי' וכתרגומו סלק
שבינתיה (ובגהר ושם שם אותא גם ושעשא אסתלק כ"ל
ואני הסתר"א ונבלים ושלך מבחי' בעשיה באורה בעב בבה"
ואבן אוש עמו, ובבה"ל בשלח פרעה בענין כמה ארך אפיים
לפנו והיינו ענין עגבים הוי' באלב הלא בתיב אם תבקשהו
כנשר משם אורבך נאום הוי' כמש"כ בבה"ל ואבן הלל
(ואפ"ל הסיבה זה שעגבים הוי' הוא כי הנה בל אחב
יש שם הוי' כמבואר בלקו"ת ס' יתפא בבה"ל ולא אבה
הוי' אלקיך לשמוע אל בלעם ובה ביטול ידון בו' וכשאין האדם
מעורר שיהיה בו גלוי בחי' אלן בביטול נמשך תאור דיון
עגבים הוי') אלך עוב גאת ואב' שבתם אשר שם אב"ג
יגלה

ונלך בדרך כדון שאדון מאיר בן שם הוא ואני ומשם ופרב
והוא לארבעה ראשים שהם ג' שרים בבל ובני בן שנם הם
נקבלים מבתו דומר בן, ואל שבאבות ישראל הם בעלה עליהם
ועוד בתו בן מג אדון מאיר בתו ג' בדרך עד הדבר שהוא
שם אב ואדון שר ותימנה כב לאבות עם כיל, וגהל עמן שנו
מלות בן, ועד הרבות ובא פרשה בת עפ והנה מאבי אלנים
עולים ונרבים בו לעלה כל מי שאומר גבות עלה תובתו ורב
ולמטן כל מי שאומר גבות תובתו עולה ולכל מאמר אדון
בוהה לעלה עם מטה גהל עב עולם הסוך מאות בן, וגהל
מפש שאדון תובר שם הוא עם אב ומש אב משתלשל הוש בן
ועוב עפ השעפה ומעון בן, ואני ובחק שבהשנתה לעטה
כון שהוא לעלה אני ובחק בבה גבור בתעב עמן אל באות
בן, וגהל ענין העוב אדון ותבר בן ועוב עפ ואם בת היא
ותיה שמבחי שלש יש להם ישנף כי הגיה ובהבות בן ולכן אשה
כסולה להגות בן, ועוב עה עפ ויהי בנשע האדון ואמר
משה נמה הוא ונסנבו אויביך בן, ומנה ובן ענין ואב
שבתני כי שם אב בבתו התלבשות בבתו מנל בן ועו נאמר
הגיה ובהבות בן ולכן אמר פרעה ואם בת היא תיה
בנל ונל בתו גו שבתם ותמת דבר אחר המשבת הוע
הנשפעה והשלוה ששיך לעו שרים בן, משאב בשם הוא אדון
שייך בתו שבתם כי עב נאמר אם הוא הוא שמו וכבודי לאחר
לא אתן כל עבם בסולנ לעולא לעולא והישיך גשום בשם
כתשובה

בתשובה כאורה כו׳. אבל בבתו׳ אבו׳ נאמר גם לך אלקים
על נדים כו׳ ועלכות בכל נשה כו׳ ועל מה כנתב נשמטים
בן דך עאל ופרש בהנסע סור כו׳ נדמו עמו גבו׳ הבעת ותשבת
תרת אלקיך אשבת תשך נם אנ ותנ אחרונ בנך, הוא הפך
מב ידע לבתך כו׳ רק אתכם ובעתו כו׳. וכפ שנות ונכנר
אתה בהיתה כו׳ ובעו אלקים כו׳, וכו׳ הרגבן שם כי ותחלה
הו׳ נסתר כמו מהם והו׳ לאבו׳ ואתה שוע אלקים כו׳, והשנ
שם פו׳ עתו עליהם לב ולא העלים עינו כו׳, והבחנו כו׳
כי נשך שפע מ׳ הרחנים אל הבעת לרחם על ישראל כו׳
וכשהפסק מה לנ שבתה ונרש תלים סו׳ ונ עב אנה הו׳
תשבתנ נדה וכתיב תלים מה ולב לנה שבתנ כו׳ ובענו
העל בתאל פו׳ מלך בבה כי עיר מנוה שהנות נלך בשם
שיש, ונהו ענו השבתה אל סבאות גה נופא הוא
בהשנתה פרטיות מה נראה כאלו שבת עליהם נלכן תנ
אחרונ כו׳ שנה הריחונ שאו מנבלים השפע כאל עד הבלו
מנבעים כו׳ ועד הבלו לבנשים כו׳, הפך מנה אם אנ
פנך הולבים עמה כו׳ ועמנה מה בבה כי תשא את ראש
בנ, ובמאמר אות שנ סעו לנ שבתה ובר האחרונים
כו׳ שבת אותיות חשך, והיינו כשנה מנבלים מבחנ פנם
עב ואר הו׳ פטנו כו׳ שם הם עבדים לפנ הו׳ ונשאב
כשמנבלים נל מבחנ אחרונים שם שיך שבתה כו׳ עב שנת
שהוא ענ הריחונ כו׳ ובנה בבה עבדים היינ לפרעה
מנבדים ונוכיאנ הו׳ אלקינ אנא שהלבישנ כו׳, שבאשר
השפעה

ההשפעה נושק נבחר פעם שהוא עמן פעמו הרבון בחר
תפל ותעמה עליון אבי אמר הי פעמו אליך ברוכא כי תהיון
אתם ארץ תפל, אבל כשנושק ההשפעה רק נבחר אחרים
בשאר בשרי כל. אבי נושק עינך ההשפעה לפרעה האוהב
בעורך ועקבל נבחר בו וישראל הם אב בגלות אצלו בל יעוש
הטעם, וכבה והי בשלת פרעה, וגהו עמן עבדם הוא כל
הימם לא בעם ווקיאם הוא אלינו כל, ונגה נושק בחר
ואבי שבחנ מחות שההשפעה באה נבחר אחרים ונבה נושק
עינך השפע לעבוגב פל ונב נושק מחות כי לעטה פנו אלו
עורך ולא פעם כל, ועל בתאב בדה ואראא אל אברהם ובדה
כי הדרים ומשו נבי נפלה ולא תסול כל, ובמדרש הביאו
בלי סב עבנם לשון הסיר כלעי שבחה ופיאה שבתעב בהם
לעם ולמר תעגיב אותם עכל."

קיבור. והנה עז והוא בהיכל עבשו עינ נושק ובדק את עוך
כל, אבל כשאון יחור ותיבור שם הוא בשם אב
אני משם ישרר כל ונשק נבה כ בחר עבנם הי ואני ולבו
לעבל נבחר בתשיכה באורה כי אם תנבוהי כעשר משם
אנחיבך נאום הוי. אבן כשאון גולו שם הוא הרי שמות
כל. הבי ואבי שבחנ הוא ושנתם מלוטה נבחר ואל בתוך
הגולה רגליה ורבות כל, ":
(ג) אל תוכב עמים כל עבשו בוכיך,
ואבנל אפרי בשעה שאתה מחבב כל, ונש התשבח
אשה עולה כל, ובגמר סה בברכות לב"ב יב גלות כל
בהתשא

בהרשאל שהם נגד רבי שבבאל שלשים יום וגהו שבבאל
שלשים חול כול, והנה יבא גלות שרש שרשם ונקלים ויבא בנך
והים עליהם כול שהוא שם אבי בחול על כול, רוממות והתעשאות
בעבר במיאור עפ יו ונה כול שגהו עינך בחול על, וכן
גה נשק מאול לוש כול, וגהו רכב אלנים רבותיים אלפי
שנאן אבי בם כול, פול שנאן הם בי חיות שור נשר אריה
אדם שהם פלות של יבא הנל בענן בי בנלים של יבא שבטים
ופול אבי בם נתבאר בתאל פי יתסו סבה ענן האבות הן הן
הירכבה והיוע שעליות שם אבי להתיחב בשם הוי גהו בהם
ועל נדם ובענן ארוממך אלני הולך בבה בו אתה שי, וכן
ההמשכה משם אבי לבוע הואל בהם ועל ידם שהן הן הירכבה
שמוליך את הרוכב כול, וכוש באל בפול אתה נבור לעולם
אבי כול שהנבורה להיות נשק בבוע כול, והנה יבא בחול
הנל הם יבא שבטים ואחב אבי בם נוש ולכן שם אב בעולאו
יבא אותות ואיך אמרת ואבי שבחם הלא אל לשבות על עבדו,
וגהו התשבת אשה עולה כול ואנכי לא אשבחך ועל טענת
עבדם נאור ברגע שן עבדתך בשבול שוהיו בחנוים נבולים אנכלך
כול, וגהו אושרה שמעלה ובחול חיבור הוי אבי וכוש בתאל
ראה ואבא סבה ובבר ואבאל כול, שבבי להיות נולו ובבת
להיות תחלה העלם כול, וגהו תחת הוותך עובה כול בנל.
ומעמש לנמן עפ עשנו בשבול סעולת שבנתך ענו אחריך
נרובה, ועש עפ ואם אראה בשונאי עפ ונאת התרועה
נעפ נים רבים בפ נ, ושמאה עש בבה כי תהיין לאוש בענן
והו הבן הבכור לשמאה, ושותך לנאון עולם הבהוב על נאון
עובם

עונכם כי בשהם רבה ולעל כשיהיו אהל כל יבעין על נאון
עולם כי עולם גאל ולעל תהיו מלי במברכת הכוהן ישוש ברוך
וברוך, מאאל ברוך וברוך כי על לאה ורחל ועיר התגלות ולבאם
תהיו ישוש ברוך וברוך הנל ועשה עפר כי אבי ואני כול והי
ואספם כולנת בבהה שובה ישראל עב, אחרונים השע ספל, ובבה
כולם השמעב שאלו תחת לראשי פלג. "

קידוש, ותשובה באהה רק על טענת שכתה כי גם יה שהוא
אב' האבושם יפ' מגות ששרשם עוב בעך יפ' סבטום
ונתים אב' בם, ועשה בעלמר עפ' ושיתי כרכר בעטן כפ' בותכי
אב' ונגב גה כפ' אתוון בבשבולן אשת חול קפ' בשבולן בעש
אחרית וערבית ועל טענת עבקם הוי נאור ברגע עין עבתך
בשבול שברחנים נבולים אנבלך תחת הותך עגבה ושיתיך
לנאון עולם ישוש ברוך וברוך בכל בעטן ונחלתם לא יעגוב ":
(ח). ולפי, סי' הראשון שנתל אות א' ואות ל' בעטן עבנו
ובתי הגולי בבבור שבתם שבתת הלב ובחול ותשבה
עב' הטיב גפ' התשבת בל' ואנכי לא אשבתך, כי אברהם
נאיר הבות עשית בל' בלאותך ותשבותיך אלוה בל', בתלים
סל' גם, ואחרנל בעאי על שוברור לו אברהם את הלבות הלי
נפלאותיך ותשבותיך אלוה בשבול שלא נשתעבר בגהונם, והעטן
כי ההיתם פשם הלא בולם ההלא כנל אות א' ההיום בשבול
שעונג ומשך להיות ואיר בולם ההלא הנם אלעם גה שבול
עלוא באתכסיא יהי' ואיר בגלוי בוו עלוא באתגלוא וכולם בולא
עפ' הנל יבו על הנפר כל', וגה אאל להיות כאל עי' ההיתה
פשם וכולם מאל בשם הבעשם עפ' אב תשות בתלה בוחול
ושל הבלולות שאתר פקפ' ועירוב מוברת להיות הסתם שאנו
בולא

בוודאי יכול לבוא לבחור פרס בעירוב יותר וכרחק הרועה שתעלים
ותגרים ותרחצים בדה בזום השמיני שולת בו, ועוד עפ
ואנכי הסתר אסתיר פני בזום ההוא, ועוד באובד עפ
והיו ראשיתך מצער ואחריתך ישגא מאד, והנה בל שנות
הזיר שלפני ינוח הם שרש עלמא דאתכסיא. ועלמא דאתגליא
ובל ושמוטה כוס בגאל ובגא נגח בו, אבל זה שאירה בנפ
אשר בל שנות אלו עובל ושבתו בעבר בפסולתא עד היום
ואנכי לא אשבתך כי אם אונס היותך עובדה שאין מאור
שם הזיר בשרש עלמא דאתגליא בחזר בבזה. אבל ותשבותיך
אלינו שם הזיר בעולא עלך כבר שלמן ואמר בזום ההוא
הנה אלינו זה בזר."

והנה בדה ענין שאת יתן ולה שנות הקפה בבחרוש אחר
גבת חלם ובבש נתל סיר פזר הרה בזר בן חלום יפלך
הזיר בושעיר סיר פג יג, היינו שבזמן הגלות שם הזיר הוא
בבחזר עיבור היינו כי שם הזיר היה ויהיר בבא בחזר
גן אינו מתגלה כאל הגלוי רק שם אבי שהוא אבון כל האחר
ותפסים העולמות בבחזר ובבר רק שהוא אבון עליהם.
ואפלו עיבור שם הזיר גהו בבחזר שם שהיה בהיינו בבינה
הנבראה שהיה ושם עיבור גאל שם הזיר בזר ואני בבחזר הסתר
ולכן לובה גולה שם הזיר והיינו עד חבלי ליבה סיר, וחבל נפ
לשון ושבון עד אלה פרעבי הושבן שנתושבן בזר, גם לשון
השחתה, אתר כשב וחבל עזל עפר שון, ואחר הלובה יש חלב
לגבל הזר. וכזרב כשב שתיתי יש עם חלבי בזר ובהו
עמן

ענין הגבול הוא לעשות עם אלה, והגבולה ג שיהיו שם
הוא עד ביום ההוא יהיו בו ובשרן עד השעה ושון הגבול
אשם תלם חוורים בעשנא בו, וגהם והתגבלם והתקבשתי בו, וגהם
הן עם לבבר ושכון בבבר כי בחוא בר בעבע ועמן אלבה ויבבר
בעת שער הכלים ובאות סו בלך, והישבה גו ובחוא קבר ונחם
שלעלה נשם הוא ונשם בשרן ההגבלה בשם הוא, וגהם לבבר ושכון
בו, ואפלו בב סוו בבבר חיבור כי בלחמן הלל שהם כי שוות הוא,"
המשל בלב ברהה בוג עב, הביאו בשם הפיגתא הפיו עבדני
הוא ואבא שבתם נאי עו כי שוות הוא העבר לפם ובן,
בסוו בנמו שם אם הוא נבם שיחטא ואם הוא לאחר שיחטא ובשוב
ואלו הכי ובות עבבם ושבתם עב, והביאו השלה בנב עב
עוב ועמן עבבם ושבתם בחלם האגונו בחבה סעא ועב, ויש
להעיר לענין עבבני הי יסוסון אלו, אלו לוה עבתנו תלום כב כי
ועמן אבם שבתם ומסולם עב אנם הי תשבתם נבח, תלום ובם כי,"
ויש עבוהה לשון עבר בים עבוב תעבוב עמו, ומסטום כבם הי,
אלם אהתבנום סוו שועבוב השנאה שבלבו. הבן לא סוו כן
עבם, ועיין עבה סו נה סלח בואל כי ועמן עבוב תעבוב בו סם,
ואב אפלו נם בא בטענת עבבנו הי שעם הוות שהוא עבוהה
וסולם השבים עבב הוא העבר, כים הי לו בעובני וכתיב ואון
ובא עבני, עבני ועם הי, ":
(ט)" ועבב עם ויהא והם באר בשהה. ומואר בהם ות
ויבא סלם באר בה בבון כו, והם שלשה עבח בבן
לי מלכות כו, ובהו ותאמר בבון עבבם הי שבלו את האבן ועם
הבאר בה בבן רב ובועבם לא הבים כו, והם שם הוו לי
ועבר

אלה את בית אלה ואת הוי ואחרי אלה גם הוא נשפיע את הגל
במאמר גם בדון, ולכן נדון באים כל הטובות כולם ברכות רק
נמנעים כי שם דוה הוי את הברכה ועכשיו הוי אלה גם עבמל פרי
והמים נשפכים לבורות נשברים ושפתה כי תירש, ובה ובן
אמן פרי המשל אבם מעשא אשה על אשת פרי, הכוון בנשל הוא
ההשפעה אלה מים חיים הגל גם שעכשיו נמשך השפע לחיצונים
פרי ולא שנקבלים הוחל מים, אלא שנמשך להם גם ההשפעות
טובות גשמיות פרי, ואבל שפתם עבר הרעא במאמר, הגל שהוא
הקריטה הנקבל אלה מים חיים ועיין שאל סוף שער א', ויש
לבאר לעוב שעבב ואל תאטר עלי באר שיה תלים סוף טב. ואפל
פרי ואבל שפתם כי נשפיע לבל חיות הנרבבה ולאבים. ושם
ונעים גם בל ולבות ועשב מהמים הגל, אבל בגון בהגל נמשך
ושם אשר העיר בבל בדגלים פרי ואנכי לא אשבתך כי אוהב
הי שערי ציון פרי כי בתר הי בציון פרי, ולכן גם עכשיו הוחל
באותיות נשפכים רק לבון אלא שאין הגלוי בתיבונים פרי, ולעיר
ופסוק בשוב הי ציון ופסוק בשוב הי שבית ציון פרי והנו. "
התשבת אשה עולה, פרשה לשון עולל כמו ופני עוללים ונעים
והכוונה שאהבת אשה לבנה יותר הוא ביותר שאת
ואהבתה לבנה הגדול כי כן הוא בטבע שהקבה הטביע בטבע
האדם, וכמה בתה שער הבחינה סה וגל ותנה האלנים לחן
ולחסד ולרחמים בעבם ולבוא כדי שלא יכבד עליהם גדולו ורגנישו
עליו ותם מעבדים בואל ומשתם פרי, ובואה ע' סעיל סוף עולל
הוא בשוב ונעל פרי גא בעת הנשה עבל, וכלתה בושעו עם
ונעמע ונעל בונעל הוא שוב פרי ועד שוב נמשך ההשפעה בבוע
שנל שרו סוף, ועד נאמר התשבת אשה עולה פרי גם אלה תשבתם
פרי

פיו השלך בעדו, על אלה תולדות השמים והארץ בו׳, והיינו כי לעל
ידו השמים החדשים והארץ החדשה בו׳, ולכן אלה תשמשם, ומיון
הרבות רפ׳ ונקל בעמן אלה תולדות השמים שנבראו בשבוע ואלה
שמות בני בו׳, כי שורש תולדות השמים והארץ נשתנו ויתחדר חידוש
בתוכם אין ויש. אבל נשי נשבו ויתחדר הפלגי שער החלק הפשוט
בו׳ כמו כאן עפ׳ הנהר רפ׳ נ בעמן אלה תולדות נ אלה פסל
בו׳, והם ואלה שמות בני נבקאו בשבוע אלה העבות בו׳, מי
ברא אלה, וגם ואנכי לא אשכחך, ובמנ׳ פי׳ אשה עולה גהו
עמן נקבמת עב׳ והקבתם אשה עולה, ועמ׳ עב׳ בלעת נמי שעב
ואב נמ אלה תשבחם כי הקבמת לפרה עולם התהו, ולעל שבמ
יתברר נב ותבא מחלא ולא יבטרק ל לפרה בן, אב נמ
אלה תשבחם וכאמרבל מגרה פ בו פט לעל כל הקבמת בטלים
ת נבל תגה אינ בטל בו׳, אב בחל אשה עולה שהם עולות
ותאת עתבים להבטל, ונמ הנבון והקבמת להעלות הנ לאבנ
לתבה עמ גא לא יבטרק לעל שאב יהו גוב תפ כנו אוא אהל
בל בעל ואנכ לא אשכחך, וכנפ כי כאשר השמים החדשים
בו׳ בן יעמוב גרעכם ושמכם בו׳ ״ : סלה ״

Jewish Theological Seminary of America
LIBRARY

ובמקום משה אל ראשי המטות לבני ראובן וגד המקום אשר בזה הי'
איש כי ידור עבדי הי' פרי. יש להבין ההפרש בין
שבטים למטות ולזה באן בפי' שרים נקראים בשם מטות
הנם עשרו האולן נקראו בשם שבטים עפ"י שהאולן הוא עיקר וגם
שנסתעל ענין הוא רק הארה בעלמא ומן ועדיין בריך הוא לושיב
ונופל של אולן לבדך ונקרא שבט והענפים הם רבים מאד ובזוכתן
באולן הוא מלמטה למעלה לראש האולן פרי. ובכל מאת אין המטה
כן אלא הוא שם ואינו מבטרך לושיב מן האולן והוא עב ונם
יותר מן הענף והוא כאשר נברתה אותה מן האולן ונפרד עליון וראש
בזוכתו למטה בארץ פרי.) והוא עפ"י ההפרש בין רות האדם
הוא העולה למעלה ובין רוח הקדוה הוחפת למטה. והנה המטה
נקי משעמת כמ"ש ושמת משענתי עפ"י הנער. ובמס. עוד ישבו
בנשם ובנות ירושלים ואיש משענתו בידו (ארג) בפסחים פ"ג בסת
עפ"י שבהו ענין שעתידים בזוכים להתיות את המתים. ועוש"ב נהה
עפ"י פיתון בשעמתם. ובירושלמי פ"ט מתברים הא' אה שעון בן
אלעזר נקי מן היתה בידו והוא מלובת לו ביעה פי' בקיץ
משעמת מן רב היתה בידו שהי' תמיד נשען עליו ומתמ לוב ביעה
והפל עכ"ל, ונהו בפשטו מעין מה שנ משעמתי בידך כו'. ויש לפרשו
נפ' עפ"ן המדות שנהו מלא בשעמותם ובתר בו הי' בידו מה מאיר)
ועפ"ר בונקא. ומן נקי בעמן שבטי ומנק שנקראים שבטי יה'. פי'
כי האבות הן הן המרכבה ובתב לך הוי' הגדולה כו' כי אברהם
אוהבי הי' באהבתו לה' בקתי מרכבה לחסד באמת ובתנ לעבת
גבורה כו'. ועפ"ז הי' העשרים הנסתעפים ודם הוי כולם בתי
מרכבה

מרבבה לה' ולפי עניי שבטי י"ה, ובזה עמן מרבבה שהוא בחינת
הבטול המציאות בלתי הרגשת עצמותם כלל לגמרי ובכה גם אלא הוא
בתכלית הבטול לגמרי כו', כמו"ב שרשי כללות הנשמות המה גם שבטים
לבד ונמצא באולנא מעולא שבאצילות כו', לזה היינו שהם בחינת גם
גאי שהם בחינת עבדים ונמצא באולנא שהוא עצם הגמת, וכללות
הגבות הוא תפארת שנלי בן עמ שמנו ובאים פאחות ועבדים
והוא ענין ושרשן כי גם נלי הם מה שבתכלים הגבות גב"ב שנעשה
ובה בחינת הבשר בחו הענין הוצא מעצם האולן, ומשם נעשין גם
נלי בבה נחר הבדש ומשם בתא סמ"ן ובא בבה ומשכם לבן
מבנה כו' נבי שוב לומן שבטי נתיתיך שם נתי מעמן הבאים הוענה
הוא מה שבאות שיוך הבמות גם על נעהע משום בבולא נמו כלה
ובשאות משות הבחינות הלא מעמב משות המחוצות על וחיבת הנשמה
בגוף ונהם נהו ענין מעצם האולן כו', ומשם ונענין אולן גחנ אור
בן בן בן א', ומשם בבה ואבא אל אברהם בעמן און ענין
אבות אלא לשלשה) ומו שהשבט הוא רק נבוות לעלה כן הנה
האהבות ואהות שבנשמות כללות בשבט ומנם כו' בתכלית הבטולות
הנשמות והנפות להיות עבדים אחנים ואחובים בושמה גופו של
אולן כו' (ומשם בבה בגאונה ואינה בלבן עבאו אב במת והשלום
ואהה שלם שאבי הו' להם הוראה בשלוות גם עמן רק עבד רק
ובאולא אות רוש סמ"ם רק ונם הבסר כו' ובבר הרבות
סנם ובאולא אות רוש סמ"ם רק ונם הבסר כו' ובבר הרבות
והבאים גם בחינים על שנשם עבד שלבן רק בשנשם) ולבך בויחתן
לעלה לנבי ראשו כו', אמנם בשנתלו בב כלים אלו לשחטי פרטות
בפה נמשים מחולנים כו' אבי ינבא כל שבט בפם ושה כטל השה
הנשמו

הנשמות שמתבשם מאד ומתפרחה לעפרון כו׳, ולכן כפרו ויתי מלך שבטי
ישראל וכפרו עוות נאמר עטה אנש לעטה כו׳, ל ועל בואה אות עם
סמעון סב עטה מלך עטן ופרו כרעיה פי פתחם מרגב עאל ובלא עסר
מעהב טוה באתהפך עטה לנתם ונתם לעטה לכל תבר כפרם עובדוהי
ובא עטן נתם סיו עכל, ועל כפרבם שער אביון פיו ובעהב ערק עלי
מענין עהב טוה ועל בהרגג בשלת עב בגן עפ הרם את יסך
ובוון שבתיו עטה גה הוא עהב טוה ויתהפך לשעוים לנתם ונתם
לעטה לכן נהו נשל ורחמת הנשיה והתבשותם בגון ובכ שאני הוא
בבתיו עטה שהוא בעמן עהב טוה והיינו זה שהיא בבחיו נשיות
ומבות ותות הנכ כו׳ אלא שעד בורור עכ ועהב טוה ובכן בבחיו
עהת הנלי עטה עונך כו׳, כוונ הנשיה אלינת כשהיא בגון הנשיו
מתבשות מאד ומהבת הי׳ אז ירחת הי׳ הוא בתבלית הנשות והעמות
ומס תור הבגון ובאה כונסרב וים ובבר כפלע ווש כו׳.
קבור, עמן הנשות שהן לעלה מלך שבטים יכ שבטים יכ נא ומיחא
לעטה בנוסות נלי עטות כי הנשם הוא רק והעטה הוא שהי:
ואב הוא כל ונהו תבלית ירבה גן בורך עליה. ועוש בגחאל בבה
ונשב ועלק ובבה אלה ומשי בכ נבי אשר ברא אלינם לעשות
והענין כי הנה יבוע מארגל ישה סעה א׳ בתשובה ומעט בעהב על
חיי עהלה שבעת מבולים עבלג כו׳, ונש להבין בהלא לפי חיותה
כל הנשיה תחלה בשרשה באון בעילא מלך בשם שבט והיינו בעוקם
הנשות נשיו בעהב נהמן גגת השבונה כו׳ ואחר שירדה בחור הנלי
בשם עטה כו׳ ואב היו כל הנשות בתחלת ונעתן מה מן האון בלג
בתבלית הבגון כו׳ וכאשר ירבו לעטה בגון ובכ מלך בשם עטה שנשה
נשרב מן האון בעילא כמו העטה שהוא זה שבבר נעבש מן האון
ונעשה

ונעשה דבר נפרד וכך נלך עם שיחתה הנשיה לנטה בעולה"ג
הפסל אם יחיבה גו בנוסף עליה הוא והיינו שעיג תפי' בקתו בעת
שעיג התשובה ועיג תתעלה מעמידה גבוה יותר ובו שהיתה. (נעשה
בבה ועתה יבל נא שמעבדם לגדלה הן בקתו עובדים בתו בכל שיש
עיג ויבדתן בגול נעשן בתו והלבים בו בקתו בכל ואהבך בו. והיונ
עיג נגום הובות שהן תשיג גה שלעלה והשכל ומוג בחה מי גם
עמה ומנה). והעמן הוא בנפר בגהר על בעת בושבין לו בתולא
ותר בו לכל גבולים ובג בו. ומאור הדבר בכתי ונעמן אל הי כל
בעיה הוא מתות ברירות גמלה עבדר הנבנבל ואב בו. והיונ כשבאל
בתור תשבי תאוות עולה בו האבילה ובוגא בה שותות נסות האכל
ותבשם הגן ואב ומתשיב אור הישי עד שנביה בבהיה גש לוכ אתה
תאוות מגושנים בו. ונשבת מאת אור האלי לבקן בה' אתר שגפש נגל
התבשות גופו והאכל נתבשם גב האור אלי ונתעלם מאב בו. ואני
בעבר האור אלי ותכ החושב הגם בגר ישי ואב בי הלא הגה ב' הסבים
גגש בגש ונים בו. ובהן נעבר אל הי בי בגרירות עבום שבבה"א
שבה לה ואב חושב נסות הגן מן האכל שאכל ותאכון בבהיה גש בו
(ונעמן גבה בתאל בי בת בבה גים רבים). והנה בואכל הבשוגים
טוב מבב עהב טוב כיבוע והרע שבואכל הרוחנ הוא האתשיב ונעשם
הגן נעבש בו. אבל הטוב שבו הוא הגופנ בת ואונל להבהאל
להתגרר מחושב גה ולהיות שם בתשובה לה' בבעבה גמלה הכל
והרי בבעבה ג בעש נבחדת בעלה ונבריבה באהוה בה אחב הרבה
ותם ובו שהג לה אהוה בגב העלון בו. והטעם בוא לפי שהשוב
שבואכל שרשו נבם שבל בשבורה גבה הרבה יותם ונעש האדם
בגב בואר בעמן. לפי נוכ אוכ לבנ בו ונכ האכל מחיה את האדם בו
ונהל

ונהי סיבת הוספת הבחינות כה"ר עז"ר הדעתה מן החושך המאכל בונא
והיינו כאמרם בגהר בשכין לו בתולא יתור, ומו בכת נבון שהשפע
לנטה המאכל שנבוה הוא מן השם עב שתעליהן לגבחנה יותר נעלה
מכון שהיתה בתולה כו' ונעשה בבה בשלת פרעה בעינן ונרעתה
לו בארץ, "

קודנר. איך שעז ירידה ג בעבן בונא ומוא לבתו תשובה ונדעתן אן
ה' עזה שהמאכל ונשם והטוב שבמאכל שתשן נבוה ובמאן
לובה דעתה גו סמ"ה:

לה בין טעם הדברים הוא ענין אשר אמר אל ראשי הטוטות בונא
ל"ה עבדים, ותלה יש להבין ענין נדרים מה הם בהיות כי
ופוע ואמרנן נבש עצוק מותר לך (עיש מה בבה) ולא אבה כו'
והסיק) ויש לו כ"ל מתרצים הא' בפשוטו בהיות שיסלק הרצון הנפשי
מן המאכל שלא לאכול המאכלון בבהמה ותרוגר מאד על החושך המתשוכו
ומונעו ובהיות הי אתה כבל שפ"ה הוא ובה הכרת בוראו בחפ' ובעת
נהת נבש עצוק כו' ובכל בחסיף בעהו, ונהוע שובה אלו, ואשובה
אלוכם בהיות פקש פשל שם בנא מעוברים אבא אל שהם נרובים
גלג היות שעוברים גה אבל גה זה הם באות חלונים בתבלית
הרחוק גה מגה מאתה שבה פוש ומחבורו פשו ותבורו מחות שאון
הפונה אלו כלל ובן תבורו מנו הרי נרובים נעשו חלונים, ובוש בבה
שנבה ישראל ובשמתבים גלג ומגרים פקפ הוא תבלית הערוב שהם
נשם לובים אל מש כו', ועבג ובן שפשור הרצון באוגה בבה
והיינו בשעושיהו בחשן נבון ומבר בו בכל מאוצו כחו ומבר בו
תרב לב כו' ונה עב פשם ובשאות תוסל לאות הבבר בפשור הלב
בל בבחו נרירת לבב ומבר בשפה רפה שבבר שאות חפל ב
רע בבחו חיבוש לבב גהו עב אחרים שאות אלא בטפל בעושו כו'
ועוש

ועמ"ש גה בדה"ד דבדים היינו לפרעה מעברים בו', וסוב"ל בהוא
אולם לתיאבון בפשטיות הדונו ובן בכל תאוות עוהג כל זוכר הדון שלו
בהם ולה' בתורה ותפלה הוא פתו' נמיחות וברוך אחוריים לבד וגהו גם
כי פנו אלי עורף בו' ופו' כאשר היה פונים אלי בתפלה הוא בדרך
טפל ואחוריים של נפשם לבד בו' וכשהם פונים בעוהג הוא בבחו' פשם
שהם אונם כשנתגרים בפחו' פנים פלהם לה' אני כתיב שובה אלי ואשובה
אליכם גב בפחו' פנם העליונים בו' וגהו נרמז עליך להיות כל הדון
רק לה' לבדו אל בכל מדיו בעוהג בו', וגהוע בעת הלל שובע
אל הי בעלדת לבם בו' ואני ומיעו לבחו' גולו שם הוי' בוגא זה שלא הוי'
מיבולת נשותם פלתי התשובה בו'. והטעם כי ענין פנים העליונים
הוא שם הוי' בוגא בתים אל הוי' לא שניתי שהוא בחו' סובע
שאונו מלובש תוך העולות ולכן על פשם כי מה שיתלבש בתוך בקר
הלבושו על בחו' אחוריים ועגל ותאות את אחורי בו' שבחו' אחוריים
בתשובה בעבו' מתלבשים בגאל שהם הנבות ושני לא יראו שאונו
נעשק בבחו' התלבשות כאל סובע בעוי' כשיבה באורה, פו' הרחשות
והנשמות שון עמם בכמו שהרחשות הנשמע אין להם ערך לגבי עצמותו
ית' גם תנשמות בעסק גה אין להם ערך בו' ולא שהוי' הרחשות
לחובים ונתר שהרי ענין סובע הוא לעלה מהשתלשלות ואב אין גם
הרחשות אות כלום כמו הנשמות אל הנשמות שהם בעלה להרחשות
בו', וכמ"ש נבוש בו' ולא כהב שלאחר כל הנבואות בארץ הנשמו כמבו
כמו בעלונם עמם בשוה בו' ומלון סובע נמשך עו' הבגרת הפשם ולעמה
שהוא בחו' השובה אשר תשובה הוע' הבגרת הפשם בפשם שלא
זה נעשה חוצא עו' ורובת הנשמה בגון שאני הוא בחו' בעת שהוא
הבגרת פבפ' ושאב בעובה לעלה לא הוי' סיוק בחו' גו בו', "

קדור

הקדוש, ענין עצם עצומ מותר לך. והעל תשובה התורת
פקפ וגהו העלייה גלוי פשם העלונם את פשקהוא
אמנש אלם הוור לא שלתי):

והנה ענין תשובה עולאה בבחור פשם העלונם מלעלה לעשה הוא עי
תשובה תתאה מלעשה למעלה הוא ותר עי פור השם בעצם
עצומ בהיינו כשאין פסח נצוף האלץ להתיר מתשבי עוהב בור
ולא נפל לבעור עבוין יש עצה אלקת איך לשוב לה' מן חושך האפל
והעל עבים (כי פור הראשון בעצם עצומ מותר לך יהו כשובון
להעלות האפל עי שאינ אופל לתאבון כאל לשם עב בתיל אופל
לשנפע נפשו אלך כשאינ ובון ל בבחור ו יש פור שנ בעצם עצומ
מותר לך והעל עבים) אוש כי ובור עבר לה פור להיות כי
ובוע ענין הנבה שאור עצם כשר גה הנ עלי בעולה וכשלגים כאושים
פל, והיינ לור שהעולה בולה עצם לה' ואפורה לגר ובן אוורי
השלמים ושאר הנקבמת פוגב יהי כשר גה עצם לה' ומובל ומפרש
הנמ מבלתי אופל לעשת אל הנצם ולאופלו בל, ועצא שהנקבה כשר
התולין להיות עצם ומובל הימנו בל, ובאות יש להבון איך ופל לעשות
מתון עצם אעפי שיאור בן העפן הוא כנל בשרש הכשר הוא לעלה
הימנו כיש לפש עוך עלך לבעל בל, והיינ שגבור שבתו איך שהוא
בשרשו הנקבה לעלה הימנו עב שנתשב בעצים לנבל ובמשאבצ
אפלו. ותנש עצמך בל בי האדם הוא הסול בהשתלשלות בובע וגהו
עבר לה' חוצא פור שנקבה הדבר הנבור לה שאלה בבקר הנבור
לה' בנבמת ובוצא בהם בעבר בקרבו, וגהו לשון הרי עלי בלור
לה' בנבמת שהוא לעלה הימנ והנה בעה שנשפו עצמו כב עב שיתש
עצמו בל בנאת מנע לגבונת תשובה עולאה בפפ בוצא כנ בהיינ
הה

זה שהרחנות והנשמות שון מה שיהי כי הוא פי׳ השם הנכבד עצמך
פי׳, ובואר טעם הדבר בהיות כי יבוא עתה סובל שהוא בתו׳ עינוגים
כגון השמים הנשמים מעשים על דב בשה את האדם פי׳ כמוך ענין
עינוגים העולם החתון הוא בחו׳ מה הכלו׳ שבגיעת עצמותו הוא ובמע
ל ההשגה בסערה אחת מבלתי שום עכוב לאחר על מלת כמו כמא
מאמרנה. ונהו כמ והי׳ העולם בבחו׳ כל בעינוגים ואתכ אומר ועושה
בבחו׳ שרש עד חתכ פי׳ ונהו שהרחנות והנשמות שון כי׳ כי עמן מעלה ומטה
ומשפע ומנפ׳ אומ אלא נגב האופ הנע׳ ע׳ כובע ואפ כשהאדם הוא
שון בהשתלשלות ומשפ׳ עצמו כב לומר יתש נמו כי׳ מהיות מה שנקבה
המאכל ואומר שהוא נמש בעולה ושלום כי׳ ובמע ואחגא ל המשפ׳
עצמו הנקבה מנקיה. והטעם ובן עפ׳ הנ׳ מאחר שגם בחו׳ העינוגים
העולם אין ענן מעלה ומטה פי׳ אברהה כל זה שהוא יותר בתכלית
השלמה הוא ובא מעבר ההשתלשלות מעלה ומטה כי׳ ובאו לבחו׳ העינוגים
אשר יתחת כי׳ ובאות אין בעינוג עליון ותחתון כי׳ ונבא שמעולא הנשמ
עצמו בתכלית הנקבה שהוא סובל מנקיה כמ כי הפ׳ ה ומפ׳ ראה
פי׳ נהו הטעם והסובה שראה את המשפ׳ בונא ומה שהוא. הם
שתשא בבחו׳ עינוגים כנ׳, ובכל. ובן ענן הנ׳ בבונא ע׳ תשובה
גו שעי׳ שפלות כענין נמרים כי׳ אגי מתעורר לעלה תשובה
עולאה בבחו׳ כשם העולם כמ שובה אלי ואשובה אליכם, והיינו
בחו׳ סובל בשון ע׳ כתשובה כאורה כמ. ואפ לפנ מגלה ביקב
שה א׳ בתשובה ועכ בעוהג מל חיי העוהג כנ׳ בענין שבט
ומה בנעם בואה לנו היתה בנ ובבואה בגנ שמנשוה עב
אותם נמו כי׳ אגי הנקבה מנקיה לשם גו לאשתאבא בגופא
מלבא הנ׳ סובל הנ׳ לעלה ומבחינת בנ׳. "
קיבור, ענן סג שם בנבם עצמך בזותם לך, נהו עמים ל המשפ׳.
עצמו הנקבה מנקיה ועיג בא לבחו׳ תשובה שלמה:

והם

ל והנה בואר אות שין מעין ה' שבט כינוי לוסר על שין כי
על תפארת ל"ל גבורה, וזהו שבט שין ו' נעיכא הם יב'
בחו' שבוסר ולכן על השבטים אמות כי הנטה ושבט ~~משה~~ ישראל הכל א'
והם הה' הנה עכ"ל. ועיין בחא' ובבא נפב אי עפ' ויצא לו יעקב
על לבן ובנפא' ב' ומרבות ושלח פעו עפ' כי בעלי עברתי
את הירדן שלא עברו ישראל את הירדן אלא בגבורת של יעקב שנא'
כי בעלי עברתי את הירדן בו', וזל עיר בחו' ו' ובגבורת של יעקב
הנושיך בחו' ספל עוד עברו את הירדן בו', והוא עב' גם הרם
את יוסף ונשה את ירך על הים ובעיהו, אלא עפ' יש הפרש גבול
בין שבט לנשה בהפרש שבין היסוד שהוא ו' נעיכא לתפארת
שהוא ו' גבולה ולם מצוע שיסוד על בל ותת שהוא עוברא באמצעיתא
נגל עשור בעב' הרעו חפ' כי תשא עפ' העשיר לא ירבה והבל
לא ומעוט כי תפארת עולה עד הכתר ונושיך האור עולה והשל
ובעב' בואר בפו' לשם תפארתך בו', וזהו נפ' ענין שית תיבין
ריחוק בשנא ישראל נגות תיבין ביחות בבשבולו בעב' ואא בל יה
עפ' והיינו נפ' בעמן ב' ווין הכל ו' גבולה יחוק ו' נעיכא
יחות הלם ביסוד שם שבי ובתפארת שם הוי' ואפ' גהו בעמן
ההפרש הבואר בואר עפ' וארא אל אברהם בו' באל שבי
ושמי הוי' לא נודעתי להם, ובפ' בואר שבט עם ג' האותות נוטל
שבי, ועל נבה בתא' פו' וארא ברה' וארא אל אברהם בפו'
ויתי נגל שבטי ישראל ובאן נגל מטות בו', ובגחב יתבו רפת עא'
פו' ששם מון הנל הם עשה ויוסל ופו' הרגב ו' גבולה בתו' ושה
גהו יסוד אבא ו' נעיכא יסוד בא' בו' ועמש בואר בעמן יסוד אבא
אחרון בו' ובו' בתו' אלו בהעשיה פיים כי ש מהעשיה בתו' אפ' ואז
בתו'

בתו בת ובתו היה יתירה ולפי גם יעבץ גאל גהו ענין נפש חיה
לפי שבט, אבל אבא יעבץ אבא שהוא היה יתירה על אמה, ובפסוק
הפלן בסופו באמור הפסועות להרחון פא כי היעבץ שהוא ר' בעיראא
הינו ר' פלוס ראש ה"ל שאין עליה בברית ו"ב רק ר' וגהו נקי ועבד אי
יגלם יעבץ כי עשן הוא אבל ר' גבולה גהו כשנשק פו ראש שהוא
בתו ו"ב ועבד בולם ההוא יהיו שבתו ה' יהיו בבתו יה' כו' וגהו
ענין לא יעבץ יאור עוד שוב בתו ר' בעיראא כמ' ישראל יהיו שוב
לי ראש ועבל בברך ישתה עפ' ירום ראש כו', ולפי ההפרש בין שבט
לוטה הוא בענין ההפרש בין בתו יעבץ לבתו ישראל בתו כי שרית
עם אלהים ולבן עב' ורה הוטה שהוא ורה על השתררות ומשלה,
כמו וטה עוגב כו' ואהבל בחבות פו ושם פו פה ושבק ג ולבן המשיח)
כו', והנב גה שהשיה תהיו בבתו ישראל לי ראש גהו עי כי שרית
עם אלהים ואב הוא חוצא עי ורובתה בגול ונבל שאבי הוא בתו
כי שרית כו' ולבן אבי חוצא על זעות לשון השתררות ומשלה כו'
ובחבות פפ לב לב פיג נבי כל אלה שבטי ישראל אבל אלו
זעות (כלומר חגים כוטה הגה) כבאר שבועות וטות אומר פלה
בתבנלי סא נ', ובשהב רבה בפסוק הנם וטת שלשלה וטותיו
ושבטיו כבאר שבועות וטות, ובתו החונן והנשי שוש בהוטה גהו
גב עי גילו בתו פטור הלב. ורעוב שמעלה והשכל והוא ענין הוב
שעל הוא כו', אשר בתו הוב על ושכיל לאותם כוש בהה האה
ארבי מתם כו', אותם הוא בתו חונן ונשי כו' עב כי עם שה
עורל אתם כו', וגהו ענין וטה שהוא יסוב אבא כוש בואב
אות גם סעו סב והוא בתו שלם תוים כו' והוא נשק עי
עם התוגב שהתרה על וטה לחם כוש בואב עפ בשבו לבם
וטה

עשה לחם, והיינו דכתיב לכו לחמו בלחמי וגו' ההיא שבחא לחמו
שהוא עמן תורה שמעלה לבחר לחמו. שהוא התורה כמו שנאמר
לעשה עם לחם, והנה כמו שעיר הלחם ותחגל את הגמל ותבקה
מחוץ כולל עד התורה נמשך חיבור את הנפש וכמו עשו ואהיו
אבלו אמנם כל אמון מחמת עבר מאשר יבא האמון את היוצר מצא
לכו לחמו בלחמי ולחם עוב ותחגל את הנשיה שהיתה בבחר שבט
ונעשית חגל מעטה הגה וכי נמשך עד בירור שם שיתברחת עד
תפלה ומצב וכמו שהבהיה מחיה ומגון לאברם כך עיב נעשית חיבור
את הבאר להיות חגים מעטות כל, וכן הודות לבן ושעבת שהוא
עמן עשה וכמו עשו מחוברן כמשעמתם כל תיבי אורויתא גבולון
לישבר עבודת הקדש וגהו ראוש ושעבת מיבו להתות מתים עד
עלם חיים כל, וגהו עמן שבועות עטות ואתגא קרבות נשאסף לג
שפטם מנשבע הקבה לאבות כך נשבע לשבטים ומה השבועה היא
הישבה מבחר שמעלה והחכמה, וגהו אשר נשבעת לאבותינו ויהי נבם
וכמו בבה מלם השועב מה לחם, ומכל נמשך בחר בו זונגן הרחמים
באאר לבב שבטים ושבט לו כמו מנגה נשא עלה כל ביבאן אשתלון
יבם כל לבב שבטו כל אשר נשבעת כל, ונגה ומן עמן התנלות ונגן הרחמים
בחבש אלון כל שאלו לבוא לבחר תשובה שגהו בחר ובריבתם מעלת
היבם עטות עד השבטים ומבי שולבו לבוא לבחיבה גו בל הישבה מוגם
הרחמים שגהו המע שבועות עטות כל, ועיין בוגע ומלת נעז מעאן
יבם נבולו, אלבסון באאר והם הודות שמעלה והחכל כל, ועמם מבלה
ומבם לבן בסיר ומשנע לבנו כל וגהו אמר מלה כל ונגם שנאמר מלה אין
לו הפסק, ולבן נבבי מה נמרים בל ראשי המטות עבר שבועות
עטות כל מ להיות נבם מבלוב מוחם לך גהו עד שהוא בבחר עטות
חבנים

תגעם פושה בן איגהא נבור הכובש את יקום בן פי שרית בן ו
קיבור. ונהו עמן בתו מטות כי פיסר מטות ל גבולה בתשארתו גם שבט
בתו יעקב כי עמן הוא ומטה ומשלה בתו ישראל עד כי
שרות עם בן משה עוגך ונהו שבועות מטות המשכה מונו באא ליב
שבטים נשבט לוי פל שרים לראשי המטות) ו:
ועתה יבא בדרי הפרשה בבר אל ראשי המטות בונא גה הדבר בן
מהות פ שרשו נשי בשהיו עראים שבטי לא ולכן לקבל
עמן גה הדבר בן, אבל כשעראים מטות ולכן לקבל בן, ובאור
הדבר להיות כי ידוע מארגל ובגהה דיעך ההפרש בין משה ע"ה
לשאר הנבואים שהם נתנבאו בבה והוא נתנבא בגה הדבר בן,
ובאור הדבר פבה הוא שם אבל בת הפועל כשעלים ועל בות
בבוד הי בידוע שהחי הבת הנבוכם הגה הוא מסתר ומעלים אותו
הפשע אלגת ובתו אבל בידוע, ולכך על כשם כה בכל הבנון
בן שאומר על בבר אל המוסתר ומופלא והשגות בם אבם וחוכה
להבונ לגלות וראה אלו בבות לומר באות הדבים המופלא ובן עבה
בונגא ובבר גה המושם ומקם בן ואבי ואבר בה, אונם כשיהי וראה
לו נופל ל הדבים המוסתר לא הי אומר כה הוא הדבים אלא אומר
והו הדבר בעבו ובלום הבטרבות לבונגא בן, ועפב ומקם נב בשום
ומם הוי אלגים באבל ואלגים הוא ומם ומוסתר להיו ונעראים כה בבונן בן
אבל הוי הוא העבות ועל גה כי הוא אותו הדבר בעבו עבלתי הסאות
בבונגא בן ובשם ואמר בום ההוא הים אלעם גה בה הוו גוים לו בן
והים ידוע בשבינה הימים ובבית ותוך ברום של משה ו פל לפי
שהיתם לפת משה והוא על אוש האלגים בשושא לבקו. שיהיא בן ועב
נתנבא

שנבא כל נבואותיו בזה הדבר, כי מי שהאמינות האצל בעצותיו ובלתי
הלבשה בדיון כמו פאם אדבר בו, ושאב הנביאים בתו בהם ביב
הנבואים אמנה בתום אדבר בו בו כי הם יתנבאום מעבת זלו באצל
המלך בה בדבר ולהיות בן כשרים ושה להראות לכלות נשי עצמות אלנות
הנלך גה הדבר בעצותיה בו ובלתי ביון המלו בו, שהוא עמן סופה כל
בשון נגת הרוחנו והנשמו בו, אגו נראם כשם ושות ביונא כבדי שונכלו לבלו
והטעם הוא כל שהושה הוא כשהנשיה כבר בנשיות בתומה המלו, אונם
בקנואתם ושם עוד נגרשם כל מעורחת בתו שבש כל והיונו פאם
ולא בתיבות בו כמו שהו בות בבשם שבש בוקה הל עובם בו,
ושאב כשהן שבטו יה לבר אעש שהאבות הן הירכבה הרי הן ורבבה
למהו ומבע לבר הנלך כה כי לב שבטים הן יב בלך בבריאה שהם ורבבת
השבים ונלך שבטים עבה בוכבא בשבוט מלך הם הישבת האלת האצל
בהיכל נבהלך בבריאה בו ובש ובה בבאור עש ואנ נתש לבם שבם אחב
מל אחיך שאבל הת ואצל העלון ושאב יב שבטים ובש גב בתא עש
והנם אנתם מאלוים אלוים בתלך הישבה אב הם אהבבה הן לבתו גא,
ושל בוב שבטים הם ביסוב יל ון היסוב נשמע בתו גו בולו בוש
בבל ברח שער הנבושה שו בעטן תנו, הבובות בלשעוים אאהו שהם בבו
הות בבריאה ושעגום אאהו שהם ביסוב בו שהעטן הוא שהיסוב נשמע
לב נשבות חב לול ווש נשלך בבו חות הל ובש ואהא אל אבהם
בו באל שבו בלוב עו אל שבו הוא הול הנלך אל הונבלת ויסוב הנלשבו
נשמע אל תבת בבריאה בו לחות נשלך אהיה עלונם אל הנשיה בו
שבהו גב עטן תנטו הבובות ובוב באן עטן יב שבטים האבת יב עבו,
אלבון להאיר בבנש שת הישבה גו באה ונשבה עו בלוע ויסוב
עולם, אלך בשובבו הנשות בנושים בתו אל עשיתו ונעטן ובות
בבתו

בפתח עשו עשה כארג. וגם תגל עבת נה"ב ששרשם מעולם התקם שהיו
הגבות תגיסו ואב שהפרש בין עולם התיקון ובין עולם התהו
הוא עצם לעולם והא אברם רק בגשם ואל והא עשה כארג כו', אך
כאשר מברר נה"ב להיות בכל לבבך בשם ובריך אגי נכלל כח וחוגל
של נה"ב בעצמות נא"ל להיות הכח החוגל במעבדת ה' ואגי עצ עמה.
ויש לפרש מטות לשון רבים כי יש ס' בתי מטות מלמה ומעלה
למטה, סוד מלמה ומעלה גהו עד בירור בלל שנכלל הכח והחוגל בתקם
שעולם התהו בעצא עב סוד אריה אל היון כו' והגות משאות כו'
ומוס בחה ושות כבכה נמי ובפשירים יחידתי כו', ובתי מטה שמעלה
למטה היינו כי כבי לנבת ולברה נה"ב נשק בעצא נכ ובתי ומכל
לאיתן כו' לחיות כי שרות עם אלנם כו' שאולא עוגרו בל אות
יכול לא כו' וגם שהוא שה כארג כל, ולכן העגר נשק ובתי
שמעלה והתהו והתקן בתי סובל בעגר כמשיכה כאורה והוא ענן
ענבים שמעלה ונעבים וכרובים כו', וגהו ענן כל האגרת בישראל
כו' איתן האגרתי כו', אל תשבורה הו רק בגת ושאב בגי"ר
ונשם נשק העגר כו' וגהו ענן מטה בעבושה מטה עוגך כו' בתי
של החיים, ושל בשם הואל מטות בתשארת היינו כי גא
בעתנא אחיר ותליא כשם מא בבואור עפ שיום בחותם על לבך
מענן הבוגעות בתש"ר שהם עב בתי הגוזל הוגל את האותות
כו' ועל נשק הבת והחוגל בעצות בגא הגל מטות וגה נשק בנש
עד הירידה בגוף ארצא, ולכן אגי ארצא ולכל לוור גה הבחק גה
ענן נב מטות היינו נב נבלו, אל כסון בגא נשם ואור אור
אס. בבתת גילו ואסטלריא הואורה כו'), והם ירוע בבקר הו גו
הלכה

הלכה וכמ"ש ואשים דברי בפיך כו', ובזה מעיקר עפ"ן כיטול הנדרים
ע"כ נכ"ל הוא בונא בחכמה והוא זה שבחכמה נקה הי' ובחינת ושה
שהי' עמו ע"כ האדם כו' ולכך לא נכתב גולתן לתורה בחיות כי הוא
הי' מבחו' זה שבחכמה כמ"ש ובמ"ש כיבוד ל' והתורה נק' ע"ן
שון תורת ושה כמ"ש בדה"ק ומשות בזיל. ועכ"ל נכתב לבואה בזה
הדבר כי כל הנשפיל מצדו הנקה ונמיהו כמ"ש. " ובהו ובדבר
ה' אל ושה שהוא זה שבחכמה דבר אל האשי הנטות לבנ' פי'
נשות הוא הנטוה כלפי חסד או כלפי גבורה ובזה במ"ש ובקה
הנ' נשותם כשרשם ובחינת שבחכמה בושה שלכך הלל ויקל שמטה השמטת
לגבות נשואי ותמיר שמטה לחוב כו' ונקראים אבות העולם כו',
פי' לפי שהי' שרשי כל הנטות לגבות או לחוב זה שעתיד כל תלוי
לחבש בתורה כו' והי' בחי' נטות שמעלה לטה בחי' ושכיל
לאיתי', אותיות תניא, והוא בחי' ושה לחם הכל ועכ"ז נקראו
האשי הנטות שבחי' ג' הוא האש ומעלה לבחי' הנטות שלמטה
למעלה, ואמנם ושה עה"ה הוא הי' בחי' הדעת שהוא הכל האוצרי
כו' לגאת אומר שיבדר אל האשי הנטות הן אבות העולם כמ"ש
ובה' פי' שיסדיע אותן לגבות או לחובה כי לא יתפשטו
אלא ואנה מבלתי הנשמת הדעת בושה כו' ואגי גם בנ"ה הם
הענפים הנתפשטים ומ"ש ובה' הנקראים האשי הנטות כו'
והן פרטות נשמות המלובשים בגשמים הקליפות זה אסור וגה ותם
כו' גם בהם ובדבר ושה בבחי' זה הדבר שהוא כיטול הנדרים
ושה שבחכמה הוא כל האוצרי כו' והיינו כיבוד בעפ"ן ותשתא ולבתא
דלוגב

בלעדי ההלכה נוגה ואורה כמו בכה עלה שלטון כל ואינו מתנים
עצותה לל כמו ואשים בכחי קשיק כענין שבועה גבקרת מתוך
נרונו כל וכמו בואל קבה וארא אל אברהם נקי נשמי הוא לא
מבעתה להם כל עם . "
קצור , שבני שולטן בם ישראל לאור זה הדבר עב נשה נתנבא
בגה והן בשנעשו בקתל עטות בחלא שאנו נעשו לא נבול.
אלכסון בגאל וגאל בעתלא אחוה ותליא , ושאל ענבים מרובתן בגלל
שהיו שבטים הן יה בנה בבריאה הנקבים נבתו לא מאת כה ושה
עמו וכל האדם ומל הנשמו אל הנשה ונבוהו , והן שנתנבא בגה
ומה אבא ועוג ודבר אל ראשי העטות נכ לאור זה הדבר כל
והיום מי נבש אל כותר לך שהא נכ עמן כל הנשמו עבוו
הנשה ונבוהו כלל . "

ונהא שבשרשה ויהי נאור כל אלה שבטי ישראל כל וגאת אשה
ביפר להם אביהם בתו וגאת היא לעטה ובריתת גה
כי גאת הוא לשון נבה , והיום כשהו בבתו שבטים הם ונבים
רק ובתו גל כל ותות שות תיבון בהשבטו ל בעורא , אבל מי
בגה שנעשו בתו עטות אני נאור ודבר אשה אל ראשי העטות
כל זה הדבר כל : סלי "

בזון במשפט תפבה ושביה בלבנה, הנה כתיב והיו הדברים האלה
אשר אנכי מצוך היום, פירש"י על כל יום
כי בכל יום יהיו בעיניך כחדשים. אך איך יבוא
לזה שיהיו כן. ונקל בהבנים כי הנה תכלית ומדת הנשמות ומעלה שהיו
שם ושומר כי המלאכים שנתהוו מרוח פיו ית' יאל פום שנ ומעיר
ואל פום ה' ומזון ומלפל ומזון גה ויכאל כו', אבל הנשמה שנמשכה
ונכתרת היתה הרי גדם שומר, ל כי בהדמה יש עת לתשית כמו שיש
עת לדבר, ושאל הנתשבה היא תמידית, והשכל והנתשבה הם
תרין רעין בלא ותפרשין), ומאחר כמו נמלך בשמותיהן של
דברים (ובמדה פ' בראשית פ' ח' עיש עם הולך מולאכתא ושבו
עם הולך ולכו הולכים הנבה ושבו נפשות של הדברים שבהם
נולך הנבה ובראו את העולם) ולא דברים לבד אלא כבתוך
ומעיר כולם דברים, ומרבתן בגזון ומרבה דורך עליה, "
הדור, היום כי בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, הנשמות עלו בנתשבה
ולכן היו נפש גדם שומר, והמלאכים שהם ובחול בדבור
נתהוו ושומר, ומרבת הנשמה בגזון ומרבה דורך עליה":
ולהבין ענין העלו, ואחר שנם בלאה עלו בנתשבה, (בבה ושותי כדבר
פא פא כי העלו הוא מעלה והנתשבה שהוא הוא לבוש,
אבל השכל הוא מצמות, ויש נפ בחו שמעלה והשכל, ובבה שאוהה
אם ברוש השם פא פא כי עד הירובה הונא נעשו הנשמות בבחו
כלה ונקלות שפע מצמות חל כמאחגל כום חמנתם גה נת, ואפשר
שם הפא עין אל, ומעם בהנהות לבה ושכ ומנב, הנם יל פא
שיה שנתת כי שהוה היא אתה בראת והוא תחלת התפלה גם
גדם

נדרש לאשה יפה, כמו בגוף פרץ בתרא בהרבות בשם עליה, כי יתעה
משנתה אומר אלא נשיה שנתה כי טהורה היא פו"ל ובעל בשם
לא נבה עמן אתה בראת רק נתיל אתם יפות, פיו טהורה היא
נבתה טהורו עולמה להנה, ומאוא אות ט' סעיו יג כי טהוחו על
כלי הראשון, והוא אור הנעוון, ובלעתי פי תונת בהביאור עפ
נאת תונת התורה פה, פיו נלוי נלוסו בטהורו עולמה הוינו כטאנ
ומאוא בה פרטוסי עיו ואא שהוא כתר באבי על נלוי נלוסו בטהע
אב בל טהורו עולמה נהו בחוי שלעלה והבתם, ואב כוון שטהוה
היא הפיו בשתם הנשוה טהורו עולמה נהו העליה עוב יותם ובע,
ואפלו לפיג כוון שטהורו על כלי הראשון, אל העליה הוא בבחוי
אור שלעלה הכלי, ועוון בהביאור עפ אם בתונתם תלבו פב. עפ)
ואתב אתם בראת, פיו בהיאה הוינו וש ואון עב סנפחת כי
התלבשות הנשוה בתבות הנון לחיותם ואתם לשורה שלא תבא נהנון
והוא בבחוי נון. וכן אוא בה סופע ונוסע, ולא שסובב מלעלה
רק שבל אתם נפינב הוא ונלא בהתלבשות החות בהנבראא וסובב
מלעלה בבחוי שורה שלא יפסל החות ובא, והנם כל נון שהנשוה
הוא מברינה נבוה ותם נבחוי הנבראה, ולהבון גה ונהו הנבראה,
כי נברים תכנים לרב לפי שמולנים תלה, ואוכ שוכ לוור כן
נמבן תב, אבל כי אם שנבנ עטה אוורים שהבריאה הוא וש
ואון, ששוים ואבל נשוו השוים בבר הוס הנראה לעולם ונה
שלעלה הוא האון, אבל אטו ותבוכ הוא הוסב ונה שנראה לעולם
כי בולא נשיה בלא תשוב, ול נה שלוטה הוא ותר בלא ובאון,
והוא

והוא את הוא הוש האמות, וכמש"ל בהה כי בוקר הגה יכפר ברוש
הש"ש, ועל אמר אומרים מדרש אמתת שהאמת הוא כמו שבריעתא את
והנה, ולכן מדרש נמוס מאה בהיות מאה ברכות, כי הבחיר ברכות
שומשך מגה בגלות מוש, איך בכולא נמיה כלא תשיק, ובפרט כי
מאה ברכות מרה על בחיר בתר, כמש בגהה ס"ר חיי בנפש אל
נשם הוא בכולא נמיר כלא תשיק, והמאה היינו שמדרש שבאות
הוא כמו בבחיר בתר, כמש בסבור בברוש לג בעורה שבחיר שלג
אינה מנשה ומוכן רק בבחיר הבאה, עכ"ל מדרש נמוס מאה ברכות
שמדרש שהאמת הוא כמו שמשך מבחיר מאה ברכות, עכה"ל) ובאמת
מנשראל יש כן בחיר הבאה גו, אך עכ"ל ההבאה הוא מרחוק, והיינו
שבעבור אינה אבל ומוכן לגה שמדרה אלא בחיר אונב שהוא עטרה
ומנלן, ולכן אפיר בבא אפום מתבתא חמנא ליא היינו שאמרין
שבכולת רבשע"ר, אבל ברכה הוא נלוי כמו ישראל בני ברכש (בהבאי
המבדל שיהיר נלוי אור אס"ר הסובע בחיר ומבע שנתנלה לרי ישראל
בהיינו מאבר לבחיאה) מן העולם באתכסיא עם העולם באתנליא
והיינו עד ואין הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום כל שעה מצות
ותורה ומשיבים נלוי בנפש כל.

סעוד ב' שיטה ב', כי הפ הבחיאה הוא יש מאין. נב ע"ל בה"ה אחרי
הוי אלקיכם תלכו בסי' האה סעי' א' בענין כי עיר מנה
חיים ובהבחיאור סעוד א'.

שטה ג', ומשלתך הוא לעטה מבחיר העלוכה. נב כמש בגהה ס"ר על
ב' עכ"ס שלת מלך ותיריהו מושל עמים ופתחהו בבחיר מלך שלח את
בחיר מושל כל, שטה מלכוונו רק מבחיר מלכות ית', ובעמן אתה
שמות אלא שמות. שטה רק עומר, נב והאמה הבאיר מבחיר לא
בבחיר פשטיר גהו האמה לבה מבחיר לא, ובעמן פרדה שאמה
לוסף

לומר רק הכסא אינו מוכן שהוא עבור פתח שקורין בל"
שטה גילוי משה, נר' נשמע מהה שגם בקתות ותב תרוב שהוא
אלף השביעי יש שני פתחי, האל המאיר להתות הנבראים שיהיו
אז בהן רק מבתות שם והאחה המאיר בבתות שמות ותב תרוב, והבל
מה שמאיר עד נוסף תמ"ד, שבהן בתות גילוי עצמות אוא"ס נגש, ובעל בתא
בבה ומבואה לפס המלך שם פרא לב בעמן בה, אבל לא נבבר שם
שיהיו הגילוי משה ובתא שלעלה מן שמות, כא' נשמע שהגילוי והיו רק
נבתות שמות אלא בוונא בבתות עבודה בעוהב הוא מגיע בבתא עצמות
והות משה, ובהן יפה שעה אחת בתשובה ומעט בעוהב בוונא על
תני העוהב, ועיון כלל בבה בנבקס באוהל מועד, ושיון בבה
אל בפי פוטית בחוש הראשון בסוסו נשמע בתתהא והיו הגילוי משה
מעצמות התעמה העליון ופנה בבה אל בחוש השל פה, ונו שם
נר שיהיו הגילוי מהועל, אב יל כי העלנים אות בתאי בתתהו והיו
גילוי עצום עד שהגילוי שבמעל אין עמך אלון, ופה שהגילוי סובב העלמות
בעצם שלא אחות התמ"ד באין לו עמך לנקי הגילוי שעל התמ"ד, אבל זה
יפה שעה אחת בתשובה ומעשה בעוהב "בוונא". כי גם בתתהא הגילוי
רק מבתות שמות, אלא שהוא מבתות שלו הנבדל, אבל עד תמ"ד בעוהב
מעשה בתות אשר אנכי מצוך אלא שהוא בתות מגיל, ואפל שגהיא
שארגל בשבת פרבה בגנאל עב, ובמעו שגם אשר תאמר אין לו בהם
תפל אלו מות הנשות שאין בהם לא גבות ולא תובה ופלונא בשואל
והם התבא בפלות אבשונאל מבואר בפי בזה אשה. ברבה אי
בפל כל הנבואים לא נתנבאו אלא לומות הנשים, אב הרי בדברים
הנבואים מבואר הרבה גילוי אלקות, ובון עמן נל בנשך לומנבי הוא
שיהיו לומנבי הוא משה, עב ונהו עושך רואות את מרחוק. בעבה פי
בפלת

בשלת סיפא, ובפרי תבואה תוך פלג, ואף האוכל הם שנים אשר
בו, אולא נבאו משום דבתרי, ושה שעה אחת בתשובה ומעשים
טובים בעוהב בוונא בו, ובמארבע עפר במדותיו תפל יאבד ולא בשבר
מדותיו, כי שבר מדותיו בהו רע מבתרי שון, אולא שהוא שון הבדון
אבל אשר אנכי מי שאנכי מדוך לשון דוותא ותיבור בהו בונא בעוהב
ומעוב גאות ושים אל לבו שבעוהב אאל לעלות רע בהדרגה בו,
ונב, עיין בבה את ערבל לחוי בחלש הראשון פא ובהבואר עם
פה בעינין מה ובן ששם מה מאור בונא בעוהב, ושם מה גהו ושב
הארת הסובב כי הארה מעבחא באלן מה שבו מאור רבעל בעש והיו
על מבתו לרבון בו, וגהו דיון במשפט תשבה דין לשון סיון אנא סומא
בו, והיוא בתרי פשוט הלב ואהבה הטבעית ואהבה פשוט הנוסתבת
בלב אוש ישראל, ולהלה, עיין בלקת בבה כי תבא בחלש השל הפלה
ב אך בתרי פשוטת הלב הוא רעוב ותעלוות לב אשר לעלה מעלה מן
השעם ובעת הנושא ונושל בבת השנת הנפש והשפלתה, והוא בתרי
אלקות שבנפש הנתנלה בבתרי ותיבה שבה להשתפק אל חוץ אביה
ונש בבתרי בוטון בו, ובתא פי מלך בבה רע ושתי השני ב ובלא אך
נשרי הדבות הם רע בבתרי דיון לשון סיון כו עכל, ואף עבון בתרי
פשוט הלב מלך דיון, כי בכל מאבק המעוב לנבי הדון העלון שלמעלה
והטעם הוא רע הוונא וסיון בו, והנה דיון נומט ומל לו כמש בתא
ב ונם בבה ולש ומל בו, ולו והנב בתרי ומבינת ומל הבע הוא
בתרי אהה הנוסתבת שים בכל נפש ישראל שבשה נקוה מאב נעלה
שהו בתרי ומל שהוא בתרי ומב בהיונו ל סוב, ונהו אור גרוע
לבוין שהוא בתרי אור עבאה שנעו לבוינם עכל, עכה, ונם הוא
מעלות ותשבה במשפט הוינ הלבות בתשנום עפ כמשפט הראשון
בהלבתא עבוותא, והיוא כמארבע מלך בבה בו עפ נם כי יתנו
בעוים

מקום עתה אנכנס. (ה' בחשע סי' ז' אם כולם יתנו מקום עתה
אנכנס, ואחרו שאין מלות מתכשות אלא בגבות השנות מעבה פ"ג
פ"ב, ומתבאר פה, כל ששה סדרי משנה ומשיך הוון קה' תתאה, ובחי' ל"ג
הא' ל' בהמרא שהוא בחי' יצר, ואם עוב ונצא מלאי הלב והגלות כו',
עמ' בעני' ל' בחון) שהוא באמצע אותיות התורה והוא המסיע בת יניקת
הנפש שנאור מן עץ נחונך תלך, כי ישעה על השואל, והוון מרם שיהיו
שואלא אתכלו ביונא, ואנו מרם שלא יהי' לו ישעה על השואל (בבה
כל הולך על נחון, ועוב עפ ואלה המשפטים מסמני) ומהו ואלה
המשפטים אשר תשים לפניהם הכל לפנוותם, מעי' עסק התורה יתנלה
מעי' הלב, עוכל לפניהם פני אדם שמרכבה ועוד התורה שהוא ועל
הכסא בינות פרואה אדם אני ותעורה בחי' כמים הפנם לפנים כן לב
האדם אל האדם, עוב לא כי המשפט הוא בשלשה בונא, ומבואר
בסידור מברכת הגיון שבשתם שלשה בהיוגע חנת, אני בונא
ומשוכים ובחי' עלוונה ותר ופלון בהיונו והבונה, ובוע שבמונם
הוא התנלות עלי, וכן עי' עבל ל' בחי' כהנם בעבודתם ולוים בבונם
וישראל באמרם עוב נשך תמסרת האור בבחינה. כמ עפ הגהה
ונצא עפ נזה הי' לומתיך, כך ובן מעלת המשפט שכל בשלשה
בונא כבי שיאור עוב מנם עלון בוותם ומהראת אומר והיתם שאב
שלשה, והיינו לפי שבמשפט אתר ונצא גבאי ואי ונצא חיוב, ואם
גהו נשך מבחי' חוב, ומה שיתכלו יתר חוב עם כל עי' תמארת
המתם חוב, ובחי' תת עולה עד הבתם ומשיך משם שיתבחו חוב,
הרי יש במשפט בחי' עלונים ואר, ועמ עפ ועוב ולך משפט
אחר, עוכל ומן כי המשפט הוא בין אתר לחבורו, ובון שהוא
בין שם בשאל לבן כל עי' שלשה בונא, גם כי בין אדם לחבורו
כל בין ונצ ובין ובהה, ויש לפעמים שהובהה שולט. עת אשר
שלט

שלו האדם באדם לא לו, עיין מה בהר חפ משפטים בל,
ולפ בל שלשה דונא כדי שיהיו בחית התיבון ובחית ין הנבה אל
הנבה, ומשיך מבחו כי לא אדם הוא שהוא עני שעי ודא דונא
הבין לאמת, וגהו מארבל בדרה באמתם עפ הוא אתשורש כו', חושה
הוא לטובה. עד באות לן תר בעבול זכולהו הוא אלעים בל האדם
משפטו שנדת התון לעולם, והיינו כי הוא בא עתנא, ומשם ענה
הרתונים והמשפט להעשיר היפהה או לאבשיוא גהו רתונים גבולים על
העולם כו', גם כי היה בדרה הימבול נאור לא ידון הותו באדם. ומה
בגתא בלג עה ודנה עא, דהיינו שלא יאיר בהם בתו אא להאור
בגא כמו עדם, שלבן אעדם האריכו ומים מאב כשהאור בתו אא כו': "

סיום "

דין בשפחה תפסה ושביה בלבנה. פירש"י דין זה שיהא עד מה עושי ושבויה לאי
על בעלי תשובה. בלבנה יש מה לפרושים עד לבנה שיעשו ישראל
ופירש"י עד לבנה שעשה הקב"ה והוא כנגד לבנת סחבונו בישראל כי
ואחרגל בדבר עשה הקב"ה שמגרן לכל האומות בנ"י. ולא זהו דין. והנם בגדרי
פ"י ויבא עמם והנם באר בשדה גן דין. והנה גם שלשה עברי דאן אלו ג' חלקים
בנ"י. בא אלו שלשה בתם בחטם שהיו בלשבת הגדות בחדוש כתבתן בקשקת בנהמדין
אל והו שייך ג' עברי דאן לג' חלקים. והנם בירושלמי פה בתעשת עפ"ר ואשים
בקרי בקשק וקבל ומי כיתוך לשנע שנים ולימוד אחל ולאור לדין עדי אתם.
תגרנו על כל הנבראים לא נגונו שנלי ישראל דין אלא בקשון בה לאור לדין עדי
אתם. ובתשלומי גם פירשו בקשון בה בלאור שלשה הקרים שהעולם עומד
עליהם תנ"ל ומקרה ובית. ואשים בקרי בקשק גו תנ"ל. ובקבל ומי כיתוך גו בית כל
לנשוע שנים ולימוד אחל אלו הנבראות. ולכל עיר ג' בקרים אלו על כנסת
דין שהם בדוגמת בעולם שהעולם עומד עליהם. ולכל בקשון בה מלאור דין.
ולאור ענל ואשים בקרי בקשק הוא בעבע אחלם בגו' ומתחות האדונות
ומתחות השמיות. ופ"ר ומתחות התחתונות הוא בקר ה' בחי' על הנהלה
ונתן כל העולמות ואין לנו כלום בקרה ה' שנים נעשו בנ"ר. שאור והי' העולם
שהוא בחי' חדשות והארה בעולא ואולם בה ופוס אתם הוא לבקש ואת עשית
את השנים בנ"ר. ואת השמש חסר ה' ל' מלך שמשי להיות אלה לבחי' סובל ומלך
השנים נשאי השנים כל בדגות באולם בה. ולכל מלך הקרואה יש אלו אשלה
הנים של כל העולמות הוא בחי' אין והארה בעולא ואולם בה אל ומתחות
השמיות גולו שמיות אור אם בה בחי' אתם הוא הוא לבקש. והוא עד
התורה ופוס והו הבקרים האלה אשר אנכי מצוך בנ"ר. אנכי ו' שאנכ
ולא שם והארה ואור הנהלה ובחי' העולמות אלא בחי' ההלך יתי ובחי' מלך מתחתון
השמיות ובחוץ מלכותם מלכם. ולכות כל הוא בחי' ל' באדון אור עולמות
בבוץ מלך מתחתון התחתונות ובחי' מלכותם הוא בחי' ל' אלם אתם הוא
הוא לבקש הוא מלוי אולם מבחי' שהתורה הוא מתחת לשמיות אולם. והלך
יש ובקרי אשר שמת בסרך ושום שיש ב' בחי' בקרה והיינו בחי' בקרה העליון
ל' באדון בקרה ה' שנים נעשו. ובקרה של מלכות האדון בסרך. ובקרה ולכל
גב ואחרגל עפ"ר אתם לעול ולבר בנ"ר לעול סדה בנ"ר. ומחמין אינו ולא אתם לעול תנ"ל
אתם לעול שיתה. פ"ר שיתה הן עסרת מאמרות בזאת הוא את ודמי. ואל לעול שיתה
הוא

הוא עוד תשלה כי הובון בקשת בשוע להושיב מרכה ותמ' אורות מעולות
שנתמו נעשו מרבת השנים ורשואל בו', ולכן על התשלה חיי שעה הושמת אואס
בבתו ולי יקר עולות בבוע בחי גלם נגמ בו', אבל עוד תורה הן הושבת אואס
אשר אנבי נבוך בו' שלעי ועלה מבחי השמ המולות שהתשוותן וחותמן נקבים
בעשו. ולכן בברבת התו' אוגהו' וחיי עולם נשע בתובינו בו', גם עובולכן ב' בחי'
בבור הם עב שנאל בשבת ונבוא תשלך ובמי בקר מחיונו אוסור בבור בתנ בשבת
ושאב בבור בתנ ותם בשבת ואמרבה נבוה וכיאלגן הכל ובוים שהתנ ניתנם בשבת
כי שבת לעלה בו שבת הוא ובחי בבור בעשו, אבל בות ובמי אלגי בו' אנבי
הי' בו', והענן כי בעשו נאל ואור אלגי בו' ולא נב' שם הוי' בשעו ובחי' בבור
גה שבת בשבת אבל בות ובבך אלגים בו' אנבי הוי' בו'. שהבבור נעשך מבחי'
אנבי כי בולי נבוה אואס שבתנ ופתחות הסלוי ובולו גה הי' בשבת כיאלגן
הכל ובוים שניתנם התנ בשבת, ופו' ואשים בבני שיהי לא עשי נשוות היינ
נעשך הבבור העליון הם בתנ שלשנ בעשי נשוות בולא כי בת לב בום חתונת
בו', ועבו הנשואין הוא הבולת והיחנ מסבת הטהה והות ותבת בבך חי תולות
השברה עב סתנסוה בו' בך התנ הוא בחי' הכנת ונחלת ות בחי' אס בה חכים
ולא בתבי ובעא ובבה ונתבשה לוטה בעשי נשוי בולא, ולכן עי' בבור התנ בעשי
נשוות בולא הוא הנשבת בחי בבור עליון אנבי הוי' מ', ונהו ובנ עבות מענב
ותרה גם בישראל, גם לי שוה ועשי נשוות כי ההשרש בן עבות ותרה
עבם שנעיבון על בבר הנעלם ושתם שהוא בולו האבה של עבוות הבבר שלא ראו
הבב ולעי הוא בחי' נובלו חכ שלעי תי בולו האבה בעלא ובחו חע לב עבות
והבולו הוא בבחי ומנב בחו ולי, אבל תי בחי' עבוות חע גם לי עשי שובבה
נאל לעי ובחו בעשי נשוות בבחו ישראל שהוא מלוות
ונתבשה בתנ שלשנ בעשי נשוות בבחו ישראל שהוא מלוות
ומנב כי התנ הוא לב האובעי בבית חתבון הובבות ון הלם אל הלב ום ב' בו'
שבבות ונתבר ב' הסבים בחוב לאבלא שואלא בוונא, ובעבבתה הוא התבבות
הבות ותבלה ונבה שנשמו לב הישואל מם שור והשואל שובלו בבוטו לנאל
ובחו ומנב בו', ונחי ובבות ון נם עלון בחי' בתם עלון עב נם התבתון בחו
לי ועשי הנבה התבבות בחי' עב נגא, ולכן עי' התנ הוא התבבות ב' בחו'
בבור הם ולבותם ולבע לי באס שואור בבנוות הבתם בחו' עתי, בבחו' לי
בע לי באבו ונב עבות בבוע עב שנשך בשרך, והוע ואשים בבני בבוק בו'
ובהו

וגהו שארבע עם הרחב סיך ואולאהו בבית נא כי נגלתם נא אנכי ה' אלהיך
הנעלם מאוד הוא בחי' תפלה הנעלם בעולמו אחר עולמי עליות העולמות שבתפלה
בקרשם שאמר בקדושה ואחב בברכת יוצר ונשם ואחב אור חדש על ציון תאיר עליות עולמות
ואמרם נאמר אנכי ה' אלהיך הנעלם כי הנה סודם עלות הוא נמוך/בשאר
אלוקא שנאמר כי. אך אחר התפלה הוא הנשמת אוצם ומעלים בתי ומגן הרחב
סיך ואולאהו שנעשה בקדש ואשים בקדש כי הבקור של מדות הוצדק, והוא
ואולאהו כי, ופי' נקל ובי בשותף כי, הנם מבינתשלי נפרש על נגת. מדות, שלמים
על הת' גב והוא כנגד שנתבל הבקור נעשה אור מגן, ולכן מדות תת בבקור
בוצא תוים הם לעצאיהם בסה בוצא והוא סי' הסוך כי לא על הלחם לבדו יחי' האדם
כאן על כל מוצא מי הי' כי כל הלחם הוא מגון משני מוב השנת תבנת הת'
בשבלו ונתנו עלי לחם בבחי' מגון משני לחם, אעלא על הלחם כי' כי על כל מוצא
מי כי' הוא לוצאיהם בסה בוצא בבחי' בבור כנגד שעשו' לעולא ועי' הבל הבבור
מושיך מגיסי עלומם ובה מעלה שתלה הי' נעלם באומם ואחב ששך הנו חוט
שהוא בחי' משני ומנע נשך העינגל כי' ותוגר ותעגל כי' כנס בעת, ובאות שתנן
העונגים הוא מבחי' עינגל הנבול שלעי' מהנו כי', כמוב יבן לטה שהבל הבבור
שהוא בחי' משני נשך ונעשה אור מגן להשיבה או כון שכל מרשנן נשאו ומעות
הנשכל שהם מגיסים ובם נהת נשאו האדון והכלים שהם כלים ובאות בם נהת
מבוהים בעלה ובם מרשנן אלא נפרש אור משני מבוה מהנגל ומבנ הנחוגה
(נחנגל בלא) שעושה עלה בורחב האנבי. ומשי העלה אולם ומוקב העינגל, שבא
העלבה היא העינגל ובנה להעינגל, כמוב האדון הנם שהוא בחי' אולם שתנו
לעלה מהמגיסים מדות שעלו מוקב ומולך המגיסי והוא העלבה העינגל שלה
בחי' הבנה כי, ומכנ יבן פי' הסוך ואשים בבחי בסוך שי' הבל הבבור המוהה
מיב ובבל ובי בשותף נעשה בחי' מגיסי מעל כל כי' אעל בירושלי נפרש ובבל ובי
על מנת כי כן חסב ברוצא ומוצא כי', והוא ומשנת עם בנבקר מוש באהם, מי נעב
על ונעבתי לך שנה נפרש אתם כי', שהוא הנשבת אוצם בגלוי בפנוות בלי תלה
אהל בחי' מגיל מי כל הנשבת אוצם בלי תלה בבחי' מגיל ואחב נשך בקנוות
והוא המדות בחי' מגיסי כנס נוונע תבקל ואחב כשנשך שותה מי מדה להתענג
על הי בבחי' משני כנס תבת אשר לא עבבת בשותה כי' ואחב כל שהמדות הן הנשבת
אוצם שמעל מכל חיי המהבה כי אהל נעב מגיל ומשני והוא ובבל ובי כי' שהמדות
מדמן הן כל ולא אורה רוח מבבר מלכא שנלבים בהן אוצם שלעי' ומשנה, ובשאר
גלוי בנס שותה כנ בבחי' משני והוא נעב כי', ונהו הי בולך על יב ומונך נפרש
המדות

הנבות הם בחיר בל ושתי תשך סתמי כתם עליון בים ושב בסתם עליון בלשם שבמ"ר
והגולי הוא על מ ומינך בבחיר ל היון נגה מלות חסר בחוצא וגונא . ובחיר מ
בלשם הוא אהבה ומסתרת ותעלומות לב הנם שהוא מתם אשר שרשה עלמה ובחיר
ושת תשך סתם ולפי הוא עבוד הבל שהוא מגל להיות מחסה ומסתר מתום השם ומגרם
ומעטר סך האהבה ומסתרת שבהאל הוא בחיר בל ושומר ומגל להבדל שלא יבל אחוה
חן באהבה רעה אז בגת בוד אשר לא לחר הגה . והם אהל מועד מגל והוא
בים עם אלה תלבות יענב חלל בר שבתור יענב בריח התשבון המבריח מן בר . אשר
תלבות יענב שיהיר הגולי בפשטי הוא עי בחור ומל יסוב בעל בר . ונהל ומתבת גרעות
עולם . והוא ובבל ובי כסיתשך שנאי על מלות שעל ובל מושיך מואב הסובב הנל ובבל
ובי כסיתשך סר והנם שנא מלבם ואשים בבחי בסיך שהוא הנשבה מגולי אלנות בבלשה
עי תר אשפיב בל ובבל ובי בחי מגלפיר עי הנבות . והבא בארגל בל הנרא מם בלא
תסולון כאלו מעוב עבות שנך במלבו . והטעם כי בתסולון כתר אותן את פרשיות
מעל האלש שנרחון בלש רב בלש כשנרחון בסוף ובבקר הוא בגולי בבלשי . ובתסולון
שכתבון על הנלל ומשתון מלך הראש הוא בחי מגל . ואמר להיות גולי בפשטי עב
שולשל מלבם בבחי מגל ובחי מגל מאור בפשטי ונם המגל הוא שור ומגם מאור
הפשטי לבל הנרא מם בלא תסולון כאלו מעים עבות שנך בר . ומבא הנם שעי תרה
ואשים בבחי נשך גולי אואם בפשטי אעפיב בל ובבל ובי כסיתשך ובות שהם
מגפשטי ומגם ושומר מאור הפשטי בר . ונהל סיה סתהה בחבר ותרת חסר על לשונם
ומר בנהר סור בא בשי בחור מל בבור העלון שמתבת סיה לבבר ולהתנלות מולדות
בוד הוא בחל בעבע שסרס אותות הבבור הוא ובחבר יאבא יסד בריתא והשראת
אואם בה הוא בחבר כים הוי בחבר יסד אחל בחי מל ותרת חסר על לשונם
ונהל ובבל ובי כסיתשך בעבע מם חסדי בל כי לא תאמן שים ב בחי חסר תסר
בלגאו הוא בחי ורב חסד באמת שהוא בחי בל נבות שבבתם בחי ומגל . וחסר בלבר
הוא בחי חסר באבל בחוצא יונא והוא מל היון בחי מגה נבות שהם בנים
להשראת אואם ברב חסד שבבתם והולל ובבל ובי בל . לנשוע שנים ומסבב אחל
גחל ערבנות בארגל עם עולם ונבב אשלם גחל הבבש בל . ראשו ומגל השמנה
שרת הערבנות עולה השמנה שעי הערבנות ותגיון שנים ואחל בל . והולל יחלב
עלון יחלב גול בארגל מל שנים ואחל בו ענבן להון הוא לי עחוב לערב ומתב השות
והבבות עלונל בארגל אם בה בלאו ובאם איחו בלו ונבבן מל ארך אשנים
אמ ובתם עלון להאיר בבחי עם בארגל והולל ענבן להון . ונחל לבעטיר הבבן את
בל הנבחה שה שבסול הסקה מותם ובא לחנג שהתחלת הלות עי הענבן הוא
ובחי

ובתו הי אחרונים בשם הוי בחוי ולי באמצעי והעלי עמי בתוי ותלי בחוי תלי כוס בהדר
עקב אם עולה נרבנו בו והא כוס בי לא ותשבותם ותשבותכם שותשבת האדם הקם
שותשנה כל היום לא יהי נגה שום התעוות ונם ותשבתי האדם מלוכשתי בגשמיות
עמם לפי הגוף בו, אבל לעולה נגד החיים של כל העולות הוא ואת עולאם כוס
בגדה שבחת אתת נבראו כל העולות, והעולה בא לקשר על הרהור הלב לעשה
ותשבת האדם בותשבתו ית שיהי ותשבותי ותשבותכם בו, היוצא נגה שלי הקרבן
הוא בחת יתוב עלון הנשבת הארת אאם בשנותו ונבותו ית, והם נעמ ואתגלי מטן
אינו ראוי להולכר ולבן בלי תלה ואשים בקרני בשיר ובגל ובי בו תנוף שלי רחת
מי הוא הקבלת רחת אברים בגאל רחת אברים מולבא ומי עסלן הית ומשיבין ותי
לגאל מעבנות אואם בה, והלי לעטוע שנים שבכל יום ומשיבו ותי תבשו לגאל, ואחב
הקרבנות הוא בחי ותוב עלון בם, ומכשו תשלה מונים תיובון תנע כנובע שחי בחאל
בגלותא הן נעבד הי תלות שבשברה שהן השיבות והנבחנות שבעולם גו בלותא
והושבת הישם ונות הבעת ורבת ברך הי תלות שבשברה והלי שבעונ הי
בחבאל בגלותא ומשיבי נולי אלנות מעלונות שהלי יתוב עלון בם, ומעל לעטוע שנים
בו הוא כוס השנישה ומעון נבשך ון השנים ובחך את עמך ישראל כשהחשלה הבטה
באואם הוא מי בחי שנים שהוא בחי תי שם נוים תי שנעשה לנים ונבות עלונות
הנה לי שנים אש ונים, שם נעשאה עם בנ לבקר חשוב הגאל שלי הנבות הם
ומשיבי תשך עונבי אור בחם עלון ומי הית נולי חלי, ונגאל ובחך את עמך ישראל
נשאב כך סלון נבבה בגלותא לעולא בו, שם בחשיחם באורה בו, ואם בשנת
עה תחל לא נבו, לבן הבעשה השנישה ומעון נבשך ון השנים בו, הבט ונוים בו
והלי לעטוע שנים בו ומעל לעטוע בו כוס בנדה עם בי תבאו אל הארץ ונטעתם כל
עץ ואכל בו, עה הוא לא נתעסן אלא בעטע תלה בו שנא ועטע הוי אלני מן מעבן מו
אל אתם לא תתעסן אלא בעטע תלה בו, כי בראות העולות הוי עלי בחי נבבותם
ולבן בכל ובה לא נבי חי שם אלני, אבל בנשיעת הלב נאל שם עלא ועטע הוי
עבא, ולבן בכל ובה לא נבי חי שם אלני, אבל בנשיעת הלב נאל שם עלא ועטע הוי
אלני מן מעבן ונבבם כי נשיעת עלי החיים הוא כוס כי האדם שלי השבה בי מוי
בראתם אבם מלהב בו, שהוא מוי עולם האדי עם שלמע עלה ועולות הנבראי
בעלם בהלי לעטוע שנים מוי בגאל בגלותא והנם שאחב נאל ולוסר אחל שהבבון להנסיך
ומחי שנים לחי אחל מל בגלותא ונלה עולות בעלי, אלא גם כוס אל אעלם
את השנים והם ומעו את האחל שהחנשתם ואואם בה נעשך בחי שנים בגאל
בגלותא תלה ומעו נעשך לעלה אחל, והם מ בחי שבקשלל ואשים בחי בשיך בו
תלה ונחטנים הן מ נבדנים אלה כשותם ומעבב, תי הוא נגון ולחם כוס לבו לחנו בלחני בו

בה בחור שאהב גבון, עדות הם ענוים ומבושים אל בחור כשותם, ברבנות הוא בחור
חובב עלון בהוד עונתם וכשארגל בגבל הארא גם בעונתם ותם יעסן בתורה הרי גם ותכל
על עונתם גיור הוי בבאות הוא בחור חובב עלון כמו.
והם בשני עין ענים ל' בבחרים שהעולם עובר תל ומקבלה ונות מקאת בון כי המנהג
שנהה שנתבשל בעשר נשיות על בון סיון ורגב להשיגם בהן ודי ובות שנעל טלית
עוטה אור כשנה לבושי כתלת חוור והבוגית הן בחור ושעה רישי בעור עני כל
לב חונן לב נתבות תע, ומבב כל חבות ומן הלבות שבתל שנתבשל בעשל נשיות
הם בון ורגב וסיון להלבות הית שוארו בנע כל ומל ומן ונשי כל אואם המנהג שנעלה
וכשם בארוכה בתא פי נגל עם הם ושותי בת בון כל, ובשני על בתם בשבה גן בון
עבב הבתם שנמצי כל גה נלוטלוגי ונם יש בן נלוטלוגים שונבל והנעיינות בשם ועין
נעם בתר גה כל בונב בשני הנשיעה טלוטלוגי הוא בחי הנלאת ון בשבשי אוכל
הוי שני אשא כל, עי הנתבנונה שרש הנשיה שהמה היא ירבה בקבי אתם
בראת אתם ילדת כל, ואתם עתיב לוטה גנל כל, ואינם נמנם לאבם אלא הם
שיעור ונו תוון לברה ולהסך ובות בשיב בתנבי ואתבבא תשוב, ובגה נשך
ואהבת את הוי אלהיך כל בכל לבבך ואואם והוא העלאות ון בשי בחי בתם
הנבע נלוטלוגי, ומיב נשך הנסבת גב גולו אואם נלוטלוגים עי המנהג ותלה שבנבב
תינבל כל, נבל והנם שלשה עברי בון רובבים עליה הן ל' רגלים שהן תבת נגב
ל' בבחרים תל ומקבלה ונות בשת נגב אבחרים עונות ובות כל הנשבת אואם בנו
הינון תסב כל, ושבועות נגב נבתל נסופר בות אאולו של ובתל ותלם אות אבי
ולא יהי לך כל נפי הנבל שעל הנשבת תסל אור בבחי נבל ונחבות נגב
ומנב שנעל שבתם בבחי תשאת נבשוב הוא ותנב עינון כל, בא ל' עברי בון
אלא ל' בם בנגם שהי בבי הנב הוא בשם כי ון הבאם הבוא ושנו כל הבבחים הן
ל' עלונות בוב שנבלו ובחי גל בארבי ונה עלונות בבוב והאשות הבשבם הוא
שבתלב הבות אלנ לבי חות שבור בבה בשם ונשם ינבב והי לבי הבאם הן
ל' ותנם שבנם ואתב נתלנ הבות לבבוא הבבות נשות ונלאבי בבוב ובבוב
ש גלנב הבבות הנלנבות ולבן בנן הנל ובתבבות בשם עם ורב שלום בשב
תת בשב אלא בנגיב בל בחי בן הוא בחי חסב כי גם חסבו כל. ובונב
בן הנל ובתבבות בשבי שלא ינע הבנבל בל בנבם ובבות לגע הנשבת
שלא ונשב הנ בעלות בנבשה שבן בבחי בנשון לאלות ושם עם ורבנו
רועי ערב עם רועי ובתל לאור לנ הנום כל, ופם שבבם הנבת ון ואואם בה
נגב נום הנים את הוי כל, הוא בחי גבוה שבם בחשבם באורת כל ולבן אורבם
לנ הנים כל, והנב ורב שלום בשב כל שבחי ורב טרא בבבוא שבם בשבב
נעלם

מעולם התפלו והיו נדשה שלום שונפלו בקיטון ויתנו אלקות והוא ג' בתי
דינים שהיו בקהילה נגד ג' עולמות ביום שבת בכל עולם בין שיטיע ומשך השמים
אלקות רב לעולם הראוי בעולמות בגבושה, ונהו נכב על ג' בבחינה העולם עומד
על הבין ועל האמת והשלום שבאת יאמת ומשפט ושלום שפטו בשמחיכם, שהן נכב נגד
ג' עולמות ביום, וכן הוא נכב ג' עמדי דאן אשת יעקב ונתה לאשו בו, הן העלאת
ג' מג' עולמות ביום מגלם ושמיו ותיבונו העלאת ן' מעולם העשיו הוא בקתיו חיבונו
סונה ועם, והעלאת ן' מלאכי מעולם היצו בלהבור הוא בחיו משמות והעלאת
ן' בנשמות בלא נפשו שבעולם הבריאה הוא העלאת ן' בקתיו מגלם בו כשנת בחמש
שנים בעבר החלום בו בלנת בשהב, אשר יש עוב פיו בעבה שם והם שלשה עמדי
דאן ג' מלכות הראשונו שלמי על הגלות, ומגב דון משפט תשבה, פיו חשפט
אשר לאלים הוא שלא ומשך חות ושנה אלא בסיט בגבושה יאם הי כמו אלים
ושא הי שמא אלש בו, אבל ושנת החיבונו ומטא הוא מותסות ומחנים ומשרות בו
והוא עי' משפט באתעבלות שהאדם עושה ומפט בקשמו על מותסות חיי מלכו
כי זה שארגל חייב נמשון חייב אנש בשל הנתון של ים שאם ושתו שנהם
ומותו בו כבאו בנאי, ומאב המותסות שלך אונן נמשון לחיי תבחר בו, נעי ומשפט
שעושה האדם בקשמו גורם לעלה בחיו ומשפט שלא ומשך חות המותסות שהן החיבונו
ומטא, ונהו דון שהן נשמות המבוהות סוס בהן כל הלל בבחים שהעולם עומד
תל ומבוהה ונמה כלי בהן נכב ומפט, ועי' המפט בשרשו שהיו בה עושו ומפט
תשבה והגלות. אשר ומבוה נאי על בעת בלשנה פיו בוס כמנת פתוח בישראל
ארגל בבנה עשה הנבה עם ישראל שמגמן לבין האומות והוא בוס ונאסף כל
העברים בו והשיבו את האמן שנגה בו. ומה פיו והשיבו הוא תשובה שעי' הגלות
ובאו ישראל לתשובה ומו ומרעה הנחמה ארגל שהקריב לבן של ישראל לאבשם,
ומל לומה עם הלל בו. ובהר עם הלל כך ישראל הה נחבין ליוא והה תואון
ליוא בנייה אגו ומעיר ומלכותי בגלם לעולא הה בחילון בגלם מיניהו ותוא לבעה
נתיבותו ואמם בירון ובלמטראן כמו נוראו אמם ונבעון בם אל ה' בו. והביא בגהה
עב פסוק בישעי ה' בלם מעבר בנון לחם ומרחק לו ולא מעבו ישראל לנבהה
בשעתא בניתא אלא בשעתא בעון לחון ובבון מעבו לי בנון לחם ובולהו בנאון
קבות ובעות ואחון נגי בנותם בו, פיו ואחיל בי מו בנון לי ולבה שמיבה שם
ריבי תשלה בון לפם ה' ומפט מיתו, ועב ומשיבו אתעבלע שלועלי מלה ואתעבלע
שעי אתעבלת ובון מבעה ומבעה. ובנות לנות שעל ראשה שהמו גב ובנות מלבין
מעבון והוא בחו אתעבלע מלעל ואתעבלת ובארגל מתנה טובה ומלי בבית בעבי בו
והוא

והוא ונאספו כל העברים כי שנאי על גלות אחרון והשיב כי בחיי תשרי והוא נשקוה
בעת בלבבה שעשה חלקה שמגחל כי, והענין שבגון תוחקן בהוא חאסון ושל שלנו ועשיהם
אמם שבלתי אפשרי הוא לתכן הסמוך שסמוך לועלה אם לא עד תשרי ועיעיני ועוונא אלבא
להושיע ולועלה עבחי ועיעיני ולאחיך הוא שהן ששרה עוני עם הנגוגו בואבוון שהוא
בי הוא שלמה ונהר להושיע משם שי הוא מתבש בבחי עם באבוי לוגאות כל הקנוי
ולפי שאול בכולתם הוי להגוע לבוי תשבקהתא לבן לבנה גמולה וחסב גמל עשה
עוהם שמגבר אותם בסעבב עלבות בקבלה שיהוי להם נעמת ומיכבים ונגמרם
לעבבות בי כמו שרבת הסרשה ואויהן ועי שיתאוריו בעבת הנבת להתנקר ולעוב
נעם כל נוגע לאבפוי לסטא בוה ועוחמו לוע גב לך הוי כי הנבת בי והבת ג בנן
והנשים בי כב גבת הנבת שחשו גב לועלה ועלה ובתי כתם עיון בעבע, ועבב בולבותא
באסעא גם אונה עבות שיש לו להעונא שבנעבת יבל לבבג כל אולמו ואולמות אבותו
הינים אבב אבוא שבכל ואסל אולמות רבות סגולות ארבע ולבבוש ומעמו תבת ושלמו כי
בנוב ובל בלבותא דחגוע שעוכת לועלה והנבת ג בנן והשנים שלבת חלמוה
ולאבפוי לסטא ובאבו כל אולמו של ווהוא הבקה הן בחי עם הנגוגות בואבוון סבבים
בכם לעבבור מת הטוואה ון הארל ולבבוש תבת ושלמו שיהוי ביה בתבתנו גולי
אלנות לטה והוא הלבנה שיבל נבת הנבת של ישראל שהוא בחי אתבפוי סטא שונע
לעל עלה סו תשרי ועוונא בלבא בחי אתבבא חולב, ובוש בסעה בסו הערא אל
עיון כי בשרש הנבת הוא ובחי כתב עיון כי, ובוש ונבת ישראל לאישך כי כי לא
ארבת הוא כי ובהו בבנת שמגנו כי לבנה עשה הבקה שסמוך כי, והאתעבות לבנה
א הוא לבנה שישראל עושו לוטה בסעבב ושבו בלבנה עי ווסיבו לבנה עשה הבקה כי
אלה ונ לבנה הסרש בין בין בשרש הסרה לבן ושבו בלבנה סואתנו סבב הבבות
עם שוע אלו אבירי לב הרחונים ולבנה אלו הלבנים הנבולים של העולם כולא שגונן
בלבנה, הן שגונן בעתע כי, כי אבירי לב הוא בוש אשר נבר לאבוי ועבב כי ועבב
סתת בעבר תחלה ובבר ועבב נבר כולאם והי אלנו כי עבו הולל לאלנו כי הנבר
סיבב לבחשות ומרי שה ובואבה לעבשה ועבנה מסיבות כי כי הסרישה שמרש עבנו עם ון
בקר הוותם עם הנו שמתיראא שהאבל ונשם אותם ונשבלנו ולהובנו בוש אנה עבות בשים כי
לבן סרש ונגו והוא עבש אלנ בונתב לב, ונה כתי בעבר בעבנה הי הוי לי לאלנו סולב יש
כי שנת הוא בבתי בת אלנו עלו ונבע בוובע בוש כי הוי הוא האלנו ובוש בואר בה בארבב
בלנע תם, אם לנבי עשנו בולנו עבשם והוא אבירי ועבב כה לחנן על נבת ועבב, ועבב אבירי לב
הלבנו הנבולו שעבותן לבי בסשוי הלב הן הרחונים ולבנה כי לבנה הוא בבתי עלי ווהוא בלן
מרבה בלנם ולא בן ולא בוש בהעה שחי ורבבה לבתי עלי כי עם ואבון אבי כי, אבל אבירי לב הן
הרחונים ולבנה ואב לבנה ושגונן בנרות עבחי רב תשר בלא ועבב עון עבש הנשים שים בהם
ג בלן רחל ועבבה ונות ולבנה לבי בסשוי ועוונא בלבא אב לבנה בלא בשים תשרה, אבל נבבה אלו
בבת נבא שבונים ההלבה הלו הבא בשים את עבתך כי לא ובנב כי, לבן ושבה בלבנה הוא בוש ונהה
לבת כי שנים לבנה ורבבא כי שיהוי עלו אלאם ונלא כל הבנוי והוא ורבבא כי: " סלנ " "

הגידה לי שאהבה נפשי. פי' בלשון פי' מטות רה"ל ואשה כי תדור עבר
רש"ב וגם פי' נפשי שהוא ניצוץ אלהות שבכל א' ואתב יש בו
כח' אהבה ודבקה בו אל שאינו מרגיש כלל הוא מחמת שהנפש
בגלות אצלו פמ"ש ואנו בתוך הגולה. לדעתי. כמהלך חב"ד פירש
המתחיל ויהי בשלשים שנה ושם בס"ד עכ"ל וגם לפרש בה שלמה אם
בכל יגלה לפי שהיא מאמת עצמה להגדיר את ישראל שלא יגבדון שיעתה
פל' וגם ואנו בתוך הגולה ומה טעם על נהר בבל על סבת הנהר
הוצא מעבר להשלת את הגן, ובבל פסיל ומסיל כי וסמ"ה הרעה
נאסל הבדרים ולסבת גם ירדה שכינה לבבל בגלות עכ"ל, אומרו הדברים
היינו יסוד. הגל נהר הוצא מעבר, ונאסל ונכלל בגלות, וגם הנהר
תאל ר"ו עכ"ל ההב"ד ואנו בתוך הגולה ההוא ברגא באלבי אנ
הוא בתוך הגולה אמאי על נהר בבל על נהר דנגוב ונשיב נשיב
מולי ומבועי. ולא אנגיב בבגדיתא, וגם בבל היה ועתה נשיב הב"ד
ונהר יתרה ובבל כאורב סל יב ועושה, ומשעל סל וט יתרב בבית
ראשון ובבל בבית שני עכ"ל, ופל בלשון רה"ל בשעה שהגדיון
ישראל נעשה ספק וגם שאסל בבתל בית ראשון בתל בראשית
נמי מאמר הוא בתי תבוה מרב ומסתלק בתל הנשבות גולי אלנתנ.
ות ומבל שיבבל בבית שנ שהוא בתל גולי הנבות שבלב והבבל תלוי
בתשובה כל עכ"ל. ומ"ש בבית ראשון הוא תבוה בעל בגהר שנות רמ"ו
עכ"ל פל שהוא בוסב וגם בגון בגלות עדאה הוה נבות ראשון
ובית ראשון הוא הגא בהל עדאה (והל עדאה הוא בוסב) ולבל
שבעין שנ בלה עכ"ל, כל ג' ספירות תגת נהיו הנבלים והבוסב
כמ"ש בגתל פל אור בדב עא עפ והל שבעת ומים תחת אמו אתעטרו
שבעת ומים בדתל לב הל הגבולה הנבורה כל עפ והם כלולים כל
אל. ולב נהל עמל שבעל שנ בלה ובבל פל בגהר ויתנ בל. בעמן יוו

שנתנו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שלשים שנה, וגם בגדר שנות
שם בן עב אינו שבעי שנו לא אשתכח אומא הגיעא עליהו והוה
קרובא, הנא בשנא עולמה הי עולמה, הן שלא האורה אומא עולמה
מגת באבן וכעין עולם שנרם כם יה שלא יהיו נאיר בוה, והבין
מגת הנא עולמה אסתלק לעולא לאם, הן התכיה שתלק והאור
לב הנא עולמה אסתלק לעולא לאם, והיינו כי החלק
בבית ראשון הי עולמה והיינו שנסתלק לעלה לאם, והיינו כי החלק
לק אין והבוב לק יש וכדי להגשיק אור התכיה בבוב גהן הלקשים
בפעולא שלעלה בוגת פי יטות בבה התלבו מאתכם אעיים
פי ושם פשא, ובהבואור שם פלב עב והא תתאה אתגשיק ונפלת
לארעא פי ועל בא הא בית שני אתחרבת ונבעו עולמה אסתלקת
והוא נבעו בעיא עלה כבא הבגיק אבר אבר ההוא אנרא עולמה
בהוה נגיר ומשיק מלעולא וכדין הוה פרוגא בהא בית שנ עכל, ואב.
ונה לעור לענינו כמו שלעלה יהא תתאה הנק אני הוא. בתוך הגולה
בגב ואל נאיר בה הנבעו מלעלה מאלאם שיהי נאיר עי מ אותות
והו. כעוב כאבם הנהא היא כגלות בנפ ואון נאיר בה האהבה
לבנה כי עכה) והוא האהבה הטבעית שכל אי כאהבת הבן אל האב
שאהבת הבן אל האב אינם כגשמי אש שהוא כרא כחעא באבנה
בחר כפלא (הנה, ועל כאהבת הבן אל האב בבה שה מעונים פלב
ונפי במדבר בבה וספרתם לכם רפנ כי שאון התינק יבע לקחת
אבא עב שונעים נעם בגן כי איבעת התינק שנרא אבא ואינא אינם
ובעה נגלות בהסנה והבנב הנשכלת בטעם מנשה ומובן שהרי אינ
ובעה איק הוא אבון ונה בריק לאהוב אותו אלא שהתשרות ההוא
תנק נאב כי היינו נפני שהבעת ההוא שנתבנס בתינק ותת החטה הוא
עלוי הבעת הנעלם שלעלה מעלה מן הבעת המנשה ומובן כי עב
ובהבואור פלב, עכה) ועיין מענין האהבה הטבעית בלק פי תנא
בבה

בבה ולא אהבה ושם פירש כי כי הנם בכל נשמה יש בחינת אהבה
הטבעית הפשוטה ונטבעת בטבע נפשו האדם שלא להיות נפרד
ויחודו ואתבוטת ית וכל כגר המלך שהשלהבת עולה מאליה וכן, ובחינת
אהבה גו הוא בחינת עצמו של יולד של שם הוא (ובהבראה שם כי פירש
(ב) הנם עצמו של יולד רומז לבתר שהוא אהבה יסודית שכלב כל ישראל
כל עמל . ועיין כמה תמיהי עינים ויין ובבה ואשה פי תבור הכל
פה כל, וגהן ענין חסד נעוריך הוא ברך התחלת העבודה עכל. ונה
הנודה לי שאהבה נפשי שגה לשון הושבה שתושיב לי בחינת האהבה
יסודית שאהבה נפשי, והוא בענין ושבנו אחריך נרוצה (הנה, ואם)
כי הנודה לי גהו שיושיב בחינת היולד ועצמו שאור בנפש בעבר בגתיב
כל שנות ריגו עם כל ובהסתלקות בחינת גו נושיב שבחינת אם הוא בתוך
הגולה עכ עיג בא הקשה הנודה לי ואגו יהיו נכ הגולי בנפש
בחינת שאהבה נפשי כל, "

ביאור, נפשי הוא ביטוי אלקות שבכל אי יש בו אהבה היסודית ווה
שאינו ורגיש גהן ושום ואנו בתוך הגולה כוש בגתיב רמ
עכ, בענין ועדר יתרה ובכש ששתלק נביעו ריולד ואהבה היסודית
הוא באהבת הבן אל האב שלעתה ובעת הנעלם בהיונו שרשה ונשמ
שהוא הבתר ועצ ובקשים הנודה לי שאהבה נפשי בענין ושבנו
אחריך נרוצה ובהנה שיושיב בחינת היולד ונשמ כל:"
(ב)" (ואם) כי עשן הנודה לי היינו שעיר לוגר בבחי אנדה.
ששיך בחינת גולוי האהבה בנפש כמו שארגל מספרי עכ
ולבנקה כל לוגר בבחי אנדה שותיק בק אתם ובוה את גו שאור
והיו העולם, והנה בסכולתא עכ יהוא כבוע גר לבן ה אלוגבר אור
כאנדה הנושבת את לבן של אדם כ ען הוא אתעבלע הנעורה
אתעבלת לבן שלו לאנדה הנושבת כל עכ ושבנו אחריך נרוצה,
הענן

והענין אמ"ל עפ"י בגמ' פ' אחרי רע"ג א' תלת ברגין אומן ותעשרין
בא בבא נבה אורייתא וישראל וקב"ה תב ברגא על ברגא סתם ונ"א
נגא סתם שבתורה שהוא פשיטות התורה עיג תתעשר בחי' הפשטות
שבנפש והוא הענ' ישראל לבחי' פשיטות אלקות ית' היינו שם הוי',
וגהו ניב ברכיו ליענק. והנה בגהר ויתי בלי לה עב עפ"
האמת ואמונה. פי' ואמונה התחברות יסוד ונו"ל פי הגיון אורה
על היסוד והבל על הנו"ל שהוא בחי' בל סיהרא דהו"ב שבין הגיון
לבל גהו הטפה השפע ויסוד לנו"ל, ועדיג הוא פי' הגיבה לי כו',
הנה כבר ובואר שעיג תיבושות התורה הוא התעשרות בחי' יענק לבחי'
נוא בקבה"ה והוא בחי' אורוסין ועיג פשיטות התורה הוא התעשרות
בחי' ישראל לבחי' סתם בקבה"ה ונל' נשואין. ע"י בלקת בהי' תורה דוה
הגיבה לי שעיג הנשבת הו"ב מן הגיון לבלת נעשית מן בל הי', ולכן
אין לתם מן הסיום הוא כמו אמונה כי התבלות שבתורה נל' תוה
בב' אתיון דאורייתא והוא לתם מן האל"ף ופשיטות התורה גהו בחי'
אין שאין בו פשולת כלל ועמ' גה לבן עב ונשכם לבן בבוקר כו'
לבן בקדושה הוא בחי' לובן העליון בהיינו אור עצמותו ונהותו ב"
אוראס בה',
קיבור, עמ' הגיבה לי שעיג לומר הגבה נשק מילי האהבה
שבנפש הין כגיע גה לבן כמו אמונה כי אין נשק ובחי'
מל שהוא אתעבלג לעורר אתעבלות כי סתם שבתורה ישרת סתים
שבעשה לסתים שבקב"ה בקבה"ה הגיבה השפעה מן הגיון יסוד לבל
מל' והשפעה היא הו"ב ועיג נעשה הבלת הא' אירוסין ונשואין,
תוה אין גה לבן אור עצמותו: "
(ג) "והנה בגהר ויבא בוג עאל פי' עמון איכה תרעה כל גונא
בבנפ'

בנפש אשתכחת ביה בלבה כמנהג עבדה בשלום ורעי בדעותא
לו לנרגו והוא ישן בחלבא באונא עולאה והוא ישן באיהו ינוק
אשני לכל שאר אתרנון ושן לון סוד עבר ושם בל הא עלא עפר נבון
הוד (נהון) ואר בעיר אלינו אינתי אלהי עבדה נבון כונן בנפש
אשתכחת עוד הבל בעיר אלינו עם עיר אלינו היינו כי עיר תיבור
גוב מאירים בגאל אורות עולם ואם בה כנש בתאל בה ועשית
בנבי עבש, (ב) שבעים שוש ושפיע ומנבל שפע תוספת ובקוי שפע
האדרה ומעלה עלה מנלם נמקה ועלה ולתר מל שני הבחור של
הנשפיע של הינקו וכנש גבר ונקבה בראם ויברך אותם, ובכבה
והנשכה גו הוא נבחור שנעלה והשתלשלות עכל, ועוב הטעמה כנש
בגהר ונקרא בל עכ שוע ישראל הוד אלינו הוד אחב ויה אחב
(ה) כמו שהנשה בתאל בבה ואבא אל אברהם בבאל עב (ג) כי
הים בל ולת אחב שאונ ונהה לאורה על אניתת יתובו ותברך
שהוא לבחו הוא ואמם בולת ואין מולת אחב ונהה עב שהרי
יש אחב הינוי נב עב ושל ונקב היו לו יב שבטים ואעשיב
על ראובן אחב, אך ובתן נל בנך יתובך ונם פאן הלן הוד יתוב
ונה כנב נגם נשיות הבהר ויה אחב בהלן הי יתוב, ועב תורם
עב שתורם בתאל שם כי בל הבהר שם בא כנפ באחיב כי בלבה
באבר ר' שעון בוונא בבר ונוכ על אחב, באחב בעל שהוא
אחב אלהי ואו טעמא בנון בדבר בלא מל פלנ נופא אלהי פלנ
לאו הוא חב וכב יתחברון כחבא תרי פלנא אתעבידו חב נופא
ונבון אלהי אגב עכל, והיום נם בתאל שם (ג). אך העמן שבאות
לנבי נבדה וגב עבנותם ומהותם יתל לא שיוך עלו ולת אחב כל
שהרי הוא יתיב ומותב והוא לבנו הוא אלא כמאהבל שהוא אחב
קשבעה

בשבעה מיצרים האלה באמרבע רוחות העולם התחלת ושירוב אעפ"כ
אמה ומתגלה יחודו ואהבתו ותברך בו עכ"ל. וגם תל הגהה כי בנפ"
על תמתי שנשבת אוצם בבוץ שיהיו הגילוי לעטה בכ"ש שיהיו הולך רוחניים
ונשמיים בטלים אלון ית פון דכולא נמי כלא חשיב ואג דונא נקא
אתב, ואיכ אם תו הוא בגלות כון עכוס שהם בכל איכה תרעה
להיות נקא אתב, אל הנקה שבוך אנת ביאי בהא ביבי ולה
שגיבא הוא לאתיבע, והיינו כוש בגתב פ' אתרי בל עב סעיב,
אל כב ולה תליא בתשובה ולא תיבון כבון הי עולאה נטול לון
ואנגיב לואן ולב לנבוה, כמין בלא תיבון כבון אנני הי עכ
וכפרבס. עדק הי ועדק אלי היינו לפעמים נסתלק גא הנק ואן עם
הי טפת היסור הנק, נסתלקם לבינה נק הי ולפעמים נסתלק
ותב לעלה לאל ונק אלי יעוש, ואיתא בגבה נהת בל סעא
יש אתב ואין שם כל, יש אתב בה הנקה שנאמר שמע ישראל הי
אלינו הוי אתב, ואין שם שאין לו סותל גם כן ואת אין לו, ופי
הוא שאין לו חיבור בבת גוג כל (בה' אי יתנק באת), והענין
הוא כי כל זה שנק בספרים עשר יחודים עליונים בהן הכל רק
באבי עשר ספירות שם יש נשמיע ונקבל אור גנל ואופ ונשלו
לבבר ונק כל, אבל אור אס בה בעצמו הוא יחיד ומיוחב לעלה
ומה הות עס שאפילו הכל שהוא ראשית העס היא כעשיה
עלה ומהות עס שאפילו בה לא שייך שום יחוד וגיולה תו כי הוא
נשמות אצלו ית ובאוצאס בה לא שייך שום יחוד וגיולה תו כי הוא
יחיד ומיוחב כל, ואיתא באבילג בה עא תאנא בשעתא בעלסתוא
בל סטיון בעא לאתגלא כולא אתגלי בעין בבר ונק כל תכוה אב
ובינה אם כל ונשמע בהבינא ברק מתכוה ולעטה שייך בבר ונק
ואינה אם כל תו, ומאור האבילג גהו בכ כוונת הגבה יש אתב
ולא בעינ אל תו, ומאור האבילג בבת גוג כל הוא בגבה סס
ואין שם שאין לו אחות מיבור בבת גוג כל הוא בגבה סס
ואתבנ

ואתמנן כל זה שקראתי כו׳ בראתי זקנת. אבל כבודי יתיר ומותר כו׳
אלא שתיקבן הקב״ה וישראל ונראין כנים שנאמר כנים אתם לי׳ אלוכם,
לכי הרי האדם אור אם בה מלוקש בעם שהרי ענין עם גהנם זה
שהוא יתי׳ נטה את אורו הגדול הקלתי בעל גבול על הדב ונצוצם
מגבול ומבה עכ״ל וזה כת נקודתיו של אם בה שנצוצם אורו לשבון
ולהאיר בהם עד שמותר עמהם בתכלית כדרך שנאמר הנה השמים
ושמי השמים לא יכלכלוך כו׳ ואעפיכ״ל נצם שבינתם בעולם אזה
על אזה פרש בגדה תלמה פלג, ועכ״ל הוא עמן התלבשות אור
אם בעם פרש הפרגס המיאו כשלה״ בלא עכ״ל (אפשר שהוא
בפרגס בפרק יג משער אהות הקדמה), ועל בגדה פ׳ בראשית
פרשה ד׳ נב זה אתה שאתה בשר ודם אתה משנה עצמך בל
זה שתרצה מי שאמר והיו העולם עאכ״ו, ונכר בתיבה גו שיר
גיוני הגדות נכ״ו ובבתי גו נאמר בעם אתם לי׳ לעמן אתיו הרעיי
ובעין זה הבואר בעברה בתא פ׳ נח בהביאור עפ״ו מים רבים בשם
וזהו זה שאמר אומרים בעש שעמ ישראל הוי׳ אלוקינו יחוד אוא תרון
מעין כו׳ ה׳ אחד יחוד גוכ בשמון יחות, וזה בכל בחי׳ יחוד
הייתי כשעשיך לעשה והיו לאחדים, משאכ״ ועשה הגדות והיו הדברים
האלה אשר אנכי מצוך היום, אנכי הוא בחי׳ כתר עי׳ ובקרת
בם כו׳ עכ״ל, וזהו יש אחד ואין שני היינו בחי׳ יחוד והוע
בם כו׳ עכ״ל. הע״ס ובחי׳ יחודים ומבואר בתא סבה ואבא
ות׳ עלמעלה ובל. הע״ס ובחי׳ יחודים ומבואר בתא סבה ואבא
אל אברהם איך בעלותא עלוך נבה לעילא ולעילא בהיינו שנתלך
מלהאיר בבחי׳ הגדות העלומות לוהוע בחי׳ יחוד אוש, הרי שנתלך
נאל באמ״ עלמעלה ובחי׳ נחודים ואפ״ לכאורה אין הטעם כב
איזה תבעה בהא עלה בעולם שאין שייך כב יחודים ואעפ״ שבאות
אין

אין בו תשובה כהא גהו רק עלינת האורות בגאל, אבל לא עלות
הכלים ואב הכלים נשארו ולכן לא היתה כאלונה ולא אלונה
נמש אלא כאשה שהלך בעלה לפדינת הים ונעתו לתגור כו' כי
הרי נשארו הכלים שלו נמש. "

קידור, סא הטענה אובה תרעה כי גדול הוי בעיר אלינו סא עם
עיר אלינו שבעלם שיש ושמיע ונבל מאור עליהם עלעלה משהם
נגה נב תיבת אחר שבפסוק שמע ישראל שעי שמתבר את היינו
נגבה עב מי ותנך כאת לו עם כנסי הנל בלת מאור עליהם אור עליון
ותר היינו הוי הב שנבוה נשם הוי הראשון כמש בבה נהי בוים
ההא ותנע סב, ואב הגיבה לו נבו באלב איכה תרעה ואל הנבה
שבוך אנת בידי בהא גלה טמירא הוא בסלון לעולא לעולא לבתו
שלעלה מותבים כ היחוד שיוך רק בעב, ושאב בבתו שלעלה
הוא בתו יש אחר ואין שם בו לא יתישב לו תירון גה בהא
אותא היתה כאלונה לא אלונה אלא לאלונה שהלך בעלה לנבנה ונעתה
לשב אליה אב מוטת שטעתה גו היא טעם אמיתית, עב ברוך
לפרש הענין שבוך אנת בידי בהא גלה טמירו הוא בענין אחר,
והיינו כי לא על הלחם לבד יחיה האדם מהבירורים שהיא נברת
שנהלע איכה תרעה כאל על כל מוצא פי הוי יחיה האדם נקחו
שלעלה מהבירורים בתפו כו. "

ומק עפ גב כי לא על הלחם לבד יחיה האדם כו', פי האדם
בלעולא בהיות בתו נעל הכסא בנות כמראה אדם כו'
שיחיה בבתו הלחם, והיינו שהתורה עבא מגון ומתבר בתו אואב
להתלבש בבתו אדם אך בתו לחם היינו כמו שהתורה היא לטה
שירדה ונתלבשה בגשמות. ולכן נשאה ללחם כמו שהלחם מחיה את
האדם הגשמי אל שהלחם בתו בנות שהוא לטה ומבריגה נקחו הנבר
אלא

אלא לפי שבשרשו הוא נבוה מאותר נבחור ואלה הולכים רק שנפלו
למטה עד שבירת הכלים כולן יש בו פסולת ועד בירור הנוצר
מן הפסולת נעשה עון לעשו נגד שרשו הנבוה יותר ועשו הונבחת
ובאחרונה אפילו יתעש נגיך כולו, והן שאמר הב עב בלא אכולנא
בנשרא דתרא, והיינו מטעם הנ"ל שבשרשו בבחי' נבוהים נבחור ונבחר
רק שורבו למטה עד שבהב ולכן עד הבירור שנמצאים לשרשן הן
מנוסים אור נתות באדם כולו, ועבד הוא בחי' שיחיה האדם
בלעולא עד התורה שעל ידם כמש לכן לחמו בלחמי שנל גב
לחמי עמש ישראל מסרנסין כולו, והיינו כי התורה כמו שנתלבשה
בעשיות בבקרים שתתת מעשות נגד שבחבי אתבריו שנברר הטוב
מהרע ונשרש בירורים אלו הוא מה שנפלו נבחור ואלה הולכים
כולו שהוא לעלה נבחור אדם כי בחי' אדם על רק בחי' נוסין כולו
ואין ערוך לבחי' נוסין לנבי בחי' נשתא וכמאמר וכב אנת תסתלק
מוניהו אשתארו בנוסא בלא נשתא כולו, אבל בחי' ואלה הולכים
הוא בחי' נשות שלעלה מבחי' נוסין כולו, וכן עד בירור נבחי'
לו יחיה האדם בלעולא שנשך מבחי' התלבשות אור אם בבחי'
נוסא כולו כלל, ונהוך לחמי שעל הלחם יחיה האדם בלעולא,
אך שאמר כי לא על הלחם לבדו כולו כי על כל מוצא פי הוי
יחיה האדם, פירו כי מוצא הוא פירו ונלר כמו מוצא יום כולו,
והיינו מבחי' נלרא דבולא, כי פי הוי' היינו בחי' דבחנה
פירו כל דבראם ומעשה נבהלל בחי' דבתר שנשכו ובחי' בירור כולו
אבל בחי' מוצא נלר פי הוי' הוא לעלה מבחי' פה ודבור
והוא בחי' העדבר ומבחי' גו נשרש נב חיות לאדם בלעולא
מלעלה למטה והוא שלא עד בירור ובחי' אתעבלת עב שהלחם
יחיה את האדם שהוא בחי' אתעבלת ובירור כולו, אלא בבחי'
אתעבלת

אתעבלע בלבד וכמנוא בו פי עניין הין שהיו ורבו מן השדים
ולא היו בו פסולת, וגהו שהיו הין ורבו בגבות נשה שהיו
כבר פה היינו לעלה מבחוץ בבור רע ובחוץ ונבא פי בו, ונשאב
לגם מן הארץ, יש בו פסולת כמשם בינונא בלע בנפש. בכל
זה באתבלו בארעא בו עם, וגהו נפ בחוץ טל בפתיח ובדבת
הטל בו, כי טל הוא בחוץ אתעבלע שלעלה ואתעבלת ולבן הטל
אינו נעבר לעולם וכמש בוא, וגהו תשובה לבנפש איכה תרעה בו
שהרי אפילו בלובא אתעבלת שעל לחם מן הארץ אך יש בחוץ חות
לאדם העליון עז אתעבלת על כל ונבא פי בו, נכמש שראשי
נלא טל בו, טלא בשיל ועתינא בו, אך הרי תכלית בהדע
הוא בונא להיות אתעבלת כמש וניתהו בעל לעבדה בו ופתיח
את נרבני לחמי בו, ולבן עז הנבה בשם לב בונא כמש לבבתי
אחותי כמו שהלב ינבל חות עז בירור המאכל וכמש בוא, ולבה
אחותי בירי מלתא טוברא הוא לא אתיבע, אבל עכשו לא שיוך
הקשיא הטענה איכה תרעה בו בכל.

בעבור, כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם היינו האדם
בעולא, הלחם היינו תורה כמו שיבדה ובדברת בנ
ובירורים אלו שרשן נבוה ובחוץ כמראה אדם כי מראה אדם גהו
פתיל ובמה מוסיף תנינת לון והתהו הוא בשרשו ובחוץ נשוה, אך
לא על הלחם לבדו כי על כל ונבא פי ונבא הוא ונלר, כי
היינו עשו שבהן נבחא הכל, ונוה נמשך בירורים בתהו,
אבל ונבא הוא ונלר ובחוץ מעבר שונה נמשך חות לאדם
בעולא עלמה לעטה נבעמן מן וטל, וגהו התשובה על הטעם
אובה תרעה ונו תכלית הבריאה הוא בשבון אתעבלת,
וניתהו

ונניחה בעל לעברה, הטענה אינה תרעה:

אם לא תבעי לך לגרוך הרי לך עוטה היסה בנשים כבאן

הנך יסה ראייתי, סיל בנשיות רוב על שהם בחל על

הנולע לך גמה שאין נמצא הגוות והיתוב שהוא הטל בעת בעם

והאדם ידע את חוה, ונהו עב שנת בלעת בעבדה סיני באוהל

דרוש הראשון בא עב הנשבת בדון העלון ומעלה לעטה והיונן

עד בתו אהל ועבר כי נועב עש ומעבתי לך שוה לשון התנשרות

ובבולת הנבה בנשות בל, נבע בשערים בעלה בל, ובבה בעבדה

דרוש השני פ"ב ומהבאור סה, ושאב עכשו שאין ביהינן נים לא

ששק בתו ומעבתי, ונהו אם לא תבעי לך, ונהו עב אותתינ לא

ראוע אין עוב נבוא ולא אתנ ובע עב זה, בתלים סל עב א',

עיין בתא בנל סעא, כי גגוה ויתוב הנל נשק השפעת הנבואה

והבעת בבעיל פש בעבה פל ובא עפ כי ין הבאר ההוא ושנן

שנשם הול שואבים ומהנן והיונן עד שתעלא הבאר מה את ה',

והנב בלעת בשהש פל בבה אש ישנה ולבי עד בעינן אותתינ לא

האינו בונא, אבל עכב נשבים האותיות ין שהם עב יתן בפתם

ונהו אם לא תבעי לך היסה בנשים שאעפ"ל שלא נשק הבעת

לך אבל נשק הנא עלעלה ולגל ומאה האחל בעה את ה',

והנב ענין היסה בנשים היות כאשר בעפ"ל פולה וג' אבות שהם

אהוה ורתים שעגב הנך יסה ראייתי כי היוסי בונא כשבול וג'

מונן נם היסה בנשים הוא תשבון כתשבון שני חיי האבות, "

וכב נשק עד הבעת, ושאב אם לא תבעי לך בל ולבן בדוק

עוטא באו לך בעבקי הבאן כי הנב אורה הין ונם בדוק

ובדבר הוא נב תנב כתשבון היסה בנשים. אך יתות אם

לא תבעי לך ולא תב להות ונעה לסטא ובתו עב בלא ובעי כון

אחר

אמר הין, בהיינו נתתי בעיה כשיכה באורה פו, ולכן כדי
שיהיו נשק האור בסוד בעבושה בונא, העלה לגה הוא בא לך
בענני הבאן."
קיבור, אם לא תבעי לך "ל שלא נשק היתה הע והאדם נמע
כי בונא סון בהיון נשק ונעברתם לך שה אותיות ונמצאתי
נמע בשערים אותותינו לא ראונו כך ולא אתנו ובע כו, ועכ
לא ראונו אבל נשכים האותיות היסה בנשים בשלולה וע זבות
אחיה ורחנים ונשכים עד הבעת ואם לא תבעי יכל להיות חן
ושלה ובחו עב בלא ובעי כו, ":

ואל כי העבה בא לך בענני הבאן היינו כי שאלתה איכה תבעה
היינו ענין הערבות שאונם, עד ושיבה בא לך בענני
הבאן, פחשו בשבת סרע בוה ובלינן בלב עכ אבות הראשונים
שהיו רגלי הבאן מחונן, ואכ פה ענני הבאן היסך ובחו מלים
אן בסופים שאינם עומד על רגלו ישה הנבר בלעכ פ תבא
קבה כי ההרים ומשו, ולכ הענן כי הים האבות היו בבחו
ובבה אעפ שלא היו עבריין בכ ענן הערבמת והוא עד התפלות
כי הים פב בברכות רבן עכ אתמר ר יוסי בר חנינא אמר
תפלות אבות תקנום ומבל אמר כנגד תמידים תקנום, ועוד
עכ האמר ישה שיתתן של עבדי אבות ותורתן של בנים בוברים
פ חיי פס, ועכ בנר סעון יכ, ובאה בוב תפלות כנגד
תמידים תקנום היינו גם שבתפלה ובריכון גב שם שבאדם
ששרשה גב ופס שור כוח הערבן שהיו ובריכון הבהוה, אך
שבכ שבאדם שהוא גב נפש השכלית והן ופס ששרשה ובחו
פס אדם שבבחו שור כוח בלעכ פ נשא בבה נאת תמכת
המבה

הגבת פה, וגם תפלות אבות תענום, והם גדר האהבה בעבא
ונבחר א' והם גבוה יותר כי העלאת עבד שרשה העלאת הורבבה
תתאה פה אחרי באבין נרבנין ופנו שור שרש עבד, אבל האבות
הן הן הורבבה וכן בחה בבחה בכפלון נתן הענין ק' בחו ונפ שקש
היונ לופל באתבר ובכל נפשך השפך אתר בשבולן, והם בשם
שאין בלבק אלא אתבר כי יענב הוא תת, ובלבק היונו בינה אלא
אתבר היונו אתי ותוכנו שע, פק אין בלבינ אלא אתב. פיו בלבונ
ל היב שבטים שהם בחו יב בק בבריאה ובלבונ היונו גלי אלא
אתבר היונו גאל כי בבינ אא להשיג בחו עתי אלא עי התלבשותו
בגא, ושאב בינה שהוא עלמא באתי שם התגלות עתי בעצם אל
האבות הן הורבבה והו נגוה הרבה ובחו ורבבה תתאה,
והם אומרו באי לק בענבי הבאן הל כי עם הות שאין גבת ואין
נקבות עפב באי לק בענבי הבאן הינ להעלות באן אבם שנהא
תהו בבחו באן הנ תפלות, ועולן כי תסר תפלתי ולא גבת ותפלה
נל נופל עשו איש תסר כוס בסירשו פרנ ופנין הל נכב בעיון
תפלה לבון בתפלות הוא בכלל נוח ושעם הנל, ועיון בולנו בויכה
עפ כי תסר תפלתי ולא גבת, והם ענין כשון הטוב בו שורבר עפ
נבתו הל שתגלו ובותיו של הנבה ואהבתו ומעלה לעטה ולא כבת
בן ולעטה למעלה בבאון בו בל, רק שיהו גולו אלנות לעטה
בו ולעלה נגם כוס בבה בהעלותק ברגש הראשון פה, ונהוג
בו לעלה נגם כוס בבה בהעלותק ברגש הטע בענין שלק גבול
ושל

על הנשואים, ועכ"ז בענין התפלה שהוא גם בזמנו העלאת הנרות.

קיצור, העצה באי לך מענבי הבאר הם האמת כי שאלתה איכה

תרעה היינו ענין הקרבנות שנתבטלו ועכ"ז התשובה שהאמת

הן הורכבה אל שלא הוי כב' ענין הקרבנות וגם תפלות כנגד

תמידים תקנום נהי גבר נהיב וגם תפלות אמת תקנם הוא וגם

נהא ורבקה עולה ושאב כנגד תמידים נהי וגם ורבקה תתאה

בשם שאין כלבן כיון אלא אחר עתה, כך אין כלבים אלא אחר

מהתלבשות בגא, ועוד כי תסר תפלתו ולא נמת, ותפלה על נולן שם

אינם תסר שורר עפ"ז נבואתו":

ורעי את גדיותיך, כל כי מלכא אנה נבריא בהיום בחג בעת ומלכתא

אחרה אחרי ואי בחג בדרך, ונם ואמרנן עם עני ומני ברישא

והדר אוגרי בברייתא של ברישא תשובא והדר נהורא, ופירשו

סתם עגום שחורות סתם רחלות לבנות, רמז בשבת בעכ"ז,

והיה בעת שאין בחגיג עלאת בנפ' שחורה אם כי בגון בחגיג שהיו

נקיבין התמידין שהם כבשים בחג אור ולכן בקבשים הלוה הולך

אחר הזם שעבר, והענין בתשובה שפריו נדם לגיבו, וגם שאין בחגיג

ניים נגד לוה כי בלוה אין נקיבין שם נקבן ובמ"ש שנים לוים.

כמבואר בס' תשיב סג, ועפ"ז נגד שחורה אם, ובהן אם לא תבעי

לך היסה בנשים כי נחל היתה יסת ויס"ל בהיום בחג שהם

נהורא, ושאב עכשיו נגד אסתר עפ"ז הסתר אסתר שני בוים

הלא ואנו זה נגד נבריא שהם שחורות, ולכן נאור ורעי את גדיותיך

בהיינו בחג תשובה, ועכ"ז נאור שחורה אם ונאוה כי מהתושב נשק

יתרון האור עד שהסכון תשובא לנהורא": סוף

בהעלותך יא' טז,

ויאמר ה' אל משה אספה לי שבעים איש מזקני ישראל,

(א), מדרש פ' ורא חפ' מז כתיב סוב ה' לירואיו ובריתו להודיעם
אינהו סוב ה' מן מילה שלא מולה אותה מאברם ועד עשרים בה
מן עשרים מזמר כתר, ומן עשרים הוא כל, אשר הכל חוגג לבחור
פתר כיס כולל בשהם בהבראור עפ' יונת כחגוי הטלע בעטן ולכי לך,
ומזה בעטן עשרים נרה הטלע ובעטן סובה שהיא נמנה לעלה ועשרים
אמה פסולה ושום מלא שלטא כה עינא, וכיס מרעז פ' פטמ"ל
הפ סעב, ולא לעלה ועשרים באוהי כ' כתר עלון מלא שלטא כי
עינא כ', ואפ"ל עי' הגולה והעברת העלה נושק הארת הכתר
שמאיר עי' הבוש מוסר עב' אל עלון כי נוגה הכל שנת כולל
פ' אמצי בהבראור עפ' אלה מסעי מרוש השנ הה' לבאר ענין
המעות, סב, ובגה לרית שושק עובים ברוש השני פא, בעטן
מ' מלה לבני רג גה מ' פ' חסוד הוא איך בפולא מיו כלא חשיב
ולא כון שעביה לנו העולם לוש ובקר, ונהן בעטן כי אל רעות
הוי שנת כתא פ' ותרו בגה ושה ובקר, ובסגור בה' מגור לתבה
ונהן הנושק ותגלה עי' העברת העלה ונסק הבמל, ועיון בסגור
מברשי הגולה עפ' ולא ינרא עוד שוק אברם, גם מש בוא עפ
לבני רג גה כולל בגה בשעה שהגיעו ישראל נעשה לשוע פא,
ושם ספר, ומש בתא פ' ויחי בגה חלולי עינים מיון בעטן נבש יוסף
על תרה

אל תורה וגם סוד, והנה אורן שם עוד בגבה פ' ורא שם, אורן
הקבה' אם הוון תרין סוד ה', מה סוד ה' ס' ששים. ליש להעיר
ועוד ששים הוה עלבות אלו ששים מסכתות. ועוד ששים אותות שבברכת
כהנים שעראים ששים נבורים כו' ו' ששה ר' ארבעה, הרי שבעים. שבעים
אל מעמיד מך בופות הוולה שנאמר בשבעים נפש ירדו אבותיך וגבוריה
פ' ענב יוב פה, ומעמיד אל מהם שבעים גלגם שנאמר אספה לי שבעים
איש מגלגי ישראל, ומעמיד אל מהם ושה שהוא הולה בתורה בשבעים לשון
שנאמר הואיל ושה באר כו' בפ' בקרים, והענין בוש בגהר עפ"כ
לא ירקה בא עובא באוצעיתא והבן לא מעיס בא בדרך, ועל פ'
המנ' הטעם שתת על עשיר ויסוב על בו', ועיין עוד בהגב שם,
והנה תת ויסוב שהם ינקב ויוסל הם ב' ון בהיוכ אות ו' שלון לב
ון בה. וכוש בגהר פ' ושב בנפ"ל עפ' ו' ועיין בגהר פ' יתרו
בסח עא, וכון שהתת על עשיר לכן הואן שבו הוא ואן הכרבא
והיינו שהוא ששים בל שהון כון מוב אשר הולב הוא חבוה,
וכוש בתא הפ' ובא בעוד ושם אותה מבה שהוא ואן, ובון שון
על האשה שהעשיר בהואן בתו תבוה, עתה תשבון ששים שהואן מאיר
מ הולב, עפ' הוא ולב פעמים ו' שנהן ששים כו', והיסוב הוא ו'
נעירא, ועיין בוחנ פ' בנרע בנפ עפ', שנהן ענין על אהב ואגוב
וכוש, וכנין כך על אהב ואגוב אגלין כתבא ועל בא ון כתבא
אסתבחו, תר עולאה ותר נעירא ועליין לון ו' תתאה, ועוש גבה
בלגת פ' חונת בבה ויבחו אליך מה אותא בושלות, ושם פנ בעמן
ולגת הבה על אהב ואגוב, ולכן אור ולאתערותא בעלמא ושם והיינ
חשבון ו' כמו שהוא בלא חולב, ונבא סן בתבת סוד חיינ עובא
באוצעיתא ובדרינ, ופתון בו' נהן ובאי בו' כיבואר בגהר ויתו בחלב עפ
בעמן

בעטו ואנו בה לכם חיבור הנעול עם ר' והו חיבור יסוד ור', ונם עקאת
בלת לשון בל, עב סיהרא לל ונהיה כלום, נם עב בלת ופתח
שהוא בלת ליכנס לאבו, נם הוא ענה לבו בחו' שבוחבבה בון, עב
ונשם שרב והו' לארבעה ראשים, ומיון כלקת סי' בלע בבה' יו ונה
בחו' רובע ישראל, ואב סי' סוד ה' ליראון ובחיתא להבריעם היינו
משאיר עובא באובעיתא ובדיק בבחו' בו שהוא ו', עב אשרי ושבל
אל בל, ועב אור בוד אל עוברי השכלתי, סי' ובחו' כל שהוא יסוד
שהוא העוגב לבוד שהוא ו' שעובר לו בעת עלון, בהו סוד ה' ליראון
אשה יראת ה' היא תתהלל, וכן נשק עיר הנולה בהיונו
שבשיר עלי אשה יראת ה' היא תתהלל, וכן נשק בחו' שבעים נפש ושבעים בנשם
עניו ומרוחת הבריעם, ולכן עיב נשק בחו' שבעים נפש ושבעים בנשם
סי בגן היינו בה בנה תבוה, ובהו נשק עיר שאיר עובא באובעיתא
הלל עשיר שעולה עב חבתר, וכש בחוב ואיר עיר בחיק בו', לכן בוה
נשק בחו' שבעים נפש, שעם הותם שבעים עלי נפש לשון יחוב עיר
המיטון שבהם מבחו' תבוה בח יה, וכן נשק שבעים אוש בנשם ישראל
שנע חבמה, ונם אחגל בוגה סי בהעלותך שבוים להבבה שעל אוש
פעם הוו אוש עלוה, ובוים לעשה שעל אוש בוו אוש האלעים, ונם
עיבב סוד בגן היינו עב ישראל סבא שבוה לבוראון שנאור בו ועיר יחב
למשו בתלה תור ושער הישו כעור עלי ולכן גבו לסוד ה' שהוא
הנבואה ערות הנפש בו'.

קיבור סוד ה' ליראון בהו מולה שלא מולה אותה אלא לעשרים
בור, עשרים מוו כתר ובן כ', עיר המולה נשק האמת
הבתר סובע ביסוד ו', מי מולה לבעי רב בה, בוו בגבות המולה
נבנס כלים לבית עבדים, סוד סי עובא באובעיתא ו' הבבא שהוא
טון מובב בחו' חב, ו' בדיק, ו' נעוראא עלי הואל. יעקב ויוסף אי משה
ויוסף, עלי ארב ואגוב, ובהו כל השבט הבאה לבית יעקב ששים
ושש, ואתב כשאיר בחו' בו בחו' שהוא בחו' בלת סיהרא לית לה
מנהיה

ונראה לדעתי, והוא סוד הדאגה לדורות, לכן עיקר נושא שבעים גלות
בלי שום תכונה ונם ישפוט בו בחור ועיר כולו, ואור בו בחור חס,
והוא גם עניין שבעים נפש, שאעפ"י שהם שבעים הם אחבות נורה
עד שעקרו נפש. ":

(ב) " ובדרך נוחי פס"ל בלבד כי עפ"י האמת ואמיתה לכם שיהיה אותן
גלגלים כמו שנאמר אמרתה לי שבעים איש, הנה גלגלן האמתי
שיהיה אותן גלגלים, כי מדרגי גלגלם והם עיר שהם בבחינת התכללות
בורש אותן, כמו בדרך פ' בהעלותך בגלגל עפ"י אמרתה לי, ושלה המובן
יתב בגלא, כמו בדרך פ' בהעלותך בגלגל עפ"י אמרתה לי, ושלה המובן
בשורים ועלותיו, בהיות עד שישראל הם אגודה אחת בהיות גם ואגודתם
על ארץ יסדה כל, ועוד מעין ואגודתם בלבד פ' כי תבא, סבה כי
ההרים ומשו, ושם נגה עפ"ו ולבתם אגודת אגוד, בסוף שנות פ' בא
ושם נגה בסוף תשוה תבי בונין, ומיין בנהר פ' בן בלה עאל, ועוד
בתאר נגה עפ"ו ועתה אם שמוע תשמעו בקולי, והיותם לי סגולה
בסוף שנות בגלגל עאל ובגלגל עאל, ועוד בעמוס סוף ט' בסוף יתגלגל,
בסוף שנות בגלגל עאל ובגלגל עאל. בתבכם בעניין איך פ' הוא אם שמוע
ואפל עבד שנת סבה והתשלמתי. בתבכם בעניין איך פ' הוא אם שמוע
בקול אין עושין רשע, ולכן אין ולאבתם נעשות עד אחרים כאל ואספת
בנתך בעפרך. והרי נאמר אם שמוע תשמעו כול בכל לבבכם ובכל
נפשכם, אלא כי סוד הכוונה של גלגל שבחוץ גלגל הוא מבחוץ, ומעשים
נפשכם, אלא כי סוד הכוונה של גלגל שבחוץ גלגל הוא מבחוץ, ומעשים
רשע שונשך הגלות נסובע בחוצה בחוץ פנוחי נגש, אבל כשאור בחוץ
רשע שונשך הגלות נסובע בחוצה בחוץ פנוחי נגש, אבל כשאור בחוץ
אין עושין רשע ושונשך בחוץ פנוחי הוא עד כל ואבדך,
אין לא אין עושין רשע ושונשך בחוץ פנוחי הוא עד כל ואבדך,
ועדן אמנם בגון ישראל עושים רשע האמת שותה ואובד העלון
ועדן אמנם בגון ישראל עושים רשע האמת שותה ואובד העלון
שאור ישתה הלך את אובדת הטוב את השנים כל, ומיין נגה
שאור ישתה הלך את אובדת הטוב את השנים כל, ומיין נגה
כלבות סבה כי ההרים ומשו בסעיר ג' בהנה, לכן עגל כי בהיות
כלבות סבה כי ההרים ומשו בסעיר ג' בהנה, לכן עגל כי בהיות
ואגודתם על אחל כהנם בעבודתם כול הוא נושא הכונה בשנים עלותו
ואגודתם על אחל כהנם בעבודתם כול הוא נושא הכונה בשנים עלותו
ונגה

ונזה ששם בתי עושין רשע, ועוד בבהג פ' ויצא עפ"י זה הי' ועתחשך
משם ובמ' מעלת ואגרותיו בו',

(ג), מבר' פ' שלוח ספה"ק עפ"י וזכו שלמה בני ישראל, ולפיכך נכון
לרות הקרבים שאור אסרה לי שבעים אומות נגד ישראל כו'.

(ד). במדר' פ' ויצא הסב כל מקום שאור לי יותר גד לעולם לא
לעוהג ולא לעוהב כו', בסנהדרין כתיב אסרה לי שבעים אומ
עוד בלקט פ' במדבר בהביאור עפ"י ואחשתיך לי פג, אשר לי ווהה
על מקי שהוא בתור כי לא אדם הוא להעם, ועוד בפוך תרוט אי
מיה עא' בהעהות לאה בכה בפשוט בענין ואהגל במדר' פ' ויצא
פעמ' בענין שם הגדולה לאה גדולה פותעתיה כדוגה לעולם כו' גלות
בית בוד לעולם, בחל הי' גדולה היינו הי' הראשונה של שם שבה
מאיר עכ', ולכן הוא לעולם, והיינו גם במדר' פ' ויצא שם בהלם
בתים שהיו לי כו', בגוד כתיב כי ראיתי בפנו לי אלק, בשואל
אי' פ' וכ', ואפ' בסנהדרין שאור אסרה לי היינו נפ שעשבו ובחו
עכ', והיינו לפי שהם מנגם מאור בהם מבחו' עכ' תיב, ועוד זה
בהביאור עפ"י הראשי הטות בתקפ, ושם פג הבאתי גם בסתרם
בעדרם סנהדרי גדולה ונעלה, וגם הגדולה היא בפינה (הנה. וזהו
הי' גדולה בלאה שהיא בפינה כנ"ל, עפ"ה) ותגלית בתפארת (הנה,
ונזהו שארגל בישנה בסנהדרין פחל הנתנין שוגם תורה ובאה לכל
שראל. כי תורה היינו תפארת עיין סתרם ערך תורה, ואוריתא
מחוב נפעל, ונזהו אשר סנהדרין ע' בנשם סוגבלים מחוב אמרו עליהם
שהם תורה שהיא תפארת הכולל חוק ובאה לכל ישראל, ובסתרם
עכ' לשפת הנגיות שהם בנין בין אות לאות, אפ"ל אות היינו
תפארת, עיין זהר הסי' ויצא בל' הראשון עפ"ה ונתתם לי אות
אות, ופי' לאות זהו עפ"ה תתן אות ליעקב, בגשה בהא יעקב
היינו

היינו תפארת שלא אות, ואם יהי תתן אות לעצם, אלא הסיחות
שיאיר בחיר עין בתפארת יהי אותו האות, ועוד יגה בלשון פ'
יפעי מהביאור עפ' אלה יפעי בחוש השלישי, ויהי שהשברין בנין
בין אות לאות, כיון שהם ואיר הביבה הנע עתונא, והנה ישאלנו
בישנה ספק ביבות שברין ההרנת אחת בשבוע בהיות אחר בשבע
שנים נקראת תבלנית, וכפ' הרובם סיג יהי שברין הלבה יוב, יהי
נב נשים שואיר בהם האות עין, ששם התפר נוכר בו עכה"ן, והטעם
פי על שברין הם על דברים שבתפארת שהם ג' ספירות כל אחת כולה
יולב, ל הנה, עיין בהר פ' בשלח בפס' עב עפ' ובואר אליהה ושם
שתים עשרה עינות מים ושבעים תמרים שפי' אתתלן אולנא נבישא
שהיא תפארת בתחסר תחונן כארבעה סטרי עולא ואתתלן בשבעין
ענפין ובולא כמונא חלולא עכ"ל, ועיין בזהר פ' מובקר בגיה ע"ב
נבי בהיא אולנא עלאה נבישא בו' עכה"ן) ומשרבעה שהוא הבעת הרי
עא, והכלל הכולל הם עב ופשרבי עשה הם בו' בו', ועוד בענין
הי עשה רחל, והנה בשבעים גנים נאור ואבלת מן הרות בו', אב
משה לנבי הע' גנים מעין הבחר של ערך האבן לנבי הנאבלים, ומש
לחלק בהיא האבן מן הרות של משה אינ משה כי אם ואבלת מן הרות
בו', אלא כל פערך הבתם לנבי עפ' בו', שהבתם הוא המובע בון
הנאבלים, כך משה מובע בין בחיר ואבלת בו' ואבל בו', ובין
הע' גנים, והיינו כי הע' גנים הם גת שבא כלון יולב, ומשרעה בחיר
בעת שהיא הנתבר בתב אל גת בו', ולפי בהארינו ומשרעה בחיר ומסוב
אבא שהוא בעת עלון בו', ובעלם משה הוא המופלא של קב שמשיך
נבחיר ונפלא שהוא הבתם בו', ועם הינת הע' עבראים גנים, אם המופלא
בן עב סבא בסבין, עוד יגה בהנהות לרה' בכה בכלו, עכפ' אל
יובן בלת ענין אספה לי שבעים איש לי מונא ...

גח"ב

(ה). אם מי יתרו הסך רבה אבן עזיאל רחל שעון
מבועין בלובא סתיחין לכל עיבר נבולא ותקלוא, נפר
אתסרשנא זונין לא יבענא ויבי וכל מבועין סתמון, אם הגיה
היינו בכתיב ואבל מן הרות אשר עלו ותן על שבעים אוש
הגנים סבוגינא בא בנהרין ורט בוה בוגינין, סך השקי ואחרי
הבוגינין הוא נהיר לבולא כל, זל כוש בלגת בשהש בבויאור
עם שחורה אש ונאוה בחוש השש פאל (ג), אך גם גאת כבי
שיהי האור אם ופון לבוא ליבי מלוי שיתהוה יגה כל הסדירות
בל ינגדם בתי מוגע בין האבנין לנאבנים, ואב ובל האור
אם להות ולהחות הסדירות, והמוגע בהו כתר כל עכלי,
ואעפיב ובאי הסדירות נתקון והאבנין אוש אלא שבהו עז
הסתר שתלה האבנין בתי הכתר שהוא אור כלי. להעם
פוש מעה.. שואל פסל, כון עבון התחו שהוא ההיולי, לפב המוגן
בסרי החוש כל בראשית הוא יגה לבי יסודות. אחוע כן הכתם
פל, ואב אתב עז הכתם העם בסרטות, ואפל כי סלונתא
ברבון יהיה כושם פסל בסנהדרין בחבון כל סנהדרי גדולה
היתה של שבעים ואתב שנאור אסהה לי שבעים. אוש ונגש
ישראל ושה על מבוהם, הרי שבעים ואתב, ויהון אור
שבעים כל יהון בושה אוש מנהדרין, כוש בנמ בוג
עאל, הוא כי ושה לנבי ע' סנהדרין מו הכתם לנבי עם,
וכל לתבוים בהכתם הוא מנל עם, כוש המבג בכל ומן
אב והסרדם, עב הון ושה בחשבון הסנהדרין כל שהוי
בכל לעלה מהן הרבה, ומשל הרובב פאל מה סנהדרין הלכה ג
בחכוים

כתבים. וכן עבד ההיסטה יעסו באבן מקריאה הוא גם עד
בתם בקריאה עם קולת סגר. וגהם כוון עמן ושה שמו ועל ובא
האבן הנקה החות על ע' גנם כיבוין ש ונב, וכל מסעו בו,
שגהו עמן הוסלא שעל ע' סנהדרין כו', ועבד עמן השבו שהיו נשה
באבן, לכן כו ועל ובא בוונא נשק התבמה לתלמידיו ותבוריו שהיו
מקריאה. ובוהר מס בהעלותך בנגד מעא סיו שגהו כבוון הלנס
מנקלת האור מחשוש, כיוב הוהג של הע' גנם הוא מבתו סיהיא
וכב שם בנגה עב, ושה הוא בתו שמשא, ועב בתשב ואבלת
ע' הרות אשר עליך, שלפי שהם מבתו סיהיא עב הם פריבים
לנבו האור ובתו שוש, שהוא ושה, ועיין בוהר רפ בהעלותך
מענין שמשא, גל בגנה מעב תח בהעלותך את הנשות אלון
בוכבנין עילאין בפולהו, נהירין בתבא ון שמשא, ועיין בהר רפ
ולך מענין אשר ושה הוא בתו שמשא, ומל גה יובן מנן הנבואה
בלנה פו בנבקר בבה בנבקר סוס באהל מועד. תשקבו אותם
לבבאותם אתם ואחרן, שהעלאת הנשות עב זו גאת עולה
ון הנבקר, מתלה לנשמותם ע' נפש ואחב לוב שבטום
חל עב ושה. והיום כל בעמן הע' גנם שנבלום עב ושה
בוונא לכן כיוב החעלאה של הנשות לבתו ע' נפש שהם בעמן
ע' גנים, נהו נב עב ושה בוונא ו".

(ו), בולנו סו בהעלותך בנגו עב אסה לי שבעים איש,
תוכ הוא תשלו בנגב שבעים יום טובים שנתן להם הנבה
ואלו הם שבעה יום הפסח ושבועות יום הדין וחג הסכות ועצרת
ונב שבתות הרי שבעים. בא. בנגב ע' נפש שבעא לובים עמי,
ובאבא אות ע' סמוך לב כתב וגל ע' גנם בנגב ע' ווב שוש
לישראל. והנם ע' גנם בנגב ע' הברכא בבוים ווב בבוים עמי"
ועיין

(עיין יעבץ) ע"ז תרבא בלעג פ"ו ואתחנן בבה"ל ואהבת את, וקשבור
שער הנשמה בבה"ל בהר פ"ו פנחס מלו"ל. ובבהר תרוויה בעל"ה.
עד שהו עמן אב"ד אל אמון מאורים בשבת. ובמאד נתבאר
באתון הרבין נהו בבינים, גלה האדרת הכתר מאור בבינים
ואיך ההפרשי בינם לאתון נעורין, בעו ההפרש מין אנבי נבין
אם בל, והם מב ווט בבינה בעל בהם יש בהם נב שבתת
אשר שבת הוא בחכ אלא בל ושום שבשבת מאור האדרת
עלי שם סוב הגנים, והראו שנם שהו שע"ה הנל נער אומר
נער הייתי גם נגנתי, פל גם נגנתי היינו בשבת שאעלה
מאבל. אשר שם מאור בחל עתי לבנון ונבתי, ועיב אומר
גם נגנתי עי שבשבת מאור בו האדרת עתי הוא מאבל,
ואתב בשחור ושיל בובל מוו התול נעשה נער. והוא מב
בבהר פ"ו פנחס ברוב מלא, בפירוש אנש בתבור יהו, אנש
בא רגא מההוא נער בסולם לסיבו ואתבר בולבוון, ומיאר
שם רמוז בל עב הנל כי אוא ונבנא בפורסיא שהוא עולם
להאיר גו השבוים בנע"ל העלון שהוא בקריאה ונא
הקריאה בובל ומתלבש בקתל ועוט ולל בבל, עיין בלעג בשה"ב
ונבן בובל עלם בשים היה ולפות ברוש השם ושם ספב בעמן
מקבילאור עלם בשים ובורא חשק), ועל נער, (עיין הטעם בתא פ"ו
ולם אור ובורא חשק), ונבתי חמק לנער עפ ברכו, ועוב
ושבם בהה בבשלון בעמן חמק לנער עפ ברכו, ועוב מאא
בתא פ"ו תשוה בבה ביאור לעמן הפרובים, ומש מאא
עפ ונערים ומשתם נגנתם, ובלעג פ"ו בבה והו אור
הלבנים ושם סב) ובשבת שיש עלות העולות אב ולל בבל
עולים בשרשן. בבל בבתל ולל בבל, ובבל מאיר אואם הנבון
ונבתי.

ובתי, ועל ידשן יומן, עב גם לך ביבל מקלים אבחיל ב, ולכן
גם לך בבל שעולים בינלם לך באבל על גם בגנתם, וגהו בסלים
לסיבו בל, אל כאשר תוגר ונשק ביבל ביום החול תוגר ונעשה
בתו נער שהיא שנתם, ולכן על אנש כתבור יום, בו החבור
שקברים אותם ותוגר ונבל ותוגרים ונלקים אותם ותוגר ונבל בל
והנה היינו סל פנתם בשם נב והרתו סל בסלים לסיבו בשעולה
לבריאה אגי נעשה בגן ובשורבר לבל תוגר ונעשה נער וגהו ושוב
לבי עלוהו עלל, לל בסל בבריאה נב כיון שאויא ינבנא בבריאה
הוא נב בפתו גנבה, כי על רבבא שהוא בבים הוא בתו
על גנשם בל בשם הוא, ואולי, גהולל שם אויר בתו על
בבריאה שובתו גו הוא שורש נעל העלון, וכיון שאויר שם
בתו עתל בבריאה על נב נם גנבתם בל, עבל כון בשבת
ולל אויר בתו עתל. ועיון גהר סל אחרי בעל על, וגהו
אשר העל גנשם הם בנגר עתל, בכמו שיש על ולל בבל שם
שהם אויר האבת עתל, ואל שהם על יום בולא לל נגב
הבינה שהוא בתו על, כל בשם גהו עמן על גנשם. יבהם
ועל אויר מבתו עתל, ואמר כולון בתון ומשובים בתו גו
על עבל תבתם. וגהו שארבל בשם בל בגבתים, אל שוען
בן עבאי ינבל. אם אפי שבעים ושנים בן בהלל שבעים ושנים
ונבים, אלא הובון כמו על נפש על נפש לשון יחיד על
הבינו שלהם, כולל אי כל על בן שהם בבתו כינון בתבוה
כת גה, עב על בן לשון יחיד שלכן נאמר בהם אסיפה לי,
אסיפה היינו הכלית ותיקון ועוב עפ ויטע אשל בבאר שבע,
שאינו בובה ויטע אשל ב שבדרון הבאל ושאול ושם בנבעה תחת
האשל

האשה ברוה, רוה היינו עכ"ל עד רוה נרגש בו, והיינו כיון
שעיר התכללות בו ואור בהם בחוי גם בהיות בחוי עתיק בו,
ונהנו אספה לי שבעים איש שעיר האסופה והתכללות של שבעים
איש יהיו בחוי אספה לי שיאור בהם בחוי עתיק בו, ונהנו
שארבע משבטלה סנהדרין בטל השיר בבית השתאות, בשה עה
ענין סנהדרין לשיר. אלא לפי שהם נגד ע' יוד, והרי בוודאי שייך
ענין ושיחה לכן היו שייך השיר. משאב ומבטלה סנהדרין בו,
ואון גלוי בחוי עתיק בו ולכן נאור אז תשוקת בטלה באמון ומחרים
ונגנים יתבין. כי לכן אפילו גם בבחורים בחוי נערים יאור
מעין האחרה שבנשם, פוס הנער בן יאה שם, ועוד בגה
בלבד בו סבה והיו אור הלבנה בו, ונהו נפ' ומ' ובריו
ת' בו עור ושבו בנשם ונגנת בירושלים ואוש ושעבתי ביבו ונחב
ומים. "ולכן" המבוון שיהיו עוד האחרת עכ, עד תבש יוום סנגם
ונגה נשיב השאחה אז תשוקת, אז היינו שהאלן אולפן שע' אור
מבחוי בו' הנגלה בו, ונהו עד שם ושיחה בו. "

קיצר, שבעים בנגד שבעים יוד שוש בכל שם, עד נער
היות גם בגנתי שרו שע' אורו, שבוודאי בחוי הוא
בחוי נער ובשבת שעולה באבן נעשה גלן עד שבאבן יאור
עתיק, ל"הנה", ולא. כי עתיק יומין בחוי התנשא יומות עולם,
שנעתם ונבחו יומין עילאין, עד הדומה ושם אאל לבוא
ברך התלבשות עוד כאן בבחוי אלון. ונשל לבחוי שערות,
ומים "עבדים" היינו שגנת שבבתם נמשך עד התלבשות
בשלר סבה בלבד, ולכן גו החארה אל שבאים ברך שערות
באוא, ומאב ונה. ולכן גו הדומה בגה שבא ברך התלבשות, ומין בלגת
נבוה הוא ובחוי הדומה

פי נבים בהביאור עפ"י כי כאלו תבא בזתה, (עיין בהביאור
עפ"י שם אשים סלה בעמן גם עבה"ר שהם גם תש"ם, שאין שקאים
ת"ל בקתו שערות בתם גדול להיות נשא עון, לפי שנעשה נקתו
מה שהוא פשוט הכתוב, וגה יבן יעלת האדרת עתה, עכ"ה (עיין
לעיל בסה"ע), ובקתו שבעים יום מאיר האדרת עתה, ולכן נאור
בהם עונה ושותה, ועל גשם שהם סגדמין האור בהם גב האדרת
השערות בעתה שנשבו מהם, ושקאים גב עוש העבה, עיין מלת
בהביאור עפ"ו ואתתן פא, גם שמשיכם להיות עין הל אל ראות
עוב הל אל פיגים עד שעמדתם בקתו לאסתכל בוקא בולבא
עין מלת בשהם בדה לבתנ בל מאתב מעיניך, ולפ"ז נכה
אברהם עד הגלה מל מעל א', ועיין בסדרים טעם כי הוא טעם
האותות פוט, פוג כי האות הגה עיקה בסלב כל, ושיים לוש
עין אחר שהוא עין פגוח שאין נמות עינים כלל, והוא בסלב
עלון בא"ל בשרם בארבא עכ"ל, ועיין אגה בארבה נשא בנכ"ל
סעב, ובלל תחלת עובב א', נשם פוג אשר יוסל נכה להשגתה
ובתוג טוב עין באא, מט פ נתן אלהון לבל, ובפוג האדרה שם
פוג הל הוא בתוג מלי, והיסלב שהוא יוסל נתן אלהון לבל, עכ
ועבד הל עמן ע' ומ שנתנ לישראל שבהם ואור עינא פגחא
בא"ל, ואלו עינ.. מאיר גב בכל הדורם, כמבע שוש האדרת שבת
ובוי הבול, ואפל פי הגם יש עוב בתוג עין שאוגם טובה, והוע ע
תלוה שבפסוק ובטוגם חגור מוער בוש מלת פוג ראה בבה וכל בשל
לובבי הל ושם פלג, אבל עד שמאור בתוג עינא פגחא בא"ל אנ און
שלוטה לבתוג עין הל, וכוש בארבה שם מפש מה נכה חפל שלא שלטא
פוג עינא בישא מפש שנכה לאשתמתא בעינא טבא מולאם עכ"ל.
ועיין מלת בל ראה בהעבור מבה פי תשוע בעל סעוד ואל": סלוק"

[illegible] בעולם [illegible] בעצמו [illegible] הנה כתיב אל יגלה כבוד ה' וראו כל בשר כי [illegible]
כי יקרא עכשיו אינו נגלה רק לחסידים ואל יהי' נגלה לכל בשר ועכ"ז אמר עכשיו היום יהי' כבוד ה'
לעולם להיות הגלוי הגה כי ולהבין ענין הגלוי הגה איהי' אל"ל בהקדם שיש ב' בחי' בגלוי אלקות נפש
בראה הנבראה שהוא בחי' גלוי אלקות יש בגה ב' בחי' נפש נבראת ושה שמתחי נבראים הראי' באספקלריא
המאירה כי ובגמרא ובזוה"ק ע"ב ח"ג דאנשה שאל לשיר"ל ש"ל ואמר אמת כי והרי אשה רבן אמר
כי לא ירחנו כי אל"ל כאן באספקלריא המאירה עכשו באספקלריא שאינה מאירה כי הנה ההפרש בין
אספה"ל לאספשאה הוא באספה"ל הוא גבוהות (הנ"ל ספאנטיוזע) שרי"ל רואים את הזהות דבקים הנראה
כא"ל היותה חיוב זמן ואין בכח עין הראות לראותו ע"ב הריחוק ונאמר יהי' יעות אספלהו כ"ל נראה
דבקים הנראה שהוא בריחוק והיותה מתקבל אילו בקאותו נאמר ש"ל האספה"ל ובוודאי אמר הי'
בכח עין הראות לראותו את דבקים הנראה הי' יותר נוגע והרואה (כי הי' מעיר את בכח הנראה
בכח עין הראות) אבל והיותה שאין בכח עין הראות לראותו ע"ב הריחוק ונאמר יהי' יעות אספלהו עכ"פ ונבלות
בטורב בילתה) אבל עין הראות ויראה אתה דבקים הנראה כי אבל אספלהו אמר הראות על
בכח הנראה אל עין הראות שיתקבל דבקים הנראה בהולך כא"ל בזוה"ק ח"ג [illegible] ונהו על הכיבוי שבכל השנ
ובה דבקים הנראה אל עין הראות (ובמשנ"ת ובמשנ"ת עדה לנמרי) ובמשנ"ת ובמשנ"ת יבקן אבה נכ"ב בעקלקלות הנבלות שש
בכסף בעל עצה שלא יתשיב ויתמש עדה לנמרי) ובמשנ"ת ובמשנ"ת יבקן אבה נכ"ב בעקלקלות הנבלות שש
בכסף בעל עצה שלא יתשיב ושאל כי ובתקלקל מש בגהר דרי"ל הנבלות נעשים לבושים ונשמה בגל כי
בהיפ ב' בחי' הלון דאספה"ל ושאל כי ובתקלקל מש בגהר דרי"ל הנבלות נעשים לבושים ונשמה בגל כי
הרי בגל בחינת הנשמות בהשגתם בחי' האמת ואמת והו עי' הנבלות נעשים לבושים ונשמה
עפ"ב נבקא ונבלות ואיך תעל דקל בהשגתה בחי' האמת ואמת והו עי' הנבלות נעשים לבושים ונשמה
אספה"ל הכל דהנגד שאין עין תראות להשיג את דבקים הנראה ע"ב ריחוקו ונמ כל
כי נשמין אספה"ל אמצעית האספה"ל ותקבלת דבקים הנראה הנראה שרחוק אל עין הראות נפגם בחי' האמת
אל"ל אמצעית האספה"ל שפשה שקחאים ונשאים כל אמרבת אל הנשמות עי"
אל"ל שחוק בעבר ונשמה עי"ל הנבלות כל וכ"ג הוא בפרוות הנבלות כי ואמ"ל ביאור העין
אספה"ל שהוא לבושים ונחה ונבלות מעדן להשגות את חגן ומשגר את גהונן גהו עדן
בהקדמ"ל הנ"ל שקבל ונחה ונבלות מעדן נאמר עין לא ראתה כי הנה כתוב אין ה' אל לבושים
אלא עדן לבד ונאר לחוב ודל הדרדן נאמר עין לא ראתה כי הנה כתוב אין ה' אל לבושים
אלא עדן בדרגה אחרת שגהי הנ"ל עין ה' אל לבושים העין הוא דבתגב שאו ארוש
ב' דינים יש בראות אלה כי שהוא בחי' הראות והכרה דעין החב בכח האלוקי שיתלבש
עינכם הראות אספקלריא אלה כי שהוא בחי' הראות ויראה אתה אספקלריא כי ונל בחי' אבל ונל
ובא להתלבש כל עולות ראש עד סוף שגם הבהלה והסתם קדמונות ומשלים ועד
שאר ברוש עדנה הנשמות נעשו כנשמות לנפש בנשמות אין המשלים בדמים לנשמות
הפלא עד הדרגה נעשו כנשמות לנפש בנשמות אין המשלים בדמים לנשמות
כי אין ערוך הנפש שהוא נמצא זונבות [illegible] הבקעת כי אחר עלב לא יגלה בדמים
כי אין ערוך הנפש שהוא נמצא זונבות [illegible] שיהי' בדמים ונשמ גה לבקש ונפלא
נעשו אל [illegible] הבלבלות אור האלוקי הגה [illegible] בזה בדמיונות ומשלים לגבי אור האלוקי
הבין כל תענוג בדבקי ה' שמים נעשו שנעשו [illegible] ופתוח הדבר על אלה שנעשו לאין ונוי
הגה שבדרך כי ונל בגל שם הולך כי ובהנ בזה אשלים שפלאה אם יגלא אורה
בדמים ונשמ לאור האלוקי הגה ובמן כולם יהי' אינם בלבת
אור הגה

ע"ל ובבלות שאמי נבלים ד"ל הנבלות הנבלות ונשמה נבלים ד"ל

אור האור הזה הנר נפה ואם אין ההשגה בדבר נפלה להשיג מהות האור האור הזה
כמו שהוא באמת כי כל עיקר ההשגה בדבר הוא בקרובים לפעולות הלב והרי אלה הקרובים
והפעולות הלב לא ישלא בהם כל פרטי האור האור הזה בשום פנים אל לבם כל בהרגה
פעולות נשלם כי אשר לבם הפעולות והנשלם לא יתן כל הפרטים הללו בנשא אל נפש
בגה גם שאין בגה כי לחולם מהותם שונים אבל בגהות אל לא יתן כל אלה והרי האור
האור הזה נשא את כל הפרטים כי אלא אין ההשגה בדבר משגת מהות האור האור
הזה כל באמצעות מלאיות שבדם הוא שנגלו אבל לא בהשגת מהותו כי הנר שמעה מתחלק לבם
אבל בחי' עין הנר שבתוך האורות הוא בחינת עין הראוי אבל לראות מהות האור האור
הזה גם בחי' עין הנר אלה בחי' אור אשר אל לה שום הסתכלות בקרובים לפעולות
בגה שגם הראוי בקצת אלה בחי' עין הנר שום נרגש שום עליו נשאר השומע אמת לבם שלמים והסכים
כל נפש הבולם הסתכלות בקרובים לפעולות כי כל בחי' עין הנר חוזר אלה אשר אל לה שום הסתכלות בקרובים לפעולות
בגה בחי' הנר הוא בחי' הגיון והחלטה הנצרבים ובא להחות הפעולות הלב ובזו אלא כל
בבחי' דמ"ן בבחי' הגיון בחי' עין הנר הוא בחי' עצמות אור האור לאור שלמים ונתנה הערך
האשף בחלקו הגיון בחי' עין הנר כי מהות שלמים עצמות אור האור לאור שלמים ונתנה הערך
אל הלאור הגיון לאור הגה ועל הלאמים לבם מבינים בעין שלם בשרש אור האור
והבנו הגה נאמנים הלאמים שום שום הערך כי על שלמים אל שלם בבחי' דמ"ן מנים
ומעלה הוא הנשמה נתפרד בעצמו לבם יתן בחי' אור והגיון הגה כי נשמה
בגה) שבהו שלמים הנשמה מקבלים כי נתפרד בערך לבם יתנם אל אור והגיון
עלה נגד הנשמה נגד בבחי' שלמים בחי' עין גם לבם בלתי אור האור הנר
מלא נגד הנשמה שלמים אל בחי' הערך אל בחי' הנשמה אור הוא נשאר נפלאה נשמה
מלא נגד שלמים בבחי' אור הסובב שהוא אור אל הנשמה כל שהנשמה נשמה הנשמה כי לבם
כי אמר כל עצם בבחי' אור הסובב שהוא אור אל הנשמה כל שהנשמה נשמה הנשמה כי לבם
גם השגם הגה עצמות הנשמה נשמה שלמים הנשמה נשמה להתחלפם כי נגד בבחי' שנם
הוא הסובב הנאור הנשמה כי) אבל בבחי' עין הוא בבחי' עצמות אלה (בעצמות הסובב)
שלמים גם אלה הנשמה ועלו נאור לא שבחי' עין בחי' דמ"ן עין אור אור בבחי' שהוא
בבחי' הסובב גם לא שבחי' כי כל עין לא בלתם כי אלה יתן אם הגיון ובא אין
בבחי' הסובב גם לא שבחי' בחיים שנשמר. המשכה בבחי' עין גם שהוא עצמות אלה להשגת
להשגת את הגן בחיים שנשמר. המשכה בבחי' ההשגה ובבחי' לבם הגן שם כל פרטים בלתם ובבחי
את הגן שהוא אור בבחי' בבחי' ההשגה בלתם הנשמה שהם אל עצמים בבחי' שלמים ובבחי
לבם אמנם שלמים כי בבחי' בבחי' ההשגה בלתם הנשמה שהם אל עצמים בבחי' שלמים ובבחי
כי נגד יעלו הנשמה שנעשה ובנשים בלתם, והעין יתן בחי' כי אור בהנגד עין
פרטי בדרגת הנשמה נגד ב' בחיים בבחי' לבם והנשמה ב' מוחין באמצע באלו ונשה קב"
מוחין של הנשמה כמו שהוא בבר ובבחי' בחנם הנר קב"ה מוחין שבבאלו כי והרי
בחיים הנה בערך בחי' ב' מוחין העליונים באמצע באלו לגבי ב' מוחין שלמטה כי נפרד
(שהמוחין שלמטה)

ר"ל שהיחין שלמה הוא-והשכל הנקבל אינו כי בלתי ע"ל אית אושכל בלעדי
השכל לא יתכן שום השגת השכל כלל שבאינא שושכל בכבוד האחל שנן כבוד האחל בקר
השכל שהוא בכך בגות השכל כי נמצא בהשגת השכל כאור האלהי והיות שהנקבא בעל את
בגות הכלי ובאה לנבי אור האלהי בבקר בגות אשר עד יתכן להיות שכל בשכל האלהי כי
שלא באמצעות האלהי הרי אמנם בגות ואין עוד מלקבל כי אלא אור הבורא בעל עולם האלהי
כי ובחי' תמים ב' מוחין שבו הוא עד שם אלת חבים ולא בחב ובעה מבין ולא בקיים ובעה
כי שהיו בקבל השכל בגות השכל שבם הרוגם הוא ובכחם אחד שבן הוא הנבע והוא
והוא הבע כי ונמצם בהגה בלבא שהיבו לו חבמי הקבלה בבוק באלהי כלל שבם בהגל
בבאלהי ואיהו ואיהי ונקבעו חבם כי ואבב יבן שב מוחין באמצע באלהי חבים הם בעבק
וב מוחין שלמה ועד מלות תמלין בעבא נשבים ב' מוחין. באמצע באלהי בקם מוחין שלמה
להות השכל בשכל שלמה בבחי' ההתאחדות ולא כבו בקבקם בגות כי שהיו שנן בשם אבה
מושין בחבא ומיבר כי ונתמאם בקבה והתחלנת כי בבחי' בעל באלהי הוא הסובב הנבל
להמלא אבל באלהי שבאלהי הוא פנמות הסובב מאוכן גם מבלה אל הנמלא ע"ל בעין לא האמם
כי ונמצם בבחי' בעל באלהי הוא בחי' מיבא ונגן באלהי באמצע מבנבא בפרסיא ובא בובה
ונן בעשי נמצם בבעל שבאלהי אבל חב שבאלהי הוא אלהי ובאלהות ואם בבחי' ב' מוחין
באמצע באלהי הרי חב שבמוחין חלו הוא בבחי' פנמות הסובב כי) ועם ובן מה שהאלות
נגן הסרם שמנבת דבר הרחוק לעין הראות כי כמו שנבל בגלות התמלין כמו הוא בבוגת כל
הגלות להמשיך מבחי' הבחות באמצע באלהי ומה שאינם בעבק בגה בא שבהו בבח הגלות
כלל עבב הנה נן אמה ומהם נעשים לבשים ונשים בגלה להתבל בהשגות הנשמות בחי'
האמת העבן שהוא האמת אמם ובמשית שבחו האמת אמם שמאיר בעם באלהי עד שבא ומאיר
בגמלה ונמשכת בקם ואה ובלי כלל.. ע"ל מלבעית הגלות כלל והיות בבוע נן מבנע ואם
האמת מאיר גם מבחי' עבן שמאיר בגן שהוא מאיר באלהי בתם אמם בבוע נן תם אמם בבחי'
מבנע ובבב נן בבם בחי' גמ בחי' האמת אמם בבמבע ע"ל הגלות נמבאים תם מאירות
בגלה בהיות מבחי' מאיר באלהי בבוע כלל עמם ונת שבם הוא בבוגת הגלות שהוא
בתנשבת הבחות בעם באמצע באלהי כי) אבל גן מעטה הגלות נן אמשאם שאינם
רואים בה את המהות כאם בחי' הבמות לבם ובן עבב הכל בגלות תמלין שבבתן בב
פרטות עב בתים ומגם על ההנשבה אלקית שעל ובן הוא בחי' ב' מוחין באמצע באלהי
שבוכאי לא ע"ל ערך כלל הנשמות הב בתים וב' הרטות הנטפתבות על הנלמל הנלמו לנבי
ב' מוחין באמצע באלהי כי רל שהוא בבחי' בשות לבם (נמו שבבמין בשות האמם בבור
אמבין ובחות רחם שבו כמו אם הוא בטמחה או בעבבות שבמלה שנן בם אמרתם
ובחות ערך כלל לעבב מהות האבב רל שעבב הבמות הוא בבור מהות האמם
שאין בה ערך כלל הנשמות בעשי הנטמות נמו לב חוטן (בבבית)
בבל פרטו כי) נמבב ובן בבל הנלות בעשי הנטמות נמו לב חוטן (בבבית)

ב.ג. בהשגחה על השפעת אור האלקי שהיו בבחי' אב"ן נה שחוא מפעולות החב' באצי' בעשרת
בדה"כ (ע"ל מחלקות ג"ו) ובהגב' עצות ופה בבחי' מקל ובו כי' שפרעה על העשרת בחי' מקיפים
דאורא כי' שפע רק בבחי' דעות בלבד ולכן נק' אשאו כל ומבלי ולכן נק' בעצם ההפסק
שבין נבואת משה ונבואת שאר הנביאים שאצל נבואת משה היו באסה"ו ושאר נביאים
באשאו כי' והנה בפרקים אי' אסה"ו רא מעורא דאמצעתא בחי' התפשטות באצי'
ואשאו הוא בחי' אחרא דאצי' כי' ובהגב' פ' תולדות אי' עפ' נבואת האמיצי' אסה"ו
הוא בחי' עיחון דאבא דאצי' כי' והענין הוא עפ"ז דאין אמ"ש חוה אלא בחב' דהיינו לחות אמ"ש
בכל עולם האצי' הוא עי' דאבא ונקן באצי' שהוא בחי' החב' בא"ז בעיטו בתבונות יעקב דינא
נתקרב דרך הרחוק כל ונהו נק' זה שבחי' התב' שנ' אסה"ו כל לחות בתב' ונבואת
עיחון דאבא כי' ההתעוררות דחון שבעצם התב' הוא עי' שנבואת עיחון דאבא בחי' החב' בא"ז
בעלו בתפארת ונהו נק' נבואת משה שהיתה בבחי' נה' דאצי' שאינו בהם אלא והוא אי'
הראה' שהוא בחי' החב' שאינן בכל עולם האצי' ונק' אלה ושמא אלה בחי' הבעלו' בחב' ונהו הראה
ב מדרגה אבל נבואת משה כי' אבל נבואת שאר הנביאים שהי' בבוא ביבוא בישעי' בבראה
החב' רק בקש ושמא אלה כי' שהנפ שנבאים כל העס בבוא ושרשם בחי' העס באצי' אך חיבם רק
ורמ"ל בלבדה כי' שהנפ שנבאים כל העס כלל לבד' שהם באצי' כי נבואתם היתה עי' אשאו
בבחי' בעות בלבד שאין ערש והפ כלל לבד' שהם באצי' כי נבואתם היתה עי' אשאו
שהוא גל דאצי' שנעשה בתר ובוא עי' הנסק הנסתר שבין עולם האצי' ובוא נפשו אשאו
שהוא גל דאצי' שנעשה בתר ובוא עי' הנסק הנסתר שבין עולם האצי' ובוא נפשו אשאו
בנשמות שיש בה כיפוי בלב כי' נעלם אלא לראות עי' את המהות כמו רק: הבעות בלבד
בנשמות שיש בה כיפוי בלב כי' נעלם אלא לראות עי' את המהות כמו רק: הבעות בלבד
רק נק' ונהו שבמשה נאמר ומראה ולא בחידות כי' נפתיב ומתה הסגול שין בדבר דהיינו
בחי' אסה"ו הלא שראו בחי' מראה דרך הנראה אל עין המאות ונק' ראו בחי' בחי'
בחי' אלו כי' כל בהתגלות מאלו מלמעלה כי' משאו בשאר נבואים. נאמר במראה אלו
בחי' אלו כי' כל בהתגלות מאלו מלמעלה כי' משאו בשאר נבואים. נאמר במראה אלו
ומראה בעל שהוא שם נק' ונהו בחי' אשאו שהראו בבחי' אות כל מלמעלה
ומראה בעל שהוא שם נק' ונהו בחי' אשאו שהראו בבחי' אות כל מלמעלה
ומראה בסגול בבחי' דבר ומראה בעל בנק' נגע תפ' הנבואה הרי הנו' בבחי' עש אלוה
ומראה בסגול בבחי' דבר ומראה בעל בנק' נגע תפ' הנבואה הרי הנו' בבחי' עש אלוה
ומראה אלוה אור לה כיפוי ולהבין גם לו כיאלו הפסקים הלא דהרי מעשיות הנב'
נבואת אור אלוה אור לה כיפוי ולהבין גם לו כיאלו הפסקים הלא דהרי מעשיות הנב'
ביה שא"ל מנשה לוישרי משה רבך א"כ לא ראלם כי' ראת מאור ואמאה כי' בעשיע שאות בחי' אור
ביה שא"ל מנשה לוישרי משה רבך א"כ לא ראלם כי' ראת מאור ואמאה כי' בעשיע שאות בחי' אור
האלקי שמשה אמר על גה ט לא ראלם כי' עגא ישרי ואמאה כי' ולפי הלא הרי נק ביה
האלקי שמשה אמר על גה ט לא ראלם כי' עגא ישרי ואמאה כי' ולפי הלא הרי נק ביה
שבמשה הי' לו ראו' הנהות בהיין בעס דאצי' עב' נאמר בנבואת שאר הנביאים
שבמשה הי' לו ראו' הנהות בהיין בעס דאצי' עב' נאמר בנבואת שאר הנביאים
שלא הי' רק בבחי' דעות בלבד כי' העמנ' הוא בבחי' נאמר ראות את אחורי ופני לא יראו
שלא הי' רק בבחי' דעות בלבד כי' העמנ' הוא בבחי' נאמר ראות את אחורי ופני לא יראו
ובבנו שיש בבחי' הוי' שהוא העס דאצי' ב' בחי' שגם אחרו הוי' תלמי ופתיב יראה כבו את
ובבנו שיש בבחי' הוי' שהוא העס דאצי' ב' בחי' שגם אחרו הוי' תלמי ופתיב יראה כבו את
פנ הוי' שנהו עב' הלא בעס דאצי' ונש כמו שהפ באצי' נק' פנ הוי' שנהו ראו'
פנ הוי' שנהו עב' הלא בעס דאצי' ונש כמו שהפ באצי' נק' פנ הוי' שנהו ראו'

(הנבואה דמשה)

בלשה כל אבל נבואת שאר הנביאים כעין בב"ע שהם רק מדות בעין מאצלו עכ"ל אחריה
ובוב קומעלה עוד בעצמות אלקא יש ב' בחי' הלוי כו') דבחי' אלקא שבא בעין באצילות עכ"
אחורי אבל בחי' פנ' הוא כמו עצם עצמות אלקא ומש בלאו ובאלו אי יהי כלל ועכ"ל שלא נגע
בנשמה ובאות את אחורי ופנ' לא יראו כי (ונהו גב' מה כי לא יראנו האדם כי בהוא
גם אבהל"ל באצלו כי פנ' ועצמות אלקא עליו נא' כי לא אדם הוא וכי בלאו ובאלו אי
כלל) ובגם דונא מעלת שאר הנביאים הגם שראו נבואתם רק בבחי' מדות בלבד כל אבל
בחי' ראו גו' דבחי' מדות עדן להיות בעצמות אלקא ומש בלא ובאלו כי שעכ"ל כי לא
יראנו האדם כי והוא נמו בטל שבאלו שאונם מאיר רק המדות לבד מה ישגבה
ראוי תמשה מה שלא יתכן להיות באמת והוא מה שראה בה את עצמו עד שבאחורין
כי נשמו יהולל אים כי ובפנ' שיך הוא האהבה שבאחוה הנן נפש השכלי שהוא מעלה
מן האהבה שבכלי הלב (ובמשנת בבה יין ישנה כו') ובכל מאודך הוא האהבה שבגלוי
הנשמה האלקית שלמעלה מן אחוה כי ועכ"ל אהר בבחי' מלי גבול ועכ"ל רוח אמיתה
כי שמעתי עי' בחי' עצמות אלקא ומש שלמעלה מבחי' אהב"ל באלי פנ' והנה בועמי אל
לה ויש בנשמה אהבה כלי גבול אמיתי דהבי הנשמה עצמה הוא נברא ונבלת כמו שהאהבה
הנאמרת הוא מעלה מן הגבול של הנשמה כה יש מעלה מן הבחות שלה נמנל שהוא
מעלה גם מן הרוחין שלה ועכ"ל עכ"ל בכל מאודך מאנך שלך כי ואמרב מעורר עכ"
בחי' עצמות אלקא ומש בלאו ובאלו אי יהי כלל מעלה גם מאמר באלי ואב ובן
שבחי' אהב"ל בכל מאודך בנשמה הוא רק בבחי' מדות בעולא לאמר בעצמות
בלאו ובאלו כי ועכ"ל הנ' מדות בעצמות אלקא ומש ובדוד באהבה גאת בכל מאודך
הוא באמת בונא שלא ובדבקת הנשמה בגוף ובהט ועי' אתכפו ואתהפכו חשלן כי שעכ"
גהו בחי' הלבבות רק שבן הלבבות רק ולא גם מן שאנ תהי' נמשכת אבל על הנשמה כי
(ובחי' הלבבות הרק כל מה שבאמת מבה בהתקשות באת בעבו בשכל אנושי ומדות
אנושי כי שעכ"ל בונא באמת הנשמה לבחי' כל מאודך) עכ"ל כמו בשכל אנושי ומדות
הרק כי ובא לראות את עצמו בהיינו אהבה בכל מאודך שה שאחורי היינו אחבה
הרק כי ובא לראות את עצמו בהיינו אהבה בכל מאודך שה שאחורי היינו אחבה
ואתהפכא חשלן כמו שבגה בונא נהי' מבה בחי' המדות בעצמות אלקא ומש ובן בגה
ובמ"ש ישרי ואתרמה כי ומשה אמר כי לא יראני אדם כי נבואת משה הי' בבחי' ראי' הנהת
ובמ"ש ישרי ואתרמה כי ומשה אמר כי לא יראני אדם כמו נמשל שמתנרר בקם הרחק לעין הראות ועכ"
כמו באמת"ו שרואים עי' את המהות ומש נמשל שמתנרר בקם הרחק לעין הראות ועכ"
גה בקרב אוי ועכ"ל לא הי' ראית נבואת רק בבחי' אלקא שבאמת באלי שעכ"
(וראות את)

וראית את אחורי אבל פני לא יראו ענין מראה פני לא יראו כי לא
יתכן בגדר בחי' ראי' הנחות כי אבל בחי' הראי' בחי' בינות בעולא בנבואת משה הנביאים
יתכן להיות גם בעצמות אמא"ס כל שעלא ישרי' ואראה אתה הוי' כי עשה בגמרא דה"ינ
באמשאו ובהו זה שבעשה נא"ל מראה בסגון עכ"ל בסגון התחתון בחנת מה"ר וסגון העליון
בחב"ב כי אבל בשאר הנביאים נא"ל בחזיון שורה על בחי' חזיונה והשתון דה"ינ בבחי'
עצמות אמא"ס ומשו שגהו בחי' אור נרוף כי ובמ"ב אינתא דנבואת משה הוי' באספקלריא המלחצת
דה"ינ כל שיכול לראות ע"י את הנהות אבל נבואת שאר הנביאים באספקלריא המלוכלת
וכל גם התלבשות ונרוכות הנשמה בגוף ונפש שנק' כיפוי ענפ שהוא כיפוי על כל
שהראי' שע"י הוא רק בבחי' בינות בלבד אבל ישעלה בה כי בראי' הבינות עדן הוית
גם בעצמות אמא"ס ומש כל ש"ל ו" ו" ומעתה יל"מ ויהי כבוד ה' לעולם בחינה גלוי
הוא שמתגשים בגלוי מה שכל גהו הגלוי בעלא בחיב ומגלה כבוד הוי' כי אבל עכ"פ
אינו יכול גהו הגלוי שיהי' לע"ל אם כגלוי בנבואת משה שיעלה בה שהוא
בבחי' ראי' הנהות בבחי' אוי' כל אבל אבל אין גה כל מקום בעלא ואמא"ס שתייחב בהן
וכמו איהו ולא תבשכ' אי שהי' הגלוי בשאר הנביאים שאינו כל בבחי' בינות אבל שגהו
עולה בעצמות אמא"ס בלגו ובאמ"ס כי" אבל הנה כתיב ואמר פיו ה"ה אליגה
כי הרי הגלוי בלע"ל יהי' בבחי' גה ואפשר כל הנביאים נתנבאו בבה ומשה נתנבא
בגה אב הרי ודאי שהגלוי בלע"ל יהי' בעיקר משה בנבואת דונא ונש והשביע בבחי' בינות
כמ"ש בבחי' בינות בלבד שגהו בחי' אמה"ב ונש בבה"ג שם שהוא בחי' אמא"ס הנאור
ע"י מבחי' בחי' הבל כל ונש כשהם עצמו אינו מגלה אלא ליחידים (דה"ינ בבחי'
משה שישם בה גו בבאוא ע"י עסק התורה נמו משה שפיר נאמרת כמ"ש בגמ') ולע"ל
יהי' מגלה לכל בשר כי שגהו שאינו מגלים יהי' כבוד ה' לעולם כי (לפי הכל גהו
הגלוי אור בבחינת הבינות כי) ובכל " " " " " " ישמח ה' במעשיו אינתא בגמרא
ה' אחרי ה"כ שמח לא שאר אלא ישמח לע"ל ישמח ה' במעשה הצדיקים כי ולפי הכל יל
דהרי המעשה אינו רק בבחי' הבינות לבד והנו שכל שגהו עולה לעולה ותר אבל
עכ"פ אינו רק בבחי' בינות לבד מעכן הוא דהנה אי' בגמרא פ' בראשית ר"נ עכ"
שמה לאוים במעשה פיו אוים גה תקבה שנא' ה' אוים עלאה במעשה פיו כאמר
כמאמר יהי אור דנ"ל אם גה שמה לאוים גה הנקבה כמאמר יהי אור דונא ולא
כשאם האמרות כי אם ובן גה הנקבה כגמרא בראשית ס"ב וחשך עכ"ת תהום
אור מעשיהם של הרשעים ונא' אלקים יהי אור אור מעשיהן של צדיקים דהנה מעשה
אור מעשיהם של הרשעים בלים גם שבהם בתוכו שהוא בחי' ג' אלפים שנה ובמו ואלה הולדים
של הרשעים אשר אבו בלשון אשרם כי בהתוכו בתוכו שהי' כיפוי האורות ומעלה
(הבדים)

הבנים עכ"ל הי' מהכ"ב ומן דעבל נברגא ועדי ניחה כי' אבל מעשה הכלים כמ"ש בתיקון מ"ש מעוט האורות
ר"ל הבנים כי' (ותבאר בקה"ו ויש קה"ו אברם כי' בהתחלת מ"ש בתיקון בא אלב חכלות בעצמות
אצא"ל) ואבל אפרהים נמן אחר כי' הוא בחי' עגולים נגדים ומקודים בהעס בתהו בחי' נגדים
(ופרו הנגמות יאין לחם התחקקות בעב כי בהתחדות אינם בחי' נגדות רק בחי' נקודים)
ובחי' התיקון בחי' מקודים התכלות הנוסן כי' ובחי' עגולים הוא שכל העס עגולים בכלי אחר
ונהו אלב עצמות אצא"ל בלא אבא אינו כלל ועכ"ל העס בטוים ביהודים ונעגדים כא (ובס"ד בא"ל מקמן
מעשה שום בפרשת אלב אור העליון ס"ל) ונהו"ש אבקהים נמן אחר (בבחי' נמן היינו שנגלה ורשות
ורשות והיינו מן הגלגולים) בה יום שהיא גלגול הכלים בעס בעגולים שנמן אחר כי' שנמקודים
כא"ל עכ"ל שעגולים בכלי אחר כי' יעכ"ל עיי"ל חי' ופרו להיות גלגול האורות בעס בתהו בפרוש בתקון
כי' אבל מעשה הכלים נמן חשך עכ"ל שמקבל בתהו הם עלמים שאתו ונפלו ונשברו בגו הקליפות
עתה ומ"ש שאחה לאיש גה הקבה שהוא בחי' עס בחלבי עס בתקון בחובתי אלב עצמות אצא"ל ומ"ש
הרי נמי בחשובא כאורה שמקומות יתבן כלל אלב מחוץ עין השאחה אלב התכלות בבחי'
אינו הוי' לא שנתי מי' ושמח לאיש גה בבחי' גלגול בחי' אורות בתהו בכל עי' התכלות עצמות אצא"ל
בה בלאו אפא"ל אינו כלל והוא בעס בעגולים בכל בחי' אור שנהו מעשיהן של כלים
בכל נחלקו שכל בעשה הכלות בונא שחוה רק בבחי' בחינת כי' אמנם בגה בבחי' עצמות
אצא"ל בלאו אפא"ל כי' כא שעשין אין גה בא בגולה רק בבחי' בחינת בכל אבל לעכ"ל יהי' התכלות
אצא"ל בלאו אפא"ל כי' כא שעשין אין גה בא בגולה רק בבחי' בחינת בכל אבל לעכ"ל יהי' התכלות
בחי' גו גם לעטה שגם ושמח הוי' בעשיו כי' ושמח לעכ"ל בונא שגם בפרש שמח נאמר רק ושמח
כי' כי עכשיו לא יש בחי' שמחה גו' בה היינו בחי' התכלות התעלם עצמות כי' כא לעכ"ל בונא
והנה פשוט של הפסוק בישמח ה' בעשיו נאי על מהוע ת"ל כה שם בהנף אלב עצמות
אצא"ל בחשובא מאורה כי' אמנם אמי הוי' בבחי' הוי' בעס בחלבי מוחדים בעצמות אצא"ל
מש להיות מי פלא עלה קבוש להיות עיקר התכלות עצמות אור מעס בונא ועכ"ל עי' מעשיהן
מש להיות בעס גלגול אור העצמות בעס עיג ושמח הוי' כי' בה היינו בגלגולים בעצמות
של כלים שעשין בעס בכי' בחלבי אצא"ל מש ו' ועכ"ל מומן אבל הכל בדרך יהי' בבגד הוי' לעולם
מש עד שהשאחה בבחי' בחלבי אצא"ל שבעס בחלבי עכ"ל בנבואת משה כי' אבל מ"ש אחכ ושמח ה' בעשיו
בחו בבחי' התכלות אצא"ל שבעס בחלבי אור העצמות בכל " ונהו גם מ"ש בפרש ס"ה בשלח ס"ה כמ"ש בהקדמה אי' לפי
בחו בגלגולי אור העצמות בכל בחי' גה שאורה על התכלות אצא"ל מעלה ומטה כי'
בעס אחת גה והוא מ"ה גה בחי' גה שגא ואמר בגלגל הוא הלכים אלינו גה נוגע לו כי' בהיינו בחי'
אבל לעכ"ל אחרים גה בחי' בבחי' עס בחלבי בבחי' נגין כי' גה הוי' מי נגע לו כי' בהיינו בחי' התכלות עצמות אצא"ל
אצא"ל שבא בבחי' עס בחלבי אור בבחי' הכל כל ע"ל והעמן הוא עכ"ל מ"ש כי' אל בעצמות הוי'

ב ביאורים בת אין לו שהוא כמו שהשקשים נמשכים בבחי' יש ובח האלף הזה' יהיה איך עכ"
בחי' אבל אין שאינו נושן כי אבל בחי' בד' הוא ענש ואין להיות בבולא כי' בולא מטיב שנהו בבחי'
חב' בא"ב בחי' בח' מה' בבחי' בטול בבולא מטיבי' שכל שנהו בחי' אמה"ב שנהו מ"ש ומה ונחנו מה"
כי' נעבוד שיש ב' בחי' ביאורים הללו ומעלה ותמ והוא מ"ש והח"ב ואין מבלא הרי החב"
בא"ב בא בבחי' אלו ומע בחי' בת' כי הרי עכ"ב מבלאת חב' הוא כמ"ש לעולם בבה מגמר
מגמר שיר לוים השבת אבל בחי' בד' הוא בחי' בולא בולא בולאו מבלאמ והוא בחי' מבלאות אלא
ומש שבלא ישמח ה' במעשיו כל ובה ולבן נב' מ"ש בגמרא פסחים בב' עא' לא כדוהב עוהב
בבעוהב על הטובה מקשין הטוב והמוטב. ועל הרעה מקשין כי' ולעו בולו טוב כי' בבעכשין
לא ובול להות רק חנולו מעה בא"ב עוש בהם מדבר. חוב שבמ"ש ה' אינש מלאכה כי' אבל לעל והי'
התנלות אור המבלאי בלות שבלא בהאי מהאי מהאי בולא כי' ולבן הוא בולו טוב ובמו אב טוב לישראל כי'
ובלא בולא בולא בולא

כל מחלוקת שהוא ומ"ש מובה להתנים אבל אינהו כי' בו מחלוקת הלל ושמאי כי' ואינהו כי' בו מחלוקת נרח
ידבת הנה מבלא נאמר הסברים כל שנהו ומ"ש כי' משמע כיש להם בבת יחוס ומע המחלוקת כי' והוא
בהלל אבר הוי מתלבוו מהרן הובל שלום כי' כו הלל הי' בו מבת מהרן אוש הסבר כי' ושמאי בשרשו
מבלא הנמורה ועכ"ב שמאי לחומרא כי' ומע"ב יש יחוס ומחלוקתם עם מחלוקת נרח על מהרן כי' (ובמ"ש)
כל מחלוקת שמאי והלל הי' ומ"ש כי' ועכ"ב מובה להתנים הנה בתים כי' לא ומ"ש הסמת עמו בבבור
שבו הנבול ומשבשמא מבלא עמו מבלאם כא' מבלא שמו הנבול ובם לא מא עמו ומלתו ובמא והי' בבמ
כי' מא' כי' לא ומ"ש ה' מת עמו ומלתו לא יעבוד בשמעמלב מבלאם בבמו ומלתו לא ומ"ש כי' ובם נרא
עמו ומלתו כמ לסמן מ"ב מ"ש להנדים בעמן מחלוקת נרח בא' בגמרא ששאל שתי שאלות הא' מלות שבלו
מבלאת אם חוים. בבלבית כי' ומ"ש יבו מעה שחוב בבלבת ומא' נרח מה חוב מא' מל מבלאת שבבלבת
מבלאת ומ"ש כולת מבלאת כי' והב' שאל בית מלא ספרים אם חוב מבלאם ומ"ש יבו מעה שחוב בת
ומא' נרח בב' שבתרה פוטר ומ"ב בית מלא ספרים כי' ומשמע שיש לבית שאלות הלל שובות
בלב' ושמהם שובים ומחלוקתם על מהרן כי' ומתחלה לשאלה הראשונה מלות שבולה מבלאת ובהבדם
בולבת המלות. ומה' בנסיות שחוב בבלבית הנה מלות הוא בחי' לבוש הנפשה על כל הגוף ומעלה
בהו בחי' מבלאת שעל לבוש שבלמה כמו ובמו לבוש מל מלהוחשמלב מבלאות מחב' הרי הוא מבלאות
בחלות המבלאות הבבדם בחלות מאין לו מחלה ומאין לו מבלה ומא מחמן להות מבלאם המבלאות
והשבקאים שהם בעלם מ"ש להם מחלה ומ"ש מבלה מם לא שמלאים בלבוש הנל שנמה ומסתיר
על בחי' מבלאם כי' ובמא מב שנם המ"ם מבלאם מבלאתו הם בבחי' מם ומעה הכל עם בא"ב
מבהו מחולה ונרשהו מב בהין ומא' מבלאים. ומבקאים כי' מם מ"ו מל בא"ב כי') ובמאו
בלעו מב ומא ומבלאם מבלאם כי' שלא יהי' לבוש הנפשה ומא נאמר ומבלה כבלב הלו כי' ובתים כי'

(כי הנה)

כי הנה יש ב' חדשה ואשל חדשה כי בהיות שאר יהי' שמים ואשל מבמים מעלי' כולו כא"ר יהי'
מעלה ומראה בהם כבוד הוי' ג"ש אשר אם עושה כי משאל שמים ואשל בעבשיו שהיה מעלים
ומסתירים מלך שרשם בבחי' הפלא שנ"ל לכוש לעצמות אמ"ו ובחי' הפלא דוקא כל עיקר מקור המעלות
(כמו"ל שצ"ל ונ"ל מעלים שמעלים כי יהיה ראשית המשכת בחי' הנ"ל (בבחי' ההעלם וההסתר)
הוא כ"ב אות כי שהם בכלל מקורי כל הנבראים (ובידוע דפה אמי' מקור כל האות עפ"ש מקור
כל הבהמות כי') ולפ"ז יהם גם ב' מחנות שבים שהיה בבחי' ביטול לאור האלקי הרי הלה ב
בהתחלות המדרגות וכמו מחנה מיכאל מלחמה ומחנה גבריאל בירמה כי שלא תשם יפרד ה'
ומרבעה ראשים בקלי על ב' מחנה שבינה שבנ' הפירוד מאת מלך שבאר מלה המור העצמי
ומסתר בלבוש הנ"ל בלבד עצמות ומש אין שום התחלות המדרגות דלאו דמאהו (ולפי הנ"ל
גם קלים בעצמי הרי מיהו ותיהי מרגלי תר מהמן כיון עד שלמה ובחי' הב' מחנות כי' בא בבחי' ב' חלות
כי' להות מקור לכל הנבראים שהיה מעלים ומסתירים לגבי עד שמים ואשל הנבי' דעולם המעשי
שהם העולם והסתם הולתם אחרון כי' נהו עצמן הב' כנפות שבשות עד ב' חלות הנל מקורי
כל הנבראים וכנ"ל מלך שרשם בהטלות שהוא הפלא כנל אך להות שתבלות הכוונים מאותם יתי' אין
גה רק לסיבת מבינתם העלם והסתם בכל המעולות והנבראים לשמה שמה בא' להות לו דירה
בתחתונים דהיינו שיהי' המעולות והנבראים כשו שהיה בבחי' ש מלך ההעלם והסתם ב
בתבלות אבל דוקא יהי' בהם בחי' ביטול היש לגבי אור האלקי שהו עצמן הב' כנפות שבחוייבות
בבבלות ובידוע שהבלות היה המשכת בחי' חב' עולמה (בבלי) ובב' הנה לב' חוטים פנים לב'
מ"ן קלה ות דבבחי' הב' עבמה ישנה ב' בחי' הא' שה שבאה בסדר ההשתל (שהוא עצמן השתל
הסד' בסדר' עבמן כי') והוא שה שבאה שהי' בחב' בזוהר דאוזא ונהי' דאוזא ותבונים מוחין לבא
עד שנמשך בבחי' הנל לכוש חלל אך כב' בחבלות החב' אבל פנימות החב' היא מעלה
מסדר ההשתל הנל ועב' כשבאה ההמשכה ופנימות החב' בא' טלא בסדר ההשתל ואלב גם
כשנכנס יש לכוש הנל ובאים העולמות והנבראים בבחי' הבעלם ההסתם יתכן גם שהם הבטול
לפני אור האלקי בכל ונהו עצמן הבבלת בחי' המשכת פנימות החב' דוקא ועל באה בבחי' המטין
שהם בעצמן ובחי' השמרות כי כל המשכה מפנימות ועבמות החב' אאל כל בבחי' שמרות שבלשה
וכמו ושמר השי' כישי' כי' (עד מ"ש בסא' בעצמן הנגיר דבתיב כי' נדל פרע שמר ראשון כי') ובאה
המשכה גאמת גם בבחי' ב' כנפות כמו שהיה בבקר בבחי' הפ ירוד ההעלם והסתם כי' להות
גם אבל בהם הבטול כנל עכ"ל והנה נרח שאל טוית שבולה תבלות אם חיובתם מבבלית דהיינו טוית
שהוא הנ"ל שיש מדרגה עבמו בחי' החב' בחי' הבטול (ובידוע ששמע כל העם הנ"ל ובזוהר שבאלין
אבל הבטול של בחי' השל הוא בולה תבלות מלשון בולין כי' שמו בולה נפשי כי' שהוא בולות נפש
חמש ושאל אם חיובתם בבבלתם המשכתם הבטול דחב' עולמה הנל והשיב דחיובתם (ואל מה יתם
א' של תבלות כי' לא כיון שכל עיקר הבבלת הוא סיבת הבטול ב' אבל כמו שבקר באה בבחי'
(הש אין) " - ")

[illegible]

(נמצא בספר)

נתונים מצוות ל"ג שהן הרמ"ח ושלשים חיבור הנקרא נקודות אם קיימת בעובדה שהוא הגל ושאלת בב' המאורות
הי' יקרק ואם מדת שנות תפלת תלוים ב33 אם שאין הגל עשה לבוש כל העיקר הוא בהשגת
מלכות עליונים אם הל' כלל ואם בית הוא ספרים אלה העליונות כמו ובעובדה שהוא
הגל בחי' אמה אל בהשיב לו משה שחיובת כי' הענין הוא דהנה (הפתחות הפנימי' והיראה
נק') אשר כל תנ"ג שאין בו ו"ש דומה לגבים שמהו מפתחות הפנימים ולא יסרו מפתחות
החיצונים כהי עיול ושמע גם התשמה נק' מפתחות הפנימי והיראה נק' מפתחות החיצונים
ועם נשאין בו ו"ש בחי' עיולכי' ו ובאור הענין דהיראה נק' מפתחות החיצונים
תלויות היראה שאה שלא שהתבונות החיצונות אור האלוק שבא בעולמות להחיות ולקיים
(שהוא בחי' הגל) כלל ופנו כי ה' עליון נורא ורק כי' שהגל עוליב היראה כי' כי יראה אותיות
ראי. והוא כי מעיר היראה שלא אור האלוקי שבא בעולמות בראית חשבל אנש עשו שאו
גרוף מישעבף וראי' מו כקא אלה כי לא יתכן הראי' שבעות רק באור האלוקי שבא בעולמות
כלל עמו בדעת שאמר והי' העולם בבקעת הוא הנשמה בקטני הוא רק בזה שאמר והי'
העולם כי עמו כי מראה שמיק מדשה אבבעותם כי' ונהו הענין בחי' אחרי הוי' עמו
אחרי ה' תלכו (ו"ש תלכו שורה על האהבה כי"ש בחי' גהו בחי' האהבה שנעבה נק'
והתבוננתי עמו אהבת עולם כי') ואם שנ' מפתחות החיצוני כי' אל התשמה הוא בבחי'
מפתחות הפנימיות והוא ההתבוננות שלמעלה. גהה עמו אתם ה' לקיים כי' להיות בבחי'
כי' לא תשיבו שגהו ביטול בחכמה בתשמה בחכ' עליונית ואל מילוי בחי' ביטול גם בחכמה
בלומנע התשמה כל עי' שיהי' ו' ומעלה היראה בהתבוננות באור האלוקי שבא בעולמות
הענין אחרי הוי' כי' שענין מפתחות החיצוני נאלם בחי' עיול כי' לבחי' ביטול גם בחכמה
בתורה עמו אם אין יראה אין חכמה עמאיר והי' אמונת עתיק כי' בנאי על שיתא
סמים אין יראת ה' היא אוצרו אין כי' ונהו כל תנ"ג שאין בו ו"ש כי' בחי' עיול (בחי'
מפתח גם בחי' יסוד ומפתח הפנימי נהו יסוד יאמר כן שיעמ אבי אמיר שמו')
אחר נרח שאל בית שלא ספרים כי' בחיים התשמה שענין הנעלם עולמה בנוכה כי"ש
בחי' חלמות חלם הפנימי וחלם החיצוני בנאי על השפעת אור האלוקי בחיים כמו
בלוקים אבל בחי' בית הוא התשמה היכלא עולמה בנוכה שהם לגלוי עם בנאי
שענין עם כל. מה שהביטול בתפלה והיות בנאמן בנאמן כי' שהוא בחי' אמונה
כמו אמונת אלם שאם אם. מאיר להבי' בכל עולם האלוקי ושאל אם חוקי
אמונה כל תנ"ג שאין בו ו"ש דומה לגבים כי' בחי' עיול כי' כי כלא יראת בכל שהוא
(הנעלה)

[illegible]

LIBRARY
The Jewish Theological Seminary of America
03199